

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

வன பர்வம்

~~சூழல்வரம்பம்~~

தூரிசிரபுரம்,
ஸெண்ட் ஜோஸப் காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருத தலைமைப் பண்டிதர்,
மஹாவித்வான், ஸாரஸ்வதஸாரஜ்ஞர், கவிசிகாமணி,
மஹாமஹோபாத்த்யாய,
ஸ்ரீ-உ-வே. T. V. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்
அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

சூம்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட் தலைமைத் துணைப்பண்டிதர்
பாஷாபாரத ஆரந்தர, மஹாமஹோபாத்த்யாய
ம. வி. இராமானுஜாசாரியரால்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்

சூம்பகோணம்

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம்.
வ ன ப ர் வ ம்.

விஷய ஸூசிகை

கீ ர் மீ ர வ த ப ர் வ ம்.

அத்யாயம்

பக்கம்

1	கடவுள் வாழ்த்து	1
	ஐனமேலையா பாண்டவர்களின் வனவாஸ முதலியவற ஐயப்பற்றி வைசம்பாயனரை வினவிடதும், அகர் சொல்லாத தொடங்கியதும் . . .	1 - 2
	பாண்டவா முதலியோர் பிரமாணகோடிக்குப் புறப்பட்ட தும், நகரவாஸிகள் கௌரவரை நிரதித்குப் பாண்ட வரைப் பினதொடர்ந்ததும்	2 - 3
	நகரவாஸிகள் பாண்டவர்களுடன் தாமும் கூட வருவோ மெனறது .	3 - 4
	நல்லோர் ஐயோரின் சோககை அதனதன் பயன முதலியன புதிஷ்டிரா நகரவாஸிகளைத் திருப்பி அனுப்பி ஸகோதரர் முதலியவருடன் பிரமாணகோடியில் தங்கியது ...	4 - 6
2	புதிஷ்டிரர் உடன் வந்த பிராமமஸாகளைக் காக்க முடியாமை யைச் சொல்லி அவர்களைத் திரும்பிச் சொல்ல வேண்டி னது	
	பிராமமஸாக்கள் தமமைத தாமே போஷிததுக்கொள்வதாகச் சொல்லியதும், புதிஷ்டிரா பொருளினமைக்கு வருந்தி யதும்	7
	உடன் வரும அந்தணரைக் காக்கும் விஷயத்தில் செளன கருக்கும் புதிஷ்டிரருக்கும் ஸம்பாஷணை ...	7 - 14
	புத்தியின் எட்டுக்குணங்கள்	8
	உலுக்கும் மனத்துக்கும் நோயுண்டாவதும் அவறறைப் போககுமுறையும்	8 - 9
	ஆசைமுதலியவறறின் உறபத்தி, தீமை அவறறை ஒழிககு முறை முதலியன	9 - 10
	பொருளுள்ளவர்களுக்கு யார் யாரிடமிருந்து பயமுண டென்பது	10

அத்யாயம்

பக்கம்

பொருளால வரும் துன்பமும் ஆசையை விடவேண்டுமென்பதும்	10 - 11
அதிதிபூஜை, அடைந்தாரை ஆதரித்தல் முதலியன தனக்கென்று சமைத்தலும் தனியே உண்ணலும் தகராறு என்பது	11 - 12
வைபவதேவமும் விகஸமும் அமருதமும்	12
அதிதிபூஜைக்குரிய ஐந்து தந்திரங்கள்	12
அஜ்ஞானிகளின் வழியும் ஞானிகளின் வழியும் பயனில பதறில்லாமல் தாமங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பதும் தாமததின எட்டு வழிகளும்	12 - 13
சித்த சுத்திகளுரிய எட்டு வழிகள்	13
சௌனகா தவத்தால் வித்திபெற்றது பிராம்மணரைப் போஷிக்கமுடியாத யுகிஷ்டிராக்ஞா சொலலியதும்	13
3. யுகிஷ்டிரா உடன் வந்தவரைக் காக்க உபாயங்கேட்டதும், தெளமயா ஸூரியனைத் துதிக்க சொல்லியதும்	14 - 15
பசித்த பிராணிகளை ஸூரிய சந்திரா காப்பாற்றியது	15
தெளமயா மந்திரோபதேசம் செய்ததும், யுகிஷ்டிரா தவஞ்செய்து சூரியனைத் துதித்ததும்	16 - 19
ஸூரியன் யுகிஷ்டிராக்குப் பிரத்யட்சமமாகி அக்ஷய பாத்ரமும் வரங்களும் கொடுத்தது	19
யுகிஷ்டிராரும் திரௌபதியும் அக்ஷய பாத்ரத்தைக் கொண்டு யாவருக்கும் அன்னமளித்ததும், நாளதோறும் அதில் போடப்படும் அன்னம் எல்லாரும உண்ணும்வரை வளர்ந்துகொண்டே வந்ததும்	19 - 20
பாண்டவர்கள், தெளமயா முதலியோருடன் காம்யசுவனம் செய்தது	20
ஜனமேஜயா வினவ, வைசம்பாயனா யுகிஷ்டிரா யுகிஷ்டி ஸூரியாஷ்டோத்தராத நாமத்தைத் சொல்லியதும்	20 - 21
ஸூரியாஷ்டோத்தரம் உலகில் வந்த முறையும், அதனைப் படித்தல் கேட்டவர்களின் பயனும்	21 - 22
4. திருதராஷ்டிரன் ஆலோசனை கேட்டதும், விதூரர் யுகிஷ்டிரரை அரசராகித் துச்சாலனன் மணனிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்றதும்	22 - 25
திருதராஷ்டிரன் விதூரைக் கோபித்ததும், விதூரா பாண்டவரிடம் சென்றதும்	25

அத்யாயம்

பக்கம்

- 5 பாண்டவர்கள் காமயகவனததில் வலிதததும், விநூர்
வரவும .. 25 - 26
பாண்டவர்கள் விநூரை வரவேறறு உபசரித்ததும், விநூர்
திருதராஷ்டிரன் ஸபையில் நடந்ததைச் சொல்லித் துணை
வரைச் சோககுமபடி உபதேசித்ததும் ... 26 - 28
- 6 திருதராஷ்டிரன் விநூர் பிரிவால் வருந்தி அவரை
அழைத்து வருமபடி சஞ்சயனை அனுப்பியது ... 28 - 29
ஸஞ்சயன் போய் அழைத்ததும், விநூர் திருதராஷ்டிர
னிடம் வந்ததும் ... 29
- 7 விநூர் திருமபிவரக கண்ட தூரியோதனன் காணன்
முதலியோருடன் ஆலோசித்துப் பாண்டவரைக் கொல்
படி புறப்பட்டதும், வியாஸர் வந்து தடுத்ததும் ... 30 - 32
- 8 வியாஸர், பாண்டவரைப் பகைத்தலால் தீமை விளைபு
மென்பதையும் அவர்களுடன் ஸமாதானம் செய்து
கொள்ள வேண்டுமென்பதையும் திருதராஷ்டிரனுக்குச்
சொல்லியது ... 32 - 33
- 9 திருதராஷ்டிரன் புதரஸ்நேகத்தை விடக்கூடவில்லை
என்றது .. 34
வியாஸர் மக்களிடத்தின்பு விடக்கரிதென்பதற்கு உதாரண
மாகக் காமதேனுவின் கதையைக் கூறியது ... 34 - 35
காமதேனு அமுதனும், இந்நிரன் காரணங்கேட்டதும் ... 34 - 35
காமதேனு இளைத்த புத்திரனைக் குறித்துத் துயரப்படுவ
தாகச் சொல்லியதும், இந்நிரன் உழவைத்தடுப்பதற்கு
மிகுமஸ்து பெய்வித்ததும் .. 35
வியாஸர், மக்களிடத்தின்பு பொதுவாகவும் கஷ்டப்படுகிறவ
ரிடம் அநுகமமாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றும் தூரியோத
னன் பாண்டவருடன் ஸமாதானம் அடையவேண்டுமென
றும் சொல்லியது ... 35 - 36
- 10 திருதராஷ்டிரன் தூரியோதனனுக்கு உபதேசிகுமபடி வியா
ஸரை வேண்டினதும், வியாஸர் மைதரேயர் உபதேசிப்ப
பெறறு சொல்லிப்போனதும் ... 36 - 37
மைதரேயர் வந்ததும், திருதராஷ்டிரன் கௌரவர்களின்
ஸிபிதா ஸ்திரமம் நிலைக்குமா என்று வினவியதும் ... 37
மைதரேயர் திருதராஷ்டிரனைக் கடிந்து பேசித் தூரியோதன
னிடம் பாண்டவர் பெருமையைக் கூறி அவர்களுடன்
ஸமாதானமடையச் சொல்லியது ... 37 - 38

- தூரியோதனன் தொடையைத் தட்டியதும், மைந்திரேயா
சபித்ததும் .... 38 - 39
- திருத்ராஷ்டிரன் சாபத்தை நீக்கவேண்டினதும், மைந்திரேயா
ஸமாதானம் வந்தாலன்றிச் சாபம் நீங்காதினதும் ... 39
- 11 திருத்ராஷ்டிரன் வினவ விசுவரா கிரமீரவந்ததைச் சொல்லி
யது .. .. 39 - 45
- பீமனுக்கும கிரமீரனுக்கும் யுத்தமும் பீமன் கிரமீரனைக்
கொன்றதும் ... .. 42 - 44
- 12 கோவிந்தா முதலியோரா பாண்டவர்களிடம் வந்தது . 45
- ஆஜுனன் கோவிந்தருடைய அருவியை யெல்லகளைக் கூறியதும்
மாதவா ஆஜுனன் தமந்மவிட வேதலஸனென்றதும் ... 46 - 49
- திருளபதி கிருஷ்ணனைத் துதித்தது அவரிடம் தன் துய
ரத்தைச் சொல்லி அழுத்தும், அவர் அவயோசு தீர்த்து
யதும் ... .. 49 - 56
- ஜாயை என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் .. 51
- 13 கோவிந்தா சூதாட்டக்காலத்தில தாம் சுவாரகையிலிலலா
மையைச் சொல்லி யுதித்தாரைத் தேற்றியதும் ... 57 - 58
- 14 கோவிந்தா ஸாலவயுத்தத்தைச் சருகமாகக் கூறியதும் ... 58 - 60
- 15- 22 யுதித்தாரா வினவியதும், கோவிந்தா ஸாலவயுத்
தத்தை விரிவாகச் சொல்லியதும் ... 60 - 83
- ஸாலவன் சுவாரகையை எதிர்த்ததும், உட்கரவேனன்
முதலியோரா காத்ததும் .. .. 60 - 62
- யுத்தகாலத்தில நகரைக்காக்கும் சீல முறைகள் ... 61 - 62
- ஸாமபனுக்கும சேஷமதூரத்திக்கும் சண்டையும, பேரம்
சூரத்தி தோற்றேடியதும் ... .. 63 - 64
- ஸாம்பன் வேகவானை விழ்த்தியதும் 64
- சாருதேவ்ஷண விவிந்தியனைக் கொன்றது ... 64 - 65
- ஸாலவன் வந்ததும், பிரத்யுமனன் யயுத்த வேளையைத்
தேற்றியதும் 65
- பிரத்யுமன்னுக்கும ஸாலவனுக்கும் சண்டையும, ஸால
வன் மயங்கி விழுந்ததும் ... .. 65 - 67
- ஸாலவன் தெளிந்தது போராசெய்ததும், பிரத்யுமனன் மயங்கி
யதும் 67
- தாருகன்மகன் தேஸா வெற்றிடங் கொண்டுபோனதும், பிரத
யுமனன் கிரமீரனைத் துதித்தது அவர்மீடும் தீர்த்தியதும் ... 68 - 71

அத்யாயம்

பக்கம்

பிரதபுமனன் ஸாலவனசேனையை இடமாகச் சுற்றியது ...	71
பிரதபுமனன் ஸாலவனை வென்றதும், தேவாகள ஸாலவன கிருஷ்ணனால் கொல்லப்பட வேண்டியவனென்பதைப் பிரதபுமனனுக்குச் சொல்லியதும் ...	71 - 72
கோவிந்தருக்கும் ஸாலவனுக்கும் யுத்தம் ...	75 - 82
மாயா யுத்தம் .	75 - 79
ஸாலவன் மாயையால் வஸுதேவரை வெட்டிக் காட்டி யதும் ...	78 - 79
தாருகன் ஸாலவனைக் கொல்லும்படி கோவிந்தரை வேண்டி னதும், அவர் ஸௌபததைப் பிளந்து ஸாலவனை யுறு கொன்றதும் ..	81 - 82
கோவிந்தர் யுதிஷ்டிரரைத் தேற்றி ஸுபதரையை அழைத் துக்கொண்டு சூவாரகைக்குச் சென்றது ...	83
திருஷ்டதபுமனன் திரௌபதீபுதரர்களை அழைத்துக் கொண்டு தன்னகம் சென்றது ...	83
திருஷ்டதகேசு ஸகோதரியை அழைத்துக்கொண்டு சுகதி மநி நகருக்குச் சென்றது ...	83
கேசுயா விலைபெற்றதுச் சென்றது .	83
23 நகர ஜனங்கள் வருந்தியதும், அர்ஜுனன் அவர்களைத் தேற்றியனுப்பியதும் ...	85
24 பாண்டவர்கள் தவ்வதவனம் சென்றது. ..	87 - 88
25 மார்க்கண்டேயர் வர யுதிஷ்டிரர் பூஜித்ததும், அவர் நகைத் ததும் ...	89
யுதிஷ்டிரர் காரணங்கேட்டதும், மார்க்கண்டேயர் பூரவீக் ஷரர்களை உதாரணங்கூறித் தாமோபதேசஞ் செய்த தும் ...	89 - 90
26 தாலபியர் அழகுகிரியரின வளர்ச்சிக்குப் பிராமமணர் காரண மென்றதும், மற்றியுதிகள் யுதிஷ்டிரரைக் கௌரவித்த தும் ...	91 - 93
27-28 திரௌபதி யுதிஷ்டிரரிடம் அவருக்குக் கோபம் வராம லையெய்த் திறந்த துயரத்தோடு முறையிட்டது ...	93-100
அழகுகிரியினென்றமை சொல்லுகருப் பொருள் ...	96
காலத்துக்கு எண்ணூர் மிகுபதனைதபும் பொறுமையை யும் ஆய்வேண்டுகமென்பதற்கு உதாரணமான பலி பரஹ ஸாத ஸம்வாசம் ...	96 - 99
கோபத்தின் இன்றியமையாமையம் ...	97 - 98

அத்யாயம்

பக்கம்

	பொறுமைக்கும் கோபத்துக்குமுரிய இடங்கால முதலியன	...	...	99
	திரௌபதி, திருதராஷ்டிர புத்ரர்கள் விஷயத்தினால் கோபத்துக்குரிய காலமென்றது	.	..	99-100
29	புதிஷ்டிரா கோபத்தினால் இழிவையும் பொறுமையின் மையையும் திரௌபதிக்குச் சொல்லியது	...	...	100-104
30	திரௌபதி தர்ம முதலியவற்றைக் காட்டிலும் தெய்வமீம பெரிதென்றது	..	..	105-109
31	புதிஷ்டிரா தாம் தங்குப பயனுண்டென்று திரௌபதிக்குக் கூறியது	...	..	109-112
32	திரௌபதி ஒரு பிராமமணனிடமிருந்து கேட்ட பிரக்ஷண பதி நீதியை புதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது	.	.	112-117
33	பீமன் சண்டைசெய்து ராஜ்யத்தைப் பெறவேண்டுமென்பதை நீதியுடன் புதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது	..	..	118-125
34	புதிஷ்டிரா தாம் செய்த பிரதிஜ்ஞையை விடமுடியாதென்பதையும் பிரதிஜ்ஞை காலத்தினால் முடிவை எய்திப்பாத்திருக்கவே வேண்டுமென்பதையும் பீமனுக்குச் சொல்லியது	..	...	125-127
35	பீமன் வனவாஸத்தை நிறைவேற்றாமலே துரியோதனனோடு வெல்ல வேண்டுமென்பதை புகதியுடன் புதிஷ்டிரரிடம் கூறியது	...	...	128-130
36	புதிஷ்டிரா, துரியோதனனுடைய பாதையினால் வெல்லவது ஸரமமென்பதையும் காணாதுமைய வலிமையை எண்ணித் தாம் உறங்குவதில்லை யென்பதையும் பீமனுக்குச் சொல்லியது	.	.	131-132
	வியாஸர் வந்து புதிஷ்டிரரை தவைதவனத்தைவிட்டு வேறிடம் செல்லச் சொல்லி அவருக்குப் பிரதிஸம்ருதி வித்தையை உபதேசித்துச் சென்றது	...	...	132-134
	புதிஷ்டிரா காம்யகவனஞ் சென்று வலிந்தது	...	...	134
37	புதிஷ்டிரா அரஜுனனை அஸ்திரம் பெறுதற்காக வலியாக கம் போய்வரச் சொல்லிப் பரதிஸம்ருதி வித்தையை உபதேசித்தனுப்பியது	...	...	135-136
	நகுல ஸகலீதவர்கள் அரஜுனனுக்கு அருமது கொடுத்தது			137-138
	யாா யாருக்கு நல்ல உலகங்கரிலலை யென்பது	...	...	137
	அரஜுனனிடமுள்ள நகுலஸகலவர்கள்	...	...	137-138

அத்யாயம்

பக்கம்

திரௌபதி ஆஜுனனது க்ஷேமத்துக்காகக் கடவுளரை வணங்கி அவனுக்கு அனுமதி கொடுத்தது ..	138- 140
ஆஜுனன இந்திரகீலமைககுச் சென்று நிஷ்டையிலிருந் தது	141
இந்திரன அந்தண வடிவத்துடன் வந்து ஆர்ஜுனனைச் சோதித்தது	141
இந்திரன வரங்கொடுப்பதாகச் சொல்லியதும், ஆஜுனன் அஸ்திரங்களை வரமாக வேண்டினதும் .	141
இந்திரன புணையலோகங்களை அளிப்பதாகச் சொல்லிய தும், ஆஜுனன அங்கனம் செய்தால் அபரிததி வரு மென்றதும்	141-142
இந்திரன, மஹாதேவரை வணங்கி வித்திபெற்று ஸவர்க் கம் வருமபடி ஆஜுனனுக்குச் சொல்லிச் சென்றது ...	142

கைராநபர்வம்

38 ஐனமேஜயர் ஆஜுனன் அஸ்திரம் பெற்ற வரலாறறை விரிவாகச் சொல்லும்படி கேட்டதும், வைசம்பாயனா சொல்லாத தொடங்கியதும்	142- 143
ஆஜுனன தவஞ்சொய்தது	144- 145
முனிவர்கள் ஆஜுனன தவத்தைக் கண்டு அஞ்சி முறை யிட்டதும், மஹாதேவா அவர்களைத் தேற்றி அனுப்பிய தும்	145
39 மஹாதேவா வேட வடிவத்துடன் வந்து பன்றி வடிவத் துடன் வந்த மூகாஸூரனைக் கண்டது	146
ஆஜுனன பன்றியை அடிக்க விருமபியதும், ஈஸ்வர வேடன் தடுத்ததும்	146- 147
இருவரும் ஒரே காலத்தில் பன்றியை எய்தது	147
பன்றி ராக்கூஸ வடிவமடைந்தது உயிர்விட்டது	147
ஆஜுனனதுக்கும் வேடனதுக்கும் வாக்குவாதம்	147- 148
ஆஜுனனதுக்கும் வேடனதுக்கும் புத்தம்	148- 150
ஆஜுனன் மலாமலைபால் சிவப்பருமானைப் பூஜித்ததும், அந்த மலை வேடன தலையிலிருக்கக்கண்டதும்	150
ஆஜுனன் வேடனை ஈஸ்வரரென்றறிந்தது வணங்கியதும், அவர் அவனைத் தேற்றி அஸ்திரங்களை அளிப்பதாகச் சொல்லியதும்	151

	ஆர்ஜுனன் ஈஸ்வரரைத் துதித்துத் தன்னு குறறத்தைப் பொறுக்க வேண்டினதும், அவர் பொறுத்ததாகச் சொலவியதும்	... ..	151-152
40	மஹாதேவா ஆர்ஜுனனுக்குப் பாசுபதாஸ்திரத்தைபும தாம் பறித்துக்கொண்ட வில முதலியவற்றையும் கொடுத்தது	.. ..	153-155
	பாசுபதாஸ்திரத்தின் மகிமை முதலியன	...	154
	ஆர்ஜுனன் உடம்பிலிருந்த தோஷங்கள் நீங்கினன	..	155
41	வருணனும் குபேரனும் யமனும் இந்திரனும் ஆர்ஜுனனினிடம் வந்தது	... ..	156-157
	யமன், பீஷ்மா முதலிய யாவரும் ஆர்ஜுனனால் வெல்லப்பட்டதக்கவரென்பதை அவனுக்குச் சொல்லித் தண்டாபுத்ததைக் கொடுத்தது	... ..	157-158
	வருணன் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தது	..	158
	குபேரன் தன்னு அஸ்திரத்தை அந்தாததாஸ்திரத்தினால் ஆர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்தது	... ..	158-159
	இந்திரன் ஆர்ஜுனனை ஸ்வாகக்ஷத்திற்கு வரச் சொல்லியது	.. ..	159

இந் திர லோகாபிக் கம ன பர் வம்

42	மாதவி தோ கொணர்ந்து ஆர்ஜுனனை ஏழர் சொல்லியதும், ஆர்ஜுனன் மலையினிடம் விடைபெற்றுத் தேரேறியதும்	... ..	160-162
	ஆர்ஜுனன், தாமே பிரகாசிக்கும் உலகங்களைக் கண்டதும்	...	162
43	ஆர்ஜுனன் இந்திரனை வணங்கியதும், அவன் ஆர்ஜுனனைத் தன் ஆஸனத்தில் உட்கார்த்திக் கொண்டதும்	..	164-165
	தேவர்கள் ஆர்ஜுனனைப் பூஜித்ததும், ஆர்ஜுனன் இந்திரனிடம் அஸ்திரங்களைக் கற்றதும்	...	165-166
	ஆர்ஜுனன் தேவலோகத்தில் இத்தனை வருஷம் வயித்தானென்பதும்	...	166
	இந்திரன் ஆர்ஜுனனைச் சித்ரஸேனனிடம் ஆயுட்பாடல்களைக் கற்கச் சொல்லிச் சித்ரஸேனை அவனுக்கு நவாபுறாகுகியதும், ஆர்ஜுனன் கற்றதும்	...	166
	ஆர்ஜுனன் ஸ்வாகக்ஷத்தினும் ஸ கமடையாமலிருந்தது	...	166-167
44	இந்திரன் ஊர்வசியை ஆர்ஜுனனிடம் ஆயுட்பும்படி சித்ரஸேனனுக்குச் சொல்லியதும்	...	167

புத்தியாயம்

பக்கம்

சித்ரவேணை டிபாயச சொல்லியதும், ஊர்வசி அர்ஜுனனிடம் வந்ததும்	...	167-170
அர்ஜுனன் ஊர்வசியை வணங்கியதும், அவள் சித்ரவேணை சொல்லியதை யெல்லாம் அர்ஜுனனிடம் சொல்லியதும்	...	170-171
அர்ஜுனன், ஊர்வசியைத் தாய்போனதவளாகவும், குலத்திற்கே தாயென்னும் எண்ணத்தூடன பார்த்ததாகவும் அவளுக்கு சொல்லியது	...	172
ஊர்வசி வேண்டியும் அர்ஜுனன் மறுத்ததும், அவள் அவனைச் சபித்து வீடுசென்றதும்	..	172-173
ஊர்வசி சபித்ததை அர்ஜுனன் சித்ரவேணைகடும் அவன் இங்கிரணுகடும் சொல்லியது	...	173
இந்திரன், 'அலித்தன்மை அந்நானவாஸத்திலமடடும் வருக' எனறதும், அர்ஜுனன் மகிழ்ந்ததும்	...	173
அர்ஜுனன் ஊர்வசியை மறுத்த கதையைக் கேட்டலின் பின்	...	173-174
45 லோமசர் இந்நிரஸ்பைக்கு வந்து அர்ஜுனன் இந்நிராஸனத்தில் விழித்திருக்கக் காரணத்தை ஆலோசித்தது	...	174
இந்நிரன் அர்ஜுனனது மகிமையை அவருக்குக்கூறி, அர்ஜுனனுடைய வரலாற்றை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவித்தது	...	174-176
இந்நிரன் லோமசரை யுதிஷ்டிரர் தாயாதரையில் உடனிருந்து காக்கவேண்டினதும், லோமசர் யுதிஷ்டிரரிடம் வந்ததும்	...	176
46 திருநாராய்டிரன், அர்ஜுனன் பாசுபநாஸ்திரம் பெற்றது முதலியவற்றைக் கீகட்டுத் தூரியோதனாதிபதியைப்பற்றி எஞ்சியனிடம் புலம்பியது	...	177-180
ஸக்யன் பாண்டவரின் பெருமையைக் கூறியது	..	178-179
திருநாராய்டிரன் தன் புத்திரர்களைப்பற்றி வருங்கியது	..	179-180
47 பாண்டவர்களுக்கு காட்டில் உள்வழிப்பொருள் இன்னதென்பது	...	181
பாண்டவர்களைத் துடாந்து வந்ததில் வலிந்தவருள் நோயாளர் முதலியோரில்லை பென்பது	..	181
யுதிஷ்டிரரும் திரௌபதியும் உடனிருந்தவர்களை எந்தமுறையினால் போய்த்தனரென்பது	...	181
பாண்டவர்கள் அர்ஜுனனைப்பிரிந்து இத்தனை வருஷங்கள் கண்டனவென்பது	...	181

அத்யாயம்

பக்கம்

- 48 திருதராஷ்டிரன் பரணைடவர்களின் பராமரமகஸ்தம் பற்றித் தன பிள்ளைகளைப்பற்றி வருந்தினது .. 182-183
- திருவண்ணன் முதலியோர் சூரியோதனத்தியரைச சொல்லாதாகப் பிரதிஜனானு செயததை ஸஞ்சயம் திருதராஷ்டிரனுக்கு சொல்லியது .. 183-185
- திருதராஷ்டிரன் சணடைவருவது நினைவென்றது .. 185-186

ந ளோ பாக யான ப ி வ ம்.

- 49 பீமன் தாமபுதாரை இடிததுக்கூறிப் பிரதிஜனா காலத்தைய பிரதிநிதியால் சுழிதது உடனே சணடை தொடங்க வேண்டுமென்றது .. 186-189
- தாமபுதரர் பிரதிஜனாகாலத்தை உள்படி சுழிததுப் பீமன் சூரியோதனத்தியரைச உணைமனைருடன கொள்ளாமென்றது ... 189
- பிருஹதஸ்வா வந்ததும், தாமபுதரா பூஜித்ததும் ... 189
- தாமபுதரா பிருஹதஸ்வரிடம் தம நிலைமைபக்கூறி வருந்தியதும், அவர் நளோபாகயானத்தைச் சொல்லுவதாகக் கூறியதும் ... 190-191
- 50 நளனு குணம பெருமை முதலியன ... 192
- பீமராஜன் நமனைரப பூஜித்ததும், அவர் அவனுக்கு சொடுத்ததும் ... 192-193
- தமயந்தியின் குணம பெருமை முதலியன ... 193
- நளனும் தமயந்தியும் ஒருவரை ஒருவர் காணவித்தது ... 193
- நளன் அனைப்பருவையப் பிடித்ததும், அது தமயந்தியைப்பற்றிச் சொல்லி விடைபெற்றதும் ... 193-194
- அன்னம் தமயந்தியிடமும் நளனைப்பற்றிச் சொல்லி அவர்கருத்தை மீண்டும் நளனிடம் தெரிவித்தது ... 194
- 51 தமயந்தி காதலால் தன்வசம்ற்றிருந்ததும், அதற்குத் தகுதி மார பீமராஜனுக்குத் தெரிவித்ததும் ... 195
- பீமன் தமயந்தியின் ஸவயமவரத்துக்கு அரபர்களை ஆண்டதும், அவர்கள் வந்ததும் ... 195-196
- நாரதரும் பாண்டரும் இந்நிரளிடம சென்றதும், அவன் அவர்களைப் பூஜித்து வந்ததிரிடாகளை தேவகோகம் வரப்பாட்டுக் காரணம் கேட்டதும் ... 196
- நாரதர் தமயந்தியின் ஸவயமவரம் நடப்பதைச் சொல்லியதும், திரைகாலசார தாமுடைய பீமரைத்தாருப்பதும் ... 196-197

புத்தயாயம்

பக்கம்

- நளன ஸ்வயம்வரததுக்கு வந்ததும், தேவர்கள் அவனைத் தம
யநதியிடம் ஞானசூட்சும வேண்டியதும் ... 197
- 52 தேவர்கள், செயயவேண்டிய வேலைபா. சொல்லித் தங்களை
யும் நளனுக்குத் தெரிவித்தது .. 197-198
- நளன தமயநதியின் மாளிகைசென்றதும், அவளுடைய தோழி
மாரா கண்டு வியந்ததும் .. 198-199
- தமயநதி வினவ, நளன் நனைபும் தான் காணப்படாமலும்
தடுக்கப்படாமலும் வந்ததையும் வந்தகாரியத்தையும் தெரி
வித்தது ... 199
- 53 தமயநதி நளன்மேயே விருமயியதும், நளன தேவரையே மனைக
ள் சொல்லியதும் ... 199-201
- நளன் தமயநதியின் கருத்தைத் தேவர்களுக்குத் தெரிவித்தது 201-202
- 54 அரங்கம் ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில் வீற்றிருந்ததும், தமயநதி
நளனுடைய நளனடிவந்துடனிருப்பதைக் கண்டு ஆலோசித்
ததும் ... 202-203
- தமயநதி தேவர்களைச் சரணமடைந்ததும், அவர்கள் இருந்த
புறத்திலேயே தமமை விளக்கியதும் ... 203-204
- தமயநதி தேவர்களையும் நளனையும் அறிந்து நளனை வரித்தது 204
- தமயநதியும் நளனும் ஒருவரிடத்தொருவர் உடன்பாடுகூறாத
தேவர்களைச் சரணமடைந்தது ... 204-205
- இந்திரனும் அக்நியும் யமமும் வருணனும் நளனுக்கு இரண்ட
புரணம் வரன் கொடுத்தது சென்றது .. 205
- மீமராணன் தமயநதிக்குப் நளனுக்கும் விவாகம் நடத்தியதும்,
அப்பர் காந்தம நகாசென்ற இரண்டு வாழ்ந்ததும் .. 205-206
- நளன் சிவன்விகள் பெய்ததும், இந்திரவேணனும் இந்திர
வேணன் பெய்ததும் ... 206
- 55 இந்திரன் முத்தலியோபா சிவனையும் தயாபாணையும் வழியிற
யுள்ளது ... 206
- கூலி, தமயநதி நளனை வரித்ததுகூடும் அவனைத் தண்டிக்க
வேண்டுகமென்றது ... 206
- இந்திரன் முத்தலியோபா, நளனும் பெருமையைக்கும் அவனைச்
சமீபிக்க விரும்புகிறவனுக்குத் தீமை வருமென்பதையும்
பலிச்சுள் சொல்லிச் சொன்றது ... 206-207

அத்யாயம்

பக்கம்

	கவி மனனைத் துண்புழந்தித் துவாபரணைத் துணை மேலா டனைய ..	207
56	கவி காத்திருநத நளனை அடைந்தது ...	207-208
	கவி புத்தகரனை நளனுடன் குதாட லொலித தானம் பா சிகையாகி உடனவந்தது ...	208
	நளனுக்கும் புஷ்கரனுக்கும் சூதாட்டமும், நளன் பொருள் களைத் தோற்று ம ...	208
	நகரவாஸிகளின் விருப்பப்படி தமயநதி மனனைத் தடுத்ததும், அவன் கேளாமல் ஆடித்தோற்றதும் ..	208-209
57	நகரமாதா இரண்டாமுறையும் வந்ததைத் தமயநதி தெரி வித்ததும், அரண் கேளாமற் போனதும் ...	210
	தமயநதி தன்மக்கள் வாய்க்கலையைடைந குண்டின் புரத்தக கண்பியும் அவன் கொண்டுபோயவிட்டு அடியாகி, மன்னிடம் தோப்பாகுண்டம் ...	210-211
58	புஷ்கரன் தமயநதியைப் பந்தயமாகவைக்க வல்லியும், நளன் ஆபரணம் மேலாடை முதலிப்பொருளும் சூதாட்ட தும் ..	211-212
	நளனும் தமயநதியும் அவ்வொரு அடைபுடன் பெரிதும் சென்றது ...	212
	புஷ்கரன் நளனை உபரிப்பேரலாக கொலவதன் பந்த யதைவித்ததும், நளன் நகரருகில் மூன்றுநாள் வாழித்ததும்	212
	நளன் பறவைகளைப் பிடிக்க அரையிலிருந்த வஸ்திரத்தை வீசியதும், அவை வஸ்திரத்துடன் பறந்து சென்றதும் ...	212-213
	நளன் விதாப்பதேசத்துக்கு வழிநாட்டியதும், தமயநதி நளனைப் பிரிய மறுத்ததும் ...	213-214
	மனைவியே சிறந்த மருமெதையது ...	214
	நளன் தமயநதியைக்கைவிட்டுள்ளதும், தமயநதி விதாப்ப நாடு செல்வொம்மன்றும் ...	214
59	நளன் விதாப்பதேசம் மறுத்தது ...	214-215
	நளதமயநதியர் நூலாவஸ்திரத்துடன் பறந்துபறும், நளன் தமயநதியைப் பிரியநிர்யதித்ததும் ...	215-216
	நளன் பாசியாடையைக் கிழித்துக்கொண்டு தமயநதிக்குத் தெய்வங்களைக் காவலவைத்தது என்றது ...	216-217
60	தமயநதி நளனைக் காணாமல் புலம்பியும், கவி அவ ததும் ...	217-218
	தமயநதி நளனைக்கேடிக் ஆலோசனை, மகப்பாடல் ... அவளை விழுநகியதும் ...	218

அத்யாயம்

பக்கம்

- தமயந்தி புலம்பியதும், மிருகமீவடன அவளை விடுவீதத
 தும் ... 218-219
- வேடன் தமயந்தியை விரும்பியதும், அவள் அவனைச்
 சபித்துக்கொண்டதும் ... 219-220
- 61 தமயந்தி, ஒரு கதம்பமையை அடைந்த புலம்பியது ... 221-222
- தமயந்தி புலியையும் மலைபையும் வினவிப் புலம்பியது .. 222-225
- தமயந்தி ஆராமமண்டலத்தைக்கண்டு அங்குள்ள
 முனிவர்களை வணங்கியதும், அவர்கள் அவளை யாரென்று
 வினவியதும் ... 225-226
- தமயந்தி தனனையும் தனதுபரையும் தெரிவித்ததும், முனி
 வர்கள் அவளைத்தேற்றி ஆராம மண்டலத்துடன் மறைந்
 ததும் ... 226-227
- தமயந்தி அரிசாகமரத்தைக்கண்டு புலம்பியது ... 228
- தமயந்தி ஜனகசுட்டத்தினிடம் சென்றதும், ஜனங்கள்
 அவளை வினவியதும் ... 229
- தமயந்தி நளையாபற்றிக் கேட்டதும், கூட்டத்தலைவன் மறு
 மொழியும் ... 230
- 62 தமயந்தி கூட்டத்துடன் சென்றதும், கூட்டம் குளக்கரை
 யில் தங்கியதும் ... 231
- காட்டுயானைகள் வாத்தகா கூட்டத்தைப் பெரும்பாலும்
 கொண்டதும் ... 231-232
- கூட்டத்தில் மிச்சமிருந்தவர்கள் தமமவா அழிவுக்குத்
 தமயந்தியே காரணமெனக் கருதி அவளைக் கொலையோ
 மென்றதும் ... 232-233
- தமயந்தி தனனைப்பற்றி அழுததும் ... 233
- தமயந்தி கொல்லப்பட்டாமைக்குக் காரணமும், அவளைக் கூட்டத்
 தமயந்தி வருந்தியதும் ... 234
- தமயந்தி தமயந்தி காரணத்தாலும், அவளை அரசனதாய அழைத்தது
 வினவியதும் ... 234-235
- தமயந்தி தான் ஸைந்திரியைப் பறையும் சுணவனைப் பிரிந்து
 வருந்தியவதும் தொல்லியதும், அரசன் தாய அவளைத்
 தன்னிப்பருக்கப் தொல்லியதும் ... 235-236
- தமயந்தி சபைபாட்டுடன் வலிக்கவிரும்பியதும், அரசன்
 தாய அவளை ஸுந்திரியைக்குத் தோழியாகப்பதும் ... 236-237
- 63 சாண்டியைப்பிடிக்கப்பட்ட காக்கோட்கள் நாளைய அழைத்ததும்,
 நாளைய அழைப்பிழைத்ததும் ... 237

அத்யாயம்

பக்கம்

காக்கோடகன் தன்னைக் காங்குமபடி மனங்களைவிடாத தனக்கு- கு-நாயம் வறகுத்தடி சொல்லிபது ..	237-238
காக்கோடகன் கடலை - விரலிளவானசூம், நன்னெயர் கிட்டு சென்மதும ..	238
காக்கோடகன் மனங்களைக் கடித்ததும, நன்னுருவம் மாறினதும், காக்கோடகன் தன்னுருவடைந்ததும ..	238
காக்கோடகன், கலி நளனிம கஷ்டதருடன் வளரிப்ப னென்று சொல்லி வரமும் ஆடைகொடுதது மறைந்தது ..	238-239
64. நளன் அயோததி சொனறதும, நுதுபாசனை அவனை வார, யாககி வாபஷ்டிணைபினையும, சீவலனைபும அவனுக்கு கீழிருக்கசெய்ததும ..	239-240
நளன் தமயந்நியைப்பபறறி சீவலகம் சொல்லி வருந்திபும, சீவலன் வினவ, அவன் மறைந்தது சொல்லிபும ..	240-241
65. பீமராஜன் நளதமயந்நியரைத்தேட அநதணரை அனுப்பிய தும், ஸுதேவன் தமயந்நியைக் கண்டதும ..	241-242
ஸுதேவன் தமயந்நியிடம் பேசியது ..	242-244
தமயந்நி அழுத்ததும, ஸுநத்தை தனதுமக்கு, பெரி வித்ததும ..	244-245
ராஜமாதா தமயந்நியைப்பபறறி ஸுதேவனிமம் கிள வியது ..	245
66. ஸுதேவன் தமயந்நியின் வரலாற்றையும் பெரிபியின் மறுவிருப்பதையும் தெரிவித்தது ..	245-246
ஸுநத்தை அழகுகைத்துடைக்க மறுத் தெரிந்ததும, ஸுநத்தைபும அவள் தாயும் வருந்தியபும ..	246
ராஜமாதா தமயந்நியைத் தன் உடலையிறந்தார் மகிவொன்று யும், தமயந்நி தாயவீடுசெல்ல விருமயிபும ..	246-247
அரரன் தாய் தமயந்நியை அனுப்பியதும், அவள் தாய்வீடு சேர்ந்ததும ..	247
பீமன் ஸுதேவனைப் புறித்தது ..	247
67. தமயந்நி நளனைத் திரும்படி சொல்லியதும், அவளை அந்தணரை அனுப்பியதும் ..	247-248
தமயந்நி நளன் தன்னைப் பிரிந்ததைப்பபறறிச் செல்லாமல் தேறலும் சொல்லாமடி அநதாரருக்கு மொல்லியது ..	248-249
அநதாரகன் நளனைத் தேடிபுது ..	249

அத்யாயம்

பக்கம்

- 68 பாணாதன, பாசுகன தமயநதியின் சொல்லக் கேட்டுச் சொன்ன மறுமொழியை அவளுக்கரசு சொல்லியது . 249-250
 தமயநதி பாணாதனைப் பூஜித்தது ... 251
 தமயநதி, தனக்கு இரண்டாஞ் சயமவரம் என்று ருதுபாணானிடம் சொல்லும்படி ஸுதேவனை அனுப்பியதும், அவன் சென்று சொல்லியதும் .. 251-252
- 69 ருதுபாணன் ஸவயமவரத்துக்குப்பாக விருப்பியதும், பாசுகன் ஒரேநாளில் குண்டின்புரிக்ருத தோடுலுக்குவதாக்சரொல்லியதும் ... 252-253
 பாசுகன் குதிரைகளைத் தோடுதெடுத்ததும், ருதுபாணன் அவை இடாதுதிருந்ததைக் கண்டு கோபித்ததும் ... 253
 பாசுகன் குதிரைகளின் லக்ஷணங்கூறியது ... 253-254
 ருதுபாணன் தீதேறியதும், குதிரைகள் கீழேவிழுந்ததும் ... 254
 பாசுகன் குதிரைகளைத் தேற்றி ஓட்டியதும், வாராஷ்டேயைய பாசுகனை நளனென்று ஸந்தேசித்ததும் ... 254-255
- 70 ருதுபாணன் மேலாடை விழுந்ததென்றதும், பாசுகன் ஒரு யோஷனை சொல்லுவிட்டதென்றதும் ... 256
 ருதுபாணன் தனக்குக் கணக்கில் திறமையிருப்பதைச் சொல்லி ஒருமாதநின் இலைகாய்களை எண்ணிக் காட்டியதும், பாசுகன் அவற்றை எண்ணாத தொடங்கியதும் . 256-257
 ருதுபாணன் விநாயகபுட்டதும், பாசுகன் வாராஷ்டேயைய போய் பாசுகன்குக்கொண்டு சொல்ல சொல்லியதும் ... 257
 ருதுபாணன் பாசுகனை சரணமடைந்ததும், பாசுகன் எண்ணின் பின்பே போய்வோமென்றதும் ... 257
 பாசுகன், அசுவித்தையையும் கணக்கிடும் அராவ விதமாக ஒரு மாதமும்படி ருதுபாணனைக் கேட்டது ... 257
 ருதுபாணன், அசுவமுகுதயத்தைப் பாசுகனுக்குச் சொல்லி அசுவமுகுதயத்தைப் பின்பு பெற்றதாக கொள்வதாக்சரொல்லியது ... 257-258
 சலி நளனும் பின்பின்று வெளியேறு தன் ஒரு வடைந்தது 258
 நளன் சலியைப் பிடுக்க விருப்பியதும், சலி தன்னைத் தமயநதி பிடித்ததைச் சொல்லி நளனுக்கு வரவகொடுத்து ஒளிந்ததும் 258
 சலி நளனும் பின்பினைத் பிற்றறியாமலிருந்தது ... 258

அத்யாயம்

பக்கம்

தானநிமரப விலககபபடுவதானது	...	259
கலி வீட்டடைந்தது	...	259
71 ருதுபாணன குண்டினபுரத்திலுள்ள நகரத்தும், தமயநதியும் நளனது குதிரைகளை முதலியனவுடனே தேரோலியையுடனே கேட்டதும்	...	259-260
தமயநதி ருதுபாணன முதலியோரைக கண்டது	..	260
ருதுபாணன் பீமராஜனிடம் சென்றதும், அவனை அவன் வர வேற்றதும்	...	260-261
ருதுபாணன அங்கே ஸவயமவரககுறிப்பு ஒன்றையும் காணு மாற போனது	...	261
பீமராஜன வினவியதும், ருதுபாணன அவனை வராமல் வந்த நாகர சொல்லியதும்	..	261
பாகுகள குதிரைகளைக் கலைப்பாற்றியதும், தமயநதி தேரோலியைப்பற்றி ஆலோசித்ததும்	..	261-262
72-73 தமயநதி நளனைப் பலவிதமாகப் பரிசுசித்தறிந்தது	...	262-267
74 தமயநதி பாகுகளைத் தருவித்து அவனிடம் பெரிசெய்தும், அவன் தான் நளனைப்பதைத் தெரிவித்ததும்	...	267-269
தமயநதி தேவர்களை நாடி கூறியதும், வரப்புகளான தமயநதி குற்றமற்றவளென்றதும், மலாமாசி பெய்ததும், தேவதுந்துபி முழங்கியதும்	...	270-271
நளன் பழைய உருவடைந்ததும், தமயநதி நளனைத் தழுவி கொண்டு அழுத்தும்	...	271
நளன் மனைவிமக்களைத் தழுவினது	...	271
தமயநதியின தாய் நடந்த வரலாற்றைப் பீமராஜனுக்குத் தெரிவித்தது	...	271
நளனும் தமயநதியும் அளவளாவி மகிழ்ந்தது	...	271-272
75 நளன்தமயநதியைப் பீமனைப் பார்த்ததும், அவன் நகரை அலங்க ரிப்பதது ஆலயங்களுக்குப் புனை நடத்தியதும்	...	272-273
ருதுபாணன நளனைக் கைமிககும்படிவேண்டி அரண்மனைக்குள் பெற்றதை தன் பாராசென்றது	..	273
76 நளன் வந்தது புஷ்கரகை குண்டுகளைத்தொடர், அவன் ஆயத்த பெற்றதும்	...	274-275
நளன் புஷ்கரகை மன்னித்து நாடு கொடுத்ததும், அவனும் நளனின் உடம்பைச் சொந்தம்	...	275-276

வ்யாயம்

பக்கம்

நளன் மனைவிமக்களைத் தருவித்துக்கொண்டு இனிது வாழந்தது	...	...	277- 278
யா யாரைச் சொல்வது கலியைப் போகருவதாகுமென்பது			278
நள சரிதகிரததைப் படித்தல் கேட்டல்களின் பயன்	...		278
பிருஹதஸ்ரவா யுதிஷ்டிரருக்கு அக்ஷஹருதயத்தை உப தேசித்தது	...	...	278
பிருஹதஸ்ரவா ஹரிச்சந்திரன் கதையையும் சுருக்கமாகக் கூறிய ரென்றது	...	...	279- 280
அரிச்சந்திரன் பிரபமும் மணமும்	..	..	279
லோஹிதாஸ்ரவன் பிரபமும் அரிச்சந்திரன் யாகங்கள செய்ததும்	...	...	279
இந்திர ஸபையில் ஹரிச்சந்திரன் புகழப்பட்டபோது வலிஷ்டா மகிழ்ந்ததும், விஸ்வாமிதரர் பொருமையும்			279- 280
வலிஷ்டருக்கும் விஸ்வாமிதரருக்கும் பந்தயமும் அரிச்சந்திரன் துன்பப்பட்டதும்	...	...	280
யுதிஷ்டிரர் அாஜுனனைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டது	...		281

தீர்த்தயாத்ராபர்வம்.

78 ஹிரௌபநி முதவியோ காம்பகவனத்தில் வலிக்க விருப்பமின்மையை யுதிஷ்டிரரிடம் சொல்லியது	...		282- 285
79 நாரதர்வந்தனும், யுதிஷ்டிரர் அவரைப் பூஜித்துத் தீர்த்தயாத ரையில் பூபாநாஷிணம் செய்வதன் பயனைக் கேட்டதும்			285- 286
நாரதர், புலஸ்தியருக்கும் பீஷ்மருக்கும் தீர்த்தயாதரை விஷயமாக நடந்த ஸம்வாதத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியது			286
பீஷ்மா விரதமியற்றியதும், புலஸ்தியர் வந்ததும்	...		286
பீஷ்மர் புலஸ்தியரைப் பூஜித்தது	...	...	286-287
80 பீஷ்மா தீர்த்தயாதரையின் பயனைக் கேட்டதும், புலஸ்தியர் சொல்லத்தொடங்கியதும்	...	...	288
யார் யார் தீர்த்தபலனை அடைவரென்பது	...	...	288
தீர்த்தயாத்ரையின் சிறப்பு	...	...	289
வறியவனாகப் பிறக்கக் காரணம்	...	...	289
புஷ்கர தீர்த்த மகிமை	...	...	289- 291
ஈமபூமார்க்கத்தின் மகிமை	...	...	291
ஸதண்டிலகாஸ்ரமத்தின் மகிமை	...	...	291
ஆகஸ்தியஸரயின் மகிமை	...	...	291
கண்வாஸ்ரமத்தின் மகிமை	...	...	291- 292

அத்யாயம்

பக்கம்

யயாதிபதனத்தின் மகிமை	...	...	292
கோடிதீராதத மகிமை	...	...	292
பதரவடதீராதத மகிமை	...	...	292
நர்மதையின மகிமை	...	...	292
வநிநனுவலின மகிமை	...	...	292
சாமணவத்யின மகிமை	...	...	292
வவநிஷ்டாபர்மத்தின் மகிமை	...	..	292- 293
பிங்கதீர்த்த மகிமை	...	...	293
பிரபாஸதீர்த்த மகிமை	...	...	293
ஸரஸ்வதீஸாகரஸங்கம மகிமை	...	...	293
வரதானதீர்த்த மகிமை	...	...	293
பிண்டாரகதீர்த்த மகிமை	...	...	293- 294
வருணதீர்த்தமகிமை	...	...	294
சங்குகானேஸ்வர மகிமை	...	...	294
சமீதீர்த்த மகிமை	...	...	294
வஸோத்தாராதீர்த்த மகிமை	...	...	294- 295
வநிநனுவலத்தமதீர்த்த மகிமை	...	...	295
பிரமமதீர்த்த மகிமை	...	...	295
இந்திரகுமாரீர்த்த மகிமை	...	...	295
ரேணுகாதீர்த்த மகிமை	...	...	295
பஞ்சநத மகிமை	...	...	295
பீமாதீர்த்த மகிமை	...	...	295
கிரிகுஞ்சதீர்த்த மகிமை	...	...	295
விமலதீர்த்த மகிமை	...	...	295
விதஸ்தாதீர்த்த மகிமை	...	..	295- 296
மலதாதீர்த்த மகிமை	...	...	296
ஸப்தசருதீர்த்த வரலாறும், மகிமைபும்	...	...	296
ருத்ரபத மகிமை	...	...	296
மணிமான் என்கிற தீர்த்த மகிமை	...	...	296 297
தேவிகாதீர்த்த மகிமை	...	...	297
காமதீர்த்த மகிமை	...	...	297
யஜ்ஞம, யாஜ்ஞம, பிரமமவாலுக்கம், புவ்யபாம்பஸ் என் னும் தீர்த்தங்களின் மகிமை	...	...	297
தேவிகையின விஸ்தீர்த்தமகிமை	...	...	297
தீர்த்தங்களுதரமென ஓடிடத்தின் வரலாறும் மகிமைபும்	...	...	297
வநிநனுவலத்த மகிமை	...	...	297
சாமஸோநிபேத தீர்த்த மகிமை	...	...	297

அத்யாயம்

பக்கம்

சுவோத்பேத தீர்த்த மகிமை	...	...	297- 298
நாகோத்பேத தீர்த்த மகிமை	...	...	298
சசயான தீர்த்த மகிமை	..	...	298
குமாரகோடி தீர்த்த மகிமை	...	...	298
ருதரகோடி தீர்த்த வரலாறும் மகிமையும்	...	...	298
ஸரஸ்வதீஸங்கம மகிமை	...	...	299
81 குருகேதர மகிமை	...	...	299- 300
மந்துகளை வணங்குவதன் பயன்	...	...	300
ஸத்தத்தின் மகிமை	..	...	300
பரிபலவ தீர்த்த மகிமை	...	..	300
பருநிவீ தீர்த்த மகிமை	..	...	300
தசாரவமேத தீர்த்த மகிமை	...	...	300
ஸாபதாவி தீர்த்த மகிமை	...	...	300
அருநகுகனிடம் வசித்தல	...	...	300
மோடி தீர்த்த மகிமை	...	...	300- 301
அபரவிநீதேவ தீர்த்த மகிமை	...	...	301
யாராக தீர்த்த மகிமை	...	...	301
ஸோம தீர்த்த மகிமை	...	...	301
எகஹமஸ தீர்த்த மகிமை	...	...	301
சதஸௌச தீர்த்த மகிமை	...	...	301
முஞ்சவட மகிமை	...	...	301
யக்ஷிணீ மகிமை	...	...	301
ராமந்நரதங்குளின் வரலாறும் மகிமையும்	...	...	301- 303
வாமரமூலக தீர்த்த மகிமை	...	...	303
காயஸோதன தீர்த்த மகிமை	...	...	303
ஸோகோதனார தீர்த்தத்தின் வரலாறும் மகிமையும்	...	...	303
ஸ்ரீ தீர்த்த மகிமை	...	...	303
கபிலா தீர்த்த மகிமை	...	...	303
ஸரீராதீர்த்த மகிமை	...	...	303
கோபயன தீர்த்த மகிமை	...	...	303
ரங்கினீ தீர்த்த மகிமை	...	...	303
யக்ஷராஜனை அருநகுகள் தீர்த்த மகிமை	...	...	303
பீரமமாவர்த்த தீர்த்த மகிமை	...	...	303- 304
ஸு தீர்த்த மகிமை	...	...	304
கோஸேஸ்வர தீர்த்த மகிமை	...	...	304
மாதரு தீர்த்த மகிமை	...	...	304
சீதவன தீர்த்த மகிமை	...	...	304

அத்யாயம்

பக்கம்

ஸ்வானலோமாபஹ தீர்த்த மகிமை	...	...	304-305
தசாஸ்வமேதிக தீர்த்த மகிமை	...	...	305
மானுஷ தீர்த்த மகிமை	...	...	305
ஆபகா தீர்த்த மகிமை	...	...	305
பிரம்மோதும்பரத்தில ஸபதாரிஷி குண்டங்கள் கபிஞ்சு			
கேதாரம் ஆகிய இவற்றின் மகிமை	...	...	305
சங்கர தீர்த்த முதலியவற்றின் மகிமை	...	...	305-306
சுததாஸபத தீர்த்த மகிமை	...	...	306
கிரதான தீர்த்தம் கிருசபய தீர்த்தம் இவற்றின் மகிமை	...	...	306
கலசீ தீர்த்த மகிமை	...	...	306
அஜானந்தா தீர்த்த மகிமை	...	...	306
புண்டரீக தீர்த்த மகிமை	...	...	306
வைதரணி நதியின் மகிமை	...	...	306
பலகீவன மகிமை	...	...	306
தருஷத வதியின் மகிமை	...	...	306
ஸாவதேவ தீர்த்த மகிமை	...	...	307
பாணிகாத தீர்த்த மகிமை	...	...	307
பிரம்ரக தீர்த்த வரலாறு மகிமையும்	...	...	307
வியாஸவனத்தில் மனோஜவ தீர்த்த மகிமை	...	...	307
மதுவடி தீர்த்த மகிமை	...	...	307
கௌசிகீ தருஷதவநீஸங்கம மகிமை	...	...	307
வியாஸஸ்தலியின் வரலாறு மகிமையும்	...	...	307
கிந்தத்தகூப மகிமை	...	...	307-308
வேதீ தீர்த்த மகிமை	...	...	308
அஹஸ், ஸுதினம் ஆகிய தீர்த்தங்களின் மகிமை	...	...	308
மிருகதாமத்தில் கங்கையின் மகிமை	...	...	308
தேவீ தீர்த்த மகிமை	...	...	308
வாமன தீர்த்தம் விஷ்ணுபத தீர்த்தம் இவற்றின் மகிமை	...	...	308
குலம்புன தீர்த்த மகிமை	...	...	308
பவன ஹ்ரதம், மருத துகள்களின் தீர்த்தம் இவற்றின் மகிமை	...	...	308
அமர ஹ்ரத மகிமை	...	...	308
சாலிரூப தீர்த்த மகிமை	...	...	308
புரீ குருச தீர்த்த மகிமை	...	...	308
நைமிஷகுருச மகிமை	...	...	308
ஸரஸ்வதீ குருச மகிமை	...	...	308-309
கன்யா தீர்த்த மகிமை	...	...	309
பிரம்ம தீர்த்த மகிமை	...	...	309

அத்யாயம்

பக்கம்

ஸோமதீர்த்த மகிமை	...	...	309
ஸபதஸாரஸ்வததீர்த்த மகிமைபும, மநகணகர்கதைபும	...	...	309- 310
ஓளசனஸதீர்த்தம, கபாலமோசன தீர்த்தம் இவற்றின	...	...	
மகிமை	...	...	310- 311
அக்ரிதீர்த்த மகிமை	...	...	311
விஸ்வாமிதரதீர்த்த மகிமை	...	...	311
பிரமமயோனிதீர்த்த மகிமை	...	...	311
பிருதூதக மகிமை	...	...	311- 312
எது எதைவிட எது எது புணயமானதென்பது	...	...	311
மதுஸரவதீர்த்த மகிமை	...	...	312
ஸரஸ்வதயருணஸநகம மகிமை	...	...	312
அவநீரணதீர்த்த மகிமை	...	...	312
சதஸஹஸ்ரகம ஸா ஹஸ்ரகம ஆகிய தீர்த்தங்களின	...	...	
மகிமை	...	...	312- 313
ரோணுகாதீர்த்த மகிமை	...	...	313
விமோசனதீர்த்த மகிமை	...	...	313
பஞ்சவடியின மகிமை	...	...	313
தைஸ்ஸதீர்த்த மகிமை	...	...	313
குருதீர்த்த மகிமை	...	...	313
ஸ்வாககதவார மகிமை	...	...	313
ஆநரகதீர்த்த மகிமை	...	...	313- 314
ஸர்வதேவதீர்த்தங்களின மகிமை	...	...	314
ஸ்வஸ்திபுர மகிமை	...	...	314
பாவனதீர்த்த மகிமை	...	...	314
கங்காஹரதம் கூடம் இவற்றின மகிமை	...	...	314
ஆபகாநதியின மகிமை	...	...	314
ஸதா ஸுவடதீர்த்த மகிமை	...	...	314
பதீகானனத்தில் வயலிஷ்டாஸ்ரம மகிமை	...	...	314
இந்திரமாரக்க மகிமை	...	...	314
எகராதரதீர்த்த மகிமை	...	...	314- 315
ஆதித்யதீர்த்த மகிமை	...	...	315
ஸோமதீர்த்த மகிமை	...	...	315
தீர்த்ததீர்த்த மகிமை	...	...	315
கன்யாஸ்ரம மகிமை	...	...	315
ஸந்நிஹதிதீர்த்த மகிமை	...	...	315- 316
கோடிதீர்த்த மகிமை	...	...	316
கங்காஹரத மகிமை	...	...	316

அந்நாயம்	பக்கம்
எங்கெங்கே எது எது சிறந்ததென்பது ...	316
குருகேசுதர மகிமை ...	316- 317
82 தர்மதீர்த்த மகிமை ...	317
ஞானபாவன மகிமை ...	317
ஸௌகந்திகவன மகிமை ...	317
பலகூடநதியின் மகிமை ...	317
கவேராதபுஷ்பிததீர்த்தமகிமை ...	318
ஸுகந்தை, சதகுமபை, பஞ்சயசை, என்னும் நதிகளின் மகிமை ...	318
தரிசூலகாததீர்த்த மகிமை ...	318
சாகம்பரியின் வரலாறும் மகிமைமும் ...	318
ஸ்வாணதீர்த்த மகிமை ...	318- 319
சுமாவதியின் மகிமை ...	319
ரதாவாசுதபாவத மகிமை ...	319
தாராதீர்த்த மகிமை ...	319
காமாதவார கோடிதீர்த்த மகிமை ...	319
ஸப்தகங்கை, தரிசுவகை, சகராசாதம் எனறும் தீர்த்தங்களின் மகிமை ...	319
கனகலதீர்த்த மகிமை ...	319
கபிலாவட மகிமை ...	319
கபிலநாகதீர்த்த மகிமை ...	320
லலிதகதீர்த்த மகிமை ...	320
காந்தாயமுறை ஸங்கமமாய மகிமை ...	320
ஸுகந்ததீர்த்த மகிமை ...	320
ருக்ராவாததீர்த்த மகிமை ...	320
கங்காஸரஸவதிஸங்கம மகிமை ...	320
புக்ரகாணேஸ்வர மகிமை ...	320
குப்ராவதிதீர்த்த மகிமை ...	320
அருந்ததிவட்டத்தில் ஸாமுக்ரகதீர்த்த மகிமை ...	320
பிரமமாயாத மகிமை ...	320
யாமுனதீர்த்த மகிமை ...	320
தாயீஸங்கிரமணதீர்த்த மகிமை ...	321
யலிநகாதபதியின் மகிமை ...	321
வேதியின் மகிமை ...	321
வாலிவந்தையின் மகிமை ...	321
ரிஷிகுலயாதீர்த்த மகிமை ...	321

அத்யாயம்

பக்கம்

பிருகுதுங்க மகிமை	...	...	321
வீரப்ரமோகூதீராதத மகிமை	...	...	321
கிருத்திகா தீர்த்தம், மாகதீர்த்தம் இவற்றின் மகிமை	...	...	321
விய்யாதீராதத மகிமை	...	...	321
மஹாப்ரம மகிமை	...	...	321
மஹாலய மகிமை	...	...	321
வேதவிகா தீர்த்த மகிமை	...	...	321
ஸுந்தரிகாதீராதத மகிமை	...	...	321-322
பிரம்ம தீர்த்த மகிமை	...	...	322
நைமிஷ மகிமை	...	...	322
கங்கோதபேத மகிமை	...	...	322
ஸரஸ்வதீ நதியின் மகிமை	...	...	322
பாருதா நதியின் மகிமை	...	...	322
சுரவதீ நதியின் மகிமை	...	...	322
விமலாசோக மகிமை	...	...	322-323
கோபரதார தீர்த்த மகிமை	...	...	323
ராமதீர்த்த மகிமை	...	...	323
சுதஸாஹஸரக தீர்த்த மகிமை	...	...	323
பாசுருஸ்தான மகிமை	...	...	323
கோடிதீர்த்த மகிமை	...	...	323
கபிலாஹரத மகிமை	...	...	323
அவிமுகத மகிமை	...	...	323
மார்க்கண்டேய தீர்த்த மகிமை	...	...	323
கயையின் மகிமை	...	...	323-324
அக்ஷயவட மகிமை	...	...	324
மஹாநதியின் மகிமை	...	...	324
பிரம்மஸரவின் மகிமை	...	...	324
தேனுக தீர்த்த வரலாறும் மகிமைபும்	...	...	324
கிருக்ரவடசுநில பஸமஸநான மகிமை	...	...	324
உதயபாவத மகிமை	...	...	324-325
கயையின் மகிமை	...	...	325
மனிதர் ஸந்ததியை விரும்புக காரணம்	...	...	325
பஸ்கு நதியின் மகிமை	...	...	325
தர்மப்ரஸ்த மகிமை	...	...	325
மதங்காப்ரம மகிமை	...	...	325
பிரம்மஸ்தான தீர்த்த மகிமை	...	...	325
ராஜ கிருக மகிமை	...	...	325-326

அத்யாயம்

பக்கம்

மணிநாக தீர்த்த மகிமை	...	...	326
கௌதம வன மகிமை	...	...	326
கௌதம வனத்திலுள்ள கூப மகிமை	...	...	326
அஹலயாஹ்ரத மகிமை	...	...	326
ஜனககூப மகிமை	...	...	326
விநசன தீர்த்த மகிமை	...	...	326
கண்டகி நதியின் மகிமை	...	...	326
விசலயா நதியின் மகிமை	...	...	326
வங்கவன மகிமை	...	...	326
கம்பனாநதியின் மகிமை	...	...	326
மகேசுவர தாரையின் மகிமை	...	...	326
தேவ புஷ்கரிணியின் மகிமை	...	...	326 -327
ஸோமபத தீர்த்த மகிமை	...	...	327
தீர்த்தகோடியின் வரலாறும் மகிமைமும்	...	...	327
நாராயண ஸ்தான மகிமை	...	...	327
நாராயண ஸ்தானத்திலுள்ள கூபமகிமை	...	...	327
ஜாதிஸமர தீர்த்த மகிமை	...	...	327
வடேசுவர புர மகிமை	...	...	327
வாமன தீர்த்த மகிமை	...	...	327 -328
பரதாசுரம மகிமை	...	...	328
கௌசிகி நதியின் மகிமை	...	...	328
சம்பகாரண்ய மகிமை	...	...	328
ஜேஷ்டிலதீர்த்த மகிமை	...	...	328
கநயா ஸம்பேதயதீர்த்த மகிமை	...	...	328
நிரவீர தீர்த்த மகிமை	...	...	328
நிரவீரா ஸங்கம மகிமை	..	...	328
வலிஷ்டாசுரம தீர்த்த மகிமை	..	...	328
தேவகூட மகிமை	...	...	328
கௌசிகியின் மகிமை	...	...	328
மஹாஹ்ரத தீர்த்த மகிமை	...	...	328 -329
வீராசுரம மகிமை	...	...	329
அக்னிதாரா தீர்த்த மகிமை	...	...	329
பிதாமஹு ஸரவின் மகிமை	...	...	329
குமாரதாரா தீர்த்த மகிமை	...	...	329
ஸதனகுண்ட தீர்த்த மகிமை	...	...	329
தாம்ராருண தீர்த்த மகிமை	...	...	329
தேவகூப மகிமை	...	...	329

அத்யாயம்

பக்கம்

காளிகா ஸங்கம மகிமை	...	...	329
உவசீ தீர்த்தம், ஸோமாஸரமம், குமபகாஸரமம்			
இவற்றின் மகிமை	...	...	329
கோகாமுக தீர்த்த மகிமை	..	...	329- 330
பராஸ் நதியின் மகிமை	..	...	330
ரிஷபதலீபம், ஸரஸ்வதி தீர்த்தம் இவற்றின் மகிமை	...	...	330
ஒளத்தாலக தீர்த்த மகிமை	...	...	330
தாம தீர்த்த மகிமை	...	...	330
பம்பை, பாளீரதி, தண்டராத்தம் இவற்றின் மகிமை	...	...	330
லேவலிகா நதியின் மகிமை	...	...	330
83 ஸம்வேதய தீர்த்த மகிமை	...	...	330
லௌஹிதய தீர்த்த மகிமை	...	...	330
கரதோயா நதியின் மகிமை	...	...	330
கங்காஸமுதர ஸங்கம மகிமை	..	...	331
கங்கையின் அக்கரையின் மகிமை	...	...	331
வைதரஸ் நதி, விரஜா தீர்த்தம் இவற்றின் மகிமை	...	...	331
சோலம், சூபோதிரதையை இவற்றின் ஸங்கம மகிமை	...	...	331
வம்சருஸம் தீர்த்த மகிமை	...	..	331
கோஸூயில் ரிஷபதீர்த்த மகிமை	...	...	331
கோஸூயில் கால தீர்த்த மகிமை	...	...	331
புஷ்பவதி தீர்த்த மகிமை	...	...	331
பதரிகா தீர்த்த மகிமை	...	...	331
சமணம், பாளீரதி, தண்டம் இவற்றின் மகிமை	...	...	331
லபேபு கா தீர்த்த மகிமை	...	...	331
மதேஹநீர மலையில் ராமதீர்த்த மகிமை	...	...	331- 332
மதங்கதேதார தீர்த்த மகிமை	...	..	332
பூநீபாவதி நீர மகிமை	...	...	332
தேவமுதர மகிமை	...	...	332
ரிஷபமலையின் மகிமை	...	...	332
காலேரியின் மகிமை	..	...	332
கனயா தீர்த்த மகிமை	...	...	332
நீலாகர் மகிமை	...	...	332
காயத்ரீஸ்தான மகிமை	...	...	332- 333
ஸம்வாந்தஸூயின் மகிமை	...	..	333
யேணையின் மகிமை	...	...	333
கோதாவரியின் மகிமை	...	...	333
வேலா ஸங்கம மகிமை	...	...	333

அத்யாயம்

பக்கம்

வரதா நதியின் ஸங்கம மகிமை	...	...	333
பிரம்மஸ்தான மகிமை	...	...	333
சூசபலவன தீர்த்த மகிமை	...	...	333
தேவஹரதம், ஜாத்ரிஸமரஹரதம் இவற்றின் மகிமை	...	...	333
ஸாவஹரத மகிமை	...	...	333
மஹாபுண்யவாவி, பயோஷ்ணி நதி இவற்றின் மகிமை	...	...	333
தண்டகாரணய மகிமை	..	...	333
சரப வகாஸரமம, சகாஸரமம இவற்றின் மகிமை	...	...	333
சூரப்பாரகம, ராமதீர்த்தம் இவற்றின் மகிமை	...	...	334
ஸபதகோதாவர தீர்த்த மகிமை	...	...	334
தேவபத மகிமை	..	...	334
துவககாரணய வரலாறு மகிமைமட்டம்	...	..	334
மேதாவிக தீர்த்த மகிமை	...	...	334
காலஞ்சரம, தேவஹரதம் இவற்றின் மகிமை	...	...	334-335
சிதரகூடத்தில் மந்தாகினியின் மகிமை	..	...	335
பாதருஸ்தான மகிமை	...	..	335
கோடி தீர்த்த மகிமை	...	...	335
ஜயேஷ்ட ஸ்தானம், அநுருள்ள கூடம் இவற்றின் மகிமை...	...	...	335
ஸ்ருங்கபேரபுர தீர்த்த மகிமை	...	...	335
கங்கா ஸ்நான பலன	...	...	335
முஞ்சவட மகிமை	...	...	335-336
பிரயாகையின் மகிமை	...	...	336-337
பிரமம தேவரின் யாகவேடுகள் எவையென்பது	...	...	336
போகவதி தீர்த்த மகிமை	...	...	337
ஹம்ஸபரபதனம், தராஸ்ரவம் நிகம ஆகிய தீர்த்தங்களின் மகிமை	...	...	337
கனகலம், பிரயாகம் இவற்றின் மகிமை	...	...	337
கங்கா ஸ்நான மகிமை	...	...	337
இன்ன இன்ன யுகத்தில் இது இஹ புண்யமான தென்பது...	...	...	337
எங்கெங்கே என்னென்ன நற்கருமங்கள் செய்யவேண்டும்	...	...	337-338
மெனபது	...	..	337-338
புஷ்கரம், குருஷேஸ்வரம, கங்கை, மகதங்கள் இவற்றின் மகிமை	...	...	338
ஓபபற மூன்று பொருள்கள்	...	...	338
தீர்த்த பரமபரையைச் சொல்லுதல முதலியவற்றின் பரம	...	...	338-339
இவா இவா தீர்த்த ஸ்நானம் செய்யாவிடாது	...	...	339
புலஸ்தியா தீர்த்தபாந்ரையின் பயனைச் சொல்லிமுடித்து	...	...	339-340
பீஷ்மரை வாழ்த்து சொல்லுது	...	...	339-340

அத்யாயம்

பக்கம்

- பீஷ்ணு தீர்த்தயாதரை செய்ததும், தீர்த்தயாதரை முடியு
மிடமும 340
- நாரதா புலஸ்திய பீஷ்ணு ஸம்வாதததையும அதனைப
படித்தல் கேட்டல்களின பயனையும கூறி யுதிஷ்
டிராரை வாழ்த்தித் தீர்த்தயாதரை செய்யச சொல்லிச
சென்றது 340- 341
- 84 யுதிஷ்டிரா அர்ஜுனனைப பிரிந்ததனால் தமக்குக காமயக
வனத்தில வலிக்க விரும்பமில்லாமையைக கூறி
வாஸதகுககாக வேறு இடத்தைச சொல்லுமபடி
தொன்மயரை வேண்டினது 341- 344
- 85 தொன்மயா யுதிஷ்டிரருக்குக சீழ்த்திரையிலுள்ள தீர்த்தந
கலையும மலைகளையும் ஆயத்தனங்களையும் சொல்லியது ... 344- 346
- 86 தொன்மயா தென்திரையிலுள்ள தீர்த்த முதலியவற்றை
யுதிஷ்டிரருக்குச சொல்லியது 347- 349
- நருகன யாகம செய்ததும், இந்நிரை முதலியோரா களித
ததும், பையோஷ்டிரன் நருகனுடைய நதி என்பதும் ... 347
- விஷ்ணு மகிமை 347
- பயோஷ்டிரனின் மகிமை 347- 348
- பல ஆயத்தனங்களின் மகிமை 348
- உர்ஜயந்திரியின் மகிமை 349
- நிருஷ்டிரை மகிமை 349
- 87 தொன்மயா மேற்கிரையிலுள்ள தீர்த்த முதலியவற்றை
யுதிஷ்டிரருக்குச சொல்லியது 349- 351
- 88 தொன்மயா வடதிரையிலுள்ள தீர்த்த முதலியவற்றை
யுதிஷ்டிரருக்குக கூறியது 351- 354
- 89 லோமசா பாண்டவர்களிடம் வந்ததும், யுதிஷ்டிரா தேசா
டன முதலியவற்றைப பற்றி வினவியதும் ... 355
- அர்ஜுனன் பாசுபதம் பெற்றது முதலிய செய்திகளை
லோமசா யுதிஷ்டிரருக்குச சொல்லியது ... 355 357
- 90 அர்ஜுனன் பாண்டவர்களுக்கு உடனிருந்து தீர்த்த
யாதரை சொல்லிக் குமபட சொல்லியதை லோமசா
யுதிஷ்டிரருக்குச சொல்லியது 357- 358
- லோமசா முன்னீர் இரண்டு முறை தீர்த்த யாதரை
சொய்தனரென்பது 358
- தீர்த்தவரணில் ஸ்ரீராமன் செய்ய விரும்பாதவாக
யுதிஷ்டிரா தாமும் தீர்த்தயாதரைக்கு விரும்பாமாயிருப்பதை
லோமசருக்குக் தெரிவித்தது 358

லோமசா பரிவாரங்களைக் குறைத்தும் கொள்ளா சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரா பிசைக்கெடுப்பவா முதலியோரைத் திருத்தராஷ்டிரணிமாவது பாஷ்டிராணிமாவது செலவா சொல்லியதும்	...	...	359
பெருமபாலாரா திருத்தராஷ்டிரணிம ரென்றதும், அவன அவர்களை ஆதரித்ததும்	..	...	359
யுதிஷ்டிரா மிச்சமிருந்தவர்களுடனும் லோமாருடனும் முன்னுள்ள காமயக வனத்தில வலித்தது	...	...	359
91 யுதிஷ்டிரா லோமசா முதலியவர்களுடன் தீர்த்தயாதரைக் குப் புறப்பட்டதும், வழியில் பிராமமணா பலா உடன் வருவதாகச் சொல்ல யுதிஷ்டிரா ஸமமந்திக்ஷரா	...	...	360-361
வியாஸா முதலியோரா வந்த தீர்த்தயாதரைக்குச் சந்தி அவசிய மென்றதும், யுதிஷ்டிரா முனிவர்களை வணங்கித் தீர்த்தயாதரைக்குச் சென்றதும்	...	..	361-362
இரண்டு வகை வீரதங்கள்	...	...	361
92 லோமசா அதாமம் வறுமைக்கும் தாமம் பெய்ததற்குக் காரணமென்பதை விளக்க அவசாரா தேயா இவர்களின் வரலாற்றைக் கூறியது	...	...	362-364
93 யுதிஷ்டிரா முதலியவர்கள் அடைவில் பிராமமணரை அடைந்ததும், அங்கே சமடா கயணுடைய யாத்திரை அவர்களுக்குச் சொல்லியதும்	...	...	364-367
94 லோமசா யுதிஷ்டிராருக்கு அகஸ்தியருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியது	...	...	368
இலவலை வாதாபி இவர்களின் வரலாறு	...	...	368-378
இலவலன் ஒரு பிராமமணரை வரங்கேட்க அவன் சொட்டாமையால் அவன் பிராமமணரைக் கொல்பவருடைய	...	...	368
இலவலன் வாதாபியை ஆடாக்கி உண்பித்ததுப் பிராமமணர்களைக் கொன்றது	...	...	368
அகஸ்தியா பிதருக்களைக் கண்டதும், அவர்கள் ஸந்தியை உண்புணைமபடி அவருக்குச் சொல்லியதும்	...	...	368-369
லோபா முதரையின் பிறப்பு	...	..	369
95 அகஸ்தியருக்கும் லோபாமுத்தரைக்கும் விவாகம்	...	...	370-371
லோபாமுத்தரை சிறந்த படுக்கை முதலியவற்றை யீரும் பியது	...	...	371-372
96 அகஸ்தியா பொருளுக்காகச் சூருதர்வா முதலிய மூவரை அடைந்து அவர்களுடன் இலவலனிம ரென்றதும்	...	...	372-374

அத்யாயம்

பக்கம்

- 97 இல்வலன அகஸ்தியரை வாதாபியின மாம்ஸதை உண
பிததூப பின்பு அவனை அழைத்ததும், அகஸ்தியா
தாம் அவனை ஜீர்ணமாககியதை சொல்லியதும் ... 375
இல்வலன பொருள கொடுத்தது அகஸ்தியரைக் கொல்லத்
தொடர்ந்ததும், அவர் அவனை எரித்ததும் ... 376
தருடஸ்யுவின் பிறப்பும், அவன் இதமவாகனென்னும்
பெயர் பெற்றதும் ... 377
- 98 பரசுராமா விருப்பப்படி தசரதராமா அம்பு தொடுத்த
தும், அது பரசுராமருடைய தேஜஸைக் கவர்ந்ததும் ... 379-381
ராமர் வீர்புவ ரூபத்தைக் காண்பித்தல் ... 380
பரசுராமா பிதருக்களின சுட்டனைப்படி பிருகு தீர்த்தத்தில்
நீராடி மறுபடியும் தேஜஸைப் பெற்றது ... 381
- 99 தேவர்கள் விருதரனைக் கொல்ல முயன்றதும், பிரமம்
தேவர் உபாயங் கூறியதும் ... 382-383
தேவர்கள் தசீசரை யாசித்து எல்லம்பெற்றதும், தவஷ்டா
அதனை ஹிராயுதமாகப் பெற்றுக் கொடுத்ததும் 383-384
- 100 இரதிராஸ்கும் விருதரஸ்கும் போர் நடந்ததும், பயந்த
இரதிராஸ்கு விஷணு முதலியோர் பலத்தைக் கொடுத்த
தும் ... 384-385
இரதிரன் விருதரனைக் கொன்றதும், அஸுரர்கள் தவசி
களை அழிக்க நிராயிதனாக் கடலில் வசித்ததும் ... 385-386
- 101-102 காலையர்கள் இரவுதோறும் முனிவர்களைக் கொன்ற
ததும், தேவர்கள் நாராயணரைப் சரணமடைந்ததும் ... 387-390
விஷணு கடலை வறற்ற செயல் வேண்டினதும்,
பிரமத்தேவர் அகஸ்தியரை வேண்டிப்படி தேவர்களுக்கூட
சொல்லியதும் ... 390-391
தேவர்கள் அகஸ்தியரைத் துதித்தது .. 391
- 103 விநாயகமலை தளையும சமஸ்ப்படி ஸுமாயனுக்குச் சொல்
லியதும், அவன் மறுமொழியும் ... 392
விநாயகமலை வளர்ந்ததும், அகஸ்தியர் அதனைத் தடுத்ததும் 392
தேவர்கள் கடலைக் குடிக்கும்படி அகஸ்தியரை வேண்டினது 393
- 104 அகஸ்தியர் கடலைக் குடித்ததும், தேவர்கள் அவரைத்
துதித்ததும் .. 394
தேவர்கள் அஸுரர்களைக் கொன்றது ... 394-395
தேவர்கள் குடித்த நீரை வெளியிடும்படி அகஸ்தியரை
வேண்டினதும், அவர் அதனை ஜீர்ணமாககி விட்டதாகச்
சொல்லியதும் ... 395

அத்யாயம்	பக்கம்
105- 106 பிரமமதேவா கடலைப் பகீரதன் நிரப்புவானெனது ...	396
ஸகரனுக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்தது ...	397 -399
ஸாகரர்கள் உலகங்களைத் துன்புறுத்தியதும், பிரமமதேவா	
ஸாகரர்கள் தம்முறத்ததாலேயே அழிவரென்றதும் ...	399
ஸகரன் வீட்ட யாகககுதிரை காணாமற் போனதும், ஸாக	
ரா கடலைத் தோண்டி அதனைக் கண்டதும் ...	399- 400
107 ஸாகரா கபிலரை எதிர்த்ததும், அவர் அவர்களை எரித்ததும்...	401
ஸகரன் அஸமஞரனை விலக்கியது ...	402
ஸகரன் குதிரையைத் தேடி வரும்படி அமசுமாஸைஞர்	
சொல்லியது ...	103
அமசுமான கபிலரை வணங்கியதும், அவர் வரங்களைப்	
குதிரையையும் கொடுத்ததும் ...	403
ஸகரன் யாகத்தை முடித்து ஸாகரத்தைத் தண்டிப்பது	
ஓக்கிக் கொண்டது ...	404
பகீரதன் பிறப்பு ...	404
108 இமயமலையின் வாணனை ...	405 -406
பகீரதன் கங்கையைக் குறித்துத் தவறு செய்ததும், கங்	
கை தன்னைத் தாங்கி ஈசுவரரை வேண்டிச் சொல்லிய	
தும் ...	406 -407
109 ஈசுவரர் கங்கையைத் தாங்கிச் சம்மதித்தது ...	407 -408
கங்கை இறங்கியதும், ஹரர் தாங்கியதும் ...	408
ஸமுதரம் பிரமப்பித்ததும், கங்கை பகீரதன் மகனானதும் ...	408
பகீரதன் ஈசுவரரை மயங்கிச் செய்தது ...	409
110 ரிஷப முனிவர், நந்தை, அபரநந்தை இயாசனின் மகிமை	409- 411
111 பிரயஸ்ருங்கா பிறப்பு ...	412
அங்கநாட்டில மழை இல்லாமற் போனதும், அரசர்	
பிரயஸ்ருங்கரை அழைத்து வருமாறு தாவினாருக்குக்	
கட்டளை யிட்டதும் ...	413 -414
112 தாவி ஓடத்தூண்டின வனம் வந்து தன்மகனை பிரயஸ்ருங்க	
ரிடம் அணுப்பியதும், அவன் அவரை மயங்கிச் செய்த	
தும் ...	414- 416
பிரயஸ்ருங்கர் மயங்கியதும், விபாண்டநர் காரணம் போட்	
டதும் ...	416- 417
113 பிரயஸ்ருங்கர் விவசிப்ப பிரயதிசுமாரென்னென்றெல்லி அயனை	
வருணிக் கு அவளுடைய செயல்களையும் தம மனம்	

அத்யாயம்

பக்கம்

- அவளிடமே பற்றியதையும் பிதாவுகளுள் சொல்லியது .. 417- 419
- 114 வேசியா ரிஸயஸருங்கரை ஓடத்தில ஏறறிவந்ததும்,
மழை பெய்ததும் 421
ரோம்பாதன ரிஸயஸருங்கருக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தது 421
விபாண்டகா கோபித்துவந்து அங்குகித்தூசரென்றது ... 421- 422
- 115 கலிங்கதேசம், வைதரணியின் வடகரை இவற்றின் மகிமை 423- 424
ருதரருக்கு ஹவீரபாகம் ஏறப்பட்டது 423- 424
வேதியின் வரலாறும் மகிமைபும் 424- 426
- 116 அக்ருதவரணா பரசுராமா சரிதரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியது 427
காாதத வீர்யன் உலகங்களைத் தூன்புறுத்தியது .. 427
ரிசீகா காதியின் மகளைச் சலகங்கொடுத்து மணந்தது ... 427- 428
அராவ தீர்த்த வரலாறு 428
பிருகு முனிவா சருவளித்ததும், ரிசீகரின் மனைவியும் மாறியும் அவற்றை மாற்றியுண்டதும் 429
ஐமதக்னி முனிவரின் பிறப்பு 429- 430
- 117 ஐமதக்னியின் மனமும் ரேணுசையின் கறப்பழிவும் ... 430- 431
ஐமதக்னி தமது புதரர்களைத் தாயைக் கொலை எவியதும், முதலநாலவா சாபம் பெற்றதும் ... 431
பரசுராமா தாயைக் கொன்றதும், ஐமதக்னியிடம் தாய்பிழைத்தல முதலிய வரன்களைப் பெற்றதும் ... 431- 432
காாததவீர்யன் ஐமதக்னியின் ஆசாரமத்தை அழித்தது கன்றைத் திருடியதும், பரசுராமா அவனைக் கொன்றதும் 432
காாததவீர்யன் புதரர்கள் ஐமதக்னியைக் கொன்றது ... 432
- 118 பரசுராமா ஐமதக்னி முனிவரைக் குறித்துப் புலம்பியதும், சுஷதரியரைக் கருவறுத்ததும் 433
பரசுராமா பிருகு தர்ப்பணம் செய்தது 433- 434
- 119 புத்திஷ்டாரா பிரபாஸதீர்த்தம் வந்ததும், கோவிந்தா முதலியோர் அவரைப் பார்க்க வந்ததும் 436
- 120 பலராமா, வீஷ்ணு திருதராஷ்டிரன் முதலியவர்களை கிந்தித்துப் பாண்டவர்களைக் குறித்து வருந்தியது .. 437- 440

அத்யாயம்

பக்கம்

121	ஸாத்யகி நூரியோதனாநிபரைய தாங்களை கொண்டு பாண்டவர்களின் வனவாஸ முடிபுமவரை அமிமன்புலவ அரசனுகருவோ மெனத்து	140- 143
	கோவிந்தா பாண்டவர்கள் பிரா வலிமைபை அடுத்தபு பிழையாரென்பதையும் அவுகளுடைய மருமக ருண / களையும் சொல்லி, ஸாத்யகிபை தடுத்தது	143
122	கயன் யாகங்கள் செய்தது	144- 145
	வை ஸாய பாவதம், நாமதை இவற்றின் மகிமை	146
123-126	சாயாநி சயவனராஸ்ரமம் வந்ததும், ஸுகனனி சயவனா கணகீரக குத்தியதும்	147- 148
	சயவனா அரான சேனைக்கு மலஜல புகிளக கூட்டியதும், அவன ஸுகனனியை அவருக்குக் கொடுத்ததும்	148- 149
	அஸ்விநீ தேவர்கள் ஸுகனனியை மனைவியாக விருமியி யதும், அவள் மறுத்ததும்	149- 150
	அஸ்விநீ தேவர்கள் சயவனருக்கு இளமைமையும் அழகையும் கொடுத்து அவருடன் ஒத்த வடிவங்கொண்ட தும், அப்பொழுதும் ஸுகனனி யவனரையே அடைந்ததும்	151
	சயவனா அஸ்விநீ தேவா ளுக்கு யாகத்தில் லோம பாணம் செய்விப்பதாக சொல்லியதும்	151- 152
	சாயாநி யாகம் செய்ததும், சயவனா அஸ்விநீ தேவ கள்க்க காக லோமத்தை கர்த்ததும்	152-153
	இந்திரன் விராடியுத்தத்தை எறிந்ததும், சயவனா அவன னாகையை ஸ்தம்பிககச செய்ததும்	153
	சயவனா கிருகஸ்பை உண்பிபண்ணியதும், அது நிந்தி ரனைத் தின்ன ஒடியதும்	153- 154
	இந்திரன் வேண்டினதும், சயவனா மத்தகை மத்பான முதலியவற்றில் பருத்தது வைத்ததும்	154- 155
127	யுவனாவன ஸந்ததிககாக வைத்திருந்தநீரைக் குடித்தது	158
	யுவனாவன மரிபாமலே குழந்தையை பாண்டவ மாந்தாதா எனனும் பெயர்க் காரணம்	159
	மாந்தாதா எனனும் பெயர்க் காரணம்	159- 160
	மாந்தாதாவின் மகிமை	160- 161
128	லோமகண்கு ஒரே பிள்ளை பிரந்ததும், அவன் பல பிள்ளைகளை விரும்பியதும்	161- 163
	புரோகிதா லோமகண்குருப பல பிள்ளைகளை அண்டிய உபாயங் கூறியதும்	163

அத்யாயம்

பக்கம்

- 129 புரோகிதா யாகஞ் செயவிதததும், லோமகனுக்கு நூறு
பிளன்கள பிறந்ததும் 463-464
புரோகிதா நரகத்தில் உழன்றதும், லோமகன தானும்
அநநரகத்தை விரும்பியதும் 464
லோமகனும் புரோஹிதரும் சோநது நரகத்தை அனுப
வித்து ஸவாககஞ் சென்றது 465
- 130 மாககணடேயா தவம் செயததும், பிராணிகள் மாக
கணடேயரை சரணமடைந்ததும் 466-467
மாககணடேயா பிராணிகளைக் காப்பாற்றியதும், ராஸ்
வரா அவருக்கு வரமளித்ததும் 467-468
- 131 லோமகா பல தீராதங்களின மகிமையைச் சொல்லியது ... 469-472
பலகாவதரண தீராத மகிமை 471
ஸரஸவசீ நதியின மகிமை 471
- 132 பல தீராத மகிமை 472-474
ஸுயேனகபோதோபாகபானம் 474-477
ஸுயேனகபாவம் ஸமமென்பது 475
தர்மஸூக்யம் 475
- 134-136 ஸுவேதகேது ஸரஸவதியை நேரில் கண்டது ... 477-478
அஷ்டாவக்ரோபாகபானம் 478-492
உததாலகா கதேஹாருக்குக் கலவி சமபிததநப பெண
சேனபும கொடுத்தது 478
ஸுஜாதை காப்பநகரித்ததும், அது பிதாவை இகழ்ந்தது
சாபம் பெற்றதும் 479
ஸுஜாதை பொருளுக்காகக் கவனத்தும், கதேஹாஸா
ஜனகனிமம் சென்றதும் 479
கதேஹாஸா வந்தியினால் வாதத்தில் வென்று ஜலத்தி
லமிழ்த்தப்பட்டதும், உததாலகரும் ஸுஜாதையும் ... 479
அதனை அஷ்டாவக்ரருக்குத் தெரிவியாமலிருந்ததும் ...
அஷ்டாவக்ரா தமது பிதா ஜலத்திலமிழ்த்தப்பட்டதை
அறிந்து ஸுவேதகேதுவுடன் ஜனகனுடைய யாகத்
புசுக்குச் சென்றது 480
மாரா யாருக்கு வழிவிடவேண்டுமென்பது 480
அஷ்டாவக்ரருக்கும் வாயில் காப்பவனுக்கும் வாசுருவாத
மும், கதேஹிநதவரே பெரியவரென்பதும் ... 481-483
அஷ்டாவக்ரா அரசனோடு பேசி யாகசாலையில் நழைய
அவ்வாறு பெற்றது 483-485
அஷ்டாவக்ரருக்கும் வந்நிக்கும் வாதமும், வந்நி தோற
தும் 486-490
அஷ்டாவக்ரா வந்தியை ஸுவத்தில் அமிழ்த்தர் சொல்லி
யுடைய வந்தி தன்னைத் தெரிவித்து அவரைப் புசுந்
ததும் 490
அஷ்டாவக்ரா ஜனகனை இடித்துரைத்ததும், ஜனகன
அவரைப் புசுந்ந்ததும் 490-491

அத்யாயம்

பக்கம்

பிராமணர்கள் வருஷ லோகத்திலிருந்து வந்ததும், கஜோளா தம புதரரைப் புஷ்டநகனம்	491-492
வந்தி விடைபெற்றுச் சென்றதும், அஷ்டாவகரா முதலி யோரா தமதாபரமம் வந்ததும் ...	492
அஷ்டாவகரரின கோணல நிமிர்ந்தது	492
ஸமங்கா நதியின மகிமை	492
137-140 யவகீதோபாக்யானம்	494-506
ரைபயரும் அவு புதராகளும் மநிககப்பெற்றதும், பாத வாஜா மநிககப்படாமலிருந்ததும்	494
யவகீதா தவஞ்செய்த ம, இரூகிரஸுகம அரு மமம் வாசஞுவாதமும்	494-497
யவகீதா வரம்பெற்று வந்த ம, பாதவாஜா அகரகாரம் தகாநெனும் விஷயத்தில பாலதியின கஸ்தஸ்யப ரொல்லியதும்	497-498
மனிதன விதியைக் கடக்க முடிபாடுதென்ப	498
யவகீதா பராவஸுவின மனைவிபை அகழ்த்ததும், அவு அதனை ரையருகுத தெரிவித்ததும்	499-500
ரைபயா பிராசையம ராஷ்டஸிணயும் ம படுபணை யவகீ தரைக் கொலல எவியதும்	500
பிராச யவகீதரின கமண்டலவைப பறித்துக் கொண்டதும், அரககன அவரைத் தூரகியதும்	500
காவகாரன யவகீதரைத் தடுத்ததும், அரக்கன அவரைக் கொண்டதும்	500
பாதவாஜா புதரரைப்பற்றிப் புலம்பியதும், ரையயரைச் சபித்ததும்	502
பாதவாஜா புதரரைத் தகனஞ்செய்த தூமும் தீருவரித் தும்	502
பராவஸுவும அவாவஸுவும பிருஹத்யம்னன் யாகத் துககுப போனது	503
பராவஸு தந்தையைக் கொண்டதும், அவாவஸு பிராயச சித்தஞ் செய்குகொண்டதும்	503-504
பிருஹத்யம்னன பராவஸுவின தாண்டித்தலால் அவாவஸு வைத் தரத்த செய்தது	504
அாவாவஸு ஸூய மநதிரததை அறிந்ததும், தேவகன வரமனித்த தும், ரையயா முதலியோரா பிணத்யுகிபெற்றத தும்	505
யவகீதர் தம்மை ரையயா ரொல்லக் காரணம் கேட்ட ம, தேவாகா கூறிய ம், யவகீதர் பிரம்மசரியம் அறிய்த்த ததும்	505-506
141 லோமரா, பசிரபீஜ முதலிய மலைபோப்பற்றி யுகிஷ்டாருக் குர ரொலலி வருணன் முதலியோரை யுகிஷ்டாருக் கு மங்குகுதைசெய்யவே யடியும்	506-507

அத்யாயம்

பக்கம்

- யுதிஷ்டிரா பீமன் முதலியோரை ஜாகரதையாயிருக்கச் சொல்லியது ... 508
- 112 யுதிஷ்டிரா நடந்து செலமுடியாத இடங்களில் திரௌபதி முதலியவர்களை வரவேண்டாமென்று தடுத்தும், பீமன் அவர்களைத் தான் தூக்கிர செல்வதாக ஒப்புக் கொண்டனும் ... 508-510
- திரௌபதி தான் நடந்துவந்ததாக சொல்லியது ... 510
- பாண்டவர்கள் பரிஜனங்களை ஸுபாகுவினிடம் வைத்து விட்டு இமயமலை சென்றது ... 510-511
- 143 யுதிஷ்டிரா அரணுனைக் காலுமைக்கு வருந்தி அவனைப் புகழ்ந்து பீமன் முதலியோருடன் கந்தமாதன் மலையில் எறியுயிர்செய்தது .. 511-513
- 144 பாண்டவர்கள் மந்தரகிரியில் ஆகாச கங்கையை வணங்கியது ... 515
- பாண்டவர்கள் நரகாஸூரனுடைய எலும்புக குவியலைக் கண்டதும், லோமரா விஷ்ணு நரகாஸூரனைக் கொன்றதையும் முழுக்கின பூமியை மேலே தூக்கியதையும் சொல்லியதும் ... 515-519
- பூமி விஷ்ணுவை ஏரணமடைந்தது ... 517
- 145 பாண்டவர்கள் செல்லும்பொழுது வழியில் கடுங்காற்று மழைபடித்ததும், அவர்கள் மாமுதலியவற்றில் ஒதுங்கியிருந்து மறுபடியும் புறப்பட்டதும் ... 519-521
- 146 திரௌபதி நடக்கமாட்டாமல் களைத்து விழுந்ததும், யுதிஷ்டிரா முதலியோர் அவளைத் தேற்றியதும் ... 521-523
- யுதிஷ்டிரா கவலைப்பட்டதும், பீமன் தானாவது கதோதகசூரனது அவர்களைத் தூக்கிர செல்வதாக சொல்லியதும் ... 523
- 147 பீமன் நினைத்ததும், கதோதகசன் வந்ததும் ... 524
- பீமன் கட்டளையிட்டதும், கதோதகசன் திரௌபதியையும் மற்ற அரசுகள்கள பாண்டவா முதலியோரையும் தூக்கிர சென்றதும் ... 524-525
- புகர்விருந்ததும், அவருள்ள ஆஸ்ரமம் இவற்றின் வாணனை ... 526-527
- யுதிஷ்டிரா முதலியோர் நரநாராயணஸ்ரமத்தை அடைந்து வந்ததும் ... 527-528
- 148 153 திரௌபதி லௌகனதிக மலாக்ஷா விருமபியதும், பீமன் அவர்களைக் கொண்டு சென்றதும் ... 529-533
- அரண்மான் பீமன்கூடைய வழியை மறைத்துக்கொண்டிருந்ததும், அவன் அவர்களைக் கண்டதும் ... 534-535
- அரண்மனைக்கும் பீமன்கூடும் ஸமவாதம் ... 536-552
- அரண்மான் தன் வலை நகரத்துச் சொல்லியதும், பீமன் நகரத்தாட்டாமல் போனதும் ... 538-539

அத்யாயம்

பக்கம்

அனுமான தம் வரலாற்றைக் கூறி ராமகதைபை சொல்லியது ..	539- 541
அனுமான வரம்பெற்றது	541
பீமன் கடலைத்தாண்டிய உருவத்தைக் காட்டுபடி அவை மாணவேண்டினதும், அவர் அய்யருவம துக்கால் மனிதர் பாரக்க முடியாததென்றதும் ...	542- 543
பீமன் வினவியதும், அனுமான யுக நாமங்களைச் சொல்லியதும்	543- 545
அனுமான கடல்கடந்த உருவத்தைக் காட்டியதும், பீமன் அதனைச் சூருக்கவேண்டினதும்	546- 547
அனுமான ஞாநி நாமங்களைப் பீமனுக்குச் சொல்லியது 548- 550	548- 550
அனுமான பீமனைத் தழுவினதும், அவனுக்கு மரமாமரீக கிப பலமுண்டானதும்	551
அனுமான பீமனுக்கு வரரசொடுத்தது ஓடைக்கு வறியது சொல்லி மறைந்தது	552
பீமன் நதியையும் ஸௌகந்திக மலாக்ளையும் சொன்னது 553	553
154. பீமன் ஸௌகந்திக ஓடைமையககண்டு அதிலே நீர் பருகியதும், அதனைக் சாக்கும் அரக்கர்கள் அவனை யாக்கொன்று வினவியதும்	554- 555
155. பீமன் தான் மலாநாரசாக வந்ததைச் சொல்லியதும், அரக்கர்கள் தடுத்ததும்	555- 557
பீமன் அரக்கர்களைக் கொன்றும் அடித்துக் கொடுத்தும் மலா பறித்தது	557- 558
அரக்கர்கள் குபேரனிடம் முறையிட்டதும், அவன் பீமன் மலா பறித்தலை ஸமமதித்ததும்	558
156. யுதிஷ்டிரா அபசகுனங்களைச் சூலிப் பீமனைப்பற்றி வினவியதும், திரௌபதி அவன் மலா பறிக்கரசு சொன்னதைச் சொல்லியதும்	558- 559
யுதிஷ்டிரா முதலியோர் ஸௌகந்திக ஓடைக்கு வந்ததும், யுதிஷ்டிரா, பீமன், 'ஸாநநஸம் கெடாமாநித' எனறதும்	560- 561
யுதிஷ்டிரா முதலியோர் அாஜனனை எதிர்பார்த்துக் காதமாதன் மலையில் வயிரித்தது	561
157. யுதிஷ்டிரார் குபேரனுடைய இறுபி உருவத்தை விருந்தியதும், அராரி திரும்பிச் சொல்லச் சொல்லியதும், மலர் மாரி பெய்ததும்	561- 563
யுதிஷ்டிரா முதலியோர் திரும்பிப் பதிரிகாரரமம் வந்து வயிரித்தது	563

ஸ்ரீ

ஸ்ரீகृஷ்ணராய வரஹ்ய ஹ்ருணை நமஃ
ஸ்ரீகृஷ்ணஹ்ருணை வரஹ்ய நாய நமஃ

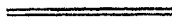
ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வனபர்வம்.

முதலாவது அத்யாயம்.
கிரீரவது பர்வம்.

1 நாராயணம் நமஸ்ய து நரஹ்வை நரஹ்ருணை ||
ஷ்ரீ ஹ்ருணை நமஸ்ய து நரஹ்வை நரஹ்ருணை ||

(பாண்டவர்கள் சூதாட்டத்தில் ஐயக்கப்பட்டதே தீரோளபதியுடன்
காட்டுகிற புறப்பட்டதும், பட்டணத்து ஜனங்கள் பீர்
நொடாயுதிக்ஷமர் அவர்களை நன்மொழி கூறிக் திருப்பி
விட்டு ஸாயங்காலம் கங்கைக்கரை சேர்ந்து அர்
நிரவு அங்கே தங்கியது.)

ஜனமேஜயர் வினவலானார்: “பிராமமண ஸ்ரீரஷ்டரே!
(காணாமுகலிய) மந்திரிகளுடன கூடினவாகளும கெட்ட மன
முள்ளவாகளுமாவை திருநூராஷ்டிரபுநரர்களால் இவனிதம கபட
மாதர் நூநாப் பதத்தில் ஐயிக்கப்பாட்டவர்களுந் மிகக பகையை உண்டு

* இதுதான் ஹ்ருணை வரஹ்ய நாய நமஃ ஆரணம் பரமஹ்ருணை ஆரணம்
பரமஹ்ருணை வரஹ்ய நாய நமஃ ஆரணம் பரமஹ்ருணை ஆரணம்

1 ஹ்ருணை வரஹ்ய நாய நமஃ ஆரணம் பரமஹ்ருணை ஆரணம்
பரமஹ்ருணை வரஹ்ய நாய நமஃ ஆரணம் பரமஹ்ருணை ஆரணம்

பண்ணும் கடுகுசொற்களைச் சொல்லுக கேட்டவர்களுமே கோப
 மூட்டப்பட்டவாகளும் சூருமசுகதினுதிதவர்களும் என பிறநா
 வான பரிசுதித்தின பாடனாகளுமான பாரதநாகன என்ன செய்ய
 தாகன? மிகக் செல்வமுள்ளவாகளும் தி: மென்று ஆகநகதை
 அடைந்தவர்களும் இந்நிரனுக்கு சூடாரன வல்லமை பெருநுதியவா
 களுமான பாரதநாகன வதைதில் எவ்விதம் சஞ்சரித்தவர்கள்? கநிக
 னுயரடைந்த அவர்களை எவ்வாறு பினதெடாநதநாகன? மேலமைந
 குணமுள்ள அவர்களுடைய அரமமெவன? ஆகாமமென்ன?
 வரமை எங்கே? பராமமணயரேஷ்டரே! பூராகளும் புறங்கடடா
 தவாகளும் மகாதமாத்களுமான அவாகளுநரு வதைதில் எவ்விதம்
 பனவிபணடுவருநககன சொறன? பெரொழுதும இலிபையாயப
 பேசுந்தவையுள்ளவளும் எல்லாவிதிகளுள்ளும் மிகுதிபந்த
 வளும் மிகக் மகிமைமுள்ளவளும் னாககந்தை அடையகடடாதவளும்
 பதிவரதையுமான அநக மாஜபுநதியும எவ்விதம் பயங்கமரன
 வனவாஸததை அடைந்தான? தபோதனமே! இவையாவற்றையும்
 விரிவாக எனக்குச் சொல்லும் பிசாமமணரே! உமமால் சொல்
 லப்படும அதிக பரகாமமும சரீரகாந்தியுமுள்ள அவர்களுடைய
 அவையனைந்தையும் கேட்க விருமுகினறேன. எனக்கீர மிகுந்த
 ஆவலிருக்கின்றது” என்று கேட்டார்.

வைசமபாயனா சொல்லலானார்: “(கர்ணன முநஸிய) மக்
 திரிகளுடன் கூடினவாகளும் கெட்டமனமுள்ளவாகளுமாவ தியுந
 ராஷடிசபுந்நிராகனால இவ்விதம் சூதாடடததில் ஜயிச்சையபயப
 களும் கோபமுட்டப்பட்டவாகளுமான பாரதநாகன னைந்த
 புரந்திவிருந்த புறப்பபடாகன. அப்பொழுது, அவர்கள் என்
 ரங்களைத் தரிசுககெகொண்டு திரெயபதியுடன வந்ததமரணபு
 மெனனும் கிராமததுக்கு தேரேயுள்ள வரயிலை வெளிப்பட்டு
 வடக்குமுகமாகசென்றார்கள். இந்நிரமேசனை முநஸிய 1 பதினா
 வருந்ததிகமான வேலைக்காமர்கள் எல்லா ஸ்கிரீகீளையும் அழைத்தும்
 கொண்டு வேகமாகச செல்லும் தோகளுடன் இவர்களைப் பினதெ
 டர்ந்தனர். பாரதரே! பிறகு, அந்நிப்புநுஷயரேஷ்டடர்கள் மந்த
 ளிலேறிச்சென்று கங்கைக்கரையில் பரமமணமென்ற பெயருள்ள
 பெரிய ஆலமரத்தைப் பார்த்தார்கள். பட்டணத்தினுள்ளங்களோச,

1 'பரிசுதி' என்பது மூலம்; 25-26-ஆம் அடிகளில் 'கர்ணன்' என்ற
 'இந்நிரமேசனை முநஸிய' போலகசாசனன் இருப்பினும்' என்ற கருதியிரு
 தலால், மேலே 'கூடாரன' என்ற சொல் கொள்ளப்பட்டது.

அவர்கள் போகிறதை அறிந்து சோகத்தால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகிப் பிஷ்மரையும் விதூரரையும் துரோணரையும் கிருபரையும் அடிக்கடி நிந்தித்துக்கொண்டும் பிரதிஜனையைச் செய்துகொண்டும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருவரோடொருவா சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

‘சகுனியாலும் காணன துச்சாலனன் முதலியோர்களாலும் காக்கப்பட்ட பானியான தூரியோதனன் ராஜ்யத்தை நடத்த விரும்புகின்றானுதலால் இந்நகரமும் முழு ம இராது; நாமுமிரோம்; நமமுடைய மனைவிகளுமிரா. பாவினரின் சகாயத்தை அடைந்த இந்நகர் பானியானவன் ராஜ்யத்தை ஆளவிரும்புகின்ற இடத்தில அவனது குலமும் அசாமமும் தாமமும் அரத்தமுமிரா; ஸுகம் எங்கிருந்து உண்டாகும்? தூரியோதனனே, குருவைப் பகைப்பவன்; தாமநத்தை விட்டவன்; பொய்யில் பிரியமுள்ளவன்; பொருளில் ஆசைகொண்டவன்; காவமுள்ளவன்; தாழ்ந்த ஸவபாவமுள்ளவன்; இயற்கையில் தயைஅற்றவன்; அந்தத் தூரியோதனன் ஆளுகின்ற நாடு முழுவதும் இராது. தயையுள்ளவர்களும் நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் இந்நிரியங்களைப் புகைவர்களையும் வென்றவர்களும் ¹ எண்ணுள்ளவர்களும் சீர்ததியுடையவர்களும் தர்மானுஷ்டானத்தை முக்கியமாகக்கொண்டவர்களுமான பாண்டவர்கள் எங்குச் செல்லுகிறார்களோ அங்கு யாவரும் நனகு செல்வோம்’ என்றனர். அவர்கள் யாவரும் இவ்விதம் சொல்லி அந்தப் பாண்டவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்; குருதிமாதரிகளின் புத்திரர்களான அவர்களை அடைந்து கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு சொல்லலானார்கள் :

‘நங்களுக்கு கேஷமமுண்டாகுக. துககத்தையடைந்தவர்களான எங்களை விட்டு எங்கே போகின்றீர்கள்? எங்கு நீங்கள் செல்லுகின்றீர்களோ அங்கே நாங்களும் வருகிறோம். தயையில் லாத பகைவர்களால் அதர்மமாக நீங்கள் ஜயிக்கப்பட்டீர்களென்று கேட்டு எல்லாரும் மிக்க கவலை அடைந்திருக்கிறோம். (உங்களுக்குப் பணிரெப்பவர்களும் அன்புள்ளவர்களும் உபகாரத்தை எதிர்பாராது உதவி யுரிசெய்தவர்களும் எப்பொழுதும் பிரியத்திலும் நன்மைபிரியும் ஆசையுள்ளவர்களுமான எங்களை இங்கு விட்டுவிடுவது தகுதியன்று. கெட்ட ஆசைனால் ஆளப்பட்ட ராஜ்யத்திலிருந்து எல்லாரும் நாசத்தை அடையாமலிருக்க வேண்டுகிறோம். ஆணமையிற் திறந்தவர்களே! நல்லவர் கெட்டவர்களின் சேர்க்கையாலுண்

1 எரணு = கெட்கா; ஆண்டாவம் 240-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

டாகும குண்டீதாஷங்களைச் சொல்லுகிறோம்; கேளுங்கள். 1 படிப் பங்களின் சோககையால் வாஸனையானது ஆடை, ஜலம், எள்ளு, பூமி ஆகிய இவைகளை எவ்விதம் வாஸனை உள்வனவாகச் செய்யுமோ, அவ்விதமே சோககையாலுண்டாகும் குணங்களும் (நியாயம்). மூடாகளுடன் சோககையானது அதிக மோகத்திற்கு காரணமன்றே? ஸாஸுகளின் சோககையானது ஒவ்வொரு காரணம் தாமத திறகு காரணம். ஆகையால், நனகு கடிஅணைநகவா களுடன் மூத தோர்களும நல்லஸவபாவமுள்ளவாகளும நவம் நியகிறவாகளும மனவடகத்ததையே கைகடுகொண்டவாகளுமனை ஸாஸுகளுடன் ஹைவாஸம் செய்யவேண்டும். கலவி, குடிபரிமபடி, நெய்கை (ஆநெய் இம்) மூனாம எவாகளுகுடி நகத்தமாயிருக்கிறதனைவிட அவாகள அடுக்கத் தகுந்தவாகள். அவாகளுடன் சோககையானது வாஸதி ரங்களைக்காட்டிலும் மேலானதன்றே? நாம் இங்கே (அகநீஷைநக முத்திய) காமாவைச் செய்யாவிடும் மூணாயிரீஸாகளனை ஸாஸுகள ளிடத்தில் (சோவதால்) புணர்சியநையும பாநிநாஸனை விடவதால் பாவத்தையுமே அடைகோம். துஷ்டாகளுடைய பாபவைபரமம் தொடுகையாலும் பேச்சினும் உடன உடகாருவதாலும் தாமதுஷ்டானங்கள் குறைநதுவிடும். (நெய்களுடன் விடவதால்) மனிதர்கள சிந்தகத்தியையும அடையமாடாகள். மனிதகளுக்குப் புகதியும் குறைநதுவிடிகிறது; நதித்தமாமனவாகளுடன் சோகதால் (அது) மத்திமத்தனையை அடைகிறது. மேலொருளுடன் விடகந்தவாகள் மேனமையை அடைகிறார்கள். சிறந்தவாகளிடமும் பரிசீகர்க ளாலும் மஹா தாபிஷ்டா களாலும் உலகத்தில் விசேஷமாக சொல்லப்பட்டவைகளும தாமதகந்தகாமங்களுகுடி காரணங்களும் ஜனங்களின் அசாதத்தில் எறாட்டவைகளும விடகத்தில் விடவதால் வைகளும சிஷ்டாகளால் அங்குகிறகாமம் மனைநாஸனை கடிநவங்கள் இங்கே இப்பொழுது உங்களிடத்தில் தனித்தனிபடும் விடகம் (காணப்படுகிறது). கண்ணமையை விருட்டும் நாங்கள் குணவான் களின் மத்தியில் வங்குக விருட்டினோம்? எனறார்கள்.

நாவுத்திரா, 'பிராண்டணா கள் முத்தியவர்கள அன்பு நகை இவைகளால் கட்டப்பட்ட எங்கிற துஷ்டைல்லாத குணம்' என்று சொல்லுகலால், நாம்கள் பாசியவர்களே' என்று அங்குடன், நவம் தட்டிவார்களுடன் உங்கள் யாவருக்கும தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். எய்மித்தில் அண்டிகு ஆம் அருமாயும் அகளை வெள்ளி

1 இவ்வாறு சொல்லப்பட்டது.

மாகச் செய்யக்கூடாது. அஸ்திபுரத்தில் பாட்டனான பீஷ் மரும திருதராஷ்டிரம விதுரம எனதாயாமரும எங்களுடைய அனேகம் ஸநேகிதாசுரம (இருக்கிறார்கள்). துககததினலும் மன வருத்தத்தினலும் கலங்கினவாகும் (எமக்கு வேண்டிய) நன்மையைச் செய்பவாகுமான அவர்களெல்லாமும், நாங்கள் நன்மை அடைவதில் (உங்களுக்கு) விருப்பமிருந்தால், உங்களாலே நல்ல முயற்சியுடன் காப்பாற்றப்படத்தக்கவர்கள். என்வரவை விருப்பி நெடுநாடும் வந்துவிட்டார்கள். திருமபுகள். அடைக்கலம்போலான என் பந்துகளை விஷயத்தில் மனத்தில் அன்புபாராட்டவேண்டும். இதுவே (செய்யவேண்டிய) காரியங்களுள் சிறந்ததாக என மனத்திலிருக்கின்றது. அதனாலே எனக்கு மரியாதையும் சநதேஷமும் செய்யப்பட்டனவாகும்' என்றார். அந்தத் தர்மபுத்திரரால் அவ்விதம் வேண்டப்பட்ட அந்த ஜனங்கள், துககததை அடைந்து, 'அரசரே!' என்று பயங்கரமான சீனஸவரத்தினால் அழுதார்கள். பிறகு, தர்மபுத்திரருடைய குணங்களை நினைத்துத் துககததால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும மிக்க விருப்பமெகாண்டவாகுமான (ஜனங்கள்) தங்களிஷ்டம் நிறைவேற்றுவாசனாகிப் பாண்டவாகரிடத்தில் விடைபெறாமுக்கொண்டு திருமபினார்கள். பாண்டவாகளோ, பட்டணத்து ஜனங்கள் திருமபினவுடன், தேர்களிலேறிகொண்டு அந்த ஸாயங்காலத்தில் கங்கைக்கரையிலிருக்கும் பரமாமெனலும் பெரிய ஆலமரத்தை அடைந்தார்கள். வீரர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் பிற்பகலில் அவ்வாலமரத்தை அடைந்து சுத்தமான ஜலத்தில் ஸநானம் செய்து அந்தநாத்திரி (முழுவதும் அங்கே) வாஸம் செய்தார்கள். துககததால் ஜினைந்த அவர்கள் அந்த ராத்திரியை ஜலபானத்தாலேயே போக்கினார்கள். அந்த ஜனங்களுள் பதனிகளுடனகூடினவாகும் சிஷ்யக கூட்டங்களுடனும் பந்துகளுடனும் கூடினவர்களும் ¹ ஸநாதகப் பிரமமராரிகளுமான பிராமமணர்கள் சிலர் (புவாகளோ சினைந்ததால் பின்தொடர்ந்தார்கள். வேதபாராயணம் பண்ணும் ஸவபாவமுள்ள அந்த அந்தணர்களால் சூழப்பட்ட அந்த அரசரானவா பிரகாசித்தார். ² சம்நியமாரும் ³ பயங்கரமாரும் இருக்கிற ⁴ துரந்ததத்தில், பிரகாசமாய்நித்தயப்பட்ட அகனியுள்ள அந்தப்

1 ஸநாதகம் 70 மரமம (தற்பாதி) பங்குக

2 துரந்ததில் ஸவபாவமும் பீஷ் மருமம (தற்பாதி) பங்குக

3 துரந்ததில் ஸவபாவமும் பீஷ் மருமம (தற்பாதி) பங்குக

4 துரந்ததில்.

பிராமணர்களின் வெறுப்பாராயணத்தை முனவிட்ட வரப்பாட்டின் யானது உண்டாபிற்று. ஹமன்கதினுடையதுபோல மதுரமரண கண்டத்வனியுடன் கூடின அந்த அநதணாஸரேஷ்டாகளும சூநாஸரேஷ்டரான அரசரைச் சமாதானம் செயதுகொண்டு சாத்திரி முழுதையும் போகுகனார்கா. அரசரே! தாககீசாகங்கதாட்டன கூடின தாமபுத்திரரோ தாமபிமாரகளுடனும எல்லாசரி வேந்தநகடடவகளுடனும் அந்த இயவுமுழுதும் படுதநிருத்தா.

இரண்டாவது அக்யாயம்.

கிர்மீரவதபர்வம். (நோடர்கீசீ)

(யுதிஷ்டிரர் உடல்வந்த பிராம்மணர்களைக் காக்க முடியாமையையி்
 மொல்லீக் திருமீபும்படி வேண்டினதும், அவர்கள் தாமரைத்
 தாமே போஷித்துக்கொண்டு உடல்வாநிருப்பியதும்,
 யுதிஷ்டிரர் வருந்தியதும், மௌனகரீ தவந்தால்
 ஸித்திபெற்று அத்தணவைப் போஷித்தும்படி
 மொல்லியதும்.)

பொழுது புலர்ந்தவுடன், (சாஸ்திரத்தில சொல்லிய) காமைகளை வருத்தமின்றிச் செய்கின்றவாகளும் காட்டைக் குறித்துச் செல்ல விருப்பமுள்ளவாரளுமான அவர்களுக்கும் பிசைத்தெய்தித்தூ உண்பவாகளான பராமமணாகள முன்னே நின்றுகள். பிறகு, குருநியின் புத்திரரும் அரசருமான யுதிஷ்டிரர், அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லலானார்: 'நாங்களோ, செல்லமனைத்தையும் பாடிப்பதை யும் ஒளியையும் இழந்து, பழம் திரவகு மாநீசம் இவைகளை ஆகாயம் செய்துகொண்டு, தாக்கதையலை நகர, காட்டைக் குறித்துச் செல்லுகின்றோம். காடோ அநித நோஷத்தனுடன் கூடியது; துவட்ட நிருகங்களுந் பாம்புகளுந் மிகுதியாக உள்ளது. ஆவியிட்டுதலை உககளுக்கும் துக்குமர் நிர்சயம் உண்டாகுமென்று நனைக்கிறீர். பிராம்மணாகளுக்கும் தானபம் உண்டாக்கினால் ஆகா நீதவகளை யும் நாசமாகுமென்றால், என்னைப்பற்றிச் சொல்லவும் நீங்கள் பிராம்மணர்களை! உங்களிஷ்டப்படி இங்கிருந்து திருப்பிவிடுங்கள்' என்றார்.

பிராமமணாகள், 'ஓ! அரரசரே! உங்களுக்குள்ள கதி எதுவோ அந்தனை நாங்களுமும் அடைய வித்தமாயிருக்கிறோம். நல்ல தாமததை அறிந்தவாங்களும் உங்களிடத்தில் பற்றுள்ளவர்களுமான எங்களை விடுவது நியாயமன்று. நேவாங்களும் பசுநர்களை விஷயத்தில் சினேக காரியத்ததைச் செய்கின்றனர். நல்ல ஆசாரத்தையுடையவர்களான பிராமமணாகள் விஷயத்திலோ அதிகம் செய்கின்றனர்' என்றார்கள். தாமபுத்திரர், 'பிராமமணாகளே! எனக்கு பிராமமணாகளிடத்தில் மேலானபகதி வர்போதும் உண்டு. இப்போதுள்ள ஸ்ஹாயத்தின் குறைவே எனனைக் கஷ்டப்படுத்துகின்றது. கனி கிழங்குகளையும் மிருகங்களையும் கொண்டு வருகிற அந்த எனனுடைய எல்லாத் தமபி களும் சோகாதாலுண்டான துகுகத்தால் மிகவும் மயக்கத்தை அடைந்திருக்கின்றார்கள். திரௌபதிக்கு நேர்ந்த துன்பத்தாலும் ராஜ்யம் கவரப்பட்டதாலுமுண்டான துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்ட இவர்களை இப்போது நான துன்பப்படுத்தாதற்குத் துணியவில்லை' என்றார்.

பிராமமணாகள், 'ஓ! அரரசரே! எம்மைக் காப்பாற்றும் விஷயமான கவலையானது உமது மனத்தில் உண்டாகவேண்டாம். நாங்களைக் காட்டிலுள்ளவைகளைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு உமமைத் தொடர்ந்து வருகிறோம். உங்களுக்கு நேஷ்டத்தைத் தீயானம் செய்வதாலும் (மங்கனார்த்தமான) மந்திர ஜபத்தைச் செய்வதாலும் உமக்கு மங்கலத்தைச் செய்வோம் அனுநலமான கதைகளையெல்லாங்கொண்டு காட்டில் கூடவே சத்தேஷ்டமாக வலிக் கிண்டி' என்றார்கள். தாமபுத்திரர், 'இது இவ்விந்தமே ஆகுத; சந்தேஷ்டமில்லை. நானும் பிராமமணாகளுடன் மகிழ்வேன். ஆனால், ரௌவககுறைவால் (இதனை) எனக்குக் குறைவுபோல நினைக்கிறேன். (துக்கத்தை) அடையத்தகாதவர்களும் என்னிடத்தில் சினேகத்தால் கஷ்டப்படுகிறவர்களுமான நீங்கள்னைவரும், தாங்களே சம்பாதித்துச் சாப்பிடுகிறதை எப்படிப் பார்ப்பீன்? பாவிக்கான திருத்தராஷ்டிர புத்திரர்களே நிந்துகவேண்டும்' என்றார். அரரசர் இவ்விதம் சொல்லித் துக்கித்துக்கொண்டு தரையில் உட்கார்ந்தார். வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் பாயிற்சியுள்ளவரும் யோகத்திலும் ஸாங்கியத்திலும் ஸமாத தரும் செனனகரென்று பிரசித்திபெற்றவரும் விந்துவானுமான பிராமமணா அந்த அரரசரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லாத தொடங்கினார் :

‘ஹவ்வொருநாளும், ஆரியம் தோககாரணங்களுமே தூய ஸந் தோஷ காரணங்களுமே மூடனை ஆடையும; பண்டுகளை ஆடைய திலலை. ஆனேக தோஷங்களுவாவையும, தோஷத்திற்கு விசேஷ மானவையும, நன்மைமையக தெடுக்கக்கூடியவையுமான பொருள்களில் உபபாபப்போன்ற புத்திரமன்கள் ஸ்வநாமபாபபாபட்டி கள். அரசே! எல்லாக் குற்றங்களையும் தோக்கக்கூடியதும ப்ருதி ஸமருத்திகளுககு நனகுலத்ததும வட்டி ஆயக்கங்களுடன கூடியதுமாக எந்ப்புத்தியைச் சொல்லுகிறார்களோ அகநாபுத்தி யானது உபபிடத்தில இருக்கிறது. தோக்கவிருப்பம், தோக்க, கிரஹித்ததல், தரித்தல், உகித்தல், தோஷத்தை விலகத்தல், ஆய தத்தை நனகு அறித்தல், உணரையறித்தல் ஆகிய இவைபோ புத்தி யின் குணங்கள். தனகாலக்கவிலும், தண்டமுடியாத பிப துக்கங்களிலும், (எந்தாயை இழுத்தல் முதலிய) தவணவகவித்ததி லுண்டான ஆபத்துக்களிலும் உண்டாகும் சீரம், மனம் இவை களுக்குண்டான துகக்களினால் உபபாபப்போன்றவாகள் வந்த தத்தை ஆடையமாட்டார்கள். முன்காலத்தில மஹாத்மாவான ஜனகரால் சொல்லப்பட்ட மனவுத்திக்குக் காரணமான கலைகங் களைச் சொல்லுகிறேன், தோஷம். (அவற்றின் பொருள் —) ‘ஹத தானது, மனத்தாலும் தோஷத்தாலுமுண்டான துகக்களால் பிப தகப்படடுள்ளது அநத்ததுக்கள்களைக் குறைக்கத்தக்க உபாயமான இதனைச் சுருக்கமாயும் விஸ்தாரமாயும் சொல்லுகிறேன்; தோஷம். வியாதி, முன் முதலியவை தைத்தல், அலைதல், வேண்டிய பதரி, தங்களை விடவிடுதலாகிய இந் நானகு காரணங்களால் பரிமரான துக்கம் உண்டாகிறது. அப்பொழுது, மருத்துமுதலிய கிரியாவை, தால் வியாதியின் சமனமும், ஆடை எப்போதும் தினையாமலித்தல் லாகிய யோகபலத்தால் அத்தியென்ற மருத்துத்தகனை சமனமும் உண்டாகும். 1 அறிஞர்கள் ப்ரமபாபிடு இனசொற்களாலும் மனம் துக்கு இவியவற்றைக் தோடுத்தலாலும் மனிதர்களின் மனினுய்ய தியை முதலில் ஆட்குத்திடுக்கள். காய்ச்சின இறுப்புக்கட்டி (ஸயத் தோய்ப்ப)தால் குடத்திலுள்ள நீர் வெப்பத்தை ஆடையாதிர்பால் மருத்துக்கத்தால் சீரம் மிக்க வெப்பத்தை ஆடை நிறுது. ஆனது பற்றி, ஜலத்தால் நெருப்பை அவிப்பதுபோல தானத்தால் மருத்துக்கத்தை விலக்கவேண்டி. மனத்திலுள்ள துக்கம் நீங்கினால்

1 ‘மருடகக’ என்பது மூலம், ‘மருடகக’ என்பது என்பது என்பது இங்கிலாந்து மொழி’ என்பது.

மெய்யின் துக்கம் தணிதலையடையும். மனோதுக்கத்திற்கு மூலம் ஆசையென்று அறியப்படுகின்றது. பிராணியானது பற்றினால் (கர்மாவில்) செல்லுகிறது; துககத்தின் சேர்க்கையையும் அடைகிறது. பற்றுதலாலேயே துககம், பயம், சோகம், மனக்களிப்பு, துன்பம் ஆகிய எல்லாம் உண்டாகின்றன. எல்லாம் பற்றினாலேயே உண்டாகின்றன. பற்றினால் கருணையும் அன்பும் ஜனங்களிடத்தில் அஸூயை முதலியவையும் உண்டாகின்றன. (ஸ்நேகம் அனுராகம்) இவ்விதமானும் கெடுதலை விளைவிப்பவை. அவற்றுள், முதலாவதான ஸ்நேஹமானது வலிநென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. பொருதுள்ள நெருப்பானது எப்படி மரத்தை வேருடன் மிச்சமில்லாமல் எரிக்கின்றதோ அப்படியே ஆசையாகிற தோஷம் சிறிதானாலும் தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவனைக் கெடுத்துவிடும். விஷயங்களிலாதபோது நியாகியென்பபட மாட்டான (விஷயங்கள்) வருமபோது, (அவற்றில்) தோஷத்தைப் பார்ப்பவனே (நியாகி யென்பபடுவான்). அந்த மனிதனை வைராகியத்தை அடைகிறான்; வைரமில்லாதவனும் (துவேஷமில்லாததால்) 1 பிரதிபந்தங்களை தறவனாகிறான். ஆகையால், உறவினா, நண்பர், பொருள் இவற்றிலிருந்து பற்றுதலை விலக்கவேண்டும். தன் உடம்பிலுள்ள அபிமானத்தையும் அறிவால் விலக்கவேண்டும். (நி:ந:நியாநி:ந:நிய) ஜ்ஞானமுள்ளவர்களும் (நி:ந:நிய) வஸ்துவை அடைவதற்கு முயற்சிசெய்பவர்களும் சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்களும் சோப்படுத்திய மனமுள்ளவர்களுமான அந்தப் பெரியவர்களிடத்தில் தாமரைநிலைகளில் ஜலம்போல ஆசை பற்றாது. 2 ராகத்தால் பற்றப்பட்ட மனிதன் 3 காமத்தால் இழுக்கப்படுகிறான். அவனுக்கு 4 இச்சை உண்டாகிறது. பிறகு, 5 திருஷ்டனை விருந்தியடைகிறது. திருஷ்டனையோ ஸகலபாபத்திற்கும் காரணம்; மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதும் சஞ்சலத்தை உண்டாக்கக் கூடியது; அநாமம் நிறைந்தது; பயங்கரமானது; பாவத்தை உண்டாக்கக் கூடியது. எந்தது திருஷ்டனையானது, கெட்ட புத்தியுள்ளவர்களால் விடமுடியாததோ, (மனிதன்) ஜரையை அடைந்தாலும், எது ஜரையை அடையாததோ, எது

1 வேறுபாடு. 2 ஆழ்நிய வஸ்துவைப் பார்த்துமீபாது மனத்திற்கு உண்டாகும் மனப்பி, மானம் 3 அஷ்ட அடையவேண்டுமென்ற விருப்பம், துன்பம் 4 கெட்டதற்கு பிறகு நிருப்பவும் அடைய விருமபுவன, இரவர. 5 ஆழ்நிய கெட்டதற்குமே நிருப்பியின்மை, திருஷ்டனை எனப்படும்.

பிராணனை அபகரிக்கக் கூடிய ரோகமோ அந்தந்த திருஷ்டணையை விட்டவனுக்கே ஸுகம உண்டாகும். ஆதியும் அந்தமுமில்லாத அந்தந்த திருஷ்டணையோ மனிதர்களின் மனத்திலிருந்துகொண்டு இரும்பை அதனிடத்தள்ள நீ அழிப்பதுபோலப் பிராணிகளை நாசம் செய்கிறது. தன்னிடத்திலுண்டான நெருப்பினால் விற்றது எவ்விதம் நாசத்தை அடைகின்றதோ அதுபோல மனத்தை அடங்காதவன் உடன பிறந்த லோபத்தால் நாசமடைகின்றான். அரசன், ஜலம், நெருப்பு, திருடன், உறவினன், யாசகன், காலன் ஆகிய இவர்களிடமிருந்து பணமுள்ளவர்களுக்கு எப்பொழுதும் பயமுண்டு. பிராணிகளுக்கு யமனிடம் எப்பொழுதும் பயமிருப்பது போலப் பணமுள்ளவர்களுக்கு எப்பொழுதும் பயமுண்டு. எவ்விதம் ஆகாசத்தில ப்பாதி களாலும், பூமியில் துஷ்டமிருக்காவிட்டாலும், ஜலத்தில் மீன்களாலும் மாம்ஸம் உண்ணப்படுமோ அவ்விதம் (எவ்விடத்திலும்) யாவராலும் பணமுள்ளவன் உண்ணப்படுகிறான். சில மனிதர்களுக்குப் பணமே அனர்த்தமாகிறது. பணத்தால் செய்யக்கூடிய ¹ ஐயோநிஷ்டோமம் தில் விருப்பமுள்ள மனிதன் மோகத்தை அடையமாட்டான். ஆகையால், அர்த்தப்பிராப்திகள் யாவும் மனத்திறகு விசேஷமாக மயக்கத்தை விருத்திசெய்யக்கூடியவை. கார்பணாணியம், கொழுப்பு, அகங்காரம், பயம், மனக்கலங்கம் முதலிய இத்தந்த தூதகங்கள் மனிதர்களுக்குப் பொருளால் உண்டாகின்றனவென்று புத்திமான்கள் அறி கிறார்கள். பொருளைத்தேடுவதிலும் துகமே; சம்பாதித்ததின் மக்த ணத்திலும் துக்கமே; நாசத்திலும் துக்கமே; செலவிலும் துக்கம்; பொருளரிமித்தமாகவே கொலையும் செய்கிறார்கள். பொருள்களை விடுவ தும் துக்கமே. காப்பாற்றப்படாவிட்டாலும் அவை சத்துருக்களாகின்றன. துக்கத்தாலாயே அடையப்படுகின்றன. அவற்றின் நாசத்தைச் சிந் திக்கக்கூடாது. மூடர்கள் திருபதியற்றவர்கள். பண்டிதர்கள் சந் தோஷத்தை அடைகிறார்கள். ஆசைக்கு முடிவில்லை. ஸந்தோஷம் மேலான ஸுகம். ஆகையால், இவ்வுலகில் பண்டிதர்கள் சந்தோஷக் தையே மேலானதாக எண்ணுகிறார்கள். யெவ்வன்ம், ரூபம், தீவிரிய பாயம், ரத்தினக்குவியல், ஐஸ்வரியம், இஷ்டவன்ஸ்திவிஷ்டைய சேர்க்கை ஆகியயாவும் அறித்தியம் பண்டிதன் அவற்றில் ஆசைவைக் கக்கூடாது. ஆகையால் அர்த்தங்களை விட்டுவிண்டும். கிலேசங்களைப்பிர

1 'ஐயோநிஷ்டோமம் முதலிய சாமத்தினால் மாதிரியும் மேலும் கிடைக்காது' என்பது சருத்தம்.

சகிததுக்கொள்ளவேண்டும். பணமுள்ளஒருவனும் கஷ்டமில்லாத வனாகக் காணப்படவில்லையல்லவா? ஆனதுபற்றியே, தாமிசர் களான புருஷர்களால் விருமபரமறகிடைத்த அர்த்தம் புகழ்ப்படுகின்றது தர்மததுகருவேண்டி எவனுகுப பொருளில் விருப்ப மிருக்கின்றதோ அவனுகு ஆசையிலலாமை மேலானது. சேறறைப் (பூசி) அலம்புவதைக காட்டிலும் தொடாமலிருப்பது மனிதர்களுக்கு மேலானதன்றோ? என்பது. ஓ! யுதிஷ்டிரரே! ஆகையால், செல்வத்தை நீர்பறறவேண்டாம். தாமததினால் உமக்குச செயயத்தககது இருக்குமானால் அர்த்தத்தில் இசையை விட்டவராகிவிடும்' என்றார்.

யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! பிராமமணரே! விஷயானுபவத்தில் ஆசைகொண்டு பொருளை அடையவேண்டுமென்ற இந்த எண்ணம எனக்கு இல்லை. ஆனால், பிராமமணர்களைப் போஷிக்கவேண்டி ஆசைப்படுகின்றேன். லோபத்தால் அன்று. ஓ! பிராமமணரே! கிருஹஸ்த ஆஸ்ரமநதிலிருக்கிற எம்போனறவன பின்தொடர்ந்து வருபவர்களைப் போஷிப்பதையும் காப்பாற்றுதலையும் எப்படிச் செய்யாமலிருப்பான? 1 (பஞ்சமஹாயஜுருங்களில்) எல்லாப் பிராணி களுக்குமே பாகம் காணப்படுகின்றது. சமையல் செய்யாதவர்களான ஸந்யாலி முதலானவர்களுக்கும் அப்படியே கிருஹஸ்தன கொடுக்க வேண்டும். தர்ப்பாஸனங்கள், இடம், நீர்த்தம், நாலாவதான ஸதயமும் பிரியமுமான வார்த்தை ஆகிய இவைகள் ஸாதுக்களின் வீடுகளில் ஒருபோதும் அற்றுப்போகா நின்றலால் களைத்தவனுக்கு ஆஸனமும், தாசமுள்ளவனுக்கு உண்ணீரும். பசியுள்ளவனுக்குப் போஜனமும் கொடுக்கவேண்டும்; கண்ணால் பாக்கவேண்டும்; மனநதில் நினைக்கவேண்டும்; பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்ல வேண்டும்; எழுந்து ஆஸனம் கொடுக்கவேண்டும்; இதுவே நெடுங் காலமாயுள்ள தர்மம். எழுந்து பின்தொடர்ந்தலையும் நியாயமாகப் பூஜையையும் செய்யவேண்டும். அக்நிஹோததிரமும், காளைமாரும், ஞாதிசுளும், அதிதிசுளும், உறவினர்களுமும், மக்களும், பதனிகளும், லேலைக்காரர்களும் பூஜிசுப்படாவிட்டால், எரித்துவிடுவார்கள். துணக்காக அன்னத்தைச் சமைப்பது கூடாது. (யாகம் முதலிய) காரணமில்லாமல் பசுவைக் கொல்லக்கூடாது. தான் ஒருவனாகச் சாப்பிடவும் கூடாது. விதிக்கு விலக்காகக் கொடுத்தல் கூடாது.

1 ஆதிபர்வம் 559-ம் பக்கம் குறிப்பில் பாக்க.

ஸவாககளுக்கும் ஸவபசாகளுக்கும் பகஷிதருக்கும் ஓதமியில் (அன்னததை) வைக்கவேண்டும். இவ்விதம் மாலைபிலும் காலைபிலும் கொடுக்கப்படுவது 1 வைஸவதேவமென்று பிரஸித்தமானதன்றோ? ஆகையால், எப்பொழுதும், விகஸ்ததை, சாபபிடுகிறவனாகவும் அமிருதததைச சாபபிடுகிறவனாகவும் இருக்கவேண்டும். அநிதிக்கா புஷிதது மிஞ்சினதை விகஸமெனயும், யஜஞமபணாமி மிஷிஸினலைய அமிருதமெனயும் (சொல்லுவதுண்டு) கண்ணால் பாரக்கவேண்டும்; மனததில் நினைக்கவேண்டும்; உணமைபும பிரியமுமான வாததை போவேண்டும்; பினதொடாந்து வரவேண்டும், அவரகளுங்கு வேண்டியவற்றைச செய்யவேண்டும். இது யுகதததநினைபுள்ள யஜனாககிறது. வழியில் நடக்கிறவனுட சிம,நதைபடைத்தவனுட முனபாக்கப்படாதவனுமானவனுக்கு மனக்களிப்பிடான அன்னததைக்க கொடுக்கிறவனுக்குப் புணாமிபமாநித பன்ன அநிதம "வாடகி" த. ஓ! பிராமமணே! கிருஹஸ்தாப்யமததிலி நுகதிர எவன இவ்விதம் செயது வருகின்றானே அவனுடைய நாமத்தை மேலானதாக சொல்லுகிறார்கள். நீ எப்படி எண்ணுகிறாய்? எனது.

சொன்னகர் சொல்லுகிறார்:— ஆ! ஆ! பெரிபகஷமம்! இவ்வுலகம் விபரீதமாக இருக்கிறது. ஸாதுவானவன் வந்தால் அவனுடைய அடைகிறேனே அந்நால் துஷ்டமன வகத்தொஷ்டமடைகிறது. அறிவில்லாதவன் மேகம, சாகம, துஷா இவைகனால் துஷ்டமடைகி விஷயங்களுக்கூடப்பட்டுப் 2 போகத்திறகும உகரத்திந்திரமாக யாகசேஷததை மேலானதாக நினைக்கிறான். மணியன் அறிவுள்ளவனாய் யிருந்தாலும் (விஷயங்களில்) இமுககுந தன்மைபுள்ள அநிதியங்களால் அறிவற்ற ஸாத்யியானவன் திஷ்டமயகங்க்கிணை உஷ்டங்குதிரைகளால் இமுககப்படுவதுபோல இமுககப்படுகிறது. எப்பொழுது (மனமேபோன்று) ஆறு இந்திரியங்களும் விஷயத்திலே டெல்லுகின்றனவோ, அப்பொழுது, இக்க ளவைகளினைய மனமானது முந்திய ஸம்ஸகாரததுக்குத் தக்கபடி (விஷயத்தில்) செல்லுகிறது. எந்த மனிதனுடைய மனமானது இங்கு இத்திரியத்தின் விஷயங்களை அனுபவிக்கச செல்லுகிறதோ அவனுக்கு அவ்வாண்டாகிறது; பிரஸித்ததியுமுண்டாகிறது பிரகு, சங்கலபகலைக்க

1 அண்ணாஸன் மனமேபோன்று மாமம் துஷ்டமடைகிறது.

2 சேஷிஸன் மனமேபோன்று இமுககுந தன்மைபுள்ள அநிதியங்களால் அறிவற்ற ஸாத்யியானவன் திஷ்டமயகங்க்கிணை உஷ்டங்குதிரைகளால் இமுககப்படுவதுபோல இமுககப்படுகிறது.

காரணமாகவுடைய காமததால் விஷயங்களாகிற பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு விட்டிற் பூசசி நெருப்பில் (பழம் எனனும்) ஆசையால் விழுவுதுபோல லோபமாகிற நெருப்பில் விழுசிறுண. பிறகு, மனைவி களாலும், இஷ்டப்படி விளையாட்டினாலும், மோஹத்தை அடைந்து அஜ்ஞானத்தில் முழுசு ஆதமாலை அறிகிறதில்லை. இவ்விதமாகவே ஸம்ஸாரத்தில் சக்தரம்போல அஜ்ஞானம், காமம், காமம் ஆகிய இவைகளால் சுற்றமுமபடி செய்யப்பட்டவனாகிய பிறவிகளில் விழுசிறு னுண. நீரிலோ நிலத்திலோ ஆகாசத்திலோ அடிக்கடி பிறவியை அடைந்து பிரம்மாமுதல் அருமபுவமையிலுமுள்ள பிராணிகளில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். இது அஜ்ஞானிகளினவழி. (மோகூத தில் விருப்பமுதலு அநநகுரிய சிறநந தர்மத்தில் ஆசையுள்ள) ஞானி எளிதான வழியையும பொலனுந் தேன்; கேள். 'கர்மாவைச்செய்' என அம, 'அநவ (பலகை) விட்டுவிடு' என அம வேதவாக்கியம் இருக்கின்றது. ஆசையால், அபிமானத்துடன இநதந தர்மங்களுடைய லாம செய்தல் கூடாது. யாகம், அந்நியயனம், நானம், தவம், ஸத தியம், பொறுமை, ஸம்பொறுப்புகல், ஆசையின்மை யென்கிற இருந வட்டுவிந மார்க்கமன தர்மந்நிதகுச் சொல்லப்படடிருக்கின்றன இவையுள், முனரொலிய நான்கும் 1 பிதிருயானமாகாத திறகுக் காரணானவை. அவசியம் செய்யவேண்டிய எந்தக காமா வையும அபிமானத்துடன செய்யக்கூடாது. பின் சொல்லிய நான்கும் தேவயான மார்க்கம. இவை எப்பொழுதும் ஸாதுக்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டவை. (இவற்றைப்) பின்வரும் எட்டு அங்கமுள்ள மார்க்குதநால் சிநநதததியை அடைந்தவனே அனுஷ்டிக்கவேண்டும். நனகு ஸவகல்பகதை அடக்குவதாலும் நனகு இநதிரியத்தை அடக் குவதாலும் நனகு (எல்லாத் தேசங்களிலும் எல்லாச்சமயங்களிலும் எவ்வகையாலும் செய்யப்படும அஹிமஸை முதலிய) விரத விசேஷங்களிலும் நனகு குருபணியிடைசெய்வதனாலும் நல்ல ஆகாரத்தை உட்கொண்டுவதனாலும் நனகு வேதாநயயனம் செய்வதனாலும் நனகு காமாநின ஸனயாஸ்தநாலும் நனகு சிநநததை அடக்குதலாலும் ஞான மயணத்தை ஜடிககவேண்டிமென்று எண்ணமுள்ளவர்கள் இவ் விதம் கர்மாகலைச் செய்கின்றார்கள். விருப்பு வெறுப்பு அற்ற வர்களுந் ஸ்வபரியத்தை அடைந்தவர்களுமான நுகதிரர்களுந் ஸாத்

1 பிதிருயானம் (பலகை) விட்டுவிடு பிதிருயான மார்க்கம் என்று (ம. 10).

தியர்களும் ஆதித்யர்களும் அஸ்வினீதேவதைகளும் யோகைஸ்வரீயத்தோடு கூடினவர்களாக இந்தபிரஜைகளைக் காப்பாற்றுகின்றார்கள. ஓ! பாரதரே! குந்தீபுத்திரரே! நீரும் அனுபோலப பூர்ணமான மனவடககத்தை அடைந்து தவததினால் (அஷ்டாங்க) யோக, தினஸித்தியை அடையும். மாகாபிதாக்களால் வரக்கூடியதும் கர்மாவால் வரக்கூடியதுமான ஸித்தியோ உமகரு உண்டாயிருக்கிறது. தேவதையின் தியானத்தால் பிராமமணாகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஸித்தியை அடையும். ஸித்தர்கள் எதை எதை விருட்புகின்றாகளோ அதைஅதைத் தவததினமஹிமையால் செய்கிறார்கள். அகையால், தேவதாதியானத்தைச் செய்து உம் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும் என்றா.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

சி ர மீ ர வ த ப ர்வம். (தோடரிச்சீ)

(யுதிஷ்டிரர் நேளமியர் உபதேசப்படி ஸூரியனீந்திரதிந்தும், ஸூரியன் அகையபாத்தீரம் கோடுந்தும்)

சௌனகர் இவ்விதம் சொல்லியதைக்கேட்ட குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர், பிராமமணஸரேஷ்டரும் கௌரவிகக, நக்க, வாக் கியத்தை யுடையவரும் இனசொல சொல்லுபவரும் புரோகிதருமான தெவமயருகருச சமீபநதிலவரு நமஸகரிந்து ஸீகாகரர்களின் மத்தியில் பின்வருமாறு சொல்லலானார்: “(வனந்தை, நக்கு, நிந்த, தூர்) புறப்பட்ட எங்களை வேதத்தின்கையை அடைந்த பிராமமணவர்கள் பின் தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றார்கள். அநிக குக்க, நக, வ, கூடிய நான (இவர்களைப்) போஷிப்பதற்குச் சககியுள்ளவனாக இல்லை; விடுவதற்கும் சக்தியுள்ளவனாகவில்லை. தானசக்தியும் சாகக்கு இல்லை. ஓ! பகவானே! இந்த விஷயத்தில் என்னால் என்ன செய்யக்கூந்தது? அதனை எனக்குச் சொல்லும்’ என்றார். யோக, தாமா, ஷஷ்டாண்ம செய்கிறவர்களுள் சிறந்தவரான அந்தத் தென்பயர் ஒரு முகர்ந்தம தியானம் செய்து யோகத்தால் அந்தக் காரணத்தைக்கண்டு யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துப் பின் வருமாறு சொல்லலானார்:

1 மேலுடாடம்.

‘முற்காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிககப்பட்ட பிராணிகள் பசியால் மிகக் கஷ்டப்பட்டன. அப்பொழுது, ஸூரியன் பிதாவைப்போல அவற்றின் விஷயத்தில் தையயினாலே உததராயணம் சென்று கிரணங்களால் ஜலங்களை எடுத்தது தசூலினாயனததை திரும்பவும் அடைந்து ஜலத்தால் பூமியை நிறைத்தான். பிறகு, (சந்திரன்) கேஷத்திரமான அந்தப் பூமியில் ஸூரியனுடைய தேஜஸை எடுத்தது ஜலத்தால் ஓஷ்டிகளை உண்டுபண்ணினான். சந்திரன்தேஜஸினால் (மேகத்தினால்) நனைக்கப்பட்ட ஸூரியன் ஜகததை உண்டுபண்ணினான். ஆகையால், பரிசுத்தமான ஆறுரஸமுள்ள ஓஷ்டிகள் பூமியில் பிராணிகளுக்கு அன்னமாகின்றன. இவ்விதம் ஸூரியன்கிரமான அன்னமன்றோ பிராணிகளுக்குப் பிராணதாரணமாகிறது. இந்த ஸூரியன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும சகஷநை. ஆகையால், அவனைச் சரணமடை. பூர்ணமான தவததைச் செய்து பிறப்பாலும் செய்கையாலும் சுத்தியை அடைந்த எல்லாப் பிராணிகளையும் மஹாதமாகுகளான அரசர்கள் காப்பாற்றுகிறார்கள். விரதானுஷ்டானததுடனகடிய தியானத்திலிருக்கும் 1 பெளமன், கார்த்தவீரியன், வேனபுதரனான பிருது, நகுஷன் அகிய இவாகளால் பிராணைகள் ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டன. பாரதேச! அப்படியே, தாமாதமாவான நீரும் கர்மாவால் சுத்தி அடைந்து தவததைச் செய்து, தர்மத்தால் பிராமமணர்களைக் காப்பாற்றும்’ எனறார்.

இவ்விதம் அந்தக் காலத்திற்கேற்ற வார்த்தையைத் தெளம்பர் சொல்லக்கேட்ட யுகிஷ்டிரா, அவரிடமிருந்து எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கக்கூடிய மந்திரத்தை உபதேசம் பெற்றார். அஷ்டாக்ஷரமென்னும் சிறந்த மந்திரமானது ஸம்ஸார துக்கந்தை அடைந்தவர்களுக்கு எப்போதும் பிரியமானது. பிராமமணர்களுக்கு அன்னத்திற்காக நியமத்திலிருக்கிறவரும் மனததை அடக்கியவரும் உறுதியான வ்ரதமுள்ளவரும் (ஸ்நானத்தால்) சுத்தமான சரீரமுள்ளவருமான தர்மபுத்திரர் மேலான தவத்தைச் செய்தார். அந்த அரசர் புஷ்பமுதலிய பூஜைக்குரிய பொருள்களாலும் பஸிகளாலும் ஸூரியனைப் பூஜித்தது ஸூரியனுக்கு எதிர்முகமானார். தர்மாதமாவான தர்மபுத்திரர் கங்காஜலத்தை ஆசமனம்செய்து இந்திரியங்களை ஜயித்துக் காற்றைப்புகித்து மனோவியாபாரத்தை நிறுத்தி

1 ‘பேமன்’ என்பது வேறு பாடம். இதனைக் காத்தவீர்யனுக்கு அடைமொழியாகருவது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு.

பரணாயாமம் செய்துகொண்டு நின்றா. பிறகு, உத்தரான ஆவ உத்த
மான வாக்குககளால் ஸ்ரீசுத்திரமசெய்ய ஆரம்பித்தார்.

‘பானுவே! நீர ஜநநநநநந நண்போனறவா. எல்லா ஸ்ரீவக
ளுக்கும் நீரே ஆதமா. ஆகாயமுதலிய எல்லாபயுத்தவருக்கும் உப
ணம நீரே. காமானுஷ்டானம செய்பவா கருதடைய ஆராயமும நீரே.
எல்லா ஞானிகளாலும் அடையப்படுவாநும நீரே மனதடைத அடக
கும யோகிகளுக்கும் நீரே முகப்பதி. உத்தம, தாழ்ம இல்லாத
மோகூதவாயிலும் நீரே. நீரே முமுசுதீகதகளால் அடையப்படுவாய்.
உமமால் உலகம் தரிககப்படுகிறது. மமால் உலகமபிரகாதிபதிமன்படு
கிறது. உம்மால் சுத்தமாத்கப்படுகிறது, கைமம ம சுருதாமல் ம
மரல காபபாற்றப்படுகிறது. ஓ! நிநிககட்டகதகளால் பூஜித்தாமல்
வரே! வேதநதின்கரைகண்ட பிராமணர்களால் காலத்தில மமமை,க
தொழுதுநின்று தமக்குரிய வேதநதி, ரொல்லிய மருதீயகமால்
பூஜிக்கின்றார்கள். விதநநம சாரணமும கத்தவாநும யசுதீயம குறைய
கரும பன்னகரும் வரதடை அடைய விருமபி, துதாயத்தில (பொருள்)
உமமுடைய திவ்யரத்ததைப் பிந்தெயுருகினமுதலாம். மமபயு
முனறு தேவதைகளும், விமானத்தேவதி ஸ்ரீவாயிசுதீயம் கணகமபும,
இந்திரணும, உபேநதிசுதீயம உகமைப் பூஜித்த விதத்தை அடை
திருக்கொடுக்கள். விதநதி, தம ஸ்ரீவாயிசுதீயம் கணகமபும, தம
மாலிகளால் உமமைய பூஜித்த (பிராமணிய) சிவகாம இஷ்டத்தை
அடைந்து (மதுமையில்) உகமைபீய அடைகொடுக்கள் தீவநீயை உத்த
னுள்ள குறையகாளும தேவஸமபத்தம மமஷ்யஸமபத்த
முள்ள ஏழு பிதருகணகளும உகமைபீய பூஜித்தும் பித்திரம
மேனமையை அடைகின்றார்கள். வஸுமகளும மமஷ்யஸமபத்த
ருதரர்சளும ஸாதயர்களும மரிபய்களும வாலகியர் முகலிய
விதநர்களும பிராணிகளும நியம்பை அடைகொடுக்கள். பிராம
லோகமுதலிய ஏழு உலகங்கரி யும மரும எல்லா உலகங்கரி யு
ஸூர்யனுக்கு மேற்படும் பிராணிக் குறையதாக நான் நினைக்கவில்லை.
வீர்யமுள்ளவைகளும பெரியவைகளும வேறு பிராணிகளும
இருக்கின்றன. அனல், பிரகாசமும மருவிமையும உமத்த, வாயு, சீவ
அப்படி அவைகளுக்கு இல்லை. ஸ்ரீசுத்திரமமம மமபிடத்தில
இருக்கின்றன. நீர் வஸு, தேவ, வாயு, ஆகாயம், புகழ், ஸ்தம்பம், தர்பம், தர்பம்,
வையாக்கியம், ஸ்ரீவாயியம், முகலிய எல்லாம் மமபிடத்தில இரு

கின்றன. விஷ்ணுவினால் அஸுரர்களின் கொழுப்பானது எந்த ஸுதர்சனமெனகிற சக்கரத்தால் நாசமபண்ணப்பட்டதோ அது விஸ்வகர்மாவினால் உம்முடைய தேஜஸினால் செய்யப்பட்டது. நீர் கோடைக்காலத்தில் எல்லாப்பிராணிகளுடைய ஸாரத்தையும் எல்லா ஓஷதிரஸங்களுடைய ஸாரத்தையும் கிரணங்களால் எடுத்தது திரும்பவும் மழைக்காலத்தில் விடுகிறீர். உமமுடைய சில கிரணங்கள் கொளுத்துகின்றன; சில தாபத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன; மழைக்காலத்தில், சில அப்படியே மேகங்களாகக் கர்ஜிக்கின்றன; மின்னுகின்றன; மழையைப் பெய்கின்றன. குளிராலும் காற்றாலும் பீடிக்கப்பட்ட பிராணிகளை உமமுடைய கிரணங்கள் எவ்விதம் சுகப்படுத்துமோ அவ்விதம் நெருப்பும் போர்வைகளும் கம்பளங்களும் ஸுகப்படுத்துகிறதில்லை. 1 பதின்மூன்று தீவுகளுடன் கூடிய பூமியைக் கிரணங்களால் பிரகாசப்படுத்துகிறீர். மூன்று உலகங்களின் சேஷத்திற்குமாக நீர் ஒருவரே பிரவிருத்திக்கிறீர். உமமுடைய உதயமில்லாவிட்டால் இவ்வுலகமானது இருளடைந்து விடும். தாமம, அர்த்தம், காமம் இவைகளில் புத்திமர்கள் பிரவிருத்தியார். பிராமமண சூத்தரிய வைசியர்களின் கூட்டங்களால், உமமுடைய அனுக்கரத்தாலேயே, அகணியோதரம், பசுபந்தம், இஷ்டி, மந்திரம், யாகம், தவம் முதலிய காரியங்கள் செய்து முடிக்கப்படுகின்றன. ப்ரம்மாவின எந்தப் பகலானது ஆயிரம் யுகம் அளவுள்ளதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதற்கு முதலாயும் கடைசியாயும் நீரே இருக்கிறீரென்று கால (சுததுவ)ம் தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறீர். மனுக்களுக்கும் மனுபுதரர்களுக்கும் மனிதரில்லாத ஜகதனுக்கும் எல்லா மநவந்தரங்களுக்கும் அவற்றிலுள்ள ஈஸ்வரர்களுக்கும் நீர் ஈஸ்வரர். பிரளயகாலம் வந்தவுடன், உம்முடைய கோபத்தால் வெளிவந்த ஸம்வாதகமெனனும் நெருப்பானது மூவுலகத்தையும் சாமபலாக்கிவிட்டு நிற்கின்றது. உம்முடைய கிரணத்தாலுண்டான அனேக நிறமுள்ள பெரிய மேகங்கள் 2 ஐராவதமெனனும் மேகங்களுடனும் இடிகளுடனும் கூடிக்கொண்டு 3 நான்கு விதமான எல்லாப் பிராணிகளையும் ஜலத்தில் முழுகச் செய்

1 'ஸுதர்சன'தீபம் முதலிய அநாதரத்தீபங்கள் சோம, சூ, பதினமூன்று என்பது பழையபுராணம். 15 முதல் 8 ஆகியாபங்கள்.

2 மேகங்களுக்கு மேலுள்ள மேகங்களுக்கு ஐராவதமெனன் பெயர்.

3 'அனேகமேகம் = முட்டையிலிருந்துண்டானது; ஸுவேதமேகம் = வேர்வையிலிருந்துண்டானது, மதுசூதமேகம் = பூமியைப் பிரளயமுண்டானது; ஐராயுஜமேகம் = சுருப்பையிலிருந்துண்டானது' என்று நான்குவிதமான

கிணறன. சரீரத்தைப் பன்னிரண்டாகப் பிரித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டு ஸூரியராக இருக்கும் தனமையை அடைந்திருக்கும் நீர், 1 ஒன்று சேர்ந்து, லீரே சமுத்திரமாயிருக்கிற யாவறறையும் கிரணங்களால் உலர்ந்தவிடுகிறீர். உமமை இந்திரன் என்கிறார்கள்; நீரே ருதரர்; நீரே விஷ்ணு; நீரே பிரம்மா; நீரே அக்ஷி; ஸூக்ஷ்மமான மனமும் நீரே. ப்ரபுஷும் நீரே; நித்யமான பரம்மமும் நீரே; நாசம் பண்ணுகிறவரும் நீரே; உண்டுபண்ணுகிறவரும் பிரகாசிப்பவரும் கிரணங்களின் வரிசையுள்ளவரும் 2 விருஷாகபியும் ஜகந்நுகது இருப்பிடமானவரும் மேகநுபமாநி வாஷிகநிவரும் போஷிகநிவரும் மிதரரும் தர்மநுபமானவரும் அபிரம் கிரணங்களுள்ளவரும் அதிதியின புத்திரரும் தாபநதை உண்டாக்குகிறவரும் கிரணங்களுக்குப் பதியும் நீரே; மார்தகண்டரும் பூநிகந் தந்வரும் ரவியும் ஸூரியரும் ரக்ஷகரும் பகலைர் செய்பவரும் பகலைப் பிரகாசமாகுகிறவரும் ஸப்த என்ற குதிரையைபுடையவரும் பிரகாசமான கிரணமுள்ளவரும் மிகுப்ரீதியை உண்டுபண்ணுகிறவரும் விரைவாகச் செலுகிறவரும் இருளைப்போக்குகிறவரும் பச்சை நிறமுள்ள குதிரையை உடையவருமாகச் சொல்லப்படுகிறீர். ஸப்தமியிலோ அல்லது ஷஷ்டியிலோ எவன் வெறுப்பும் அஹங்காரமுமில்லாதவனாகிப் பகதியுடன் (உமமைப்) பூஜை செய்கிறானோ அந்த மனிதனை லக்ஷ்மி அடைகிறாள். எவர்கள் பூஜா காலத்தில் வேழிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் உம்முடைய பூஜையையும் நமஸ்காரத்தையும் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஆபத்துக்களும் மரீன வியாதிகளும் உண்டாகா. உம்முடைய தயானத்தில் பிரியமுள்ளவர்கள் எல்லா வியாதிகளாலும் விடுபட்டவர்களும் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடுபட்டவர்களும் ஸுகமுள்ளவர்களும் வெகுகாலம் ஜீவிக்கின்றவர்களும் ஆகிறார்கள். ஓ! அனபதியான ஸூரியரே! விருப்பங்களை நிறைவேற்ற முடியாத நிலையிலிருப்பவனும் ச்ரத்தையுடன் எல்லாருக்கும் அதிதிபூஜை செய்ய விருப்பமுள்ளவனுமாயிருக்கிற எனக்கு நீர் அதிகமாக அன்னத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். உம்முடைய பாதமுலத்தை அடுத்தவர்களும் மின்னல் இடிகளை உண்டுபண்ணுகிறவர்களும் உம்மைத் தொடர்ந்து வருபவர்களுமான

1 'ஸப்தநுக்' என்பது மூலம்; 'ஸம்ஹாரம் 'ஷஷ்ட' என்றும் கொள்ளலாம் 2 'சிகனாகவோ விஷ்ணுவாகவோ இருபவா' என்பது பழைய வகை.

மாடரன், அருணன், தண்டன் முதலிய எல்லாப் பக்தர்களையும் தனித்தனி நமஸ்கரிக்கிறேன். (நிககிரகம் செய்யும்) கூடும் யென னும தேவதைபுடன் கூடிய (அனுககிரகம் செய்யும்) மைதரியென னும தேவதை, மற்றுமுள்ள ¹ பூதமாதாக்கள் ஆகிய அவர்கள் யாவ ரையும் நமஸ்கரிககிறேன். சரணாகதணு எனனைக காப்பாற்றுக்' என்றார்.

பிறகு, கழுததளவு ஜலத்தில் நின்று மந்திரங்களாலும் ஸ்தோத் திரங்களாலும் சந்தேதாஷபபடுததபபட்டவரும் அகனிபோலத தமது சரீரத்தால பிரகாசிக்கின்றவருமான ஸூர்யா பிரீதிபுடன் தர்மபுத் திரருககுத தரிசனம் அளித்தாரா. ஸூரியர், 'உனக்கு எது விருப் பமோ அது அனைததையும் நீ அடைவாய். பன்னிரண்டு வருஷம் நான உனக்கு அன்னததைத தருகிறேன். ஓ! நராகிபனே! என னால் கொடுக்கப்பட்ட தாம்ரமயமான பரிமாறுகிற பாததிரதைப் பெற்றுக்கொள. நல்ல விரதமுள்ளவனே! திரௌபதியானவள இப பாததிரததுடன் எவ்வளவுகாலமவரை அன்னமளிகக விருமபுவனோ அதுவரை விதகமசெய்யப்பட்ட பழம், கிழங்கு, மாமிசம், கீரை, லேகியம் சோஷ்யம் பக்ஷ்யம் பேயம் ஆகிய நான்குவிதமான உண வுப்பதார்த்தங்களும் சமையலறையில் உனக்குக் குறைவற்றிருக்கும். இதிலிருந்து பதினான்காவது வருஷத்தில திருமபவும் ராஜ்யத்தை அடைவாய்' என்றார். பூஜயரான ஸூர்யர் இவ்விதம் சொல்லி அங்கேயே மறைந்துவிட்டார். தர்மததையறிந்த குந்திபுத்திரரோ, வரததையடைந்து ஜலத்திலிருந்து கரையேறி, தெளயியரின் பாதங் களில் வணங்கித் தமபிகளையும் ஆலிங்கனமசெய்துகொண்டார். அப்பொழுது, பிரபுவான பாணபுத்திரர் திரௌபதியுடன் சேர்ந்து (பாந்திரததைப்) பார்த்துக்கொண்டு சமைக்கும் இடம் சென்று அன்

¹ 'கௌரி, பதமை முதலியவாகள்' என்பதும், 'பிராம்மீ, மாஹேஸ்வரீ முதலியவாகள்' என்பதும் பழையவை. நாரதிபர்வம் 716-ம் பக்கம் சூறிப யில் காண்க.

பிராமமீ, மஹேஸ்வரீ, ஜந்தரி, வராதாரி, வைஷ்ணவி, கௌமாரி, வாழும்பாடா, பாதகிர என என்னம எனறும், பிராமமீ, வைஷ்ணவி, ஜந்தரி, ரௌதாரி, வராதாரி, கௌமாரி, கௌமாரி, என எழுவா எனறும், கௌரி, பதமை, பரி, மீமதை, ஸாயிதரி, விசுவைய, ஸ்ரீபதி, தேவஸேனை, ஸ்வதை, ஸவா னை, நார்தி, புஷ்டி, தருதி, ஆஷ்டி, ஆத்மதேவதை (= இம்மீதேவதை); சூல தேவதை எனப் பதினறுவா என்றும் மூன்றுவிதமாகக் கூறுபது சபதகலப தருமம்.

னததைச் சிந்தமசெய்தாரா. சமையல செய்யப்பட்ட நான்கு விந்
மான சிறிது அன்னமும் வளாவநாயிறு. அன்னம குறைவில்லா
மலும் வளாநகது. அந்த அன்னத்தால் பிராமமணர்களைப் போஜ
னம் செய்வித்தாரா. தாமபுத்திர பிராமமணர்கள் சாப்பிட்டபிறகு தமபி
களைபும் போஜனம் செய்வித்தது விகஸமெனது பெயருள்ள மிஞ்சின
அன்னத்தைப் பின்பு புஜித்தாரா. தர்மபுத்திரரை உண்பித்து மிஞ்
சினத்தை திரௌபதி புஜித்தாள். திரௌபதி சாப்பிட்டபின்,
அதில் அன்னம் இல்லாமற் போயவிடும். சூரியனுக்கு ஒப்பான
காரதியுள்ள பிரபுவான தர்மபுத்திரர் இவ்விதம் சூரியனிடமிருந்து
(அப்பாதிரித்ததை) அடைந்து மனத்தினால் எண்ணப்பட்ட ஸகலவஸ
துககளையும் பிராமமணர்களுக்குக் கொடுத்தாரா. பாண்டவர்கள்,
உபாததியாயரை முனவிட்டு, (விசேஷமான) திடுகளிலும் நகரத்திரங்க
களிலும் பாவங்களிலும் விதிவாக்யங்களையும் மந்திரங்களையும் பர
மாணமாகக்கொண்டு யாகம் செய்யவும் ஆரம்பித்தார்கள். பிறகு,
பாண்டவர்கள் 1 கேதமத்தைபுடையவாகனாகக் கொண்டபுடவ
பிராமமணகூட்டங்களால் சூழப்பட்டுக் காயகமென்றும் வந்த
தைக்குறித்துச் சென்றார்கள்” எனமுா.

ஜனமேஜயா, “ பிரம்மரிஷியே! புலன்களை அடக்கினவரும் பிரா
ணன்களை அடக்கினவருமான அந்த யுகிஷ்டிரஅரசர் பிராமமணா
களுக்காக மிகுதியான புஷ்பங்களாலும் காஸிகைகளாலும் பஸிகளா
லும் முறைப்படி பூஜித்து ஸாவதமாவும் ஆசகரியமான பராக்ரம
முள்ளவனுமான ஸூரியனை எந்த ஸதோத்திரத்தால் ஆரதித்தாரா? பூஜ்யரான
பிராமமணரே! எனவிடத்தில் ஸநேகம் இருக்குமானாலும்,
நான் அனுகரஹந்தை அடைந்தவனாலும், மறைக்கக் கூடியதாக
இல்லாவிடில் இப்பொழுது எனக்கு அந்தர சொல்லவேண்டாம்”
என்றார். வைசம்பாயனர், “ அரசரே! சுத்தராசிரிபுருது ஒரே இடத்
தில் மனத்தை நிறுத்தி ஸாவதமமாகக் கேளும. ராஜஸர்வீஷ்டரீப!
வேறு வேலைமில்லாமலிரும. உடங்கு நன்மையைத்தரும் ஒரு பகஸ்
யத்தைச் சொல்லுகின்றேன். பூபுமிரீய! நல்ல சிறந்த புத்திரியுள்ள
குருதிபுத்திரமான யுகிஷ்டிரருக்குக் கொண்டியமால் சொல்லப்பட்ட
புண்ணியமான 2 நூற்றெட்டு நாமாக்களைக் கேளும.

ஸூரியர், அர்யமர், பகர், நவஷ்டா, பூஷ்டா, அர்யகர், ஸகிதா,
ரவி, கபஸ்திமான், அஜர், காலர், ம்ருத்யு, தாதா, ப்ரபாகரர், ப்ருதிஷ்,

1 ‘ஆசூர்யமம் க்ரமம் பாண்டவாஸனம்’ என்பதம் பொருளா.
2 பின் வரும் நாமங்களில் வகைகள் தாழ்ந்திருந்தும் மன்னு ஆகின்றன.

ஆபர், தேஜஸ், கம், வாயு, பராயணர், ஸோமர், ப்ருஹஸ்பதி, சுகர், புதா, அங்காரகர், இந்திரர். விவஸ்வான, தீப்தாமசு, சசி, செளரி, சீஸைசரா, பரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர், ஸ்கந்தர், வைஸரவணர், யமர், வைத்யபுதர், ஜாடார், அக்னி, ஐந்தனர், தேஜஸாமபதி, தாம தவஜர், வேதகர்ததர், வேகாங்கர், வேதவாஹனர், க்ருதம், க்ரேதை, துவாபரம, கலி, ஸர்வாமராஸரயர், கலை, காஷ்டை, முஹூர்த்தம், பக்ஷம், மாஸம், ருது, ஸமவதஸரகார், அஸுவத்தர், காலசக்ரா, விபாவஸு, புருஷர், சாஸுவதர், யோகி, வ்யகதாவ்யக்தர், ஸநாதனர், லோகாதயக்ஷர், ஸுராதயக்ஷர், விஸுவகர்மா, தமோனுதர், வருணா, ஸாகரர், அமசர், ப்ரீமுதர், ஜீவனா, அரிஹா, பூதாஸரயர், பூத பதி, ஸாவபூதநிலேஷவிதர், ¹ [மணி, ஸுவர்ணா, பூதாதமா, காமதர், ஸர்வதோமுகா, ஸரஷ்டா, ஸமவாததகர், வஹ்ரி, ஸர்வஸயாகி, அலோலு பா, அனந்தா, கபிலர், பாநு, காமதர், ஸர்வதோமுகர்] ஜயர், விசாலர், வரதா, ஸர்வதாதுநிலேஷிதர், மனம, ஸுபர்ணா, பூதாகி, சீகரகா, பிராணதாரகா, தனவந்தரி, தூமகேது, ஆகிதேவர், அகிதேஸஸுதர், துவாதசாதமா, அரவிந்தாக்ஷர், பிதா, மாதா, பிதாமஹர், ஸ்வாககதவாரா, பரஜாதவாரா, மோக்ஷதவாரர், தரிவிஷ்டபர், தேவகாததர், பரசார்தாதமா, விஸ்வாதமா, விஸ்வதோமுகா, சமாசராதமா, ஸுக்ஷமாதமா, ² மைநநிரேயா, கருணர்விதா என்பன. துதிககததக்கவரும அதிக தேஜஸுள்ளவருமான ஸூரியருடைய இந்தப் புண்யமான தூற் றெட்டு நாமங்கள் மாகாதமாவான இந்திரனால் சொல்லப்பட்டன. இந்திரனிடமிருந்து நாரதர் அடைந்தாரா. பிறகு, தெளம்யர் அடைந்தாரா. தெளமயரிடமிருந்து யுகிஷ்டிராரடைந்து எல்லா விருப்பங்களை யும் அடைந்தார். தேவகணங்கள், பிதருக்கள், யக்ஷர்கள் இவர்க ளால் வணங்கப்பட்டவரும் அஸுரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் ஸித தர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும மேலான தக்கததிற்கும் அக் னிக்குமொப்பான காந்தியுள்ளவருமான சூரியரை நீரும் மனதகில தியானம் செய்யும். எவன ஸூரியோதயகாலத்தில் நன்கு மனததை அடக்கிக்கொண்டு இதனைப் படிப்பானே அவன் எப்பொழுதும் புத திரன், ஸ்மிதீ, தனம், சதநினக்குவியல் இவர்களை அடைவன். எப் போதும் முறபிறப்பை அறியும் தன்மையையும் தைரியததையும் மேதையையும் அடைவான். எந்தமனிதன் தேவஸ்ரேஷ்டரான ஸூர்யனுடைய இந்த ஸ்தோத்ரததைச் சத்தனும் நல்ல மனமுள்ள

1 [இக்ரூட்டபட்டவை அதிக பாடம்.

2 வேறு பாடம்; 'மைத்ரேணவபுஷான்வித:' என்பது மூலம்.

வனுமாகித் தியானம் செய்துகொண்டு சொல்லுவானே அவன் காட்டுததீப்போன்ற துககலாகரத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். மனத்தால் விருமப்பட்டபடி இஷ்டங்களை அடைவான். எவ்வளவுமே ஒருவரனை விருமபிக்கொண்டு இந்த ஸ்தோத்திரத்தையே சுத்தமுள்ளவனாக த்யானத்துடன் இவ்வுலகை படிப்பினால் நுரியலும் அவ்வாறு அலா விருப்பத்தைக் கொடுப்பான். அது கிடைப்பதற்கானாலும், அப்பொழுதே அடைந்து விடுகிறான். புருஷனே, அல்லது, ஸ்திரீயோ, எப்பொழுதும் மனத்தில பதியச் செய்வரும் அடிக்கடி கீட்பவரும் புத்திரனை விரும்பினால் புத்திரனை அடைவார்; செல்வத்தை விரும்பினால் செல்வத்தை அடைவார்; வித்தையை விரும்புகிறவர் வித்தையை யும் அடைவார். ஆபத்தையடைந்த ஸ்திரீயோ, அல்லது, புருஷனே ஓவ்வொரு நாளும் இரண்டுசரதிரீயும் படித்தால் அந்த அப்பத்திலிருந்து விடுபடுகிறார். கட்டுண்டவன் கட்டிவிடுகிறது விடுபடுகிறான். புத்தத்திலும் எப்பொழுதும் ஜயத்தை அடைவான். அழிகமான செல்வத்தையும் அடைவான். எல்லாப் பாவத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறான். ஸூர்யலோகத்தை அவன் அடைகிறான்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

கி ர மீ ர வ த ப ர்வ ம். (தோடிக்சி.)

(பாண்டவர்கள் வனஞ் சென்றபின் திருதராஷ்டிரன் விதூரரை ஆலோசனை கேட்டதும், விதூரர் பாண்டவர்களை அழைத்து ராஜ்யத்தில் ஸ்தாபிக்கக் கோல்லியதும், திருதராஷ்டிரன் விதூரரை நிந்தித்ததும், விதூரர் பாண்டவர்களிடம் சென்றதும்.)

பிறகு, பாண்டவர்கள் காட்டையடைந்தவுடன், அந்நிலைக் கண்ணகவுடையவனும் அம்பிகையினர் புத்திரவயமான திருதராஷ்டிர ராஜன், தாபத்தையடைந்து ஸ்கமனான ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, தர்மசின்னையுள்ளவரும் ஆழ்ந்த புத்தியுள்ளவருமான விதூரரைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான். 'கக்கிராசாரியருடைய அறிவுபோல உன்னுடைய அறிவும் சுத்தமானது. துட்ப

மானதும் மேலானதுமான தர்மத்தையும் நீ அறிவாய். குருவம்சத்தில் உதித்தவர்களுக்கு நீ பொதுவானவனென்றும் எண்ணப்பட்டவன். விதூர! இவ்விதம் நடந்திருக்கையில், இப்பொழுது எது செய்யத்தக்கது? இந்தப் பட்டணத்தினுள் எவ்விதம் நம்மை அனுஸரிப்பார்கள்? அந்தப் பாண்டவர்களும் நம்மை வேருடன் நாசம் செய்யாமலும் நானும் அவர்களை நாசம் செய்ய விரும்பாமலும், அவர்களுக்கும் எனக்கு நன்மையானதைச் சொல்லு. கூத்தாவே! தூரியோதனனுக்கு நன்மையை விரும்பினவனும் பாவிபுமான சகுனியாலேயே தீங்கு செய்யப்பட்டது. அப்படிச் செய்யப்பட்டது, எனக்கு விருப்பமில்லாதது. ஆகையால், அவ்விதமே அங்கீகரிக்கப்பட்ட அவ்விஷயத்தில் நீ பரிசாரம் சொல்லவேண்டும். காலத்தாகக் கேற்றவாறு வேறு எதை இனிமேல் உசிதமாக நினைக்கிறாய்? எந்தத் தர்மவிஷயத்தில் பாண்டுபுத்திரர்கள் யாவரும் காட்டையடைந்து கஷ்டப்படுகின்றார்களோ (அந்தத்) தாம விஷயத்தில் உதவுமபடி இல்லையே என்று என்மனம் வெடிக்கின்றது' என்று கேட்டான்.

விதூரர் சொல்லுகிறார்: 'நரேந்திரரே! இந்தத் தர்மர்த்தகாமங்கள் தர்மத்தைக் காரணமாகவுடையவை. இந்த ராஜ்யத்துக்கும் தர்மம் முலமென்று சொல்லுகின்றார்கள். அரசரே! உமது சக்திக் கேற்றவாறு தர்மத்திலிருந்துகொண்டு உம்முடைய எல்லாப் புத்திரர்களையும் குந்தியின் புத்திரர்களையும் காப்பாற்றும். அந்தத் தர்மமானது சகுனியை முக்கியமாபுடைய தீயசின்தையுடையவர்களால் ஸபையில் வஞ்சிக்கப்பட்டது. உமது புத்திரன் சூதாட்டத்திற்கு அழைத்துச் சதநியசந்தான குந்தியின் புத்திரனைத் தோல்வியடைவித்தனன். கௌரவரே! அரசரே! உமது புத்திரன் பாவத்திலிருந்து விடுபட்டு உலகத்தில் நன்கு நிலைபெறும்படி உம்மால் கபடமாக உண்டுபண்ணப்பட்ட இந்தத் துவேஷ நிவிருத்தியின் உபாயத்தை நான் நன்கு ஆலோசிக்கின்றேன். அரசரே! உம்மால் கொடுக்கப்பட்டவற்றை யெல்லாம் பாண்டு புத்திரர்கள் அடையட்டும். 'அரசன் தன்னுடையதிலேயே சந்தோஷிக்கவேண்டும்; பிறர் செல்வத்தில் இச்சை வைக்கக்கூடாது' என்பது மேலான தர்மம். இவ்விதம் செய்யப்பட்டால் உம்முடைய புகழ் அழியாது. ஞாதிக

1 'ஸவை தாம:' என்பது மூலம்; 'அந்தத் தாமஸூரியான புதிஷ்டிரர்' என்பது பழையவுரை.

ஞள் கலகமுண்டாகாது. தர்மம் உண்டாகாதென்பதில்லை. நீர் இதைச் செய்தால் எல்லாவற்றிலும் முக்கியமான உமமுடைய இந்தக் கார்யமானது பாண்டவர்களுக்கரசு சந்தோஷமாகவும் சகுனிக்கு அவமானமாகவுமாகும். இவ்விதம் செய்தால் மிருகின பாகையமே உமமுடைய புத்திரர்களிடம் நிற்கும். அரசரே! இதைச் சீக்கிரமாகச் செய்யும். அரசரே! இதை இவ்விதம் செய்யாமலிருப்பீரானால் குருவம்சத்தார்களுக்கு அழிவு வருமென்பது நிச்சயம். கோபவிரகாண்ட பீமனோ அர்ஜுனனோ பகைவர்களின் படையில் மிச்சம் வைக்கமாட்டார்கள். எவர்களுள் அஸ்திரத்தில் தோய்சியுள்ளவனான அர்ஜுனன் யுத்தம் செய்பவனோ, எவர்களுக்கு லோகத்தில் சிறந்ததான காண்டவமென்ற வில்லானது (இருக்கின்றதோ) எவர்களுள் தோளவழி மையுள்ள பீமன் யுத்தம் செய்பவனோ, அவர்கள் உலகத்தில் அடையதற்காதது என்ன இருக்கின்றது? முந்நி உமது புத்திரன் உத்திர வுடன், 'குலத்திற்குக் கெடுதலான இந்நப புத்திரனை விடு' என உமமேலான ஹிதமானது எனினால் உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. அந்த நீர் செய்யவில்லை. இப்பொழுதும் உமக்கு அந்த ஹிதம் உபசரணப்பட்டது. இவ்விதம் நீர் செய்யிராயின், பிறகு, நாபத்தை அடைவீர். இவ்விதம் பாண்டவர்களுடைய தோஷம் ஒன்றாக அரசர் சிவைய உமது புத்திரன் சந்தோஷத்துடன் சமமதிப்பானால் உமக்குத் தாய் முண்டாகாது. (ராஜ்யத்தில்) ஆசையைத் துறா சமமதியாவிடில், (பீமன்) சகாயங்களால் அனுசுலனல்லாத புத்திரனை அடக்கிப் பாண்டிபுத்திரனை ஆதிபத்தியத்தில் நிலைநிறுத்தும். புத்திரரே! ராஜ்யத்திரரே! ராஜஸிமம்மே! அரசர்களுடனும் உறவினர்களிடம்கூட னுடனும் புத்திரனுடனும் உமக்கு நாசம் நிரயம். பத்தினவர்களுடைய வருஷத்திலேயே குலத்தின் நாசத்தை அடைவீர். கரீரத்திரரே! ஆகையால், தர்மம் செய்பவர்களுள் சிறந்த நாபபுத்திரனை அரசாட்சியில் நிலைநிறுத்தும். சிறந்த ஆசையற்ற அஹாதபகருநிலை இந்தப் பூமியைத் தாமமாக அளர்நிலை. அரசரே! பிறகு, எல்லா அரசர்களுடைய வாய்க்காலையிலும் உடனே நம்முடைய சினைகள் செய்துகொள்ளட்டும். அரசரே! குரியோருள்ள, சகுனி, கர்ணன் இவர்கள் பாண்டு புத்திரர்களைப் பிரித்துமுடைய அபாயநிலைகட்டும். துச்சாஸனன் நடுச்சபையில் துருபதன் புத்திரியையும் பீமனையும் வேண்டிக்கொள்ளட்டும். நீரும் யுகிஷ்டிரனைச் சமாதானம் செய்யும். அவனைப் பூமிக்கு ராஜ்யத்தில் நிலைநிறுத்தும். அரசரே!

நீர் கேட்டதற்கு யான் வேறு எதைச் சொல்வேன்? இதனைச் செய்து கிருதகிருதயராவீர்' என்றார்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஓ! விதுரனே! இந்தச் சபையில் பாண்டவர்களுமே என்னையும் குறித்து உன்னால் சொல்லப்பட்டதும் அவர்களுக்கு நன்மையும் என்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு விரோதமுமான இந்தவார்த்தை முழுமையையும் என் மனம் அங்கீகரிக்கவில்லை. நீ பாண்டவர்களுக்கு அனுகூலமாகப் பேசியதால், நீ அவர்களைச் சார்ந்தவனென்று இப்பொழுது நிச்சயித்தேன்; எனக்கு ஹிதனல்லென்றும் எண்ணுகிறேன். பாண்டவர்களுக்காகப் புத்திரனை எவ்விதம் விட்டுவிடுவேன்? அவர்களும் என புத்திரராகனோ என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. தூரியோதனனே என் தேகத்திலிருந்து உண்டானவன். பொது நிலைமையை எதிர்பார்க்கும் எவனதான், 'பிறனுககாக உன் தேகத்தை விடு' என்று சொல்லுவானா? விதுரனே! நீ என்னைக்குறித்து எல்லாவற்றையும் கபடமாகச் சொல்லுகிறாய். உன் விஷயத்தில் நான் அகிக கோபத்தை அடைகிறேன். நீ இஷ்டம்போலப் போகலாம்; அல்லது இருக்கலாம். கெட்ட நடையுள்ள ஸ்திரீயானவள் மிக்க நல்வார்த்தை சொல்லப்பட்டாலும் (நாயகனை) விட்டுவிடுகிறாள்' என்றான். அரசரே! திருதராஷ்டிரன் இவ்வளவையும் சொல்லி விரைவில் எழுந்து நடுவீட்டினான் அடைந்தான். பிறகு, விதுரர், 'இந்தக்குலம் இராது' என்று சொல்லிக்கொண்டு, பார்த்தவர்கள் இருக்கிற இடத்திற்கு விரைவாகச் சென்றார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

நீ ர் மீ ர வ த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் கரம்யகவனத்தில் பாண்டவர்களிடம் வந்ததும், அவர் தம் வரவின் காரணத்தை அவர்களுக்குக் கூறியதும்.)

பிரதர்ப்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களோ, உடன்வந்தவர்களோடு, வனவாஸத்தை உத்தேசித்துக் கங்கைக் கரையிலிருந்து குருகேஷத்திரத்தைக் குறித்துச் சென்றார்கள். அவர்கள் ஸரஸ்வதியையும் திருஷத்வதியையும் யமுனையையும் அடைந்து காட்டின் வழியே எப்பொழுதும் மேற்றிசையிலேயே சென்றார்கள். பிறகு, ஸரஸ்வதிக்கரையில் ஸமமாபுளளதும் ஜலமில்லாததுமான காய்ந்த தரை

வெளியில் முனிஜனங்களுக்குப் பிரியமான காம்ப்யக்மென்னும் வனத்தைக் கண்டார்கள். பாரதரே! அவவீரர்கள், முனிவர்களால் பின் தொடரப்பட்டும் அவர்களால் தேயுதல சொல்லப்பட்டும், அனேக மிருகங்களுடைய பறவைகளுமுள்ள அவ்வனத்தில் வளிநதாரர்கள். பிறகு, விதுரரோ எப்பொழுதும் பாண்டவர்களைப் பார்ப்பதில் ஆசை கொண்டு ஒரேமாதத்துடன் வளமுள்ள காமயக மெனறுய வனத்தைக் குறித்துச் சென்றார். பிறகு, வேகமான குநிரைகளால் (இழக்கப்பட்ட) தேரினால் சுமக்கப்பட்ட விதுரர், காமயகமென்னும் அவ்வனத்தை அடைந்து, திரிபுரத்தி, பிராமமணிகள், தாமராமரிகளா இவர்களுடன் பரிசுத்தமான இடத்தில் உட்காந்திருக்கும் தாமராமரிகளான (அவரைப்) பாரததாரர். பிறகு, ஸ்தயஸந்தரான அந்த அசர் வேகமாகத் தூரத்தில் வரும் விதுரரைப் பாரததாரர். பிறகு, சகோ தரண பீமஸேனைப் பாரதது, 'விதுரர் நமமிடமவந்து என்ன சொல்லப்போகிறாரே? இவா சகுனியின வார்த்தையைக் கீட்டிச் சூதாடுவதற்குக் கூப்பிட வராமலிருப்பாரா? (நூதாட்டத்தில்) தேர்ந்த அற்புதான (சகுனி, திருமபயம் சூதாட்டத்தில் நமது அபுதவகளை யும் ஜயிக்கப் போகின்றனோ? பீமஸேன! ஒருவரால் யுத்தத்திற்கு அழைக்கப்பட்டால் யான திருமபுதற்கு சந்தனலிலேன். காண்டவம் நமமிடம நிலைப்பது 1 ஸந்தேகமாகிவிட்டால் நமந்த ராஜ்யம் கிடைப்பதும் எப்படியும் ஸந்தேகமே ஆகும்' என்றார்.

ஓ! அசரே! பிறகு, எல்லாப் பாண்டவர்களுடும் (அசனத்தி லிருந்து) எழுந்து விதுரரை வரவேற்றார்கள். அவர்களால் பூஜிக்கப் பட்ட அந்த விதுரரும் அந்தப் பாண்டுபுத்திரர்களை அவரவர்களுக் குத் தக்கபடி மரியாதை செய்தார். பிறகு, அந்த நாய்ரேஷ்டர்கள், ஸ்ரமபரிகாரம் செய்துகொண்ட விதுரரை நோக்கி வந்ததற்குக் காரணத்தைக் கேட்டார்கள். அவரும் அமபிகாபுத்திரனான திருதராஷ்டிரனிடத்தில் நடந்தபடி அவர்களுக்கு விரிவாகச் சொல்லலானார். 'அஜாத சதுருவே! திருதராஷ்டிரர் (அவரால்) ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற என்னை அழைத்து மரியாதைசெய்து, 'இவ்வீதம் நடந்த விஷயத்தில் பொதுநிலையை அடைந்து அவர்களுக்கும் எனக்கும் ஒறித்ததைச் சொல்லு' என்று சொன்னார். கௌரவர்களுக்கும் திருதராஷ்டிரருக்கும் தக்கதும் நன்மையானதும் அனுக்லமானதுமான வார்த்தை என்

1 'ஸம்யகிதே' என்பது மூலம், 'பந்தம் வைக்கப்பட்டால்' என்பது பழையபுரை.

னால் சொல்லப்பட்டது. அந்த நன்மையை அவாமனம் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. அதைவிட மற்றொன்றையும் நான் போக்யமாக நினைக்க வில்லை. பாண்டு புத்திரர்களே! என்னால் மேலான ஹிதம் சொல்லப் பட்டது. என்னுடைய அந்த (நன்மையையும்) அம்பிகாபுத்திரர் கேட்கவில்லை. வியாதியை அடைந்தவனுக்குப் பத்தியமான மருந்து ருசிக்காததுபோல இவருக்குச் சொல்லப்படும் அந்த வார்த்தை ருசிக்கவில்லை. அஜாதசததுருவே! ஸ்ரோதரியனவீட்டில மிகக் தோஷமுள்ள ஸ்திரீயானவர் எவ்விதம் நல்ல காரியத்தில¹ சேர்க்கப் படமாட்டானோ அவ்விதம் திருதராஷ்டிரர் நலவழியில்திருப்பப்படக் கூடியவராயில்லை. அறுபதுவயதான பதியானவன் இளமபருவமுள்ள ஸ்திரீக்கு ருசியாததுபோல, திருதராஷ்டிரருக்கு (என்வார்த்தை) ருசிக்கவில்லை. இது நிச்சயம். அரசனே! கௌரவர்களுக்கு நாசமானது நிச்சயம். திருதராஷ்டிரர் கேட்காததை² ஆலோசியார். தாமரை இலையில் விடப்பட்ட ஜலம் போல இவரிடத்தில் சொல்லப்பட்ட ஹிதமும³ தங்காது. பிறகு, திருதராஷ்டிரர் சினங்கொண்டு, 'எவ விடத்தில் உனக்கு ஸ்ரத்தையோ அங்கே போய்விடு; நான் இப் பூமியையோ பட்டணத்தையோ ஆளுவதற்கு உன்னை ஸகாயமாகத் திரும்பவும் விருமபேன்' என்று என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார். நரேந்திரனே! திருதராஷ்டிர ராஜரால் விடப்பட்ட அப்படிப்பட்ட நான் உனக்கு உபதேசிக்க வந்தேன். ஸபையில் எது என்னால் சொல் லப்பட்டதோ அது முழுமையையும், திரும்பவும் எதைச் சொல்லப் போகின்றேனோ அஃதனைத்தையும், உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளு. பகை வர்களால் கடுமையான துன்பங்களுடன் சேர்க்கப்பட்ட எவன் சிறு நெருப்பை விருத்திபண்ணுகிறவன போலப் பொறுமையை அடைந்து காலத்தை எதிர்பார்க்கிறானோ புத்திமானான அவன் ஒருவனாகவே பூமியை அனுபவிக்கின்றான். எவனுடைய தனமானது துணைவர் களுக்குப் பொதுவானதோ அவனுடைய துணைவர்கள் அவனுடைய துக்கந்தில பாகத்தை அடைவார்கள். துணைவர்களைச் சேர்ப்பதில் இது தக்க உபாயம். துணைவர்கள் கிடைத்தால் பூமி கிடைக்கும் என் கிறார்கள். பாண்டவர்களே! உபயோகமற்ற வார்த்தையல்லாத ஸந்யமே சிறந்தது. ஒரேவிதமான உணவைத் துணைவர்களுடன்

1 'விஷ்ணுபாடம்'. 2 'ந பரைதி' என்பது மூலம்; 'ந பராமருசதி' என்பது பழையபடிபாடு; அசுதரு, 'ஆலோசிக்கவில்லை' என்பது பொருள். 3 'விஷ் ணேத' என்பது மூலம்.

சேர்ந்து உண்ணவேண்டும். தான் துணைவர்களுக்கமுள் முதனமை வகிப்பதிலிருந்து தவறக்கூடாது. இவ்விதம் பெய்கையுள்ளவன் விருத்தியை அடைகின்றான்' என்றார். யுத்திஷ்டிமர், 'எவ்விதம் சொல்லுகின்றீர்களோ அவ்விதமே மேலான புத்தியை அடைந்து தவறுதலில்லாமல் செய்கின்றேன். தேசகாலங்களுக்கு ஏற்றவாறு மற்றும் எது உண்டோ அதனைபுறம சொல்ல வேண்டும்; அது முழுதையும் செய்கின்றேன்' என்றார்.

ஆருவது அத்தாயம்.

கி ர மீ ர வ த ப ர வ ம். (தோடச்சீ.)

(விதூர் பிரிவால் வருந்திய திருநாட்குடிமான் அவரை அடைந்துவா ஸஞ்சயனை அனுப்பியதும், ஸஞ்சயனாலடைக்கப்பட்ட விதூர் திருநாட்குடிமான் வந்ததும்)

அரசரே! விதூரரானவர் பாண்டவர்களுக்கு நான் அன்புநகை அடைந்தவுடன், மிக்க புத்திமான் திருநாட்குடிமான் மனக்கவலை யுற்றுத் தாபத்தை அடைந்தான். ஸந்தியா, லும எண்டையி, லும (நீதியை யறிந்திருப்பதால்) ஏற்பட்ட விதூரருடைய திறமைபடியும் வருங்காலத்தில் பாண்டவர்களுக்குண்டாகும் மேலான பெருமையையும் நினைத்துக்கொண்டு மிகவும், நாபநகை அடைந்தான். அவன் ஸபையின் வாயிலில் வந்து விதூரரின்¹ நினைவால் மயக்கங்கொண்டு பரஜு ஸரேஷ்டர்களுக்கு எதிரில் பிரஜை, யற்றுப் பூமியில் விழுந்தான். அவ்வரசன் சிலநேரத்தில் பிரஜை அடைந்து தரையிலிருந்து எழுந்து சமீபத்திலிருக்கும் ஸஞ்சயனை நோக்கி வார்த்தை சொன்னான். 'என் தம்பியானவன் உபகாசத்தை எதிர்பாராது நன்றை செய்யான்; நேரில்வந்த வேறு தாயம் போன்றவன், அவனை நினைந்து இப்பொழுது என் மனமானது மிகவும் வெடிக்கிறதுபோலிருக்கின்றது. தர்மத்தை அறிந்தவனும் என் பிராநாட்டான அவனைச் சீர்கிரம் அழைத்து வா' என்றான். இவ்விதம் சொல்லி அவ்வரசன் தன்மாத் அழுதான். அரசன், பச்சாந், நாபநகால் வாட்டப்பட்டவனும், விதூரரை நினைத்துக்கொண்டு மேலாகத்தயடைந்து, பிராநாடிலிடைத்தில் சினைத்தால் ஸஞ்சயனை நோக்கிப் பின்வரும் வாகவயத்தைச் சொன்னான்.

¹ 'ஸ்மர' என்பது முன்; 'மர' என்பது பின்வரும்.

‘ஸஞ்சயனே! போ. பாவியான எனனால் சினங்கொண்டு தூரத் தப்பட்ட என் பிராதாவான விதூரன ஜீவிததிருக்கிருளே என்று தெரிந்துகொள். மிகவும் கற்றறிந்தவனும் அளவற்ற புத்தியுள்ளவனு மான என பிராதாவினால் எனக்கு மிகச் சிறிதான ஓர் அப்பிரியமும் முன்புசெய்யப்பட்டதில்லை. அறிவிற் சிறந்த ஸஞ்சயனே! மேலான புத்தியுள்ள அவன் என்னிடமிருந்து அப்பிரியத்தை அடைந்து எவ் விதம் உயிரை விடாமலிருப்பன்? போ; அவனை அழைத்துவா’ என்றான். அப்பொழுது ஸஞ்சயன அவ்வரசனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அவனைக் கொண்டாடி, ‘அப்படியே’ என்று சொல்லிக் காம்யக வனத்தைக் குறித்து வேகமாகப் புறப்பட்டான். பிறகு, அவன் எங்குப் பாண்டவர்கள் (இருக்கின்றார்களோ) அந்த வனத்தை விரைவில் அடைந்து, மானதோலை உடுத்துக்கொண்டிருக்கும் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்தான். ஆயிரக்கணக்கான பிராமமணாகளுடனும் விதூரனுடனும் உட்காந்துருப்பவரும் தம்பிகளால் நான்கு பக்கத்திலும் காக்கப்பட்டவரும் தேவதைகளுடனகூடிய இந்திரனபோன்ற வருமான யுதிஷ்டிரரை ஸஞ்சயன சமீபத்தில் சென்று வணங்கினான் பீமனும் அர்ஜுனனும் இரட்டையர்களும் (அப்பொழுது) அவனால் செய்யப்பட்ட மரியாதையைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். அரசரால் சேஷமம் விசாரிக்கப்பட்டவனும் ஸுகமாக உட்கார்ந்தவனுமான ஸஞ்சயன், தன்வரவின் காரணத்தைப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான். ‘ஓ! விதூரே! அம்பிகாபுத்திரரான திருதராஷ்டிரராஜர் உம்மை நினைக்கின்றார். நீர் சீக்கிரம் சென்று அவரைப் பாரும். அரசரைப் பிழைப்பியும். ஸாதுககளுள் சிறந்தவரே! குருவமசத்திலுதித்தவர்களும் ஆண்மையிற் சிறந்தவர்களுமான பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸிம்மமான திருதராஷ்டிரருடைய கட்டளைப்படி போகவேண்டும்’ என்றான்.

இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டவரும் புத்திமானும் உறவினர்களிடத்தில் அன்புள்ளவருமான விதூரர், யுதிஷ்டிரரின் அனுமதியின்மேல், திருமபவும் ஹஸ்தினாபுரத்தை அடைந்தார். மிகக் சக்திபொருந்தியவனும் அம்பிகாபுத்திரனுமான திருதராஷ்டிரன், அவரைக் குறித்து, ‘தர்மத்தை அறிந்தவனே! தோஷமில்லாதவனே! தெய்வச் செயலால் வந்து சேர்ந்தாய்; தெய்வச் செயலால் என்னை நினைக்கின்றாய். பரதஸ்ரேஷ்டனே! நான் இப்பொழுது உன்னிமித்தம் இரவும் பகலும் தூக்கமில்லாததால் எந்தேகத்தைச் சோபையற்றதாகப் பார்க்கிறேன்’ என்றான். அவன், விதூரரை மடியில் வைத்துக்கொண்டு

தலையிலமோநது 'குற்றமற்றவனே! என்னுல பொல்லாபட்டதைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்று சொன்னான். விதுரர், 'அரசரே! என்னுல பொறுத்துக்கொள்ளவேபட்டது. எனக்கு நீர் மேலான குரு. அவ்விதமே நான் உமமைப பாபபுத்தாகாகவே சிக்கிரம வந்தேன். நரசூரேஷ்டமே! நாமசிந்தனைபுள்ள மனிதர்களுக்கஷ்டப்படுகிறவர்களிடம் தயையுள்ளவர்களாக இருக்கின்றபாண்டவர்களே! அரசரே! இந்த விஷயத்தில் ஆலோசனை வேண்டாம். எனக்கு இந்த பாண்டுபுத்திரர்கள் எவ்விதமோ, அவ்விதமே உமது புத்திரர்களும். இப்பொழுது கஷ்டத்தை அடைந்தார்கள் என்று என்னுடைய புத்தியானது அவர்களைக் குறித்துச் செல்லுகிறது' என்றான். மிக்க காந்தியுள்ளவர்களும் பிராதாகசளுமான விதுரரும் திருநராஷ்டிரரும் இவ்வாறு ஒருவருக்கொருவா ஸமாநானம் செய்துகொண்டு பஞ்சநஸந்தேதாஷ்டதை அடைந்தார்கள்.

ஏழாவது அக்யாயம்.

கி ர மீ ர வ த ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் திருமீயவாக்கண்ட துரியோதனன் வருத்தி உரிணன் முதலியோருடன் ஜலோசித்துப் பாண்டவர்களைக் கொல்லப் புறப்பட்டதும், வியாஸர் வந்து தடுத்ததும்.)

கேட்ட புத்தியுள்ளவனும் திருநராஷ்டிரப் புத்திரனுமான துரியோதனன், விதுரர் வந்ததாகவும் திருநராஷ்டிரமுறை ஸமாநானம் செய்யப்பட்டதாகவும் கேட்டு, மிக்க மனவருத்தமடைந்தான். அவ்வரசன், சகுணியையும் கர்ண ஆச்சாஸனர்க்காயும் வருவித்து, அறியாமையாலுண்டான மயக்கத்தையடைந்து வார்த்தை சொல்லலானான்: 'பாண்டவர்களுக்கு ஸஹ்ருததும நன்மையில் பற்றாள்ளவரும் வித்வானும் திருநராஷ்டிரருக்குப் பிடித்த மந்திரியுமான இந்த விதுரர் திரும்பி வந்துவிட்டார். விதுரர் பாண்டவர்களை வருவிக்கும் விஷயத்தில் இவருடைய புத்தியைத் திருப்பவும் வசப்படுத்திக்கொள்வதற்குள் எனக்கு நன்மையானதை ஆலோசனை செய்யுங்கள். பிறகு, எவ்விதமாவது திருப்பவும் இங்கு வந்த பாண்டவர்களைக் கொல்லவேண்டும்' என்று சொன்னான்.

டவர்களை நான் பார்ப்பேனாகில, ஒன்றைப்பும் வேண்டாதவனும உயி ரற்றவனுமாகி நாசமடைவேன. விஷம் குடித்தலையோ துக்குப் போட்டுக் கொள்ளுதலையோ சஸ்திரம் பிரயோகித்ததுக்கொள்ளு தலையோ தீயில் குதிப்பதையோ செய்வேன. திருமபவும் ஐஸ்வரி யததையடைந்த அவர்களைப் பார்க்க இங்கு விருமபேனன்றோ ?' என்றான்.

சகுனி, 'ஓ! அரசனே! ஏன் அறியாமையை அடைந்தாய்? அவர்கள் பிரதிஜ்ஞைஞ்செய்துகொண்டு போனார்கள். (அவர்கள் திரும்பி வரமாட்டார்கள்.) இது இவ்விதமாகாது பரதஸூரேஷ்டனே! எல்லாப் பாண்டவர்களும் ஸதயததில் இருப்பவர்களாதலால் உன் பிதாவின வார்த்தையை ஒருபொழுதும் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள். அல்லது, அவர்கள் யாவரும் அங்கீகரித்தாலும் பிரதிஜ்ஞையைத் தன் ளித திருமபவும் பட்டணததையடைந்தாலும் நம்முள் (அப்படி வந் தது தக்கதா தகாததா என்னும்) ஆலோசனை வரும். எல்லாரும அரசரின் இஷ்டததை அனுஸரித்தவர்களும் நன்கு மறைக்கப்பட்ட வாகளும் பாண்டவர்களின் இடைவெளியை வெகுவாகப் பார்ப்பவர்களுமாகி மததியஸ்தர்களா யிருப்போம்' என்றான்.

துச்சாஸனன், 'மஹா புத்திமானான அமமானே! இது நீ எவ் விதம் சொல்லுகின்றையோ அவ்விதமே. எப்பொழுதும் நீ பேசும் போது உன்புத்தி எனக்கு மிகவும் பிடிக்கின்றது' என்றான். கர்ணன், 'ஓ! தூரியோதனராஜனே! எல்லாரும் உன்னிஷ்டத்தை எதிர் பார்க்கின்றோம். நாடெல்லாரும் ஒரே புத்தியாயிருப்பதையும் காண்கின்றேன். அந்தந்தநீரர்கள் பிரதிஜ்ஞைஞ்செய்த காலங் கழித்தலைச் செய்யாமல் வரமாட்டார்கள். மோகததால் வந்தால், திரும்பவும் அவர்களைச் சூதினால் ஜபித்ததுவிடு' என்றான்.

அப்பொழுது, இவ்விதம் காணன் சொல்லியதைக்கேட்ட அந் தத் தூரியோதனராஜன், மனததில் அதிக ஸந்தோஷமில்லாதவனாகிச் சீக்கிரம் முகததைத் திருப்பிக்கொண்டான். பிறகு, கர்ணன், (தூரியோதனன் அபிப்பிராயததை) அறிந்து அழகிய கண்களைக் கோபத் தால் பாக்கவிழிந்துத தானே தன் உடமபை நிமிர்த்ததுக்கொண்டு மிகவும் கோபங்கொண்டவனாகித் துச்சாஸனனையும் அந்தச் சகுனியையும் (பார்த்துச்) சொல்லத் தொடங்கினான்: 'ஓ! அரசர்களே! எனது இஷ்டம எதுவோ அதைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். எல்லா ரும் வேந்தனுக்கு விருப்பத்தைச் செய்வோம். (அரசரான திருநத

ராஷ்டிரரீன கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டியவாநலால்) நாம் என்ன செய்வோம்? சோமபலினறி எல்லாரும இவனுடைய பிரியத்தினிற் கச்ச சக்தியறவாகளாயிருக்கிறோம். நாம் ஒன்றுசோந் தி அஸ்திரவ களை எடுத்ததுகொண்டும் கவசம் பூண்டுகொண்டும் சத்தந்திலேறி ம கொண்டும், வனவாஸம் செய்யும் பாண்டவர்களைக் கொல்ல செலவோம். அவர்கள் யாவரும் அறியப்படாததாயை அடைந்து நாசத்தை அடைந்தவுடன், திருதராஷ்டிர புத்திரர்களுடம் அவ்வாறே நாமும் கலகமற்றவர்களாவோம். (அவர்கள்) கஷ்டநகை அடைந்தவர்களும் சோகத்தில் முழுகினவர்களும் சினேகிதரமுதவையகளுமாயிருக்கையிலேயே செலவோம்; நாமதம் வேண்டாம்' என்றான. அப்பொழுது, காணனது அவ்வாறதையைக் கேட்டு யாவரும் மனத்தில் களிப்படைந்து அவனை அடிசகடி புகழ்ந்துகொண்டு சொன்னார்கள். இவ்விதம் சொல்லி, யாவரும், தனித்தனி சத்தங்களுடம் யுக்தஸவனந் தாகளாகி ஒன்று சோநது பாண்டவர்களைக் கொல்ல நிபயம்பொய்து கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

சுததமனமுள்ளவரும் பிரபுவுமான வியாஸர், அவர்கள் நினம் பினதாகத் திவயதிருஷ்டியால் அறிந்தது (அவசு) வந்தார். மகிமை யுள்ளவரும் உலகத்தில் பூலிக் கப்பாட்டவருமான அவர், அவர்கள் யாவரையும் தடுத்தது, பிறகு, உட்காராநதிருக்கும் திருதராஷ்டிர சனிம வேகமாய்வந்து சொல்லலுற்றார்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

கிர் மீ ர வ த ப ர் வ ம். (நொடர்ச்சி.)

(வியாஸர், பாண்டவரைப் பகைத்தலால் தீமமவினோயுமென் பதையும் அவர்களுடன் ஸமாநானம் செய்யுதொள்ள வேண்டுமென்பதையும் திருதராஷ்டிர னுக்தரீ சொல்லியது.)

வியாஸர், 'மஹா புத்திமனான திருதராஷ்டிரனை! என் வார்த்தையை அறி. குருவம்சத்திலுதித்த எல்லாதற்கும் பேசான ஹிதநகை உன்னை நொக்கிச் சொல்லுகிறான். நீதான்வகிமை யுள்ளவனே! துரியோதனன் முத்தளியோர்களால் கபடமாய் ஐயிக் கப்பட்டு யாதுகாரணம்பற்றிப் பாண்டவர்கள் வளம் சென்றார்

கனோ அது எனக்குப் பிரியமில்லை. பாரதனே! அவர்கள், கஷ்டங்களை நினைத்துக்கொண்டு, பதினமூன்றாவது வருஷம் நிறைந்தவுடன், கோபத்தையடைந்து, கௌரவர்களிடத்தில் விஷம்போன்ற பாணத்தை விடப்போகின்றார்கள். ஆகையால், மிக்க மந்தபுத்தியுள்ளவனும் பாவத்தில் மனமுள்ளவனுமான இந்த உனது புத்திரன் எப்பொழுதும் மிக்க கோபங்கொண்டு ராஜ்யத்திற்காகப் பாண்டவர்களை ஏன் கொல்ல விரும்புகின்றான்? இந்த மூடன நனகு தடுக்கப்படவேண்டும். உன்னுடைய புத்திரன் ஸமாதானத்தை அடையடும். காட்டிலிருக்கும் அவர்களைக் கொல்லவிரும்பினால் இவன் உயிரை இழப்பான். புத்திமானான விதுரனும் பிஷ்மரும் நாமும் கிருபரும் துரோணரும் எவ்விதம் சொல்லுகின்றோமோ அவ்விதம் நனகு செய்யப்படவேண்டும். அரசனே! மிக்க அறிவுள்ளவனே! தன் ஜனங்கனோடு சண்டை செய்வது நிந்திக்கப்படுகிறதல்லவா? அதர்மத்தையும் அகீர்த்தியையும் கொடுக்கும் காரியத்தைச் செய்யாதே. பாரத! அரசனே! பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் இவனுடைய விசாரபூர்வமான புத்தியானது உபேசஷிகப்பட்டால் பெரிய தீங்கைச் செய்யும். அரசனே! அல்லது, மிக மந்தபுத்தியுள்ள இந்த உனது புத்திரன் ஒருவனாகவே, சகாயமில்லாதவனாகக் காட்டை அடைந்து பாண்டவர்களுடன் சேரட்டும். ஆண்மையிற் சிறந்தவனே! பிறகு, உனது புத்திரனுக்குப் பாண்டவர்களுடன் சேர்க்கையாலுண்டான சினேகம் நேருமானால் நீ கார்யஸித்தி பெற்றவனாவாய். ஆனாலும், இது இவ்விதம் நேராது. மஹாராஜனே! 'ஒருவனுக்கு எந்தகருணம் உடன்பிறக்கின்றதோ அது உயிருடனிருக்கிறவரையில் விலகாது' என்று கேட்கப்படுகின்றது. பிஷ்மரும் நீயும் விதுரனும் துரோணரும் எப்படி நினைக்கிறீர்கள்? இவ்விஷயத்தில் எது சிறந்ததோ (அது) முதலில் செய்யத்தக்கது; (இல்லாவிடில்) கருதிய பயன கைகூடாது' என்றார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

கி ர மீ ர வ த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(வியாஸர் மக்களிடத்து அன்பு விடற்கரிதேன்பதற்கு உதாரண
மாகக் காமதேனுவின் கதையைக் கூற்றிற் துரியோ
தனுதீயர் உயர்வாழ்தல் பாண்டவர்களின்
ஸமாதானத்தைப் பொறுந்துள்ள
தேன்றது.)

திருகராஷ்டிரன், 'பூஜ்யமான முனிவரே! நானும் இந்தச் சூதாட்டத்தில் நடந்ததைச் சம்மதிக்கவில்லை. ஆகையால், தெய்வத்தால் இழுந்தது அந்தகு அனுமதிக்குமபடி செய்யக்கூடாட்டினென்று எண்ணுகின்றேன். இந்தச் சூதாட்டப் பித்தமா விரும்பவில்லை; துரோணரும் விரும்பவில்லை; விதூரணும் விரும்பவில்லை; காந்தாரியாலும் விரும்பப்படவில்லை. அறியாமையால் செய்யப்பட்டது. விரதங்களைச் செய்த பகவானே! துரியோதனனை அறிவற்றவனென்று அறிந்திருந்தும் புத்திரசினேகத்தால் விடுவதற்குச் சக்தியற்றவனுயிருக்கின்றேன்' என்றான். வியாஸர், 'விசுத்தி வீராயன புத்திரனை அரசனே! நீ சொல்வது உண்மையே. புத்திரனை மேலெனலும் புத்திரனைக்காட்டிலும் மேலிலையென்னும் நனகு அறிவோம். பரிபூர்ணமான அர்த்தங்களோடுகடினதானாலும் மற்றதைப் புத்திரனைக்காட்டிலும் மேலாக நினைக்கவில்லையென்று இந்திரனும் காமதேனுவால் கணவிரி விட்டுக்கொண்டு போதுக்கப்பட்டான். ஜனங்களின் புகழே! இவ்விஷயத்தில் இந்திரனுக்கும் காமதேனுவுக்கும் நடந்த ஸமவாதரூபமானதும் சிறந்ததுமான பெரிய கதையை உனக்குச் சொல்லுகின்றேன்.

அரசனே! முற்காலத்தில் கோக்குளுக்கு மாதாவும ஸ்வர்க்கத்திலுள்ளதுமான காமதேனு அழுத்தது. இந்திரன் அதைப் பார்த்து இரக்கமுற்றான். அவன், 'சுபமானவனே! ஏன் இவ்விதம் அழு

1 இந்த பாஷ்யத்தில் 'பாம்' எனலும் 'சொல்ல இர...' அழுத்தது. முகலிஸுள்ளதற்கு 'வேறு, அல்லது, பலகையன்' என்ற மூன்று குறியீடுகள், 'புத்திரனை பலகையன் என்பதை நனகு அறிவோம். அகாலம், 'சூதாட்ட புத்திரன்' யிருந்தால் அவனை பலகையாகிருன்' என்றும், இரண்டாவதாக, 'நல்லபுகழ்' ரணியுருந்தால் அந்தக்காட்டிலும் சிறந்தபொருள் இல்லை' எனலும் பகை...

கிறாய்? தேவதைகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் கோககளுக்கும் விஷமமா? நீ இப்படி அழுகிறது அல்ப நிமிததமாக இராது' என்றான. ஸுராபி, 'தேவராஜனே! உங்களுககு கஷ்டமொன்றும் காணப்படவில்லை. நாளை புத்திரனைககுறித்தது துக்கிகுகிறேன். இந்திரனே! அதனால் அழுகின்றேன். ஸுராதிபனே! பலமற்றதும் தாறறுக்கோலால் குததப்படுகின்றதும் கலபபையால பீடிக்கப்பட்ட தும் (ஆகாரததில்) ஆசையுள்ளதும் கஷ்டப்படுகின்றதும் துன்புறுத் தப்படுகின்றதுமான இந்த என சினனப புத்திரனைப் பார். ஸுராதி பனே! தேவேந்திரனே! ஹிமஸிககப்படுகின்றதும் மிக்க தளர்ச் சியை அடைந்ததுமான இதைப் பார்த்தது இரக்கமுள்ளவளாயினேன். என் மனமும் மிகவும் நடுங்குகின்றது. அவைகளில் பலத்துடன் கூடின ஒன்று அதிக பாரததைச சமககின்றது; மற்றொன்று பலமும் பிராணனும் குறைந்ததும் இளைத்ததும் நரம்புகளடாந்ததுமாகக் கஷ்ட தத்துடன் பாரத்தைச் சமக்கின்றது. அதைக்குறித்துத் துக்கிக்கின் றேன். இந்திரனே! அடிக்கப்படுகின்றதும் தாறறால் அடிக்கடி குத தப்படுகின்றதுமாகி அந்தப் பாரததைச சமககச சக்தியற்றிருக்கின் றது. ஓ! இந்திரனே! பார். ஆனதுபற்றி யான் ஆதன் சோகத் தால் பீடிக்கப்பட்டவளும் மிகவும் துக்கத்தை அடைந்தவளும் கணகளிலை நீரைப்பெருக்குபவளும் இரக்கமுள்ளவளுமாகி அழு கின்றேன்' என்றது. இந்திரன், 'அழகானவளே! உன் ஆயிரம் புத்திரர்கள் கஷ்டப்படுததப்படுமபோது இவகு ஒரு புத்திரன் கஷ்டப்படுத்தப்படுகிறதென்று ஏன் இரங்குகிறாய்?' எனான. காம தேனு, 'ஆயிரக்கணக்கான எல்லாப் புத்திரர்களும் எனக்குச் சமமே. இந்திரனே! ஆனால், கஷ்டப்படும புத்திரன்விஷயததில் அதிக இரக்கம் (உண்டாகின்றது)' என்றது. கௌரவனே! (அப் பொழுது) இந்திரன் சுரபியின் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவும் ஆச்சரியததையடைந்து உயிரைக்காட்டிலும் புத்திரனை மேலாக நினைத்தான். பூஜ்யனான இந்திரன் கிருஷ்செய்கின்றவனுக்கு இடை யூற்றை விளைவிக்கவேண்டிச சீக்கிரம் அவ்விடத்தில் அதிக ஜலத் தைப் பெய்தான். அரசனே! ஆகையால், சுரபி எவ்விதம் சொல் ளிற்றோ அவ்விதம் உனக்கு எல்லாப் புத்திரர்களிடத்திலும் கிருபை பொதுவாயும், கஷ்டப்படுகிறவர்களிடம் அதிகமாயும் இருக்கவேண் டும். புத்திரனே! எனக்குப் பாண்டு எவ்விதம் புத்திரனோ அவ் தேமே நீயும் இருக்கிறாய். மஹாபுத்திமானான விதூரனும் (அவ்

விதமே). நான் இதனைச் சினேகத்தால் சொன்னேன். பாரதனே! வெகு காலமாக உனக்கு நாமெழுநூ பிவிளைகளை இருக்கின்றனா. பாண்டவர்களுக்கு ஐந்து போகளை காண்ப்படுகின்றார்கள். அவர்களும் கபடமில்லாதவர்கள்; மிகவும் துகமடைந்திருக்கிறார்கள். 'எவ்விதம் ஜீவிப்பார்கள்? எவ்விதம் விருந்தியடைவார்கள்?' என்று கஷ்டப்படும் பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் 'எனமனம் மிகக் நாபத்தை அடைகின்றது. பாரதநிவனே! இங்குக் கொள்வார்களா ஜீவிகக விருந்தியை யானால் உன்னுடைய புத்திரனான தூரியோதனனை பாண்டவர்களுடைய ஸமாதானத்தை அடையவேண்டும்' எனறார்.

பத்தாவது அதியாயம்.

கிர்மீரவநுபர்வம். (தொடரிச்சீ.)

(கிருதராஷ்டிரனால் வேண்டப்பட்ட வியாஸர், மைத்ரேயர் துரியோதனனுக்கு உபதேசிப்பொன்று சொல்லிச் சென்றதும், துரியோதனன் மைத்ரேயர் சொல்லிய அறநாளை செய்து தோடையைத் தட்டியதும், மைத்ரேயர் அவனைச் சபித்ததும்.)

கிருதராஷ்டிரன், 'அறிவிற் சிறந்த முனிவனே! என்னை நீநாக்ச சொல்லிய இது இவ்விதமுள்ளதே. நானும் அறிவிற்றேன். இக்க எல்லா அரவர்களும் அறிகிறார்கள். ஒ! முனிவனே! நீங்கள் எவ்வகை கௌரவர்களுக்கு நன்மையாகவும் நன்கு வளமுடைய உணர்வுகளை ணுவதாகவும் நினைக்கிறீர்களோ அதையே விசுவாஸம் பித்தியுடைய துரோணரும் எனலிடம் சொல்லுகிறார்கள். நான் அய்யககிசுக்கிந்த தகுந்தவனானாலும் குருவாந்தரின் அறிவுதவர்களிடத்தில் உங்களுக்காக தயையிருக்குமானாலும் கேட்ட எண்ணமுள்ள என் புத்திரனான துரியோதனைக் குறித்து உபதேசிக்கக்கூடியீர்' என்றான். வியாஸர், 'அரசனே! பூத்யமான இந்த வாதநீரையிஷ்யானவர் ப்ராதாகுகளான பாண்டவர்களைப் பார்த்துவிட்டு நம்மைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் இங்கேயே வருகின்றார். அரசனே! இந்தப் பெரிய நிஷியானவர் இந்தக் குலத்தின ஸமாதானத்திற்காக உனது புத்திரனான துரியோதனனுக்கு நியாயம் தவறாது உபதேசிப்பார். கொள்ளுனே! இவர் எவ்வகை பொருட்களையோ அது சந்

தேகமின்றிச் செய்யதக்கது. காரியத்தைச் செய்யாவிடில் கோபத்துடன் உனது புத்திரனைச் சபிப்பார்' என்றார். இவ்விதம் சொல்லி விட்டு வியாஸர் சென்றனர். மைத்திரேயா காணப்பட்டார். அவரைப் புத்திரனுடன் கூடின அரசன் மரியாதையுடன் வரவேற்றான். அர்க்கிய முதலிய எல்லாக்காரியங்களையும் செய்து களையாறின முனிஸரேஷ்டரைப் பாராதது, அடபிகா புத்திரனை திருத ராஷ்டிர ராஜன் வணக்கத்துடன் சொல்லலானான். 'ஓ! பகவானே! உமக்கு நலவரவா? வீரர்களும் பராநாககளுமான ஐந்து பாண்டவர்களும் குருஜாங்கலத்தில் ஸௌகரியமாயிருக்கின்றார்களா? பரதஸரேஷ்டர்கள் பிரதிஜைப்படி இருக்க விரும்புகின்றார்களா? கௌரவர்களின் ஸஹோதர ஸ்னேகமானது குறைவற்றதாக இருக்குமா?' என்றான்.

மைத்திரேயர், 'ஜாததயாதிரைக்காக ஸௌசரித்துக்கொண்டு குருஜாங்கலத்தை அடைந்தேன். காமயக வனத்தில் தற்செயலாகத் தாமபுத்திரரைப் பாராதேன். பிரபுவே! ஜடையையும் மான் தோலையும் தரித்துக்கொண்டவரும் தபோ வனத்தில் வஸிப்பவரும் சிறந்த குணமுள்ளவருமான அவரைப் பாப்பதற்காக முனிவர்கள் வந்தார்கள். மஹாராஜரே! அவ்விடத்தில் உமது புத்திரர்களுக்குச் சண்டைக்குக் காரணமானதும் சூதாட்ட உருவமாக வந்ததும் மஹாபயங்கரமுமான அநியாயத்தையும் கேட்டேன். பிரபுவே! அதனால் கௌரவர்களின் நன்மைக்காக நான் உம்மை வந்தடைந்தேன். உம்மிடம் சினேகமும் பிரீதியும் எனக்கு எப்பொழுதும் அதிகமன்றோ? அரசரே! உமது புத்திரர்கள் எவ்விதமேனும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதப்படுகின்றார்களென்பதாகிய இது, நீரும் பிஷ்மரும் உயிருடனிருக்கும்போது, யோக்கியமன்று. அரசரே! நீர்களத்தில் தாமணிக் காரிற்றின் நடு முளைபோன்றவர்; தண்டிக்கவும் அணுக்கிரகிக்கவும் தக்கவர்; வரப்போகிற பயங்கரமான அநியாயத்தை ஏன் உபேசுதிக் கிறீர்? ஓ! குருந்தனரே! திருடர்களின் நடைபோல் ஸபையில் நடந்த நடையால் ரிஷிக்கூட்டத்தில் விளங்குகிறீரில்லை' என்றார். பூஷ்யரான மைத்திரேய ரிஷியானவர், அங்கிருந்து திரும்பி பொருமை கொண்ட தூரியோதன ராஜனை நோக்கி, இனிய சொல்லால் சொல்ல ஆரம்பித்தார். 'பெரிய தோளுள்ளவனும பேசுபவர்களுள் சிறந்தவனும் பெருஞ் செல்வமுள்ளவனுமான தூரியோதன! உனக்கு நன்மையான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். அதனை என்னிடமிருந்துகேள். நரஸரேஷ்டனான ராஜனே! பாண்டவர்களை மோசம்

செய்யாதே. உனக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் கொளவாகுலத்தும் உலகத்திற்கும் நன்மையைச் செய்வாயாக. ராஜநிதியில் கிரமீசனென்னும் பெயர் பூண்டவனும் பயங்கரமான சரீரமுள்ளவனுமான அரசர்கள் அப்பாண்டவர்களை அடைந்த மலைபோல அசைவறறு வழியை மறைத்துக்கொண்டு நின்றான். யுத்தத்தில் புறமுடைய வனும் பலமுள்ளவர்களுள் சிந்தவனுமான பீமன் ஒரு புலி முயலைக் கொல்வது போல, ஒரு மிருகத்தைக் கொல்லும் மாதிரியாக, பலத்தால் அவனைக் கொன்றுவிட்டான். அரசனே! துகவிஸுயத்தில, பீமனால், பெரிய விலலுள்ளவனும் பதினாயிரம் யானை பலமுள்ளவனுமான ஜராஸந்தன் வெவிதம் யுத்தத்தில் நாயம் செய்யப்பட்டான்; பா! கிருஷ்ணனும் பந்த; எல்லாத் தருபத புத்திரர்களும் மைத்தனர்கள். நாமரேஷ்டாகளாவ அவாகா யாவரும் சூரர்கள்; பயங்கரமாவ யுத்தம் செய்யும் தன்மையுமுள்ளவர்கள்; யாவரும் பதினாயிரம் யானையின் பலமுள்ளவர்கள்; உராமபோன்ற சரீரமுள்ளவர்கள்; உறுதியுள்ளவர்கள்; உண்மை பேசுநிலைய விரதமாகக் கொண்டவர்கள். யாவரும் நாம ரேஷ்டனும் அபிமானமுள்ளவர்கள். இஷ்டப்படி உருவநையெடுக்கக் கூடியவர்களும்தேவசத்துருக்களுமான ஹிமம்பன பகவ முநஸிய ராசுஸாக்காயும் காமீசனென்னும் ராசுஸைநாம கொண்டவர்கள். ஜஸையும மரணமுமுள்ள எந்த மனிதன் யுத்தத்தில் அவர்களை எதிர்த்து நித்பன்? பரதஸரேஷ்டனே! உனக்குப் பாண்டவர்களுடன் ஸயாதானமே உண்டாகட்டும். அரசனே! என் வார்த்தையின்படி செய்யமனுக்கு வசமாகாதே' என்றார். அரசனே! அந்த மைத்திரேயா இவ்விதம் சொல்லும்போது அவன் யானைத் துகிக்கை போன்ற (தனது) தொடையைக் கையால் தட்டினான். கெட்ட புத்தியுள்ள அவன் புன்னகை செய்து காலால் பூமியைக் கீறிக்கொண்டு ஓன்றும் சொல்லாமல் சிறிது தலைகுனிந்து நின்றான். அரசனே! கெட்க விருப்பமில்லாதவனும் பூமியைக் கீறுகின்றவனுமான அந்தத் துரியோதனனைப் பார்த்து மைத்திரேயருக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. கோபத்தை அடைந்த முனிஸரேஷ்டரான அந்த மைத்திரேயர் தெய்வத்தால் ஏவப்பட்டு அவனைச் சபிக்க எண்ணாம்கொண்டார். பிந்த, அந்த மைத்திரேயர் கோபத்தால் கண் சிவந்து ஜலத்தைக்கொட்டுக் கெட்ட எண்ணமுள்ள அந்தத் துரியோதனனைச் சபிக்கலானார். 'என்னை மதியாமல் என் சொற்படி செய்ய விரும்பாமையால் இந்த அதிக கர்வத்தின் பலனை உடனே அடைவாய். பலமுள்ள

பீமன் கதையின் அடிகளால் உன் தொடையைப் பிளந்து உன்னைக் கொல்லுவதற்கேற்ற பெரிய யுத்தம் உண்டாகும்' என்றார்.

இவ்விதம வார்த்தை சொல்லப்பட்டவுடன், பூபதியான திருதராஷ்டிரன், 'இது இவ்விதம் உண்டாகவேண்டாம்' என்று முனிவரைப் பிரார்த்தித்தான். மைத்திரேயர், 'அரசரே! உமது புத்திரன் ஸமாதானத்தை அடைந்தால் அப்பொழுது சாபத்தின் பயன் உண்டாகாது. ஐயா! இல்லாவிடில் உண்டாகும்' என்றார். அப்பொழுது துரியோதனனுக்குப் பிதாவான ராஜஸரேஷ்டன், மனக்குழப்பமடைந்து, 'கிரீமீரன் பீமனால் எவ்விதம கொல்லப்பட்டான்?' என்று மைத்திரேயரை வினவினான். மைத்திரேயர், 'நான் சொல்லேன்; உமக்கோ ¹ அஸூயையிருக்கின்றது. உமது புத்திரனே கேட்க விருப்பமில்லை. நான் போனபிறகு, இந்த விதுரர் யாவற்றையும் உமக்குச் சொல்லுவார்' என்றார். மைத்திரேயர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு வந்தபடியே திருமயிசசென்றார். கிரீமீரவதததால கவலையை அடைந்த துரியோதனன் பயத்தை அடைந்தான்.

பதினொராவது அத்தியாயம்.

கிரீமீரவதபர்வம். (தொடர்கீச்சி)

(விதுரர் கிரீமீரவதத்தைப் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது)

திருதராஷ்டிரன், 'விதுர! கிரீமீரனுடைய வதத்தைக் கேட்க விருமபுகின்றேன். சொல்லவேண்டும். பீமனுக்கு ராக்ஷஸனுடன் எதிர்ப்பு எவ்விதம் உண்டாயிற்று?' எனறான். விதுரர் சொல்லுகிறார்: 'மனிதனால் செய்யமுடியாத செய்கையையுடைய பீமனுடைய இந்தச்செய்கையைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். அவர்களுடன் வாதத்தை சொல்லும்போது, நடுவில், அடிக்கடி என்னால் முன் கேட்கப்பட்டது. ராஜேந்திரரே! சூதினால் ஜயிக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் இங்கிருந்து புறப்பட்டு மூன்றுபகவிரவுகளில் பயங்கரமான பாதி ராத்திரியில் ² ஜனங்கள் தூங்கும்பொழுது பயங்கரமான செய்கையுள்ளவர்களும் மனிதர்களைத்தின்பவர்களுமான ராக்ஷஸர்களின் சஞ்சாரகாலத்தில் காம்ப்யூமென்னும் அவ்வனத்தை அடைந்

1 பிதா குலவசங்களில் தோஷத்தை வெளியிடுதல்; உத்தியோகபாவம்
173-ம் பக்கம் குறிப்பித காண்க. ² ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

தார்கள். வனத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களான எல்லாத் தவசிகளும் ராக்ஷஸபயததால் வெகுநாசத்தில் அவ்வனத்தை எப்பொழுதும் விலகுகுகின்றார்கள். பாரதமே! அவ்விடத்தில் பாண்டவர்கள் 198 வேசிகளும்போது பிரகாசிக்கும் கண்ணுள்ளவனும், குருபரமேஷ்டர்கள் எவ்வழியால் செல்லுகின்றார்களோ அவ்வழியை மறைத்துக் கைகளைப் பெரியவைகளாகவும் முகத்தையும் பயங்கரமாகவும் செய்து கொண்டு நிற்கின்றவனும், உதட்டைக்கடித்த தெருறுபாய்லுள்ளவனும், சிவந்த கண்ணுள்ளவனும், பிரகாசிகுகின்ற மேலநோகுகிய தலைமயிருள்ளவனும், சூரியகிரணத்தொடனும் மினனல் கூட்டத்தொடனும் கூடியதும் கொக்குக்களுடனும் கூடியதுமான மேகம் போன்றவனும், ராக்ஷஸர்களுக்கூரிய மாயையை வெளியிடுகிறவனும், பெரிய முழக்கத்தைச் செய்கின்ற நீருண்ட மேகம்போலப் பயங்களைச் செய்பவனும், பயங்கரமான ராக்ஷஸன் வரிகொள்ளியுடன் வழியை மறைத்துக்கொண்டுநின்றான். அவ்வுடைய எந்தத்தினால் பறவைகளும் நீர்ப்பிராணிகளும் ஸ்தலஜந்துக்களும் பயந்து சப்தித்துக்கொண்டு நாறறிசைகளிலும் ¹ ஓடின. அவ்வது சந்தந்தால் நன்கு ஓட்டமபிடித்த மான், புலி, எருமை, கரடி (ஓவைகளால்) கலங்கின அவ்வனமானது கிளம்பியபோல துன்பாலாயிற்று. அவ்வது தோடைய காற்றினால் அடிக்கப்பட்டனவும், சிவந்த தளிர்களாகிற கைகளுள்ளவனும் வெகுநாசத்தில் முளைத்தனவுமான கொடிகளும் மரங்களைத் தழுவிக்கொண்டன. நிறகு, அந்த ஸமயத்தில் மிக்க பயங்கரமான காற்று வீசியிற்று. அநாயமானது, அந்தக் காற்றினால் புழுதிகளால் மறைக்கப்பட்டதாகி, நஷ்டத்திங்கள் மறைந்ததாயிற்று ஒப்பற்ற சோகாவேசமானது ஓங்கு இத்திரியங்களாக்கும் ² அறியப்படாதது போல, பெரிய சந்தவருவானவன் ஐந்து பாண்டிபுத்திரர்களுக்கும் ³ அறியப்படாதவனாயினான். அவன் மான்நோலால் போர்ந்தப்பட்ட பாண்டவர்களைத் துயரத்தில் பார்த்து அவ்வனத்தின வாயிலை மைனாகப்வதம்போல மறைத்துக்கொண்டான். முன்பார்ந்திராத அவனைப் பார்த்து தாமரையிதழ் போன்ற கண்ணுள்ள திரௌபதிபானவன் பயந்து பயத்தால் கண்களை மூடிக்கொண்டான். துச்சராஸனனின் கையா விழுக்கப்பட்டு அவிழ்ந்த கூந்தலுள்ள (அவன்) ஓங்கு மலைசுருந்த

1 'ஸமஸிபய:' என்பதற்கு முன்பு, 'கண்ணுண்ட போல' என்பதற்குப் பிறகு வுரை 2 'ஸமஸிபய' மிகுந்தவாய் இத்திரியங்கள் விஷமப்பா ஆயி. 3 அவன் பற்று 3 அழிவு முடிபுத்தபடி தீயநிலை என்பது.

நடுவிலுள்ள நதிபோலக்¹ கலகததை அடைந்தனர். அப்பொழுது, பஞ்சபாண்டவர்கள், விஷயங்களிறசென்ற இந்திரியங்கள் ஆசையைப் பற்றிநிற்பதுபோல, மயகததையடைந்த அவளை ஆதரிததார்கள். தபோவீரயமுள்ள தெளமயர், பயங்கரமான காட்சியுடன் கிளம்பின தான அநக ராக்ஷஸமாயையை, பாண்டவர்கள் பாரததுக்கொண்டிருக குமபொழுதே, நன்றாக ஜபிக்கப்பட்டனவும் ராக்ஷஸாகளை நாசம்செய்க்கின்றனவுமான அனேக மந்திரங்களால் நாசம் செய்தாரா. மிக்க வலிமையுள்ளவனும் குரூரனுமான அவன், மாயையற்றவனும் கோபத்தால் நன்கு விழிக்கின்ற கண்களுள்ளவனும், இஷ்டப்படி வடிவத்தை எடுத்ததுக்கொண்டவனும், யமனுக்கொப்பானவனுமாகக் காணப்பட்டான். பிறகு, விசாலமான அறிவுள்ள யுதிஷ்டிரராஜன் அவளை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான். 'நீ யாரா? எவனைச் சார்ந்தவன்? உனக்கு என்ன காரியம் செய்யப்படவேண்டும்? சொல்லலாம்' என்றான்.

பிறகு, அவ்வரககன் தர்மராஜனுள் யுதிஷ்டிரனைப் பார்த்துச் சொல்லலானான். 'நான் பகனுடைய சகோதரன்; கிராமீரன் என்று பிரசித்திபெற்றவன்; ஜன்மற்ற இக காம்யகவனத்தில் பயமற்றவனாகி மனிதர்களை யுத்தத்தில் ஜயித்தது எப்பொழுதும் ஆகாரமாகச் செய்து கொண்டு வளிக்கின்றேன். ஆகாரமாக என்சம்பத்தில் வந்த நீங்கள் யார்? உங்கள் யாவரையும் யுத்தத்தில் ஜயித்தது அசசமற்றவனாகச் சாப்பிடுவேன்' என்றான். பாரதரே! தாமயுத்திரன், கெட்ட எண்ணமுள்ள அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட பிறகு, குலம் பெயா முதலிய எல்லாவற்றையும் சொல்லத் தொடங்கினான். 'நான் பாண்டு யுத்திரனை தர்மராஜன். நீயும் காதால் கேட்டிருக்கலாம். பீமன் அர்ஜுனன் முதலிய எல்லாத தம்பிமார்களுடனும் ராஜ்யத்தைப் பறிகொடுத்தது காட்டில வலிக்க எண்ணங்கொண்டு அங்கிருந்து உனக்குச் சொந்தமும் பயங்கரமுமான இந்த வனத்தை அடைந்தேன்' என்றான். பயங்கரமான தோற்றமுள்ள கிராமீரனென்னும் அரககன், மிகக் ஆச்சரியத்தை அடைந்து, அவளை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான். 'வெகு காலமாயுள்ள எனனுடைய இந்த மனோரதமானது இப்பொழுது என் அகிருஷ்டத்தினால் சம்பாதித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. பீமஸேனைக கொலவதற்கன்றோ எப்பொழுதும் ஆயுதத்தைத் தாங்கிப் பூமி முழுவதும் ஸஞ்சரிக்கின்றேன். நான் (இதுவரை) இவனை அடைந்ததில்லை. வெகு காலமாக

1 'அவர்களுக்கு நடுவில் பதுங்கிக்கொண்டாள்' என்பது கருத்தது.

எதிர்பார்க்கப்பட்டவனும் பிரபாகரனைக் கொன்றவனுமான அப்பாடிப்பட்ட இவன் தெய்விகமாக இப்பொழுது கிடைத்துவிட்டான். ஆரசனே! பகனெனனுமெனது அருமை, தமையன் வேந்திரசீயவனத்தில பிராமமணனெனக கூட உருவமடங்கி, இவனுலனேழு வித்தியா பலததைக்கொண்டு கொல்லப்பட்டான்? இவனுக்கு இயற்கையான சரீரபலமில்லையன்றே? முவனெருநால், கெட்ட ஸ்வபாவமுள்ள இவனலை எனக்குப் பிரியமுள்ளவனும காட்டில் சந்திரியாவனும் தோழனுமான ஹிடிமபனும் கொல்லப்பட்டான். அவனது தங்கையும் அபகரிக்கப்பட்டாள். அப்பாடிப்பட்ட இமமுடன, சரியான நடுராத்திரியில், எமமுடைய சந்தசாரகாலம் வந்தவுடன, என்னுடையதான பிரவேசிநகமுடியாக இருந்த வந்தகையடைந்தான். இப்பொழுது வெகுநூலமாக வளர்ந்தவந்த இவன் விஷயமான ஆந்தகையதைப் போகக் கொள்ளப் போகிறேன். இவனுடைய ஆதிமான இரத்தந்தநால் பகனைக்குறித்து, நாயனாம டெய்யப்போகின்றேன். நான், இப்பொழுது தமையன்விஷயத்திலும் தோழனவிஷயத்திலும் கடனிலலாதவனாகி ராசுதஸ கண்டகளைக் கொன்று மேலான சாந்தியை அடையப்போகின்றேன். யுத்திஷ்டிரே! முவ அந்தப் பகனால பீமனைன் விடுபட்டாளும, இப்பொழுது நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே, இவனை சாயிநிந்தேன். இப்பொழுதே, மிக்கபலமுள்ள பீமனைக்கொன்று அக்கந்தியர் மறையானான வாதாபியைத்தின்று ஜிரிந்ததுக்கொண்டது பீமலந்தின் ய ஜிரிந்தக் செய்துகின்றேன்' எனமுன்.

இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டவனும் ஸந்தியஸந்தனுள் தந்தாய் மாபிரான யுத்திஷ்டிரன், கோபங்கொண்டு, 'இது நடவது' என்று ராசுதஸனை அகட்டினான். பிரபாக, தேவன்வலிமைபடைந்த பீமன், அப்பொழுது வேகமாக ஒரு மாதகையாயிடுங்கி, பந்தாப்பாகம் நீளமுள்ளதாக முறிந்து, இலைகளில்லாதநாகர செய்தான். அது போலவே, ஸயிலான ஆர்ஜுனன், அந்தந்தநிமிஷத்தில் வந்தாயுத்ததைக் கொறுக்ககூடிய வலிமைபாய்ந்த காண்டவத்தை நாணுடன் கூடினதாக செய்தான். பாசந்திரே! பீமன் ஆந்த ஆர்ஜுனனைத் தடுக்க மேகம்பீமலர் சத்திக்கும் அந்த பாசுதஸனை எதிர்த்தோடி 'நில், நில்' என்று சொன்னான். அப்பொழுது மந்தகை அயுத்தமாகக்கொண்டவனும் பாண்டிபுத்திரனுள் பலமுள்ளவனுமான பீமன், அவனை இவ்விதம்சொல்லி, மிக்ககோபங்கொண்டு, ஆடையை இறுக்கிச்சட்டிக் கையினால் கையைப் பிரைந்துகொண்ட

டும் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டும் வேகமாக அவனை எதிர்த்துச் சென்றான். பிறகு, யமதண்டத்திற்கொப்பான அம்மரத்தை அவன் தலையில், இங்கிரன் வஜ்ராயுதத்தை எறிவதுபோல, வேகமாக எறிந்தான். அவ்வரக்களே யுத்தத்தில பரபரப்பில்லாதவனாகக் காணப்பட்டான். பிரகாசிகளும் இடிக்கொப்பான எரிகொள்ளியையும் விட்டு டெறிந்தான். யுத்தமசெய்கிறவர்களுள் சிறந்தவனான பீமன், எறியப்பட்ட அந்தக்கொள்ளியை இடக்காலால் தள்ளிவிட்டு, அந்த ராசுஷஸனைக்குறித்துத் திருமபவும் ஓடினான். கிராமீபனும் வேகமாக மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு கோபங்கொண்ட யமன்போல யுத்தத்தில பாண்டவனைக்குறித்து எதிர்த்து ஓடினான். மரங்களை நாசமாக்கக் கூடிய அந்த மரயுத்தமானது, முனசாலத்தில் ஸ்திரீயை (அடைய) விரும்பின பிராதாகளான வாலி சுகரீவர்களுக்கு உண்டானதுபோல உண்டாயிற்று. அவர்களுடைய தலையில் விழுந்த மரங்கள் மதங்கொண்ட யானைகளின் தலையில் விழுந்த நீலோதபல மலரிதழ்கள் எவ்விதமோ அவ்விதம் பலவாறாகச் சிதறின. அந்தப் பெருங்காட்டில் அவர்களின் தலையில் அடிக்கப்பட்டுச் சிதறிக் கிடக்கும் அனேக மரங்கள், இறைக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் மரவரிசை போல விளங்கின. பரதஸ்ரேஷ்டரே! ராசுஷஸ ஸ்ரேஷ்டனாகும் நரஸ்ரேஷ்டனாகும் (அப்பொழுது) ஒரு முகூர்த்தம் அம்மரயுத்தம் நடந்தது. பிறகு, ராசுஷஸன் கோபங்கொண்டு கறபாறையைப் பிடுங்கி யுத்தத்தில் நிற்கும் பீமன்மீது எறிந்தான். பீமன் கலக்கத்தை அடைந்தான். ராசுஷஸன் கறபாறையினடியால் அறிவற்ற அவனை, ராகுவானவன்கைகளால் கிரணங்களைத் தள்ளிக்கொண்டு சூரியனை நோக்கிச் செல்வதுபோல எதிர்த்து ஓடினான். அவ்விருவர்களும் ஒருவரையொருவர்தழுவி ஒருவரையொருவா இழுத்து, கொழுத்த எருதுகள்போல விளங்கினார்கள். நகம் தெறறுப்பல இவைகளை ஆயுதமாகவுடைய கொழுத்த புலிகளுக்குச் சண்டை நடப்பதுபோல அவ்விருவர்களுக்கும் மிகவும் பயங்கரமும் நெருக்கமுமான யுத்தம் நடந்தது. தூரியோதனன் (செய்த) அவமானத்தாலும் தோளவலிமையாலும் கொழுப்பமைந்தவனும் திரௌபதியின் கண்ணால் பாக்கப்பட்டவனுமான பீமன் விருத்தியடைந்தான். கன்னங்களில் மதஜலம் பெருகும் வழியையுடைய யானையை யானை அடிப்பதுபோலக் கோபங்கொண்டு அடித்துக் கைகளால் பிடித்தான். பிறகு, வீர்யமுள்ள அந்த ராசுஷஸனும் இவனைப் பிடித்தான். பலமுள்ளவர்களுள் சிறந்த பீமன் பலத்தால் அவனை உதறினான். அப்பொழுது, யுத்தத்தில் பலமுள்ள அவ்

விருவர்களுடைய கைகளினுறைதலால் மூங்கில பிளந்திறுகொட்பான பயங்கரமான சப்தம் உண்டாயிற்று. பிறகு, பீமன் அவனை வலிந்து இடுப்பில் பிடித்திழுத்தனாப பெருங்காறது மரத்தைச் சுழற்றுவதுபோல வேகமாகச் சுழற்றினான். யுத்தத்தில் பலமுள்ள பீமனால் பிடிக்கப்பட்ட அவன் பலமற்றுச் சிறிது சலிந்தவனாகிச் சக்திக் கேற்றவாறு பீமனையும் இழுத்தான். பிறகு, பீமன் அவன் களைத்திருப்பதைக் கண்டு, பசுவைக் கயிற்றறிவை கட்டுவதுபோல அவனைக் கைகளால் கட்டினான். பலமுள்ள பீமன், உரக்க அடிக்கப்பட்ட பேரி சப்திப்பதுபோலப் பெரிய சப்தம் செய்குவ தவனும பிரஹ்மேந்திரம் துடிக்கின தவனுமான அவனை நெடுநேரம் சுழற்றினான். அவ்வரசுகளை அழுததைக் கண்டு, பாண்டிமாரான வலிந்து கைகளால் பிடித்து (அவனை) மிருகத்தைக் கொல்லுவதுபோலக் கொன்றான். பீமன் முழுவகாலால் அதமனை மாக்ஷினை இடையில் மிதித்துக்கொண்டிருக்க ளால் அவனது கழுத்தைப் பிசைந்தான். பிறகு, எல்லா அங்கங்களும்தளர்ந்தவனும், வெளிவந்த கண்களால் பயங்கரனுமான (அவனைப்) பூமியில் புரட்டிப் பின்வரும சோற்களையும் சோனனும், 'பாவினே! நீ யமன் வீட்டை அடைந்தும், ஹிடிமன் பகை இவர்களின் கண்ணிரைத் துடையாய்' எனமுன் இவ்விதம் பொலிப புருஷர்களுள் சிறந்த (பீமன்) கோபம் முடிய மனமுள்ளவனாகி வள திராபரணங்களை நழுவியவனும் சிந்தம் கலங்கியவனும் துடிப்பவனும் உயிரிழந்தவனுமான அவ்வரசுகளை எறிந்துவிட்டான். சீமகந்திற் கொப்பான உருவமுள்ள அவன் அடிப்பட்டவுடன், சாஸ்திரத்தின்கண், திரௌபதியை முனலிட்டுக்கொண்டு, பல குணங்களால் பீமன் புகழ்ந்து சந்தோஷித்து, பிறகு, அங்கிருந்து தலைநகரின் திறந்து சென்றார்கள்.

அரசரே! செவ்வரே! அந்தந்த நர்மபுத்திரன் கொன்றபு கா மீன் பீமனால் இவ்விதம் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். தாயர் அறிந்தவனும் வெற்றி அடைந்தவனுமான யுத்திஷ்டிரன், காண்டி பகைவர்களை நற்காகச் செய்து, திரௌபதியுடன் அங்கு வானம் செய்தான். பரதமாரேஷ்டர்களான அவர்களால் லாந்தம் திரௌபதியைச் சமாதானமெய்து மனத்தில் களிப்புறும் பிரதிபுடன் பீமனைப் புகழ்ந்தார்கள். பீமனது சீதாள்வலிமையால் மாக்ஷினைப் பொடி செய்யப்பட்டு நாசமடைந்தவன், அவ்வீரர்கள் அங்கு நுந்து பகைவரற்ற காட்டில் கோஷமமாகப் பிடிவேதிந்தார்கள். பீமனுடைய பலத்தினால் கொல்லப்பட்டு எறியப்பட்டவனும் பயத்தை

உணடுபண்ணக்கூடியவனும கெட்டமனமுள்ளவனுமான அவ்வாக்கன பெரிய காட்டில் போகும் என்னை வழியில் பாக்கப்பட்டான். பாரதரே! அந்த இடத்தில் வந்திருந்த பிராமணர்கள் சொல்லும் போது, நான் அங்குப் பீமனுடைய இந்தக் காரியத்தைக் கேட்டேன்' எனார். இவ்விதம் ராஜஸூகளுள் சிறந்த கிராமீரன் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டு, அரசன், கவலைபுள்ளவனாகி வருத்தத்தை அடைந்து, அப்பொழுது பெருமூச்சுவிட்டான்.

கீ ர் மீ ர வ த ப ர் வ ம் ழ ன் றி ன் று.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

அ ர் ஜு னு ன் பீ க ம ன ப ர் வ ம்.

(கோவிந்தர் தம்மவர்களுடன் பாண்டவர்களிடம் வந்ததும் அர்ஜுனன் அவரைத் துதித்ததும், திரௌபதி தன் துயரத்தைச் சொல்லி அழுததும், கோவிந்தர் அவளைத் தேற்றியதும்.)

போஜாகளும் வருஷணிகளும் அந்தகார்களும், பாண்டவர் துக்கத் தால் வாட்டப்பட்டு நாட்டைத் துறந்து வெளிப்பட்டதைக் கேள்வி யுறறு, பெரிய காட்டில் வந்து சேர்ந்தார்கள். பாஞ்சால ராஜனுக்குத் தாயாதனம், வேதிதேசத்திற்கு அநிபதிபுமான திருஷ்டகேதுவும், உலகத்தில் சீர்தறிபெற்றவர்களும் அதிகவீரயுள்ளவர்களும் பிரா தாக்களுமான கெகயார்களும், கோடபுரம் பொருமையும் அடைந்து, பாண்டவர்களைப் பாப்பதற்காகக் காட்டிற்குச்சென்றார்கள். திருத் தாஷ்டிர யுத்திராகளை நிந்தித்துக்கொண்டு, 'என்ன செய்வோம்?' என்று சொன்னார்கள். அந்த சூதத்திரியஸரேஷ்டர்கள் யாவரும் கிருஷ்ணரை முன்னிடங்கொண்டு தாமராஜான யுகிஷ்டிரரைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்தார்கள். வானஸரேஷ்டவர், தாமபுத்திரரை நமஸ் கரிந்து, துக்கத்தாடன சொல்லலாறா.

'துரியோதனன், கர்னன், கெட்ட எண்ணமுள்ள சகுனி, நான் காமலாண துச்சாஸனன் ஆகிய இவர்களுடைய உத்தரத்தைப் பூமி

சூழககப்போகின்றது. யுத்தத்தில் அவர்களைக்கொண்டு அவர்களைத் தொடர்ந்துவருபவர்களும் துணை அரசர்களும் அவர்களுக்கும் நன்மை புரிபவர்களுமான அவர்கள் பாவரையும் ஜயித்தது, பிறகு, யாவரும் தாமராஜரான யுதிஷ்டிரரை அபிஷேகமசெய்வோம். 'கபடமாக நடப்பவன கொல்லப்படாத தகவன' என்னும் இது ஸநாதனமான தாமம்' எனறா. பாண்டவர்களின் தகதந்தரால் பிரஜைகளை எரிக்க விரும்புகின்றவர்போல் அவனிதம் கோபங்கொண்ட கிருஷ்ணரை அரஜுனன் ஸமாதானமசெய்தான். அரஜுனன், மாதவர் கோபங்கொண்டதைக்கண்டு, ஸத்தியகீர்த்தியுள்ளவரும் மஹாத்மாவும் அளவிடமுடியாதவரும் அழிவற்றவரும் அளவற்ற தேஜஸுள்ளவரும்¹ ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாகளுக்கூபபதியும் ஸாவஜ்ஞரும் லோகநாதரும் புருஷருமான விஷ்ணுவின்னுடையவையான ஆஸுமாகளிடத்தில் நடந்த செய்கைகளைச் சொல்லாத தொடங்கினான் :

'கோவிந்தரே! நீர் முன் (ஸ்ருகால்) கந்தமாதன பாலித்ததில், பதினாயிரம் வருஷகாலம், பொழுதுபோன இடமீடு வீடாகக் கொண்ட முனிவராகிச் சஞ்சரித்தீர். கோவிந்தரே! நீர், முத்தி, பதினாயிரம் பிரவருஷகாலம் புஷ்கரத்தில் லீலையிடுப பந்திகளெண்ணி வாஸம் செய்தீர். பஞ்சஸுதனரே! விசாலமான பந்திகா வஸத்திலைகளை உயரத்தூக்கிக்கொண்டும், காற்றைப் பதித்தக கொண்டிடுமீடுகாலினால் நூறுவருஷம் நினதீர். மாதவரே! கயாபு மானி, காலை மேலஆடையாகச் செய்துகொண்டு இளைத்த நாற்புகள் அபகந்த வராக ஸரஸ்வதீநதிக்கரையில் பன்னிரண்டு வருஷம் செய்யலீலையுய ஸதரம் என்னும் யாகத்தில் இருந்தீர். கிருஷ்ணரே! பிறகு, புவைய ஜனங்காலால் டூஜிக்கப்பெற்ற பிரபாஸமெனனும் நீர்தத்தகைதரும் அடைந்து, அநிக காந்தியுள்ளவராகி அவ்விடத்தில் அராயிரம் தேவை வருஷம் வந்ததிலிருந்து லோக பாவருத்தகூழ் லீலையு ஸீர காவினால் நீரே நின்றீரென்று வியாஸா எனக்குச் செல்லியிருக்கின்றார். கேசவரே! வாஸுதேவரே! நீரே டிகேஷதாஜ்யம்; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் முத்தனும் முய்யும் ஆனவர். (நீரே) தவங்களுக்கும் இந்நாட்டும் அழிவற்ற யஜ்ஞமுமாவார். லோகத்தைச் செய்தவரும் புலன்களை அடக்குகிறவரும் அழிவற்றவரும் ஸாங்கிய கந்தகாரும் ஸரணரும்

¹ பரதாபதிமீதே: என்பது மூலம். 'ஸரணந்தாதாராயிரம் வீடாகிடுக கும தலைவர்' என்பது பழையபுலவர்.
² பரதாபதிமீதே: 1125-ம் பக்கத்தில் பார்க்க.

சீலரும் எல்லா யோகங்களுக்கும் நியமத்திறமும் உதவியும் நீரே. கிருஷ்ணரே! முன் (உம்மால்) உண்டுபண்ணப்பட்ட பூமிபுதரான நாகனைக் கொன்று மணிகுண்டலங்களை அபகரித்து ¹ யாகத்திற்குரிய குகிரையை விடுவித்தீர். லோகங்களில் சிறந்தவரும் எல்லா லோகத்தையும் ஜயித்தவருமான நீர் அககுதிரையை விட்டுப் போரில் வந்து எதிர்த்த தைத்யதானவர்கள் யாவரையும் நாசம் செய்தீர். நீண்ட புஜங்களை யுடைய கேசவரே! பிறகு, எல்லாருக்கும் தலைவனுபிருக்கும் தன்மையை இந்நிரனுகருக கொடுத்தது, மணிகர்களிடத்தில் அவதரித்தீர். பரந்தபரே! அப்படிப்பட்ட நீர் நாராயணராயிருந்து ஹரியும் பிரம்மாவும் சந்திரனும் ஸூரியனும் தர்மமும் தாத்ராவும் யமனும் அக்னிபும் வரபுயம் குபேரனும் ருத்திரரும் காலனும் ஆகாயமும் பூமியும் திகழுககரும் ஆனீர். ² புருஷோத்தமரே! பிறவாதவரும் சராசர (மான உலக)த்திறகுத தலைவரும் (அவற்றைப்) படைப்பவரும் நீரே. கிருஷ்ணரே! சைத்தராத மென்ற வந்ததில் அதிக சக்தியுள்ளவராக அதிக தக்ஷிணையுள்ள துராயணம் முதலிய யாகங்களைச் செய்தீர். ஜனாதனரே! அப்பொழுது, ஒவ்வொரு யாகத்திலும் நூறுலக்ஷம் பொன்னைக குறைவிலாமல் கொடுத்தீர். ஓ! யாதவநாதனரே! கிருஷ்ணரே! பரந்தபரே! விபுவான நீர் அதிகிக்கும் புதராயிருப்பதை அடைந்து விஷ்ணுவென்று பிரஸித்திபெற்று இந்நிரனுக்குப் பின்னுண்டான குழந்தையாயிருந்து ஸ்வர்க்கத்தையும் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் மூன்று அடிவைப்புககளால் சக்தியால் அளந்தீர். பிரானிகளின் அந்தாயாமியே! ஸூரிய சரீரத்திலிருந்து ஸ்வாககத்தையும் ஆகாயத்தையும் நனகு பரவி, ஸூர்யமண்டலாபிமானிஜீவனை உமது காந்தியால் பிரகாசிக்கவும் செய்தீர். விபுவே! கிருஷ்ணரே! அந்த அந்தப் பல்லாயிரம் அவதாரங்களில், உம்மால் அதர்மத்தில் ருசியுள்ள நாற்றுக்கணக்கான அஸூர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். நரம் பினால் செய்யப்பட்ட பாசங்கள் அறுக்கப்பட்டன. நிகமபனும் நரகனும் கொல்லப்பட்டார்கள். பிராக்ஜோதிஷ பட்டணத்தைக் குறித்ததரச செல்லும வழி திருமபவும் செமமை செய்யப்பட்டது. ஆகுதியென்பவன ஜாருதிநகரத்திலும், கராதனும் அரசர்

1 'ஆய முத்தல் அஸ்வமேக முத்தலிய யாகங்களை நடைபெறச் செய்தீர்' என்பது.

2 'புருஷோத்தமரே! விஷ்ணுவும் ருத்ரரும் தக்ஷபாஜாபதி முதலான வாகனும் நீரே' என்பது பழயவுரை.

களுநனகடின சிசபாலவம ஜராஸந்தவம சையவனம சந்தன்
 வாவும (மறறிடங்கனிவூம) கொலலபபட்டாகன. அதுதுபோலவே,
 மேகசபதமுளளதும் ஸூயநாந்தியுள னதுமான மதததால போரில
 ருகமியை ஜயித்ததுப பீஷ்மபுத்திரியான ருகமிணியைக கொணடுவந
 தீர. உமமால இந்நிபநயமுனனும் யவன வம கசேமுமாவம கோபத
 தால கொலலபபட்டனா; ஸௌபபதியான ஸாலவனும் கொலலப
 பட்டான. ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஸௌபமும பிழை நளனப்
 பட்டது. இவ்விதம் இவாகன யுத்தத்தில் கொலலபபட்டாகன.
 திரும்பவும் மறழவைகையும கெளும. யுத்தத்தில் கராத்தவிய
 னுககு ஒப்பான போஜன இராவதியில் கொலலபபட்டான்.
 கோபதி தாலகேது எனற இருவ மமமால கொலலபபட்டார்
 கள. ஜனூத்தனரே! நிஷிகளுந்திய பிரியமானதும் புணையான
 தும் ஸுகாவுபவந்தியரு வேணடும பொருளகன நிமயினதுமான
 அந்தததுவாரகையை உமமுடையநாய ரெயது ஸமுந்தியத்தில்
 முழுசுசெய்யப்போகினரீர. மதுஸூதனரே! நாகாநரீர! உம்
 மிடத்தில் கோபயிலலை; பொழுமையில்லை; பொயயிலலை; தமையற
 தனமையுமில்லை, வகசிரம ஏது? அரகதரே! எல்லா நிஷிகளுநர்
 1 சைத்தியத்தின நினிலிருந்து உமது தேவஸலை பிசகாசிகளும உம
 மீடம வந்து மோகதகைநயாதித்தயகன. பணகவை வர நிவலரீர!
 மதுஸூதனரே! யுமுடிவில் நீரகரீவ எல்லாப்புத்தகநீளாயும் கருக்கி
 உம்மிடத்தில் அடக்கம செயதுகொண்டு ஐகநயாயினர். கருத்தலி
 குலத்தில் பிறந்தவரே! இந்த எல்லா ஐகநகைமுமுடையவரும் ஸுதா
 வர ஐகமப பொருள் களுககுக் குறுமுள்ள பிரமமாவானவா யுத்த
 தின அந்தியில் உமமுடைய நாதித்தாமசையிலிருந்து உணரபாயுப.
 பயங்கராகளான மதுசைடபர் எனற அஸுராகள அலமைககொலல
 முயன்றார்கள். அவர்களின அநியாயநகைக்கணதி கோபயிடுகாண்ட
 ஹரியான உம்முடைய நெய்நீயிலிருந்து முதலறுகணனாள்வநந்
 குலத்தைக் கையில் தாங்கினவநான சாயுவானவர் உண்டானார்.
 இவ்விதம் தேவேசாகளான அவர்களும் உமமுடைய சரீரத்தி
 லிருந்து உண்டாயினர். இவர்கள உமது கட்டளையைப் பெய்கின்ற
 வர்களெனறு எனக்கு நாயகா கொளனார். நாயகாரரே! கருத்த
 ணரே! நீர் அவ்விதமே சைத்திரகநெமன்றவனத்தில் அந்தி
 தகநிணையுள்ள யாகங்களுடன் பெரிய ஸத்தியயாகநகைக் செய்தீர்.

1 யுத்தில் அஸுரர்களும் உண்டாயினர் மீடம உ.

தேவரே! புண்டரீகாக்ஷரே! அதிக பலமுள்ள நீர் குழந்தையா யிருந்துகொண்டே பலராமரை உதவியாகக்கொண்டு செய்த இவ்விதச் செயல்களைப் பிங்கினவர்களும் செய்யா; முன்னுள்ளவர்களும் செய்ததில்லை. ¹ வைராஜபவனத்திலும் பிரமமாவுடன் நீர் வஸித்தீர்' என்றான்.

இவ்விதம், கிருஷ்ணருடைய ஆதமாவான அர்ஜுனன் மஹாத மாவான அவரைக்குறித்ததுச் சொல்லிவிட்டு மௌனமாயிருந்தான். பிறகு, வாஸுதேவர் அர்ஜுனனைப்பார்த்து இவ்விதம் சொல்லலானார். 'நீ எனனையே சேர்ந்தவன். நான் உனனையே சேர்ந்தவன். எவர்கள் எனனைச் சாராதவர்களோ அவர்கள் உனனைச் சாராதவர்கள். எவன் உன்னைப் பகைக்கினானோ அவன் எனனை பகைக்கின்றவனே. எவன் உன்னை அனுஸரிக்கினானோ அவன் எனனை அனுஸரிக்கின்றான். பிறரால் மீறமுடியாதவனே! நீ நரனாயிருக்கின்றாய். நான் ஹரியான நாராயணனாக இருக்கின்றேன். நரநாராயணர்களென்ற ரிஷிகளாகி ஒரு சமயத்தில் இவ்வுலகத்தை அடைந்தோம். பார்த்த! நீ எனனைவிட வேறில்லை; அப்படியே, நானும் உன்னைவிட வேறில்லை. பரதரில் சிறந்தவனே! நமமிருவர்களுக்குமே பேதம அறிய முடியாதது' என்றார். இவ்விதம் தாமரைக கண்ணரும் புலன்களுக்கு ராசருமான அந்த மாதவா அர்ஜுனனை நோக்கி மிக்க பிரியவார்த்தை சொல்லிச் சந்தோஷத்தாடன் அப்பொழுது மௌனமாயிருந்தார்.

மஹாதமாவான கேசவரால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட பிறகு, அந்த வீரர்களின் அக்கூட்டத்தில் அரசர்கள் கோபத்தை அடைந்த வுடன், தருஷ்டத்யும்னனமுதலிய வீரர்களான சகோதரர்களால் சூழப்பட்டவரும், பாஞ்சாலராஜன் புத்திரியுமான திரௌபதியான வள், யாதவர்களுடன் வீற்றிருக்கும் ரக்ஷசரான தாமரைக் கண்ணரை அடைந்து, ரக்ஷணத்தை விரும்பினவளாகிச் சொல்லலானார். 'வாஸுதேவரே! ஹ்ருஷீகேசரே! இந்திரனுக்குத் தம்பியானவரே! அசுசுதரே! தேவரே! (உம்மைத்) தேவர்களுக்கும் தேவர் என்று வியாஸர் சொன்னார். முன்னோர்கள், பிரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டியில் உம்மொருவரையே பரஜைகளுக்குப் பதியென்றார்கள். எல்லா உலகங்களையும் படைப்பவராக, அஸிதரும தேவலரும சொன்னார்கள். பகைவரால் மிஞ்சமுடியாதவரே! மதுஸூதனரே! நீர் விஷ்ணுவாகி தீர். நீ யஜ்ஞமாகின்றீர். யாகம் செய்பவராயிருக்கிறீர்; யாகத் தால் பிரீதியடைபவர் நீரே என்று ஜாமதக்நியர் சொன்னார். புரு

¹ 'லக்ஷாயமாகும் வீட்டிலும் பிராமமணருடன்' என்பது வேறுபாட்டம்.

ஷோகத்தமரே ! உம்மை ரிஷிகள் பொறுமையெனலும் சக்தியமென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். சக்தியத்திலிருந்து உண்டான யஜுரும என்று உமமைக கரையப் சொல்லியிருக்கின்றார். ஸாத்ரியர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் ¹ருத்விராகளுக்கும் பரவலேபரவலே ! லோகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரே ! லோகேசரே ! நீர் இவ்விதம் இருக்கிறீர் என்று நாரதரும் சொன்னார். நரஸரேஷ்டரே ! நீர் பிரமமர சங்கரர் இநதிரன் முதலிய தேவக்கூட்டங்களுடன், குழந்தை பாவைகளுடன் விளையாடுவது போல, அடிககடி விளையாடுகிறீர். பிரபுவே ! உமது சிரஸால தேவலோகமும் காலகனால பூமியும் பரவப்படடிருக்கின்றன. ² உமது வாயிறு இநத லோகங்களை. நீர் ஸனாதனமான புருஷராஜ்ஜி; விதத்தையிலும் தவத்திலும் கஷ்டப்பட்டவர்களும, தவத்தினால் சக்தமான மனமுள்ளவர்களும, ஆதமஜனானத்தினால் திருப்தி அடைந்தவர்களுமான ரிஷிகளுள் சிறந்தவராயிருக்கின்றீர். புருஷோத்தமரே ! யுத்தங்களில் புறங்காட்டாதவர்களும வல்லாத தர்மங்களுடனாக கூடினவர்களும் புண்ணியம் செய்தவர்களுமான ராஜரிஷிகளுக்கு அடையும பொருவாயிருப்பவரீரே. பிரபுவும் நீரே; விபுவும் நீரே, பிராணிகளுக்கு அநநாயாமி நீரே; நீரே வேலை செய்கிறீர். லோகபாலகளும லோகங்களும நகத்திரங்களும பததுக திருக்களும அகாசமும் சக்திரமும் சூரியமும் யாவரும் உமமிடத்தில் அடங்கியிருக்கின்றனர். புஜஸம்முதானவரே ! (மற்று) பிராணிகளுக்கு மரணமடையும தனமையும தேவந்நரந்ரு ஆமந் தன்மையுமான லோக காயம் யாவும் உமமிடத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. மதுஸூதரே ! ஸநேகதநால அப்படிப்பட்ட நான் உமமிடத்தில் ஆகத்தை சொல்லுகின்றேன். மதுஷ்யர்களும தேவர்களுமாகிய வல்லாப பிராணிகளுக்கும நீர் பரவலர். விபுவே ! கிருஷ்ணரே ! பாண்டவர்களுக்கு மஹி விபும், உமக்குத தோழியும் தருஷ்டத்புமன னுடைய தங்கையுமான என்னைப் போன்றவள் எவ்விதம் ஸபையைக சூறினது இழுக்கப்பட்டலாம் ? வீட்டுக்கு விலக்காயிருப்பவரும் நிதிக்குதறவளரும் ³ ஸ்ரீஹைவஸ்தி ரகதை யுடையவளும் ஆக்கத்தை அடைந்தவளுமான (நான்) கௌரவர்களின் ஸபையில் இழுக்கப்பட்டேன். ஸபையில் அபசர்களுக்கு நடுவில், ⁴ பாலத்தில் மனமுள்ள திருநரஸஷ்டி மபுத்திரர்களை

1 'சிவாகாம' என்பது மூலம்.

2 வேறு பட்டம்.

3 'சோ நிதேன ஸமுஷித' என்றும் மரபுகள் விடப்பட்டன.

4 'ரஸஸா ஆதி பரிபலுத' என்றும் மரபுகள் விடப்பட்டன.

எனனைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். மதுஸூதனரே! பாண்டு புத்திரர்களும் பாஞ்சாலர்களும் யாதவர்களும் ஜீவித்திருக்கும்போது அந்தத் துரியோதனையா அடிமை யெனனும் எண்ணத்தூடன எனனை அனுபவிகக விருமபினூர்கள். கிருஷ்ணரே! பீஷமர், திருத ராஷ்டிரர் இருவருக்கும் முறைப்படி மருமகளாகினேனல்லவா? அப்படிப்பட்ட நான பலாதகாரமாகத் தாலியாகக்கப்பட்டேன். நற்கீர்த்தியுள்ள தர்மபத்தினி கஷ்டப்படப் பார்த்திருந்தார்களென்பது பற்றி, யுத்தத்தில் சிறந்தவர்களும் அநிக வலிமைமுள்ளவர்களுமான பாண்டவர்களையே நிந்திக்கினேன். ஜனூர்த்தனரே! அறபர்களால்துன்பப்படுத்தப்பட்ட எனனைப் பார்த்துப் பொறுத்திருந்தவர்களான அநதப் பீமஸேனரின பலத்தை நிந்திக்கவேண்டும். ஆர்ஜுனரின காண்டவததையும் நிந்திக்கவேண்டும். கணவர்கள், அறப் பலமுள்ளவர்களாயினும் மனைவியை ரக்ஷிக்கின்றார்கள் என்கிற இந்தச் சாஸுவத தாமமராகமானது எப்பொழுதும் ஸானுக்களால் நடத்தப்பட்டது. மனைவி காப்பாற்றப்படுமேபோது பிரஜை காப்பாற்றப் படாதாகின்றது. பிரஜை காக்கப்படுமேபோது ஆதமா ரக்ஷிக்கப்பட்டதாகின்றது. அவளித்ததில் (பதி) தானே ஜனிப்பதுபற்றியன்றே ஜாயை ஆகின்றாள்? பாரியையினால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய பாததா (ஆகிய புதரன்) நான ரக்ஷிக்கப்படாவிடில் எவ்விதம் என வயிற்றில் உண்டாவன்? இநதப் பாண்டவர்களோ சரணமடைந்தவனை ஒரு ஸமயத்திலும் விடார். அப்படிப்பட்ட இவர்கள் சரணமடைந்த எனனைக் காப்பாற்றவில்லையன்றே? ஜனூர்த்தனரே! எனக்கு ஐந்துபதிகளாலும் மஹா பலமுள்ள குமாரர்கள் உண்டானார்கள். இவர்களுக்காகவாவது காப்பாற்றப்பட வேண்டியவளாகின்றேன். யுத்திஷ்டிரரிடமிருந்து உண்டான பிரதிவிநதியனும் பீமஸேனரிடமிருந்து உண்டான ஸுதஸோமனும் ஆர்ஜுனரிடமிருந்து உண்டான ஸ்ருதகீர்த்தியும் நகுலபுத்திரனான சதானீகனும் ஸஹதேவரிடமிருந்து உண்டான ஸ்ருதகர்மாவுமான யாவரும் உண்மையான பராகரமமுள்ளவர்கள். கோவிந்தரே! பிரதயும்னன எவ்விதமோ அவ்விதமே அவர்கள் மஹாரதர்கள்; விலலில் சிறந்தவர்கள்; யுத்தத்தில் பகைவர்களால் வெல்லமுடியாதவர்களல்லரோ? இவர்கள் எல்லாரும், அறப் பலமுள்ளவர்களான திருதராஷ்டிர புதரர்களுக்கு வேலைக்காரர்களாகச்செய்யப்பட்டு அதாமமாக ராஜ்யம் அபகரிக்கப்பட்டதை எதற்காகப் பொறுக்கின்றார்கள்? ஸுற்றை வஸ்திரம உள்ளவரும் வீட்டுக்கு விலக்கானவருமான நான ஸபையில் இழுக்கப்பட்டேன். மதுஸூத

னரே! கோவிந்தரே! (பல நிமைகளைச் செய்த) தூரியோதனன் ஒரு முகூதம உயிரோடிருக்கிறானாதலால் அர்ஜுனா, பீமஸீஸனா, கீர் ஆகிய உங்களைத் தவிர மற்றவனால நானேத் துவதமுகம முடியாத காண்டவததை நிந்துக்கவேண்டும். பீமஸீஸனருடைய பலததைபும அர்ஜுனருடைய ஆணமையபும நிந்துக்கவேண்டிடம். மதுஸூதனரே! முற்காலத்தில, தூரியோதனன், ஹிமஸை செய்யாதவர்களுடைய நியமத்திலிருக்கிறவர்களும் அத்ததியயனம் செய்திறவர்களுடைய பாலர்களுமான இவர்களை மாந்தாவுடன் ராஜ்யத்திலிருந்து தூரத்தினன். பாவிமான அவன் பீமஸீஸனரின ஆகாரத்தில புத்திரம் கொடிய தும் வித்தகுசெய்யப்படடதும் மயிராக சரத்தை உண்டிபண்ணாக கூடியதுமான காலாட விஷத்தை அதுகமாதப போடுவித்தான். ஜனாததனரே! புருஷோத்தமரே! மிகப் புஜபலமுள்ளவரே! பீமஸீஸனருக்கு (ஆபுன்) மிசசமிருப்பதால் அன்னத்ததுடன் அவரிஷ்டம துன்பமில்லாமலே தீராமாயிறு. கீகாவிரத்தரே! அவ்வித்தீம கவகைக்கரையிலுள்ள பிரமாணகொடியென நுமிட்டத்தில் நம்பிக்கையடைந்து துங்கும் இத்தப பீமஸீஸனரைக் கட்டிக் சங்கையிலேறிந்து பட்டணம் வந்தான். கீகாவவிமையுள்ளவரும் அத்திப் பலமுள்ளவரும் குருநிபுத்திரரான பீமஸீஸனா விழித்தபொழுது கட்டை அழித்தகடுகொண்டு எழுந்தான். பாலில் வித்தமுள்ள கருநாதகளைக்கொண்டு துங்கும் இவரை எல்லா அங்கங்களிலும் கடிக்கவும் செய்தான். பதைவரைக் கொல்லும் (பீமஸீஸனா) மரணத்தையடையவில்லை. இவா விழித்து எல்லாப் பாண்டிகளையும் கொன்றா; அந்தந தூரியோதனனுக்கு இத்தடனான ஸாத்தியையும புறங்கையால் அடித்துக் கொன்றா. திருமபவும், வாலு வதமென்னுமிடத்தில் பத்தித்துத் துங்கும் பாலர்களை மாடியுடன் எரிக்க முயன்றான். எவன் தான் அந்தக் கொடிய செய்தகையை செய்துத் தக்கவன்? மாமியானவன் பயத்தையடைந்தும், அக்கனியரால் குழிப்பட்டும, அத்திச தூகத்ததை அடைந்தும், அழித்துக்கொண்டும், 'அந்தோ! கெட்டுவிட்டேன். இப்பொழுது எவ்விதம் இவ்வக்கனிபி விருந்து நின்றுததிரண்டாகும்? பாலர்களைப் புத்திரர்களுடன் காப்பாற்றுபவர்களிலலாதவர்களாய் நாசமடையப்போகின்றேன்' என்று இவ்வார்த்தையைப் பாண்டவர்களை (கீகாக்கிச்) சொல்லியபொழுது, பெரிய தோளுள்ளவரும் வாயுனின் வேகமுட பாலர்க்கிரமமுள்ளவரும் வேகமுட பாலர்க்கிரமமுள்ளவரும் கொன்றாவினடைய வாயுநிபான்ற வயிறுள்ளவருடான பீமஸீஸனா, 'வினையின் புத்திரமும் பகலி

ராஜனுமான கருடபக்ஷிபோலத தாவிக்குதிகுகினறேன. இதில் உகக னுககுப் பயமில்லை' என்று சொல்லி, மாமியையும் பிராதாககளையும் தேற்றினார். மாமியை இடப்பககத்திலும் அரசரான தாமபுத்திரரை வலப்பககத்திலும் நகுல ஸஹதேவாகளைத் தோளகளிலும் அர்ஜு னரை முதுகிலும் வைத்துக்கொண்டு, வீரமுள்ளவரும் பலமுள்ள வருமான அவா யாவரையும் தூக்கிக்கொண்டு வேகத்துடன் சீக்கிரம் கிளம்பி ஸஹோதராகளையும் மாமியையும் நெருப்பிலிருந்து விடுவித்த தாரா. கோத்தியுள்ள அவாகள யாவரும் இரவில் தாயாருடன் கிளம்பிப் பெரிய காட்டில் சமீபத்திலுள்ள ஹிடும்பவனத்தை அடைந்தார்கள். அந்த இடத்தில் மிகவும் தூக்கத்தையடைந்து வாடின இவர்கள் தாயாருடன் நூங்குகொகா. நூங்கும் இவர்களை நோக்கி ஹிடும்பை என்கிற ராக்ஷஸி வந்தனள். அவள், அவ்விடத்தில் தாயுடன் பூமியில் நூங்கும் பாண்டவர்களைக் கண்டு, காமனூல கலககப்பட்ட மனமுள்ள வளாய்ப் பீமஸேனரை விருமபினள். பிறகு, அழகிய ஸதிரீயான அவள் பீமஸேனருடைய காலகளைத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு சந்தோஷமுள்ளவளாகி மெதுவாகக் கையால் பிடித்தனள். உணமையான பராக்ஷிரமமுள்ளவரும் அளவற்ற சக்தியுள்ளவரும் பலவானு மான பீமஸேனா அவளை அறிந்து, 'குற்றமற்றவளே! இங்கே என்ன விருமபுகின்றாய்?' என்று வினவினா. இவ்விதம் பீமஸேனரால் சொல்லப்பட்டவளும் இஷ்டப்படி உருவமமாறகூடியவளும் குற்றமற்றவரு மான ராக்ஷஸியானவள், மஹாதமாவான பீமஸேனரைப்பார்த்து, 'இங்கிருந்து சீக்கிரம் ஓடிவிடுங்கள். பலமுள்ள இந்தச் சகோதரன் உங்களைக் கொல்வதற்கு வருவான். ஆகையால், போய்விடுங்கள். தாம தம் வேண்டாம்' என்று சொன்னாள். பிறகு, பீமஸேனர் அகங்காரத் துடன் அவளை நோக்கிப் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்னார்: 'அவ னிடமிருந்து நான் பயப்ப்டேன். வந்தவனை நான் கொல்லுவேன்' என்றார். பயங்கரமான உருவமுள்ளவனும் பயமான தேற்றமுள்ள வனும் ராக்ஷஸர்களுள் இழிந்தவனுமான (அவன்) அவர்களின் வார்த தையைக் கேட்டுப் பெரிய சப்தத்தைச் செய்துகொண்டு வந்து சேர்ந்தான். அவன், 'ஹிடும்பையே! எவனுடன் பேசுகின்றாய்? அவனை என் சமீபத்தில் அழைத்து வா; பக்ஷித்தவிடுவோம். தாம தம் செய்யத்தக்கவளில்லை' என்றான். அப்பொழுது, குற்றமற்றவ னும் நல்ல மனமுள்ளவருமான அவள், கருணையால் பற்றப்பட்ட மனத்துடன் தையரினால் இவரை அவன் சொன்னபடி செய்வதற்கு இரகிக்கவில்லை. மனிதர்களைத் தினனும் அந்த ராக்ஷஸன் பயங்கர

மான சப்தங்களைச் செய்துகொண்டு, அப்பொழுது பீமஸேனையைக் குறித்து வேகமாக ஓடி வந்தான். பலமுள்ள பாசுஸைன கோபம்கொண்டு மிகுந்த வேகத்துடன் பீமஸேனரை எதிர்த்துச் சென்று அவர்கையைக் கையால் பிடித்தான். இந்நிமிஷமைய வஜராயுதத்திற்கொப்பான தொடுகையுள்ள தும் வஜமம்போன்ற உருவமுள்ள துமான கையை உறுதியாக மடக்கிப் பீமஸேனரைச் சீக்கிரமாகக் குத்தினான். அப்பொழுது, தோளவழி மிகுந்த பீமஸேனர் நமந்தகை பாசுஸைனையைக் கையால் பிடிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பொழுமல்கோபங்கொண்டனா. அப்பொழுது எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்த பீமஸேனருக்கும் ஹிடிமபனுகும, இந்நிமிஷமுகும விருத்திரனுகும நடந்தது போல, பயங்கரமும் நெருங்கியதுமான சண்டை நடந்தது. குற்றமற்றவயே! அப்பொழுது அநிக வீராயமும பலமுள்ள பீமஸேனா அரக்கனுடன் நெடுநேரம் விளையாடிப் பலமற்ற அவனைக் கொன்றார்.

பிறகு, பீமஸேனர், ஹிடிமபனைக் கொன்று, கதோடுகளைப் பெற்றவளான ஹிடிமபையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸீக்கிரமாக ஞடன் சிளம்பினார். பகைவர்களை வாட்டுபவர்களான யாவரும் அனையுடனகூட அந்நகரக் கூட்டங்களால் நடுபயமுண்டு அங்கிருந்து ஏகசகர நகரத்தை நோக்கிப் போனார்கள். போசுமப்போது, இவர்களுக்கும் பிரியத்திலும் ஹிடிமபனும் விருப்பமுள்ள வியாஸர் ஆலோசனை சொல்பவரானார். கடுமையான விருத்தமுள்ள பாண்டவர்கள் அங்கிருந்து ஏகசகர நகரத்தை அடைந்தார்கள். அங்கிட்டுத்திலும், ஹிடிமபனோடு ஒப்பானவனும் பயத்தை விளைக்கக்கூடியவனும் மனிதர்களைத் தின்பவனும் அநிகாயமுள்ளவனும் மான பகனென்பவனை எதிர்த்தார்கள். யுத்தம் செய்யாவாளுநா சிறந்த பீமஸேனா பயங்கரமான அவனையும் கொன்ற சகோதரரால் லாருடனும் துருபதனைய படடணம் சென்றார். கோவிந்தரே! பீஷமகபுத்திரியான ருக்கணி உடமால் ஐரிககப்பட்டதுபோல அவனிடத்திலேயே வலிக்கும் அரணுமால் நானும் அடைபாடுபற்றேன. மதுஸூதனரே! இவ்விதம் லவயாடவரத்தில மிற்றால்செய்ய அரிதான பெரியகாரியத்தைச் செய்து பெரியயுத்தத்தில் அரணுமால் நால் ஐரிககப்பட்டேன. இவ்விதம் அநிகரான கஷ்டங்களால் வாட்டப்படுகிறவனும், அநிக ஸூக்கந்தையடைந்தவனும், மாபியை விட்டுப் பிரிந்தவனாய்மான நான், தொம்பயை முன்னிட்டுக்கொண்டு வலிக்கின்றேன். தங்கமட்டுமான வலியையுள்ளவர்களும் விடியத்

தால் மேலானவர்களுமான இவர்கள் அற்பர்களான பகைவர்களால் துககங்களை அனுபவிக்கிறவர்களாக ஏன் எனனை அலக்ஷியம் செய்கின்றார்கள்? மிக அற்ப பலமுள்ளவர்களும், பாவமான செய்கையைச் செய்பவர்களுமான பாவிக்களின் இவ்வித துக்கங்களைப் பொறுத்த துககொண்டு நீடித்த காலமாக எரிக்கப்படுகிறவளாகின்றேன். 1 மனிதர்களுரிய முறையல்லாத முறையாலன்றோ பெரியகுலத்தில ஜனித்தேன். மாதவரே! மஹாதமாவான பாண்டுவின் மருமகனும், பாண்டவர்களுக்குப் பிரியமான பார்யையுமாகி, இந்திரனுக்கு ஒப்பான ஐந்தபேர்களும் பார்த்திருக்கும்போது, தலைமயிரின் இழுப்பை அடைந்தது என்னைப்போன்ற எவள உயிருடனிருப்பாளா? என்று சொல்லி, மிருதுவாகப் பேசும் திரௌபதி, 2 தாமரைமலர் போன்ற காந்தியுள்ள மிருதுவான கையினால் முகத்தை மறைத்ததுக்கொண்டு அழுதாள்.

திரௌபதியானவள், பருத்தவைகளும் நன்கு அமைந்தவைகளும் அழகிய லக்ஷணங்களுள்ளவைகளும் சாயாதவைகளுமான ஸ்தனங்களைத் துககத்தால் உண்டான கண்ணீரத்திவலைகளால் நனைத்தாள்; கண்களைத் துடைத்ததுக்கொண்டும், கோபத்ததுடன் அடிககடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும், கண்ணீர்நிரம்பித்த (தடைப்பட்ட) குரலுடன் வார்த்தைசொன்னாள். 'மதுஸூதனரே! எனக்குப் பதிகளில்லை; புத்திரங்களில்லை; பந்துக்களில்லை, சகோதரர்களில்லை; பிதாவில்லை; நீருமில்லை. ஏனெனில், நீங்கள் அற்பர்களால் துன்புறுத்தப்பெற்ற எனனைத் துககமற்றவாபோல அலக்ஷியம் செய்தீர்கள். அப்பொழுது, காணன் சிரித்தானென்பதுபற்றின துக்கமும் எனக்கு ஆறவில்லை. கேசவரே! 3 ஸம்பந்தம் 4 கௌரவம் 5 சினேகம் 6 பிரபுத்தன்மை ஆகிய நான்குகாரணங்களால் எப்பொழுதும் உம்மால் ரக்ஷிக்கப்படத்தகுந்தவளாகின்றேன்' என்றுகூறினாள். பிறகு, கிருஷ்ணர், அவ்வீரர்களின் கூட்டத்தில் அவளைநோக்கி, 'கோபமுள்ளவளே! எவர்கள் விஷயத்தில் கோபங்கொண்டவளாகின்றையோ அவர்களின் மனைவியரும், அர்ஜுனன் பாண்டவர்களால் மறைக்க

1 'வயிறறிவிருந்து பிறவாமல யாகருண்டதிலிருந்து பிறந்தேன்' என ப.பு. 2 'புகழ்கோச' எனப.பு மூலம், 'மலரும் தருணத்திலிருப்பது' என ப.பு பொருள். 3 அத்தையின் பிள்ளையின் பாராயை என்ற ஸம்பந்தம்.

4 அகனிகுண்டத்திலிருந்துண்டானகௌரவம்.

5 பகதியிருப்பது.

6 உமது ஸாமாதியும்.

கப்பட்டவர்களும் இரத்தப்பெருககால நீனகப்பட்டவா களும கொலலபட்டுப் பூகலகூகில படுகதவாகளுமான பாததாக்களைப் பார்த்தது இவ்விதமே அழப்போகினராகன. பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் எது செய்யத்தக்கதோ அதைச் செய்கின்றேன். சோகப்படாதே. உன்னிடம் உணமையான பிரதிநிதியைச் செய்கிறேன். அரசாக்கரசியாவாய். திரௌபதி! ஸவாககம் விழந்தாலும் ஒறிமயமலை வெடித்தாலும் பூமி பொடியானாலும் கடலவற்றினாலும் எனவார்த்தை விண்போகாது' எனறார்.

அந்தப் பாஞ்சாலகுமாரியான திரௌபதியானவள, திருஷ்டாணரிடமிருந்து அந்தசொல்லை மறுமொழியாகக்கேட்டு, அர்ஜுனனைக் குறுக்காகப் பார்த்தாள். மஹாபாஜமே! அப்பொழுது, அர்ஜுனன் திரௌபதியை நோக்கி, 'அழகிய சிவந்தகணகளுள்ளவளே! சிறந்த நிறமுள்ள தேவியே! அறாடே, கண்ணாசிரான எதைச்சொன்னாரோ அது அவ்விதமே நடக்கும், மாறாது' என்றுசொன்னான். திருஷ்டாணரும், 'நான் னுரோணரைக் கொல்லவேன். சிகண்டி பிஷமரையும், பீமன் தூரியோதனனையும், அர்ஜுனன் கண்ணையும கொல்லுவார்கள். தங்கையே! ராமநிருஷணாகளை அடுக்கி, யுகந்த, தில இந்திரனாலும் ஜாயிக்முடியாதவர்களா யிருக்கின்றோம். யுகந்த, தில திருதராஷ்டிர யுகந்தியாகனால் (ஜாயிக்முடியாதவர்களைப்பதில்) என்ன விருக்கினறது?' எனறான். இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவுடன், வீரர்கள் வாஸுதேவருக்கு எதிராகமாக ஸபீபுக்தில உட்காந்தகாரர்கள். அவர்களுக்கு நடுவில் நீண்ட கைகளுள்ள திருஷ்டாணர் (பீனவரும்) வார்த்தையைச் சொன்னார்.

பதின்கூறாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுன ஓபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிந்தர் சூதாட்டக்காலத்தில் தாம் துவாரகையில் லீலாமை யால் யுதிஷ்டிரருக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்ததென்பதைச் சொல்லி அவரைத் தேற்றியது)

வாஸுதேவா, 'பூபதியே! ஓ! அரசரே! நான் துவாரகையில் இருந்திருப்பேனேயானால் சமீபத்தில் வந்திருப்பேன்; நீர் இநதக் கஷ்டத்தை அடைந்தவராகமாட்டீர். ஓ! எதிராகப்பட முடியாத வரே! அமரிகா புத்திரரான அரசராலும் துரியோதனனாலும் கௌரவர்களாலும் அழைக்கப்பட்டாதவனாயினும், நான் வந்திருப்பேன். அதிக தோஷங்களைக் காட்டி நான் சூதைத் தடுத்திருப்பேன். பிஷ்மர், துரோணர், கிருபா, பாஹலீகர் இவர்களை அழைத்து உமக்காக விசித்தரவீரிய புத்திரரான அரசரை நோக்கி, 'கௌரவரே! ராஜேந்திரரே! பிரபுவே! உமது புத்திரர்களுக்குச் சூதாட்டம் போதும்' எனறி, நீர் துரத்தப்பட்டதற்குக் காரணமாயிருந்த தோஷங்களை யும் முன்பு வீரலீலை குமாரனான நளன் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டதற்குக் காரணமான தோஷங்களையும் அந்த விஷயத்தில் தெளிவாகச் சொல்லியிருப்பேன் அரசரே! சூதாட்டத்தினால் எதிர்பாராத நஷ்டத்தையும் (தோற்றலும் இனி வெல்லலாமெனனும் ஆசையால்) ஆட்டத்தின் இடையறாமையையும் உள்ளபடி விரித்துரைத்திருப்பேன். ஸ்திரீகள், சூது, வேடடை, சூடி இநநான்கும் ஆசையாலுண்டாவன. மனிதன் ஐயவரியத்திலிருந்து நழுவிவிடக் காரணமான இவை துக்கமென்றே சொல்லப்படுகின்றன. சாலதிரம் அறிந்தவர்கள் அவை எல்லாவற்றிலும் தோஷத்தை எண்ணுகின்றார்கள். சூதையறிந்தவர்கள் அதில் அதிகமான சூற்றத்தைப் பார்க்கின்றார்கள். இவற்றில் ஒரே நாளில் பொருள் நாசமும நிசசயமான துக்கமும் பொருள்களின் அனுபவமின்றி அழிவும மிகவும் கடினமான வார்த்தையுமட்டுமே நேரும். கடுமையான உத்பத்தியுள்ளதும் தொடர்ந்து வரக்கூடியதான இத்தையும் மற்றதையும் அம்பிகையின் புத்திரரை அடைந்து சூது விஷயத்தில் சொல்லுவேன். சூந் வமசத்தை விருத்தி செய்பவரே! இவ்விதம் என்னால் சொல்லப்பட்டு என் வார்த்தையை அங்கீகரிப்பாரானால் சூநுக்களுக்குக் கேஷமும் தர்மமும் உண்டாகும். ஓ! ராஜேந்திரரே! பரத்

ஸ்ரீமஹாபாரதம்! அவா பதடியமான எனது இனிய வார்த்தையை அங்குகரியாவிடில் வலிமையால் அவரை அடக்குகின்றீர்வீன. ஸூத்ர நுதலுக்கள் எனதும பகைவாக்களான ஸபையிலுள்ளவர்கள் அநியாயத்தினால் அவரை அனுஸரிப்பார்களானால், அதனால் செய்கிற அவர்களுக்கும் கொல்லுவீன. கொளவரே! அப்பொழுது எனக்கு 1 ஆனாதத தேசத்தில் வாஸமில்லாமை நோகாதுவிட்டது. அந்நூல், நீங்கள் சூதால் ஏற்பட்ட இந்நகர சூகந்ததை அடைந்தீர்கள். பாண்டு நகரமே! சூரு ஸ்ரீமஹாபாரதம்! அப்படியாய்ந்த நான துவாரகையை அடைந்ததும், நீர் சூகந்தமுள்ளவரானதை நடந்தபடி சாதயகியினிடமிருந்து கேட்டேனா. அரமே! பாண்டிநகரமே! நீங்கள் வுடனேயே, நான மனத்தில் மிகுந்த துயமடைந்தது, உமனைப்பாக்கவிருமாசி, வேகமாக வந்தீர்வீன. பாண்டிநகரமே! அந்நகர! யாவரும கஷ்டத்தை அடைந்தவர்களாயிருந்தீர்வீரே. அப்படியாய்ந்த நான உம்மைக் தமபிகளுடன் சூகந்தத்தில் முழுநினைவாகப் பாக்கினதேனே!" எனமுர்.

பதினான்காவது அடியாயம்.

அர்ஜுனாபிசமனபர்வம். (நோடர்ச்சி)

(கோவிந்தர் தாம் வாழடியாமென்றே காணமான ஸர்வபுத்தந்தைக் கூறியது.)

யுத்தத்தொடர், 'ஓ! வகுந்தணி நகரமே! நெருங்கினீர்! உமக்கு (அங்கு) வாசமில்லாமை எந்நூல் உடைபாயிற்று? உமக்கு வெளியில் எங்கே செல்ல வேண்டியிருந்தது? வெளியில் வளிக்க வான செய்கீர்?' எனது வினாவிலா. மாதவா, 'பாண்டிநகரமே! கொளவரே! வெளியெனக்கு வரலா, வயைய நகரத்தை அழிப்பதற்கு நான போனேனா. அந் விஷயத்தில் காணாததை என்னிடமிருந்து கேளும. பாண்டிநகரமே! மிக்க துன்பமுள்ளவனும் பெரிய கையுள்ளவனும் அங்குகுந்தி யுள்ளவனும் தமக்கே ஊக்குப் புத்தியனும் வீரனுமான அந்நகர சிபபான், கொட்ட எண்ணமுள்ளவனும், உள்முடைய மாஜஸிவமெனக்கு பாசுந்தில் நடந்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்தை அடைந்து பொறுக்கவில்லை யாதலால் என்னால் கொல்லப்பட்டான். ஓ! பாண்டிநகரமே!

அவன் கொல்லப்பட்டது கேட்டு, ஸாலவன கடுமையான கோபத் துடன் நான் இங்கு இருக்குமபோது ஒருவருமில்லாத துவாரகையை அடைந்தான். அவன் இஷ்டப்படி செலலும் ஸௌபமென்னும் (ஆகாய விமானத்தில) ஏறிகொண்டு குரூர¹ஸ்வபாவமுள்ளவனாகி அவ்விடத்தில் குழந்தைகளான வருஷணிசுரேஷ்டர்களுடன் சண்டை செய்தான். பரமமாவின் அணுகிரகத்தால் பலகாலம் ஜீவிப்பவனும்கெட்ட எண்ணமுள்ள வனுமான அவ்வரசன் அப்பொழுது வருஷணிகளுள் சிறந்த வீரர்களான அந்த அனேகம் பாலாகளைக் கொண்டு, பிறகு, பட்டணத்துத் தோட்டங்களையெல்லாம் நாசமாக்கினான். ஓ! மிகக் புஜபலமுள்ளவரே! அந்த ஸௌபராஜன், 'விருஷணிகுலத்தில் நாமுந்தவனும வஸுதேவன் புத்திரனும் அறப் புத்தியுள்ளவனுமான இப்படிப்பட்ட அந்தக் கிருஷ்ணன் எங்குப் போயினன்? யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ள அவனுடைய கொழுப்பை யுத்தத்தில் நான் நாசமாக்கப் போகின்றேன். ஓ! ஆனாததாக்களே! உண்மையைச் சொல்லுங்கள்; அவன் எங்கே இருக்கின்றானோ அங்கே போகின்றேன். கமஸீனையும் கேசியையும் கொன்ற அவனைக் கொண்டு திருமபிவருவேன்; கொல்லாமல் திருமபேன். ஆணையுடன் ஆயுத்தத்தைத் தொடுகின்றேன். அவன் எங்கே? அவன் எங்கே?' என்று சொல்லிக்கொண்டு போரில் என்னுடன் யுத்தம்செய்ய விருப்பமுள்ளவனாகத் திரும்பவும் அங்கங்கு ஓடினான். 'பாவச் செயலையுள்ளவனும நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்பவனும் அற்பனுமான அவனை இப்பொழுது சிசுபாலனைக் கொன்ற கோபத்தால் யமன் வீட்டை அடையச் செய்வேன். கெட்ட ஸ்வபாவமுள்ள எவனால எனபிராதாவான சிசுபாலராஜன் கொல்லப்பட்டானோ அவனைப் பூதலத்தில் கொல்லவேன். பிராதாவும் பாலனும் யுத்தத்திறமையிலலாதவனும் அவதானமில்லாதவனும் வீரனுமான ராஜன் எவனால கொல்லப்பட்டானோ அந்த ஜனூர்த்தனைக் கொல்லவேன்' என்றான்.

ஓ! மஹாராஜரே! குருநகரனரே! இவை முதலிய சொற்களைப் பிதற்றிக்கொண்டு அவன் இஷ்டப்படிசெலலும் ஸௌபமென்னும் பட்டணத்துடன் எனனை நிந்தித்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் நின்றான். கௌரவரே! மாரத்திகாவநகமென்ற தேசவாஸியும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் கெட்டஸ்வபாவமுள்ளவனுமான அந்த அரசன் என் விஷயத்தில் நடந்துகொண்டதை நான் சொன்று கேள்வியுற்றேன்.

1 ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

கௌரவராஜமே ! பிறகு, நானும் கோபத்தால் கலங்கின கண்களுள்ள வனாகி மனத்தால் நிசையிருந்து இவனுடையவகுததில் மனங்கொண்டேன். கௌரவமே ! அனாதைகேசுததில் நடந்த சண்டையையும் என்னிடத்தில் வைத்த அவமதிப்பையும் கெட்ட காரியமுள்ள ஆவ னுடைய பிசுந தகவல்களையும் (அறிந்த) பிறகு, ஸைபத்தைய அழிப்பதற்கு நான் சீரமபினைன. நானுபக கங்கரி யும் தேநடுகொறு எனனூல அவன கடலால் சூழப்பட்ட ஓடு நீலில் பார்க்கப்பட்டனனூ யினன. ஆசமே ! பிறகு, நான் பாடுசெனையமென ஸைம சங்கத்தை ஊதி ஸாலவனை அழைத்து யுத்தகாலத்தில் சண்டைக்கு கிளப்பினேன். அவ்விடத்தில் எனக்கு அஸுமாமகாந்தவ அந்த யுத்தமாளன்ஷ ஓடு முகாதத்தகாலம் நடந்தது. அவகாலயாவரும் எனனூல் பூமிபில் வீழத்தபபட்டுப பினாமாயினா. ஓ ! மிகுத புஜல மமைகந்தவிரே ! அவ்விடத்தில் நுது அநியாயமாய உண்டானதககக் கீகமென ஆப பொழுது நான் வராமையென்று காசனாமாயிருந்த காரியம் இதுவே. மிகவும் துக்கமடைந்த உங்களைப் பார்க்க எண்ண வகொண்டி லீவகமக வந்தேன் ' எனனு கூறினா.

பதினேநாவது அத்தியாயம்.

அ ர் ஶு னு ஓ பி க ம ன ப ர் வ ம். (தோடர்கீசீ)

(கோவிந்தர், ஸாலவன் எதிர்ந்தபோது பகீசேனரி முதலியோர் துவாரகையைக் காத்ததைக் சொல்லியது)

யுத்திகழையா, 'மிகுத தேநானவலைமை அழைக்கவிரே ! சீபமறி வானமே ! வாஸுதேவமே ! ஸைபத்துடைய வகுததைய விரிவாகச் சொல்லும. நீ சொல்லாமபோதே நிறுபநியுடையபாதவலையிரிந்தககன் தேன ' என்றா.

வாஸுதேவர், 'ஓ ! ஆசமே ! பாதக, சீபத்தமே ! கௌரவன் எனனூல கொல்லப்பட்டதைக் கீகமென, ஸாலவன் அவசரமையைக் குறித்து வந்தான். பாண்டிந்தந்தமே ! மிகவும் பெட்ட எண்ண முள்ள ஆவன, ஆகாயத்தாலசெல் ஓம் அந்த (ஸைப) பாதகை அணிகலந்த நானும், துவாரகையை காங்கு பங்கங்களி ஓம், புற அணிகலிட்டான. பிறகு, அவன் அங்கிருந்துகொண்ட அந்த

துவாரகா பட்டணத்தூடன் சண்டைசெய்தான. அப்பொழுது, நான்கு பக்கத்திலும் எல்லா (ஆயுத) வருஷத்தாலும் சண்டை நடந்தது. பரதஸ்ரேஷ்டரே! அரசரே! துவாரகா பட்டணமானது, கொடிமரத்தூடன் கூடியதும், வெளிவாசலுடன் கூடியதும், (புத்தம் செய்யவாகளின்) கூட்டத்தூடன் கூடியதும், (அவர்களிருக்கும்) இடங்களுடன் கூடியதும், (பிரங்கி) யந்திரங்களுடனும் சுரங்கவழியாக ரகஸ்யவழியைச் செய்கிறவாங்களுடனும் கூடியதும், இருப்பு முனையுள்ள முனைகளுடனும் தோவீதிகளுடனும் கூடியதும், அன்னத்தூடன் கூடிய உபரிக்கைகளையும் கோபுரங்களையுமுடையதும், சைனியத்தைச் சிறையிடுமிடத்தூடன் கூடியதும், எரிகின்ற பந்தங்களுள்ளதும், எந்திரத்தில கட்டப்பட்ட (கலமுதலிய) பகைவரை நாசம் செய்யும் பொருள்களுள்ளதும், மண்ணை அல்லது தோலால் லுட்டைக்குமுதுகுபோலச் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்களுள்ளதும், பேரீ பணவம் ஆனகமெனலும் வாத்தியங்களுள்ளதும், தோமரங்களும் அங்குசங்களுமுள்ளதும், சதக்நிபுடலும் கலப்பையுடனுங்கூடியதும், புக்ஷணங்களும் உருண்டைக்கற்களுமுள்ளதும், ஆயுதங்களுள்ளதும், கோடாலிகளுள்ளதும், இருமபினாலும், தோலினாலும் செய்யப்பட்ட கேட்கங்களுள்ளதும், வெடிமருந்துகளுள்ளதும், கவண்கற்களும் கவண்களும் உள்ளதுமாகச் சாஸ்திரத்தில சொல்லிய முறைப்படி நான்கு பக்கத்திலும் நன்கமைந்ததாகச் செய்யப்பட்டிருந்தது. குருஸ்ரேஷ்டரே! அந்தத் துவாரகை மதயம்¹ குலமத்தினால் காப்பாற்றுகிறவர்களான வெவ்வேறுவிதமான பல தோவீர்களாலும், கதன், ஸாமபன், உத்தவன் முதலானவர்களாலும், போரில் எதிர்த்துத்தடுக்கவல்லவாங்களும் (முன்பு நடந்த) சண்டையில் காணப்பட்ட வீராயுமுள்ளவர்களும் பிரஸித்த குலமுள்ளவர்களும் வீராகளுமான காலாட்களாலும் பிறா குலமத்தைத் துரத்துகிற கொடிபிடித்த குறிவைவீர்களாலும், நன்குகாப்பாற்றப்பட்டது. அஜாக்ரதையைத் தடுக்கிறவர்களான உக்கிரஸேனன், உத்தவன் முதலியோர்களால் களகுடிக்கக் கூடாநென்று பட்டணத்தில் முரசறைவிக்கப்பட்டது. 'சாலவராஜன் மதிமயங்கினவர்களை அடித்துவிடுவானன்றோ?' என்று ஆலோசனைசெய்து அந்த எல்லா விருஷணிகளும் அந்தக்கர்களும் ஜாக்ரதையாக இருந்தார்கள். அவ்வாறே, பணக்குவியலைக் காப்பாற்றுகிறவர்களால், ஆனாததேசத்தாராகளான நடர், நர்த்தகர்,

1 அரண், ரேணியின ஒரு வகுப்பு.

காயகாரளயாவரும் 1 சீககிரம வெளியில் துர,த,நபபட்டார்கள். எல்
 லாப 2 பாலங்களும உடைககப்பட்டன. கப்பல்கள தடுக்கப்பட்டன.
 ஓ! கௌரவரே! அகழ்களும நுலங்கனால நனகு அடாநதனைவக
 ளாகச செயயப்பட்டன. ஓ! குநாம ரீகஷ்டரீ! கிணறுகளும
 அமபரீஷகமென்னும மறைக்கப்பட்ட நெருப்புக்களும அமைக்கப
 பட்டன. ஒரு குரோச நாம விஷமமிக (இந்நாடு நாம அகந,நாகச)
 செயயப்பட்டது. பாலங்கள உடைககப்பட்டன. எல்லா மந்தில
 களும் பழுதுபாக்கப்பட்டன. குற்றமறறவரீ! நம தீகாட்டை
 யானது இயங்கையாகவே பிரவேசிக்க முடியாதது; இயற்கையாகவே
 நன்கு கப்பாறறப்பட்டது; இயற்கையாகவே ஆபுதங்களுடனா கடி
 யது. அப்பொழுது, மிகவும் வறையமுடியாததும மிகவும் காகவ
 பட்டதும் மிகவும் ஆபுதங்களுள்ள தாமாயிறறு. ஓ! பர,நமரீஷ
 டரீ! அப்பட்டணமானது எல்லா ஆபுதங்களுடனும் கடி வக கடி
 நன்கு ரகழிக்கப்பட்டதாகவும் மறைக்கப்பட்டதாகவும் இத்தினை
 மானிகைபோல இருந்தது. அரசரீ! செவபன வகந அககால,க
 தில், வருஷணி அந்தக பர,நதில் (யாநாம) மு,நதிறையினறி வெளிசீய
 போகிறதில்லை, மு,நதிறையினறி உள்சீய விடாமல் நிறையிலை.
 கௌரவரே! ராகீஷகதிரீ! எல்லா விதிகளிலும் நா,நகதிகளி
 லும் அகிகமான யானைகளும் கு,நகரகநமுள்ள சேனை இருந்தது.
 அப்பொழுது, சேனையானது சாபனமும ஆகாமமும கொடுக்கப்பட்ட
 தும் ஆபுதங்களும் வஸ்திரங்களும கொடுக்கப்பட்டதும் வி ரீஷ
 பொருளுதவி செய்யப்பட்டதுமாயிறறு. ஒருவனும் போன வெள்ளி
 யல்லாத நாணயத்தைச் சாபனமாக அடையவில்லை காலமங்க
 சமபளம வாங்கினவனுமில்லை ஒருவனும் சனைச சாபயந்தில்
 புதிதாகச சோக்கப்பட்டவனுமில்லை, பராகரமம் பாக்கப்பட்டதும்,று
 மில்லை. அரசரீ! இவ்விறம் நனகு அமைக்கப்பட்ட ஆவாரக
 யானது உகரஸேன ராஜரால தி,நனைமாடின வசாளனை வி ரீகீஷ
 கொண்டு நனகு ரகழிக்கப்பட்டது.

1 ஸ்ரீமஹாபாரதம். 2 துர, நம பர, நம (ஸ்ரீமஹாபாரதம்).

பதினொவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுன ஓபீகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோவிந்தர் ஸால்வனுக்கும் யாதவர்களுக்கும் நடந்த சண்டையைச் சோல்லியது.)

ராஜேந்திரரே! அப்பொழுது வந்த ஸௌபபதியான ஸால்வனோ, மிகுதியான மணிதாகளும் யானைகளும் நிறைந்த சேனையுடன் அப்பட்டணத்தில பிரவேசித்தான். ஸாலவ ராஜனால் காப்பாற்றப்பட்டதும் தோ யானை குதிரை காலாட்களுடன் கூடியதுமான அந்தச் சேனையானது அநிகமாகக் குளங்களுள்ள ஸமமான இடத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. சேனையானது, சடுகாடுகளையும் தேவாலயங்களையும் கறையான் புற்றுக்களையும் புண்ணிய விருகூங்களுள்ள மேடைகளையும் விலகி, நனகு அமாந்ததாயிற்று. அரசரே! சைனியங்கள் அணிவகுக்கப்பட்டதனால் ஸாலவனுடைய பாசறையில் வெளிப்படையான வழிகளும் மறைக்கப்பட்டன. அவ்வாறே, ரகஸ்யமான வழிகளும் இல்லையே இல்லை. ராஸரேஷ்டரே! கௌரவரே! எல்லா ஆபுதங்களுடனும் கூடினதும், எல்லாச் சஸ்திரங்களிலும் தோந்ததும், தேர் யானை குதிரைகளடர்ந்ததும், காலாட்களடர்ந்ததும், மனமசிழ்ச்சியுடனும் நல்ல போஷணையுடனும் கூடிய வீரர்களுள்ளதும், வீரர்களின் லக்ஷணங்களுள்ளதும், நானாவிதமான கொடிகளும் கவசங்களுமுள்ளதும், பலவிதமான தேர்களும் வீற்களுமுள்ளதுமான (சைனியத்தை) நிறுத்தி, அப்பொழுது கருடனபோல வேகமாகத் துவாரகையில் புகச் செய்தான்.

எதிர்த்தனுவரும் ஸால்வபதியின் அந்தச் சேனையை அப்பொழுது கண்டு, சிறுவர்களான வ்ருஷ்ணியுத்திரர்கள் வெளிவந்து சண்டை செய்தார்கள். கௌரவரே! ஸாலவனுடைய அந்த எதிர்ப்பைப் பொறுதவர்களான சாருதேஷ்ணன், ஸாமபன், மஹாரதனான ப்ரத்யுமனன் ஆகிய அவர்கள் யாவரும் கவசம் அணிந்து அழகிய ஆபரணமும் தவஜமுமுள்ளவர்களாய்த் தேரேறி ஸாலவராஜனுடைய மிகுதியான வீரஸ்ரேஷ்டர்களுடன் நனகு எதிர்த்தார்கள். ஸாமபன், யுத்தத்தில் மிக்க ஊக்கத்தைடைந்து வில்லை யெடுத்ததுக் கொண்டு ஸால்வனுடைய மந்திரியும் சேனாபதியுமான க்ஷேமதூர்த்தியுடன் யுகதம் செய்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அவன்மீது ஜாம்ப

வதியின் புத்திரன், இந்நினை மழைபெயவனுபோல, பெரிய அம்பு மழையைப் பொழிந்தான். ஓ! மஹாமாஜரீமே! லேனாபதியான அந்த க்ஷேமநாராத்ரி ஓம்பாமலைபோல அசைவற்றவனாக நெருக்கமான அந்த அம்புமழையைப் பொறுத்தனாககொண்டான். ராஜேந்நிரமே! பிறகு, க்ஷேமநாராத்ரி, தரணம் ஸாமபனைக் குறித்து மாயையால் செய்யப்பட்ட அநிகரான சமகூட்டத்தை விட்டான். பிறகு, அந்த ஸாமபன், மாயாமயமான சமகூட்டத்தை மாயையாலேயே பிளந்து, ஆயிரம் பாணகதால் அவனுடைய சக்திநின்றிது பொழிந்தான். ஸாமபனால் அடக்கப்பட்ட லேனாபதியான அந்த க்ஷேமநாராத்ரி, பிறகு, ஸாம்பன் பாணங்கனால் துன்புறுத்தப்பட்டி, வேகமுள்ள குதிரைகளுடன் ஓடினான். ஸாலவனுடைய சேனாபதியான அந்தச சூரன் ஓடினவுடன், வேகவானெண்ணாம்பலமுள்ள அஸுரன் என பிள்ளையை எதிர்த்தான். ராஜேந்நிரமே! எதிர்த்துப்பாட்டவனும் வருஷ்ணி குலம்மேஷ்டனும் விசுவமான ஸாமபன் வேகவானுடைய வேகத்தைப் பொறுத்தனாககொண்டி நினமுன். ஓ! வெகந்தேயமே! உண்மையான பராக்ஷம முள்ளவன்ம விசுவமான அந்தச் சாமபன் வேகவானமீது வேகமுள்ள கதையை உதந்திய பலத்துடன் எறிந்தான். அரமமே! காமநினால் தளவாட்டமும் (யானை முத்தியவற்றால்) மிதிக்ரமப்பட்டமும் வேக அயந்தனமான மாயம்போல, அந்தக் கதையால் அடக்கப்பட்ட வேகவான பூமியில் விழத்தான். கதையால் முறிய அடக்கப்பட்ட அந்த விசுவன் பெரிய அஸுரன் விழுந்தவுடன், என புத்திரன் பெரிய லேனாபினை கழற்றிச் சண்டை செய்யதான். ஓ! மஹாமாஜரீமே! மஹாமதனைவறு அறியப்பெற்றவனும் பெரிய விலவனாவனும் விவிர்தியனைண்ணாம்பலமுள்ளவனுமான அஸுரன் சாருநேஷ்டனைவான் எதிர்த்தான் பிறகு, முன்பு இந்நிரவாகரும் விந்ந சிவனாக்ரம யுக்தம உண்டானது போலச சாருநேஷ்டனைவாக்ரம விவிர்தியவாக்ரம மிகக்கருக்கமான யுக்தம் உண்டாயிற்று. மிகக் வலிமையடைந்த சிங்கங்கள் போலச் சப்தித்தனாககொண்டி ஓடுவாரீமலொருவர் மிகவும் வேகப்பட்டுகொண்டு ஓடுவரை ஓடுவார் பாணங்கனால் அடக்கப்பட்டான். பிறகு, முக்தியினினை புத்திரன் அகலிக்கும் ஸாலவனாக்ரம தப்பான கார்த்தியுள்ளனும் சக்திநுனை மாயம் செய்வதுமான பாணகதைய மஹாஸ்திர மந்திரத்தால் ஐயிந்துத் கொடுத்தான். வெகந்தேயமே! மஹாமதனை அந்த வானுடைய புத்திரன் வேகப்படுத்தான் உரக்கக் கூப்பிட்டி விவிர்தியனைக் குறித்து (அந்த அம்மை) விந்நதான்.

அவன் உயிர்போய்க் கீழே விழுந்தான். விவிந்தியன் கொல்லப்பட்டதையும் அந்தச் சேனை மிக்க கலககப்பட்டதையும் பார்த்தது, அந்த ஸாலவன், இஷ்டப்படி செல்லுகின்ற ஸௌபததுடன் திருமபவும் சம்பம் வந்தான். ஓ! மிக்க கைவனமையுள்ளவரே! பிறகு, ஸௌபததிலிருக்கும் ஸாலவனைப் பார்த்ததுப் பூமியிலிருக்கும் துவாரகையிலுள்ள அந்தச் சேனை யாவும் கலகக மடைந்தன. மஹாராஜரே! கௌரவரே! பிறகு, பரத்யும்னன் வெளியில வந்து ஆநர்த்ததர்சனின அச்சேனையை நிலைநிறுத்தி வாரததையும் சொன்னான்: 'நீங்கள் யாவரும் நிலலுங்கள். புத்தகளத்தில அரசனுடன்கூடின ஸௌபததைப் போரில் வலிமையால நான தடுப்பதைப் பாருங்கள். ஓ! யாதவர்களே! பாம்புகள் போனறவையும் விலலிலிருந்து நனகு இழுத்துவிடப்படவையுமான பாணங்களால் இப்படிப்பட்ட நான் இப்பொழுது ஸௌபதியின் சேனையை நாசமாகுகிறேன். இளைப்பாறுங்கள்; பயப்படவேண்டாம். ஸௌபராஜன் இப்பொழுது நாசமடைகிறான். கெட்ட எண்ணமுள்ள அவன் என்னால் எதிர்க்கப்பட்டு ஸௌபததுடன்கூட நாசமடையப் போகிறான்' என்றான். பாண்டு நந்தனரே! பரத்யும்னன் மிக்க ஊக்கம் கொண்டு இவ்விதம் சொல்லும்போது, போர்முகத்தில் நிற்கும் அந்தச் சேனையானது மகிழ்ந்து சண்டை செய்தது.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுன குபீகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிந்தர் ஸாலவனுக்கும் பிரத்யும்னனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைக் கூறியது.)

1 பரதஸ்ரேஷ்டரே! ருக்மிணியின் புத்திரன் யாதவர்களை நோக்கி இவ்விதம் சொல்லிக் கவசம் பூண்ட குதிரைகளுடன் கூடிய பொற்றேரை அடைந்து, திறந்தவாயுள்ளதும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான மகரக்கொடியை உயர்த்தி, ஆகாயத்தின்மேல் பறப்பண்போன்ற அதிக பலமுள்ள அந்தக் குதிரைகளுடன் பகைவர்களை நெருங்கினான். உயர்ந்த வில்லைச் சுழற்றிக்கொண்டும், மிக்க பலசாலிகளைப் பார்த்துக் காஜிக்கச் செய்துகொண்டும், தூணீரம் கத்தி இவைகளைத்

1 வேறுபாடம்.

தரிததுகடுகாணடும், உடுமடித தோலாலாகிய விரலுதறைய அணரிந்து
கொண்டும, மின்னல் அசைவநறகொப்பான விலலை ஒருகையிலீருந்து
மறடுரு கையில் வாங்கி விளையாடிககொணடும், சூரனான பரதயும்
நன் ஸௌபதத்தில் வஸிகும எல்லா அஸூரர்களையும் மோககச
செய்தான். விலலை இழுகிறவனும் அடிகடி (பாணங்களைத்)
தொடுகநறவனும போரில் பகைவர்களைக் கொல்லுகிறவனுமான அவ
னுடைய (அச்செயல்களில்) இடைநேரத்தை ஒருவரும் பார்க்கவில்லை.
அவனுடைய முகத்தின் நிறம் பேதப்படவில்லை. அவனுடைய அங்க
கங்களும் அசையவில்லை. சிங்கத்திற்கு மேலாயிருக்குடைய¹ காஜிக்
கும் அவனுடைய சிறந்த ஆசசரியமான வீரயந்தை உலகம் செவி
யுற்றது. ஜலத்தில் ஏருசரிப்பனும் ஸுவாண ஸ்தம்பத்திலிருப்பனும்
திறக்கப்பட்டவாயுள்ளனம் சதருவின் பலநகை அழிகக் கூடியனும்
ஸால்வனின் சேனாமுகநில பயத்தை விளைவிககக் கூடியதுமான
சிறந்த மகரகொடியானது சிறந்த தேரில் பிரகாசிக்கது. அரசமீர!
பிறகு, சதருவைகொல்லுகிற பரதயுமனை, வேகமாயக் கிளம்பிச
சண்டைசெய்ய விருப்பி ஸால்வனையே எதிர்த்துச் சென்றான். ருரு
குலஸ்ரேஷ்டரே! பெரிய யுத்தத்தில் வீரனான பிரதயுமனை எதிர்த்து
வந்ததை மிகக கோபகொண்ட ஸால்வன் பொறுக்கவில்லை. பகைவ
ரது பட்டணத்தை ஐயிப்பவனும் கோபத்தாலும் மந்தகிஷ்டம்
கொழுந்தவனுமான அந்த ஸால்வன், இஷ்டப்படி செல்லுகிற (ஸௌ
பத்திலிருந்து) இறங்கி பரதயுமனுடன் யுத்தம் செய்தான். ஸால்வ
னுக்கும வ்ருஷ்ணிகளுள் சிறந்த வீரனான பரதயுமனுக்கும், மஹா
பலிகுமும் இந்திரனுக்கும் நேர்ந்ததுபோல, நேர்ந்த மிக நெருக்கமான
யுத்தத்தை (அங்கு)கூடிய ஜனகன் பாருந்தார்கள். ஓ! வீரரே!
அவனுடைய மாயாமயமான ரதமானது தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப
பட்டதும் கொடியரததுடன் கூடியனும் கொடியாடையுடன் கூடியனும்
கீழுள்ள கட்டையுடன் கூடியனும் பாணப்பையுடன் கூடியதுமாக
இருந்தது. ஓ! பிரபுவே! மிக்க பலமுள்ளவனும் காந்தியுள்ளவனு
மான அவன் அந்தச் சிறந்த ரதத்திலேறிககொண்டு பரதயுமனைக்
குறித்துப் பாணங்களை எய்தான். பிறகு, பரதயுமனை புஜலீகந
தால் ஸால்வனை நன்கு மோகிக்கச் செய்துகொண்டு யுத்தத்தில் அம்பு
மழையை வேகமாகப் பெய்தான். அந்த ஸௌபராஜன் அவைகனால்
யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்டுப் பொறுக்கவில்லை; எரியும் அக்னிக்கொப்
பான அம்புகளை என் புத்திரன்மேல் விட்டான். மிக்கவலையுள்ள

1 கண்ணதண்டக ஸுடநிலீரிடத்தைமே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

அந்த பிரத்யும்னன் அந்தப் பாணககூட்டத்தை வெட்டினான். பிறகு, பிரகாசிக்கும் வேறு அம்புகளை என் புதரனிடத்தில் பிரயோகம் செய்தான். ராஜேந்திரரே! அந்த ருக்மிணிபுத்திரன், ஸால்வன் பாணககளால் அடிக்கப்பட்டு யுத்தத்தில் வேகததையடைந்து மர்மத்தைப் பிளக்கும் பாணததைவிட்டான். என் புத்திரனால் விடப்பட்ட சிறகுள்ள அந்தப் பாணமானது அவனது கவசத்தை உடைத்து வேகமாக மார்பில் நுழைந்தது. அவன் மிகவும் அடிபட்டு விழுந்தான். அந்த வீரனான ஸால்வராஜன் அறிவற்று விழுந்தவுடன், சிறந்த அஸுரர்கள் பூமியைப் பிளக்கின்றவர்களாக வேகமாக ஓடினார்கள். ஓ! அரசரே! அப்பொழுது, லௌபபதியான அரசன் அறிவற்று விழுந்தவுடன், அவனுடைய சேனையானது, 'ஆ! ஆ!' என்று அலறவதாயிற்று. அரசரே! மஹா பலமுள்ள (ஸால்வன்) பிறகு, பிரஜைஞையையடைந்து எழுந்து பிரத்யும்னனை நோக்கி வேகமாக அம்புகளை விட்டான். யுத்தத்தில் நிற்கிற பிரத்யும்னன் அப்பொழுது பெரிய அந்தப் பாணததால் கழுத்தெலும்பில் மிகவும் அடிக்கப்பட்டு துன்பத்தை அடைந்தவனாகக் காணப்பட்டான். மஹாராஜரே! அந்த ஸால்வன் அந்த ருக்மிணி புத்திரனை அடுத்தது ஒலியால் பூமியை நிரம்பச் செய்கிறவனாகிச் சிங்கநாதத்தைச் செய்தான். பாரதரே! பிறகு, கெட்ட மனமுள்ள அவன், மோகததையடைந்த என் புதரன்மீது வேகம்கொண்டு திரும்பவும் வேறு பாணங்களை விட்டான். கௌரவ ஸரேஷ்டரே! அந்தப் பிரத்யும்னன் போர்க்களத்தில் அந்த அதிகமான அம்புகளால் அடிக்கப்பட்டு அதனால் மோகங்கொண்டு (கைகால்) அசைவற்றவனானான்.

பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

அ ர் ஜ னு னு பி க ம ன ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பிரத்யும்னன் மயங்க, ஸாரதி அவனை வேறிடம் கொண்டு சென்ற தும், அவன் களைதேளிந்து ஸாரதியீடம் வருந்திக் கூறியதும்.)

பலமுள்ளவர்களுள் சிறந்த அந்தப் பிரத்யும்னன், ஸால்வனுடைய பாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டவுடன், சேனாமுகத்திலுள்ள

விருஷணிகளா எண்ணாம சித்தறினவர்களுடைய மிகவும் ஆயமமடைந்தார்கள். ஆரச்சே! பிறகு, பிரதயுமனை மயக்கமடைந்தபொழுது, விருஷணி அநந்தக சைனியம் யாவும், ‘ஆ! ஆ!’ என்று ஆலறியது. ஸாலவன் மிகவும் களிப்படைந்தவனானான். அப்பொழுது, ஸாலவன் அவ்வாறு மோகமடைந்ததைக்கண்டு, பாரிமசியடைந்த தேவாபாசகளுள் தாரூகவாபுகரன் வேகமுள்ள குதிரைகளால் லேபாரிசீருந்த ஆக்கமமாக அவனை வெளியில் கொண்டுபோனான். சதானானது சிறிது நேரம் கொண்டுபோகப்பட்டவுடன், சிறந்த தேவராளியான பிரதயுமனை அறிவை அடைந்தது விலலை கட்டுத்துக்கொண்டு, சாத்தியைப் பார்த்துப் பின் வருமாறு சொல்லலானான் :

‘ஸூகபுகரே! எவ்வளவு காரியம் செய்தாய்? அநந்தககுதிரையினைப் போன்றது? சிறந்த வீரர்களான விருஷணிகளுக்கும் யுத்தத்தில் இது தாமதமாக சொல்லப்படவில்லை. ஸூகபுகரே! உனக்குப் பெரிய யுத்தத்தில் ஸாலவனைப் பார்த்து மோகமடைந்து, சண்டையிற் பார்த்துத் திகைப்பானது, இவ்வாறே இருக்கின்றதா? உன்னைப்போல எனக்குச் சொல்’ என்றான். ஸூகபுகரன், ‘ஓ! ஜலூபந்தககுமாரே! எனக்கு மோகமில்லை; பயமும் எனனை ஆடையிலில்லை. ஓ! கேசவந்தன! அனல், ஸாலவன் உன்னை ஸூகிகக முடியாதவனென்று நினைக்கின்றான். ஓ! வீர! மரணம் செய்யாதவராய் மலமுள்ள வனுமான் அப்படியும் உன்னைத் தொடர் சியாகளும் தகுதவந்திரன், சண்டையில் மோகமடைந்த நாமனான் தேவராளியானவன் தேவாபாசகளுள் காக்கப்பட்ட நகுந்தவன். ஆயுத்தமே! உன்னை யில் நீ எனனால் எப்பொழுதும் காக்கப்பட்ட நகுந்தவன்’ என்று சுருதி காண விலகிச் செல்லுகின்றேன். ஓ! மிகையுள்ளவரையடைந்தவனே! நுந்தவனியின் புத்திர! நீயே நுருவலையிருக்கிறாய். அஸுராக்களால் அனேகங்களால் (யுத்தத்தில்) எதிர்ப்பு எமனாலில்லை யென்று எண்ணியிருக்காவிடில் செல்லுகின்றேன்’ என்றான்.

கௌபவமீ! அப்பொழுது, தேவராளிகள் இவ்விதம் சொல்லுவகையில், மகமநவலுமுள்ள பிரதயுமனான, மறுபடியும் தேவரளத்திருப்பி, ஸூகரனை கோக்கிச் சொல்லலுற்றான். ‘ஓ! தாரூகன் புத்திரே! ஸூகபுகரே! நான் உயிருடனிருக்கும்போது, உரு சயத்திலுள்ள எககாரணம்பற்றியும் இவ்விதம் போரிசீருந்தது விலகிச் சொல்லாத நீ திருப்பவும் செய்யாதே. யுத்தத்தைவிட்டுச் செல்லுகிற வனும, சீர்ப்பு விடுக, ந, ‘நான் உன்னை சார்ந்தவன்’ என்று சொல்லு

கிறவனைக் கொல்லுகிறவனும, ஸ்திரீயையும் பாலனையும் கிழவனையும் தேரற்றவனையும் தலைமயிரவிழந்தவனையும் சஸ்திரமும ஆபுதமும ஓடிந்தவனையும் கொல்லுகிறவனும வருஷ்ணிகுலத்தில் பிறந்தவரலலர். நீயும் ஸூத குலத்தில பிறந்தவன்; தேரோடுவதில ஞானத்தை அடைந்தவன்; புத்தங்களில வருஷ்ணிகளின வழக்கத்தை அறிந்தவனாகவுமிருக்கிறாய். போர்முனையில் வருஷ்ணிகளின செயலை முழுமையும அறிந்த அபபடிப்பட்ட நீ, இவ்விதம் விலகிச் செல்வதை எக காரணம் பற்றியும் திருமபவும் செயயாதே. பின்வாங்கினவனும முதுகிலடிக்கப்பட்டவனும மயக்கத்தை அடைந்தவனும புத்தத்திலிருந்து ஓடினவனுமான எனனை, நெருங்கமுடியாதவரும் கதனுக்குத் தமையனானுமான மாதவா என்ன சொல்லுவாரா? கேசவருக்கு முன்னுண்டானவரும் நீலவஸ்திரமுள்ளவரும் மிகக் கதமுள்ளவரும் பெரிய தோளுள்ளவருமான பலதேவரும் வந்து சோந்தால என்ன சொல்வார்? ஓ! ஸூத! புத்தத்தில் சிங்கம்போன்றவனும மஹாரதனும சினியின பேரனுமான ஸாத்யகிபும சண்டையில் ஜயிப்பவனான ஸாமபனும் புத்தத்திலிருந்து பின்வாங்கின (எனனை) என்ன சொல்லுவாரா? ஸாரதியே! ஜயிக்கமுடியாத சாருதேஷ்ணனும கதனும ஸாரணனும மஹா பாஹுவான அக்ரூரனும எனனை என்ன சொல்லுவார்? ரூரனும் நன்குமதிக்கப்பட்டவனும சாந்தனும் எப்பொழுதும் ஆண்மையிற் சிறந்தவனென்ற செருக்குள்ளவனுமான எனனை விருஷ்ணி வீரர்களின் மனைவியா ஒன்றுசேர்ந்து என்ன சொல்லுவார்களா? 'இந்தப் பிரதயும்னன பயந்த பெரிய சண்டையை விட்டு வருகின்றான். இவனை நிரதிக்கவேண்டும' என்று சொல்வார்கள்; 'நன்கு செய்தான்' என்று சொல்லார். ஓ! ஸூதபுத்திர! எனக்கோ எனனைப்போன்றவனுக்கோ, 'நிரதிக்கத்தக்கது' என்ற வார்த்தையால் செய்யும் பரிகாஸமும் மரணத்தைவிட அதிகமானது. அப்படிப்பட்ட நீ திரும்பவும் பின்போகாதே. மதுவைக்கொன்ற ஹரியானவர் பாரததை என்னிடம்வைத்துவிட்டுப் பரதஸ்ரேஷ்டருடைய யாகத்திற்குப் போயிருக்கிறார். இப்பொழுது நான் பொறுத்திருந்தால் கூடாது. ஓ! ஸூதகுமார! வெளிக்கிளம்பப்போகிற வீரரான க்ருதவர்மா, 'நான் ஸால்வனைத் தடுக்கப்போகின்றேன. நீர் நில்லும' என்று என்னால் தடுக்கப்பட்டார். ஹருதிகரின் புத்திரரான அவரும் எனனைப் புகழ்ந்துகொண்டே திரும்பினார். புத்தத்தை விட்டு அந்த மஹாரதரை அடைந்து என்னசொல்வேன? சங்கசக்ரகதாதாரியும் பகைவரால் மீறமுடியாதவரும் பெரிய கைகளுள்ள

வரும் புருஷருடான புண்டரீகாச்சுரை நோக்கி என்ன சொல்லுவன? சாதயகியையும் பலதேவையையும் என்னுடனா எப்பொழுதும் போட்டி போடுகின்ற மறுமுள்ள அந்தக் கிருஷ்ணரிகளையும் நோக்கி நான் என்ன சொல்லுவேன்? ஓ! ஸுதபு, நம! இந்த யுத்தத்தைவிட்டுப் பாணாங்கவால் முதுகில் அடிப்பட்டவனும் ஸ்வாநீகமற்றவனும் உனனால் பின்கொண்டுபோகப்பட்டவனுமாகி விவிலி, ந, ந, ம உயிருடன் இருேன். தாருகநகரன்! மறுபடியும் தேருடன் வேகமாகத் திருமடி. அபதனுகுகளிலும் எககாரணமபற்றியும் இவ்வாறு பிறகும செய்யாதே. ஓ! ஸுதபு, நம! நான் யுத்தத்திலிருந்து பயந்து முதுகில் பாணாங்கவால் அடிக்கப்பட்டபு பின்கொண்டு ஸாரிமை விவிலி, ந, ந, ம பெரிதாக நினைவேன். ஓ! ஸுதபு, நம! நான் பயந்தால் பீடிக்கப்பட்டால் சண்டையைவிட்டு இழிவானவனைப் போலப் பின் வாங்கியதை நீ எககாலத்திலாவது அறிந்ததல்லாடா? ஓ! தாருகபு, நம! சண்டையை விட்டுவிடுவதற்கு நான் தக்கவனல்லேன். யுத்தத்தை மிக விருப்புகின்ற எனக்காக அப்படிப்பட்ட கீயுத்தம் நடக்கிற இடத்துக்குப் போவாய்' எனமுன்.

பத்தொன்பதாவது அத்தபாயம்.

அர்ஜுனகுபீகமனபர்வம். (தொடர்க்கீழ்.)

(ஸால்வன் பிரத்யும்னனால் நோல்வியடைந்து திருப்பிக் சென்றது)

ஓ! கௌரவதேயரே! இவ்விதம் சொல்லக்கூடாத ஸுதபு, நம திரன், பிறகு, யுத்தத்திலேயுத்தத்தில் ப்ரத்யும்னனை நோக்கிச் சாதாரியமானதும் இனியதுபான வாக்கியத்தை உட்கீன சொல்லலானான். 'ஓ! நுகமினி குமாரா! சூதுகளை ஓட்டுகின்ற எனக்கு யுத்தத்தில பயமில்லை. விருத்தினிகளானாய யுத்தத்தை அறிந்தவனாகவும் இருக்கின்றேன். இவ்விஷயத்தில் இவ்வாறன்றி வேறுவிதம் செய்யத்தக்கதன்று. ஓ! அபுஷ்மாளே! தேமோட்டும் காரியத்திலே நுகிற வர்களுக்கும் எல்லாக் காரியங்களிலும் தேவராளியைக் காப்பது முக்கியமென்பது உபதேசமாகக் கருதப்பட்டது. நீயும் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறாய். ஓ! வீர! நீயே ஸாலவனால் ப்ரத்யும்னனிடமிருந்து

பாணததால் மிகவும் அடிக்கப்பட்டாய். குழப்பங்கொண்ட நான அங்கிருந்தும் வேறிடம்போனேன். ஸாதவதர்களுட் சிறந்தவனே! கேசவந்தன்! அப்படிப்பட்ட நீ இப்பொழுது தற்செயலாக அறிவை அடைந்தாய். குதிரையோட்டுவதில் என்னுடைய பயிற்சியைப்பார். தாருகனுலுண்டானவனும முறைப்படியே கற்பிக்கப்பட்டவனுமான நான் பயமற்றவனாக ஸால்வனுடைய பெரிதான இந்தச் சேனையில பிரவேசிக்கின்றேன்' என்றான்.

இவ்விதம் சொல்லிய பிறகு, வீரனான ஸாரதி, அப்பொழுது, குதிரைகளைக் கடிவாளங்களால் இழுத்ததுதூண்டி வேகமாகப் போரில் எதிர்த்துச் சென்றான். அரசரே! சவுக்கினால் அடிக்கப்பட்டவை களும கடிவாளங்களால் இழக்கப்பட்டவைகளுமான அந்தச் சிறந்த குதிரைகள் ஸமமானவைகளும் ஏற்றத தாமுவானவைகளுமான நானு வித மண்டலகதிகளையும் பலவிதமான வலசாரி இடசாரிகளையும் எல்லாவிதத்தாலும் (செய்துகொண்டு) ஆகாயத்தில் தாவுவனபோல விளங்கின. ஓ! அரசரே! அப்பொழுது அவைகள் தாருக புத்திரனைக் கைதோந்தவனென்று அறிந்து, (அவனால்) உயரத தூக்கப்படுவனபோலக் கால்களால் பூயியைத் தொடவில்லை. பாதம்ரேஷ்டரே! அவன் சிறு முயற்சியாலேயே அந்த ஸால்வனுடைய சேனையை இடமாகச் சுற்றிவந்தான். அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. யுத்தத்தில் பயங்கரான ஸாலவன், இடமாக வந்ததைப்பொருமல ப்ரதயும்னனுடைய தேர்ப்பாகளை மூன்று பாணங்களால் சீக்கிரமாக நனகு அடித்தான். ஓ! புஜபலமிக்கவரே! தாருகனுடைய புத்திரனே, அந்தப் பாணவேகத்தை மதிபாமல் மறுபடியும் இடப்பக்கமாகவே போனான். வீரரே! பிறகு, அந்த ஸௌபராஜன், பலவித பாணங்களை மறுபடியும் ருக்மிணி புதரான என்னுடைய மகன்மீது விடுத்தான். பகைவீரர்களைக் கொல்பவனான ருக்மிணியின் புத்திரன், புன்னகைசெய்து கைத்திறமையைக் காண்பித்துக்கொண்டு, அந்தப் பாணங்களைத் (தன்னிடம்) வருமுன்னரே கூடாமையான பாணங்களால் துண்டாக்கினான். ஸௌபராஜன் அந்த அம்புகள் ப்ரதயும்னனால் அறுக்கப்பட்டதைக்கண்டு பயங்கரமான ஆஸூரமாயையை அடைந்து அம்புகளை எய்தான். பிரதயும்னன், மஹாபலமுள்ள தைதேயாஸ்திரம பிரயோகிக்கப்படுதலை அறிந்து, பிரம்மாஸ்திரத்தினால் அதனை வரும் வழியிலேயே துண்டாக்கி வேறு பாணங்களை விட்டான். இரத்தத்தைக் குடிக்கும் அந்தப் பாணங்கள் அவனால் விடப்பட்ட (வேறு) அஸ்திரத்தைச் சீக்கிரம் தள்ளி (அவனைத்) தலையிலும் மார்பிலும் முகத்திலும் அடித்தன.

அவன் மயக்கத்தை அடைந்தான் ; (கீழேயும்) விழுந்தான். அந்த அற்புத ஸால்வன் பாணாத்ரால நனகு பீடிகைகட்டி விழுந்தபின், பகைவரை வாட்டுகின்ற ருக்மிணிபுத்தரன் வேறு பாணாத்ரபட்டினத்தை அடைந்தான். கட்டமான தாசாரஹரனைவராயும் அந்நிவாநகரனால் புத்திகைகப்பட்டனம், முரியனாகும் அகலிகளும் தப்பான காந்தியுள்ள அமநானில் புட்டப்படுகின்றதுமான அந்நிவாநகரத்தைக்கொண்டு ஆதாரமானது 'ஆ! ஆ!' என்ற ஒலியுள்ள தாயிற்று.

பிறகு, இந்நிவாநகரம் குபேரநகரம் ஆகிய தேவக்கப்பட்டதாரனைவரும் நாரதரையும் மனோ வேகமுள்ள வாயுக்களும் அழைப்பினார்கள். அவர்கள் ருக்மிணிபுத்தரனை அடைந்து, 'ஓ! வீர! ஸால்வராஜன் உனனால் எவ்விதத்திலும் கொல்லாத தகவல்களை அல்லலன். திருமயகம் பாணாத்ர இழந்திருக்கான். புத்தத்தில் உனனால் இவன் கொல்லப்பட்டான். இந்நிவாநகரத்திலும் புத்தத்தில் கொல்லத்தக்க மனிதன் ஓரிடத்திலுமில்லை. மிக்க புறப்பொருள் எவனை! தேவகீபுத்திரனை கிருஷ்ணன் புத்தத்தில் இவனுக்கு மாணாத்ர சேய்ப்பவனென்று பிரமமணினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறான். அவன் பொய்யாகாத' என்றும் தேவகுகளின் வசனத்தைச் சொல்லினான். பிறகு, பிரத்யுமனன் மிக்க களிப்படைந்து, 'மேலான பாணாத்ர சிற்றந்த வில்லிக்குருந் காந்திய அழைப்பொடியிலும் வைத்துவிட்டான். ஓ! ராஜேந்திரே! பிரத்யுமனனது பாணாத்ர பீடிகைகப்பட்ட ஸால்வன் மிக்க மனவருத்தமுற்று எழுந்து வேலைகட்டின அங்கிருந்து வேகமாக விலகிச் சென்றான். ஓ! ராஜேந்திரே! விருஷாசிகளாற் பீடிக்கப்பெற்ற அந்நிவாநகரத்தை நவாரகையை விட்டு வெளியிடுகின்ற அடைந்து அப்பொழுது அந்நிவாநகர அடைந்தான்.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுனோபீகமனபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(மாதவர் தாம் ஸால்வனுடன் போர்செய்ததை
யுதிஷ்டிராருக்குக் கூறியது.)

அரசரே! உம்முடைய ராஜஸூயமெனலும் பெரிய யாக
மானது முடிந்தவுடன், அங்கிருந்து, அப்பொழுது (அவனால்) விடப்
பெற்ற ஆனர்ததநகரத்தை நான அடைந்தேன். ஓ! மஹாராஜரே!
நான், தவாரகையைக் காந்தியிழந்ததும் வேதாததியயனமும் வஷட்
காரங்களும் அற்றதும் அணியிழந்த சிறந்த ஸதிரீகளுள்ளதுமாகக்
கண்டேன். அறியமுடியாத (=சிதைக்கப்பட்ட) உருவமுள்ள
தவாரகையின் தோட்டங்களைக் கண்டு சங்கை அடைந்த நான், கிருத
வர்மாவை நோக்கி, 'ஓ! ஆணமையிற் சிறந்தவனே! இந்த விருஷ்ணி
களுடைய மாளிகையானது மிகவும் அமைதியற்ற ஆண பெண்க
ளுள்ளதா யிருக்கின்றது. இஃதென்ன? உண்மையாகக் கேட்க
விருமபுகின்றேன்' என்று கேட்டேன். ஓ! அரசரிற் சிறந்தவரே!
இவ்விதம் எனனால் வினவப்பட்டவனும் ஹ்ருதிகன்புத்திரனுமான
அவனும், ஸால்வன் தகைந்ததும் விடுதததுமான இதனை விரிவாகச்
சொல்லினன். ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! யாவறறையும் மிச்சமின்றிக்
கேட்ட பிறகு, ஸால்வராஜனுடைய நாசத்தில நான் அப்பொழுதே
புத்தியைச் செலுத்தினேன். ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! பிறகு, நான்,
பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களையும் தேறுதலசெய்து உக்கிரஸேன
மஹாராஜரையும் ஆகுக்கையும் வஸுதேவரையும் எல்லா விருஷ்ணி
வீரர்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு அப்பொழுது பேசி
னேன்.

'ஓ! யாதவஸரேஷ்டர்களே! எப்பொழுதும் பட்டணத்தில் ஜாக்
ரதையாக இருக்கவேண்டும். நான் ஸால்வராஜனைக் கொல்லுவதற்
காகச் சென்றேனென்று அறியுங்கள். அவனைக் கொல்லாமல் தவா
ரகா பட்டணத்தைக் குறித்துத் திருமபேன். அவனை உள்ளிட்ட
ஸௌப நகரத்தை நாசம்செய்து, திரும்பவும் உங்களைப் பார்ப்பேன்.
பகைவரைப் பயமூட்டும் இந்தத் துநதுபியானது (கீழ் மேல நடு
வென்ற) மூன்றுஸ்வரமுள்ளதாக அடிககப்பட்டும்' என்றேன்.
ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! அந்த வீரர்கள் எல்லாரும் என்னால் உள்ள

படி தேவதூதல செய்யப்பட்டுச் சந்தேகாஷ்டமடைந்தது, 'பகைவர்களை வெல்லும்; போம்' எனறு எனனை நோக்கிச் சொன்னாகவா.

நான பிராமமணாபரேஷ்டர்களை ஸ்வஸ்திவாசகங்களைச் சொல்லச் செய்து மிகக் மனக்கனிப்புற்ற அருத் (யாதவ) விசாகவா யும் ஆசிரவாதகவரால் மகிழ்விக்கப்பட்டிரு 1 சிவபெருமானைத் தலையால் வணங்கிப் பாடி, சலையமென்கிற சிறந்த சங்கத்தை ஸ்திர திகஞ்சு களைச் சபதிககச் செய்துகொண்டி சையாம ஸுகர்வமென வும குகிரைகா பூடப்பட்ட ரத்தனதுடன், முயற்சியுள்ள ஆம் (நீகர் யானை குகிரை காலாநாநிய) நான்கு அங்கங்களுந்நாவுநும் வித்த ம செய்தப்பட்டதும் ஸயத்தால் விவங்குகுநின்ற ஆமான் பெரிய சேனையால் சூழப்பெற்றதுக கிளம்பினேன். ஆனென தேசககியாயம் அனென மரமடர்ந்த மலைகளையும் குளங்களையும் ந்திகளையும் நானடி மார்த்திகாவதமென வும தேவத்தை அடைந்தேனா. ஓ! பற்றலுப் புளியே! அவ்விடத்தில ஸமுத்திரத்திற்குந்கில ஸெயம்பத்தை அடைந்து ஸாலவன் போவதைக் கேட்டுடன். அவனை நான் பிள்ளை ல் தொடர்ந்து போனேன். ஓ! சாஜேநகிரே! பிறகு, ஸாலவ சானனை ஸயித்ததில பார்த்தேனா. பகைவரைக் கொல்வாயீம்! அவ திருந்து ஸமுத்திரத்தை அடைந்து பெரிய அலைகளுள்ள அரு ளுடைய நடுவில ஸமுத்திரத்தின உளலொ ஸாலவன் ஸெயம்பத்தை அடைந்து இருந்தானா. அவன் என்னைப் பார்த்துப் பண்ணைக் காகத் தன்னுடைய சேனையை உடலோ அணியி ளுனா. யுத்திஷ்டிரே! என் ளுடைய கையினால் சேனையானது சிந்திந பிரச மாகவ செய்யப்பட்டுபாடிது, கெட்டஸ்வயாவுழுவா அலவா, நர்வழும் நன மூகப் பார்த்து அடிக்கடி (என்னை; யுத்தத் திற்காகவே விரைந்து ஆழைத்தானா. வில்லிலே ந்துமிடப்பட்ட ஸையம் உயிர்திலைகளைப் பிராகக கடியவைப்பான அலொகம பாணங்கவா யும் அவு ளுடைய பார்த்து கயிட்டகாண்ப்பா ஷில்லை. பிறகு, என்னைக் கெயம் வந்ததை ந்தது. அபரே! அவச ரர்களுள் இழிகாணவனும் பாவத்தன்மைபுள்ளவனும் நெரங்கடிபு யாதவ, ளாபா அல வும் அழிபக்கணக்கான பாணவ்ஷங்களை என்னை செய்தான். அவன் என் ளுடைய சேனையி ளுளவவர்கல் மீதும் தேர்ப்பகவாயீதும் குகிரைகள்மீதும் அம்புகளை ளுறைத் தான். நான்கள் பாணங்களைப் பிராருட்டித்தாதவக்கவாக யுத்தம

1. சிவபெருமானைத் தலையால் வணங்கிப் பாடி, சலையமென்கிற சிறந்த சங்கத்தை ஸ்திர திகஞ்சுகளைச் சபதிககச் செய்துகொண்டி சையாம ஸுகர்வமென வும குகிரைகா பூடப்பட்ட ரத்தனதுடன், முயற்சியுள்ள ஆம் (நீகர் யானை குகிரை காலாநாநிய) நான்கு அங்கங்களுந்நாவுநும் வித்த ம செய்தப்பட்டதும் ஸயத்தால் விவங்குகுநின்ற ஆமான் பெரிய சேனையால் சூழப்பெற்றதுக கிளம்பினேன். ஆனென தேசககியாயம் அனென மரமடர்ந்த மலைகளையும் குளங்களையும் ந்திகளையும் நானடி மார்த்திகாவதமென வும தேவத்தை அடைந்தேனா. ஓ! பற்றலுப் புளியே! அவ்விடத்தில ஸமுத்திரத்திற்குந்கில ஸெயம்பத்தை அடைந்து ஸாலவன் போவதைக் கேட்டுடன். அவனை நான் பிள்ளை ல் தொடர்ந்து போனேன். ஓ! சாஜேநகிரே! பிறகு, ஸாலவ சானனை ஸயித்ததில பார்த்தேனா. பகைவரைக் கொல்வாயீம்! அவ திருந்து ஸமுத்திரத்தை அடைந்து பெரிய அலைகளுள்ள அரு ளுடைய நடுவில ஸமுத்திரத்தின உளலொ ஸாலவன் ஸெயம்பத்தை அடைந்து இருந்தானா. அவன் என்னைப் பார்த்துப் பண்ணைக் காகத் தன்னுடைய சேனையை உடலோ அணியி ளுனா. யுத்திஷ்டிரே! என் ளுடைய கையினால் சேனையானது சிந்திந பிரச மாகவ செய்யப்பட்டுபாடிது, கெட்டஸ்வயாவுழுவா அலவா, நர்வழும் நன மூகப் பார்த்து அடிக்கடி (என்னை; யுத்தத் திற்காகவே விரைந்து ஆழைத்தானா. வில்லிலே ந்துமிடப்பட்ட ஸையம் உயிர்திலைகளைப் பிராகக கடியவைப்பான அலொகம பாணங்கவா யும் அவு ளுடைய பார்த்து கயிட்டகாண்ப்பா ஷில்லை. பிறகு, என்னைக் கெயம் வந்ததை ந்தது. அபரே! அவச ரர்களுள் இழிகாணவனும் பாவத்தன்மைபுள்ளவனும் நெரங்கடிபு யாதவ, ளாபா அல வும் அழிபக்கணக்கான பாணவ்ஷங்களை என்னை செய்தான். அவன் என் ளுடைய சேனையி ளுளவவர்கல் மீதும் தேர்ப்பகவாயீதும் குகிரைகள்மீதும் அம்புகளை ளுறைத் தான். நான்கள் பாணங்களைப் பிராருட்டித்தாதவக்கவாக யுத்தம

செய்தோம். பிறகு, ஸால்வன்பினவந்த வீரர்கள், சண்டையில், வணங்கின கண்களுள்ள பாணங்களுடைய நூறுபிரங்களை என்னிடத்தில் எறிந்தார்கள். மர்மங்களைப் பிளக்கின்ற அந்தப்பாணங்களால் அந்த அஸுரர்கள் குதிரைகளையும் தேரையும் தவஜதையும் தாருகணையும் மறைத்தார்கள். ஓ! வீரரே! என்னுடைய சேனையிலுள்ளவர்களும் நானும் குதிரைகளும் பாணங்களால் மூடப்பட்டுக் காணப்படவில்லை கௌந்தியரே! பிறகு, நானும் தேவர்களின் முறையுடன் ஜபிக்கப்பட்ட பல பதினாயிரம் பாணங்களை விலகினால் பிரயோகம் செய்தேன் ஓ! பாரதரே! அவ்விடத்தில் என்னுடைய சேனைகரு (ஒன்றும்) புலப்படவில்லை. ஆகாயத்திலிருக்கும் அந்த ஸௌபமானது ஒரு குரோச தூரத்திலிருப்பதுபோலக் காணப்பட்டது. பிறகு, ஆகாயத்தையடைந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் எல்லாத் தேவர்களும் உரத்த சிங்கநாதத்தாலும் கையொலியினாலும் என்னைச் சந்தோஷப்படுத்தினார்கள். 1 என்கை நுனியினால் விடப்பட்டவைகளும் பலவிதமான புங்கங்களையுடையவைகளுமான அம்புகள் அஸுரர்களின் அங்கங்களில் விடிந் பூசுகள்போல நுழைந்தன. பிறகு, கூரிய கண்களால் ஸௌபமத்தியில் அடிக்கப்படுகின்றவர்களும் பெரிய கடலில் விழுகின்றவர்களும்மாகிய இவர்களுடைய ஹலஹலவென்ற சபதமானது அதிகரித்தது. அந்த அஸுரர்கள் தோள்களும் கழுத்துக்களும் அறுக்கப்பட்டுத் தலையிலலாத முண்டங்களின் வடிவமாகக் காணப்படுகின்றவர்களாகிப் பயங்கரமாகக் கத்திக் கொண்டு விழுந்தார்கள். விழுந்த அவர்களும், சமுத்திரஜலத்தில் வலிப்பவைகளால் தின்னப்பட்டார்கள். பிறகு, நான் பசுவின் பாலுக்கும் முலைப்பூவுக்கும் சந்திரனுக்கும் தாமரைத் தண்டுகளும் வெள்ளிகளும் ஒப்பான கார்த்தியுள்ள பாஞ்சஜன்யமென்னும் சங்குதை உரக்க ஊதினேன்.

ஸௌபபதியான ஸால்வன், போரில் அந்தக்கடலில் விழுந்த அவர்களைக்கண்டு, பிறகு, பெரிய கபடபுத்தத்தால் என்னுடன் சண்டைசெய்தான். பிறகு, கதாபுத்தங்களும், கலப்பைகளும், ப்ராஸங்களும், சூலங்களும், சக்திகளும், கோடாலிகளும், கத்திகளும், (முறையே ஸுப்ரம்மணயர், இந்திரன், வருணன், யமன் இவர்களின் ஆபுத்தங்களான) சக்தி குலிசம் பாசம் தண்டம் இவற்றை ஒத்த அம்புகளும், பட்டஸங்களும், புசண்டிகளும் என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் விழுந்தன. அந்த மாயையை நான் ஏற்று மாயை

பரிணாலையே சீக்கிரமாக நாசம் செய்தேன. அந்த மாயை நாசம் செய்யப்பட்டவுடன், அவன் மலையின் கொடுமுடிகளால் யுத்தம் செய்தான். ஓ! பாரதே! பிறகு, இழுத்துப்போலவும் வெளிச்சம் போலவும் மேகத்தால் மறைந்த நினைமீபோலவும் மேகமில்லாததும் போலவும் தோன்றின. பாரதே! சூரியசூரியம் உஷ்ணமும் நெருப்புமாரியும் புழுதிமழையும் அயுத்தமழையும் உண்டாயின. இவ்விதம், சந்திரவான்வன் மாயையைச் செய்துகொண்டு என்னுடன் யுத்தம் செய்தான். அவை ஆணைத்தையும் நான் ஆற்றித்தொகுண்டு மாயையாலேயே நாசம் செய்தேன. காலங்கடவாமல் பாண்டுகளைக் கொண்டு சண்டையால் எல்லாவற்றையும் உதிவிட்டேன். ஓ! மஹாபாஹீசே! பிறகு, மாயையானது என்னுள் யுத்தத்திலே அழிக்கப்பட்டவுடன், அஸுமன், புத்தியை மோகிக்கச்செய்யும் வேறு மாயையைச் செய்தான். ஓ! மஹாபாஹீசே! கௌந்தீசயஸீ! பிறகு, அகாயமானது நாயு நூரியரை உடையது போலவும் நாயு சக்தியை உடையதுபோலவும் அரிமம் பதினாயிரம் நகைத்திரங்களைமுடையது போலவும் அரிதலு. பிறகு, அப்பொழுது, பசுவும் சாத்திரியும் திகுக்குகளுள் அறியப்படவில்லை. நான் போகத்தையடைந்தேன், பிறகு, பாஹிஸ்தபகலை, பரிசீரியாகம் செய்தேன். அவனுடைய அஸ்திரமானது என் அஸ்திரத்தால் நானா தூபிபால சித்திர அழிக்கப்பட்டது அழிந்தது. அப்படி அந்த நெருக்கமால் சண்டையானது மயிர்க்கூடுசத்தை உண்டுபண்ணக் கூடியநாயி, நுகந்து. ஓ! சாரீஸந்திரே! மறுபடியும், வெளிச்சத்தை அடைந்து நிநுப்பவும் பகைவனுடன் யுத்தம் செய்தேன்.

இருபத்தேராவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுன ஓபிகமனபர்வம். (தொடக்கம்)

(கோவிந்தருக்கும் ஸால்வனுக்தம் நடந்த யுத்தத்தில் ஸால்வன் மாயையால் வஸுதேவரை வெட்டிக் காட்டி கோவிந்தன் மயங்கியதும், அவர் அதை மாயை என்றறிந்து மறுபடியும் சண்டை தொடங்கியதும்.)

இவ்விதம் அண்ணாமலிற் சிபந்தவனும் அரசர்களுக்குப் பெரும் பகைவனுமான அந்த ஸால்வன், யுத்தத்தில் என்னுடன் சண்டை

செய்கிறதற்காகத் திருமபவும் ஆகாயத்தை அடைந்தான். ஓ! மஹாராஜரே! பிறகு, மந்தபுத்தியுள்ள ஸாலவன், ஜயத்தை விரும பிககொண்டு, பிரங்குகளையும் பிரகாசுகும் பெரிய கதைகளையும் சூலங்களையும் உலக்கைகளையும் கத்திகளையும் கோபத்தால் எனமேல எறிந்தான். நான் ஆகாயத்திலிருந்து வருகின்ற அவைகளை விரை வில் விடப்பட்ட பாணங்களால் ஆகாயத்திலேயே சீக்கிரம் தடுத்து இரண்டு மூன்றாக வெட்டினேன். பிறகு, ஆகாயத்தில் சப்தம் உண்டாயிற்று. பின்னா, அவன், வணங்கின கணுககளுள்ள தூரூயிரம் பாணங்களால் தாருகனமீதும் குதிரைகளமீதும் தேர்மீதும் நனகு தூற்றினான்.

ஓ! வீரரே! பிறகு, தாருகன், மயங்கினவன்போல என்னை நோக்கி, 'ஸாலவ பாணத்தால் நன்கு பீடிக்கப்பட்டேன். இருக்க வேண்டுமே என்று இருக்கின்றேன். என்னுடைய அங்கம் மிகவும் சோரவை அடைகின்றது. இருப்பதற்குச் சக்தியற்றிருக்கின்றேன்' என்று சொன்னான். இவ்விதம் அந்த ஸாரதியினுடைய தீனமான வார்த்தையை நான் கேட்டு, அந்த ஸாரதியை நன்கு பார்த்து, அவன் பாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கண்டேன். பாண்டவ ஸரேஷ்டரே! அவனுடைய மாபிலும் தலையிலும் சரீரத்திலும் கையிரண்டிலும் அம்புகளாலிரப்பப்படாத இடத்தைக் காணவில்லை. மலையிலுண்டாகும் தாதுப்பொடியுள்ள மலையானது மேகங்களால் பொழியப்பட்டு (ச் சிவந்த ஜலத்தைப் பெருகுவது போல) அவன் சிறந்த பாணங்களின் காயத்திலிருந்து அதிகமான இரத்தத்தைப் பெருக்கிட்டான். நீண்ட கைகளை உடையவரே! கையில் கடிவாள முள்ளவனும் யுத்தத்தில் ஸாலவ பாணத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனும் தளாசரி அடைந்தவனுமான அந்த ஸாரதியைப் பார்த்துத் தேறுதல் செய்தேன். ஓ! பாரதரே! பிறகு, துவாரகையில் வஸிக்கின்றவனும் ஆஹுகனுடைய வேலைக்காரனுமான ஒரு மனிதன் விரைபவனாகி என தேரிலேறி நடபினால் சொல்வதுபோல வருத்தமுற்று என்னை நோக்கி அந்த ஆகுகனுடைய வார்த்தையையே தழுதழுத்த குரலுடன் சொல்லினன். வீரரே! யுதிஷ்டிரரே! அதனை அறிந்து கொள்ளும். (அவன்,) 'துவாரகாதிபதியும் வீரருமான ஆஹுகர் உமககுச செய்தி சொன்னார். ஓ! கேசவரே! வாரும. உமது பிதா வின தோழரான ஆஹுகர் உமககுச சொல்லிய செய்தியை அறிந்து கொள்ளும். ஓ! வருஷ்ணி நந்தனரே! யாராலும் எதிர்க்க முடியாதவரே! நீ (வேறு காரியத்தில்) தலையிட்டிருக்கும்போது, துவார

கையை அடைந்து ஸாலவனூல வஸுதேவா பலாதகாரமாய்க் கொல
லப்பட்டா. ஓ! ஐனாநதனரே! அநையால், சிறந்த யுகம் செய
தது போலும்; சிருமரிகிதும் குவாரகையைபே காபயர் றும்;
உமகரு இது பெரிய காரியம்' எனமுன.

இவ்விதமான அவனது வாரததையைக் கேட்டு, நான் பிதக மன
வருதநமடைந்தது செய்யதக்கதும் செய்யத நகாததுமான காரயத
தின நிசசயததை அறியவில்லை. ஓ! வீரரே! அநந்தப் பெரிய அப
பிரியதைக கேட்டு, மனநதினூல சாததியகையையும் பலதீநவரையும்
மஹாதனுன பரதயுமனலையும் நிந்திந்தேவன. ஓ! பூநநந்தனரே!
நாடுனு துவாரகையின பானகாவலையும், சிகாஷின் பந்தைததையும்
அவர்களிடத்தில வைத்தது ஸௌபந்ததைத் தன்முந கிஷயத்தில கிளம
பிரீனை பெரிய மையானவகும பதைகவைக கொல லுபவநுமான பன
தேவமும ஸாதாபியும் பரதயுமன லும் வீரயமுமன சிநிதேவ நனமும
சாமபன முநலா'ரேனா' பந்தம உயிமுடனிசுக்நிபாநகேனா (இலலையே)
என்று நான் மிகக் மனவருத்த முளளவனூலீனை. ஓ! மனிநிபு
சிறந்தவரே! இவர்கள் உயிருட னிருக்கமுமேயான, வஸுதீநவா,
நேரில் வகை இநதிசனூலும் எப்பாடுபட்டும கொலை முடியாதவா.
வஸுதேவா நிசசயமாகக் கொலப்பட்டால் பலதீநவா முதலிய இவா
கள் யாவரும் நிசாயமாக உயிரை இழநதாரகன என்பது எண்ணைய
உறுதியான எண்ணம். ஓ! மஹாமரணீரே! அநந்த வஸுதீநவா ய
நாததைதாயும் அழககடி எண்ணிக்கொண்டு கலங்காமல் நிபுமயம
ஸாலவனூடன் யுக்தம் செய்தேன. ஓ! வீரரே! மஹாமரணீரே! அப
பொழுது, அநந்த ஸௌபந்திசிரந்தது விழுகின்ற வஸுதீநவரை நான்
பார்க்கிறேன். சிறந்த, என்னை நிமாகம் வந்தடைந்தது. ஓ! நாதி
பரே! விழுகின்ற எனையைய அநந்தப் சிகாஷின் பந்தாரணது, பண்
ணியமந்நவனூத ஸவந்த் கத்திலிருந் துநல நகைந்திருநிந்தது விழுகின்ற
யயாநிஷிஷைய சூபய'ரேயால் (இநந்தது). அவிழ்க்நூ'ரேயனதும
அழகநடைந்ததுமான தலைப்பாலையும அவிழ்க்ந் உணையும் தலைமயி
மும உளளவதாக விழுகின்ற அவா பண்ணியார்ப்று விழாம கிரகம் சிபா
லக கார்பயாட்டாய். ஓ! கொளநீநவரே! சிறந்த, விந்தாரந் சிறந்த
சார்ங்கமானது என்நயைய கையிஸ்ருந்தது நபுஷிர்ய. நாணும்
மோகந்நதை அடைந்தவனூத், ந தேரின் தடயில உட்கார்ந்தேவன். ஓ!
பாரதரே! நினைவுநவநித தேசினுள்ளி நுக்தும் என்னை உயிரிந்
நவன்'ரேயாய் பார்த்தது, சிறந்த, என்நயைய (தேனை முழுதும்
'ஓ! ஓ!' என்று அலறியது. கைகளை நீட்டிக்கொண்டும் கால்களை

நீட்டிக்கொண்டும் விழுகின்ற என் பிதாவின ஞாபமானது, விழுகின்ற பசுவியினுடைய ஞாபமபோல விளங்கிற்று.

தோள்வலியமைந்தவரே! வீரரே! சூலததையும் பட்டஸ்ததையும் கையில் ஏந்தியவாகள, விழுகின்ற அவரை மிகவும் அடிக் கின்றவாகளாகி எனனுடையமனததையும் கலக்கினார்கள். பிறகு, நான், அப்பொழுது, ஒரு முகூததநேரத்தில் நினைவையடைந்து, அந்தப் பெரிய சண்டையில் ஸௌபததையும் பார்க்கவில்லை; பகைவ னான ஸாலவனையும் பார்க்கவில்லை. வயது முதிர்ந்த பிதாவையும் பார்க்கவில்லை. பிறகு, இது மாயையென்ற நிச்சயம் என மனத்தில் உண்டாயிற்று. பிறகு, மிகமனததெளிவை அடைந்தேன்; திரும பவும், நூற்றுக்கணக்கான பாணங்களை இறைத்தேன்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தாயம்.

அர்ஜுனாபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிந்தர் ஸால்வவதத்தைக்கூறி ஸுபதிரையையும் அபி மன்யுவையும், திருஷ்டத்யும்னன் திரௌபதி புத்திரர்களை யும், திருஷ்டகேது தன் தங்கையான நகுலன் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு தம் தம் ஊருக்குச் சென்றது)

ஓ! பரதஸரேஷ்டரே! பிறகு, நான், அழகிய வில்லைத்தாங்கி, பாணங்களால் ஸௌபததிவிருந்து அணுமர்களுடைய தலைகளை வீழ்த்தினேன். பாம்புகுகொப்பான சரீரமுள்ளவையும் உயரப் போகக்கூடியவையும் மிகக் கூர்மையுள்ளவையும் நல்ல கணுக்க ளுள்ளவையும் வில்லிவிருந்து விடுபட்டவையுமான பாணங்களை ஸால்வ ராஜனைக் குறித்துப் பிரயோகம் செய்தேன். ஓ! குருகுலத்தை வகிப்பவரே! அப்பொழுது, பிறகு, ஸௌபம காணப்படவில்லை. மாயையால் மறைந்ததாயிற்று. பிறகு, நான் ஆச்சரியமடைந்தவ னானேன். ஓ! மஹாராஜரே! பாரதரே! நான் தையததுடன்

பிறகுமபோது, அந்த அஸுரகூட்டத்தினர் விகாரமான முகமும், கலைமயிருமுள்ளவாகனாகி உரககச சப்தம் செய்தார்கள். பிறகு, பெரிய சண்டையில் சப்தத்தைக் குறிவைத்து அடிக்கும் அவு திரத்தை வேகமுள்ளவனாகி அவர்களைத் தொலைக்கவேண்டிய பிரயோகம் செய்தேன். பிறகு, சப்தம் ஓய்ந்தது. அந்தச் சப்தத்தை உண்டுபண்ணின அந்த அஸுரர்கள் யாவரும், சப்தத்தையே குறி யாகவுடையவையும் பரகாசிக்கின்றவையும் நிரியணுகிப்பானவையு மான பாணங்கனால கொல்லப்பட்டார்கள். ஓ! மஹாராஜே! அந்தச் சப்தம் ஓய்ந்தவுடன், மறுபடியும், மறநீருரிடத்தில் வெறு சப்தம் உண்டாயிற்று. அங்கும் பாணங்கனால அடிநீர்கன. ஓ! பாரதே! இவ்விதம் படுத்துத் திருக்கூகா முழுமையும் குறுகிவிட மேலும் அஸுரர்கள் சப்தம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய எண்ணில் கொல்லப்பட்டார்கள். ஓ! வீரரே! என்னுடைய கண்களை மயக்கிக்கொண்டு இஷ்டப்படி செல்லும் னொப்பானது அங்கிருந்து பராகஜ்யோதிஷம் என்னும் பட்டணத்தை அடைந்து மறுபடியும் காணப்பட்டது. பிறகு, லோகங்களுக்கு நாதத்தைச் செய்யும் பயங்கரமான சரீரமுள்ள அஸுரன் பெரிய கல்மாரியால் நிக்கிராக என்னை முடினான். ஓ! ராஜேந்திரமே! அப்படிப்பட்ட நான் கல் மழையால் நான்கு பக்கத்திலும் பீடிகையாபட்டு மலைகளால் மறைக்கப் பட்ட கதையானபுறமுப்போல இருந்தேன். பிறகு, மலை குயில்களே களுடனும் தேர்ப்பாகனுடனும் கொடிமரசு அடையும் பாணங்கனால மறைக்கப்பட்டுப் (பிறரால்) பாக்க முடியாமையை அடைந்தேன். பிறகு, அப்பொழுது எனது சேனையை அடைந்தவர்களை அங்கு விரிந்து விட்டவர்களை யாவரும் பயத்தால் பீடிகையாபட்டுத் திருக்கூக நோக்கி விரைந்து ஓடினார்கள். ஓ! அரசரே! பிறகு, அங்கிதம் நான் காணப்படாதபொழுது ஸவாகம பூமி அகாயம் யாவும், 'ஆ! ஆ!' என்னும் ஒலியுள்ளதாயிற்று. ஓ! மன்னரே! பிறகு, என்னுடைய நீரயிரிக்க ஐனங்கள் மனத்தினாச்சியுறுத்து துக்கமும் சீராகமும் அடைந்து அழுகி நகருரலிடார்கள். பகைவர்களுக்குச் சகந்தாஷ மும சினேகிகர்களுக்குத் துக்கமும் உண்டாயின. ஓ! மலறுதலில்லாத வரே! வீரரே! இவ்விதம் (ஸால்வன் என்னை) ஐந்திதான் என்பதைப் பிறகு (ஸாக்ஷியிடமிருந்து) கேட்டேன். பிறகு, நான் இவ்விரைத்துப் பிரியமானதும் எல்லாக் கற்களையும் தொலைக்கும் கடியா முறான வஸுரா

1 ஒரு மொல விடப்பட்டது.

புத்ததை உயரதநூக்கிக்கொண்டு அந்த எல்லாப் பர்வதங்களுடும் நாசம் செய்தேன். ஓ! மஹாராஜரே! பிறகு, பாவதங்களின் பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு உயிரும செயலும் ஒடுங்கினவைகளான என்னுடைய குதிரைகள் நடுங்குகின்றவைபோல ஆயின. ஆகாயத்தில் மேகக் கூட்டத்தை விலக்கி வெளிவந்த சூரியனைப்போல(க கற்குவியலிலிருந்து) வெளிவந்த என்னைப் பந்துக்கள் யாவரும் பார்த்துத் திரும்பவும் சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு, பர்வதங்களின் பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவையும் உயிரும செயலும் ஒடுங்கினவையுமான குதிரைகளைக் கண்டு ஸூதன என்னைக் குறித்து அக்காலத்திற் சூரிய வாரததையைச் சொல்லலானான்.

‘வ்ருஷணி சூலத்தில் பிறந்தவரே! நிகுகின்ற ஸௌப்பதியான ஸாலவனை நன்கு பாரும. கோவிந்தரே! இவனை அலக்ஷியம் செய்தது போதும். நன்கு முயற்சியைச் செய்யும். ஓ! மிகக் புஜபல முள்ளவரே! கேசவரே! ஸாலவனிடம் மெதுவாயிருந்ததையும்¹ தாக்கூழியத்தையும் இப்பொழுதே விலக்கிவிடும். இவனை நாசம் செய்யும். இவனை உயிருடன் விடாதீர். ஓ! பகைவரைக் கொல்லுகின்ற வீரரே! பகைவனை எல்லாவித பராகிரமத்தாலும் கொல்ல வேண்டும். பலசாலியானவன், பகைவன் பலமற்றவனு யிருந்தாலும் தனது காலடியி லிருந்தாலும் மதிக்கத் தகாதவனு யிருந்தாலும் அவனை அலக்ஷியம் செய்யலாகாது; சண்டையி லிருப்பானாயின் சொல்லவும் வேண்டுமா? ஓ! புருஷப் புலியே! விருஷணி சூல ஸரேஷ்டரே! பிரபுவே! அப்படிப்பட்ட நீர் இவனை எல்லா முயற்சிகளாலும் கொல்லும். நீர் திரும்பவும் காலதாமதம் செய்யவேண்டாம். கோடிக் கணக்கான மிகப் பல வ்ருஷங்களில்² பரசராமரை ஜயித்த இவன் மற்றவரால் கொல்லப்படத் தகாதவனன்றோ? உம்மைத் தவிர (வேறு) ஒருவரும் (இவனைக் கொல்லக் கூடியவா) இல்லை. ஓ! வீரரே! உம்மை அடித்தவனும் தவாரகையை அழித்தவனுமான இவன் மெதுவாக ஜயிக்கப்படத் தக்கவனென்று எண்ணப்படவில்லை; உமக்குச் சினேகிதனுமல்லன்’ என்றான்.

ஓ! கொளந்தேயரே! இது முதலிய ஸாரதியின் வார்த்தையைக் கேட்டு, நான் இது உண்மையென்று அறிந்து, சண்டையில் ஸால்வராஜனைக் கொல்லுவதற்கும் ஸௌபததைத் தள்ளுவதற்கும் புத்ததியை உறுதிப்படுத்தினேன். வீரரே! தாருகனை, ‘ஓரு முகூர்த்தம் பொறு’ என்றும் சொன்னேன். பிறகு, தடுக்கப்பட்டாததும் திவ்ய

1 ‘ஸகிதாம்’ என்பது மூலம். 2 ஸபாபாவம், 159-ம் பக்கத்தில் காண்க.

மாணதும் பிளக்க முடியாததும் மிக்க வீரயமுள்ளதும் அதிக காந்தி யுள்ளதும் யாவரையும் தொலைக்கக் கூடியதும் விருப்பமானதும் யுத்தத்தில் அஸூர நாசம் செய்யக் கூடியதுமான ஆக்ரேயாஸ்திரத்தை அப்பொழுது விலலுடன் சேர்த்தேன. யுத்தத்தில், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், அஸூரர்கள், மிலேசச அரசர்கள் இவர்களைச் சாம்பலாக்கக் கூடியதும் பெரிதும் கூர்மையான முனையுள்ளதும் காலனுகும் அந்த கனுகும் யமனுக்கும் ஒப்பானதும் பன்பன்பானதும் குற்றமற்றதும் ஒப்பற்றதும் பகைவர்களை நாசமாகக் கூடியதுமான சகரத்தை, நான் ஐபமசெய்து, 'எவர்கள் இப்பொழுது எனது சடங்குகளோ அவர்களுடும், ஸௌபகதையும உன்னுடைய வீரயத்தால் நாசம் செய்' எனறு சொல்லித் தோள்வலிமையால் அவனைக் குறித்துக் கோபத்துடன் பரயோகம் செய்தேன. அப்பொழுது, ஆகாயத்தில் போகின்ற ஸூதாசனத்தி னுடைய உருவமானது யுகமுடிவில் மிக எரிக்கப்படுகின்ற இரண்டாவது ஸூரியனுக்கொப்பாக இருந்தது. அது காந்தியற்ற ஸௌபகரத்தை அடைந்து, வாளானது உயரத்தில் வைக்கப்பட்ட கட்டையைப் பிளப்பதுபோல நடுவாகப் பிளந்துவிட்டது' பிறகு, ஸூதாசனத்தின் பலத்தால் அடக்கப்பட்ட ஸௌபமானது, இரண்டாகச் செய்யப்பட்டு, மஹேஸ்வர பாணத்தால் அடக்கப்பட்ட திரிபுரமீஸால் விழுந்தது. அந்த ஸௌபமானது விழுந்தவுடன், சகரமானது எனது கையை அடைந்தது. திருமடபுரம் வேகத்துடன் எடுத்து, 'ஸால்வஸின் பொருட்டுச் செயல்' எனறு நான் சொன்னேன். அது பெரிய யுத்தத்தில் பெரிய கதையைச் சுற்றி அடக்கின்ற ஸால்வஸைச் சீக்கிரமாக இரண்டாகச் செய்து தேஜஸுடன் பிரகாசித்தது. அவ் வீரன கொல்லப்பட்டவுடன், அஸூரர்கள், மனத்தில் பயமடைந்து, எனது பாணங்களால் பீடிகப்பட்டி, 'ஆ! ஆ!' என்று சொல்லிக்கொண்டு திருகுக்களை நீராக்கிச் சென்றார்கள். பிறகு, நான் ஸௌபத்தின் அருகில் தோை நிறுத்திச் சந்தோஷத்துடன் சகரத்தை உதி ஸீககிதர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தினேன். மேருவின் கொடுமுடிக்கு ஒப்பானதும் நாசம்பண்ணப்பெற்ற உபாரிகைகளும் கோபுரங்களு முள்ளதுமான அந்த ஸௌபம் எரிக்கப்படுவதைப் பார்த்து அந்த ஸ்திரீகள் நன்கு ழுட்டம் பிடித்தார்கள். இவ்விதம் யுத்தத்தில் ஸௌபத்தைக் கள்ளி ஸால்வனைத் தொலைத்து 1 ஆந்தத்தேசத்துக்குத் திருமடபுரத்து சினை

1 'ஆயத்தம்' என்று மட்டம் பொன்னப்பட்டது.

கிதர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணினேன். ஓ! அரசரே! ஆகையால், இந்தக் காரணம்பற்றி அஸ்திபுட்டணத்தை நான் அடையவில்லை. ஓ! பகைவர்களைக் கொல்பவரே! வந்திருப்பேனாகில, தூரியோதனன் உயிருடனிருக்கமாட்டான். ஓ! வீரரே! அல்லது, யான் வந்திருந்தால் அவ்விதம் சூது நடந்திராது. இப்பொழுது நான் என்ன செய்வேன்? உடைந்த அணையானது ஜலத்தைத் தடுக்க முடியாதன்றே?’ என்றார்.

பெரிய கையுள்ளவரும் புருஷோத்தமரும் நித்திய ஸ்ரீயுடன் கூடியவருமான கேசவர் இவ்விதம் தர்மபுத்திரரை நோக்கிச் சொல்லி விட்டு, பாண்டவர்களிடம் அனுமதிபெற்றுப் புறப்பட்டார். பெரிய கைகளுள்ள அந்தக் கோவிந்தர் தர்மராஜரான யுகிஷ்டிரரை நமஸ்கரித்து அரசரான அவராலும் பீமனாலும் உச்சியில் முகரப்பட்டும் அர்ஜுனனால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டும் இரட்டையரால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டும் தெளம்யரால் நன்குமதிக்கப்பெற்றும் திரௌபதியினால் கண்ணீருடன் பூஜிக்கப்பெற்றும் பாண்டவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டும் ஸுபதரையையும் அபிமன்யுவையும் பொன்மயமான தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு தாமும் அதில் ஏறினார். அவர் தாமபுத்திரரைச் சமாதானப்படுத்தி, ஸூரியனுக்கு ஒப்பான காந்தியுள்ளதும் சைப்யம் ஸுகீர்வம் என்னும் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றதுமான தேருடன் தவாரகையைக் குறித்துச் சென்றார். அவர் போனபிறகு, பாஷதனைத் திருஷ்டதயும்னனும், திரௌபதியின புத்திரர்களை அழைத்துக் கொண்டு, அப்பொழுது தன பட்டணத்தைக்குறித்துச் சென்றான். பிறகு, சேதிராஜனைத் திருஷ்டகேதுவும் பாண்டவர்களைப்பார்த்து விட்டு, ¹ ஸஹோதரியை அழைத்துக்கொண்டு அழகிய சக்திமதி என்ற பட்டணத்தைக் குறித்துச் சென்றான். ஓ! பாரதரே! அந்தக் ² கேசயர்களும், அளவற்ற காந்தியுள்ள தாமபுத்திரரால் விடை அளிக்கப்பெற்று, எல்லாப் பாண்டவர்களிடமும் சொல்லிக்கொண்டு போனார்கள். பிராமமணர்களும் வைஸயர்களும் மற்றும் தம் தேசத்தில் வசிப்பவர்களும் நன்கு அனுப்பப்பட்டவர்களா யிருந்தாலும் பாண்டவர்களை விடவில்லை. ஓ! ராஜேந்திரரே! பரதிரிற் சிறுதவரே! காம்யகவனத்தில் அந்த மஹாதமாக்களின் கூட்டமானது மிக்க ஆச்சரிய

1 ‘நகுலனின் மனைவி, கரேணுமதி என்று பெயருள்ளவள்’ என்பது பழையபுரா. இப்பெயர் ரேணுமதி என்றும் வழங்கும்

2 ‘இவர்கள் ஸஹதேவன் மைத்துனர்கள்’ என்பது பழையபுரா.

மான காட்சியுள்ளதாக இருந்தது. பெரியமனமுள்ள தர்மபுகாரும், அந்நப பிராமணாசுரிடம் அனுமதிபெற்று, உரிய காலத்தில், 'மத்தஸைத் பூட்டுவகா' என்று ஆட்களை உத்தரவு செய்தா.

இருபத்துமூன்றாவது அகயாயம்.

அர்ஜுன பிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மாதவர் முதலியோர் திரும்பிச் சென்றபின் யுதிஷ்டிரர் நகர ஜனங்களைத் தேற்றி அனுப்பியது.)

அந்த யாதவபுத்தியான மாதவா போனவுடன், பரமசிவனுக்கு ஒப்பான காட்சியுள்ள வீராகளான யுதிஷ்டிரரும் பீமசேனனும் ஆரணுமும் இரட்டையரும் நிரோபதியும் புரோஹிதரும், நிகைமென்னும் பொன்னுணையங்களையும் வஸ்திரங்களையும் சீகாகளையும் சினைஷ் வேதங்களும் பரணவம் ஆகிய இவற்றை அநிகைவாகுளுக்காக கொடுத்தது, ஒன்றிசொந்தும், சிறந்த குகிரைகளுடன் கூடிய மிக விளையுள்ள தேர்க்கரிவற்றிக் காட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். 1 இருபது வேலைகாரர்களும் (ம, 2, 3) யாவரும் முன்னரே அபுத்திரபித்தவர்களாக (பாண்டவாளுடைய) விறகையும சந்திரங்கலையும் பிரகாசிக்கின்ற 2 சபங்களையும் நான்கு அரணையும் யந்திரங்களையும் 3 ஸாயசங்களையும் எடுத்தகுகொண்டு நோடாக மிசென்றார்கள். பிறகு, ரெவிஷிதநாயர்களும வேலைக்காரிகளும் பாஸுத்திரபிஷ்டைய அடைகளையும் அப்பணங்களையும் எடுத்தகுகொண்டு நோடாகதுசென்றார்கள். இத்திரசேனன வேதகளுடன் கூடியவளுக்கே அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு நேருடன் நோடர்க்குப்போனா. பிறகு, பெரிய மனமுள்ள பட்டணத்த ஜனங்கள் தாமபுத்திரசை அடைகது பிரதசுலிணாமசெய்தார்கள்; தெரிவுள்ள பிராமணாசுரிடம் குருநாங்கல தேசத்தாரர்கள் முக்தியமன யாவரும் அந்த யுதிஷ்டிரபீமர் விடை கேட்டுக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது, அரணும் பெரியஸவைய முள்ளவருமான அந்நப தாமபாஜி தெரிவுள்ளவராகித் தர்மபுகாருடன் சேர்ந்தே அவர்களுக்கு வினையளித்தார்; குருநாங்கல தேசத்தின் ஜனக்கட்டைந்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கவும் நின்றுார். கொண்டவர்களில் சிறந்தவரும் மஹாதமாவுமான அவர், பித்த

1 பவ எனப்படும் நோடாகுதிரபுத்திரர், 2, 3 - ஆயின் வகை.

புத்திரர்களிடத்தில் ஸநேகததைச் செய்வதுபோல, அவர்களிடத்தில் ஸநேகததைச் செய்தார். அவர்களும் பரதஸரேஷ்டரான அவரிடத்தில் புத்திரர்கள் பிதாவினிடத்திலிருப்பதுபோல இருந்தார்கள். பிறகு, மகாஜனக கூட்டத்தினர் குருக்களுள் சிறந்த வீரரான அவரை நெருங்கிச் சூழ்நதுகொண்டு இருந்தார்கள். யாவரும், 'ஆ! நாத! ஆ! தர்ம!' என்று சொல்லுகிறவர்களும் வெட்கத்தை அடைந்தவர்களும் கண்ணீருடன் கூடிய முகமுள்ளவர்களுமானார்கள். 'குருக்களுள் சிறந்தவரும் பரஜைகளுக்கு அரட்சருமான தாமராஜர், பிதா புத்திரர்களை விடுவதுபோலப் பட்டணத்திலுள்ளவர்களும் தேசத்திலுள்ளவர்களுமான இந்த நம்மனைவரையும் விட்டு எங்குச் செல்லுகிறார்? ஓ! நரேந்திரரே! கொடியவர்களும், பாவினும், தாமமே என்றும் இருப்பதென்று கருதும் உமக்குக் கெடுதலை விரும்புகின்றவர்களுமான சிறிதும் இரக்கமற்ற புத்திரியுள்ள தூரியோதனனை யும் பாவத்தில புத்திரியுள்ள சகுனியையும் காண்பையும் நிந்திக்க வேண்டும். மஹாதமாவும் வீண்போகாத செய்கையுள்ளவருமான தர்மராஜா தாம் சிவனுடைய புரத்திற்கு ஒப்பானதும் ஒப்பற்றதுமான இந்திரபரஸ்தமென்ற பட்டணத்தை அமைத்து அதனை விட்டு விட்டு எங்கேயோ செல்லுகிறாரே? தேவஸபைபோல விளங்குவதும ஒப்பற்றதும் மஹாதமாவான மயன் செய்ததும் தேவர்களால் காப்பாற்றப்பட்ட தேவமாயை போன்றதுமான ஸபையை விட்டுத் தர்மராஜா எங்குச் செல்லுகிறார்?' என்றாகள்.

அறம பொருள் இன்பங்களை அறிந்தவனும் சிறந்த பராக்கரம முள்ளவனுமான ஆர்ஜுனன், கூடியிருக்கிற அவர்களை நோக்கி, உரக கச சொல்லலான 'அரசர் இந்த வாஸததைக் காடுகளில் கழித்துப் பகைவார்களின் கீர்த்திகளை (ததாம்) கவர்ந்துகொள்ளப்போகிறார். பிராமணஸரேஷ்டர்களே! நீங்கள், சேர்ந்தும் தனிதனும் இருக்கிறவர்களும் அறம பொருள்களை அறிந்தவர்களுமான தவசிகளை அடைந்து அருள்வரச் செய்து எங்களுடைய மேலான விருப்பம் நிறைவேறுமபடி பரார்த்ததிக்கவேண்டும்' என்றான். ஓ! அரசரே! இவ்விதம், ஆர்ஜுனனால வார்த்தை சொல்லப்பட்டவுடன், அந்தப் பிராம்மணர்களும் மறற எல்லாஜாதியார்களும் சந்தோஷத்துடன் அங்கீகரித்தார்கள்; தர்மத்தைச் செய்கிறவர்களுள் சிறந்த தர்ம புதரரை ஒன்று சேர்ந்து பிரதக்ஷிணம் செய்தார்கள். தர்மபுதரரை

1 'கெட்ட அரசனதாளுக்கையிலிருக்க நோகிறதென்ற கவலையால் வெட்கம்' எனப்பறு பழையவுரை.

யும பீமஸையும் அர்ஜுனனையும் திரௌபதியையும் இரட்டையர்களை யும் கெடற்கொண்டு ஸங்கேதாஷ்டமதற்காவர்களாயும் தாமடபுக்திரசால விடைகொடுக்கப்பட்டவர்களாயும் தம தம மரணயுகத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டார்கள்.

இருபத்து நான்காவது அநுபாயம்.

அர்ஜுன குபீகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மாமண்டலங்கள் நெடுநாள் வஸ்சீக நீர்மயித் துந் துவைதவனம் சென்றது.)

பிறகு, அவர்கள் போனவுடன், சூருதியின் புத்திரம ஸத்யமான் பரதுஷைஞ்ஞான விரும்பு தர்மதந்தில் மனமுள்ளவருமான யுகிஷ்டிசா, எல்லா சகோதரர்களையும் பார்த்துப் பொல்லாடாய் : 'ஐனமில்லாத வனத்தில் இருந்த பன்னிரண்டு வருஷம் நாம் வளிக்கவேண்டாம். பெரியகாடில் இருந்த பன்னிரண்டு வருஷமும் நாம் ஸுகமாக வளிக்கக்கூடியதும் அனேக மான்களும் பக்கிசுறும் உள்ளதும் பல வகை மலகளும கலிகளுமுள்ளதும் அழகியதும் புண்ணியமான தும் புண்ணியசாஸ்திரங்களுந் தகவதுமான இடத்தைப் பாருங்கள்' என்றார்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவுடன், அர்ஜுனன், நல்ல மனமுள்ள வரும் மணிநாகவந்த சிவநகவருமான தர்மபுக்தியாக சூருஷைப் போலப் புத்திரம் விடைகொடுக்க ; 'நீரே மஹிஷி பீமாயும் பெரியோர்களையும் உபாஸிப்பவர். மணிநகிலாகத்தில் உம்மால் அறி யப்பட்டதது லை, யுரிலலை. உமாரிலை எனறும் 'வேந்தகின் கலையை அடைந்தவர்களால் வியாஸ புத்திரிய அருநகனர்களும், பித்தகவமுள்ளவரும் புலன்களை அடக்கினவரும் தேவலோகத்தி லிருந்து பிரயமலிலாகநம், கந்தர்வ அபஸஸுகுபாயை லோகம் அகிய எல்லா ஸ்கவாசில்களி தும் எப்போதும் பந்தரிக்கின்ற வருமான காரதரும் உபாஸிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஓ! மரூதே! பிரயமலணர்களுடைய அபிப்பிராயங்களையும் அறிவீர். ஸந்தேதையிலலை. எல்லாருடைய சக்திகளையும் நீரே அறிவீர். ஓ! மரூதே! நன்மைக்குக் காரணத்தையும் நீரே அறிவீர். ஓ! மஹாமரூதே! எந்த இடத்தில் வாஸம்செய்ய விரும்புகின் நீரே அருந

இடத்தில் (வாஸம்) செய்கின்றோம். இந்த தவைதவனம் என்னும் தடாகமோ புண்ணிய ஜனங்களால் வஸிக்கப்பட்டதும் அதிக புஷ்ப மும் பழமுமுள்ளதும் பலவிதமான பக்ஷிகளுள்ளதும் அழகியது மாக இருக்கின்றது. அரசரே! உமக்கு இஷ்டமானால், இந்த இடத் தில் இந்தப் பன்னிரண்டு வருஷங்களையும் இனிதாகக் கழிப்போ மென்று விருமபுகிறேன். நீர் வேறு எதை நினைக்கின்றீர்?' என்றான். யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! பார்த்து! உனனால் எது சொல்லப்பட்டதோ அது எனக்கும் இஷ்டமே. புண்ணியத்தால் பிரசித்திபெற்ற ¹ தவைதவனமென்னும் பெரிய தடாகத்தைக் குறித்துச் செல்வோம்' என்றார்.

பிறகு, தாமானுஷ்டானம் செய்யும் அந்த எல்லாப் பாண்டவா சளும் அனேகம் பிராமமணர்களுடனகூட தவைதவனமென்னும் புண்ணியமான தடாகத்தைக் குறித்துச் சென்றார்கள். அக்னி ஹோததிரத்தூடன் கூடிய பிராமமணர்களும் அப்படியே அக்னி யிலலாதவர்களும் வேதாதயனம் செய்யும் பரமமசாரிகளும் ஸந்தி யாலிகளும் வானபரஸதாகளும் தபஸ்விகளும் மெய்பேசுவதையே இயற்கையாயுடையவர்களும் கடுமையான விந்த முள்ளவர்களுமான அனேகம் பிராமமணர்களும் அவகே யுதிஷ்டிரரை நூற்றுக்கணக்காக வளைந்துகொண்டார்கள். பரதஸரேஷ்டாகளான அந்தப் பாண்டவர் கள் அனேகம் பிராமமணர்களுடன் அவ்விடத்தில் போய்ப் புண்ணிய மானதும் அழகியதுமான தவைதவனத்தை அடைந்தார்கள். வர்ஷா காலத்தில் புஷ்பங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸாலம், பனை, மா, இலாபபை, அடம்பு, கடம்பு, ஸர்ஜம், மருது, கோங்கு என்னும் மரங்களோடு கூடிய அந்தப் பெரியவனத்தை அரசர் பார்த்தார். அந்தக் காட்டில் மயில், நீர்க்கோழி, சகோரம் ஆகிய இவைகளின் கூட்டங்களும் மயில்களும் குயில்களும் பெரிய மரங்களின் உச்சி களில் மனத்தை மகிழ்விக்கும் குரலுடன் கூவிகொண்டிருந்தன. அதிக மதமுள்ளவைகளும், மலைபோன்றவைகளும், பெண்யானை களின் கூட்டங்களுடன் கூடியவைகளும், கூட்டங்களுக்குத் தலைமை யானவைகளுமான பெரிய யானைகளின் பெரிய கூட்டங்களை அவ்

1 'தவைதவனம்' எனப்பது ஒரு தடாகம் எனவும், அதனை உடைய இடத்திற்கும் 'தவைதவனம்' என்று பெயருண்டெனவும் தெரிவித்தது. தவி = ரோகமோகங்களாகிய இரண்டு, இதனை = போய்விட்டன; அது தவீதம்; தவீதம் எனப்பது தவைதம் என்றயிறது வனம் = ஜலம், தவைதமான ஜலமிருப்பது; அதாவது, அந்தத் தடாகம்.

வனத்தில ஆரசா பார்த்தாரர்; அழகிய ஸஸ்வந்தியை அடைந்து, பரிபுத்த மனமுள்ளவர்களும் மரவுரியையும் ஜடையையும் தரிப்பவர்களுமான நாமம செய்பவர்களுக்கு இருப்பிடமான அவ்வனத்தில வித்திடுபெற்ற அனேகக கூட்டங்களைப் பார்த்தாரா. பிறகு, நாரத்தில மனமுள்ளவர்களுள் சிறந்தவரான அந்த ஆரசா, தீநரிவிட்டு இறங்கி, தம்பிமார்களுடைய ஜனங்களுடனும், அளவற்ற சக்தி யுள்ள இந்திரன ஸவர்க்கத்தை அடைவதுபோல, அந்தக் காட்டை அடைந்தாரா. ஸத்தியஸந்தரான அவரை வித்தகராரணக் கூட்டத்தினரும பார்த்த விருப்பமுள்ளவராக ஒன்று சேர்ந்து வந்தார்கள். நல்ல மனமுள்ளவரும் அரசருள் சிங்கம போன்றவருமான அவரைக் காட்டில் வளிப்பவர்களும நுழ்ந்து நின்றார்கள். நாமம செய்யவர்களுள் சிறந்தவரான அவர் எல்லாப் பெரியோர்களையும் வணங்கித் தேவர் போலவும் ஆரசா போலவும் பித்திரமரியாகையெய்யுடையது எல்லாப் பிராமமண்புரேஷ்டர்களுடைய கடிக்கைகாடிகொண்ட அவனிடத்தில் புத்தாரா. தம பித்தாவைப்போல புண்ணியஸ்வபரமுள்ளவரும் மஹாத்மாவுமான அந்த ஆரசா, நாரத்தில முயன்று வாகளான தவசிகளால் அருகிலவந்து பூழிகையெற்றவராகப் புத்தமுள்ள பெரிய மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்தாரா. பார்த்துநீரஷ்டாகளான பிமனும் அரஜுனனும் இரட்டையரும் திரௌபதியும் அந்த வேலைகாரருமான யாவரும், வாகனங்களைவிட்டு, (அசுரங்கு) அடங்கினவர்களாகி அவனிடத்தில் நின்றார்கள். நெடிகள பட்டிந்திருத்தலால் வளைந்திருக்கிற அந்தப் பெரியமரமானது, வலித்ததை அடைந்தவர்களும மஹாத்மாகளும வில்லாளிகளுமான பார்பாணடவர்களால் யானைகூட்டத்தின் தலைமையான்களால் பெரியமலை விளங்குவதுபோல விளங்கிறது.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுன பீதமனபர்வம். (தொடக்கி.)

(மாரீசிகண்டேயர் பாண்டவர்களிடம் வந்து தரிமோபதேசம் செய்து வடக்கே சென்றது.)

அந்தக் காட்டை அடைந்து, ஸுகமடையத் தகுந்தவர்களான ராஜபுத்திரர்கள், கஷ்டமான வாஸந்தை அடைந்து, மங்களா

கரமான அந்த ஸரஸ்வதீந்தியின ஸாலமரக்காடுகளில் இந்திரனுக்கு ஒப்பானவர்களாக பரீதியுடன் வஸிததாரர்கள். குருஸரேஷ்டரும் மஹானுபாவருமான அந்த அரசர் அவ்வனத்தில் அதிகமான கனி கிழங்குகளால் முனிவர்களும் துறவிகளும் பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்களுமான யாவரையும் திருப்தி அடைவித்தார். அந்தப் பெரிய வனத்தில் வஸிக்கின்ற பாண்டவர்களான அரசர்களுக்கு நிரம்பின தவ மகிமையுள்ள புரோகிதரான தெளமயர் தந்தையே இவ்வுடிகளையும் பித்திருக்களைக் குறித்த கர்மங்களையும் செய்தார். ராஜபத்திலிருந்து விலகி (வனத்தில்) வஸிக்கின்ற 1 ஸ்ரீமான்களான அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு மிக நிறைந்த தேஜஸுள்ளவரும் புராதனருமான மார்க்கண்டேய ரிஷியானவா அத்தியாக அந்த ஆஸரமத்தைக் குறித்து வந்தார். ஜ்வலிக்கின்ற நெருப்புக்கொப்பான காந்தியுள்ளவரும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் மனிதர்களாலும் பூஜிக்கப் பெற்றவரும் (அங்கே) வந்தவருமான அந்த மஹா முனிவரை ஒப்பற்ற பலமும விரியமுமுள்ளவரும் பெரியமனமுள்ளவரும் குருகுல ஸரேஷ்டருமான யுதிஷ்டிரா பூஜை செய்தார். அவ்வற்ற தேஜஸுள்ளவரும் யாவும் அறிந்தவரும் மஹாதமாவுமான அம்முனிவர், மனவருத்த மடைந்த தரோபதியையும் தர்மபுத்திரரையும் பீமஸேனையும் அர்ஜுனையும் பார்த்து மனத்தினால் ஸ்ரீராமரை நினைத்துக்கொண்டு தவசிகளின் நடுவில் சிரித்தார்.

தர்மபுத்திரர், மனந்தளர்ந்து, 'இந்த எல்லாத் தவசிகளும் ஸங்கோசத்துடனிருக்கின்றார்கள். நீர், தவசிகள் பார்த்ததுகொண்டிருக்க குடபொழுது, என்னைப்பார்த்தது மகிழ்ந்து சிரிக்கிறீர். இது என்ன?' என்று அவரைக் கேட்டார். மார்க்கண்டேயர், 'ஐய! நான் ஸந்தோஷப்படவுமில்லை; சிரிக்கவுமில்லை; களிப்பினாலுண்டான கொழுப்பும் என்னை அடையவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது உன்னுடைய ஆபத்தைப் பார்த்து ஸத்யமான வரதமுள்ள தசரத புத்திரரான ராமரை நினைக்கின்றேன். பார்த்தனே! அரசரான அவரும் (உன்னைப்போலவே) தந்தையின் கட்டளைப்படி வில்லைந்தி (த தம்பியான) லக்ஷ்மணனுடன் காட்டில வாஸத்தைச் செய்வவராகி முன்பு ரிஸ்யமுக பர்வத்தின் தாமவரையில் என்னாலேயே பார்க்கப்பட்டார். இந்திரனுக்கொப்பானவரும் பெரிய மனமுள்ளவரும் யமனை அடக்குகிறவரும் நமஸ்கையக்கொன்றவரும் சூற்றமற்றவருமான (அந்த) ராமர்

1 'ஸ்ரீமான்கள் = சோபையுடையவர்கள்.' 'வனத்தில் வஸிக்கையிலும் சோபை குறையாதவர்கள்' என்பது.

பிதாவின் கட்டளையினால் காட்டில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு தமது தாமததை செய்தார். இந்திரனுக்கு ஒப்பான வலிமையுள்ளவரும் மஹாஸுபாவரும் யுகந்தங்களில் ஐயிகக முடியாதவருமான அந்த (ராமரும்) ஸுகங்களை விட்டுக் காடுகளில் சஞ்சரித்தார். அதலால், 'நான மிக வலிமையுள்ளவன்' என்று அநாமததைச் செய்யக் கூடாது. சூதநநாய! நரபாகன பந்தனை முதலிய அரசாசனமகடலை முடிவாகவுடைய ஒருநப பூமியை ஐயிருந்து சந்தியத்தாலையே நல்ல லோகங்களை ஐயிருந்தாரன். 'மிக வலிமையுள்ளவன்' என்று அநாமததைச் செய்யக் கூடாது. ஓ! நரஸரேஷ்டனை! காசி கருகங்களுக்கு அரசனும் பெரிபாணமான அலாகனை, மாந்யங்கையுள் பொருளகையும இழந்தபோதும், விரதம் கவமுமவீருந், கவனென்று சொல்லுகிறார்கள். 'மிக வலிமையுள்ளவன்' என்று அநாமததைச் செய்யக் கூடாது. ஓ! நரஸரேஷ்டனை! பிரமமாவினால் முந்தின வேதவாக்யங்களினால் விதிக்கப்பட்டதை ஸாதுகநான ஸபதரிஷிகள்கொளவிததுகொண்டு ஆகாயத்தில் விளங்குகின்றார்கள். 'மிக வலிமையுள்ளவன்' என்று அநாமததைச் செய்யக் கூடாது. ஓ! நரஸரேஷ்டனை! அசனே! அதிக பலமுள்ளவையும் மலைகளின் கொடுமுடிக்குகு ஒப்பானவையும் தந்தகங்களுள்ளவையுமான யானைகளும ரசனது கட்டளையிலிருப்பதைப்பாரா. 'மிக வலிமையுள்ளவன்' என்று அநாமததைச் செய்யக் கூடாது. ஓ! நரேந்திரா! அப்படியே, எல்லாப் பிராணிகளையும் பாரா. ரசனால் கட்டளையிடப்பட்டபடி தமது ஜாதிக்கேற்றவாறு எப்பொழுதும் செய்கையைச் செய்கின்றன. 'மிக வலிமையுள்ளவன்' என்று அநாமததைச் செய்யக் கூடாது. ஓ! பாதக! சந்தியத்தாலும் நாமதநாலும் தகுந்த நலையினும் வெட்கத்தாலும் உண்ட புகழும் ஜோஜஸும், ஒளியையே பொருளாகவுடைய ஸூயனயு காந்தி போல, எல்லாப் பிராணிகளையும் மிகுந்தனையாக விளங்குகின்றன. ஓ! மஹாஸுபாவா! அரசனே! பிரதிஷ்டை செய்க்படி காட்டில் கஷ்டமான இந் வாகத்தைச் செய்து, பிறகு, விளங்கும் (ராஜ்ய) லக்ஷமியைக் கொண்டவர்களிடமிருந்து, அந்தந்த தேஜஸால் அடையப் போகிறாய்' என்றார். அந்த மஹரிஷியானவர் தவசிகளின் நடுவில் சினேகிதர்களுடன் கூடிய அவரை (நோக்கி) இவ்வீதம் வார்த்தை சொல்லிவிட்டுத் தெளமயரையும் கூடினவர்களான பார்த்தர்களையும் கேட்டுக்கொண்டு அங்கிருந்து வடக்குத் திக்கை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இருபத்தாறுவது அத்தாயம்.

அ ர் ஜு னு பி க ம ன ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(தால்பியர், கூத்திரியரின் வளர்ச்சிக் துப் பிராம்மணர் காரண
மென்பதை யுந் ஷ்டிராக் துச் சொல்லியதும், மஹ
ரிஷிகள் யுந் ஷ்டிரிடம் வந்ததும்.)

த்வைதவனததில மஹாதமாககளான பாண்டவாகள வஸிகுதும் போது, (அநதப) பெரிய காடானது பிராம்மணாகளால் நிரமபப் பெற்றதாயிறறு. எப்பொழுதும் எங்கும் சொல்லப்படுகின்ற வேத கோஷததால் புண்ணியமான தவைதவனமென்னும் தடாகமானது பிரம்மலோகததிறகு ஒப்பானதாயிறறு. நானகு பககவகவிலும் சொல்லப்படுகின்ற யஜுஸ், ரிககு, ஸாமம், 1 பராமமணம் இவற்றி னுடைய சப்தமானது மனததிற்கினியதாக இருந்தது. பாரததாக னுடைய நாணுலியும் புத்திமானகளான பிராமமணர்களின் வேத சோஷமும் மனததுசகு இனியவையாயிருந்தன. பிராமமணருடன சேர்ந்த கூத்திரியஜாதியும் மிகவும் விளங்கிற்று. பிறகு, தால்பய குடுமபததைச சேர்ந்த 2 பகரெனபவா (ஸந்தியையை) பூஜிதது உட காராதவரும், ரிஷிகளால் சூழப்பட்டவரும், குந்தியின் புத்திரரும், தர்மராஜருமான யுதிஷ்டிரரைப பாரததுச சொல்லலானார்.

‘ஓ! குருஸ்ரேஷ்டரே! ஓ! பாரததரே! தவைதவனததில் தவசிகளான பிராமமணாகளுடைய அகனி நனகுஜவலிககின்ற ஹோம வேளையைப்பாரும். இந்தப புணயவனததில பிருகுவமசதகின்றம அங்கிரஸ் வமசதகின்றம வஸிஷ்டவமசதகின்றம கஸயபவமசதகின்ற மும் மிக்கபாகயசாலிகளான அகஸ்தியவமசததவரும் சிறந்த விரத முள்ள அதரிவமசததவாகளுட, உலகமுழுமையிலும் சிறந்தவாகளு மான பிராமமணர்கள் உம்முடனசோரது உமமால் காககப்பட்டுத தர்மங்களைச செய்கிறார்கள். ஓ! கௌரவரே! பாரததரே! கௌர தேயரே! உம்மைநோககிச் சொல்லப்போகிற என்னுடைய இந்த வார்த்தையை ஒருவழிப்பட்ட மனததோடு தமபிகளுடன கேளும். கூத்திரியஜாதியுடன் கூடிய பிராம்மண ஜாதியும் பிராம்மண ஜாதி

1 ‘கத்பா நம்’ எனபது மூலம்; ‘பராமமணம்’ எனபது பழைய உரை. பாதம் அகூரம் இவற்றின வரையறையினறி இருபபது பராமமணம்.

2 இவா தால்பயருடைய பாரது எனறு தெரிகிறது.

யுடன் கூடிய சூதத்திரிய ஜாதியும் கிளம்பி, வனங்களை நெருப்பும் காற்றும் எரிப்பதுபோலப் பகைவர்களை எரிக்கும். இவ்வகத்தை யும் அவ்வகத்தையும் ஐயிக்கவிருமபின்வன் நெடுங்காலம் பிராமமண னேடு சோந்தியாதவானுகஇருகந விரும்பக்கூடாது. அரசன் அறம் பொருள்களையநிறுதவனும கலகமற்றவனுமான பிராமமணனை அடைந்து பகைவர்களைக் கொல்லுகின்றான். ப் பகைவர்களைக் கர்ப்பதால் செய்யப்படும மோசூதத்திரகு றேறுவாவை தாமதநைதெயகினற பஸியானவன், பிராமமணனை விட வேறு சிறந்த உபாயத்தை உலகில அறியவில்லை. பிராமமணரின சோதகையால் பூரிசைய அடைந்து அஸூரனான பஸிசககரவாததிரகுர செலவாரு குறைவற்ற, காயுமிருந தது. வேண்டிய வஸ்துககனால குறைவில்லாமையும இந்நகந். (அவன்) அந்நகப் பிராமமணாககரிடத்தில நெடுநிலைசெய்து, பிறகு நாசத்தை அடைந்தான். ஸூகவாயத்தடைக்கடின இருநகப் பூரியானது, பிராமமணரினாரு லகந இரண்டாவது விராமான (சூதத்திரியனை) நெடுங்காலம் அடைந்திராது. கந்திராலகளைக் கற்றவனும பிராமமண னுல கட்டினாரிட ப்படுகின்றவ விராமான அரசனுக்கு உலகம் வணங்கு கின்றது. சண்டையில் நடந்ததுபவன்றற யாசீகையினுடைய பலம குறை வதுபோலப் பிராமமணர்களுடைய சோதத்திரியனுடைய பலமானது குறைவடைகின்றது பிராமமணனுடைய பாசவையா னது ஒப்பற்றது சூதத்திரியனுடைய பலம் ஒப்பற்றது. அவ்விரா மமண சோந்து னுஞ்சரிகுகுமடேபாது உலகம் நெடுநிலையடைகிறது. நெருப்பானது காற்றுடன் கூடி மிகப் பெரிதாகிப் புதரை எரிப்பது போல, சூதத்திரியன் பிராமமணனுடன் கூடிய பகைவர்களை எரிக்கின்றான். அடையாததை அடைவதற்கும் அடைந்ததை விடுதல்செய வதற்கும் ஆரீலாசனையைப் பிராமமணர்க்கரிடத்திலேயே செய்ய வேண்டும். அடையப்படாததை அடைவதற்கும், கிடைத்ததை விடுதல்செய்வதற்கும், தக்க பாந்திரத்தில் தானம் செய்யவதற்கும் சிந்தியுள்ளவனும் சிவநாந்நிறுவனும் பண்டிதனும் பாலகாலகளைக் கற்றவனுமான பிராமமணனைய (சுன்னிடத்தில) வளிக்கசெய்ய வேண்டும். ஸ்ரீ! யுகிஷ்டிசர்! எப்பொழுதும் உமக்குப் பிராமமணர்க்கரிடத்தில உத்தரமான பகத்திரியுக்கின்றது. அந்நனால், உமது சிந்தியானது எல்லா உலகங்களிலும் பிரசித்தமாக விளங்குகின்றது' என்றார். பிறகு, ஆந்தப் பிராமமணர்க்க யாவரும் தால்பயமான பகையைப் பூரித்தார்கள்; யுகிஷ்டிசர் சந்தோததீயம் பண்ணப்படும போது, மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றவரானார்கள். த்வையாயனர், நாரதர்,

ஜாமதக்நியர், ப்ருதுஸ்ரவஸ, இந்திரதயுமனர், பாலுகி, கிருதசேதஸ, ஸஹஸ்ரபாத, கர்ணஸ்ரவஸ, முஞ்சர், லவஸூஸவா, காஸ்யபா, ஹாரீதா, ஸ்தூணகாணர், அகணீவேஸயா, சௌனகா, க்ருதவாக, ஸுவாக, பருஹதஸ்வர், விபாவஸு, ஊநவவேதஸ், வருஷாமிதரா, ஸுஹோதரா, ஹோதரவாஹனர் ஆகிய இவாசனும் மறறும் கடுமையான விரதமுள்ள அனேக பிராமமணாகனும் இநதிரனை ரிஷிகள பூஜிப்பதுபோலத தாமபுததிரரைப பூஜிததார்கள.

இருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

அ ர் ஜு ன ன பி க ம ன ப ர் வ ம். (தொடர்கீச்)

(ந்ரௌபதி பீமன்முதலியவருக்கு எதிரில் யுதிஷ்டிரிடம் துயரத்தோடு முறையிட்டது.)

பிறகு, துககசோகங்களுக்கு இருபபிடமானவர்களும் காட்டை அடைந்தவர்களுமான பார்ததர்கள் திரௌபதியுடன் மாலைக்காலநதில் உட்காந்து கதைகளைச் சொன்னார்கள். பிறகு, பரியமானவரும் பார்க்கத்தகுந்தவரும் கற்றறிந்தவரும் பதிவிரதையுமான திரௌபதியானவள் தர்மபுததிரரை நோக்கிப் பின்வருமாறு வார்த்தையைச் சொல்லினள்.

‘கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் குரூரனும் பாவிபுமான அந்தத் துரியோதனனுக்கு நாம (கஷ்டப்படுமபோது) சிறிதளவேனும் துக்கமில்லை; நிச்சயம். ஓ! அரசரே! துஷ்டஸ்வபாவமுள்ளவனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான அவன், தோலாடை உடுதத உம்மை என்னுடன் காட்டுக்கனுப்பிய பின்னும் தாபத்தை அடையவில்லையே? தர்மபரரும் உயாந்தவருமான உம்மை அப்பொழுது ஸபையில் சொல்லக்கூடாத குரூரவார்த்தைகளைக் கேட்கச் செய்தானே? பாவசெய்கையுள்ள அவனுடைய மனமானது இருமபினுலானதே; நிச்சயம். கெட்ட மனமுள்ளவனும் பாவிபுமான அவன், நண்பர் கூட்டத்துடன் கூடி, துக்கம் அடையாத நகாதவரும் ஸுகமடையாத கக்கவருமான (உம்மை) இவ்வித துக்கத்தை அடையச்செய்து ஸநதோஷிக்கின்றான். ஓ! பாரதரே! அரசரே! நீர் தோலை ஆடை

யாககுகொண்டு காட்டிற்குக கிளம்பினபோது பாவிசாரண நூரிடைய
தன்ன, காணன், கெட்ட எண்ணமுள்ள சகுனி, கெட்ட ஸ்கோதம அம
குநரணுமான அந்தச சூசசாஸனன் (ஆகிய இந்ந) நான குடோகளுககு
மாததிரமே அப்பொழுது சணகிரிவிழவில்லை. ஒ! கெளரவரிம
சிற்றந்தவயே! துககததகால முற்றும் குழப்பபட்ட மதற எல்லாக கெளர
வாகளுடைய சணகளிசீருக தும ஜலம் விழுகநது. ஒ! மகாராஜரே!
முன்னிருந்த உமது படுககையாடி இந்நப படுககையடிம பார்த
துக துககததிறகு உசிதமில்லாதவரும் ஸுகநதிற்கு உரியவருமான
உமமைசகுறிததுத துககுகுகினறேன். ஸபையின் நதிவிசீருகநதும
தந்தததினூல செய்யப்பட்டனா ரதனகுகளால் அலகுகி ககாபட்டனூ
மான அள்ளகதைதும் இந்நக குராவனநநையும பார்தனூ இந்நப
சோகம எனனைப பினகுகினறது. ஒ! அரசரே! ஸபையில் அரசா
களால் குழப்பபட்ட உமமைப்பார்ததபடி, (இப்பொழுது) பாராதவளா
யிருக்கிற எனனுடைய மனநதிற்கு அதுதல் எது? ஒ! பாரதமே!
ஸூரியலுககு ஒப்பானகாநதியுள்ளவரும் சந்தனநதினூல் பூப்பிடுபற
வருமான உமமைப்பார்தந நான, சேறறலும் அபுநகந அம பூப்ப
பட்ட உமமைப்பார்தந மயககததை அடைகுகினறேன். பாரீரேந்
திரரே! உமமை முநதி லைலாவையான பாடடைகுகி அணிநகவ
ராகப் பார்ததவளான நான இப்பொழுது மரபரி நதிநகவாரகப
பார்குகிறேன். அரசரே! சிரபுடீவ! விருமபககடிய எல்லாப் பொநுள
களுமுள்ளதாக சமையல செய்யப்பட்ட அன்னம் உமமுடைய
ஊட்டிலிருந்து பொற்பாந்திரகுகளால் அபரிப்பழுது அரிம க்கணக
கான பாரம்பரியாகளுககாக கௌண்டிரேமகப்பட்டடைதயும், ஸகநி
யாளிகளுககும பிரமமரபரிநுந்க்கும் நிருநூலகாகளுககும பிகக
கவையுள்ள ஆகாரம உமமால் கொடுககாபட்டடைதயும், புகதி, வீட்ட
டில் அரிமககண க்கானவாக விநயரிய எல்லாவறையும கொடுதந
வால் பூடுககப்பட்டடைதயும், கவைய விநதம செய்யப்பட்டடைதயும்
விருமமப்படுகின நவையுமவ எல்லாப் பொநுகுகளையும் நீர் பிரம
மணர்குகிப்பாடுதநதையும (இப்பொழுது) பாராதவளாயிருக்கிற என்
னுடைய மனநதிற்கு அதுதல் எது? தந்தம செய்யப்பட்ட குண்ட
லகுகளாவிந்த யுவகுகளான சமையற்காரகன், நன்கு சமையல
செய்யப்பட்ட கதநமவ அன்னகுகளால் உமமுடைய ஸ்கோதமா
குகிப் பிமஜனம் செய்விதநாக்கள் துக்கததை அமையதநகதவாக
ளான அவகுகள் யாவறும் இப்பொழுது காட்டிலுள்ள (அரமந
தால்) காட்டில் திகிக்கினறதைப் பார்க்குகினறேன். என்பனம் ஆயு

தலை அடையவில்லை. வனத்தில் வஸிப்பவரும் துக்கத்தை அடைந்த வருமான இந்தப் பீமஸேனரை நினைக்கின்ற உமக்கு உசிதகாலத்தில் கோபமானது ஏன் விருத்தி அடையவில்லை? அரசரே! காரியங்களைத் தாமே செய்கிறவரும் தவறுதலிலலாதவரும் ஸுகமடையத் தக்கவருமான பீமஸேனரைத் துக்கத்தை அடைந்தவராகப் பார்த்தும ஏன் உபேகைச் செய்கின்றீர்? அனேகவிதமான வாகனங்களா லும் பலவிதமான வஸ்திரங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட அவர் காட்டை அடைந்திருப்பதைக் கண்டும் உமக்குக் கோபம் ஏன் விருத்தி அடையவில்லை. இந்தப் பிரபுவானவர் யுத்தத்தில் எல்லாக் குருககளை யும் கொல்லுவதற்கு ஊக்கமுள்ளவா. உமது பிரதிஜைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு இவா பொறுத்திருக்கின்றார். இரண்டு கைகளுள்ளவரா யிருந்தும், பாணங்களை வேகமாக விடுவதால் ஆயிரம் கைகளுள்ள கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்கொப்பானவரும், காலனுக்கும் அந்தகனுக் கும் யமனுக்கும் ஒப்பானவரும், உமது யாகததில் தமது ஆயுத வலலமையால் எல்லா அரசார்களும் வணங்கிப் பிராம்மணாகளைப் பூஜிக்கச் செய்தவரும், தேவாகளாலும் அஸுரர்களாலும் பூஜிக்கப் பட்டவரும், கவலைப்படுகின்றவரும், புருஷஸுரேஷ்டருமான இந்த அர்ஜுனரைப் பார்த்தும் நீர் ஏன் கோபமடையவில்லை? பாரதரே! ஸுகத்திற்கு உரியவரும் துக்கத்திற்குத் தகுதியிலலாதவருமான அாஜுனர் காட்டை அடைந்திருக்கக் கண்டும் உமக்குக் கோபம் விருத்தியடையவில்லையே? அதனால் மதிமயக்கத்தை அடைகின்றேன். எவர் ஒரே தேருடன் தேவாகளையும் மனிதர்களையும் நாகர்களையும் வென்றாரோ அவர் காட்டை அடைந்திருக்கக்கண்டும் உமக்குக் கோபம் ஏன் விருத்தி அடையவில்லை? பகைவர்களை வாட்டுப் பவரே! எவர் ஆசசரியமான வடிவமுள்ள வாகனங்களாலும் குதிரைகளாலும் யானைகளாலும் சூழப்பட்டு அரசர்களிடமிருந்து பொருள்களை வலிந்து கவர்ந்தாரோ, எவர் ஒரே முறையில் ஐந்தாறு பாணங்களை விடுவாரோ அவர் காட்டை அடைந்திருக்கக் கண்டும் உமக்கு ஏன் கோபம் விருத்தி அடையவில்லை? யுத்தத்தில் கேடகங்களுள்ளவர்களுள் சிறந்தவரும் யௌவனமுள்ளவரும் பருத்தவரும் கரியநிற முள்ளவருமான நகுலரைக் காட்டில் கண்டும் உமக்குக் கோபம் ஏன் விருத்தியடையவில்லை? ஓ! அரசரே! யுதிஷ்டிரரே! அழகிய தோற்றமுள்ளவரும் சூரரும் மாதரியின் புத்திரருமான ஸஹதேவரைக் காட்டில் கண்டும் ஏன் பொறுக்கின்றீர்? ஓ! வேந்தரே! துக்கத்தை அடையத்தகாதவர்களான நகுல ஸஹதேவர் இருவரையும்

ஆக்கதையடைந்தவர்களுக்காய் பார்த்தும் ஏன் உமக்குக் கோபம் விருத்தியடையவில்லை? துருபதனுடைய குலத்தில் பிறந்தவனும், மஹாத்மாவான பாண்டுவின் மருமகனும், தருஷ்டதாயுமன்னுக்கு, தங்கையும், வீரர்களுடைய பதனியும், அவர்களை அனுஸரித்தவனான மான நான காடடையடைந்ததைக்கண்டும் என பொறுத்திருக்கின்றீர்? ஓ! பரதருள் சிறந்தவரே! தமபிமார்த்தீயும் எனினையும் பார்த்தும் உமமுடைய மனம் கஷ்டப்படாத காரணத்தால், உமக்குக் கோபமென்பது சிறிதும் இல்லை, இது திசையம். உலகத்தில் கோப மில்லாத க்ஷத்திரியரில்லை. க்ஷத்திரியனென வும சொல்லுகரு ஹிம ரிபபவனென்பது உறுபுரம்பொருளென நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. க்ஷத்திரியரான உலகத்தில் அவர்களை இப்பொழுது மாறுபாடுள்ள தாகக காண்கின்றீர். ஓ! பாரதரீரீ! எந்த க்ஷத்திரியன், காலம் வந்தபொழுது, கோபநதைக் காணாடுகவில்லை'யா, அவனை எல்லாப் பிராணிகளும் எப்பொழுதும் அவாடுகின்றன. அதையால், பதை வாகளைக்குறிந்து எவ்விந்தத்திலும் நீ பொறுக்கலாகாது. அவர்கள் சக்தியினாலேயே கொல்லப்பட்டிருந்தவர்கள். இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேகமில்லை. அப்படியே, எந்த க்ஷத்திரியன் பொறுமைக்குரிய காலத்தில் பொறுக்கவில்லை'யா (அவன்) எல்லாப் பிராணிகளும் வெறுக்கத்தக்கவனாகி இடமொழியும் மயமொழியும் கேட்டடை ஆடை நின்றான்.

இருபத்தேட்டாவது அந்நியாயம்

அர்ஜுனகுபிகாநபர்ஷம். (தொடர்ச்சி)

(காலத்திற்கு ஏற்றபடி கோபத்தையும் பொறுமையையும் அடையவேண்டுமென்பதற்குப் பலியாற்றலாதிகளுடைய ஸ்வநிந்தை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டி, அந்த ஸமயம் கோபத்தை அடையவேண்டுமென்று திரேஸபதி யுதிஷ்டிராருந்தீர் கோல்லியந.)

இந்த விஷயத்திலும், வீரோசனைது புத்திரானை பவிக்கும் ப்ரஹ்மநயங்குடைய நடந்த ஸ்வநிந்தைபொருமான இந்தப் பண்டிய இதி ஹாஸத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். அஸுரரீரீஷ்டனும் மஹா

புத்திமாணும தர்மங்களின ரகஸ்யத்தை அறிந்தவனும பிதாவின் பிதாவும் அஸுரர்களிலும தைதயாகளிலும சிறந்தவனுமான ப்ரஹ்லா தனைப் பலியானவன கேடகலானுன.

‘ஓ! ஐயா! பொறுமை மேலானதா? அல்லது 1 கோபமே மேலானதா? இந்தச் சந்தேகத்தைக் கேட்கின்ற எனக்கு உளபடி சொல்லும். தர்மம் தெரிந்தவரே! இந்த விஷயத்தில் எது மேலானதோ அதை எனக்குச் சந்தேகமறச் சொல்லும். அந்த உபதேசத்தை முழுமையும் கேட்டு அதன்படி செய்வேன்’ என்றான். எல்லா நிச்சயத்தையும் அறிந்தவனும மிக அறிஞனுமான பாட்டன், இவ்விதம் சேடகப்பட்டுமுது, சந்தேகத்தை வினவுகின்ற அவனுக்கு அவையாவற்றையும் சொல்லலானான். ‘ஓ! குழந்தாய்! கோபமானது எப்பொழுதும் மேலானதன்று; பொறுமையும் எப்பொழுதும் மேலானதன்று’ என்று இந்த இரண்டையும் ஸந்தேஹமறத் தெரிந்துகொள்ளு. ஓ! குழந்தாய்! எவன் எப்பொழுதும் பொறுக்கின்றானோ அவன் அநேக தோஷங்களை அடைகின்றான். அவனை வேலைக்காரர்களும் பகையும் நட்புமில்லாத பொதுவானவர்களும் பகைவர்களும் அவமதிக்கின்றார்கள். எல்லா ஜனங்களும் ஒரு ஸமயத்திலும் அவனை வணங்காரா. ஓ! குழந்தாய்! ஆனதுபற்றிக் கற்றோர்களாலும் எப்போதுமே பொறுமையானது விலக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அற்புத்தியுள்ள வேலைக்காரர்கள் 2 (பொறுமையால்) ஹிதமாயிருப்பவனை அவமதித்து அதிக தோஷமுள்ள தன்மையை அடைகின்றார்கள். அவனுடைய பொருள்களைக் கவர்வதற்கும் விருமபுகின்றார்கள். புத்தியில்லாதவர்களான வேலைக்காரர்கள் எஜமானனுடைய வாகனத்தையும் ஆடைகளையும் அலங்காரங்களையும் படுக்கைகளையும் ஆஸனங்களையும் போஜனங்களையும் பானங்களையும் எல்லாப் பண்டங்களையும் இஷ்டப்படி எடுத்துக்கொள்வார்கள். யஜமானன் உத்தரவிற்கிணங்க, கட்டளையிடப்பட்டுக் கொடுக்கத்தக்க (வஸ்துக்களையும்) கொடார். யஜமானனை அவனுக்குரிய பூஜைகளினால் ஒரு பொழுதும் பூஜியாக்கா. இவ்வுலகத்தில், அவமதிப்பானது மரணத்

1 ‘தேஜஸ்’ எனப்பறு மூலம்; அதற்கு, சக்தி, அதாவது, பகைவரை அடக்கும் வன்மை முதலிய பல பொருள்கள் உண்டு இந்த அந்யாயத்தில் கோபம் என்று வருமிடமெல்லாம், பூலத்தில், ‘தேஜஸ்’ என்று இருக்கிறது. அதற்கு, ‘சுரோதம்’ எனப்பறு பழையவுரை,

2 ‘அவனை அவமதித்து அதிக தோஷமுள்ள தன்மையை அடைகின்றார்களன்றோ’ என்றும் கொள்ளலாம்.

தைப்பாக்கிலும் நிந்திக்கப்பட்டது. ஓ! குழந்தாம்! அப்படிப்பட்ட பொறுமைபுள்ளவனை, வேலைக்காரர்களும் புத்திரர்களும் பரிசாரகர்களும் பொதுநிலையிலிருப்பவர்களும் கடுமையான வாதத்தைகளையும் சொல்லுகின்றார்கள். பொறுமைபுள்ள அவனுடைய மனைவியையும் (அவனை) அவமதித்து விருமபுகின்றார்கள். அவனுடைய ஸ்திரீகளும் புத்திரியல்லாமல் இஷ்டப்படி பரவிருந்திக்கின்றார்கள். யஜுர்வாணனிடமிருந்து அறபதணடனையையும் அடையாமலிருந்தால், துஷ்டர்கள் எப்போதும் களிப்படைந்து தோஷத்தை அடைவார்கள்; அபகாரத்தையும் செய்வார்கள். ஒருமனிதன் பெரியவனுடைய பிறகுக்குதலிங்குசெய்யாதவனுயின் அவன் பூஜிக்கப்படான். மலிதர்கள் ஸாப்பங்களைப் பூஜிக்கின்றார்கள்; நாகங்களைக் கொல்லுகின்ற கருடனைப் பூஜிப்பதில்லை. எப்பொழுதும் பொறுமைபுள்ளவர்களுக்கு இவையும் மற்றும பல தோஷங்களும் உண்டு. ஓ! விரோதன புத்திரனை! பிறகு, பொறுமையிலலாதவர்களுடைய இந்தத் தோஷங்களை அறிந்து கொள். கோபமுள்ளவன் எப்பொழுதும் ரஜோகுணத்தால் நிறைபட்டு (க் கோபிக்கு) தகாதவிடத்திலோ அல்லது (கோபிக்கு) தகாதவிடத்திலோ தனது சக்தியால் அனேக விதமான சிதைவுகளைச் செய்கிறான். கோபத்திற்கு வசப்பட்டவன் சினேகிகள்களுடன் விரோதத்தையும் அடைகிறான். உலகத்தாராலும் அப்படியே உறவினர்களாலும் பகையையும் அடைகிறான். அந்த மனிதன் அவமானத்தினால் பொருள் நாசத்தையும் நிந்தனையையும் அனாதையையும் மனநகொதிப்பையும் பகையையும் மயக்கத்தையும் பணைவர்களுடைய அடைகிறான். மனிதனைவன் கோபத்தால் மனிதர்களிடத்தில் அநியாயமாக அனேகம் சிதைவுகளை (செய்கிறான்) ஐயாவர்யத்திலிருந்தும் பாணன் களிவிருந்தும் ப... ஐ யனங்களிலிருந்தும் சீக்கிரமாக நழுவிவிடுகிறான். எவன் தனசாலை முத்தலியவற்றைப் பெருக்குகிறவர்களுடைய திருடர்களுடும் கோபத்தாலேயே அனுகுகின்றாரென்ற, விட்டியிருக்கும் பாணனிடம் நடுங்குவதுபோல அவனிடமிருந்து உலகம் நடுங்குகிறது. எவனிடமிருந்து உலகம் நடுங்குகிறதோ அவனுக்குச் செலவம் எவ்விதம் உண்டாகும்? அவனுக்குச் சமயத்தைப்பார்க்கும்பொழுது உலகமானது அபகாரத்தைச் செய்கின்றது; இது நிச்சயம். ஆகையால், கோபத்தை அதிகம் வெளியிடக்கூடாது; எப்பொழுதும் மென்மையுள்ளவனாகவும் இருக்கக்கூடாது. அந்த அந்தக் காலம்வந்தபோது மென்மையுள்ளவனாகவோ அல்லது கோபமுள்ளவனாகவோ இருக்கவேண்டும். எவன் (மென்மைக்குரிய) காலத்தில் மெதுவாகவும் (கோபத்துக்

சூரிய) காலத்தில் கோபமுள்ளவனாகவும் ஆகிறானே அவனே இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகததை அடைகிறான். எப்பொழுதும் விடததகாதவைகளும் விதவான்கள் சொல்லுகின்றவைகளுமான பொறுமைக்குத்தக்க காலங்களை உனக்கு விரிவாகச் சொல்லுகின்றேன். என்னிடமிருந்து கேள்.

எவன் உனக்கு முன் உபகாரியாயிருந்தானே அவன் பெரிய குற்றம் செய்தவனையிலும், குற்றமசெய்த அவனுடைய அந்தக்குற்றத்தை உபகாரத்தால் பொறுக்கவேண்டும். அறியாமையை அடைந்த குற்றவாளிகளுடைய குற்றத்தையும் பொறுக்கவேண்டும். எல்லா விஷயத்திலும் மனிதனால் பாண்டித்தியமானது எளிதில் அடைய முடியாததன்றோ? மேலும், புத்தியூர்வமாகச் செய்து அதைத் தெரியாமல் செய்ததாகச் சொல்வார்களானால், குற்றம் சிறிதானாலும், அவ்விதம் கபடமாபுள்ள அந்தப்பாவினைக் கொல்லவேண்டும். நீ எல்லாப் பிராணிகளும் ஒரு பிழை பொறுக்கவேண்டும். இரண்டாவது குற்றம் சிறிதானாலும் (செய்தவன்) கொல்லப்படத்தக்கவனே. அறியாதவனால் ஒருகுற்றம் செய்யப்பட்டதாயிருக்குமானால் பரிசீலனையினால் நன்கு பரிசீலித்து செய்து அவன் விஷயத்தில் பொறுக்கவேண்டுமென்றே சொல்லுகின்றார்கள். ஸாமோபாயத்தால் குற்றனைக் கொல்லுகிறான். ஸாமோபாயத்தால் நல்லவனையும் கொல்லுகின்றான். ஸாமோபாயத்தால் ஸாதிககக்கூடாதது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால், ஸாமோபாயமே மிகக் கடுமையானது. காலங்களையும் பிறகு தன்னுடைய பலாபலத்தையும் நன்கு தெரிந்துகொண்டு காரணத்தையும் ஆலோசித்துப்பார்த்துக் கோபமோ அல்லது பொறுமையோ செய்யத்தகுந்தது. தேசகாலங்களை எதிர்பாப்பவர்களுக்குத் தேசகாலமில்லாதபோது ஒன்றும் செய்யியலாது. அப்படியே, உலகபயத்தாலும் குற்றத்தைப் பொறுக்கவேண்டும். பொறுமைக்கு இவ்வாறான இந்தக் காலங்கள் சொல்லப்பட்டன. இதற்கு வேறுக வருமிடங்களில கோபத்திற்குச் சமயமென்று சொல்லப்படுகிறது' என்றான்.

ஓ! நராதிரே! ஆகையால், பேராசைகொண்டவர்களும் எப்பொழுதும் அபகாரிகளுமான த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களிடத்தில் உம்முடைய கோபத்திற்கு (இது) காலமென்று நான் நினைக்கின்றேன். இப்பொழுது கௌரவர்களைக் குறித்துப் பொறுமைக்குரியகாலம் ஒன்றும் இல்லையன்றோ? கோபத்திற்குக் காலம் வந்தபோது, நீர் கோபத்தைச் செலுத்தவேண்டும். மெதுவாயிருப்பவன் அவமதிக்கப்பட்டவனாகிறான். கடுமையாயிருப்பவனிடமிருந்து உலகம் நடுக்க

மடைகிறது. காலம வந்தபோது இரண்டையும் எவன் அறிகிறானோ அவனே பூமிக்கு அரசன்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அ ர ஙு னு பி க ம ன ப ர வ ம். (நோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் தீரோபாதியைப் பார்த்துக் கோபந்தில்
பல துற்றங்களிருப்பதை எடுத்துக் காட்டிக்
கோபத்தை நிந்தித்தது)

இனிமையான அக்ஷரமும் பதமுமுள்ளதும் அரங்கியவான திரொளிப்புள்ள வாராதையைக்கேட்டு, அரசமான பதிஷ்டிரர், புன்னகையெய்து, அவனை நோக்கி சொல்லலானான். —

‘ மிக அறிவுள்ளவனே! கெட்டபுத்தொழிபுள்ள துரியோதனன் நிமித்தம் நீ கோபங்கொண்டாய். அந்நான், கோபத்தைப்பலவீதமாகக் கொண்டாடுகிறாய். எல்லாவற்றையும் வெவ்வேறு நாசம்செய்யும் கோபமென்கிற சததுருவைக் காரணங்களுடன் என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக. கோபம் மனிதர்களைக் கொல்லுகின்றது. அது வெறுமபவும் (அடக்கமற்றால்) மென்மைப்படுத்தலுக்கன்றது. ஓ! பேரறிவுள்ளவனே! இவ்விதம் அகதமுடிகேடும் கோபத்தைக் காரணமாபுடையன என்று அறிந்துகொள். மிக்க மங்களமுள்ளவனே! எவன் கோபத்தை அடக்குகிறானோ அவனுக்கு ஐயவியம் உண்டாகிறது; எவன் கோபத்தை அடக்கவில்லையோ அவனுக்குக் கேடு உண்டாகிறது; நிச்சயம். மங்களமுள்ளவனே! ஆகையால், கோபம் கேட்டிற்றுக் காரணமாகிறது. ஓ! சுயமனவனே! எப்பொழுதும் கோபத்தை வெளியிடுகின்றமனிதனுக்கு, மிக்க பயம் சமமான அந்தக் கோபமானது கேட்டிற்று ஹேதுவாகின்றது. இவ்விலகத்தில் கோபமுடையவர்களைப் பார்ப்பதற்கு நரசம் காணப்படுகிறதன்மீது? ஆகையால், என்னைப்போன்றவன் உலகத்தை நரசம்செய்யும் கோபத்தை எவ்விதம் வெளியிடுவன்? கோபங்கொண்ட மனிதன்

பாவத்தைச் செய்வான். கோபங்கொண்டவன் குருக்களையும் கொன்று விடுவான். கோபங்கொண்டவன் குரூரமான வாராதையால பெரியோர்களையும் அவமதிக்கின்றான். கோபங்கொண்டவன் சொல்லத்தகுந்ததையும் சொல்லத்தகாததையும் ஒருபோதும் அறியான். கோபங்கொண்டவனுக்குச் செய்யத்தகாதது இல்லை; அதுபோல, சொல்லத்தகாததுமில்லை. கோபத்தால் கொல்லத்தகாதவர்களையும் கொல்லுவான். கொல்லத்தக்கவர்களை நன்கு பூஜையும் செய்வான். கோபங்கொண்டவன் தன்னை யும் எமன் வீட்டை அடையச் செய்வான். இந்தத்தோஷங்களைப் பராக்ஷினறவர்களும் இமமையிலும் மறுமையிலும் மிகச் சிறந்த ஸரேயஸை விருமபுகிணறவர்களுமான கற்றறிந்த பெரியோர்களால் கோபம் ஜயிக்கப்படடிருக்கின்றது. பண்டிதர்களால் விலகப்பட்ட அந்தக் கோபத்தை எவ்விதம் என்போன்றவன் செய்வன்? திரௌபதி! இதை எண்ணியே எனக்குக் கோபம் விருத்தி அடையவில்லை. கோபிக்கிறவனுக்குப் பிரதி கோபியாதவன் தன்னை யும் பிறார்களையும் பெரிய பயத்திலிருந்தும் காப்பாற்றுகிறான். இவன் இருவருக்கும் தோஷத்தைப் போக்குகிறவன். சக்தியற்றவனும் மூடனும் துன்பமடைந்தவனுமான மனிதன், தன்னிலும் வலியவர்களான மனிதர்களின்மேல கோபிப்பானாகில், கடைசியில் தேகத்தை விடுகின்றான். மனத்தை அடக்காதவனுக்குச் சரீரத்தை விடும் அவனுக்கு உலகங்கள நசிக்கின்றன. ஓ! திரௌபதி! ஆகையால், சக்தியற்றவனுக்குக் கோபத்தை அடக்குதல் (சிறந்ததென்று) எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே, சக்தான எந்த அறிஞன் துன்பம் செய்யப்பட்டவனாகிக் கோபிக்கின்றானே அவன் சதருவை நாசம்செய்து பரலோகத்தில் சந்தோஷத்தை அடையான். ஆகையால், பலமுள்ளவனானும் பலமற்றவனானும், எப்பொழுதும், ஆபத்துகளிலும் அறிவுள்ளவன் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஓ! திரௌபதி! இங்கே ஸாதுக்கள் கோபத்தை ஜயிப்பதைப் புகழ்கின்றார்கள். பொறுமையுள்ள ஸாதுவானவன் கோபத்தை ஜயித்தல் எப்பொழுதும் இவ்வுலகத்தில் ஸாதுக்களுக்கு ஸம்மதமானது. ஸத்தியமானது பொய்யைக்காட்டிலும் மேலானது. குரூரத்தனமையைக்காட்டிலும், குரூரமில்லாமை மேலானது. ஆகையால், இவ்விதம் அனேக தோஷமுள்ளதும் ஸாதுக்களால் விலகப்பட்டதும் எல்லா லோகத்தையும் நாசம் செய்யக்கூடியதுமான அந்தக் கோபத்தை என்னைப் போன்றவன் விடவேண்டும். தீர்க்கதாசிகளான பண்டிதர்கள், எவனைப் பராக்கிரம முள்ளவனென்று சொல்லுகின்றார்களோ, அவனுக்குக்

கோபம் ¹ விரும்பப்பட்டதாக ஆகாடுதன்பது நிச்சயம். எவன உண்டான கோபத்தை அறிவால் தடுக்கின்றானோ அவனை உண்மையறிந்த கறமோர்கள் பராக்ரமமுள்ளவனாக அறிகின்றார்கள். அழகிய இடையுள்ளவனே ! கோபமுள்ளவன காரியத்தை உளபடியே பார்க்கிறதில்லை ; கோபமுள்ள மனிதன் அகாயத்தை ஆலோசித்துப் பாப்பதில்லை ; மரியாதையையும் நினைக்கிறதில்லை. கோபங்கொண்டவன் கொலையை தகாதவர்களையும் கொல்லுகின்றான். சூறையான (வாந்தைகளால்) சூடுக்கீளையும் ஊனப்படுத்துகின்றான். ஆகையால், பராக்ரமத்தைக் காட்டவேண்டியபோது, கோபமானது நெடுந்தூரத்தில் விலகத்தக்கது. வினைமுடிக்குறி பிறமை, பகைவருக்குத் துன்பம் விளைவிக்குமா உபாயத்தை ஆலோசித்தல், பகைவரை அடக்கும திறமை, காரியத்தைச் சீக்கிரம் முடிக்கும் தன்மை ஆகிய நான்கும் தேவையின் குணங்கள். இவைகள் கோபமுண்டவனால் உள்ளபடி அடையத்தக்கவை அல்ல மனிதன் கோபத்தை விட்டாலன்றோ நன்கு பராக்ரமத்தை அடைவான்? மிகப் புகழிழ்ந்தவர்கள் வானாலும் கோபமடைந்தால் காலதேசத்திற்கேற்ப சக்தியானது நன்கு அடையமுடியாது. அறிவாதவர்களால் கோபமானது பராக்ரமமென்று அழகடி நிச்சயிக்கப்பட்டது. லோகநாதத்திற்காக மணிதாக்கீதக் குறித்து மஜோகுணத்தின் காரியமான கோபமானது ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆகையால், அடியகடி நுகரியதற்குச் செய்யாம மனிதன் கோபத்தை விட்டேவண்டும். தனதுதைய நாமத்திலிருந்து விலகாதவன் சிறந்தவனென்பதும (தன் தர்மங்களை விட்ட) கோபங்கொண்டவன் சிறந்தவனல்லென்பதும நிச்சயம் நிகழ்க்கத்தக்கவைவே ! புகழிலல்லாத முடாக்களுக்கு எல்லாவற்றிலும் தவறுதல் ஏற்படுமானால் என்கோண்டவனாக ஏன்விரும தவறுதல் ஏற்படும? மணிதாக்களுள் பூமீர கோபமான பொறுமைமுள்ளவர்கள் இவர்களுடனும் மனிதர்களுக்கென்று சோகத்தை உண்டாக்காது. பகையானது கோபத்தை முதலமாக உடையதன்றோ? துன்பம் செய்யப்பட்டவன் பிறருக்குக் கூலபத்தை உண்டிபண்ணுவான். குருவின்னால் துன்பமுடையவன் (குருவையும்) துன்பிழைக்கான். இவ்விறமானால் பிராணிகளுக்கும் நாதத்தை உண்டிபண்ணும் அநர்மம் பரவினதாகும். வாயினால் வையப்பட்ட மனிதன், பிறகு, யாவமையும் திருபரிவைவான் ; அடிக்கப்பட்டால், திருபரி ஆடிவான். துன்பம் செய்யப்பட்ட

¹ உடையதில் என்.பு. மு.ம.

டால் அப்படியே துன்பம் செய்வான். பிதாக்கள் புத்திரர்களை அடிக்கின்றார்களன்றோ? அதுபோலப் புத்திரர்கள் பிதாக்களையும் அடிக்கின்றார்கள். கணவர்கள் மனைவிகளையும், மனைவிகள் கணவர்களையும் அடிக்கின்றார்கள். அழகிய முகமுள்ள திரௌபதி! லோகம் இவ்விதம் மிகக் கோபத்தை அடைந்தபோது உத்பத்தியுண்டாகாது. பரஜைகளின் பிறப்பு (த தம்பதிகளின்) ப்ரீதியைக் காரணமாக உடையதென்று அறிந்துகொள். ஓ! திரௌபதி! அப்படிப்பட்ட கோபங்கொண்ட எல்லா மனிதர்களும் சீக்கிரம் குறைவடைவார்கள். ஆகையால், கோபமானது பரஜைகளுக்கு நாசத்திற்கும் செவ்வக்குறைவிற்கும் (காரணமானது). உலகத்தில் பூமிக்கோப்பான பொறுமையுள்ளவர்கள் காணப்படுகின்ற காரணத்தால் பராணிகளுக்குப் பிறப்பும் ஐஸ்வரியமும் உண்டாகின்றன. கல்யாண குணமுள்ளவளே! இங்கே பொறுமையுள்ளவனிடமிருந்தே பராணிகளின் பிறப்பும் சொல்லப்படுதலால், எல்லா ஆபத்தாக்களிலும் மனிதன் பொறுத்தனாகுகொள்ளவேண்டும். பலமுள்ளவனால் நிரந்திக்கப்பட்டாலும், அடிகப்பட்டாலும், கோபிக்கப்பட்டாலும் அசகதன் பொறுப்பதுபோலப் பொறுத்தனாகுகொள்ளுகிறவனும், எப்பொழுதும் கோபத்தை ஜயித்தவனும் சிறந்த விதவானுமான பெருமைவாய்ந்தவனுக்கு அழிவற்ற உலகங்கள் கிடைக்கின்றன. கோபிப்பவன் அறிவு குறைந்தவனாகி இமமையிலும் மறுமையிலும் நாசத்தை அடைகிறான். ஏ! கிருஷ்ணயே! இவ்விஷயத்திலும் பொறுமையுள்ளவர்களில் சிறந்தவரும் மஹாதமாவுமான காசியபரால் சொல்லப்பட்டவையும் எப்பொழுதும் பொறுமையுள்ளவர்களைப் பற்றியவையுமான ஸ்லோகங்களைச் சொல்லுகின்றார்கள்.

‘பொறுமையே தர்மம். பொறுமையே யாகம். பொறுமையே வேதங்கள். பொறுமையே சாஸ்திரம். எவன் அதை இவ்விதம் அறிகிறானோ அவன் யாவற்றையும் பொறுத்தனாகுகொள்ளாத தக்கவனாகிறான். பொறுமையே ¹ ப்ரமமம். பொறுமையே சத்தியம். பொறுமையே சென்றதும் வருவதும். பொறுமையே தவம். பொறுமையே செளசம். பொறுமையினாலேயே இந்த ஜகத்தானது தரிக் கப்பட்டிருக்கின்றது. பொறுமையுள்ளவர்கள் யஜ்ஞத்தையறிந்தவர்களின் லோகங்களைத் தாண்டி அவைகளுக்கு மேலான ஸ்தானத்தை அடைகின்றார்கள். ப்ரமமத்தை அறிந்தவர்களின் உலகத்தையும் தபஸ்விகளின் உலகங்களையும் தாண்டி மேலான உலகமடைகின்றார்

1 ‘ப்ரமம்’ என்பது மூலம், ‘ப்ராமமணஜாதி’ எனப்பது பழையவுரை.

கள். யாகம செய்கிறவர்களுடைய உலகங்கள் வேறு. (குளம வெட்டுதல், தேவாலயம் கட்டுதல், தேரட்டம் வைத்தல் முதலிய) காமாவைச செய்கிறவர்களுடைய உலகங்கள் வேறு. பொறுமை யுள்ளவர்களுக்கு பராமலோகத்தில் மிகப் பூஜிக்கப்பட்ட உலகங்கள் (உண்டு). பொறுமையே சக்தியுள்ளவர்களுடைய சக்தி. பொறுமையே நவதிகரின தவம். பொறுமையே சக்தியுள்ளவர்களுடைய சக்தியம். பொறுமையே யாகம. பொறுமையே மன அடக்கம். ஓ! கிருஷ்ணேயே! எந்தப் பொறுமையில் வேதமும் சக்தியமும் யாகங்களுந் லோகங்களும் இருக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்ட அந்தப் பொறுமையை எனபோன்றவை எவ்விதம் கிடுவன? யாகம செய்கிறவர்களுக்கு (வேறு) உலகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதுபோலவே, பொறுமையுள்ளவர்களுக்கும் வேறு உலகங்கள் சொல்லப்பட்டன. அறிவுள்ளவனுள் மனிதன் எப்பொழுதும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். எப்பொழுது யாவற்றையும் பொறுக்கிறானோ அப்பொழுது பிரம்மமாகிறான். பொறுமையுள்ளவர்களுக்கே இந்த உலகம் (உண்டு). பொறுமையுள்ளவர்களுக்கே பரலோகமும் உண்டு. பொறுமையுள்ளவர்கள் இவ்வுலகத்தில் நன்கு மதிப்பை அடைகின்றார்கள், பரலோகத்திலும் மேலான கதியை அடைகின்றார்கள். எந்த மனிதர்களுடைய கீதாபமானது எப்பொழுதும் பொறுமையால் தடைசெய்யப்பட்டதோ அவர்களுக்கு 1 மிக்சிறந்த லோகங்களுண்டு. அகையால், பொறுமை சிறந்த தென்று கருதப்பட்டது. எப்பொழுதும் பொறுமையுள்ளவர்களின் பெருமைகள் இவ்விதம் காப்பயப்பால் சொல்லப்பட்டன. ஓ! நிரொபதி! நீ பொறுமையின் பெருமையைக் கெட்டுச் சந்தோஷம் அடைவாயாக; கீதாயாகே. சந்தனுவின் குமாரரும் பிதாமஹாநுமான பிஷ்மர் நமது அடக்கத்தைப் புகழுவார். தேவநிபுக்திசரான கீசவரும் அடக்கத்தைப் புகழுவார். அரீசாணசாரியாரும் சக்திநாவான விஜயநாம அடக்கத்தையே கீமலாகச் சொல்லுவார்கள். கிருபரும் சந்தனுவும் அடக்கத்தையே கீமலென்று சொல்லுவார்கள். கீமலத்தத்தனும் பாயுதனும் அடக்கத்தானாவும் அப்படியே அடக்கத்தை கீமலானதாகச் சொல்லுவார். எங்கள் பாட்டையாரை வியாஸநர் எப்பொழுதும் அடக்கத்தைப் புகழ்க்கும் சொல்லுகின்றார். ஆரியோதனபாஜன் இவர்களுள்

1 ஸத்தியலோகத்தில் அனுபவிக்கத்தக்க பெருமைகள் உண்டு என்பது.

ஸமாதானத்தைக் குறித்து ஏவப்பட்டு, ராஜ்யத்தை நிச்சயமாய்க் கொடுப்பானென்பது என்னுடைய எண்ணம். பேராசையால் கொடாவிடில், நாசத்தை அடைந்துவிடுவான். பரதர்களுடைய நாசத்திற்காசப் பயங்கரமான இந்தக் காலம் வந்திருக்கிறது எனலும் நிச்சயம் முந்தியே எனக்கு எப்பொழுதும் உண்டு. பொறுமையானது துரியோதனன் யோக்கியனல்லனென்று என்னையே அடைகின்றது. ஆகையால், அவ்விஷயத்தில் நானே தக்கவனென்று இவ்விதம் பொறுமை என்னை அடைகின்றது. இது விவேகிகளின் நடை. இது ஸநாதனமான தாமம். ஆகையால், நான் பொறுமையையும் அஹிம்ஸையையும் உணமையாக அனுஷ்டிக்கப்போகிறேன்' எனார்.

முப்பதாவது அத்யாயம்.

அர்ஜுன ஓபிகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கணவர்களுடைய கஷ்டங்களைப் பார்த்துத் துன்பமடைந்த த்ரௌபதி தர்ம முதலியவற்றைக் காட்டிலும் தெய்வமே பெரிதென்று கூறியது.)

திரௌபதி, 'உமக்கு மோகத்தை உணடுபண்ணினவர்களான ஈஸ்வரருக்கும் பூர்வகர்மாவுக்கும் வணங்குகின்றேன். நீர் ஆளத் தகுந்ததும் தகப்பன் பாட்டன் முறையாகக் கிடைத்ததுமான ராஜ்யத்தில் உமக்கு வேறானபுத்தி உண்டாயிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் வெவ்வேறுவிதமான போக்யவஸ்துவானது வினைக்குத் தக்கபடி ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆகையால், கர்மாக்கள் நிச்சயமான பயனுள்ளவைகள். மோகத்தால் கர்மபலன்களை விட விருட்புகிறீன். இவ்வுலகத்தில் பொறுக்கமுடியாத இந்தத் துககமானது உமக்கு நோந்திருந்தால், ஒருவன், தர்மத்தாலும் அஹிம்ஸையாலும் பொறுமையாலும் நேர்மையாலும் கருணையுள்ளவனாக நிரூபிப்பதாலும் ஒருபோதும் ஐஸ்வரியத்தை அடையான; நீரும் இந்தத்துககத்துக்குத் தக்கவரல்லீர்; மிக்க பராக்கிரமமுள்ள உமது இந்தப் பிராதாக்களும் ஸஹிககத்தக்கவரல்லீர். பாரதரே! அவர்கள் அக்காலத்திலும் இப்பொழுதும் ஒருகாலும் ஒன்றையும் தர்மத்தைவிட மிகக் பிரியமாகக் கருதவில்லை; (தர்மத்தை) உயிரையும்விட மேலானதாக நினைக்கின்றனர். 'தர்மத்திற்காகவே உம

முனைய ராஜ்யம். தர்மதந்திரகாக்வே உம்முடைய உயிர்வாழ்க்கை' என்று பிராமமணாகளும சூருகளும தேவதைகளும ஆறிவார்கள. பீமராஜுனாரையும மாநிரியின்புக, திராகனான இருவாக்ளையும் எனையும நீர் விட்டுவிடுவீன்பெது என்னுடைய எண்ணம்; ஆனால், தாமதத்தையே விடமாட்டார். தாமதத்தைக் காப்பதற்குக் கிடை அரச்சனை அப்படி காக்கப்பட்ட தாமரை காப்பாற்றுகின்றதென்று பெரியோர்களிடமிருந்து நான் கேட்டிருக்கிறேன். உபமையே அது காப்பாற்றுகின்றது நினைக்கின்றேன். ஓ! மணிநிரா நிறந்தவரே! மற்றவர்களையிட்டு நித்யமாக எப்பொழுதும் தர்ம, நதிகளையே உம்முடைய புத்தியானது மணிநனை, நகன்னுடைய நிழல்போல அனுஸரிக்கின்றது. ஸாமானவாக்ளையும் தாழ்நவாக்ளையும் நீர் அவமதிக்கமாட்டார். சிறந, நவர்களையப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டாமா? எல்லாப் பூமியையும் அடைந்து, பரப்புவென்ற ஆயிரமான உமக்கு விருத்தியடையவில்லை. ஓ! பாரததரே! ஸ்வாஹாசாரங்களால் தேவதைகளையும் ஸ்வாதாசாரங்களால் மிதிக்கின்றையும் பூஜைகளால் ப்ராமமணர்களையும் எப்பொழுதும் உபாஸிக்கின்றீர். ஓ! பாரததரே! பாரதரே! மோகத்தை அடைய விருப்பமுள்ள ஸ்வயாஸிகளும் சிருஷ்டைநூலான ப்ராமமணர்கள் எப்பொழுதும் எல்லாப் பந்தார்த்தங்களைக்கொண்டும் உபமால் திருப்தியடைவீர்க்கப்பட்டார்கள். தங்கப்பாத்திரங்களால் சாப்பிட்டார்கள். போஜனம் செய்கிக்கும விஷயத்தில நான் வேலைக்காரியாக இருக்கிறேன். காட்டினுள்ளவர்களுக்குக் காட்டினுள்ள போஜனங்களைக் கொடுக்கின்றீர். ப்ராமமணர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது உம்முடைய வீட்டில் ஒரு யமில்லை வைப்பவரே, நவத்தின் முடிவில் காலியே, உம்மாவியே அபுத்திகளுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கும் கொடுக்கது மிஞ்சின ஆர்னத்தைக்கொடுப்பாதிட்டிவிடுகின்றீர். ஓ! சூரநாபந்நவரே! காமயங்களும கைநித்திகங்களுமால் இஷ்டிகளும பங்கத்தங்களும பாக்யஸூருகளுமால் யஸூருகங்கள எப்பொழுதும் நடக்கின்றன. யஸூயத்தைவிடநி லுனாந்நதம் திருடர்களால் வளிக்கப்பட்டதுமால் இங்கப் பெரியகாட்டில் வளிக்கையே உம், வளிக்கின்ற உமக்குத் தர்மம் சூரநவை, அடையவில்லை. ஆய்வீரே, தபும பாஜுஸூரயமும பெண்ணடிகமும கோஸயமும மற்றமுள்ள ஆர்னைக யஸூருகளும நகநிஸையுடன் உமால் செய்யப்பட்டன. ஓ! பாரததரே! தீங்குள்ளதான சூரின் அபாஜயத்தில் விபரீதமான புத்தியால் கினைந்தீர்களையும் எங்களையும் தனங்களையும் தோற்றீர். கோணாலில்லாதவரும்

தையுள்ளவரும் மிகக்கொடுக்கிறவரும் புத்திமானும் உண்மைபேசுகிறவருமான உமககுச சூதெனனும் வயஸனத்தில் செல்லும் புத்தி எப்படி உண்டாயிற்று? ஓ! பார்த்தரே! மிகவும் பொறுக்கமுடியாத உமமுடைய இந்தத் துககத்தைப் பார்த்து மிகக் மயக்கம் வருகிறது. மனம் வருத்தத்தை அடைகிறது. உலகமானது ஈஸ்வரருடைய வசத்தில் கட்டுப்பட்டிருப்பதுபோலத் தன் வசத்தில் கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லை எனபதைப்பற்றி இந்த இதிறாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

முந்திய காமாவைப் பெரிதாக அனுஸரிக்கிறவரும் ஸருஷ்டிப் பவருமான ஈஸ்வரரே பிராணிகளுக்கு ஸுகதுக்கங்களும் பிரியாப் பிரியங்களுமான எல்லாவற்றையும் கொடுக்கிறார்; அரசரே! ஒரே இடத்தில் மனத்தை நிறுத்தினவனும் தீரனுமான மனிதன் கடடையால் செய்யப்பட்ட பெண்பதுமையை எவ்விதம் சரீரத்தையும் ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் ஆட்டிவைக்கிறானோ அவ்விதமே இந்தப் பராணிகளை ஆட்டிவைக்கிறார். பார்த்தரே! ஈஸ்வரர் ஆகாயம்போல இங்கு எல்லாப் பராணிகளையும் வ்யாபிததுநின்று க்ஷேமத்தையும் கெடுத்தலையும் செய்கிறார். கயிறால் கட்டப்பட்ட கிளிபோல இந்த ஜீவன் தன் வசமில்லாதவனாக நடத்தப்படுகிறான்; ஈஸ்வரருடைய வசத்திலிருந்துகொண்டிருக்கிறான், ஆதலால், மற்றவர்களுக்குத் தனக்குத் தனக்கு மஜமானனல்லன். நாலில் கோக்கப்பட்ட மணிபோலவும், மூக்குக்கயிற்றால் கோக்கப்பட்ட காளிபோலவும், தன்மயனையும் அவருக்கு அடங்கினவனாய் மிருந்துகொண்டு ஈஸ்வரருடைய கட்டையை அனுஸரிக்கிறான். நழுவி விழுந்து பரவாகத்தினுடைய நடுவையடைந்த கரையிலுள்ள மரம்போல இந்த மனிதன் அஸ்வதந்திரனாகி¹ ஈஸ்வரரை அனுசரிக்கிறான். அறிவற்ற இந்த மனிதன் ஈஸ்வரரால் ஏவப்பட்டுத் தன்னுடைய ஸுகதுக்கங்களில் ஸ்வதந்திரமில்லாமல் ஸ்வர்க்கத்தையோ நரகத்தையோ அடைவான். ஓ! பார்த்த! புலனினிகள் பலமுள்ள காற்றினுடைய வசத்தை எவ்விதம் அடைகின்றனவோ அவ்விதம் எல்லாப் பராணிகளும் ஈஸ்வரருடைய வசத்தை அடைகின்றன. ஈஸ்வரரோ பராணிகளை நல்ல கர்மாவிலோ கெட்ட கர்மாவிலோ சோததுக்கொண்டு பரவியிருக்கிறார். இவர் இப்படிப்பட்டவர் என்று காணப்படவில்லை. ஈஸ்வரர்

1 'காலம் பஜதி' எனபது மூலம், 'பரமாதமாவை அடைகின்றான்' எனபது பழையவுரை.

சுபததைத்யும் அந்நபததைத்யும பயனாகவுடைய கர்மாக்களை எந்நனூல செயவிககமுரோ, சேஷததிரமெனறு பெயரைபுடைய அபபடிப பட்ட இந்நதச சரீரமானது ராசநுக்குக காரணமாநதிரமே. எவர் தமமுடைய மாயையால பிராணிகளை மோகிக்கசசெய்து பிராணிகளைககொண்டே கொல்லுகினமுரோ, அப்படிபபட்ட ராசரால செயயப்பட்ட இந்ந மாயையின மகிமையானது எவவிந்நமென்பதைப பாரும. உணமையைக கண்டவாகளான முனிவாகளால் வேறுவிதமாகப் பாராககப்பட்டவைகள் (முடர்களுககு) ¹ வாயுவின வேகம போல வேறுவிதமாகசு சுற்றுக்கின்றன. அந்நத அந்நத வஸ்துககளைக் குறிதது மனிதாக்கள வேறு விதமாகவே கொள்ளுகமுராகள. ஆவைகளை ராபவமர் வேறு விதமாக ஆககவும் அழிக்கவும் செய்கமுர். அசைவற்றந்நாம அறிவற்றந்நமான கடடையைக கட்டையாலும், கலைக் களவினூலும், இருமபைய இருமபிஇனும் எவவிந்நம வெடறி வரவே அவவிந்நம தாமாயுண்டானவந்நம பரமமாவின் பிதாவும தேவருமான அந்நதப பகவான் மாயையைசசெய்து, பிராணிகளைக் கொண்டு பிராணிகளைக கொல்லுகமுர. பாலன் வினையாடடுப பொருள் களிணூல வினையாடுவதுபோலத தாம விருமபியபடி செய்யும் பிரபுவான இந்நதப பகவான் சேஷததூம பரிததும் பிராணிகளால் வினையாடுகினமுர. அபசரே! ராபவமர மாதாபிதாவைபபோலப பிராணிகளிடததிலிருககளிலலை. இந்நத மற்ற மனிதாக்கள போலத சேஷதத தோடு பிரவிதததிகமுர. நல்லொழுக்கமுள்ள மேலீலர்கள் வெட்கமுள்ளவர்களும லீவனததிற்காகக் கஷ்டப்படுகின்றவர்களுமாயிருந்நதலையும், துஷ்டாக்கள் மெய்மமறந்து ஸுகமுள்ளவர்களாயிருந்நதலையும் கண்டு ஆலீலாசனை செயகினதேன. ஓ! பார்த்தமே! உடககு நேர்க்கு இருக்கிற இந்நத அபததைத்யும் துரியோதனனிடததிலிருக்கிற செல்வததையும் பார்த்து இந்ந மாரான நிலைமையைப் பார்த்து அந்நதாப்ர வரரை நிகதிக்கினதேன. மேலீலர்களின் சாஸ்திரததைக் கடந்ந வனும் குந்நரனூம பேராசையுள்ளவனும் தர்மத்தை அழிப்பவனூமான துரியோதனனிடததில செல்வததைக் கொடுத்து ஈஸ்வமர் என்ன பயனை அடைகமுர! செய்யப்பட்ட வினையானது செய்தவனை யேயன்றி மற்றவனை அடையாதானால், அந்நதத தீவினையால் ராபவமர் நிச்சயம பற்றப்படுகமுர். செய்யப்பட்ட பாரகர்மாவானது செய்தவனையே அடையாவிடில், இவ்விஷயத்தில் (மனித) வளிகமையே

1 '...கா இய நானவத:' என்பது மூலம். 'குரியகாலககசள போல' என்பது பரபுடையது.

காரணமென்று எண்ணி இங்கே வலிமையற்ற ஜனங்களைக் குறித்துத் துகுகுகுகின்றேன்' என்றாள்.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

அ ர் ஜ ன னு லு பி க ம ன ப ர் வ ம். (தோடர்கீசீ.)

(யுதிஷ்டிரர் தர்மத்துக்கீதப் பயனுண்டென்று தீரோளபதீகீதக் கூறியது)

யுதிஷ்டிரா, 'ஓ! யஜ்ஞசேனன குமாரியே! சுபமானதும் அழகிய சொல்லுள்ளதும் இனியதுமாக உனனால் சொல்லப்பட்ட வாராதையானது எமமால் கேட்கப்பட்டது. ஆனால், நாஸ்திக யததைப் பேசுகிறாய். ஓ! ராஜபுத்ரீ! நான் தாமததில் பயனை விருமபிக்கொண்டு செய்யவில்லை; கொடுக்க வேண்டுமென்றே கொடுக்கிறேன்; யாகம செய்யவேண்டுமென்றே யாகம செய்கிறேன். ஓ! கிருஷ்ணையே! இவ்விஷயத்தில் பயன் இருக்கட்டும்; அல்லது, இல்லாமல் போகட்டும். கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருக்கும் மனிதன எதைச் செய்யவேண்டுமோ அதைச் சக்திக்கேற்றவாறு செய்கின்றேன். ஓ! அழகிய இடையுள்ளவளே! சாஸ்திரங்களை மீறாமலும் ஸாதுகுகளின் ஆசாரத்தைப் பார்த்தும் தர்மத்தைச் செய்கின்றேனே யல்லாது தாமபலத்திற்கு வேண்டிச் செய்யவில்லை. ஓ! கிருஷ்ணையே! இயற்கையிலேயே என்னுடைய மனம் தர்மத்திலேயே நாட்டப்படடிகுகுகிறது. தர்ம வியாபாரமசெய்கிற அற்பன் தாமவாதிசுகுகளான தாழ்ந்தவன். தர்மத்தின் பயனை அடைய விரும்புகிறவனும் நாஸ்திகயததால் பாவத்தில் மனமுள்ளவனையத தாமத்தைச் செய்து ஸந்தேகப்படுகிறவனும் தாமபலத்தை அடைய மாட்டார். மார்க்கத்தை விட்டுப் பேசுவதாலும் மதத்தினாலும் தர்மத்தைக் குறித்துச் சங்கையடையாதே. தர்மத்தில் ஸந்தேஹிகுகும் மனிதன குறுக்கான கதியில் நோக்கமுள்ளவன். உறுதியற்ற மனமுள்ள எவனுக்குத் தர்மமும் வேதத்திற்குச் சொல்லிய வாக்யமும் சங்குகுகத்தக்கவையோ அவன், வேதத்திலிருந்து சூத்திரன போல, ஜராமரணமில்லாத லோகத்திலிருந்து விலகிவிடுவன். நல்ல மனமுள்ளவளே! வேதாத்யயனம் செய்தவனும் தர்மத்தை முக்யமாகுகுகொண்டவனும் நறகுலத்தில் பிறந்தவனுமான அவன் தர்மானுஷ்டானம் செய்கிற அரசர்களால் பெரியோர்களிடத்தில் சேர்க்காத

தகுந்தவன். சாஸ்திரத்தை மீறின அற்புதத்தியுள்ள எவன் தர்மத்தைக் குறித்து அதிகமாகச் சங்கைப்படுகிறானோ அவன் குத்திரர்களைக் காட்டிலும் திருடர்களைக் காட்டிலும் மிகக் பாவுமுள்ளவன். அறியமுடியாத ஸ்வபாவமுள்ளவரும் தர்மத்தை வெகுதூரம் ஜீவிப்பவரும் மிகத் தவமுடையவரும் (கிருமபிப) போகிறவருமான மாககண்டேய ரிஷியானவர் நேராகவே உனனால் பார்க்கப்பட்டாரன்றோ? வயாஸா, வலிஷ்டா, மைத்தேயர், நாசுதா, லோமசா, மகா, மறறுமுள்ள ரிஷிகள் ஆகிய எல்லாரும் தாமசத்தாலேயே நல்லமனமுள்ளவர்கள். திவ்ய யோகசக்தியுடன் கூடினவர்களுமே சரிகுகவும் வாழ்விக்கவும் வல்லவர்களுமே தேவர்களைக்காட்டிலும் மேலானவர்களுமான இவர்களை நேராகவே பார்க்கின்றாயன்றோ? குற்றமற்றவரோ! சாஸ்திரத்தில் பிரத்யக்ஷமான அறிவுள்ளவர்களுமே தேவர்களுட்கு ஒப்பானவர்களுமான இவர்கள் முன்பில் தர்மத்தை யே செய்யவேண்டுமென்று எப்பொழுதும் சொல்லுகின்றீர்களன்றோ? ஓ! கல்யாணி! ஆகையால், ராஸ்வரையும் தாமசத்தையும், ரஜோகுணத்தால் மோகமடைந்த மனத்தினால், நிரந்திரப்பதற்குமே சங்கைப்படுவதற்கும் தக்கவளலை. விவேகமில்லாதவன் தன்வ நிபசயத்தை அடைந்த யாவரையும் பித்தர்களாக எண்ணுகிறான். தாமசகுல அகிக சங்கைகொண்டவன் வேறிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்க மாட்டான். (தன்) மனத்தையே பிரமாணமாயுடைய கர்ஷிஷ்டன் பெரியோரனை அவமதிக்கின்றான். அறிவேகியானவர புலன்களுக்கும் பரீதி செய்வதுடன் கூடியதும் லோகத்திற்கு நெரிந்ததுமான (விஷய) ஸுகத்தை யே (இவ்வளவுதான் என்று) நினைக்கிறான். வேறு விஷயத்தில் அறியாமையை அடைகிறான். எவன் தர்மத்தைக் குறித்து ஸந்தேகப்படுகின்றானோ அவனுக்குப் பிராயச்சித்தநிலலை. (விஷயங்களைச்) சந்திப்பவனுமே கிருபணாமான அந்தப் பாவி நல்ல லோகங்களை அடையமாட்டான். வேத சாஸ்திரங்களின் ஆரத்தத்தை நிரதிகுகிறவனும் ப்ரமாணத்தைவிட்டு விலகினவனுமான மூடன், காம லோபங்களுக்கு உடன்பட்டவனாகி நரகத்தையடைகிறான். ஏ! கல்யாணி! கற்றறிந்த எவன் சங்கைப்படாமல் எப்பொழுதும் தர்மத்தையே அடைகின்றானோ அவன் சுத்தமான மனமுள்ளவனாகி மறுமையில் மோகத்தை அடைகின்றான். வேதப்ரமாணத்தை மீறித் தர்மத்தைச் செய்யாதவனும் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் விட்டவனுமான மூடன் பிறப்புக்களில் ஸுகத்தை அடையமாட்டான். ஓ! பெண்ணே! 'எவனுக்கு ரிஷிகளின் வாக்கிய

மும் சிஷ்டாசாரமும் ப்ரமாணமில்லையோ அவனுக்கு இந்தலோகமுமில்லை, பாலோகமுமில்லை' எனபது நிச்சயம். ஓ! கிருஷ்ணேயே! எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவர்களும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்களும் மான ரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டதும் சிஷ்டர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதும் வெகுசாலமாயுள்ள துமான தாமததைச குறித்து ஸந்தேகப்படாதே. ஓ! திரௌபதி! சமுததிரததின கரையை (அடைய) விருமபுகின்ற வியாபாரிகளுக்கு அந்த ஓடம்போல ஸவாக கதையைடைகிறவர்களுக்குத் தாமமே ஓடம்; வேறில்லை. ஓ! குற்றமற்றவளே! தாமானுஷ்டானம் செய்கிறவர்களால் செய்யப்பட்ட தர்மம் பயனற்றதாயிருக்குமானால், இழிவான இருளில் (அஜ்ஞானத்தில) இந்த உலகம் முழுகிவிடும். ஒருவரும் ஸுகததை அடையா, பசுவைப்போல ஜீவனம்செய்வார்கள்; கெடுதலுடனேயே சேர்வார்கள்; ஒரு பயனையும் அடையாக்கள். தவமும் ப்ரமமசரியமும் யஜ்ஞமும் வேதாதயயனமும் தானமும் நோமையுமான இவைகள் பயனற்றவைகளாயிருக்குமானால், பினனுள்ளவர்களும் அவரிலும் பினனுள்ளவர்களும் தாமததைச செய்யார்கள கிரியைகள் பயனற்றவைகளானால், அது மிகவும் வஞ்சனையாகும். ரிஷிகளும் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பெரியோர்களும், எந்தக்காரணத்திற்காக ஆதரவுடன் தர்மத்தைச் செய்வார்கள்? ஓ! கிருஷ்ணேயே! அவர்களோ கடவுளைப் பயனை அளிக்கிறவராக அறிந்துகொண்டு நனமைக்காகத் தர்மத்தைசெய்தார்களெனபது நிச்சயம். அந்தத் தாமம் தான் வெகுசாலமாயுள்ளது. அந்தத் தாமம் பயனுள்ளது. தர்மம் பயனற்றதென்று சொல்லப்படவில்லை. விததைகளுக்கும தவங்களுக்கும் பலன்கள் காணப்படுகின்றனவன்றோ? ஓ! கிருஷ்ணேயே! உன் விஷயத்தில் இந்தப் பிறவியைக் கேட்டபடி அறிந்துகொள். ப்ரதாபமுள்ள கிருஷ்டதயும்னன எவ்விதம் ஜனிததானெனபதை உள்ளபடி அறிகுறிய. ஓ! அழகியசிரிப்புள்ளவளே! கர்மாக்களுக்குப் பயனுண்டென்பதற்கு உபமானம் இவ்வளவே போதுமானது. விதவான் அற்பத்தாலும் (அதாவது கிடைத்ததைக்கொண்டும்) சந்தோஷிக்கிறான். சுறறறியாத புத்தியினர்கள் அதிகத்தாலும் ஸந்தோஷத்தை அடையவேமாட்டார்கள். அவர்களுக்குத் தர்மத்தாலுண்டான கர்மாவோ ஸுகமோ மறுமையில் சிறிதும் இல்லை. ஓ! பெண்ணே! நல்வினை தீவினைகளுடைய பயனையடைதலும், ஸ்ருஷ்டி

புமப் பரளயமும், தேவரகஸ்யங்கள். ¹ இவைகளை எவனுமறியான். இந்தப் பிபிராணிகள் இவ்விஷயத்தில் மோகத்தை அடைகின்றன. ² இவைகள் தேவர்களால் இரகசியமாக வைத்திருக்கொள்ளாததக்கவைகள். ஏனெனில், தேவர்களோ மாயையை மறைத்தவைப்பவர்கள். இதைத் த அங்கமுள்ளவர்களும் நல்ல விந்தமுள்ளவர்களும் தவக்கூடலை பாவத்தை எரித்தவர்களும் தெளிவான மனமுள்ளவர்களுமான பராமமணர்கள் இவற்றைப் பார்க்கின்றார்கள். பயன் தெரியாததால், தாமம் ஸந்தேகிக்கப்படத்தக்கதன்று. தேவர்களும் ஸந்தேகிக்கப்படத்தக்கவர்களல்லர். முயற்சியுடன் யாகம செய்யவேண்டும். அஸூயையிலலாதவனாகக் கொடுக்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தில், 'கர்மங்களுக்கூட பயனிருக்கின்றது' என்று பரமமா புத்திரர்களுக்கூட சொல்லிய தாமோபதேசத்தைக் காரியபரிஷியானவர் அறிவார். ஓ! கிருஷ்ணையே! ஆகையால், உன்னுடைய ஸந்தேகமானது பணி போல நசிக்கும். எல்லாம் இருக்கிறதென்று ஆலோசனை செயது, நாஸ்திக்யமான எண்ணத்தை விடு. பராணிகளை உண்டுபண்ணுகிற ஈஸ்வரரையும் நிந்தியாதே. அவரை வேண்டிக்கொள். அவரை வணங்கு. இவ்விதமான புத்தி உனக்கு இனி உண்டாக வேண்டாம். ஓ! கிருஷ்ணையே! எவருடைய அனுக்கிரகத்தால், அவருடைய பத்தனான மனிதன், தேவததனமையை அடைகின்றானே (அந்த) மேலான தேவததையை எவ்விதத்திலும் நிந்தியாதே' என்றார்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுன ஓபி கமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஓரு பராமமணன்மீது கேட்ட பிரஹஸ்பதி நீதியைத் தீர்ப்பதி யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது.).

திருமொழி, 'ஓ! பார்த்தரே! நான் தர்மத்தை எவ்விதத்திலும் அவமதிக்கவில்லை; நிந்திக்கவுமில்லை. ப்ராணிகளுக்குப் பதியான கடவுளை நான் எங்கு அவமதிக்கப் போகிறேன்? ஓ! பார்த்தரே! நான் துக்கத்தை அடைந்தமையால் இவ்விதம் பிதற்றுகின்றேனென்று அறிந்துகொள்ளும். திரும்பவும் பிதற்றப்போகின்

1 வேறு பாடம். 2 அதிகபாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

றேன். நீர் நல்ல மனததுடன் என்னிடமிருந்து கேளும். ஓ! பகை வர்களை வாட்டுபவரே! இவ்வுலகில் பிறந்தவனால் கர்மாவோ செய்து தீரவேண்டும். ¹ஸ்தாவரங்கள் கர்மாவில்லாமல் ஜீவிக்கின்றனவே யன்றி மற்றவைகளும் மனிதர்களும் அப்படி ஜீவிக்கவில்லை. ஓ! யுதிஷ்டிரரே! மாதாவின முலைப்பால குடிப்பது முதல் (தளர்ந்து) படுக்கையை அடையும் வரையில் அசையும் பிராணிகள் கர்மாவால் பிழைப்பை அடைகின்றன. ஓ! பரதரிற் சிறந்தவரே! அசையும் பிராணிகளிலும் விசேஷமாக மனிதர்கள் கர்மாவினாலேயே இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஜீவனத்தையடைய விரும்புகின்றார்கள். ஓ! பாரதரே! எல்லா மனிதர்களும் தாம் மேன்மையடையும் உபாயத்தை அறிகின்றார்கள்; நேராகவே உலகத்தினர் பார்க்கும்படி கர்மங்களின் பயனை அனுபவிக்கின்றார்கள்; ஜந்துககள் தமது மேன்மையடையும் உபாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே ஜீவிக்கின்றார்கள். கொக்கானது ஜலத்தில தன் வேலையைச் செய்வதுபோல ஈசரும் தாம்மும் தமமுடைய காமாவைச் செய்கிறார்கள். வேலையற்ற ப்ராணிகளுக்கு ஒருவிதப் பிழைப்பும் உண்டாகாதனரே! அநதக் காமாவையே அடுக்கவேண்டும்; ஒருபோதும் விடக்கூடாது; கர்மாவைச் செய்யும்; விடாதீர்; கர்மாவினால் சூழப்படடிரும. செய்யத்தக்கதை அறிபவன் ஆயிரத்தில ஒருவன் இருப்பானே இரானே? அவனுக்கும் செல்வத்தைப் பெருககுவதிலும் ஈகூணத்திலும் செய்யத்தகுந்த வேலைபுண்டு. புதுவருட்படியில்லாமல் செல்வு செய்யப்படுமானால் இமயமலையானலும் குறைந்துவிடுமனரே? பிரஜைகள் காமாவைச் செய்யாமலிருக்குமானால் எல்லாம் ஈசத்தை அடைந்துவிடும். அதுபோலவே, கர்மாவானது பயனற்றதாயிருக்குமானால் அவைகள் விருத்தியடையா. பயனை எதிர்பாராமல் கர்மாவைச் செய்பவர்களையும் பார்க்கிறோம். பலனை எதிர்பார்த்துக் கர்மாவைச் செய்யும் ஜனங்களையும் பார்க்கிறோம். அப்படியில்லாவிடில், ஜனங்கள் ஜீவனத்தை எவ்விதத்திலும் அறியமாட்டார்கள். லோகத்தில் தெய்வத்தையே மேலானதென்று சொல்பவனும், பிடிவாதமாகத் தெய்வமில்லையென்று பேசுகிறவனும் வஞ்சிப்பவர்கள். கர்மாவில் புத்தியுள்ளவன் புகழப்படுகிறான். எவன வேலையற்றவனாக ஸுகமாய்த்தாங்கிக்கொண்டு தெய்வமே மேலானதென்கிறானே அதிகக் கெட்டபுத்தியுள்ள அவன, பச்சைமண்குடம் ஜலத்தில் ஈசமடை

¹ ஸ்தாவரங்களும் மற்ற ஜனங்களும் காமமினறி ஜீவிக்கிறதில்லை' எனபது பழையவுரை.

வதுபோல நாசுததையடைகிறான். அதுபோலவே, பிடிவாதபுகழி
 யுள்ள எவன கர்மாவைச் செய்வதில் சக்தியுள்ளவனாயிருந்தும் காபா
 வை செயயாதவனாயிருக்கிறானே அவன், காபவவனிலலாத நர்ப்ப
 பலன்போல நெடுங்காலம் ஸ்விசுகமாட்டான். ஒருகாரணமுமின்றி
 இங்கு ஒருவன் பலனையடைந்தால் அதுனைப் பிடிவாதத்தாலென்று
 நினைக்கின்றார்கள் ஏனென்றால், அந்தப்பயன் ஒருவனுடைய முயற்சி
 யினாலும் உண்டானதன்றன்றோ? ஓ! பாராததே! தேவபரீதிகா
 மானவிதியால் ஒருவன் அடையுமபயன் தெய்வசெயலென்று நிச்ச
 யிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் எந்தப்பயனைக் கர்மானினால் அடை
 கின்றானோ, பிரதயசூதமாகக் கண்ணால் பார்க்கப்பட்ட அது மனித
 முபறசியால் அடையப்பட்டதென்று கேள்வி. ஓ! மனிதரிற்சிறந்த
 வரே! ஒருவன் ஸ்வபாவமாக பரவ்ருத்தித்து, காரணமின்றி அடை
 கிற பலனை ஸ்வபாவத்தாலுண்டானதென்று அறிபும. இவ்விதம
 பிடிவாதத்தாலும் தெய்வத்தாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் கர்மானினாலும்
 ஒருவன் அடையும் பயன் பூர்வ கர்மங்களின் பயன். தாதவான
 ஈஸ்வரரும் அந்தஅந்தக் காரணங்களால் மனிதர்களுக்கு முன்
 செய்யப்பட்ட கர்மாக்களைப் பிரித்து இமமையில் பயனை அளிக்கிறார்.
 ஒருவன் நல்ல காரியத்தைச் செய்வதும் கெட்ட காரியத்தைச் செய்வ
 தும் ஈஸ்வரரால் ஏற்படுதபபட்ட முனவினைப் பயனென்று அறிவி
 ராக. அந்த ஈஸ்வரர் ஒவ்வொரு பயனையும் கொடுப்பதில் இந்தந
 தேகமானது காரணமாக இருக்கின்றது. அவர் எவ்விதம் ஒருத
 சரீரத்தைப் பேரனை செய்கின்றாரோ அதற்குத் தக்கபடி, இது தன்
 வசமின்றிச் செய்கின்றது. ஓ! குந்திபுகழிரே! எல்லாப் பிராணிக
 ளும் கார்யங்களைச் செயயச சக்தியற்றவைகனாயிருந்தாலும் மஹேஸ்
 வரர் அந்த அந்தக் காரியங்களில் ஏனிச் செயவிகிறார். ஓ! வீரரே!
 ஒருவன் தானே மனத்தினால் பலன்களை நிரயம செய்துகொண்டு,
 பிறகு, புத்திபூர்வமாகக் கர்மானினால் பயனை அடைகிற அவிவிஷய
 தில் மனிதன் காரணமாகிறான். ஓ! ஆண்டையிற் சிறந்தவரே!
 கர்மாக்கள் கணக்கிட முடியாதவைகள். வீடு, பட்டணம் இவைகளின்
 ஸித்தியானது மனிதனைக் காரணமாகவுடையது. எள்ளினுள்
 எண்ணெயையும் மாட்டில் பாலையும் சுட்டையினுள் நெருப்பையும்
 இவற்றை அடைவதற்குத் தக்க உபாயத்தையும் தீரன் அறிய
 வேண்டும். அதற்குப் பிறகு, இவற்றினுடைய ஸித்திக்குத் தக்க
 காரணங்களில் பிரவிருத்திக்கின்றான். இங்கு ப்ராணிகள் கர்மானி
 னுடைய அந்த ஸித்தியை அடுத்து ஜீவிகுகின்றன. ‘ஸமர்த்தன

கர்த்தாவினால் இந்தக் கர்மாவானது நன்கு செய்யப்பட்டது ; மூடனால இது செய்யப்பட்டது' என்பது வேறுபாட்டினால் அறியப்படுகிறது. கர்மாவினால் உண்டுபண்ணக்கூடிய பலன்களில் இந்த மனிதன காரணமில்லாவிட்டால் 1 இஷ்டம் 2 பூர்த்தம் இவைகளின் பலன உண்டாகாது. சிஷ்யன் இரான. குருவும் இருக்கமாட்டான். மனிதன் கர்த்தாவாக இருப்பதினாலேயே காமம் ஸித்திததால புகழப்படுகிறான் ; ஸித்திக்காவிடில் இவரு நிந்திக்கப்படுகிறான். இந்த விஷயத்தில் காமநாசம் எப்படி ஏற்படும்? சிலா யாவையும் பிடிவாதத்தாலென்றும், சிலா தெய்வத்தாலென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மனிதனுடைய முயற்சியால் உண்டாகிறதென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். தெய்வத்தால் உண்டாவது என்பதே மேலானது. இவ்வளவினால் மாதிரும் கார்யம் (சித்தியா தென்று) சிலர் நினைக்கின்றார்கள். தெய்வமும் தற்செயலுமான யாவும் பாக்கமுடியாதனவாக இருக்கின்றன. பிடிவாதத்திலிருந்தும் தெய்வத்திலிருந்தும் பயனினுடைய தொடர்ச்சியானது காணப்படுகிறதன்றோ? மனிதன் சில பலனைத் தெய்வத்தாலும் சிலவற்றைப் பிடிவாதத்தாலும் சிலவற்றைத் தன் காமாவினாலும் அடைகின்றான். இதில் நான்காவது காரணம் இல்லையென்று ஸமர்த்தாக்களும் உண்மையறிந்தவர்களுமான மனிதர்கள் உறுதி கூறுகிறார்கள். அதுபோலவே, ஜீவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்புக்களான பலன்களைக் கொடுக்கிற ஈசுவரர் இல்லாமற்போனால் அவர்களுள் ஒருவனும் எளியவனாக இருக்கமாட்டான் ; முந்கின் வினைப் பயன இல்லாவிடில் மனிதன் எந்த எந்தப் பயனை அடையவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவனாகக் கர்மாவைச் செய்கிறானே அது அது ஸபலமாகவே ஆகும். எந்த மனிதர்கள் கார்யஸித்திக்கும் அநர்த்த ஸித்திக்கும் (கீழ்ச்சொன்ன) மூன்றும் பரம்பராகாரணமென்று அறியவில்லையோ அவர்கள் நாஸ்திகர்கள் போன்றவர்களே. கர்மாவானது செய்யப்படவே வேண்டுமென்ற இது மனுவினுடைய நிச்சயம். இப்பொழுது நம்மிடத்தில் இந்த முயற்சியில்லாமையானது நிச்சயமாயிருக்கின்றது. ஓ! யுகிஷ்டிரரே! (கர்மாவைச்) செய்கிற வனுக்கு அனைகமாக இவரு (பலன்) அவசியமுண்டாகும். சோம்ப லுள்ளவன் ஒருபோதும் நிச்சயமான பலஸித்தியை அடையமாட்டான். (கர்மம் செய்து) பயன கிடைக்காவிடில், அதன் தோஷத்தை

1 யாசம் முதலியன. 2 குளம், கிணறு, தோட்டம், கோயில முதலிய வற்றை அமைத்தல்.

விலகலும் உபாயம காணப்படுகிறது. ராஜஸ்ரேஷ்டரே ! அவ்விதம் கர்மாவைச் செய்தால் கடனினமையை அடைகிறான். சோமபலாகப் படுத்திருக்கும் இந்த மனிதனை அமங்களமானது அடைகிறது. ஸமாததனானவன் ஸந்தேகமின்றிப் பலனையடைந்து ஐஸ்வரியத்தை அடைகிறான். ஸமசயமுள்ளவர்கள் எல்லாவற்றையும் பயனற்றவைகளாகவும் ஸந்தேகமுள்ளவைகளாகவும் சொல்லுகிறார்கள். தைரியமுள்ளவர்களும் ஸந்தேகமற்றவர்களும் கர்மாவில் முயன்றவர்களும் மனிதர்கள் ஒரு விஷயத்திலும் அப்படிச் சொல்வதில்லை. இப்பொழுது நமமிடத்தில் இந்தக் கஷ்டமானது நிச்சயமாக இருக்கிறது. நீர் காமாவைச் செய்தால் ஸமசயமின்றி அந்தக் கஷ்டம் இராது. அல்லது, (முயன்றும்) காரியம் வித்திக்காமலே இருந்தால், அதுவே உமகடும் பீமனேருக்கும் அர்ஜுனருக்கும் இரட்டையர்களான தம்பிகளுக்கும் மகிமையாகிறது. காமாவைச் செய்தவன் முடிவில் பயனை அறிவதுபோல நமக்கோ பிறருக்கோ காமம் பயன்படுமென்பது விளம்பிதது அறியப்படும்.

இவ்வுலகத்தில் பூமியைக் கலப்பையினால் உழுது விதையை விதைக்கிறான். பிறகு, உழுகிறவன் சுமமா இருக்கிறான். அவ்விஷயத்தில் மேகம் காரணமாகிறது. மழை உதவியெய்யாவிடில், அவ்விஷயத்தில் உழுகிறவன் குற்றமுள்ளவனல்லன். 'வேறு மனிதன் எதைச் செய்வானோ அது என்னை முழுவதும் செய்யப்பட்டது. அது இந்தப்பயனை உடையதாயிருக்கிறது. ஒரிடத்திலும் என்னுடைய குற்றமில்லை' என்று தைரியமுள்ளவன் ஆலோசனை செய்துகொண்டு, அவ்விஷயத்தில் தன்னை நிந்துக்கக் கூடாது. ஓ! பாரதரே ! செய்கின்ற எனக்கு அந்தத்தகதியானது உண்டாகித்தில்லை யென்று வெறுப்பை அடையவுகூடாது. எந்தக் கர்மாவுக்கும் இரண்டுவித முடிவு உண்டு. வித்ததியோ அவித்தியோ உண்டாகட்டும். பிரவிருத்தியினமை கூடாது. அனேகம் பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையி் விருக்கும்போதன்றே கர்மமானது வித்திக்கின்றது. குணஸாதனை மில்லாவிட்டால் பயன் குறைகிறது ; அல்லது பயனிலலாமலும் போகிறது. செய்யாமல் போனால் ஒருவிஷயத்திலும் பயனும் காணப்படுகிறதில்லை. குணமும் காணப்படுகிறதில்லை. தீரன் யுகதிக்கும் பலத்திற்கும் தக்கபடி நன்மை உண்டாகவேண்டிப் புத்தியால் தேச காலங்களையும் உபாயங்களையும் மங்களங்களையும் சேர்க்கிறான். பராக்கிரமமே அக்காரியத்தை உபாயத்

தூல் உபதேசித்தின்றுது. அதனை உபாயததாலும் செய்யலாம். (ஆனாலும்) கார்யங்களில் பராக்கிரமம் மிக முக்கியமானது. எல்லாமே பராக்கிரமத்தால் ஆவன. ஏனென்றால், புத்திமான அதில அனேக குணங்களுடன் சேந்தததைப் பார்க்கிறான். ஆதலால், அதிலிருந்து ஸமாதானத்தாலேயே அர்த்தததையடைய விருமபவேண்டும். அதற்குத்தகக வேலையையும் செய்ய வேண்டும். ஓ! யுதிஷ்டிரரே! பசையானது கடலேயானாலும் மலையேயானாலும் அதற்கும் தீவகையும் தேசத்தை விடுதலையும் ¹ விருமபவேண்டும். மனிதன விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமா? பசைவாகளின் இடைவெளியைத் தேடும் விஷயத்தில் எப்பொழுதும் முயற்சிபுள்ள மனிதன தன் விஷயத்திலும் பிறர் விஷயத்திலும் கடனறறிருக்கும் தன்மையை அடைகிறான். மனிதன ஒருபோதும் தன்னை அவமதிக்கக்கூடாது; தன்னை அவமதித்தவனுக்கு நல்ல செல்வம் உண்டாகாதன்றே? ஓ! பாரதரே! உலகத்தினுடைய இந்தச் சித்தியானது இவ்வித நிலைமையுள்ளது. காலம், நிலைமை இவைகளின் பேதத்தால் வித்தியின் ஸவருபமானது அனேகவிதமென்று சொல்லப்படடிருக்கின்றது. ஓ! பரதரிற் சிறந்தவரே! முன் எனனுடைய பிதாவானவர் பணடிதரான ஒரு பராமமணரை (வீட்டில்) வலிக்கச் செய்தார். (அவர்) என பிதாவுக்கு இந்த எல்லா அர்த்தததையும் முன் சொனார். அவர் பிருஹஸ்பதியால் சொல்லப்பட்ட நீதியை என் உடன்பிறந்தோர்களைக் குறித்து உபதேசித்தார். நான் அப்பொழுது வீட்டில் அவர்களின் பககத்திலிருந்து இதனைக் கேட்டேன். ஓ! அரசரே! யுதிஷ்டிரரே! ஒரு காரியத்தைக் குறித்துப் பிதாவினிடம் வந்து கேட்க விருப்பத்துடன் உட்கார்ந்திருக்கும் எனக்கு அவர் நன்மொழி கூறி (இதனைச்) சொனார்' என்றாள்.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அ ர் ஜ ன் னு பி க ம ன ப ர் வ ம். (தொடர்க்கீ.)

(பீமன் சண்டை செய்து ராஜ்யத்தைப் பெறவேண்டுமென்பதை நீதியுடன் தர்மபுத்திரருக்குக் கூறியது)

திரௌபதியின் வார்த்தையைக் கேட்டு, பீமஸேனன், பொருதவனாகிக் கோபமுண்டு பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு ஸமீபத்தில்

வந்து அரசரை நோக்கிச் சொல்லலானான். ‘அரசரே! ஸ்துபநூலர் களுக்குத் தகசுதும் தாமதநைதவிட்டுவிடலாகாததுமான நல்லவழியை அடையும். தாமாதத காமவகளை யிழந்த நமக்குத் துன்பாவனத்தில் வலிப்பதால் எனன பயன? தூயோதவனால அரசு மாறியமானது கபடமான சூதைகொண்டே கவரப்பட்டதேயன்றித் தாமதநை லன்று; ஓழுகினாலும் அனலு; பராகதிமடந்தினாலும் அனலு; வலிமையற்றதும் இதரபரவரிசை சாயபிட்டு மிருதநகைச சாயபிடு கிறதுமான நரியினால் வலிமையுள்ள சிவகங்கலினிடமிருந்து மாமிசம் கவரப்படுவதுபோல் நமது மாறியம் கவரப்பட்டது. ஓ! அரசரே! பரகிஜ்ஞையைக் காப்பாற்றுவிடுதலையும் சிந்துதாமததால் மறைக்கப் பட்டதனால் தாம காமவகளுக்குக் காரணமான அரசாட்சியாகிய அர்தத, மதைவிட்டு ஏன தூக்கத்தால் வாட்டப்படுகிறீர்? காணல் வததை விலக்கவுடைய அர்ஜுனனால் காப்பாற்றப்பட்டதும் மிரு திரனாலும் கவரமுடியாததுமான மாறியமானது, உமமுடைய அடிக கிரதையினாலே நாங்கள் பாந்ததுகுகிகொண்டிருக்கும்போது எவ களை அலங்கரியம் செயது கவரப்பட்டது. கைநிகண்டுகள் (பாந்த திருக்குமபோது) பிலவப்பற்றும் கவரப்படுவது போலவும் கால் நொண்டுகள் (பாந்திருக்கும்போது) பசுக்கள் கவரப்படுவதுபோ லவும், நாங்கள் உமக்காக சிந்துக்கும்போது, ஸ்ரீமவரியம் கவரப் பட்டது. தாம இரஸையில் நமநிகையை அடைந்த உமக்கு பரியமென்று இப்படிப்பட்ட அடிக தூக்கநகை திவளிமம் ஏற்றுக் கொண்டோம். ஓ! பரதரித் சிந்துதவரே! உம்முடைய கட்டளை யால் எங்களை அடக்கிக்கொண்டு நம் மிந்திராக்ஷோக கஷ்டப்படுக துகிரேம; பகைவர்களையும் சமதேதாஷ்பாடுக்துகிரேம. உமது கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டு நாங்கள் அப்பொழுதே இந்தந திருநராஷ்டிரரின் புத்திராக்ஷோக கொல்லாமலிருந்த நெனலும் பாவமானது எமமை வாட்டுகின்றது. ஓ! அரசரே! கிருஷ்ணரும் அர்ஜுனனும் அபிமனாயும் ஸ்ருந்தசயரும் நாலும் நகுல் ஸ்ரீற தேவர்களும் சமதேதாஷ்டிகாததும் வீரர்களால் நடக்கப்பட்டதும் பலமற்றவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டதாமால் நம்முடைய இந்த நடையை ஒரு மிருதத்தின் நடையைப்போலப் பாறும். நீர் எப் பொழுதும், ‘தர்மம், தர்மம்’ என்று வீரநகைதால் இளைத்திருக்கின் றீர். ஓ! அரசரே! வெறுப்பினால், நடும்சைகலுடைய சிவனத்தை நீர் அடையாமலிருக்கின்றீர்? தம்முடைய சொல்லந்ததைத் திரும்ப அடைவதற்குச் சக்தியற்ற அற்ப மனிதர்களைன்றே எல்லாவற்றை

யும் நாசம்செய்வதும் பிரயோஜனமற்றதுமான வைராக்யத்தைப் பிரியமாகக் கொள்கிறார்கள். ஓ! அரசரே! கண்ணுள்ளவரும் சக்தியுள்ளவருமான நீர், எங்களிடத்தில் பராக்கிரமத்தைப் பார்த்திருந்தும், குருமில்லாமலிருப்பதை மேற்கொண்டு, உடமுடைய பரயோஜனத்தை அறியவில்லை. இந்நத திருகராஷ்டிர புத்திரர்கள் முதலீயோர் துன்பம் செய்பாதவர்களும் பொறுத்தகுகொள்ளுகிறவாகளுமான நமமைச சக்தியற்றவர்களாகவே எண்ணுகின்றார்கள். அதுதான் துககம். சண்டைபில் மரிப்பது துககம் அன்று. அவ்விஷயத்தில் கபடபில்லாமல் சண்டை செய்கின்றவாகளும் திரும்பாதவர்களுமான (நமககு) எல்லாவிதத்தாலும் மரணம் மேலான தளறே? சரீரத்தைவிட்டு (நல்ல) உலகங்களை அடைவோமன்றே? ஓ! பரநரிற் சிறநநவரே! அல்லது, நாடே இவர்களைக் கொன்று எல்லாப் பூமியையுங் கொள்வோம் அப்படி இருந்தாலும் நமககு கேஷமமே, வைரத்திற்குப் பிரதிரெயய வீருமபுதிற்றவாகளும் அதிகமான தோத்தியை விரும்புகிறவர்களும் சொந்தத் தொழிலைச் செய்கிறவாகளுமான நமககு இது எவ்விதத்திலும் செய்யத்தகுந்ததே. செய்யத் தகுந்ததாகவே இருப்பதும் உயிர வாழ்க்கைக்கு உரியதுமான (புத்தத்தில) தமககாகச சண்டை செய்கிறவர்களுடைய ராஜ்யம் பகைவரால் அபயரிக்கப்பட்டாலும் புகழேயன்றி இகழ்ச்சியில்லை. அரசரே! எந்தத் தாமமானது (=செய்கையானது) 1 மிதர்களுக்கும் தனகுகும் சிரமத்தையே பயனாகவுடையதோ அது துக்கமே. அது தர்மமன்று. அது கெட்டவழி. எவ்விதத்திலும் தர்மத்தை நிதயமாபுடையவனும் தாமம் செய்து இளைத்தவனுமான மனிதனை, இறந்தவனைச் சுககுக்கங்கள் விடுவதுபோலத் தர்மாத தங்கள் விட்டுவிடுகின்றன. எவன் தர்மத்தைத் தாமகுகிறகாகவே செய்கின்றானோ அவன் கஷ்டத்தை அடைகிறவனே. அவன் தேர்ந்த அறிவுள்ளவன்ல்லன். குருடன சூரியனுடைய காந்தியை அறியாததுபோல அவன் தர்மத்தினுடைய பயனை அறியமாட்டான். அர்த்தமானது எவனுக்கு அர்த்தத்தையே பரயோஜனமாபுடையதோ அவன் அர்த்தத்திஷயத்தில் தெரிந்தவன்ல்லன். அவன் காட்டில் மாடுகளைக் காக்கும் வேலைக்காரன் போன்றவனே. எவன் அர்த்தத்தை மிக வீருமபிககொண்டு மற்றவர்களை அனுஷ்டிக்கவில்லையோ நிந்திக்கப்பட்ட அவன், பரம்மஹத்தி செய்தவன்போல எல்லாப் பிராணிகளாலும் கொல்லப்படத் தகுந்தவன். எவன் எப்பொழுதும்

காமத்தையே விரும்புகின்றவனாக மற்றவைகளை அனுஷ்டிக்கவில்லையோ அவனாகவு- சினேகிதர்கள் அறறுப்போகிறார்கள். அவன் தர்மத்தாலும் அர்த்தத்தாலும் விடப்படுகிறான். தாமாததமில்லாத காமத்தினால் விளையாடுகிற அவனுக்குக் காமத்தின் முடிவில், ஜலம் வற்றுமபோது மீனுக்கு மரணம் நிச்சயமாயிருப்பதுபோல, மரணம் நிச்சயம். ஆகையால், பண்டிதர்கள் எப்பொழுதும் தாமார்த்தங்களில் தவறுதலை அடையார். ஏனெனில், அக்னிகு அரணி காரணமாவது போலக் காமத்திற்கு அது காரணம். எவவிதத்திலும் அர்த்தமானது தர்மத்தைக் காரணமாபுடையது. தர்மமும் அர்த்தத்தைப்பற்றியது. மேகமும் ஸமுத்திரமும்போல, ஒன்று மறறென்றினால் நடத்தப்படுபவைகளென்று அறியும். போகயவஸ்துக்களை அனுபவிப்பதாலும் தனத்தைப் பெறுவதாலும் உண்டாகும் ப்ரீதியே காமம். அது மனத்தின் ஸங்கலபமே. அதற்குள் சரீரம் காணப்படவில்லை. ஓ! அரசரே! அர்த்தத்தை விரும்புகின்ற மனிதன் பெரிய தாமதத்தைச் செய்ய விரும்புகிறான். காமத்தை விரும்புகிறவன் அர்த்தத்தை விரும்புகின்றான். காமத்திலிருந்து மற்றதை விரும்புவதில்லை; ஏனெனில், ¹ புத்திமான்களால் அர்த்தத்தின் பயனாக காமம் அனுபவிக்கவே படுவதனால், கடடையிலிருந்து உண்டான காமபலிலிருந்து வேறு பொருள் உண்டாகாததுபோல, ஒரு காமத்திலிருந்து வேறு காமம் வித்திக்கிறதில்லை. ஓ! வேந்தரே! வேடன் இங்குப் பசுவிகளைக் கொல்லுவதுபோலப் பிராணிகள் விஷயத்தில் கொல்வதென்னும் இதுவும் அதாமத்தின் ரூபம். எவன் காமத்தாலும் லோபத்தாலும் தர்மத்தின் வழியில் செல்லவில்லையோ அந்தக் கெட்ட புத்தியுள்ளவன் இமமையிலும் மறுமையிலும் எல்லாப் பிராணிகளாலும் கொல்லப்படாத தகுந்தவன். ஓ! அரசரே! செல்வத்தால் ஸம்பாதிக்கப்படும் காமம் உமக்கு நன்கு தெரியும். அந்தச் செல்வத்தின் தன்மையையும் அதிகமான வேறுபாடுகளையும் அறிவீர். அந்தச் செல்வம் ² கிடையாவிடினும், (கிடையாது) ஜரையினாலோ மரணத்தினாலோ அழிந்தாலும், அந்தத்தமென்று கருதுகின்றனர். அந்த அந்தம் நம்மிடத்தில் இருக்கிறது; விஷயத்தில் பற்றுகிற ஜந்து இந்திரியங்கள் மனம் ஹ்ருதயம் இவைகளுக்கு உண்டாகிற பிரீதியானது காமமென்பது என்னுடைய எண்ணம். அது கர்மங்களின் உத்தமமான பலன். இவ்விதமே தர்மார்த்தங்களையும் காமத்தையும் வெவ்வேறுகளே

பார்த்து மனிதன் தர்மத்திலேயே முயன்றவனாயிருக்கக்கூடாது; அர்த்தத்திலேயே முயன்றவனாகவும் இருக்கக்கூடாது; காமத்திலேயே முயன்றவனாகவும் இருக்கக்கூடாது; எல்லாவற்றையும் எப்பொழுதும் செய்யவேண்டும். நாளின முற்பாகத்தில் தர்மத்தையும் நடுப்பாகத்தில் தனத்தையும் கடைசியில் காமத்தையும் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் இந்தவிதியானது சாஸ்திரத்தால் செய்யப்பட்டது. முந்தியவயதில் காமத்தைச் செய்யவேண்டும், நடுவயதில் தனத்தைச்சம்பாதிக்கவேண்டும். கடைசியான வயதில் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் இந்த விதியானது சாஸ்திரத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஓ! பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! காலமறிந்த பணடிதன தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளை உள்ளபடி பிரித்து, எல்லாவற்றையும் காலத்தில் அனுபவிக்கவேண்டும். ஓ! அரசரே! குருந்தனரே! (இவைகளை விட்டுவிடுவதாகிய) மோக்ஷம் மிகமேலானது. ஸுகத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு (ஸாம தான பேத தண்ட மென்கிற) உபாயத்தோடுகூடிய புத்தியையடைந்து (அதனால்) அரசாட்சியையும் அடைவது மேலானது. ஓ! வேந்தரே! மோக்ஷமாவது சீக்கிரமாய்ச் செய்யப்பட்டும்; (ராஜ்ய) ப்ராப்தியாவது அடையப்பட்டும். (இரண்டுக்கும்) நடுவிலுள்ளவனுடைய உயிர்வாழ்க்கையானது, ரோகியினுடைய உயிர்வாழ்க்கைபோலத் துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. தர்மமானது என்னால் அறியப்பட்டுமிருக்கிறது; உம்மால் எப்பொழுதும் செய்யப்பட்டுமிருக்கிறது. அறிவுள்ளவர்களான அன்பர்கள் உம்மிடத்தில் கர்மானுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! அரசரே! தானம், யாகங்கள், ஸாதுக்களின் பூஜை, வேதத்தைத் தரித்தல், கபடமற்றிருத்தல் ஆகிய இவை மேலான தர்மம்; இங்கும் இறந்த பிறகும் பயன் தருவன. ஓ! வேந்தரே! ஆண்மையிற் சிறந்தவரே! மற்ற எல்லாக் குணங்களும் இருந்தாலும், இந்தத் தர்மம் அர்த்தத்தில்லாதவனால் செய்யமுடியாது. ஓ! அரசரே! ஜகத்தானது தர்மத்தைக் காரணமாகவுடையது. தர்மத்தைக்காட்டிலும் மற்றது மேலாகாது. அரசரே! தர்மமும் அதிக அர்த்தத்தால் செய்யக்கூடியது. அர்த்தமானது பிசுஷ்யெடுபபதால் அடையமுடியாதது; எளிமையால் ஒருபோதும் அடைமுடியாதது; அது போலத் தர்மபுத்தியால்மாதிரிமும் அடையமுடியாதது. எகனால் த்விஜன் ஸித்தியை அடைவனோ (அந்த) யாசித்தலானது உமக்கு (ச்சாஸ்திரத்தால்) தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்மையிற் சிறந்த

வரே! சக்தியினாலேயே அர்த்தததையடையும் விருப்பத்தில் முயற்சி செய்யும்; சூத்தரியனுக்குப் பிசைசூ எடுப்பது (சாஸ்திரத்தில்) விதிக்கப்படவில்லை. (சூத்தரியனுக்கு) வையசூ சூத்திரர்களுடைய ஜீவனஹேதுவும் விதிக்கப்படவில்லை. சரீரபலமே விசேஷமான தர்மம். ஓ! பார்த்தரே! ஸவநர்மத்தை மேற்கொள்ளும். எதிர்த்து வருகிற பகைவர்களை நாசமசெய்யும். பார்த்தனலும் என்னலும் தாராததராஷ்டிராகளாகிற வனத்தை அழியும். கற்றறிந்த புத்திமாண்கள் தலைவனாயிருந்தலையே தாமமென்கிறார்களா. தலைமையை அடையக்கடவீர். நீர் தாழ்ந்த தன்மையிலிருப்பதற்குத் தக்கவரல்லீர். ஓ! ராஜேந்திரரே! பிறகு, ஆலோசனை செய்யும். பழமையான தர்மங்களை அறிவீர். எதனிடமிருந்து பிராணியானது பயத்தை அடையுமோ அந்த ஹிம்ஸாரூபமானதொழிலுள்ள வராகப் பிறந்திருக்கிறீர். ஓ! அரசரே! பிராணிகளைக் காப்பதாலுண்டான பயன் உமக்கு இழிவானதனது. இது உமக்குப் பழமையான தர்மமாக ஈஸ்வரனால் விதிக்கப்பட்டது. ஓ! பார்த்தரே! அதுவிலிருந்து விலகினால், உலகத்தில் பரிஹாஸத்தை அடைவீர். மனிதர்களுக்குத் தம தர்மத்திலிருந்து சலிப்பது புறம்ப்படுவதன்றன்றோ? ஓ! கௌரவரே! அப்படிப்பட்ட (நீர்), மனத்தை சூத்தரியத்தன்மையுள்ளதாகச் செய்துகொண்டு, இந்தத் தளர்ந்த மனத்தைவிட்டு, வீரியத்தையடைந்து காளைமாடுபோலப் பார்த்தைத் தாங்கும். ஓ! அரசரே! ஒரு வேந்தனும் தர்மம் ஒன்றிலேயே மனத்தைச் செலுத்தி ஒருபோதும் பூமியை ஜயித்ததில்லை; மேன்மையை அடைந்ததில்லை; அரசச்செல்வத்தையும் ஜயித்ததில்லை. வேடன் மிருகங்களுக்கு விருப்பமான நல்ல ஆகாரத்தைக்கொடுத்து (நம்பச்செய்து) பிறகு (அவைகளை) ஆகாரமாக அடைவதுபோல, (அரசன்) ஆசைகொண்ட மனமுள்ள அனைகம் பகைவரின் பகைத்தினரை ஏமாற்றுவதால் அரசாட்சியை அடைகிறான்.

ஓ! பாண்டவரிற் சிறந்தவரே! முன்னுண்டானவர்களும் நன்றூ ஐஸ்வரியத்தை அடைந்தவர்களும் ப்ராதாக்களுமான அஸுரர்கள் (தேவர்களால்) எல்லாவிதத்தாலும் கபடமாகவே ஜயிக்கப்பட்டார்கள். ஓ! பூமிக்கு அரசரே! புஜபலமடைந்தவரே! பலமுள்ளவனுக்கே யாவும் என்னும் இதனை அறிந்துகொண்டு, மிக்க கபடத்தையுடையவர்களான பகைவர்களை அழிப்பீராக. அர்ஜுனனுக்கொப்பாக யுத்தத்தில் வில்லெடுத்துச் சண்டைசெய்வனும் எனக்குச் சமானமாகக் கதைடுத்தவனும் உண்டானதுமில்லை; உண்டாகப்

போகிறதாயில்லை. ஓ! அரசரே! மிக்கபலமுள்ளவன் தன் வலிமையினாலே யுத்தம் செய்கிறானேயல்லாமல் கூட்டத்துடனாவது சதருக்கூழியில் சேர்ந்து பலாபலங்களைத் தெரிந்துகொண்டாவது செய்கிறதில்லை. ஓ! பாண்டவரே! வலிமையுள்ளவராயிரும். வன்மையே அர்த்தத்திற்குக் காரணம்; மற்றது வீணா. ஹேமந்தருதுவிலுள்ள மரத்தின் நிழல்போல அது பயனற்றதாகும். ஓ! கௌந்தேயரே! விதையை விரும்புவன் முதலில் விதையை விதைத்துச் செலவு செய்வதுபோல அதிகமான பொருளை விரும்புகின்றவன் பொருளின் செலவும் செய்யவேண்டிவரும். உமக்கு இதில் சந்தேகம வேண்டாம். எங்கே பொருளின் செலவும் வரவும் ஸமமாயிருப்பதன்றி லாபமில்லையோ அங்கே வியாபாரம் செய்யக்கூடாது. அது 1 கழுதைசூசுச் சொறிந்துகொடுப்பதாகும். ஓ! அரசரே! இப்படியே, 2 அற்பமான தர்மத்தைவிட்டுப் பெரிய தர்மத்தைச்செய்கிற மனிதன் புத்தியுள்ளவனென்பது நிசசயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பண்டிதர்கள் தம்முடைய நண்பர்களைக்கொண்டு பகைவர்களுடைய நண்பர்களைப் பிரிக்கிறார்கள். வேறுபட்ட மித்திரர்களால் விடப்பட்டுப் பலருறைந்தவனைத் தன் வசப்படுத்துகிறார்கள். ஓ! அரசரே! மிக்கபலமுள்ளவனும் பலத்துடன் யுத்தம் செய்து எல்லா பிரஜைகளையும் தன்வசப்படுத்துகிறானே அல்லாமல் முயற்சியினாலும் நன்மொழிகூறி அழைப்பதாலும் வசப்படுத்துவதில்லை. பகைவன் மிக்க பலமுள்ளவனாயிருந்தாலும் வண்டுகளால் தேன் எடுப்பவன் கொல்லப்படுவதுபோலத் தூர்ப்பலர்களால் ஒன்றுசேர்ந்தே கொல்லப்படக்கூடியவனாகிறான். ஓ! அரசரே! சூரியன் கிரணங்களால் எல்லாப்ரஜைகளையும் நீரைப் பெய்து காப்பது போலவும் நீரை வறறச்செய்து அழிப்பது போலவும் நீரும் ஸூரியனுக்கு ஒப்பாகக் கடவீர். அரசரே! நமது முன்னோர்களால் விதிப்படி செய்யப்பட்ட பூமியின் பாலனம் அனாதியான தவமென்று எனக்குக் கேள்வி. அரசரே! கூத்திரியன் தன் தர்மமான யுத்தத்தைச் செய்து வென்றோ, மரித்தோ (ரல்ல) உலகங்களை அடைவதுபோலத் தவத்தால் அடையான். இந்த உம்முடைய துக்கத்தைப் பார்த்து, ஸூரியனிடமிருந்து

1 பயனின்மையோடு பாவமும் உண்டாகுமென்பது.

2 'பிரதிஜ்ஞையைக் காப்பதாகிய அறபதர்மத்தைவிட்டு ராஜ்யலாபத்தால் செய்யக்கூடிய தானம் யாகம் முதலிய பெரிய தாமங்களைச் செய்பவன்' என்பது பழயவுரை.

காந்தியும் சந்திரனிடமிருந்து அழகும் விலகிவிடுமென்று உலகம் நிச்சயித்திருக்கிறது. அரசரே! தனித்தனி கூடின கூட்டத்தினர்கள் உம்முடைய ஸ்தோத்திரங்களோடும் பகைவனுடைய நிந்தைகளோடும் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஓ! அரசரே! ப்ராம்மணர்களும் குருக்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஸந்தோஷத்துடன் உமமுடைய இந்தச் சொல்தவறாமையை மேலானதாகச் சொல்லுகிறார்கள். உம்மால்!, அறியாமையாலும் எளிமையாலும் பேராசையாலும் பயத்தாலும் காமத்தாலும் பெருள் நிமித்தத்தாலும் சிறிதும் பொய்சொல்லப்பட்டதில்லை. அரசன் பூமியை அடைவதற்காக எந்த அற்பமான பாவத்தைச் செய்கிறானோ அதையெல்லாம், பிறகு, அதிக தக்ஷிணையுள்ள யாகங்களால் போக்குகிறான். ஓ! அரசரே! வீரரே! ஆயிரக்கணக்கான கோக்களையும் கிராமங்களையும் ப்ராமணர்களுக்குக் கொடுத்தது¹ இருட்டிலிருந்து சந்திரன் விடப்படுவதுபோலப் பாவங்களிலிருந்து விடப்படுகிறான். ஓ! குருந்தனரே! யுதிஷ்டிரரே! பட்டணத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள பிராயமுதிர்ந்தவரும் பாலரும் உள்ளிட்ட யாவரும் ஒன்றுசேர்ந்து பெரும்பான்மையாக உம்மை துதிகுகிறார்கள். பாரதரே! துரியோதனனிடத்தில் ராஜ்யமிருப்பது நாய்ததோற்பையில் பாலும், சூத்திரனிடத்தில் வேதமும், திருடனிடத்தில் மெய்யும், ஸ்திரீயினிடத்தில் பலமும் இருப்பது போன்றது என்று உலகத்தில் நிச்சயவார்த்தை நடக்கிறது. மேலும், இந்த ஸ்திரீகளும் பாலர்களும் (மேல் சொல்லிய நாய்ததோலில் பாலென்கிற பொருளுள்ள சுலோகத்தை) வேதமாகப் படிக்கின்றார்கள். ஓ! பகைவரை அடக்குபவரே! எங்களுடன் நீரும் இந்த அவஸ்தையை அடைந்து!, உமக்குக் கஷ்டம் உண்டானபொழுது!, நாங்கள் யாவரும் நாசமடைந்தவர்களானோம். அபபடிப்பட்ட நீர் எல்லாவிதமான போர்க்கருவிகளுடனுடையகூடின ரத்தத்தை அடைந்து ப்ராம்மணர்களுக்கு அாதத்ததைக் கொடுப்பதற்கு விரைந்து (பகைவரை) எதிர்த்துச் செல்லக் கடவீர். ப்ராம்மணர்களை ஆசீர்வதிக்கச்செய்து, அஸ்திரமறிந்தவர்களும் உறுதியானவில்லுள்ளவர்களும் ஸர்ப்பம்போன்றவர்களும் வீரர்களுமான ஸகோதரர்களால் இந்திரன் தேவர்களால் ந்ருழப்படுவதுபோலச்

¹ சந்திரனைக்கண்ட இருள விலகுவதுபோல இவனிடமிருந்து பாவம் விலகுமென்பது, 'மேககூடலிலிருந்து சந்திரன் விடுபடுவதுபோல' என்பது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு.

சூழப்பட்டு அஸ்தினுபுரத்தையடைந்தது, அஸுரர்களை இந்திரன் நொறுக்குவதுபோலப் பகைவர்களைப் பராக்கிரமத்தால் பொடி செய்துகொண்டு தூரியோதனனிடமிருந்து ராஜ்யத்தை மீட்டுக் கொள்வீராக. காண்டவத்திலிருந்து விடப்பட்டவைகளும் கழுகு மரு பூண்டவைகளும் ஸாப்பமபோல் விளங்குகின்றவைகளுமான பாணங்களுடைய ஸ்பரிசுததை ஒருமனிதனும் தாங்கமாட்டான் என்றே? பாரதரே! கோபங்கொண்ட என்னுடைய கதாயுத வேகத்தை யுத்தத்தில் பொறுக்கக்கூடிய வீரனுமில்லை; யானையுமில்லை; சூதிரையுமில்லை. கௌந்தேயரே! ஸ்ருஞ்சயாகளுடனும் கைகேயர்களுடனும் வருஷணிகளுள் சிறந்த கோவிந்தருடனும் (இருத்தலால்), ராஜ்யத்தை யுத்தத்தில் ஏன் அடையமாட்டோம்? அரசரே! பெருஞ்சேனையுடன்கூடி இவ்விஷயத்தில் முயற்சியைச் செய்தால், சததுருவின் கையை அடைந்த பூமியை ஏன் அடைய மாட்டீர்?' என்றான்.

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அ ர் ஜு னு பி க ம ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் தாம்செய்த பிரதிஜ்ஞையை விடமுடியாதேன்பதையும் பிரதிஜ்ஞையின் முடிவுக்காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டுமென்பதையும் பீமனுக்குச்சொல்லியது.)

ஸுத்தியத்தையே விரதமாகவுடையவரும் அதிக மஹிமை யுள்ளவருமான அந்த அஜாதசத்ருவான அரசர், பீமஸேனனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டு, பிறகு, தைர்யத்துடன் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலானார். 'ஓ! பாரத! இது உண்மை; ஸந்தேகமில்லை. வாக்கியமாகிற பாணங்களால் ஏன் என்னைப் பீடித்துத் துன்புறுத்துகிறாய்? உன்னை நான் நிரதிக்கவில்லை. தகாத இந்தத் துன்பமானது என்னுடைய அகியாயத்தினாலன்றே உங்களுக்கு உண்டாயிற்று? நான் திருதராஷ்டிரபுத்திரனிடமிருந்து நேசுத்துடன் அரசாட்சியை அபகரிக்கவிருப்பங்கொண்டு சூதை அனுஸரித்தேன். அதில், வஞ்சகனும் ஸுபலன் குமாரனுமான சகுனி தூரியோதனனுக்காக எதிரா ஆட்டம் ஆடினான். மிக்க மாயையுள்ளவனும் மலைநாட்டரசன் புத்திரனுமான சகுனி ஸபையின் நடுவில் கூட்டமான சூதுக்காய்களை உருட்டி, மாயையற்ற

என்னை மாயையால வென்றுவிட்டான். ஓ! பீமஸேன! அதி
 லிருந்து துன்பத்தைப் பார்த்தேன். சகுனியின் விருப்பத்துக்
 கேற்றபடி சூதுக்காயகன் இரட்டைப்படையும் ஒற்றைப்படையு
 மாக விழுவதைப்பாராதது எனனால் மனம் அடக்கத்தக்கதாயிற்று.
 கோபம் மனிதனுடைய தைரியத்தைக் கெடுக்குமன்றோ? குழந்
 தாய்! பீமஸேன! பெளருஷத்தாலும் அகங்காரத்தாலும் வீரியத்
 தாலும் கட்டப்பட்ட மனமானது அடக்கமுடியாதது. (அதனால்)
 உன்னுடைய வார்த்தைகளில் குற்றங்கூறவில்லை. அது அவ்விதம்
 ஆகவேண்டியதாக இருந்ததென்று நினைக்கின்றேன். திருதராஷ்டிர
 ரின் புத்திரனான அந்த அரசன் ராஜ்யத்தைவிரும்பிக்கொண்டு நம்
 மைத துககத்தில தள்ளினான்; நம்மை அடிமையுமாக்கினான்.
 ஓ! பீமஸேன! அதில் திரௌபதி நம்மைக் காப்பவளானாள். திரும்
 பவும் நாம் சூதாட்டத்திற்காக அந்த ஸபையைநோக்கி வந்த
 போது, பரதர்களுக்கெதிரில் என்னை நோக்கித் திருதராஷ்டிரபுத்
 திரன் ஒரே பந்தயத்திற்காக, 'ஓ! ராஜபுத்திர! அஜாதசதருவே!
 காட்டில் இஷ்டப்படி பன்னிரண்டு வருஷங்கள் பிறா அறியும்படி
 யும், பிறகு மற்ற ஒரு வருஷம் எல்லாததம்பிகளுடனும் உருவம்
 மறைந்து ஒருவராலும் அறியப்படாதபடியும் ஸஞ்சரிக்கக்கடவாய்.
 ஓ! ஐயா! நீ அவ்விதம் ஸஞ்சாரம் செய்வதைக்கேட்டுப் பாரதர்
 களின் ஒற்றர்கள் அறிவார்களானால் மற்ற அவ்வளவு வருஷங்களும்
 நீ அவ்விதமே ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். ஓ! பார்த்த! அதை நிச்
 சயித்துப் பிரதிஜ্ঞை செய். ஓ! அரசனே! என்னைச் சார்ந்தவர்
 களை அறியமுடியாமற்செய்து ஸாவதானமுள்ளவரை இக்காலம்
 முழுவதும் ஒற்றர்களால் அறியப்படாவிட்டால், அந்த (விதஸதை
 முதலிய) ஐந்தாநதிகள் பாயும் தேசம் உன்னுடையதே. இந்தக்
 குருஸபையில் ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறேன். பாரத! நீ எங்
 களை ஜயித்துவிட்டால் நாங்களனைவரும் அவ்வளவுகாலம் போகங்
 களைவிட்டு ஸஞ்சரிப்போம்' என்று முன்பு குருக்களுக்கு நடுவில்
 அந்த அரசன் சொன்னான். 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று நான்
 அவனுக்குச் சொன்னேன். இதையெல்லாம் நீயும் தனஞ்சய
 னும் அறிவீர். அப்பொழுது கடைசியான சூதாட்டம் நடந்தது.
 அதில் யாவரும் ஜயித்துத் தூரத்தப்பட்டு, இவ்விதம் கஷ்ட
 மடைந்த உருவமுள்ளவர்களாகித் தேசங்களிலும் கஷ்டமான காடு
 களிலும்சஞ்சரிக்கிறோம். அந்தத் துரியோதனனும் ஸமாதானத்தை
 விருப்பாதவனாகித் திரும்பவும் கோபத்தின் வசத்தை அடைந்

தான் ; எந்தச் சிலகுருக்கள் அவனுடைய வசத்தை அடைந்திருக்கிறார்களோ அவர்கள் எல்லாரையும் ராஜ்ய கார்யங்களில இருக்கச் செய்தான். ஸாதுக்களின் முன்னிலையில் அந்த நிச்சயத்தை அடைந்து இவகு ராஜ்யத்திற்காக எவன் தான் (அதை) விடுவன் ? பெரியோருக்குத் தர்மத்தைவிட்டுப் பூமியை ஆளுகிறது மரணத்தைக்காட்டிலும் கொடிதென்று எண்ணுகிறேன். பீம ! நீ சூதாட்டத்தில் பரிசுமென்னும் ஆபுதத்தைத்தொட்டு என் கைகளை எரிக்கவும் கருதி அர்ஜுனனால் தடுக்கப்பட்டபொழுதே வீரச்செய்கையைச் (சண்டையைச்) செய்திருந்தால் என்ன கெடுதி வந்திருக்கும் ? இவ்விதம் உடன்பாட்டைச் செய்வதற்கு முந்தியே உனது ஆண்மையை அறிந்த நீ ஏன் சொல்லவில்லை ? வந்த மரணம்போன்ற துன்பத்தை ஏறறுககொண்டு, பிறகு, என்னைக் குறித்து இப்பொழுது ஏன் வரைகடந்து பேசுகிறாய் ? ஓ ! பீம ! துன்புறுத்தப்படுகின்ற திரௌபதியைப் பார்த்தும பொறுக்கப்பட்டதனால், அதிக அக்கம் எனக்கு உண்டாகிறது. ஓ ! பீமஸேன ! விஷத்தின் ரஸத்தைக் குடித்துவிட்டுப் பரிதாபத்தை அடைவதுபோல, மிக்க பரிதாபத்தை அடைகிறேன். ஓ ! பரதருட்சிறந்த வீர ! குருவீரர்களின் நடுவில் (ப்ரதிஜ்ஞை) செய்து சொல்லப்பட்டதை இப்பொழுது (மாற்றுவது) முடியாது. விதை விதைப்பவன் விளைச்சலின் முதிர்ச்சியை எதிர் பார்ப்பதுபோல ஸுகம உண்டாவதற்குரிய காலத்தை எதிர்பார். 'முன் அவமதிக்கப்பட்டவன் பகைவர்கூட்டம்¹ மலர்களுடன் கூடியதாகவும் கனிகளுடன் கூடியதாகவும் இருப்பதை அறிந்து பராக்கிரமத்தினால் எப்பொழுது நாசம செய்வானோ அப்பொழுது !, பிராணிலோகத்தில் வீரனான அவன் !, பெரிய குணத்தையடைந்து உயிர்வாழ்பவனாகிறான் ; லோகத்தில் பூர்ணமான செல்வத்தையும் அடைகிறான். இவனைப் பகைவர்கள் வணங்குகிறார்கள். சினேகிதர்களும் இவனை மிக்க ப்ரியததுடன் அடைகிறார்கள். தேவர்கள் இந்திரனை அடுப்பதுபோல (யாவரும் இவனை) அடுத்துப் பிழைக்கிறார்கள்' என்று நினைக்கிறேன். என்னுடைய பிரதிஜ்ஞையை உண்மை என்றறி. தேவததன்மையையும் உயிரையுங்காட்டிலும் ஸத்தியத்தை விரும்புகிறேன். ராஜ்யம், புத்திரர்கள், கீர்த்தி, தனம் ஆகிய யாவும் ஸத்கியத்தின் பதினூறில் ஒன்றுக்கும் ஈடாகா' என்றார்.

¹ புதியவரும் பழையவருமான துணையரசருடன் இருப்பதை.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுன ஓபீகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீமன் வனவாசத்தை நிறைவேற்றமலே தூரியோதனனை வேலீல வேண்டுமென்பதை யுக்தியுடன் யுதிஷ்டுரரிடம் கூறியது)

பீமலேனன, 'காலததுகுகு கட்டுபபட்டவரும நுரைபோல ஸாரமற்றவரும் பழம்போல விழககூடியவரும் அபபடியே மரிக் குந்தன்மையுடையவருமான நீர் நாசமாகுகுகிறதும் பாணம்போல் வேகமாகப் போகக்கூடியதும் முடிவற்றதும் அளவிட முடியாத தும் (எப்பொழுதும் போய்க்கொண்டிருக்கும்) வெள்ளம்போன்ற தும் யாவற்றையும் அடித்துக்கொண்டு போவதுமான காலத்தினால் உடன்பாடடைச செய்துகொண்டு காலத்தை ப்ரதயகூதமாக எண்ணுகிறீர். ஓ! கொளந்தேயரே! ஊசியால் குகுகி எடுக்கப்படும் மைப்பொடியபோல இமைகொட்டுநலாலும் அயுள் குறைக்கப்படும் மனிதன் எப்படி காலத்தை எதிர்பார்க்கலாம்? எவன் அள விற்கடங்காத அயுளுள்ளவனோ!, அல்லது அயுளின் பரமாணத்தை அறிந்தவனோ, யாவற்றையும் நேராககண்ட அவனனோ (தொழி லைச்செய்தற்குக்) காலத்தை எதிர்பார்க்கலாம்? ஓ! அரசரே! நம் மால் எதிர்பார்க்கப்படும் காலமோ பதின்முன்று வருஷமாகும். அது!, அயுளின் குறைவைச்செய்து மரணத்தைக்குறித்துக் கொண்டு போய் விடும். தேகமுள்ளவர்களுக்கு மரணமானது எப்போதும் தேகத்தில் பற்றியிருக்கிறது. ஆகையால், மரணத்திற்கு முந்தியே ராஜ்யத்தைக குறித்து முயற்சிசெய்வோம். பெரியோர் வரிசையில் எண்ணப்படாத புகழற்றவன் பூமிகுதுப் பாரமாகுறன். அவன் பகைவரைப் போக்கமாட்டாமல் எருதைப்போலக் கஷ்டத்தை அடைகிறன். அற்பமான பலமும் முயற்சியுமுள்ள எந்த மனிதன் பகைவரை வெல்லவில்லையோ, தீயபிழைப்புள்ள அவனுடைய பிறப்புப் பயனற்றதென்று நான் நினைக்கின்றேன். உமதுகைகள் பொன்னை வழங்கியவை. உமது புகழ்¹ உலக முழு தும் பரவியது. யுத்தத்தில் சகருவைக் கொன்று புயவலிமையால் ஜபிக்கப்பட்ட செல்வத்தை அனுபவிக்கும். ஓ! அரசரே! மனிதன் வஞ்சகனைக் கொன்று உடனே² நரகத்தை அடைந்தாலும் அவனுக்கு அந்த (நரகமானது) ஸவர்க்கத்திற்கொப்பானது.

1 'பிருது சகரவாததியினுடையதுபோன்றது' என்பது பழையவுரை.

2 'ஆபத்தை' என்பது பழையவுரை.

எந்தத் தாபத்தினால் வாட்டப்பட்ட நான் இரவும் பகலும் தூங்க வில்லையோ பொருமையாலுண்டான அதுவோ நெருப்பைக்காட்டிலும் மிக வெப்பமானது. நாணையிழுப்பதில் சிறந்த பார்த்தனான இந்த அர்ஜுனனும், குகைபிலுள்ள சிங்கமபோல (அடங்கி) மிக்க தாபத்தை அடைந்தவனாக இருக்கிறான். ஓ! அரசரே! உலகத்திலுள்ள எல்லா வில்லாளிகளையும் ஒருவனாகவே நாசம் செய்யக் கூடிய இவன் மனத்திலுண்டான தாபத்தைப் பெரிய யானை அடக்குவதுபோல அடக்குகிறான். நகுலனும் ஸஹதேவனும் வீரரையீனறவனும் வயதுமுதிர்ந்தவனான தாயும் உமமுடைய பிரியத்தையே விரும்பிக் கொண்டு மூடாபோலவும் ஊமையர்போலவும் இருக்கின்றார்கள். ஸருஞ்சயர்களுடன் கூடின எல்லா உறவினர்களும் உமக்குப் பிரியத்தையே விரும்புகிறார்கள். ப்ரதிவிந்தியன்மாதாவான திரௌபதியும் நான் ஒருவனுமே தாபத்தை அடைந்தோம். மேலும், எதைச் சொல்லுகிறேனோ அது யாவருக்கும் இஷ்டமானதே. யாவரும் துன்பத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். யாவரும் சண்டையைக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஓ! அரசரே! அற்பபலமுள்ள நீசர்களால் நமது ராஜ்யமானது கவரப்பட்டு அனுபவிக்கப்படுகிறதென்பதைக்காட்டிலும் மிக்க கொடிய ஓர் ஆபத்தும் வரப்போகிறதில்லை. ஓ! பகைவரை வாட்டுபவரே! குருரத்தன்மை இல்லாமையாகிற ஸ்வபாவதோஷத்தால் தையுடன் கூடிக் கஷ்டங்களைப் பொறுக்கிறீர். இதனை மற்ற எவனும் புகழ்மாட்டான். அரசரே! மிக்க மந்தனும் அர்த்தஜ்ஞான மில்லாதவனான வேதாசூரத்தைக் கற்றவனுடைய குரு சொல்வதைத் திருப்பிச் சொல்வதால் கெட்டுப்போன புத்திபோல இந்த உம்முடைய புத்தியானது உண்மையான அர்த்தத்தைக் கண்டதன்று. தையுள்ள பிராமமணரூபியாயிருக்கிறீர்; கூத்திரியர்களிடத்தில் எப்படி ஜனித்தீர்? இந்த கூத்திரியப் பிறப்பில் அனேகமாகக் குருரபுத்தியுள்ளவர்களன்றோ ஜனிக்கின்றார்கள்? நீர், மனு எவ்விதம் சொன்னாரோ அவ்விதம் குருரமானவையும் கபடத்துடன் கூடியவையும் பொறுமையற்றவையும் வீதிககப்பட்டவையுமான ராஜதர்மங்களைக் கேட்டிருக்கின்றீரா? ஓ! மஹாராஜரே! கெட்ட எண்ணமுள்ள த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை ஏன் பொறுக்கிறீர்? செய்யவேண்டியகாரியத்தில் (முயற்சியில்லாமல்) மலைப்பாம்புபோல ஏன் (சும்மா) இருக்கின்றீர்? புத்தி, வீர்யம், படிப்பு, நற்குலம் இவற்றுடன் கூடின நீர் எங்களை மறைக்கவிரும்புவது ஒரு

பிடி புலவினால் இமயமலையை மறைக்க விரும்புவதுபோலும். ஒ! பார்த்ததே! ஆகாயத்தில் சூரியனைப்போலப் பூமியில் கீர்த்திபெற்ற உம்மால் மறைந்து அஜநாதவாஸமானது செய்யமுடியாது. அதிக ஜலமுள்ள இடத்தில் கிளைகளும் மலர்சுளும் இலைகளுமுள்ள பெரிய தேக்கமரம்போலவும் வெணமையான யானைபோலவும் அர்ஜுனன் அறியப்படாதவனாக எவ்விதம் சஞ்சரிப்பான்? சிங்கத்திற்கு ஒப்பானவர்களும் ஸகோதரர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களும் சிசுக்களுமான இந்த நகுலஸஹதேவர்களும் (அறியப்படாமல்) எவ்விதம் ஸஞ்சரிப்பார்கள்? ஒ! பார்த்ததே! புண்ணிய கீர்த்தியுள்ளவரும் வீரரையின்றவரும் பிரஸித்திபெற்றவரும் ராஜபுத்திரியும் துருபதபுத்திரியுமான இந்தக்கிருஷ்ணையானவர் அறியப்படாதவளாக எவ்விதம் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறார்? ஒ! அரசரே! இந்த ஜனங்கள் என்னையும் குழந்தைமுதல நன்கு அறிவார்கள். (ஆகவே, நமது) அஜநாதவாஸத்தை மேருவினுடைய மறைவைப்போல எண்ணுவார்கள். அப்படியே, நம்மால் தேசத்திலிருந்து தூரத்தப்பட்ட அனேகம் அரசர்களும் அரசகுமாரர்களும் த்ருதராஷ்டிர புதரனை அனுஸரித்திருக்கின்றார்கள். தூரத்தப்பட்டவர்களும் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களுமான அவர்களும் சமனததையடையார்களன்றோ? அவனது பிரியத்தை விரும்பின அவர்களால் நமக்கு அவஸாயம் அபகாரம் செய்யத்தக்கதாகும். அவர்களும் நம்மிடத்தில் மறைந்த அனேகம் ஒற்றர்களை அனுப்புவார்கள்; நம்மையறிந்து சொல்லியும்விடுவார்கள். அதிலிருந்து நமக்கு அதிகபயமுண்டாகும். நாம் காட்டில் பதின்மூன்று மாஸங்கள் பூர்ணமாக வஸித்துவிட்டோம். அவற்றை ஒர் அளவினால் அவ்வளவு வருஷங்களாகப் பாரும். ஸோமலதைக்குப் பூதிகளகள் (=சீந்திர்கொடி) பிரதிநிதியாயிருப்பதுபோல (வருஷத்திற்கு) மாஸம் பிரதிநிதியாக இருக்கிற தென்று வித்வான்கள் சொல்லுகின்றனர். அவ்விதம் இது செய்யப்பட்டும். அல்லது, நல்லதும் நன்கு பாரததைச் சமக்கின்றதுமான காளைக்கு (ப் புல்லைக்கொடுத்து) தருப்தியடைவிப்பதால் இந்தப் பாவத்திலிருந்து விடப்படுகிறான். ஒ! அரசரே! ஆகையால், நீர் சத்ருவதத்தில் நிச்சயத்தைச் செய்வீராக. ஏனெனில், எல்லா கூத்திரியருக்கும் சண்டையைவிட வேறான தர்மமில்லை' என்றான்.

முப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுனோபிகமனபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிராரும் பீமனும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வியாஸர் வந்து யுதிஷ்டிராருக்குப் பிரதிஸ்ம்ருதிவிதீதையை உபதேசித்த தும், யுதிஷ்டிரார் வியாஸர் கட்டளைப்படி பரிஜனங்களுடன் காம்பகவனம் சென்றதும்)

குந்திபுத்திராரும் ஆண்மையிற்சிறந்தவரும் பகைவரை வாட்டு பவருமான யுதிஷ்டிரார் பீமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஆலோசித்தார். 'என்னால் ராஜதர்மங்களும வர்ணதர்மங்களும் தனித்தனியே கேட்கப்பட்டிருக்கின்றன. வருங்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் எவன் (அவைகளைப்) பார்த்து நடக்கிறானோ அவனே தெரிந்தவனாகிறான். அறிதற்கு மிக அருமையான தர்மத்தினுடைய மேலான வழியை அறிந்தவனான நான் மேருவைப் புரட்டுவதுபோலத் தர்மத்தைப் புரட்டுதலைப் பலாத்காரமாக எவ்விதம் செய்வேன்?' என்று அவர் ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்தது இவ்விதம் செய்யவேண்டியதென்பதை நன்கு நிச்சயித்ததுத் தாமதமின்றிப் பீமஸேனனை நோக்கி இந்த வாக்கியத்தைச் சொல்லலானார்: 'தோள்வலி அமைந்தவனே! பாரத! நீ சொல்லுகிறது உண்மையே. பேசுந்திறமைபுள்ளவனே! இந்த என்னுடைய வேறு வாக்கியத்தை ஏற்றுக்கொள். ஓ! பாரத! பீமஸேன! கேவலம் பிடிவாதத்தால் தொடங்கப்படும் மிக்க தீயசெயல்கள் துன்பத்தைத் தருகின்றன. சிறந்த கைகளுள்ளவனே! காரியமானது நன்கு ஆலோசிக்கவும் நன்கு நிச்சயிக்கவும் நன்கு தொடங்கவும் நன்கு செய்யவும் பட்டபோது தெய்வமும் அனுசூலமாகி விருப்பங்கள் நிறைவேறுகின்றன. இந்தக் காரியத்தை மனவுறுதியில்லாமை ஒன்றினாலேயே பலத்தாலுண்டான கொழுப்புள்ளவனாகி ஸ்வயமே ஆரம்பிக்கத்தக்க தென்று எண்ணுகிறாய். அவ்விஷயத்தில் என்னிடருந்து கேளு.

பூரிஸரவஸும சலனும் வீர்யமுள்ள ஜலஸந்தனும் பீஷ்மரும் துரோணரும் கர்ணனும் வீர்யமுள்ள அஸுவததாமாவும் அசைக்க முடியாத துரியோதனன் முதலிய திருதராஷ்டிர புத்திரர்களுமாகிய யாவரும் அஸ்கிராப்ரியாஸம் செய்தவர்கள்; எப்பொழுதும்¹ ஆததாயிகள். நம்மால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்ட சிற்றரசர்களும்

¹ வீராடபர்வம் 175-ம் பக்கம் குறிப்பில காண்க.

பேரரசர்களும் கௌரவபக்ததை அடுத்தது இப்பொழுது சினேகத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ! பாரத! துரியோதனனுடைய நன்மையில் விருப்பமுள்ளவர்களும் நமது நன்மையில் விருப்பமில்லாதவர்களும் நிரம்பின பொக்கசமுள்ளவர்களும் சைனியத்துடன் கூடினவர்களுமான அவர்கள் அவனைக் காப்பதில் முயற்சிசெய்வார்கள். புதரர்களோடும் மந்திரிகளோடும் சேனைவீரர்களோடும் கூடின அவர்களெல்லாரும் கௌரவ சேனையினுடைய சமபளததோடும் உணவு முதலியவற்றோடும் எல்லாவிதத்திலும் ஒப்பப்பகுத்துக் கொடுக்கப்பெற்றவாகலலரோ? துரியோதனனால் விசேஷமாக ஸமமானமெய்யப்பட்ட அந்த வீரர்கள் யுத்தத்தில் (அவனுக்காக) பராணையும் விடுவார்களென்பது எனனுடைய நிச்சயமான எண்ணம். சிறந்த கைகளுள்ளவனே! பீஷ்மரதுரோணர் மஹாத்மாவான கிருபர் இவர்களுக்கு நிலைமை நமமிடத்திலும் அவர்களிடத்திலும் ஸமமாக இருக்குமானாலும் அரசன அளித்த சோறறுககடனைத் தீர்ப்பது அவஸாயமாகும். ஆனது பற்றி, யுத்தத்தில், விடுவதற்கரிய உயிரையும் விடுவார்களென்பது என கருதது. யாவரும் திவ்யாஸ்திரம அறிந்தவர்கள். யாவரும் தர்மத்தை முகூயமாகக்கொண்டவர்கள்; இந்நகிரனுடன்கூடின தேவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களென்பதும் எனனுடைய எண்ணம். அவர்களுள்ளும், எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவனும் அசைக்கமுடியாதவனும் பிளக்கமுடியாத கவசத்தால் சூழப்பட்டவனும் பொருமைபுள்ளவனும் மஹாரதனுமான காணன் எப்பொழுதும் முயற்சிபுள்ளவனாயிருக்கிறான். உதவிமில்லாத உனனால் யுத்தத்தில் இந்த எல்லாப் புருஷஸரேஷ்டர்களையும் ஜயிக்காமல் துரியோதனன் கொல்லப்படக்கூடியவனல்லன். ஓ! வ்ருகோதர! வில்லாளிகள் யாவரையும் அதிகரித்த காணனுடைய லாகவத்தை ஆலோசனை செய்கிறதனால் நான் தூக்கத்தை அடைவதில்லை' என்றார். அதிக கோபமுள்ள பீமனேன், இந்த வார்த்தையை அறிந்துகொண்டு, தமையானுடைய வார்த்தையால் தடுக்கப்பட்டவனாகி அடக்கத்துடன் கூடியவனானான். அப்பொழுது, அந்த இரண்டு பாண்டவர்களும் இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஸத்யவதீபுத்திரரும் மஹாயோகியுமான வ்யாஸர் வந்தார். பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரான அவர், பாண்டவர்களால் எதிர்சென்று முறைப்படி பூஜிக்கப்பட்டு, யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, இந்த வார்த்தையைச் சொல்லலானார்.

‘ஓ! மனிதரிற்சிறந்தவனே! யுதிஷ்டிர! உன்னுடையமனத்தி
விருப்பதை புத்தியினால் அறிகிறேன். அதனால் சீக்கிரம வந்தவ
னாகிறேன். ஓ! பாரத! பகைவரைக்கொல்பவனே! பீஷ்மரிட
மிருந்தும் துரோணரிடமிருந்தும் கிருபரிடமிருந்தும் கர்ணனிட
மிருந்தும் அஸ்வததாமாவிடமிருந்தும் ராஜபுத்திரான துரியோ
தனனிடமிருந்தும் துசசாஸனனிடமிருந்தும் எந்தப் பயம் உன்
னுடைய மனத்தில் சுழலுகிறதோ உன்னுடைய அந்தப்பயத்தைச்
சாஸ்திரத்தில் கண்ட காரணத்தால் போகக்கூடுமென. அதைக்
கேட்டுத் தைரியத்தையடைந்து செய்கையால் நிறைவேற்று.
ராஜேந்திர! நிறைவேற்றி, பிறகு, சீக்கிரம தாபத்தை விலக்கிக்
கொள் எனறார்.

பிறகு, வாததையில் ஸமர்த்தரான வ்யாஸர், யுதிஷ்டிரரை
ரகஸ்யத்தில் அழைத்ததுபோய், யுக்தியுத்தமான அர்த்தத்தையுடைய
இந்தவார்த்தையைச் சொல்லினார். ‘ஓ! பரதருட்சிறந்தவனே!
உனக்கு, அர்ஜுனன வில்லைத்தரித்தது யுத்தத்தில் பகைவர்களை
ஜயிப்பதற்குரியதும் சூழ்மத்திறகுரியதுமான வேறு காலமானது
வந்திருக்கின்றது. சரீரமெடுத்ததுவந்த வித்தியைப்போன்றதும்
ப்ரதிஸமிருதியென்று பெயாபெற்றதுபான வித்தையைச் சரண
மடைந்த உனக்குச் சொல்லுகின்றேன் எனத் அடைந்து மஹா
பாகுவான அர்ஜுனன (கார்யத்தைச்) சாதிப்பதே எனனால்
உபதேசிக்கப்பட்ட அத்தனைப் பெற்றுக்கொள். தவத்தினாலும்
பராகிரமத்தினாலும் தேவர்களைப்பார்ப்பதற்குச் சக்தியுள்ள இவன்
அஸ்திரத்திற்காக மஹேந்திரனையும் ருத்நரையும் வருணனையும்
குபேரனையும் தர்மராஜனையும் அடையக்கடவன். அதிகதேஜஸுள்ள
வனும் நாராயணரிஷியை ஸஹாயமாயுடைய அனும் வெகுகாலமாயுள்ள
வனும் அழிவற்றவனும் அச்சதனும் ஜயிக்க முடியாதவனும்
தேவரிஷியும் பெரியகையுள்ளவனுமான இந்த அர்ஜுனன, இந்திர
னிடமிருந்தும் ருத்திரரிடமிருந்தும் லோகபாலர்களிடமிருந்தும்
அஸ்திரங்களை யடைந்து பெரியகாரியத்தைச் செய்வான். ஓ!
பருகிவீபதியே! கௌந்தேய! உங்களுடைய வாஸத்திற்கு இந்த
வனத்தைவிடச் சிறந்ததான வேறுவனத்தை ஆலோசிக்கக்கடவாய்,
ஓர் இடத்தில் நெடுங்கால வாஸமானது பரீதியை உண்டுபண்ணுகிற
தாகாது. வேதவேதாங்கங்களின் கரைகண்ட அனேகம் பராமமணர்
களையும் காப்பாற்றுகின்றாய். ஆதலால், சாரதர்களான தவசிகளுக்கு
வெறுபபை உண்டுபண்ணுகிறதாகும். மான்கள் (கிடைப்பதில்)

தடையும், கொடிக்கும் பசுகிலைகரும் நாசமும் உண்டாகும்' என்றார். யோகத்தின் உணமையை அறிந்தவரும் ப்ரபுவும் பூஜ்யருமான (வ்யாஸர்) இவ்விதம்சொல்லிச் சரணமடைந்தவரும் சுதந்தருமான தர்மபுத்திரருக்கு ஒப்புயாவற்ற யோகவிதையை உபதேசித்தார். புத்திமானும் ஸ்ததியவதியின்புத்திரருமான அந்த வ்யாஸர் தர்ம புத்திரரிடம் அலுமதிபெற்று அவ்விடத்திலேயே மறைநதுவிட்டார். தர்மத்தில்மனமுள்ளவரும் அடங்கிவைரும் மேதாவிருமான தர்ம புத்திரர் அந்தமந்திரத்தைக் காலந்தோறும் ஆவிர்ததிசெய்துகொண்டு எப்பொழுதும் மனத்தினால் தரித்தார். அவர் வ்யாஸர் வாக்யத்தால் ஸந்தோஷமடைந்து அந்தத்தைவனத்திலிருந்து ஸரஸ்வதிநதியின் கரையிலுள்ள காம்யகமென்பெயர்பெற்ற காட்டை அடைந்தார். ஓ! மஹாராஜரே! ஸ்தோத்ரமான சிசைகூழியும் வேந்தத்திலும் வல்லவாகளும் தவத்துடன் கூடினவாகளுமான பிராமமணர்கள், தேவேந்திரனை ரிஷிகள் தொடர்வதுபோல அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். பரதரில் சிறந்தவரே! மஹாதமாவான அவர்களும் மந்திரிகளுடனும் காலாள்களுடனும் அங்கிருந்து திரும்பவும் காம்யகதையைடைந்து இடம் அமைத்துக்கொண்டார்கள். அரசரே! வில்வித்தையில் தோந்தவாகளும நல்லமனமுள்ளவர்களுமான அந்த வீராகா, மேலான ஸ்தத்ததைச்சொல்லுகிறவர்களும் எப்பொழுதும் மாணவிரும்புகிறவர்களுமாகிச் சுதந்தமான பாணங்களால் வேட்டையாடிக்கொண்டும் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் ப்ராமமணர்களையும் விதிப்படி திருப்திசெய்துகொண்டும் அவ்விடத்தில் சிலகாலம் வாஸம் செய்தார்கள்.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அ ர் ஜு ன னு பி க ம ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ப்ரதீஸ்தம்நதிவித்தையை அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்து அஸ்திரம் பெறுதற்காக அவனை ஸ்வர்க்கந்ததுக்கனுப்பியதும், அவன் இந்திரகீலையிலே தவந்திரேயிகையில் இந்திரனைக் கண்டதும், இந்திரன் அஸ்திரம்பெறுதற்காகத் தவந்தால் ஸப் வாரை மகீழ்வித்தற்கு அர்ஜுனை ஸ்வர்க்கம் வரக் கட்டினாயிட்டதும்.)

ஆடவருட் சிறந்தவரே! சிலகாலத்திற்குப் பிறகு, தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், முனிவரின் உத்தரவை நினைத்துக்கொண்டு, அறி

வாளியென்று பிரஸித்திபெற்ற அர்ஜுனனை இன்சொல்லை முன்னிட்டுப் புன்னகைசெய்து கையினால் தடவிகொண்டு தனிமையான இடத்தில் பின்வரும் சொல்லைச் சொல்லலானார். பகைவரை அடக்குகிறவரான அந்தத தர்மராஜர், ஒரு முகூத்தகாலம் வனவாஸததைப்பற்றிச் சிந்தித்து, அர்ஜுனனை நோக்கி மகம்யத்தில் இதைச் சொல்லலுற்றார்: 'பாரத! பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், கர்ணன், அஸ்வததாமா ஆகிய இவர்களிடத்தில் 1 நான்கு பாதங்களுள்ள தனுர்வேதமானது இப்பொழுது நிலைத்திருக்கிறது. அம்பு தொடுப்பதுடனும் பிறா அம்புகளைத் தடுப்பதுடனும் கூடின இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் அஸ்திரததையும் ப்ரம்மாஸ்திரததையும் ஆஸுராஸ்திரததையும் (மற்ற) எல்லா அஸ்திரங்களின் பிரயோகததையும் முழுவதும் அறிகுறர்கள். அவர்கள் யாவரும் திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரனான இன்மொழி கூறப்பட்டவர்களும் நன்கு உபகரிக்கப்பட்டவர்களும் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களும் யிருக்கிறார்கள். அவனும் அவர்களிடத்தில் குருக்களிடத்திலிருப்பதுபோலிருக்கிறான். எல்லா யுத்தவீரர்களிடத்திலும் இந்தத துரியோதனனுக்கு எப்பொழுதும் பரீதி அதிகம். பூஜிக்கப்பட்ட ஆசார்யர்கள் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாகித் தோஷபரிகாரத்தை (ச் செய்வதற்கு) முயற்சிசெய்கின்றார்கள். காலத்தில் பூஜிக்கப்பட்ட அவர்கள சகதியைக் குறையச் செய்யமாட்டார்கள். ஓ! பார்த்த! கிராமங்களுடனும் நகரங்களுடனும் சேர்ந்ததும் கடலுடனும் வனத்துடனும் ரத்னம்விளையுமிடத்துடனும் கூடினதுமான இந்தப் பூமி முழுவதும் இப்பொழுது துரியோதனனது வசத்தை அடைந்திருக்கின்றது. பகைவரையடக்குபவனே! எங்களுக்கு நீயே ப்ரியமானவன். உன்னிடத்தில் பாரம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் காலத்திற்கேற்ற ஒரு காரியததைப்பார்க்கிறேன். ஐயா! வ்யாஸரிடமிருந்து என்னால் ஒரு ரஹஸ்யவிததையானது கிரகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிரகிக்கப்பட்ட அதனால் எல்லா உலகமும் நன்குபிரகாசிக்கின்றது. ஓ! ஐயா! நீ அந்த மநகிரத்துடன் கூடினவனாகி மனததை நன்குஅடக்கித் தகுந்தகாலத்தில் தேவதைகளின் அனுக்கிரகத்தை அடைவாயாக. ஓ! பரதரிற் சிறந்தவனே! உக்கிரமான தவத்துடன் உன்னைச் சேர்ப்பாயாக. குழந்தாய்! வில்லுள்ளவனும் கவசமுள்ளவனும் கதகியுள்ளவனும் பெரி

1 ' அம்புகளை எடுத்தல், தொடுத்தல், விடுத்தல், திருப்பியழைத்தல்' என்பது பழையவுரை.

யோர்களின் விரதத்திலிருப்பவனும வேறெந்த விஷயத்தாக்கும் இடங்கொடாமல் (இதனையே) தியானிப்பவனுமாகி வடக்குத்திக்கை நோக்கிச் செல்லு. ஓ! தனஞ்சய! இந்திரனிடத்தில் திவ்யமான எல்லா அஸ்திரங்களும இருக்கின்றனவனறே? விருத்திரனிடமிருந்து பயந்த தேவர்களால் (எல்லா அஸ்திரங்களுமான) பலமானது அப்பொழுது இந்திரனிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த இந்திரனிடமிருந்து ஒரேயிடத்திலிருக்கின்ற அவையாவற்றையும் நீ அடைவாய். அப்பா! அந்த மந்திரத்தினாலேயே யாவற்றையும் அடையப்போகறாய். இந்திரனையே சரணம் அடைவாய். அவன உனக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுப்பான். இப்பொழுதே திசைநாயகன் நீ தேவேந்திரனைப் பார்ப்பதற்குப் போவாயாக' என்றார்.

அம்முறைப்படி திசைநாயகன்மனமொழி மெய்களை அடக்கியவனுமான அந்த அர்ஜுனனை நோக்கி இவ்விதம் சொல்லிப் பிரபுவான தர்மராஜர் உபதேசம் செய்தார். அப்பொழுது, முன்பிறந்த ஸ்ஹோதரர், வீரனான ஸ்ஹோதரனுக்கு(ச செல்ல) அனுமதி அளித்தார். தர்மராஜருடைய உத்திரவினால் இந்திரனைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவனாகக் காணாமென்னும் வில்லையும் அப்படியே இரண்டு பெரிய அம்பறத்தாணிகளையும் எடுத்தனாகொண்டும் கவசம்தரித்தும் உள்ளங்கை உறைபூண்டும் உடம்புத்தேநாலால் செய்யப்பட்ட விரலுறை கட்டிக்கொண்டும், அக்னியில் ஹோமம்செய்தும் ப்ராம்மணர்களைத் தனங்களைக்கொடுத்து ஆசீர்வதிக்கச் செய்தும், தோள்வலிமையுள்ளவனும் பெரிய கையுள்ளவனும் விற்பிடித்த வனுமாகிக் கிளம்பினான், நிருதராஷ்டிர புத்திரர்களின் வதத்திற்காகப் பெருமூச்செறிந்து உயரப் பார்த்தான். ப்ராம்மணர்களும் லித்தர்களும் மறைந்திருக்கும் பூதங்களும், விற்பிடித்த அந்த அர்ஜுனனை அப்பொழுது பார்த்து, 'ஓ! கொளந்தேய! மனத்தினால் எதை எதை விருப்புகறையோ அதை அதை விரைவில் அடையக் கடவாய். ஓ! கொளந்தேய! நன்கு போய்வா. உனக்கு ஜயமானது உறுதியாக உண்டாகட்டும்' என்று சொல்லினார். பிராம்மணர்கள் ஜயாசீர்வசனத்தைச் செய்து அர்ஜுனனை இவ்விதம் சொன்னார்கள். ஸித்தசாரணர்களின் கூட்டங்களும் கந்தர்வர்களும், 'மஹாபாரதனே! கேதமம் உண்டாகுக. விரதத்தை மேற்கொள். உன்னுடைய எண்ணம் கைகூடுவதாக. உன்னுடைய எல்லாவிருப்பங்களும் நன்கு நிறைவேறுவனவாக' என்றனர். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட

அர்ஜுனன், இவர்களை வணங்கி, இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு தபோயோகத்தில் மனமுள்ளவனாகிப் புரோகிதரையும் வணங்கினான். பிறகு, அவன், பரீதியடைந்த மனமுள்ளவனாகி, அதி ரதர்களும் ஸ்வேஹாதரர்களுமான அந்த யுகிஷ்டிரா பீமன் இருவ ரையும் வணங்கினான். மிகவாடின மனமுள்ளவர்களும் மஹாரதர் களுமான நகுலஸஹதேவர்களிருவரும் அந்த அர்ஜுனனை அடைந்து வணங்கினார்கள். அந்த வீரர்கள், அர்ஜுனனை வணங்கி, 'ஓ! கௌந்தேய! இந்திரனிடமிருந்து அடையதக்க எல்லாத் திவ்யாஸ்திரங்களையும் மற்றும் மனத்தினால் எதை எதை விருமபு க்ரூயோ அந்த அந்த அஸ்திரங்களையும் அடையக்கடவாய். ஓ! தனஞ்சய! தவறாதவைகளும் சூற்றமற்றவைகளும் பெரியோர் களுக்கு ஸமமதமுமான எலலாச சொற்களையும், இப்பொழுது, பாண்டவர்களுள் நீ ஒருவனே அடைந்திருக்கிறாய். ஓ! கௌந் தேய! தேவர்கள் அதாமத்தை அடைந்தவனையும் ஸித்தியற்ற வனையும் தவமற்றவனையும் சலித்தமனமுள்ளவனையும் வருசுகளை யும் பார்க்க விருமபுகிறதில்லை. கடுமையாக இரைகிறவனும் அஸூ யைப்படுகிறவனும் கொடுஞ்சொற்சொல்லுகிறவனும் வருசுகளும் தற்புகழ்ச்சிசெய்கிறவனும் ஏறிந்து பேசுகிறவனும் கொல்லுகிற வனும் ஸந்தேகப்படுகிறவனும் நடப்பச்செய்து கொல்பவனும் மாயையுள்ளவனும் கோபமுள்ளவனும் பொய்ப்பேசுகிறவனும் அதிகபோஜனம் செய்கிறவனும் நாஸ்திகனும் ஈயாதவனும் மிதர னுரோகம் செய்கிறவனும் எலலாவற்றிலும் பயமுள்ளவனும் பா ரிந்தை செய்கிறவனும் அதிக அகங்காரமுள்ளவனும் பயங்கரமான வனும் லோபியும் சஞ்சலமான மனமுள்ளவனும் திருடுகிறவனும் கட்டுடிக்கிறவனும் ¹ கர்ப்பத்தை அழிப்பவனும் குருஷின சய னத்தை அடைந்தவனும் தனனைத் தானே மிகப்புகழ்ந்துகொள்ளு கிறவனும் பரஹிமனை செய்கிறவனுமாகிய இந்த மனிதர்கள் நல்ல உலகங்களையடையா. தனஞ்சய! அவர்கள் லோகமற்றவர்கள். ஓ! பலகுண! குருரமிலலாமை, பச்சாத்தாபம், ஸதகியம், துக்கத்தை அறியும்தனமை, வெளியிலுள்ளபுலன்களையடக்குதல், மரியாதை, தைரியம், ² தர்மம், பொறுமை, சிறந்த நற்காரியம், தயை, மன அடக்கம், குருபூஜை, நன்றியறிதல், நட்பு, ப்ராம்மணபக்தி,

1 'பருணஹா' என்பது மூலம்; 'ஸாங்க வேதங்கமறவன பருணன்; அவனைக் கொன்றவன்' எனினுமாம்.

2 இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

நமசிதைகை, எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயை, நதல், புத்தி, ஞாபகம் ஆகிய இவை உன்னிடத்தில குடிக்கொண்டிருக்கின்றன. கௌரவய! தனஞ்சய! ஆனதுபற்றி, இந்திரனுடன் சேருவாய். தேவர்களுக்கு உனபோன்றவனுடன் சேரக்கையன்றே புகழ்த் தருந் தது! ஐயா! பரஃஃரேஷ்ட! சினேகிதாக்களும் சகோதராஃஃருமாகிய யாவாக்கும், தேவர்களுக்கு இந்திரனபோல, நீயே சிறந்தவக்தி. மிக்க பலவானே! அந்தப்பத்தினமுன்னுடன வருஷத்தில வகோதராஃஃரும எல்லாச்சினேகிதர்களும உன்னுடையவைகவகைமையை அடுக்கப் போகின்றார்கள். ஓ! பாரதத! பகைவரை அடசருபவனே! அப்படியப்பட்ட நீயே பிதாவான இந்திரனைக்குறித்ததுர செலவாய். எல்லா அஸ்திரங்களுயும் இந்திரனிடமிருந்து கைவசப்படுத்திக் கொள்வாயாக. ஓ! மஹாபாகுவே! எல்லாப்பிராணிகளும் கேட்கும் போது, சத்தரூங்கமென்றழமிடத்தில இந்திரன உன்னை உச்சிமுகர் ந்து, 'ஓ! ஐய! ஐயமுள்ளவர்களுள் சிறந்தவனே! எல்லாப் பிராணிகளாலும் அறியப்பட்டவனாகித் தேவலோகத்தை அடையப் போகின்றாய்; புனாயம செய்தவாகளுடைய உலகங்களை அடைந்து விளையாடுவாய். பாரதத! தேவர்களால் மரியாதைசெய்யப்பட்டு மிகவும் ணுகமாக ஸ்வர்க்கத்தில விளையாடி உயர்ந்த அஸ்திரங்களை அடைந்து திருமபவும் பூமியை அடைவாய்' என்று சொல்லினன. அப்பா! காண்டவவந்ததை எரித்தபோது, இந்திரன் உன் குணங்களை எல்லாப் பிராணிகளும் கேட்கும்படி திருமபத்த திரும்பச் சொன்னான். நரஃஃரேஷ்ட! இந்திரனுடையதாவ அந்தச்சொல்லை நீ நிறைவேற்றுககடவாய். இங்கிருந்து ஏதாவது ஓர் இடத்தை அடைந்து தவத்தில பற்றின மனமுள்ளவருக்ககடவாய். கௌரவனே! நன்மையைத் தருவதான இந்திரனசொல்லை செய்யக் கடவாய். நீ இப்பொழுதே நிறைந்தையை அடைந்து போவாய். இந்திரனை நீ பாரப்பாய்' எனறார்கள்.

புருஷர்ஃஃரேஷ்டனான அர்ஜுனன், அவ்விருவர்களுயும் தழுவித் திரௌபய்யிடமும் சொல்லிக்கொண்டு எல்லாருடைய மனங்களுயும் கவர்ந்துகொண்டு கிளம்பினான். அப்பொழுது, திரௌபதிபானவள், சிங்கம்போன்றதேதான்வலிமைமுள்ளவனும அய்விதம புறப்பட்டவனும வீரனுமான அந்தப் பாண்டவனை நோக்கி, இருகைகளையும் கூப்பித் தேவர்களுக்கு நமஸ்காரத்தைச் செய்து மிகச் சத்தமானவையும் மங்களமானவையுமான வார்த்தைகளுடன் சொல்லினள். 'ஈஸ்வரனுக்கும் கர்மாவுக்கும் நமஸ்காரம்.

கேசுமமாக ஒருகாட்டிலிருந்து மறுகாட்டை அடைவீர். ஓ! பார்த்தரே! தனஞ்சயரே! தர்மம் உமமை அடையட்டும். சூரியனும் அக்னியும் ப்ரம்மாவும் பிராம்மணர்களும் உமமைக் காக்கக்கடவர். பரதஸாரேஷ்டரே! தமையனாருடைய சொல்லில நிற்பவரும் தமையனாரைப் பூஜிப்பவருமான நீர் வஸுக்களையும் ருத்திரர்களையும் தேவக்கூட்டங்களுடன் கூடின ஆதிதயாகளையும் விஸுவேதேவர்களையும் ஸாதயர்களையும் துன்பங்கள் நீங்குவதற்காகச் சரணமடைவீராக. பரதாசுளுட் சிறந்தவரே! ஆகாயத்திலுள்ள வைகனும் ஸவர்க்கத்திலுள்ள வைகனும் பூமியிலுள்ள வைகனும் மற்ற இடங்களிலுள்ள வைகனும்மாகிய எல்லா இடையூறுகளிலிருந்தும் உமக்கு கேசுமம் உண்டாகட்டும். பிறருக்குக் கட்டுப்பட்டிருப்பதைக் காட்டிலும் காட்டில் வலிப்பதைக்காட்டிலும் எல்லாப் பொருளும் கவரப்பட்டதைக்காட்டிலும் புத்திரர்களேவிட்டுப் பிரிந்ததைக்காட்டிலும் இதனை மிக்க துககமாக நினைக்கிறேன். நமக்குத் திரும்பவும் கூத்திரியகுலத்தில் ஒருபோதும் பிறப்பு வேண்டாம். எவர்களுக்கு ஆபுத்ததால் பிழைப்பிலையோ (அநதப) பிராம்மணர்களுக்கு வணங்குகிறேன். அந்தப் பாவிமான துரியோதனன சிரித்துக் கொண்டு ராஜஸபையில் என்னைப்பார்த்து, 'பசு' என்று சொல்லியது மேலான துக்கம். அந்தச் சபையின் நடுவில் தகாத சொற்கள் பலவற்றைப் பேசினது அந்தத் துக்கத்தைவிட மேலான துக்கமென்பது என்னுடைய எண்ணம். ஓ! பரதஸாரேஷ்டரே! உம்முடைய வீட்டிலிருந்தும் ராஜ்யத்திலிருந்தும் தூரத்தப்பட்டு வந்ததில் வஸிப்பவராகியும் சினேகததால் நிற்கிறீர். ஓ! பரதரில் சிறந்தவரே! எல்லாப் பகைவர்களையும் ஜயித்தவரும் அக்னியைத் திருபதிசெய்த வருமான நீர் இப்பொழுது நடந்து செல்வதை ஜனங்கள் பார்க்கின்றனர். இந்தப் பெரிய காட்டில் உம்முடைய ஸகோதரர்களும் சினேகிதர்களும் சாரணர்களும் அபபடியே ரிஷிகளும் உம்முடைய கதைகளைச் சொல்லப்போகின்றார்கள். நிச்சயம். ஓ! புஜபலம் அமைந்தவரே! தனஞ்சயரே! கௌந்தேயரே! நீர் பிறந்தபோது உமக்காகக் குந்திதேவியார் விரும்பினதும் நீர் ஸ்வயமே விரும்புகிறதும் முழுவதும் உமக்கு உண்டாகுக. ஓ! பார்த்தரே! வஸுதேவரின் தங்கையாரும் எனது மாமிபாருமான குந்திதேவியார் திரும்பி வந்த உம்மை, ஆதிதிதேவி இந்திரனைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்க்கக்கடவர். உம்முடைய ஸகோதரரெல்லாரும் விழித்திருக்கும்பொழுதெல்லாம் உம்முடைய கதைகளினால் அடிக்கடி உம்முடைய செய

கைகளையே சொல்லிக் கொண்டு மகிழ்வார்கள். நிச்சயம். ஓ! பார்த்திரே! நீர் நீடைகாலம் வெளியில் போயிருக்கும்போது, எங்களுக்கும் போகங்களில் மகிழ்ச்சியும் தனத்தில் விருப்பமும் உண்டாகா. உயிரினும் எங்களுக்கு விருப்பம் இராது. ஓ! பார்த்திரே! எங்கள் எல்லாருடைய ஸுகதுகங்களுமும் வாழவும் மரணமும் ராஜ்யமும் ஐஸ்வரியமும் உபமிடத்தில் நிலைநிற்குகின்றன. ஓ! கௌந்தேயரே! பாண்டவரே! எங்களைக் கேட்டுக்கொண்டீர். கேஷமத்தை அடையக்கடவீர். அந்திரங்களை அடைந்து, கேஷமத்துடன் திருப்பிவந்த உமமைப் பார்ப்பேன். ஓ! குற்றமற்றவரே! மிக வலிமையுள்ளவரே! உமமால் செய்யப்படவேண்டிய இந்தக் காரியம், பலவான்களுடன் எதிர்த்துச் செய்யத்தக்கது. சீக்கிரம் ஐயத்திறகாக இடையூறில்லாமல் போம். தனஞ்சயரே! ஹரீ, ஸ்ரீ, கோத்தி, தருதி, புஷ்டி, உமை, ஸ்கந்தி, ஸரஸ்வதி ஆகிய இவர்கள், வழியிற்போகின்ற உமமைக் காக்கக்கடவா' என்குள்.

திரௌபதியானவள, 1 ஆசிரவாதங்களை இவ்விதம் சொல்லி, ஓயவடைந்தாள். பிறகு, தோள்வலி மிகக் கூடியனன், ஸ்ரீஹாரதரர்களையும் தெளமயரையும் எல்லவந்த அழகிய விலையெடுத்ததுக்கொண்டு கிளம்பினாள். பரதஸரேஷ்டரே! பார்த்திரே! அநிக பலமுள்ளவீரன் பலத்தால் மரங்களையும் கொடிகளையும் செடிகளையும் நாசஞ்செய்துகொண்டு மரங்களில் தடைப்படாதவனாக வடக்குத் திசைநோக்கி மெதுவாகப் போனான். இந்தியனுடைய தான த்யானத்துடன் கூடியவனும பராக்கிரமமுள்ளவனும் பலமுள்ளவனும் போசிறவனுமான அவனுடைய வழியிலிருந்து எல்லாப் பிராணிகளும் விலகின. ஓ! ஐயா! பகைவரை வாட்டுபவனான அவன் தபோதனர்களால் வலிக்கப்பட்ட மலைகளைத் (தாலாடித்) தேவர்களால் அடையப்பட்டதும் புலாணியமானதும் அழகுபெற்றிருந்தியதுமான இமயமலையை அடைந்தான். பெரிய மனமுள்ளவனும் (இந்திரத்) தியானத்தோடு கூடியவனுமான அர்ஜுனன் காற்றுப் போலவும் மனம்போலவும் விரைந்து செல்பவனாக ஓரேநாளில் புலாணியமான அந்தமலையை அடைந்தான். அவன் இமயமலையையும் கந்தமாநதனத்தையும் தாண்டி இரவும் பகலும் சோம்பலின்றி அடாந்த காடுகளைத் தாலாடினான். பிறகு, அர்ஜுனன்

1 'கேஷமமுண்டாகும்படி கடவுளரை வேண்டி' என்பது.

அங்கிருந்து இந்திரகீலமலையையடைந்து தங்கினான். அந்தப் பாண்டவன் ஆறுபுகலும் இரவும் (நடந்து)போய் எழாவதுநாளில் அழகிய இந்திர கீலத்தின் தாழ்வரையில் தவயோகத்தில் பறந்துள்ளவனாக இருந்தான். கைகளை உயரத்தூக்கினவனாகி அங்கங்களைச்சிறிதும் அசைக்கவேயில்லை. இந்திரபுத்திரனும் தவருதவனும் அடங்கினவனும் அடக்கப்பட்டமனமுள்ளவனுமான அர்ஜுனன், அப்பொழுது, 'நில்' என்ற வார்த்தையை ஆகாயத்தில் கேட்டான். அவன் அதைக் கேட்டு நான்குபக்கத்திலும் பாரவையைச் செலுத்தினான். பிறகு, அவன் மரத்தடியில் பிரம்மதேஜஸால் டரகாசிச்சின்மவரும் பொன்னிறமுள்ளவரும் ஜடையுள்ளவரும் இளைத்தவருமான ஒருதவசியைப் பார்த்தான். மிக்க தவமுள்ள அவர், அவ்விடத்திலிருக்கும் அர்ஜுனனைப் பார்த்துச் சொல்லலானார் :

‘குழந்தாய்! வில்லுள்ளவனும் கவசமுள்ளவனும் பாணமுள்ளவனும் கத்தியையும் உள்ளங்கையுறையையும் கடிகுகொண்டவனும் கூத்திரியதாமத்தை அனுசரித்தவனும் இங்குவந்தவனுமான நீ யார்? ஐய! இங்கு, சஸ்திரத்தால செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. கோபமும் ஸந்தோஷமும் அறறவர்களும் தவசிகளும் அடங்கினவர்களுமான பிராம்மணர்களின் ஆலயம இது. இங்கு விலலினைச் செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. இவ்விடத்தில் ஒருபோதும் சண்டையில்கூடாது. அப்பா! இந்தவில்லை வைத்துவிடு; மேலானகதியை அடைந்தவனாக இருக்கறாய்’ என்று இவ்விதம் அதிக சக்தியுள்ள வீரனான அர்ஜுனனை வேறு ஸாமானயனைச் சொல்வதுபோலவே பிராம்மணர் அடிக்கடி சிரித்துக்கொண்டு சொல்லினார். நன்கு நிச்சயங்கொண்ட இவனைத் தைரியத்திலிருந்தும் அசைக்கமுடியவில்லை. பிறகு, அந்தப்பிராம்மணர், ஸந்தோஷமுள்ளவராகிச் சிரிப்பவர்போல அந்த அர்ஜுனனை நோக்கி, ‘ஓ! பகைவரைப்பிளப்பவனே! நான் இந்திரன். உனக்கு சேஷமம் உண்டாகுக. வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்’ என்றார். குருகுலஸரோஷ்டனும் சூரனுமான தனஞ்சயன், இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவனாகி இருக்கையிலும் கூப்பிடுவணங்கி, இந்திரனை நோக்கி, ‘ஓ! பகவானே! இப்பொழுது உம் மிடமிருந்து எல்லா அஸ்திரத்தையும் அறிய விரும்புகிறேன். இதுவே என்னால் விருமப்பட்ட விருப்பம். இந்த வரனை எனக்குக் கொடுப்பீராக’ என்று சொன்னான்.

மஹேந்திரன், ப்ரீதி அடைந்த மனமுள்ளவனாகிச் சிரித்துக் கொண்டு அவனை நோக்கி, ‘ஓ! தனஞ்சய! இங்குவந்த உனக்கு

அஸ்திரங்கனாள் என்ன பிரயோஜனம்? இஷ்டமான 1 லோகங்களைக் கேட்டுக்கொள். நீ மேலானக்தியை அடைந்திருக்கின்றாய்' என்று மறுமொழி சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட அர்ஜுனன், இந்திரனைப்பார்த்து, 'ஓ! தேவராஜே! லோபத்தாலும் காமத்தாலும் தேவதந்தனமையையும் ஸுகந்தையும் எல்லாத் தேவர்களின் ஐஸ்வரியத்தையும் விருமபவிலலை; (விரும்பினால்) அந்த ஸ்ரீஹாதாரர்களைக் காட்டில் விட்டுப் பகையைப் போகாமல் எல்லாலோகங்களிலும் பல வருஷங்கள் அபகீர்த்தியை அடைவேன்' என்றான். எல்லாலோகங்களாலும் வணங்கப்பட்ட இந்திரன், அர்ஜுனன் இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டு, இனியமொழியால் அர்ஜுனனைத் தேற்றிக்கொண்டு, 'ஓ! ஐயா! எப்பொழுது மூன்று கண்ணுள்ளவரும் சூலதாரியும் பூதேசருமான சிவபெருமானைப் பார்ப்பாயோ அப்பொழுது திவ்யாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் உனக்குக் கொடுப்பேன். மேலான ஸ்தானத்திலிருக்கிற மகாதேவருடைய தரிசனத்தில முயற்சியைச்செய். ஓ! கௌந்தேய! அந்தத் தீவருடைய தரிசனத்தினால் வித்தியை அடைந்தவனாகி ஸ்வர்க்கங்களுக்கு வருவாய்' என்றான். இந்திரன் இவ்விதம் பலகுணனைப்பார்த்துச் சொல்லித் திருமபவும் மறைவை அடைந்தான். பிறகு, அர்ஜுனனும் யோகத்துடன் கூடினவனாகி அங்கேயே இருந்தான்'' என்றார்.

அர்ஜுனாடிகமன பர்வம் முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

கைராதபர்வம்.

(அர்ஜுனன் தவம்கேய்ததும், முனிவர்கள் அஞ்சிப் பரமசிவனிடம் முறையிட்டதும், அவர் அவர்களைத் தேற்றியனுப்பியதும்.)

ஒன்மேஜயர் சொல்லலானார். "ஓ! பகவானே! அஸ்திரங்களை யடைந்ததான வருந்தாதசெய்கையுள்ள அர்ஜுனனுடைய இந்தக்கதையை விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். நீண்டகையுள்ளவனும் புருஷஸ்ரீஷ்டனும் தேஜஸூளாவஸ்யமான அர்ஜுனன் மனிதஸூசாரமில்லாத வனத்தில் பயமற்றவனாகி எவ்விதம்

1 'போகங்களை' என்பது பழையவுரை.

பிரவேசித்ததான்? ஓ! ப்ரமமததை அறிந்தவர்களுட்சிறந்தவரே! அவ்விடத்தில் வஸிக்கிற இவன என்னசெய்தனன்? பகவானாகிய சிவனும் தேவராஜனும் எவ்விதம் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டனர்? ஓ! தவிஜோததமரே! உம்முடைய அனுகிரகத்தால நான் இதனைக் கேட்கவிருமபுகின்றேன். ஓ! ஸாவஜளுரே! நீரோ தேவலோகத்திலுள்ளதையும் மனுஷ்யலோகத்திலுள்ளதையும் அறிவீர். ஓ! பேரறிவாளரே! அடிகிறவர்களுள் சிறந்தவனும் சண்டைகளில் திருமபாதவனுமான அர்ஜுனன் ஓபபற்றதும் அதிக ஆச்சர்யகரமானதும் மயிரக்கூசசமுண்டாக்கக்கூடியதுமான சண்டையைச் சிவனுடன்கூட முன் செய்தானன்றோ? எதைக்கேட்டு நரஸ்ரேஷ்டர்களுந் சூராகளுமான பார்த்ததர்களுடைய மனங்க்கூட எளிமையாலும் மகிழ்ச்சியாலும் மிக்கவியப்பாலும் நடுங்கினவோ, அர்ஜுனன் மற்றும் எதைசெய்தானோ, அவையாவற்றையும் சொல்லும். சூரனான இந்த அர்ஜுனனுடைய சரித்திரத்தை மிகச்சிறிய அளவுக்கூட நிந்திக்கப்பட்டதாகக் காணவில்லை. இவனுடைய அவையெல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லுவீராக” எனறார்.

வைசம்பாயனா சொல்லத்தொடங்கினார். “ஓ! ஐயா! கௌரவருள்புலிபோன்றவரே! ஆசசரியம்போன்றதும் பெரிதும் திவ்யமானதும் பெரியசண்டையில் தேவதேவரான பரமேஸ்வருடன் உடலகட்டிப்புரண்டதைப்பற்றியதுமான மஹாதமாவான அர்ஜுனனுடைய கதையையும், பிறகு, ராஸவரர் என்றறிந்தவுடன் நன்கு (வணங்கி அவரை அவன்) அடைந்ததையும் சொல்லுவேன்; கேட்பீராக. அளவிற்கடங்காதபலமுள்ள அந்த அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரின் கட்டளையினால் ஸுரேஸ்வரனான இந்திரனையும் தேவதேவரானசங்கரையும் பார்க்கிறதற்காகப் போனான். அரசரே! புருஷஸ்ரேஷ்டனும் அதிகபலமுள்ளவனும் நீண்டகையுள்ளவனும் கௌரவ்யனும் எல்லாலோகங்களிலும் மகாரதனும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் கார்யஸித்திககாகத் திவ்யமான அந்த வில்லையும் கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு வடகருத்திகைநோக்கி இடயமலையின் கொடுமுடியைக்குறித்து அசையாதமனமுள்ளவனாகியும் மேலான வேகத்துடன் கூடினவனாகியும் தவம்செய்வதில் நிசசயமுள்ளவனாகியும் ஒருவனாகவே முன்நிரம்பினதும் பயங்கரமானதும் பலவிதமான மலர்களுடனும் கணிகளுடனுங்கூடியதும் பலவிதபக்ஷிகளின் சப்தமுள்ளதும் அனேக மான்கூட்டங்களால் நிரம்பியதும் ஸித்ததர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான காட்டை அடைந்தான். பிறகு,

மனிதரில்லாத வனததை ஆரணன அடைந்தபோது ஆகாசத்தில் சங்கத்தினொலியும் படகத்தினொலியும் உண்டாயின. பூதலத்தில் அதிகமான மலாமாரியும் விழுந்தது. மேகக்கூட்டமானது எப்பொழுதும் எங்கும் மறைத்தது. அப்பொழுது அந்த அரணன பெரிய மலையினருந் லுள்ள அடர்ந்த காடுகளைத்தாண்டி இமயமலையின் சாரலில வலிக்கின்ற வானாகி விளங்கினான். அதிரத்தான ஆரணன அந்த அடக இடத்தில் மலர்ந்தவைகளும் பசுவிகளால் இனிமையாகக் கூவப்பட்டவைகளுமான மரங்களையும், பெரிய சமூகளுள்ளவைகளும் வைராயத்தாக்கும் நிலத்தாகும் ஒப்பானவைகளும் அன்னங்களாலும் நீரககாக்கைகளாலும் ஒலிக்கப்பட்டவைகளும் அப்படியே ஸாரஸ்களால் சப்திக்கப்பட்டவைகளும் ஆண குயில்களால் கூவப்பட்டவைகளும் கிரைஞ்சங்களாலும் மயில்களாலும் சப்திக்கப்பட்டவைகளும் அழகிய வனத்துடன கூடியவைகளும் புண்ணியமான குளிர்ந்த அழக்கற்ற ஜலமுள்ளவைகளுமான நதிகளையும் அந்த இடத்தில் பார்த்துக்கொண்டு மலத்தில் பிரீதி அடைந்தவனாயினான். பிரத, அப்பொழுது அழகிய காட்டுப்பிரதேசத்தில் மகிழுகின்ற ஆரணன், உக்கிரமான தவத்திலிருந்துகொண்டு கடுமையான தேஜஸுள்ளவனும் நல்ல மனமுள்ளவனும் புல்லாலாகிய ஆடையைத் தரித்தவனும் தண்டத்தாலும் மானதோலாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகிய முதல மாதத்தில் பழகதுப் பூமியில் உதிர்ந்த இலையை மூன்று நாளுக்கொருதரம் ஆகாரமாகக்கொண்டான்; இரண்டு மடங்கான காலத்தினால் (= ஆறுநினைவுகளுக்கொருதரம்) கனியைப் புதித்து இரண்டாவது மாஸத்தைப் போக்கினான். அவன் பதினைந்துநாளுக்கொருதரம் ஆகாரம்செய்துகொண்டு மூன்றாவது மாதத்தைபுகழித்தான். பிரத,

* 'பகேஷ்வ' என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது. 'ஆருவன் தவத்தில் மும்மூன்று நாளுக்கொருமுறை பழங்கையுண்டு முதல் மாதத்தையும், ஆறு ஆறு நாளுக்கொருமுறை உதிரத்தபுல இலை முதலியவற்றுலையுண்டு இரண்டாவது மாதத்தையும், ஒன்பது ஒன்பது நாளுக்கொருமுறை நீண்டபுகுதி மூன்றாவது மாதத்தையும், பன்னிரண்டு பன்னிரண்டு நாளுக்கொருமுறை காரையையுட்கொண்டு நான்காவது மாதத்தையும், உணவில்லாமலே ஐந்தாவது மாதத்தையும் ஹரியைப் பூழித்துக்கொண்டு கழித்தான்' என்பது. ஸ்ரீபாகவதம், 4-வது ஸ்கந்தம், 8-வது அதயாயம், 72 முதலிய சுலோகங்கள்.

நாலாவது மாதம் வந்தவுடன், பரதஸ்ரேஷ்டனும் தோள்வலியமைந்தவனுமான பாண்டுபுத்திரன் காற்றைப் புசித்துக்கொண்டும் கைகளை உயர்த்திக்கொண்டும் பிடிப்பற்றவனாகிக் காற்கட்டைவிரலின் முனையால் நின்றுகொண்டும் இருந்தான். அளவற்ற வல்லமைபுள்ளவனும் மஹாதமாவும் இப்படியிருப்பவனுமான அவனுக்கு, எப்பொழுதும் ஸநானம் செய்வதால், மின்னலுக்கும் தாமரைக்கும் ஒப்பான சடைகளுண்டாயின. பிறகு, எல்லா மஹரிஷிகளும், அர்ஜுனன் உக்கிரமான தவத்திலிருப்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ளவர்களாகித் தேவரான பரமசிவனை நோக்கிச் சென்றார்கள். யாவரும், நீலசண்டரான மஹாதேவரை வணங்கி ஆசீர்வாதம்பெற்று அர்ஜுனனுடைய அந்தச் செய்கையைத் தெரிவித்தார்கள்.

‘அதிக தேஜஸுள்ள அர்ஜுனன் ஒருவனாக இமயமலையின் சாரலையடைந்து திகக்குககளைப் புகையடையசெய்துகொண்டு கரைகடந்த உக்கிரமான தவத்திலிருக்கிறான். ஓ! தேவேசரே! நாங்கள் யாவரும் அவனது எண்ணத்தை அறியவில்லை. (அவன்) எங்கள் யாவரையும் தாபததையடையச் செய்கிறான். அவனைத் (தவத்திலிருந்து) நன்கு திருமபசுசெய்வீராக’ என்றார்கள். பூதங்களுக்கு ராஸ்வரான பாலவதீபதியானவர், பரமாதமதயானம் செய்யும் அந்த முனிவர்களின் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, இந்த வார்த்தையைச் சொல்லத் தொடங்கினார். ‘அர்ஜுனனைக்குறித்தது நீங்கள் யாவரும் வருந்தவேண்டாம். மனம் மயங்காமல், வந்ததுபோலச் சந்தோஷம் அடைந்து சீக்கிரம் போங்கள். நான் இவனுடைய மனத்திலிருக்கும் எண்ணத்தை அறிவேன். இவனுக்கு விருப்பம், சிறிதும் ஸவர்க்கத்திலுமில்லை; ஐஸாவர்யத்திலுமில்லை; ஆயுளிலுமில்லை. இவன் அடைய விரும்பியதை நான் இப்பொழுதே செயவேன்’ என்றார். சத்கியவாசிகளான ரிஷிகள் அந்தப் பரமசிவன் வார்த்தையைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து திரும்பவும் தம் தமக்குரிய ஆஸாமத்தை அடைந்தார்கள்.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கை ரா த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(ஈஸ்வரவேடனூல் அர்ஜுனன் தோற்றதும், அர்ஜுனனுடைய
புஜையாலும் துதியாலும் மகிழ்ந்த ஈஸ்வார் அஞ்சிய
அவனைத் தேற்றியதும்.)

மஹாத்மாக்களான அந்தக் தவசிகளெல்லாரும் போன
வுடன், எல்லாப் பாவங்களையும் நாசம் செய்கிறவரும் பிநாகந்தைக்
கையிலுடையவரும் பகவானுமான பரமசிவனார், தங்கமரத்திற்
கொப்பான வேடவ்வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டும் வேறு
மேருமலைபோலச் சரீரத்தால் விளங்கிக்கொண்டும் காந்தியுள்ள
வில்லையும் ஸர்ப்பம்போன்ற அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டும்,
புதரை எரிக்கின்ற மிக்க ஐவாலைபுள்ள நெருப்புப்போன்றவராகப்
புறப்பட்டார். அவர், ஸ்ரீமானும், (தம்மோடு) ஒத்த விரத்தையும்
வேஷத்தையுமுடையவளான உமாதேவியுடன் இருப்பவரும், பல
வித வேஷம்பூண்டவர்களாயும் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாயுமிருக்கிற
பூதங்களாலும் ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீகளாலும் பிந்தொடரப்பட
டவரும், வேடவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவருமாகி அப்பொழுது
வெளிகளினமபினார். ஓ! அரசரே! பாரதரே! அப்பொழுது அந்த
இடம் மிகவும் விளங்கிற்று. அப்பொழுது அவ்வனம் முழுதும்
நொடிப்பொழுதில் சத்தமற்றதாயிற்று. அருவியொலியும் பறவை
யொலியும் ஓய்ந்தன. அவர், காரியங்களை எளிதில் செய்கின்ற அர்
ஜுனனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து, ஆசசரியமான காட்சியுள்ளவ
னும் பன்றியின் உருவத்தை அடைந்து அர்ஜுனனை அகட்டுகிற
வன் போனறவனும் திதியின புத்திரனுமான மூகனென்பவனைப்
பார்த்தாரா. பிறகு, கலக்கமற்ற மனமுள்ள அர்ஜுனன் அவனைக்
கொல்லுவதற்கு ஸர்ப்பம்போன்ற பாணங்களையும் காண்டவமென்
னும் வில்லையும் எடுத்து அந்தச் சிறந்தவில்லை நானேற்றி நானொலி
யால் (காட்டை) ஒலிக்கச்செய்து (அவ்வஸுரனைப்பார்த்து), 'இங்கு
வந்த குற்றமற்ற எனனைக் கொல்ல விரும்புகிறாயாதலால், உன்னை
முந்தியே நான் யமன்வீட்டை அடையசெய்வேன்' என்றான்.
வேடனுருவங்கொண்ட சங்கரர் உறுதியான வில்லுள்ளவனும்
அடிக்கப்போகின்றவனுமான அந்த அர்ஜுனனை, 'கரியமேகத்துக்
கொப்பான இந்தப் பன்றியானது என்னால் முந்தியே எதிர்க்கப்

பட்டது' என்று சொல்லி, வேகமாய்த தடுத்தார். பிறகு, அர்ஜுனன் அந்தவார்த்தையை அலக்ஷியம் செய்து அடிக்கவே, அதிக காந்தியுள்ள வேடனும் அக்னிஜ்வலை போன்றதும் இடிக்கொப்பானதுமான பாணத்தை ஒரேகுறியான அந்தப்பன்றியில் ஒரேகாலத்தில் விட்டான். அப்பொழுது, அவ்விருவர்களாலும் விடப்பட்ட அந்த இரண்டு பாணங்களும் மலையின் முதுகுக்கொப்பானதும் விஸ்தீர்ணமாயுள்ளதுமான அந்த மூகனுடைய சரீரத்தில் ஒரேகாலத்தில் விழுந்தன. அப்பொழுது மலையில் வஜ்ராயுதத்தின் வீழ்ச்சிபோலவும் இடியின் வீழ்ச்சிபோலவும் அந்தப்பன்றியில் அந்தப் பாணங்களின் வீழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அந்த ராக்ஷஸன் பாம்புகள் போன்றவைகளும் பிறகாசிக்கின்ற முனையுள்ளவைகளுமான அனேகம் பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டவனாகி திருமபவும் பயங்கரமான ராக்ஷஸரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு இறந்தான். பிறகு, பகைவனைக் கொல்லும் அந்த அர்ஜுனன், ஸ்திரீயுடனிருப்பவரும் வேடனவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவரும் பொன்போன்ற ஒளியுள்ளவருமான ஒரு மனிதரைக் கண்டான்.

அர்ஜுனன், பிரியமான மனமுள்ளவனாகிச் சிரிக்கிறவன்போல அவரை நோக்கிச் சொல்லலானான் : 'நீ யார்? ஸ்திரீக்கூட்டத்தால் சூழப்பட்டவனாகி ஜனமற்ற காட்டில் சஞ்சரிக்கின்றாய். ஓ! பொன்போன்ற மேனியுள்ளவனே! நீ இந்தப் பயங்கரமான காட்டில் பயப்படவில்லை. என்னால் குறிவைக்கப்பட்ட இந்தப் பன்றியை நீ எதற்காக அடித்தாய்? இங்குவந்த இந்த ராக்ஷஸன் முந்தியே என்னால் குறிவைக்கப்பட்டானன்றோ? தற்செயலாகவோ (என்னை) அவமதித்தோ (இங்ஙனம் அடித்த) நீ பிழைத்து என்னிடமிருந்து விடுபடமாட்டாய். இப்பொழுது என்னிடத்தில் உன்னால் செய்யப்பட்ட இது வேட்டைக்குரிய முறையன்று. அதனால், மலையை இருப்பிடமாயுடைய உன்னை உயிரிழிந்து நழுவச் செயவேன்' என்றான். இவ்விதம் அர்ஜுனனால் சொல்லப்பட்ட வேடன், சிரித்துக்கொண்டு, ஸவ்யஸாகியான அர்ஜுனனை நோக்கி மெதுவான வாதத்தையால், 'ஓ! வீர! காட்டினருகில் என்னைப்பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாம். இந்தப் பூமியானது காட்டில் வசிக்கின்ற எங்களுக்கு எப்பொழுதும் உரியது. என்ன காரணத்தால் இங்குச் செய்தற்கரிய வாஸமானது உன்னால் விரும்பப்பட்டது? ஓ! தபோதன! நாங்களோ அனேகம் பிராணிகளுள்ள இவ்வனத்தில் வசிக்கின்றோம். நீயோ அக்கினிக்கு ஒப்பான காந்தியுள்ளவன்; மென்மையானவன்; ஸுகத்திற்

சூரியவன். ஜனமற்ற இந்த இடத்தில் தனிமையாக ஏன் சஞ்சரிக கின்றாய்?' என்று கேட்டான். அர்ஜுனன், 'அகணிக்கொப்பான நாராச பாணங்களைபும காண்டவததைபும ஆதாரமாகக் கொண்டு இரண்டாவது ¹ அக்னிபோலப் பெரிய காட்டில் வஸிக்கினதேன். என்னைக் கொல்லுவதற்கு இங்கு வந்ததனும், பனறியுருவததை அடைந்ததுமான இந்தப் பயங்கரமான ராஷ்ட்ஸ ஜநதுபும என்னால் கொல்லப்பட்டது' என்று சொன்னான். வேடன சொல்லலானான் : 'என்னால் இது முந்திய வில்லினின்று விடப்பட்ட பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டதும் அடிக்கப்பட்டு எமன் வீட்டை அடைவிககப்பட்டதுமாகப் படுததிருக்கின்றதனறே? இது முந்தி எனக்கே சூறியாயிறறு; (ஆதலால்) என்னுடையதே; என்னுடைய அடியினாலேயே உயிரினின்று விடுவிக்கப்பட்டது. நீ உன்பலத்தால் காவங்கொண்டு உன்குற்றங்களைப் பிறர்மீது ஏறறிச சொல்லலாகாது. ஓ! மந்தபுத்தியுள்ளவனே! எதிர்த்தவனாயிருக்கிறேன். என்னால் உயிருடன விடப்படமாட்டாய். நிலையுள்ளவனாக இரு. இடிகள்போன்ற பாணங்களை விடப்போகின்றேன். நீயும் மேலான சகதியுடன் (சண்டைக்கு) முயற்சி செய். நீயும் பாணங்களை விடு' என்றான். அப்பொழுது, அர்ஜுனன் அந்த வேடனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கோபத்தை வருவித்ததுகொண்டான; பாணங்களாலும் அடித்தான். பிறகு, பரமசிவன் மனமகிழ்ச்சியுடன் பாணங்களை ஏற்றுக்கொண்டார். 'ஓ! மந்த! ஓ! மந்த!' என்று மறுபடியும் மறுபடியும் சொன்னார். 'மர்மத்தைப் பிளக்கக்கூடிய இந்த நாராச பாணங்களைப் பிரயோகம் செய்' என்றும் சொன்னார்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்த அர்ஜுனன் விரைவில் பாண மழைபெய்தான். பிறகு, அவரு அவர்கள் பரபாப்புள்ளவர்களாக அடிக்கடி கர்ஜித்துப் பாம்புபோன்ற வடிவமுள்ள பாணங்களால் ஒருவரையொருவர் சீவினார்கள். பிறகு, அர்ஜுனன் வேடனிடத்தில் சரமாரியை நன்குபெய்தான். அதனைச் சிவன் சந்தேகஷ முள்ள மனததுடன் ஏற்றுக்கொண்டார். பினுகியானவர் ஒரு முகூர்த்தகாலம் அம்புமழையைத் தாங்கிக் கொண்டு மலைபோல அசைவற்றவராகிக் காயப்படுதநப்படாத சரீரத்துடன் நின்றார். அந்தத் தனஞ்சயன், சரமாரி வீண்பானதைக் கண்டு, மேலான

1 'பாவகி:' என்பது வேறு பாடம். 'ஸுப்ரம்மணயர்' என்பது அதன் பொருள்.

ஆச்சரியம் அடைந்தான் ; ‘ நல்லது ! நல்லது ! ’ என்றும சொன்னான். ‘ மெல்லிய அங்கமுள்ள இவன இமயமலையின் சிகரத்தை அடைந்து காண்டலவத்திலிருந்து விடப்பட்ட நாராசங்களைக் கலக்கமற்றவனாகவே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான் ; ஆச்சரியம். இவன் யார் ? தேவரான ஸாக்ஷாத நுததிரரோ ? யக்ஷனோ ? தேவனோ ? அஸுரனோ ? இந்தச் சிறந்த இமயமலையில் தேவர்களின கூட்டமிருப்பது பிரசித்தம், ஆயிரக்கணக்காக விடப்பட்ட என பாணக்கூட்டங்களுடைய வேகத்தைப் பொறுப்பதற்குப் பிநாகததையுடைய தேவரைத் தவிர, மற்றவன் சுகதனலனனனோ ? (யுத்த) முயற்சியடைந்த இவன் நுததிரரைத் தவிர வேறான தேவனோ ? அல்லது யக்ஷனோ ? நான் இவனைக் கூர்மையான பாணங்களால் யமன் வீட்டை அடையச் செய்கிறேன் ’ என்றுன்.

ஓ ! அரசரே ! பிறகு, அர்ஜுனன் மனமகிழ்ச்சியுள்ளவனாகி மர்மத்தைப் பிளக்கும் நாராசங்களைச் சூரியன் கிரணங்களைச் செலுத்தது வதுபோல நூற்றுக்கணக்காக விட்டான். லோகத்தை விருத்திசெய்யும் சூலபாணியான பகவான பிரஸன்னமான மனததுடன் கலமழையை மலையானது ஏற்றுக்கொள்வதுபோல அவைகளை ஏற்றுககொண்டார். அப்பொழுது, அர்ஜுனன் நொடிப்பொழுதில் பாணம் குறைந்தவனானான் ; பிறகு, அந்தப் பாணத்தின் குறைவைக் கண்டு பயத்தைபும அடைந்தான். அர்ஜுனனோ காண்டலவனத்தில் குறைவை அடையாத அமபுத்தூணிகளைத் தனக்கு முன்பு கொடுத்த அகனி பகவானை நினைத்தான். அதிக காந்தியுள்ள (அர்ஜுனன்), ‘ எனனுடைய பாணங்கள் செலவாகிவிட்டமையால் (இனி) எதை வில்லினால் விடுவேன் ? இந்த யாரோ ஒரு மனிதன் எல்லாப்பாணங்களை யும் விழுங்கிவிடுகிறான். சூலத்தின் முனையால் யானையைக் கொல்வது போல நான் இவனை வில்முனையால் தண்டதாரியான யமனுடைய வீட்டை அடையச் செய்கிறேன் ’ எனறெண்ணி, பிறகு, (அவரை) வில்நுனியாலும் நான்கயிற்றாலும் பிடித்திழுத்து வஜ்ராயுதம் போன்ற முஷ்டிகளாலும் குத்தினான். பகைவீரர்களைக் கொல்லுகின்ற அர்ஜுனன் வில்நுனியால் சண்டை செய்தான். மலையில் வளிப்பவர் இவனுடைய திவ்யமான வில்லையும் பறித்துக்கொண்டார். வில் பறிக்கப்பட்ட அர்ஜுனன், பிறகு, கத்தியைக் கையில் தாங்கி நின்றான் ; யுத்தத்தின் முடிவை விரும்பி வேகமாக அவரை எதிர்த்துச்சென்றான். அர்ஜுனன் மலைகளிலும் மழுக்கமடையாத கூர்மையான கத்தியைத் தோள்வலிமையால் ஓங்கி அவருடைய தலையில்

எறிந்தான். அந்தச் சிறந்தகத்திடும் அவருடைய தலையைடைந்து சிதறிற்று. பிறகு, அர்ஜுனன் மரங்களாலும் கற்களாலும் சண்டை செய்தான். அப்பொழுது, பெரிய சரீரமுள்ளவரான வேடனுருவங்கொண்ட பகவான், மரங்களையும் கற்களையும் ஏற்றுக்கொண்டார். பிறகு, மிக்க பலமுள்ள அர்ஜுனன், வஜராயுதம்போலத் தாக்கும் முஷ்டியால், முகத்தில் புகையைபுண்டுபண்ணிக்கொண்டு, அசைக்க முடியாதவரும் வேடன்போன்ற உருவமுள்ளவருமான (சிவன்மீது) அடித்தான். பிறகு, வேடனுருவங்கொண்ட பகவான் இந்திரனுடைய வஜராயுதத்திற்கு ஒப்பானதும் மிக்க பயங்கரமுமான கைக்குதலுக்களால் அர்ஜுனனைத் துன்புறுத்தினார். பிறகு, புகைத் தம செய்கிற வேடன அர்ஜுனன் இவர்களின் கைக்குதலுக்களுடைய மிக்க பயங்கரமான சடசடவென்ற ஒலி உண்டாயிற்று. அவ்விருவருக்கும் ஒரு முகூர்த்தகாலம் மயிர்க்கூச்சத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியதும் கைகளால் அடித்துக்கொள்வதுமான புகைத் தமானது, இந்திரனுக்கும் விருத்திரனுக்கும் நடந்ததுபோல நடந்தது. ஓ! மஹாராஜரே! பிறகு, பலவானான அர்ஜுனன் வேடனையும், வேடன சண்டைசெய்யும் அர்ஜுனனையும் மார்போடு மார்பு பலமாகத் தாக்கினார்கள். அவ்விருவர்களுடைய கைகளின் இறுகிய கட்டுக்களாலும் மார்புகளின் உரைதலாலும் அங்கங்களில் பொறியும் புகையுமுள்ள நெருப்பானது உண்டாயிற்று. பிறகு, மஹாதேவர் முன்னரே துன்புறுத்தப்பட்ட அவனைத் தமது அங்கங்களால் இறுக்கக்கட்டி அவனுடைய மனத்தைக் கோபத்தால் மோகமடையச் செய்துகொண்டு பலத்தால் மிஞ்சினார். ஓ! பாரதரே! பிறகு, தேவதேவரால் சரீரத்தால் கட்டப்பட்ட அர்ஜுனன் இறுக்கப்பட்ட அவயவங்களால் உருண்டையாகச் செய்யப்பட்டவன்போல விளங்கினான். பெரியமனமுள்ள அர்ஜுனன், மூச்சறவனும் அசைவற்றவனும் ஆனான்; பிறகு, ஒன்றுநதெரியாமல் (மயங்கி)விழுந்தான். அதனால், சங்கரர் சந்தோஷமுள்ளவராயினார். அந்தப்பாண்டவன், இரண்டுநாழிகை அவ்விதமாக இருந்து திரும்பவும் அறிவுவந்தவனாகி எழுந்து, இரத்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட அங்கமுள்ளவனும் மிக்க துயரமுள்ளவனுமாகி, ரக்ஷகரும் பகவானுமான பிணிகையைச் சரணமடைந்து மண்ணாலான மேடையைச் செய்துகொண்டு அந்தச் சிவபிரானை மலர்மாலையால் பூஜித்தான். அப்பொழுது, பாண்டவஸ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன், அந்தமாலையை வேடனுடைய தலையில் இருக்கக் கண்டான்; ஸந்தோஷத்தால் மனதெளிவை

அடைந்து அவருடைய கால்களில் விழுந்தான். பிறகு, சங்கரர், அவன்விஷயத்தில் பரிதிபுள்ளவராயினா. பின்பு, அவர், மேகம் போலக் கம்பிரமான சூரலுள்ளவராகி, ஆசசரியத்தை அடைந்தவ னும் சோர்வடைந்த எல்லா அவயவங்களுமுள்ளவனுமான இவனை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினார் :

‘ ஓ ! ஓ ! அர்ஜுன ! உனது ஒப்பற்றசெய்கையினால் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். தைரியத்தாலும் இந்தப்பராகரமத்தாலும் உனக்கு ஒப்பான க்ஷத்திரியன் இல்லை. ஓ ! குற்றமற்றவனே ! இப்பொழுது எனக்கும உனக்கும சக்தியும் வீர்யமும் ஒப்பானவையே. ஓ ! நீண்டகைகளுள்ளவனே ! பரதரேறே ! உனவிஷயத்தில் பரிதி அடைந்தேன். என்னைப் பார். ஓ ! விசாலமான கண்களையுடையவனே ! உனக்கு 1 ஞானக்கண்ணைக் கொடுக்கிறேன். நீ முந்தி முனியாக இருந்தாய். யுத்தத்தில் பகைவர்கள் தேவர்களாயிருந்தாலும் யாவரையும் வெல்லுவாய். (பகைவரால்) தடுக்கமுடியாத அஸ்திரத்தைப் பிரியத்தால் உனக்குக் கொடுப்பேன். நீயன்றோ விரைவில் என்னுடைய அந்த அஸ்திரத்தை ஏறறுக்கொளவதற்குச் சக்தியுள்ளவன் ?’ என்றார். பிறகு, அவ்விடத்தில் அர்ஜுனன் பிரகாசிப்பவரும கிரிசரும் சூலத்தைக் கையில் தாங்கியவரும மிக்க காந்தியுள்ளவருமான மஹாதேவரைப் பார்வதியுடன் பார்த்தான். பகைவர்பட்டணத்தை ஜயிக்கும் அந்த அர்ஜுனன் 2 முழங்கால் களால் பூமியை அடைந்தும் தலையினால் வணங்கியும் சிவபெருமானை அருள்வரும்படி செய்தான்.

அர்ஜுனன், ‘ ஓ ! சடைமுடியுள்ளவரே ! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ராவரரே ! பகனுடைய கண்களைக்கொடுத்தவரே ! ஓ ! தேவ தேவரே ! மஹாதேவரே ! நீலகண்டரே ! ஜடாதரரே ! முக்கண்ணரான உம்மை எங்குமுள்ளவராகவும் காரணங்களுக்கும் மேலான வராகவும் தேவர்களுக்கும் அடையவேண்டிய தேவராகவும் அறிகிறேன். இந்த ஜகத்தானது உம்மால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. தேவர் அஸுரா மனிதர் இவர்களுடன் கூடிய மூன்று உலகங்களாலும் நீர் ஜயிக்கமுடியாதவர். விஷ்ணுரூபியானசிவனும் சிவரூபியானவிஷ்ணுவும் தக்ஷன்யஜ்ஞத்தை நாசமாக்கினவரும் ஹரிரூபி

1 ‘ எனது தேஜஸைப் பாராகக்கூடிய சக்தியைக் கணணுகுக் கொடுக்கிறேன் ’ எனினுமாம்.

2 முழந்தானை மண்டியிட்டு வணங்குதல் வடதேசத்தில் இக்காலத்தும் வழங்குகிறது.

யும் நெற்றிக்கண்ணுள்ளவரும் சர்வரும் வர்ஷிக்கின்றவரும் சூல பாணியும் பினாகமென்னும்விலால் (உலகததைக்) காப்பவரும் சூரியரும் மங்களத்தைக்கொடுப்பவரும் உண்டுபண்ணுகிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ! ஸர்வபூதமஹேஸுவரே! பகவானே! லோககாரணத்திற்கும் காரணமானவரும் ஐகத்திறகு சேஷமத்தைச் செய்கிறவரும் பூதகணங்களுக்கு நாயகரும் பரகிருநிகுகும் புருஷ னுக்கும் மேறபடவரும் மிக நுட்பமானவரும் சிவனுமான உம்மை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். ஓ! பகவானே! சங்கரே! எனனுடைய குற்றத்தைப் பொறுக்கக்கடவீர். தேவேசரே! 1 பகவானு (உம்மைப்) பாகக விருப்பமகொண்டவனாகி, ரிஷிகளுக்கு இருப்பிடமானதும் சிறந்ததும் உமக்குப் பிரியமுள்ளதுமான இநதப் பெரியமலையை அடைந்தவனாகிறேன். ஓ! பகவானே! எல்லா உலகததாலும் வணங்கப்பட்ட உம்மை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். மஹாதேவரே! அறிவின்மையாலும் ஆலோசியாமையாலும் உம்முடன் எனனால் செய்யப்பட்ட சண்டையான இதனை எனனுடைய குற்றமாகக் (கொள்ளக்)கூடாது. சங்கரே! இப்பொழுது சரணமடைந்த எனனைக்குறித்தது அநனைப பொறுத்துக்கொள்வீராக' என்று பிரார்த்தித்தான். மஹாதேஜஸவியான விருஷபத்வஜர், சிரித்துக்கொண்டும் அர்ஜுனனுடைய அழகிய கைபைபிடித்துக் கொண்டும், 'பொறுத்துக்கொள்ளப்பட்டது' எனறே அவனைக் குறித்துச் சொன்னார். விருஷபக்கொடியுள்ளவரும் பகவானும் ப்ரீதியடைந்த மனமுள்ளவரும் கங்கையால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட ஜடையுள்ளவரும் சாவருபான ஹரர் அதிககாந்தியுள்ள ஆர்ஜுனனுடைய அழகியதும் சிவந்த உள்ளங்கையும் விரலுமுள்ள தும் உருண்டிருப்பதுமான கையைப்பிடித்துத் தாது இருகைகளாலும் அவனைத்தழுவிக்கொண்டு இன்சொல்லை முன்னிட்டுத் திரும்பவும் சொல்லலானா.

1 'பகவத' என மாற்றப்பட்டது.

நாறபதாவது அத்யாயம்.

கைராதபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(மஹாதேவர் அர்ஜுனனுக்குத் தாம் பறித்துக்கொண்ட காண்டவ
முதலியவற்றைக் கொடுத்துப் பாகபதாஸ்தீரத்தையும்
கொடுத்தது.)

‘நீ முந்தியசரீரத்தில் நாராயணரைச் சகாயமாகவுடைய நா
னுகிப் பதரிகாஸரமத்தில் பல பதினாயிரம் வருஷங்கள் உக்கிரமான
தவமசெய்தாய். புருஷோத்தமரான விஷ்ணுவினிடத்திலும் உன்னி
டநதிலும் மேலான சக்தியிருக்கினறது. புருஷஸரேஷ்டாகளான
உங்களாலேயே சக்தியினால் ஜகத்தானது தரிககப்படுகின்றது. ஓ!
பிரபுவே! இரதிரனுக்கு அபிஷேகம்செய்யும்காலத்தில் மேகசபத
முள்ள மிகப்பெரிய விலலையெடுத்து உன்னாலும் கிருஷ்ணனாலும்
அஸுரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். ஓ! ஆடவருட்சிறந்தவனே!
பார்த்த! அந்தவில, என்னால் மாயையை அடைந்து கவரப்பட்டதும்
உன்னுடைய கைகளுக்கே தகுந்ததுமான இந்தக் காண்டவமே.
ஓ! பார்த்த! உன்கைகளுக்கேற்ற (இந்தத்) தூணிகளும் திரும்பவும்
குறைவற்றவையாகும். ஓ! குருநந்தன! சரீரமும் நோயற்றதாகும்.
ஓ! பார்த்த! பரீதியுள்ளவரையிருக்கின்றேன். நீ உண்மையான
பராக்கரமமுள்ளவன். ஓ! மனிதருட்சிறந்தவனே! விரும்பப்பட்ட
வரனை நம்மிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளு. ஓ! பகைவரையடக்கும்
பாரத! மனிதர்களுள்ளோ தேவலோகத்திலோ உனக்கு நிகரான
ஆண்பிள்ளை ஒருவனுமில்லை. ஷ்ணுநரியஜாதியானது உன்னைத் தலைவ
னாகவுடையது’ என்றார்.

அர்ஜுனன சொல்லத்தொடங்கினான். ‘ஓ! வருஷபதவஜரே!
ப்ரபுவே! மஹாதேவரே! எனக்குப் பிரியததுடன் இஷ்டமான
வரனைக் கொடுப்பிரானால் திவ்யமானதும், கோரமானதும், பயங்கர
மான பராக்கரமமுள்ளதும், பிரமம் சிரஸென்று பெயருள்ளதும்
பயங்கரமான யுகத்தின்முடிவு வந்தவுடன் எல்லா ஜகதையும் நாசமா
க்குகின்றதும், ¹ சண்டையில் தானவர்களுடும் ராசஷஸர்களுடும் அர
சர்களுடும் பிசாசர்களுடும் கந்தர்வர்களுடும் பன்னகர்களுடும் ஜயிக
கக்கூடியதும், மந்திரிக்கப்பட்டால் ஆயிரம்கூலங்களும் பயங்கரமான
தோற்றமுள்ள கதைகளும் பாபுபோன்ற வடிவமுள்ள பாணங்க

1 அதிக பாடமான ஒரு சரீலோகம் இரட்டித்தலால் விடப்பட்டது.

எனும் உண்டாகக்கூடியதும், பீஷ்மருடனும் துரோணருடனும் க்ருபருடனும் எப்பொழுதும் கடுமையாய்ப் பேசுகின்ற கர்ணனுடனும் சண்டைகொடுத்தில சண்டைசெய்யக் கூடியதுமான பாசபநாஸ்திரததை விருமபுகிமீமன ஓ! பகனது தேவநிரததை ஆழிநவவீரீ பகவாவே! உமது அணுகிரகநகால, நான செய்யவேண்டியதை நன்ரு செய்தவனும் ஸமாநநனமாயிருக்க வேண்டிமென்பதே என னுடைய முத்தனமையான விருப்பம்' எனமுன்.

சங்கரா சொல்லத்தொடங்கினா: 'ஓ! விபுவே! பாண்டவ! நான் பிரியமான பாசபதமெனகிற அஸ்திரததை உலகங்குக் கொடுக்கினேனே. தரிப்பதிலும் விடுவதிலும் மீட்பதிலும் நீ சகதியுள்ளவன். அதனை மீட்குகிரதனும் அரியான்; யமமும் அரியான்; குபேரனும் அரியான்; வநனைனும் அல்லது வாயுவே அறியார்; மனிதர்கள் எவ்விதம் அறிவார்? ஓ! பாசப! ஒரு மணிநாடிகிலும் அவசரப்பட்டு இதனை நீ விடலாகாது. அறப்பவழியுள்ளவனிடத்தில விடப்பட்டதானால் எல்லா உலகத்தையும் சாம்பலாக்கும். சராசரங்களுடன் கூடின மூன்று உலகங்கள்மும் இதனால் கொல்லக்கூடாதவன் ஒருவனாமில்லை. மனதிலும் கண்ணினும் வாகனிலும் விடலிலும் (இந்த அஸ்திரநகால) பகைவன் கொல்லப்படுகிறான்' என்றார்.

பிறகு, அந்த அர்ஜுனை, அதனை மீட்டு, வேகந் தடவா கந்தனாகியும் மனத்தை ஒரோரிடத்தில விடாததினவற்றையுட, உலகங்களுக்கொருவரான பரமசிவனைப் பாதுகாப்பிடுகின்றவனாகி, 'உபதேசம் செய்வீரா?' என்று வேண்டினான். பிறகு, பாசபர், பிரியோகிக்கும் முறை திருப்பியன்றாகும் முறை இவற்றின் மகச்யங்களுடன் கூடியதும் சரீரமுள்ள எமனப்போன்றதுமான அந்த அஸ்திரததை அர்ஜுனைக்குக் கொடுக்க செய்தார். (அந்த அஸ்திரமானது) மூன்று கண்ணுள்ள உமாயுதியை அடைந்ததேபோலவே மஹாநகரவான அர்ஜுனை வந்தடைந்தது. அப்பொழுது, அர்ஜுனனும் பரிதிபுள்ளவனாக அதனைப் பெற்றுக்கொண்டான். பிறகு, மலைகளும் காடுகளும் மரங்களும் முள்ளதும் கடலையும் சானகந்தையுமுடையதும் கிராமம், பட்டணம், ரதனமவிளையுமிடம் இவைகளுடன் கூடியதுமான பூமியானது அசைக்கது. அந்த அஸ்திரம் அடையப்பட முகந்ததத்தில், ஆயிரக்கணக்கான பேரிகளின் முழக்கங்களும் சங்கதந்துபிகளின் ஒலிகளும் பெரிய உத்பாதமும் உண்டாயின. பிறகு, அளவற்ற தேஜஸுள்ள பாண்டவனுடைய பக்கந்

தில நிற்கின்றதும் சரீரமுள்ளதும் பரகாசிகுகின்றதும் பயங்கரமான துமான அஸ்திரததை தேவர்களும் அஸுரர்களும் பார்த்தாராகள். பிறகு, முக்கண்ணரால் தொடப்பட்டவனும் அளவுறவல்லமையுள்ள வனுமான அர்ஜுனனுடைய சரீரத்திலிருந்த தோஷங்கள் யாவும் நீங்கின. ஓ! அரசரே! அப்பொழுது, அர்ஜுனன், முக்கண்ணரால், 'ஸவாககததையடை' என்று அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டு, அவரைத் தலையால் வணங்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு பார்த்தான். பிறகு, ஸ்வாககத்தில வஸிப்பவர்களுக்குப்பத்தியும் ஜிதேந்திரியரும் ஸர்வஜனரும் உமாபத்தியும் பவரும் கிரிசருமான சிவ பிரான அஸுரர்களையும் பிசாசர்களையும் நாசமபண்ணக்கூடியதும் பெரிதுமான காண்டவமென்ற வில்லைப் புருஷஸரீரஷ்டனான அவனுக்குக்கொடுத்தாரா. பிறகு, அப்பொழுது ரஸுவரா பார்வத்தியுடன் வெணமையானமலைத்தடங்களையும் தாழ்வடைகளையும் குகைகளையும்முடையதும் சுபமானதும் பசுதிகளாலும் மஹரிஷிகளாலும் அடையப்பட்டதுமான அந்தச் சிறந்த மலையைவிட்டுப் புருஷஸரீரஷ்டனான அர்ஜுனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அகாசத்தை அடைந்தார்.

நாறபத்தோராவது அத்தாயம்.

கைராதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யமனும் வருணனும் துபோனும் அர்ஜுனனுக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுத்ததும், இந்திரன் அர்ஜுனனை ஸ்வர்க்கத்துக்கு வரச் சொல்லியதும்)

அர்ஜுனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, பிணைமென்ற விலலுள்ளவரும் விருஷபக்கொடியுள்ளவருமான சிவ பெருமான அஸ்தமயமடைந்த சூரியன் உலகத்திற்கு மறைவது போல மறைவையடைந்தார். ஓ! பாரதரே! பிறகு, பகைவீரர்களை அழிப்பவனான அர்ஜுனன், 'என்னால் மஹாதேவர் நேராகவே பார்க்கப்பட்டார்' என்று மேலான ஆச்சரியமடைந்தான். 'முக்கண்ணரும் பிணைத்தும் வரவகொடுப்பவருமான ஹரா என்னால் நம்பமுள்ளவராகப் பார்த்தவரும் கையினால் தொடவும்பட்டமையால் பாக்கியவானும் அருள் செய்ப்பட்டவனுமாகிறான். செய்யவேண்

1 'வலித' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது

டியதைச் செய்தவனுபினேன். எனனை மிகவும் கிருதாரதநனாக நானே மனத்தினால் என்னுகிறேன். பனைவாகன யாவரையும் வெல்லப்பட்டவர்களாகவும் விரும்பியபயனைக கைநடினதாகவும் என்னுகிறேன்' எனநெண்ணினன்.

பிறகு, அதிக காரதியுள்ள பாரதனை இவனிகம ஆலோசனை செய்யும்போது, வைநாயமலரி நிறமுள்ளவனும் எல்லாத் திக்புககளை யும் விளங்கச்செய்பவனும் ஜலஜநதுககளின் கூட்டத்தால் சூழ்ப பெற்றவனும் சோபையுள்ளவனுமான வருணனை வந்து சேர்ந்தான். நாகாகளோடும் ¹ நதிகளோடும் ² நதிகளோடும் அஸுரர்களோடும் ஸாதகியாகளோடும் தேவககூட்டங்களோடும் ஜலஜந்துககளுக்கூட தலைவனும் ஹிதேநநதிரியனுமான வருணனை அந்த இடத்தை அடைந்தான். பிறகு, பொன் போன்ற மேனியுள்ளவனும் யக்ஷாகவால் பின் தொடரப்பட்டவனும் பிரபுவுமான குபேரன் மிகக காரதியுள்ள விமானநதுடன் வந்து சேர்ந்தான். ஆகாயத்தை விளக்குபவனும் ³ ஆசசரியமான கோழற முள்ளவனும் தனங்களுக்கு அதிபதியுமான குபேரன் அரஜனைப பாககவந்தான். அப்படியே, பலகநதிரகு நாசகதை உடைபணைகுகிறவனும், பராகமமுள்ளவனும், மலித சரீரங்கொண்டவர்களும் லோகத்தை நிலைககச செயநிறவாகளுமான பிறருக்களுடன் கூடியவனும், தண்டத்தைகக கையிறகொண்டவனும், எல்லா பிராணிகளையும் நாசமாகுகுகிறவனும், யோசிகக முடியாத ஸவநுபமுடையவனும், சூரியபுத்திரனும், தர்மங்களுக்கு ராஜனும், காரதியுள்ளவனுமான யமன் சூற்றயகர்களுடனும் கந்தாவா களுடனும் பன்னககளுடனும் கூடின முவுலகங்ளையும், தன விமானத்தினால், யுகத்தின் முடிவுவநக்போது உண்டாகும் இரண்டாவது சூரியனபோல விளங்கிக்கொண்டு நேரிலவகநான். இமயமலையின் பிரகாசமுள்ள விசித்திரமான கொடுமுடிசளை அடைந்தது அவ்விடத்தில தவதனுடன் கூடிய அர்ஜுனனைக் கண்டார்கள். பிறகு, ஒரு முகூர்த்தத்தினுள் பூஜ்யமுன இநதிரன் தேவகணங்களால் சூழப்பட்டு இநதிராணியுடன் ஜராவதநதின்மீது வறிக் கொண்டு வந்துசேர்ந்தான். ⁴ யானைகளுள் ஸரீரவந்தமான ஐராவ

1 நதம் = மேறகே செல்லும் ஆறு. 2 நதி = நிறககே கொல்லும் ஆறு.

3 'அத்புதோபமதாசந:' என்பது மூலம்.

4 வேறு பாடங்கொண்டு, 'வெண்மேகத்தை அடைந்த இநதிரன்போல' என்பது பழையவுரை.

தத்தின் மேலிருப்பவன் தலையில் பிடிக்கப்படும் வெண்மையான குடையினால் வெண்மேகத்தை அடைந்தவன்போல விளங்கினான் ; தபோதனாகளான ரிஷிகளாலும் கந்தாவர்களாலும் நனகு துதிக கப்படுகிறவனாகி உதித்த சூரியன்போல மலையின் கொடுமுடியை அடைந்தது நின்றான். பிறகு, தெற்குத்திக்கையடைந்தவனும் மேலான தாமமறிந்தவனும் நல்ல புத்தியுள்ளவனுமான யமன், மேகம்போன்ற குரலுள்ளவனாகி அழகிய வாராதையைச் சொல்லலானான் : 'ஓ! அர் ஜுன! ஓ! அர்ஜுன! வந்திருக்கும் லோகபாலர்களான எங்களைப் பார். உனக்கு இப்பொழுது பராக்ரம திறமையைக் கொடுக்கின்றோம். நீ (எங்களைத்) தரிசிப்பதற்குரியவன். ஓ! ஐயா! அளவிடப்படாத புத்தியுள்ளவனும் அதிக பலமுள்ளவனும் நரனென்னும் பெயர்பெற்ற பழைய ரிஷியுமான நீ பரமமாவின் உததரவினால் மனிதனாயிருந்ததலை அடைந்தாய். ஓ! குற்றமற்றவனே! மிகவும் தாமதத்தில் மனமுள்ளவரும் அதிக வீரமுள்ளவரும் வஸுவினிடமிருந்து உண்டானவரும், (உனது) பாட்டனான பிஷ்மரும் உனனால் போரில் வெல்லப்பட்டத தகுந்தவா. குருநந்தன! நூரோணசாரியரால் ரக்ஷிக்கப்பெற்றதும் அகனிககோப்பான பரிசுமுள்ள துமான ஷக்ரதிரிய ஜாதியும் மனிதப்பிறப்பையடைந்தவர்களும் அதிக வீரமுள்ளவர்களான அஸுரர்களும் நிவாத கவசர்களும் ஜபிக்கப்பட்டதகுந்தவர்கள். ஓ! தனஞ்சய! எல்லா உலகத்தையும் காய்கிறவனும் தேவனுமான என் பிதாவான (சூரியனுடைய) அம்சமான மிகப் பெரிய வீரமுள்ள கர்ணனும் உனனால் கொல்லப்பட்டத தகுந்தவன். ஓ! கௌந்தேய! பகைவரை அழிப்பவனே! பூமியை அடைந்த தேவா, கந்தாவர், ராக்ஷஸர் இவர்களுடைய அம்சமானவர்களும், யுத்தத்தில் உனனால் கொல்லப்பட்டவர்களாகித் தம் தம் செய்கையின் பயனாகச் சம்பாதிக்கப்பட்ட கதியை அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி அடையப்போகிறார்கள். ஓ! பலகுன! உலகத்தில் உன கீரத்தியானது அழிவற்றதாயிருக்கும். பெரிய சண்டையில் உனனால் மஹாதேவர் நேரிலேயே மகிழ்விக்கப்பட்டாரன்றோ? விஷ்ணுவுடன் கூடிய (உன்னால்) பூமியும் பாரமற்றதாகச் செய்யப்பட்டவேண்டியதாயிருக்கிறது புஜபல மிகவனே! தடுக்கமுடியாத தண்டமென்ற அஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளு. இந்த அஸ்திரத்தால் நீ பெரிய செய்கையைச் செய்வாய் அன்றோ?' என்றான். குருநந்தனனான பாரததனும் மந்திரக துடனும் (விடுதற்கும் அழைத்தற்கும் முன்னும் பின்னும் செய்

யும்) 1 உபசாரத்துடனும் விடுதலுடனும் திருப்புகலுடனும் (ஆநந அஸ்திரத்தை) விதிப்படி பெற்றுக்கொண்டான். பிறகு, மேகமேபோலக் கரியவனும் ஜலஜநதுகளுக்கும் பதியும் பரபுவுமான வருணன் மேற்குந் திகையடைந்தது வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவனாகி, 'ஓ! பார்த்து! நீண்டு சிவந்த கண்ணுள்ளவனே! நீ க்ஷத்திரியர்களுள் முக்கியமானவன்; க்ஷத்திரிய தாமததில் நிலைபெற்றவன். எனனைப் பரா. ஜலத்திறகு அபரவரணன் வருணனை இடுக்கிறேன் ஓ! கொந்தைய! எனனால் பிரயோகிக்கப்படடு (எவராலும்) தடுக்கப்படாதவைகளான வருண பாரதகளை (விடுதலை) அழைத்ததல் இவற்றின் மகஸ்யங்களுடன் பெற்றுக் கொள்ளு ஓ! வீர! அப்பொழுது தாமதாமயமென்மும் யுகத்ததில் என்னால் மஹா கையமுள்ள அழிர்ககணககான அஸூரர்கள் இவைகளால் கட்டப்பட்டனர். ஓ! மிகக் பலமுள்ளவனே! ஆகையால், எனது அருளுடன் வெளிவந்த இவையோடு பெற்றுக் கொள். இவற்றைக் கைநீர்க்கொண்டு சண்டைசெய்யும் உவனிடமிருந்து யமனும் விடுபடானனரே? நீ ஒருந அஸ்திரத்ததுடன் யுத்தத்ததில் சஞ்சரிக்குவ காலத்தில் பூரியானது க்ஷத்திரியர்களுக்காகும்; ஸக்தேகமில்லை' என்றான். பிறகு, அஸ்திரவகையற்றததா கருள் சிவந்தவனும் இதிரகுமரமனுமான அர்ஜுனை திவாமான அநந வரணுஸ்திரவகளை வருணனிடமிருந்து முறையடி பெற்றுக்கொண்டான். பிறகு, வருணனாலும் யமனாலும் திவயாஸ்திரவகள் கொடுக்கப்பட்டவுடன், கைலாஸத்தில் வலிக்ரும சூபேரன் சொல்லலானது 'ஓ! புத்திமாளினே! பாண்டவா! மிகக் பலவாயிரே! நான் கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து மகிழ்வதுபோல உன்னுடன் சேர்ந்தும உன் விஷயத்தில் மகிழ்க்கிருக்கின்றேன். ஓ! ஸவயஸாசிரே! மிகக் கைவனமையுள்ளவனே! நரனே! ஸக்தரந! முன்பு தேவனுரிருந்தவனே! நீ முந்திய கல்பங்களில் எப்பொழுதும் எங்களுடன் கூடத் தவஞ்செய்யவனாக (இருந்தாய்.) ஓ! மனிதருடன் சிவந்தவனே! இந்தத்த திவயமான ஞானத்தை உனக்குத் தருவீறன். தேவாள்வலியமைந்தவனே! மனிதர்களல்லாத ஜபிந்தமுடியாதவர்களைமும் ஜபிப்பாய். நீ சிக்குமரந என்னிடமிருந்தும் மேலான அஸ்திரத்தைப்பெற்றுக்கொள்வாயாக. இதனால் நீ தூர்யோதனனுடைய ரைலியங்களை எரித்துவிடுவாய். இந்திரியபலம் மஹோலம் சரீரகாந்தி இவைகளைக் கொடுக்கக் கூடியதும் பணகவருக்குத் துக்கத்தை

உண்டுபண்ணைக்கூடியதும் சதருக்களைக் கொல்லக்கூடியதும் எனக்குப் பிரியமுள்ள துமான அந்தர்தகானுஸ்திரததைபும என்னிடமிருந்து நீ பெற்றுக்கொள்வாயாக. மஹாதமாவான சங்கரரால திரிபுரம் அழிக்க கப்பநிங்கால இரத அஸ்திரம் விடப்பட்டது. இதனால் பெரிய அஸு மர்கள் எரிககப்பட்டனர். உணமையான பராகரமுள்ளவனே! மேருவுக்கு ஒப்பான கௌரவமுள்ளவனே! உனகடுன்று இது என னால் கொடுக்கப்பட்டது. இதனைத் தரிப்பதற்கு நீ தகவனாகிரய' எனமுன. பிறகு, மிகக பலமுள்ளவனும் பெரிய கையுள்ளவனும் சூருந்தவனுமான அர்ஜுனன், குபேரனுடையதான திவயாஸ திரததை விதிப்படி பெற்றுக்கொண்டான். பிறகு, திவயதுந்துபிககு ஒப்பான குரலுள்ள இரதிரன், ஸரமமின்றி வேலைசெய்யும் அர ஜுனனை அழகியவாககினால் இனமொழி கூறிகொண்டு, 'ஓ! குந்தியைத் தாயாகவுடைய மஹாபாகுவே! புராதனனும் பரபு மான நீ மேலான விததியைபயடைந்து தேவர்களுக்கு முக்கியமா யிருத்தலை நேரில் அடைந்திருக்கின்றாய். பகைவரை அடக்குபவனே! மிகக காந்தியுள்ளவனே! மிகப பெரிதான தேவகாயம உனனால் செயப்பட்டவேண்டும். ஸ்வாக்கமானது உனனால் அடையப்பட வேண்டும். விததம செயதுகொள்ளக்கடவாய். உனககாக மாதஸி யுடன் கூடின எனனுடைய ரதமானது¹ பூமிக்கு வரப்போகிறது. ஓ! கௌரவ! உனக்கு எல்லா அஸ்திரங்களைபும நான அந்த ஸ்வர்க் கததில தருகிறேன்' என்று சொன்னான். குந்திபுத்திரனும் புத்தி மானுமான அர்ஜுனன், மலையின் கொடுமுடியில் கூடியிருக்கும் அந்த லோகபாலாகளைப் பார்த்தது ஆச்சரியததை அடைந்தான். பிறகு, ஒளிமிக்க அர்ஜுனன், வந்தவர்களான லோகபாலர்களைச் சொற்களா லும் ஜலங்களாலும் பழங்களாலும் முறைப்படி பூஜைசெய்தான். பிறகு, பேரறிவுள்ளவர்களான தேவர்களெல்லாரும் அர்ஜுனனுக்குப் பிரதிமரியாகை செயது வந்ததுபோல இஷ்டப்படி மனோவைகமாகப் போயினர். பிறகு, புருஷஸரவேஷ்டனான அர்ஜுனன் அஸ்திரங் களைப் பெற்றுச் சந்தேஹஷ்டமடைந்தான். பிறகு, அவன் தனைப் பூரணமான மனமுள்ளவனாகவும் கிருதார்ததனாகவும் எண்ணினான்.

கைராதபர்வம் ழுந்நிற்று.

நாற்புத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

இந்திரலோகாபிகமனபர்வம்.

(அர்ஜுனன் மாதலிகோணர்ந்த தேரேறி
ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போனது)

ஓ! ராஜேந்திரரே! லோகபாலர்கள் போனவுடன், பகைவரைக் கொல்லும் அர்ஜுனன் தேவராஜனது ரதத்தில் வரவைப்பதற்கு ஆலோசித்தான். புத்திமானான அந்தக்¹ குடாகேசன் ஆலோசனை செய்யும்போது, அதிக காரதியுள்ள ரதமானது மாதலியுடன் கூடியதாகி ஆகாயத்தை இருளற்றநாய்ச் செய்துகொண்டும் பெரிய மேக ஓசைகொப்பான ஒலிகளால் திகழுகளை நிரப்பிக்கொண்டும் மேகங்களைப் பிளப்பதுபோல வந்து சேர்ந்தது. வாயுவேமுள்ளவையும் பொன்னிறமுள்ளவையுமான பதினாயிரம் குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்டதும் கண்ணைக்கவர்வதும் தேவலோகத்ததும் வியக்கத்தக்கதுமான அந்த ரதத்தில் கத்திகளும், பயங்கரமான சக்திகளும், கொடிய தோற்றமுள்ள கதைகளும், திவ்யமான வல்லமையுள்ள பிராணிகளும், மிக்க காந்தியுள்ள மின்னல்களும், அப்படியே அசனிகளும், சக்கரம் போடப்பட்டவையும் காற்றினால் வெடிப்பவையும் பெரிய மேகங்களின் முழக்கம் போன்ற முழக்கமுள்ளவையுமான² துலா குடங்களும், பருத்த சரீரமுள்ளவைகளும் ஜ்வலிக்கின்றவாயுள்ளவைகளும் மிக்க அச்சத்தருபவைகளும் வெண்மைபான மேகக்கூட்டத்தை ஒத்தவைகளும் கற்கள் போலச் சேர்க்கிறப்பவைகளுமான நாகங்களும் இருந்தன. அந்த ரதத்தில் நிலமணிமயமானதும் ஆழி க காந்தியுள்ளதும் நீலோதபலம்போலக் கருமையானதும் பொன்னலங்காரமுள்ளதுமான வைஜயந்தமெனனும் மூங்கிற்கொடிமாததைப்பார்த்தான். அந்த ரதத்திலிருக்கிற புடமிட்ட பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தோப்பாகளை, புஜபல மிக்கவனான அர்ஜுனன் பார்த்து, இந்திரனென்று எண்ணினான். பிறகு, அந்த அர்ஜுனன் அவ்விதம் எண்ணும்போது, மாதலி (இறங்கி) வந்து வணங்கி, அர்ஜுனனைநோக்கி வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினான்: 'ஓ! ஓ! ஸ்ரீமானே! இரதபுத்திர! இந்திரன் உன்னைப் பார்க்கவிரும்புகின்றான். நீ இரதிரனுக்குப் பிரியமான தேரில சீக்கிரம் ஏறு. 'இங்கு

1 பீஷ்மபாவம் 76-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.   2 பிரங்கி வகை.

வந்த சூந்திபுத்திரனான அர்ஜுனனைத் தேவலோகத்தில் வலிப்பவர்களா பாக்கட்டும்' என்று தேவஸாரேஷ்டனும் உன்பிதாவுமான இந்திரன என்னைநோக்கிச் சொல்லினன. இந்த இந்திரன் உன்னைக்காண விரும்பித் தேவர்களாலும் ரிஷிக்கூட்டங்களாலும் அவவாறே கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸ்திரீகளாலும் சூழப்பெற்றவனாகி எதிர்பார்க்குறான். இந்திரனுடைய கட்டையின்படி இவ்வுலகத்திலிருந்து எனனுடனகூடித் தேவலோகத்தில் நீ ஏறு. அஸ்திரங்களை அடைந்து திருமபிவருவாய்' என்றான்.

அர்ஜுனன் சொல்லலானான்: 'ஓ! மாதலியே! நீ சீக்கிரம்போ; சிறந்ததேரில் ஏறு; மிகப்பெருமபாக்யமுள்ளவர்களும் மிகத்தகூழிணைகொடுப்பவர்களும் யாசெய்தவர்களும் அரசர்களாலும் தூற்றுக்கணக்கான ராஜஸூயங்களையும் அசுவமேதங்களையும் செய்வதனாலும் அடையமுடியாததும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ஏறமுடியாததுமான சிறந்தரத்தத்தில் (ஏறுவாயாக.) இந்தத்திவ்யமான சிறந்தரத்தமானது தவஞ்செய்யாதவனால் பார்ப்பதற்கோ, அல்லது, தொடுவதற்கோ முடியாதது; ஏறுவதற்கு எப்படி முடியும்? ஓ! ஸாதுவே! நீ ரத்ததிலேறிக குதிரைகளும் அசைவற்றிருந்த பின்பு, நானும், புண்ணியமசெய்தவன் நல்லகதியில் ஏறுவது போலப் பின்னால் ஏறுகின்றேன்' என்றான். இந்திரஸாரதியான மாதலி அவனுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு விரைவாக ரத்தத்தில் ஏறினான்; கடிவாளங்களால் குதிரைகளைப் பிடித்தான். பிறகு, குருந்தனனும் சூந்திபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் மனமகிழ்ந்து கங்கையில் ஸ்நானம்செய்து சுத்தனாகி, ஜபிக்கவேண்டியதை முறைப்படி ஜபித்தான். பிறகு, பிதருக்களை நியாயந்தவறாமல் முறைப்படி திருபதி அடைவித்து மந்தரமென்னும் அந்தப்பர்வதராஜனிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கினான்.

'ஓ! சைலமே! ஸாதுக்களும் புண்யமானஸவபாவமுள்ளவர்களும் புண்ணியகார்யம்செய்கிறவர்களும் ஸவர்க்கத்தின் வழியை விரும்புகின்றவர்களுமான முனிவர்களுக்கு எப்பொழுதும் நீ இருப்பிடம். ஓ! மலையே! உனது அனுக்ரகத்தால் பிராம்மணரும் க்ஷத்திரியரும் வைஸ்யரும் ஸவர்க்கத்தை அடைந்து தேவதைகளுடனகூடி எப்பொழுதும் துக்கமற்றவர்களாகிச் சஞ்சரிககின்றார்கள். ஓ! மலையரசே! பெருமலையே! முனிவர்க்கிடமே! நீர்ததுறையுடையாய்! உன்னிடத்தில் ஸுகமாக வலித்தவனாயிருக்கிறேன். உன்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு போகிறேன். உன்னுடைய தாழ்வரைகளும்

கொடிப்பந்தல்களும் ஆறுகளும் அருவிகளும் நல்லபுண்யமான தீர்த
தங்களும பெருமபாலும் எனனூல பாககப்பட்டன. ஆங்காங்கிருந்து
நல்லவாசனையுள்ள பழங்களும் புறிககப்பட்டன. நல்ல உயர்ந்த
வாசனையுள்ள தும் உனசரீரத்திலிருந்து வெளிவந்ததும் அமிருதம்
போன்ற சுவையுள்ள தும் பெருகுவதமான அருவியின் ஐலமும் குடிக
கப்பட்டது. ஓ! மஹாபரபுவே! மலையாசே! குழந்தையான து
தந்தையினமடியில் ஸுகமாக உறங்குவதுபோல அபஸஸ்திரீகளின்
கூட்டங்களால் நிறையப்பெற்றதும் வேதகோஷத்தால் ஸுலியுள்ள து
மான உன்னுடைய தாமவசையாகிறமடியில் நான விவையாடினேன்.
மலையே! உன்னுடைய தாமவசைகளில் எப்பொழுதும் ஸுகமே
வசிக்கவனாபிருக்கிறேன்' எனமுன். பசைவிராகளைக கொல்லுவின்ற
அர்ஜுனன், இவ்விதம்சொல்லி மலையினிடம் விடைபெற்றுக்
கொண்டு, பிரகாசப்படுத்தும் சூரியன்போல, ந திவ்யரத்தத்தில் எறி
னான். அந்தப் புத்திமானான அர்ஜுனன் ஸந்தேசாஷமுன் ஸாவனாகிச்
சூரியனுடைய ரூபமுள்ள தும் தேவலோகத்திலிருப்பதும் ஆச்சரிய
மான செயலுள்ள துமான அந்த ரத்ததால் உயரககிளம்பினான்.
அவன் (அங்குத) தர்மானுஷ்டானம் செய்யும் மனிதர்களுக்கும்
பார்க்கமுடியாத மார்க்கத்தை அடைந்து ஆச்சரியமான ரூபமுள்ள
ஆயிரக்கணக்கான விமானங்களைப் பார்த்தான். அவ்விடத்தில்
ஸூரியனாவது சந்திரனாவது அககினியாவது பிரகாசிக்கிறதில்லை.
புண்ணியத்தால் அடையப்பட்ட தமது காந்தியாலேயே அவ்விடத்
தில் யாவும் பிரகாசிக்கின்றன. காந்தியுள்ள எவைகள் மிகப்பெரிய
வைகளாக இருந்தாலும், ஆகாயத்தில் வெகு தூரத்திலிருப்பதால்,
சிறிய நகரத்திரூபங்களாகக் காணப்படுகின்றனவோ அவைகளை
அர்ஜுனன் அவ்விடத்தில் மிக்ககாந்தியும் தம்வடிவமும் உள்ளவை
ளும் தமமிடங்களில் தமகாந்தியால் பிரகாசிக்கின்றவைகளுமாக இருக்
கக்கண்டான். அங்கே ராஜரிஷிகளும் வித்தகர்களும் யுத்தத்தில் கொல்
லப்பட்ட வீரர்களும் தவத்தால் ஐயிக்கப்பட்ட ஸவர்க்கததுக்குப்
போய்க்கொண்டிருந்தனர். ஸூர்யன்போல ஜ்வலிக்கும் தேஜஸுள்ள
ஆயிரக்கணக்கான கந்தர்வர்களையும் குற்றயர்களையும் ரிஷிகளும் அப்
ஸரஸுகளுமாகியவர்களின் கூட்டங்களையும் தாமாகவே பிரகாசிக்
கின்ற லோகங்களையும் அர்ஜுனன் பார்த்து ஆச்சரியமுள்ளவனாகி
மாதலியைநோக்கி பரீதிபுடன் வினவினன். அவனும், இவனைநோக்கி,
'ஓ! பார்த்த! தமது ஸ்தானங்களிலிருக்கின்ற இவர்கள் புண்யம்
செய்தவர்கள். ஓ! விபுவே! இவைகளை (த்தான்) பூமியிலிருந்து

நகூத்திரரூபங்களாகப் பார்த்தாய்' என்றான். பிறகு, (ஸ்வாக்க) வாயிலில் நிற்பதும், மதங்கொண்டதும், ஜயமுள்ளதும், கொடுமுடிகளுடன் கூடின கைலாயம் போன்றதும், நான்கு தந்தமுள்ளதுமான ஐராவதமென்ற யானையைக் கண்டான். குருபாண்டவர்களுள் சிறந்தவனான அவன், முற்காலத்தில் அரசர்களுள் மேலான மாந்தாதா விளங்கியது போல ஸித்தமார்க்கத்தை அடைந்து விளங்கினான். தாமரைமலர் போன்ற கண்ணுள்ள அந்த அர்ஜுனன் அரசுகளின் லோகங்களைத் தாண்டினான். மிகக்கூத்தியுள்ள அவன இவ்விதம் அந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தில் போய்க்கொண்டு, பிறகு, இந்திரனுடைய பட்டணமான அந்த அமராவதியைப் பார்த்தான்.

நாற்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

இ ந் திர லோகாபிகமன பர்வம். (தோடர்க்கீ)

(இந்திரன் அர்ஜுனனுக்கு மரியாதை செய்து அவனைத் தன் அர்த்தநாஸனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தது.)

அந்த அர்ஜுனன் எல்லாருதுக்களின் புஷ்பங்களையும் உடைய புண்ணியமான மரங்களால் சமீபத்தில் விளங்கச்செய்யப் பெற்றதும், ஸித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பெற்றதுமான அழகிய பட்டணத்தைப் பார்த்தான். அவ்விடத்தில் பரிசுத்தமான வாஸனையுள்ள லௌகந்திக(=செங்கமூரீ) மலர்களுடன் சேர்ந்த பரிசுத்தமான வாஸனையுள்ள காற்றினால் வீசப்படுகின்ற வனாகி அப்ஸரஸுகளின் கூட்டத்தினால் அடையப்பெற்றதும் திவ்யமான புஷ்பங்களால் அழைப்பனபோலிருக்கிற மரங்களுடன் கூடியதுமான திவ்யமான நந்தனவனத்தைப் பார்த்தான். புண்ணியம் செய்தவர்களுடைய அந்த உலகமானது தவம்செய்யாதவனாலும் அக்னியாதானம் செய்யாதவனாலும் பார்க்கவும் முடியாதது. யுத்தத்தில் புறங்காட்டினவர்களாலும் விதிப்படி யாகம் செய்யாதவர்களாலும் விரதமற்றவர்களாலும் வேதாதயனமில்லாதவர்களாலும் (புண்ணிய) தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்யாத அங்கமுள்ளவர்களாலும் யஜ்ஞத்திலும் தானத்திலும் விலக்கப்பட்டவர்களாலும் யாகத்தைக்கெடுத்த அற்பர்களாலும் கட்டுடிப்பவர்களாலும் குருவின்சயனத்தை அடைகின்றவர்களாலும் மாமி

சததைத் தின்னும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களாலும் எவ்விதமும் பார்க்கமுடியாதது. திவ்யமான கானத்தால் ஒலிபுள்ளதாகச் செய்யப்பெற்ற அந்தத் திவ்யவனத்தைக் கைவன்மையுள்ள அவன் பார்த்துக்கொண்டு இந்திரனுக்குப் பிரியமான பட்டணத்தில நுழைந்தான். அவ்விடத்தில் இஷ்டப்படி செல்லக்கூடிய தேவவிமானங்களை ஆயிரக்கணக்காக நிற்கின்றவைகளாகவும் பதினாயிரக்கணக்காக நற்புறமும் செல்லுகின்றவைகளாகவும் அப்பொழுது பார்த்தான். அர்ஜுனன் கந்தர்வர்களாலும் அபஸரஸுகளாலும் நன்கு துதிக் கப்பெற்றுப் புஷ்பவாசனையுள்ள புண்ணியமான காற்றுக்களால் வீசப்பெற்றான். பிறகு, கந்தர்வர்களுடன் கூடின தேவர்களுடனும் விததாகளும் சிறந்த ரிஷிகளும் சந்தோஷமுள்ளவர்களாகி ஸரம மறறு வேலைசெய்யும் அர்ஜுனனை நன்கு பூஜித்தனர். கைவன்மையுள்ள (அர்ஜுனன்), தேவலோகத்திலுள்ள வாதய சப்தங்களுடன் கூடின ஆசீர்வாதங்களால் துதிக்கப்பெற்று, சங்கதூநதுபிகளின் முழக்கமுள்ளதும் ஸுரவீதி என்று பெயர்பெற்றதுமான விரிவான நகரத்திரமமார்க்கத்தை அடைந்தான். அவன் இந்திரனுடைய கட்டளையால் நான்கு பக்கங்களிலும் துதிக்கப்பெற்றவனாகிச் சென்றான். பிறகு, பகைவரையடக்குபவனும் குருந்தனனுமான அந்த அர்ஜுனன், அவ்விடத்தில் ஸாததியர்கள், விஸ்வே தேவர்கள், மருததுக்கள், அஸுவினீதேவர்கள், ஆதிநயர்கள், வஸுக்கள், ருத்திரர்கள், குற்றமற்ற ப்ரமமரிஷிகள், அனேகம் ராஜரிஷிகள், திலீபன முதலிய அரசர்கள், துமபுரு, நாரதர், ஹாஹா ஹூஹூவென்ற இரண்டு கந்தர்வர்கள் ஆகிய அவர்கள் யாவரையும் முறைப்படி அடைந்து, பிறகு, தேவராஜனான இந்திரனைக் கண்டான். பிறகு, வலியதோளுள்ள அர்ஜுனன், உயர்ந்த ரத்ததிலிருந்து இறங்கி, பொற்காமபுள்ளதும் அழகியதும் வெண்மையானதுமான குடையுடனும் தேவலோகத்திலுள்ள வாஸலையுடன்கூடிய அசைகிற விசிறியுடனும் (கூடினவனும்), விஸ்வாவஸு முதலிய துதித்துவணங்குகிறவர்களான கந்தர்வர்களாலும் ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம் இவைகளின் துதிகளால் சிறந்த பிராம்மணர்களாலும் துதிக்கப்படுகிறவனுமாகித் தேவராஜனும் தந்தையுமான இந்திரனை நேரில் பார்த்தான். பிறகு, பலமுள்ள அர்ஜுனன் அருகில் சென்று தலையால் வணங்கினான். தேவராஜனும், உருண்டு பருத்திருக்கின்றகைகளால் இவனைத் தழுவிக்கொண்டான். பிறகு, இந்திரன் தேவரிஷிக் கூட்டங்களால் அடையப்பட்ட புண்ணியமான இந்திரா

சனத்தில் கைகளைப்பிடித்தது இவனை உட்காரச்செய்தான். பகைவீரர் களைக்கொல்லுகின்ற இந்திரன் வணக்கத்தால் தலைகுனிந்த இவனை உச்சிமோந்து அப்பொழுது மடியில் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டான். அப்பொழுது இந்திரனுடைய உததரவினால் இந்திராசனத்தை 1 அடைந்தவனும் அறியமுடியாத மகிமைபுள்ளவனுமான அந்த அர்ஜுனன் இரண்டாவது இந்திரனேபோல வீற்றிருந்தான். பிறகு, இந்திரன் இன்சொறகூறி அழகிய அர்ஜுனன்முகத்தைப் பிரியத்துடன் நறுமணமுள்ள கையால் தடவிகொடுத்தான். வஜ்ராபுதமபிடித்த வனும் ஆயிரம்கணக்கையுடையவனும் விருத்திரனைக்கொன்றவனுமான இந்திரன் வஜ்ராபுதத்தைப்பிடித்து வடுபபட்டகையினால் நாணகயிறறையிழுப்பதால் கடினமானவையும் பொறநூணபோன்ற வையும் நீண்டவையுமான இந்த அர்ஜுனனுடைய அழகியகைகளை மெதுவாகத் தடவிகொடுத்துக்கொண்டும் அடிக்கடி இன்சொற் கூறிகொண்டும் அர்ஜுனன்கைகளை மெதுவாகத்தட்டிக்கொண்டும் புன்சிரிப்புள்ளவனும் ஸந்தோஷத்தாலமலாந்த கண்ணுள்ளவனுமாகிக் குடாகேசனான அவனைப்பாத்தது (பபோதுமென்கிற) திருப்தியை அடையவில்லை. ஒரே ஆஸனத்திலுட்காராத அவ்விருவரும் சதுர்த்தசியிலுதித்த சூரியசந்திரர்கள் ஆகாயத்தை விளக்குவதுபோலச் சபையை விளங்கச்செய்தார்கள். அவ்விடத்தில் கீதங்களிலும் ஸாமங்களிலும் தேர்ந்தவாகளும் தும்புருவைத்தலைவனாகவுடையவர்களும் கந்தர்வர்கள் மிக்க அழகான ஸாமவேதத்தால் காதைகளைப் பாடினார்கள். க்ருதாசி, மேனகை, ரம்பை, பூர்வசித்தி, ஸவயம்ப்ரபை, ஊர்வசி, மிஸூரகேசி, தண்டகௌரி, வரூதினி, கோபாலி, ஸஹஜன்யை, சும்பயோநி, ப்ரஜாகரை, சிதரஸேனை, சிதரலேகை, இனியசூரலுள்ள ஸஹை ஆகிய அழகிய புன்சிரிப்புள்ள இவர்களும் மற்றவர்களும், அசைகின்றகொங்கைகளால் ஸித்தர்களின மனத்தையும் கலக்கவல்லவர்களும், தாமரையிதழ்போன்ற கணக்கையுடையவர்களும், சிறந்த இடையும் பின்தட்டுமுள்ளவர்களும், அழகிய புன்னகையுள்ளவர்களும் (ப் பார்ப்பவர்களின்) எண்ணத்தைக்கவரும் கடைக்கண்பார்வையுடனும் உறுதியைக்கவரும் சிருங்காரச்செயலுடனும் மனத்தைக்கவரும் இனிமையுடனும் ஆங்காங்கு நர்த்தனம் செய்தார்கள். பிறகு, கந்தர்வர்களுடன்கடின தேவர்கள் இந்திரனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து விரைவில் சிறந்த பூஜாததிரவ்யங்களைக் கொண்டுவந்து அர்ஜுனனைப்

பூஜிததாரர்கள். ¹ பாதயத்தையும் ஆசமனம் செய்யக்கூடிய ஜலத்தையும் ராஜகுமாரனான அர்ஜுனனைப் பெற்றுக்கொள்ளச்செய்து, பிறகு, இந்திரனது அரண்மனையில் பிரவேசிக்கச்செய்தார்கள். பாண்டவனான அர்ஜுனன் பிதாவான இந்திரனுடைய அரண்மனையில் இவ்விதம் நனகு பூஜிக்கப்பட்டவனாகி அவனுடையகையிலிருந்து திருப்புமுறையுடன்கூடின பெரிய அஸ்தரங்கனையும் அவனுக்குப்பிரியமான தாம பகைவரால் தாங்கமுடியாததுமான வஜராஸ்திரத்தையும், அதிகநாதமுள்ளவையும் ² மேகங்களையும் மயில்களையுங்கொண்டு அறியக்கூடியவையுமான அசனிகளையும் கற்றுக்கொண்டு வளித்தான். பாண்டவனான அர்ஜுனன் அஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸகோதரர்களை நினைத்தான். இந்திரனுடைய உத்தரவின் படி ஸுகியாக (அங்கே) ஐந்தாவருஷங்கள் வளித்தான். பிறகு, இந்திரன், காலம்வந்தபோது, அஸ்திரங்களைக் கற்றுக்கொண்ட அர்ஜுனனை நோக்கி, 'ஓ! கௌந்தேய! நர்த்தனத்தையும் பாட்டையும் சித்திரவேணனிமீருந்து அடைவாயாக. ஓ! கௌந்தேய! மனிதலோகத்திலிலாததும் தேவர்களால் செய்யப்பட்டதுமான வாதயத்தையும் அவனிமீருந்தே கற்றுக்கொள். உனக்கு நன்மையுண்டாகும்' என்று சொன்னான். இந்திரன் இவனுக்கு நண்பனாகச் சித்திரவேணனையும் கொடுத்தான். அந்ந அர்ஜுனன் அவனுடன் சேர்ந்து கவலையற்றவனாகி மகிழ்ந்திருந்தான்.

(சித்திரவேணன்), கீதத்தையும் வாதயத்தையும் நர்த்தனத்தையும் அடிக்கடி உபதேசம்செய்தான். அவ்விதமிருந்தாலும், பலமுள்ள (அர்ஜுனன்), சூதாட்டத்தில் செய்யப்பட்டதை (நினைத்துக்கொண்டு) ஸுபலபுதரனான சகுனியையும் துச்சாஸனையும் நாசம் செய்யவேண்டிக் கோபங்கொண்டு (மனத்தில்) ஸுகத்தையடையவில்லை. பிறகு, அவனுடன் சிற்றிலசமயத்தினால் ஒப்பற்றபிரீதியையடைந்து கானத்தையும் ஒப்பற்ற நர்த்தனத்தையும் வாத்தியத்தையும் கற்றுக்கொண்டான். பகைவீரர்களைக் கொல்லுகின்ற அவன், அனேகம் நர்த்தனகுணங்களையும் வாத்தியம் கீதம் இவைகளின் அர்த்தகுணங்கள் யாவற்றையும் கற்பிக்கப்

1 கால் அலம்பும் ஜலம்.

2 'அகாலத்தில் கிளம்பும் மேகங்களையும் கூத்தாடும் மயில்களையும் காண்டபோரா வேறிடத்தில் அசனியஸ்நிரம பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கலாமென்று அவற்றைக்கொண்டு ஊகிக்குமபடியிருப்பவை' என்பது.

பெற்றுச் சகோதரர்களுடும் மாதாவான சூந்தியையும் நினைததுக் கொண்டு (மனததில்) ஸுகத்தையடையவிலலை.

நாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

இந்திரலோகாபிகமனபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(அர்ஜுனனுக்கு விருப்பமிருப்பதாகக்கருதிய இந்திரன் சித்திர லேனைக்கொண்டு ஊர்வசியை அர்ஜுனனிடம் அனுப்பியதும், அவள் அர்ஜுனன் இணங்காமை யால் அவனைச் சபித்ததும், இந்திரன் அந்தச் சாபத்தை அஞ்சாதவால்தீரில் உபயோகப்படும்படி மாற்றியதும்.)

ஒரு சமயம் தேவஸ்ரேஷ்டனான அந்த இந்திரன், அர்ஜுனனுடைய பார்வை ஊர்வசியினிடம் பற்றினதை அறிந்து, சித்திர லேனை நோக்கி, ரகஸ்யத்தில், 'ஓ! கந்தர்வராஜனே! இப்பொழுது எனனால் அனுப்பப்பட்டு அபஸரஸுகளுள் சிறந்தவளான ஊர்வசியினிடம் போ. அவள் புருஷஸ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனை அடையவேண்டும். 1 அஸ்தரவிதையைப் பெற்றவனும எனது கட்டளையால எல்லாராலும் பூஜிக்கப்படவனுமான அர்ஜுனன் உனனால் (காந்தர்வ) வித்தையில் ஸமர்த்தனாக்கப்பட்டது போலவே, ஸ்திரீகளை அடைவதிலும் ஸமர்த்தனாகச் செய்யப்படவேண்டும்' என்று கூறினான்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்தக் கந்தர்வராஜன், 'அப்படியே' என்று சொல்லி, இந்திரனிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சிறந்த அபஸர லான ஊர்வசியிடம் சென்றான். அவன் அவளால் அறிந்து வர வேற்று மரியாதை செய்யப்பெற்று ஸந்தோஷமடைந்து ஸுகமாக உட்கார்ந்து, ஸுகமாக வீற்றிருக்கும் அவளை நோக்கி, புன்சிரிப்பை முன்னிட்டுக்கொண்டு, 'சிறந்த இடையுள்ளவளே! உனக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாக்குவதில் நாட்டமுள்ளவனும தேவலோகத்துக்கு முக்கிய அரசனுமான இந்திரனால் நான் அனுப்பப்பட்டு இங்கு வந்தேனென்பதை நீ அறியக்கடவாய். உடன்பிறந்த குணங்களால தேவர்களுள் ஞம மனிதர்களுள் ஞம கீர்த்திபெற்றவனும், செல்வத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் அழகினாலும் கல்வியினாலும் பலத்தாலும் பிரஸித்திபெற்றவனும, தேகவலிமையும் மனவலிமையும் அமைந்தவனும், 2 பிரதிபை

1 வேறு பாடம்.

2 ஸமயத்தில தோன்றும் அறிவு.

புள்ளவனும், தேஜஸுள்ளவனும், நல்லொழுக்கமுள்ளவனும், பொறுமையுள்ளவனும், பொறுமையைவன்றவனும், அங்கங்களுடனும் உபரிஷததுக்களுடனும் கூடியவையும் இதிறாஸததை ஐந்தாவதாகவுடையவையுமான நான்குவேதங்களையும் ¹ எட்டுக்குணங்களை உணடுபணனுபவையான குருசுஸ்ருஷையையும் ² மேதையையும் கற்றிருப்பவனும், பரம்மசரியதாலும் ஸாமாதபதாலும் குலததாலும் பிராயததினாலும் ஒருவகையே இநதிரன்ஃபலத தேவலோகததைக் காக்கததகவனும், தனைப் புகழாதவனும், (பிறரை) மரியாதை செய்பவனும், துட்பமான விஷயங்களையும் ஸ்தூலமான விஷயங்களைப்போல எளிதில் அறிப்பவனும், பிரியமாகப் பேசுகிறவனும், சினேகிதாசுருகுப் பலவிதமான அன்னபானங்களைப் பொழிகின்றவனும், மெய் பேசுகின்றவனும், ³ உறுதியுள்ளவனும், நன்கு பேசக்கூடியவனும், நல்ல ரூபமுள்ளவனும், அகங்காரமற்றவனும், அடுத்தவர்களிடத்தில் இரக்கமுடையவனும், ஸுகததைத் தருப்பவனும், பிரியமானவனும், சொல் தவறாதவனும், விரும்பாதசுருந்த குணக்கூட்டங்களால் இநதிரனுக்கும வருணனுக்கும் ஒப்பானவனும், ஸ்வர்க்கமாகிற பலனையடைந்தவனும், வீரனுமான அந்த அர்ஜுனன் உன்னை அறியப்பட்டவனே; இநதிரனால் உததரவுகொடுக்கப்பெற்று இப்பொழுது உன்னுடைய பாதங்களை அடையக்கூடவன். ஓ! கல்யாணி! ஆகையால், அவவிதம் செய்வாயாக. அர்ஜுனன் உன்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான்' என்ற வார்த்தையைச் சொன்னான்.

இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட குற்றமற்ற ஊர்வசியானவள், புன்னகை செய்து தன்னையும் புகழ்ந்து பிரீதியுள்ளவளாகிச் சிந்திரவேனை நோக்கி மறுமொழி சொல்லலானாள்: 'ஓ! குற்றமற்றவனே! நீ சொல்லிய இது உண்மையாக அவனுடைய குணத

1 'பிரமமசாயம், ஸாமாததியம், காத்தல், தனைப் புகழாமம், (பிறரை) மரியாதை செய்தல், ஸுகூஷமமான விஷயங்களையும் ஸ்தூலமான விஷயங்களைப்போல எளிதில் அறிதல், பிரியமாகப் பேசுதல், நண்பர்களுக்கும் உணவு முதலானவற்றை மிகுதியாக அளித்தல் ஆகிய எட்டும் கூற ரூஷையின குணம். மெய்பேசுதல், நன்குபேசுதல், நல்லரூபமுடையமை, அகங்காரமினமை, அடுத்தவர்களிடம் தையடிடைமை, ஸுகததைத் தருதல், பிரியமுடைமை, சொலதவறாமம் ஆகிய எட்டும் மேதையின் குணம்' என்பது பழயவுரை.

2 கற்றது மறவாமம்.

3 'பூஜித:' என்பது வேறு பாடம்.

தில் ஒருபாகமே. ஸ்திரீயானவள் அப்படிப்பட்ட அர்ஜுனனைப் பற்றிச் சேட்டு அவனைவிட வேறொருவனைப் பிரியனாகவிரும்புவளா? உன்வழியாக வந்த இந்திரனுடைய கட்டளையாலும் மிகக் காதலாலும் அர்ஜுனனுடைய குணக்கூட்டத்தாலும் நான் அவனிடத்தில் காமமுள்ளவளாக இருக்கிறேன். நீ போ. ஏனெனில், நான் இஷ்டப்படி 'ஸுகமாகவருவேன்' என்றாள். பிறகு, கந்தர்வனை அனுப்பி விட்டு, விருப்பம் கைகூடின்வளும் அழகிய சிரிப்புள்ளவளுமாயிருக்கிற ஊவசியானவள், அர்ஜுனனை வேண்டுவதில் ஆசைகொண்டவளாகி ஸநானம் செய்தனள். அர்ஜுனரூபங்காரணமாக மனமதனால் எய்யப்பட்ட பாணங்களினால் மிக அடிக்கப்பட்ட மனதையுடையவளும் மனமதனால் எரிக்கப்பட்டவளும் திவ்யமான மேலவிரிப்பினால் மூடப்பட்டதும் விரிவானதுமான உயர்ந்த படுக்கையில் மனத்தின் நினைவினால் அடையப்பட்ட அர்ஜுனனைத் தனது மனம் எண்ணியபடி, நல்லமனமுடையவளும் வேறிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதவளுமாகித் தனது ஸநானத்தாலும் அலங்காரத்தாலும் வேஷத்தாலும் சிறந்த வாஸனையுள்ள மாலைகளாலும் சந்தோஷிக்கச் செய்தபவள் போன்றவளும் அழகிய இடையையுடையவளுமான அந்த ஊவசியானவள் பிரதோஷகாலங் கடந்து சந்திரன் உதயமாவதைக்கண்டு அர்ஜுனனுடைய பெரிய வீட்டைக் குறித்துப் புறப்பட்டாள்.

போகின்றவளும் மகிழ்விகளும் தன்மையுடையவளுமான அவள், மேலலியதும் சுருண்டதும் நீண்டதும் சிறந்த மலர்களை அணிந்ததுமான கூந்தலுடன் புருவத்தை அசைத்தலாலும் பேச்சினாலும் ஸ்ருங்காரசேஷ்டைகளாலும் காந்தியாலும் அழகினாலும் முகசந்திரனால் சந்திரனைச் (சண்டைக்கு) அழைப்பவள்போல விளங்கினாள். திவ்யமான பூசு உடையவையும் அழகியதுனிபுள்ளவையும் திவ்ய சந்தனத்தால் பூசப்பெற்றவையும் ஹாரத்தால் அழகியவையுமான போகின்ற அவளுடைய ஸ்தனங்களான அசைந்தன. அவள் ஸ்தனங்களைச் சுமக்கும் கஷ்டத்தால் அடிதோறும் அடிதோறும் 1 துவள்கிறவளாகி மூன்றுமடிப்புக்களாகிற அணிகளால் மிக அழகாக விளங்குகின்ற இடையுள்ளவளாக இருந்தனள். 2 மலையின் தாழ்வரை போல அகன்றதும், உயர்ந்தும் புருத்தமுள்ள நிதம்பதையுடையதும், சுத்தமானதும், மேகலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், தேவலோகத்திலுள்ள ரிஷிகளின் மனதையும்கெடுப்பதற்குக் காரண

1 வேறுபாடும்.

2 வேறுபாடும்.

மாவதும், மெல்லிய உடைதரித்ததும், குற்றமற்றதும், மன்மதனுடைய வீடுமான ஜகன்மும் பிரகாசித்தது. இவளுடைய பாதங்களும், மறைந்த பரடுகளுள்ளவையும் சிவந்த உளளங்காலகளும நீண்ட விரல்களுமுள்ளவையும் ஆமை முதுகுபோலுயாந்தவையும் சலங்கைகளின் வடுககளுள்ளவையுமாக விளங்கின. அவள் சிறிதான மதுபானதாலும் மன்மதனாலும் சந்தோஷத்தையடைந்தவளும் பலவகையான வினையாட்டுக்களாலும் மிகப் பராகத்தக்கவளுமாயினள். ஊர்வசியானவள் மிகுந்த ஆச்சரியமுள்ள ஸ்வாக் கத்திலும் ஸித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் கந்தாவர்களாலும் ஸாதகியர்களாலும் பார்க்கத்தக்க வடிவமுள்ளவளாகச் சென்றாள். மிக மெல்லியதும் மேகமபோன்ற நிறமுள்ளதும் விளங்குகின்றதுமான மேலாடையால் ஆகாயத்தில சிறிய மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட சந்திரகலைபோலப் போனாள். பிறகு, தீவினைசெய்தவர்களால் மனத்தாலும் அடைய முடியாதவளும் அழகிய புன்னகையுள்ளவளுமான (அவள்) பாண்டு புத்திரனான அர்ஜுனனுடைய வீட்டை அடைந்தாள். ஓ! நரசுரேஷ்டரே! அழகிய கண்ணுள்ள ஊர்வசியானவள், அவ்விடத்தே வாயிலை அடைந்து வாயில காப்போரால் அர்ஜுனனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டு, நன்கு மனத்ததைக் கவரக்கூடியதும் அழககற்றதும்மான அந்த வீட்டினுள் சென்றாள். அரசரே! அந்த அர்ஜுனன் ராஜரியில அந்த ஊர்வசியைப் பார்த்து மனத்தில் ஐயத்துடன் வெட்கத்தினால் கண்களை மூடிக்கொண்டு அவளை எதிர்கொண்டு சென்றான்; (அவளுக்கு) நமஸ்காரத்தைச் செயது குருவினிடத்தின்போல மரியாதை செய்தான.

அர்ஜுனன், 'உத்தமமான அப்ஸரஸுகளுள் சிறந்தவளே! உன்னைத் தலையால் வணங்குகிறேன். நீ வந்த காரியம் என்ன? யாவற்றையும் உள்ளபடி சொல்லுவாய். ஓ! தேவி! என்ன கட்டளை யிடுகிறாய்? நான் உனக்கு வேலைக்காரனாகி வந்திருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அப்பொழுது, குறிப்பறிந்த ஊர்வசியானவள், அர்ஜுனனை ஆசையற்றவனாக அறிந்து, கந்தாவன் சொன்னதை நெல்லாம அவனிடத்தில் சொல்லலானாள்.

ஊர்வசி, 'ஓ! மனிதருட்கிறந்தவளே! சித்திரவேணன் எனக்கு என்னகாரணத்துடன் சொன்னான் என்பதையும் நான் இங்கு என்ன காரணத்துடன் வந்தேனென்பதையும் உனக்கு நான் சொல்லுகிறேன். மனிதருட்கிறந்தவளே! இந்திர குமாரனே!

விசாலமான கணகளை யுடையவனே ! குருகுலத்தைத் தாங்குபவனே ! பார்த்து ! உன்னுடைய வரவின் ஸந்தோஷத்தால் ஸவர்க்கத்திலுள்ள பெரிய உதஸவமானது நடக்கையில், அழகான இந்திரஸேவையில், ருத்ரரும் ஆதிதயருமாகிய யாவரும் வந்தும், அஸ்வினீ தேவதைகளும் வஸுகளும் வந்துசேர்ந்தும், மஹரிஷிக்கூட்டங்கள் சிறந்த ராஜரிஷிகள் ஸித்தா சாரணர் யக்ஷா பெரிய நாகர்களின் கூட்டங்கள் ஆகிய யாவரும் ஸ்தானத்தாகும் கௌரவத்திற்கும் மஹிமைக்கும் தக்கபடி உட்கார்ந்து அக்கினியும் சந்திரனும் சூரியனுமேபோன்ற சரீரங்களுடைய ஐஸ்வரியத்தால் பிரகாசித்தும், கந்தர்வர்களால் வீணைகள் வாசிக்கப்பட்டும், தேவலோகத்திலுள்ள மனத்திற்குப்பிடித்த கானம் தொடங்கியும், முக்கியமான எல்லா அபஸ்ரஸுகளும் நந்தனம் செய்யும்போது, நீ அங்கே இமைக்கொட்டில்லாதவனாகி என்னை ஒருத்தியையே பார்த்தாயன்றோ ? தேவலோகத்திலுள்ளவர்களின் அந்த ஸேவை முடிவடைந்தபோது, தேவர்கள் உன் பிதாவினால் விடையளிக்கப்பட்டுத் தமது இருப்பிடங்களை அடைந்தார்கள். அப்படியே, சிறந்த அபஸ்ரஸுகளெல்லாரும் தம்மம் வீட்டை அடைந்தார்கள். ஓ ! பகைவரைக் கொல்வனே ! பின்னும் மறற அபஸ்ரஸுகளும் உன் பிதாவினால் அனுப்பப்பட்டார்கள். தாமரையிதழ் போன்ற கண்ணுள்ளவனே ! பிறகு, சித்ரஸேனன் இந்திரனால் அனுப்பப்பட்டு என் அருகில்வந்து தானாகவே என்னை நோக்கிக் கூறலானான் : 'ஓ ! ஸ்திரீகளுள் சிறந்தவனே ! நான் உனக்காக இந்திரனால் அனுப்பப்பட்டேன். இந்திரனுக்கும் எனக்கும் உனக்குமே பெரியத்தைச் செய்வாயாக. அழகிய பிணத்திடுள்ளவனே ! இந்திரனுக்கொப்பானவனும், யுத்தத்தில் சூரனும், ரூபம் உதாரத்தனமை (முதலிய) குணங்களுடன் கூடினவனுமான அர்ஜுனனை நீ பார்த்துப்பாயாக' என்று இவ்விதம் அப்பொழுது சொன்னான். ஓ ! குற்றமற்றவனே ! பகைவரை அடக்குபவனே ! பிறகு, நான் அந்த உன் பிதாவினால் கட்டளையிடப்பட்டவனாகி உன்னிஷ்டப்படி நடப்பதற்காக உன் சம்பம் வந்தேன். ஓ ! வீர ! இந்திரனால் அனுப்பப்பட்டும்பட்டும் நான் இவ்வு வந்தவளல்லேன். இந்த விருப்பமானது என்னுடைய வெகுசாலமாக விரும்பப்பட்டதே' என்றான்.

தேவனுக்கு ஒப்பான அர்ஜுனன், அவள் அவ்விதம் சொல்லியதைக் கேட்டு, மிக்க லஜை யுள்ளவனாகி கைகளால் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு சொல்லலானான் : 'அழகிய அங்கமுள்ளவனே ! காந்தியுள்ளவனே ! சிறந்த முகமுள்ளவனே ! நீ என்னை நோக்கிச்

சொல்லுகிற இது எனக்குக் கேட்கத்தகாததாகும். எனக்கு நீ குரு பதனிகு ஒரு பானவா ; நீசசயம். அழகிய நீ எனக்கு அழகிய பாகயமுள்ள குருதியையும் சுததையான இந்நிராணியையும் போன்ற வளே இவ்விஷயத்தில் ஆலோசனை செய்யத்தக்கதில்லை. ஓ! நல்ல வளே! நல்ல சிரிப்புள்ளவளே! நீ எனனால் விசேஷமாகவும் வெளிப்படையாகவும் பாரககப்பட்டதற்குரிய காரணங்கள் தைதையும் உண்மையாக என்னிடமிருந்துகேள். ' நல்ல தந்தைகளுள்ள இவ்வாடுபளரவ வமசததிறகே தாய' என்று அப்பொழுது நான் ஆசாரியத்தால் மலாந்த கண்ணுள்ளவனாக உன்னைப் பார்த்தேன். ஓ! அபஸரஸே! கலயாணி! என்னை வேறுவிதமாக எண்ணாதக்கவல்லலை. நீ எனக்கு குருவுக்குமே மெலான குருவாயிருப்பவள். நீ என்னுடைய வமசததை விருத்திசெய்தவள்' என்றான்.

ஊர்வசி, ' ஓ! தேவராஜன் புத்திரனே! நாங்களைவரும் கட்டுப்பாடில்லாதவாகவாயிருக்கீரோம். ஓ! வீர! நீ இப்பொழுது என்னை குருஸ்தானத்தில் வைப்பது தகாது. தந்தைகளோ ஸ்கோதரர்களோ புத்திரர்களோ பேரனமாரோ, தவத்தால் இங்கு வந்தவர்கள் எங்களைச் சேருகின்றார்கள். அவர்களுக்கு (அது) குற்றமன்று. மானத்தைக் கொடுப்பவனே! ஆகையால், தயையசெய். பீடிகையிட்ட எனனை விடுவது தக்கதன்று. மனம்தனால மிக வாட்டப்பட்டவனும் அடுத்தவருமான (என்னை) அடை' என்று சொல்லினாள். ஆர்ஜுனன், ' ஓ! குற்றமற்றவளே! அழகிய தொடைகளையுடையவளே! உன்னை நோக்கி உண்மையாகச் சொல்வதைக் கேள். தேவதைபுடன் கூடின திக்குகளுமே மூலத்திசைகளுமே என்னிடமிருந்து கேட்கக்கடவன. எவ்விதமே எனக்குக் குருதியும் மாதிரியும் இங்கு (உள்ள) சசியும் (தாய்முறையில்) ஸமமோ அவ்விதமே நீயும். மேலும், வமசததிறகே தாயான நீ இப்பொழுது எனக்கு மிகப்பெரியவருமாகிராய். ஓ! உத்தமமானவளே! உன்னுடைய பாதங்களைத் தலையால் வணங்கினவனாயிருக்கின்றேன். போவாயாக. நீயோ என்னால் தாயைப்போல பூஜிக்கப்பட்டதற்குநதவள். நான் உன்னால் பிள்ளைபோல ரக்ஷிக்கப்பட்டதற்குநதவன்' என்றான்.

பிறகு, ஆர்ஜுனனால் அவமதிக்கப்பெற்ற ஊர்வசியானவள், கோபத்தால் கலங்கினவனும் துடிக்கிறவருமாகிய புருவத்தைக் கோணலாக்கிக்கொண்டு, ஆர்ஜுனனைச் சபித்தாள். அவள், ' உன் பிதாவின்னால் கட்டளையிடப்பட்டவனும், உன்விட்டை நோக்கி வலியவந்தவனும், காம்பாணத்திற்கு வசமானவருமான என்னை

மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொள்வாமை யால், நீ மாதர்களின் நடுவில் கொளரவ மிலலாதவனும நர்ததகனும ஆண்தனமையில்லாதவனென்று பிர விததி பெற்றவனுமாகிப் பேடிபோலத திரிவாய்' எனறாள்.

இவ்விதம் அர்ஜுனனவிஷயத்தில் சாபத்தைக் கொடுத்த பிறகு, உதடுகள் துடிப்பவளாகிப்பெருமூச் செறிநதுகொண்டு, ஊர்வசி, திருமபவும் தன்வீட்டை நோக்கி விரைவாக வந்தனள். அர்ஜுன னும், அந்தச் சாபத்தையடைந்து சந்தோஷமில்லாதவனாகக் காலையில எல்லாவற்றையும் சிதரஸேனனுக்குச் சொல்ல விருப்பமுள்ளவ னாகி, அந்த இரவு முழுவதும் துயரத்தூடன வஸித்தான். பிறகு, அர்ஜுனன, காலையில் வெளிச்சமானவுடன், கந்தர்வனான சித்திர ஸேனனுக்கு (அவறறை) உள்ளபடி அப்பொழுது தெரிவித்தான். சித்திரஸேனனும் நடந்தபடி அவையாவறறையும் சாபத்தையும் முழுமையும் உண்மையாக இந்திரனுக்குத் தெரிவித்தான். அப் பொழுது, இந்திரனும், புத்திரனை ஏகாந்தத்தில் வருவித்து அழகிய வார்த்தைகளால் தேறுதல்செய்து புனசிரிப்புள்ளவனாகி, 'ஐயனே! மிகமேலானவனே! புத்திரனை உனனால் இப்போது குருதி நல்ல புத்திரனை உடையவளானாள். ஓ! பெரியகையுள்ளவனே! உனது தைரியத்தால் ரிஷிகளும் ஜபிக்கப்பட்டார்களல்லரோ? கொளரவ ததைக் கொடுப்பவனே! ஐயா! ஊர்வசி உனக்குக்கொடுத்த சாபமும் உனக்குப் பிரயோஜனத்தைச் செய்வதும் ஸாதகமுமாகும். குற்ற மற்றவனே! வீர! பூதலத்தில், நீங்கள் (வனத்துக்குவந்த) பதின மூன்றாவது வருஷத்தில் அஞ்ஞாதவாஸம் செய்யவேண்டும். அப் பொழுது, இந்தச் சாபத்தை நீ போக்குவாய். அந்த நட்டுவ வேஷத்தூடனும் அப்படியே அலித்தனமையுடனும் ஒருவருஷம் முழுவதும் திரிந்து, பிறகு, ஆண்தனமையை அடைவாய்' என்று கூறினன்.

இவ்விதம் இந்திரனால் சொல்லப்பட்டவனும் பகைவீரர்களைக் கொல்லுகிறவனுமான அர்ஜுனன மேலானசந்தோஷத்தை அடைந் தான். சாபத்தைப்பற்றியும் மிகக் கவலைப்படவில்லை. அந்தப் பாண்டு புத்திரனை அர்ஜுனன கீர்த்தியுள்ள சித்திரஸேனன்கந்தர்வனுடன் கூடி ஸவர்க்குமாளிகையில் மகிழ்ந்திருந்தான். இந்த அர்ஜுன னுடைய உறுதியை எப்பொழுதும் கேட்பவனுக்குப் பாவத்தைத் தரக்கூடிய (தகாதவிடத்துக்) காமங்களில் ஆசை உண்டாகாது. இந்திரபுத்திரனை அர்ஜுனனுடைய இந்தக் கடுமையானதும் சுத தமுமான சரித்திரத்தைக் கேட்டு, அரசர்கள், மதம் காவம் ஆசை

பெரிய சந்தேகம் உண்டாகும். (ஆயினும்) நமக்கு ஜயத்தை நான் பார்க்கவேயில்லை. கர்ணன் அஜாகரதையும் தையபுமுளள் வன். குருவான் துரோணரும் முதியவர். அர்ஜுனன் கோபமுளள்வன்; பலவான்; சுறுசுறுப்புள்ளவன்; உறுதியான பரக்கிரமமுளள்வன். ¹ எல்லாவிதத்திலும் அபஜயமற்ற மிக்க நெருக்கமான சண்டை உண்டாகும். ஏனெனில், யாவரும் அஸ்திரமந்திர தவர்; சூரர்; யாவரும் மிக்க கீர்த்தியையடைந்தவர்கள்; ² தோற்று எல்லாவற்றுக்குந் தலைவனாயிருக்கும் தன்மையையும் விருட்பாக ளன்றோ? இவர்களுக்காவது அர்ஜுனனுக்காவது வதம நெருக்காலத்தில்தான் ஓய்வு உண்டாகும்; இதுரிச்சயம். ஆனால், அர்ஜுனனைக் கொல்லுகிறவன் இல்லை. அவனை ஜயிக்கிறவனுமில்லை. மந்தர்களைக் குறித்து உண்டான அந்த அர்ஜுனனுடைய கோபம் எவ்விதம் தணியும்? தேவேந்திரனுக்கொப்பான அந்த வீரன் காண்டவ வனத்தில அக்னியைத் திருபதி அடைவித்தான். ராஜஸூயமென்ற பெரிய யாகவிஷயத்தில் எல்லா அரசர்களையும் ஜயித்தான். ஓ! ஸஞ்சய! ஐயனே! மலையின் தலையில் விழுந்த வஜ்ராபுதம் மிச்சம வைக்குது; அர்ஜுனனால் போடப்பட்ட பாணங்கள் மிச்சமே வையா சூரியனுடைய கிரணங்கள் இங்கு ஸதாவர ஜங்கமங்களான பொருள்களை எரிப்பதுபோல அர்ஜுனன் து கையால் விடப்பட்ட பாணங்கள் என புத்திரர்களை எரிக்கும் ஸப்பஸாசிபான் அர்ஜுனனுடைய அந்தத் தேரின் சப்தத்தினுண்டான பயத்தால் பீடிகப்பட்ட பாரத சைனியமானது நான்குபக்கத்திலும் பிளக்கப்பட்டதுபோலத் தோன்றுகின்றது. யுத்தத்தில் பாணங்களை எடுத்து இறைபவனும கொல்லுதற்கு முயன்றவனுமான அர்ஜுனன், பிரமமாவினால் யாவற்றையும் நாசம்செய்கிறவனுக்குப் படைக்கப்பட்ட யமன்போலத் தடுக்கமுடியாதவனாக நிற்பவனை ஆவன்' என்றான்.

ஸஞ்சயன் சொல்லலானான். 'ஓ! அரசரே! பூமிக்குப் பதியே! நீ தூய்யோதனனைக் குறித்து இவ்விதம் சொல்லியவை யாவும் உண்மையே; பொய்யல்ல. அரசரே! மஹாராஜரே! கீர்த்தி பெற்ற தர்மபதியான திரௌபதி ஸபையில் இழுக்கப்பட்டதைப் பார்த்தும், கடுமையாகக் கிளம்பும் துச்சாஸனன் கர்ணன் இவர்களுடைய அந்தச் சொற்களைக் கேட்டும், கோபத்துடன்

1 வேறு பாடம். 2 'எல்லாவற்றுக்கும் தலைவனாயிருக்கும் தன்மை கிடைத்தாலும், தோல்வியை விரும்பார்கள்' என்பது.

கூடினவர்களும் அதிக சக்தியுள்ளவர்களுமான பாண்டவர்கள் தூங்காரென்பது என்னுடைய எண்ணம். ஓ! மகாராஜே! பதினொரு சரீரமுள்ளவரும் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் ஈசரும் பகவானும் சடைமுடியுள்ளவருமான பரமசிவன அர்ஜுனனை அறிந்து கொள்ளவேண்டி வேடனவேஷத்தையடைந்து தாமே சண்டை செய்ததையும் சண்டையில் அர்ஜுனன் ஈசுவரரை விலலால் மகிழ்வித்ததையும் அதிக காந்தியுள்ள அவன் பாசபதமென்னும் சிறந்த அஸ்திரத்தை அடைந்ததையும் அப்பொழுது அஸ்திரத்திற் குவேண்டித் தவத்தினால் முயன்ற கௌரவப் பேஷ்டனை இந்த அர்ஜுனனுக்கு அந்த லோகபாலர்கள் காட்சியளித்ததையும் நீர் கேட்டிருக்கிறீர். உலகில அர்ஜுனனைத் தவிர மற்ற மனிதன் இந்த ஈசுவர்களுடைய பிரதயக்ஷத்ரிசனத்தை அடைவதற்கு நினைக்கவுமாட்டான். ஓ! அரசே! எந்த அர்ஜுனன் மஹேஸ்வரரால் விழுங்க (=கட)ப பெற்ற சரீரமுள்ளவனாகியும் ஜீரணத்தை (=முடிவை) அடையவில்லையோ அவனை யுத்தத்தில் வெல்வதற்கு வீரனான எந்த ஆண்பிள்ளை உதவாறு முள்ளவனான்? திரௌபதியை நான்குபக்கத்திலும் இழுக்கிறவர்களும் பாண்டவர்களைக் கோபிக்கச் செய்கிறவர்களுமான (உமது புத்திரர்களால்) மயிரொடித்தலை உண்டுபண்ணக்கூடியதும், நெருக்கமானதும், துரியோதனனால் திரௌபதிக்கு (த தட்டி)க் காட்டப்பட்ட இரண்டு தொடைகளையும் கண்டு பீமன் துடிக்கும் உதவாளாவனாகி, 'பாவி! கபடமாகச் சூதாடுகின்ற என்னுடைய தொடைகளை வஜரத்திற்கொப்பான கையென்னும் ஆயுத்ததால் பதினமூன்று வருஷங்களுடைய முடிவில் பிளக்கப்போகின்றேன்' என்று அர்த்தமுள்ள வார்த்தையைச் சொல்லியதுமான இந்தக் கோரமானது அடையப்பட்டது. யாவரும் அடிப்பவர்களுள் சிறந்தவர்கள்; யாவரும் அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவர்கள்; யாவரும் எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்கள்; தேவர்களாலும் ஜபிக்கமுடியாதவர்கள். வீர்யத்துடனும் பகைவரைப் பொருமைபுடனும் கூடின பாததர்கள் கோபம்முண்டவர்களாகி யுத்தத்தில் உமது புத்திரர்களுடைய நாசத்தைச் செய்வார்களென்று எண்ணுகிறேன் என்றான்.

திருதராஷ்டிரன் சொல்லலானான். 'ஓ! ஸஞ்சய! கடுமையான வார்த்தையைச் சொல்லுகின்ற கர்ணனால் என்ன செய்யப்பட்டது? அந்தத் திரௌபதி ஸபையை அடைந்ததும் இவ்வளவு

பகையுமாகவே முடிந்தது. எவர்களுக்குக் குருவான மூத்ததமையன் நியாயத்திலிருக்கவில்லையோ அந்த மந்தபுக்தியுள்ள என்னுடைய புத்திரர்கள் இப்பொழுதாவது இருப்பார்களா? ஓ! ஸூத! என்னைக் கண்ணில்லாதவனும் செயலற்றவனும் அறிவற்றவனுமாகக் கருதி மூடாக்ளையடைந்த அவன் என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்கவும் விரும்பவில்லை. மூடாகளான காணன சகுனி முதலிய மந்திரிகள் விபரீத புத்தியுள்ளவாகளாகி அவனுடைய தோஷங்களை மிக வளாகுகிறார்கள். அளவற்ற சக்தியுள்ள அராஜுனனால் தற்செயலாக விடப்பட்ட பாணங்களும் என் புத்திரர்களை எரிக்கும். கோபத்தினால் விடப்படடால் கேட்கவும்வேண்டுமா? அராஜுனனுடைய கைவனமையால் விடப்பட்டவைகளும் பெரிய விலலிசீருந்து வெளிவந்தவைகளும் திவ்யாஸ்திரமந்திரத்தால் மகிழ்விககப்பட்டவைகளுமான (அஸ்திரங்கள்) தேவாக்ளையும நாசம் செய்யுமல்லவா? மூவுலகத்திற்கும் நாதரும் ஜனாததனருமான அந்த ஹரியை நண்பரும் காப்பவரும் மந்திரியுமாகவுடைய வனுக்கு ஜயிக்கப்படாதது எது? ஓ! ஸருசய! 'மஹாதேவருடன் கைகளால் கலந்தான்' என்று கேட்ட அராஜுனனுடைய இரத்தச் செய்கை இவவுலகை மிகப் பெரிய ஆச்சரியமானது. அக்னிக்கு உதவி செய்யவேண்டிக் கிருஷ்ணனாலும் அர்ஜுனனாலும் காண்டவ வனத்தில முன்னர்ச செய்யப்பட்டது எல்லா உலகத்துக்கும் ப்ரதநிபகஷமானதே. அராஜுனன், பீமன், ஸாதவதனன் கிருஷ்ணன் ஆகிய இவர்கள் கோபங்கொண்டபோது, என்னுடைய புத்திரர்கள் மந்திரிகளுடனும் பந்துகளுடனும் எவ்விதத்திலும் இரார்' என்றான்" என்று சொன்னார்.

நாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

இந்திரலோகாபிகமன்பர்வம். (தோடரீசீ.)

(வைசம்பாயனர், பாண்டவர்களுக்குக் காட்டில் உணவுப்பொருள் இன்னதேன்பதை ஜனமேஜயருக்குச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், வைசம்பாயனரைப் பார்த்து, "ஓ! முனிவரீ! வீரர்களான பாண்டவர்களைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டுத் திருத ராஷ்டிரராஜா இவ்விதம் துக்கித்ததெல்லாம் பயனற்றது. மஹாரதர்களான பாண்டு புத்திரர்களைக் கோபமுட்டுகின்றவனும் அற்ப புத்தியுள்ளவனும் ராஜபுத்திரனுமான அந்தத் துரியோதனனை

எவ்விதம் உபேக்ஷிக்கலாம்? காட்டில் பாண்டுபுத்திரர்களுக்கு என்ன ஆகாரமிருந்தது? சொல்லவேண்டும். காட்டிலுள்ளதா? அல்லது, உழுது விளைந்த தான்யமா? இதனை நீர் எனக்குச் சொல்லும” என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

“மஹாரதர்கள் காட்டிலுள்ள காய் கனி முதலியவற்றையும் சுததமான பாணங்களால் கொல்லப்பட்ட மான்களையும் பிராம்மணர்களுக்கு முதலில் 1 தெரிவித்துவிட்டுப் புஜிததார்கள். ஒ! அரசரே! அப்பொழுது, வனத்தில் வஸிகுகின்றவர்களும் பெரிய வில்லுள்ளவர்களும் சூரர்களுமான அவாகளை அக்னிபுடன் கூடினவர்களும் (கிருகஸ்தர்களும், வானப்ரஸ்தர்களும்) அவ்வாறே அகனியற்றவர்களும் (பிரம்மசாரிகளும் ஸந்யாஸிகளும்) ஆனபிராம்மணர்கள பின்தொடராதார்கள். அவ்வாறு பின்தொடர்ந்த மஹாதமாகுகளும் ஸநாதகர்களும் மோக்ஷமறிந்தவர்களுமான பிராம்மணர்களுள் பதினாயிரவரையுதிஷ்டிரர் போஷிக்கிறார். ருருவெனனும் மான்களையும் கருமையான மான்களையும் மனததிற்குப்பிடித்த சுததமான மற்றவைகளையும் பலவித பாணங்களால் பிளந்து பிராம்மணர்களுக்கு 2 தெரிவித்தார். அவ்விடத்தில் ஒருவனும் நிறங்கெட்டவனாவது நோயுள்ளவனாவது இளைத்தவனாவது பலங்குறைந்தவனாவது தீனனாவது பயந்தவனாவது காணப்படவில்லை. கௌரவஸரேஷ்டரும் தர்மராஜருமான யுதிஷ்டிரர், அன்புடையவர்களான தம்பிமார்களைப் புத்திரர்களைப்போலவும் ஞாதினை ஸகோதரர்களைப்போலவும் போஷித்தார். அப்பொழுது, கீர்த்தியுள்ள திரௌபதி எல்லாப் பிராம்மணர்களையும் பதினாயிரம் தாய்போல முதலில் உண்பித்தது மிஞ்சியதை (த தான்) உண்டாள். ஒவ்வொருநாளும், மாமிசத்துக்காகத் தர்மபுத்திரர் சீழககுத்திககையும், பீமன தெற்குத்திககையும் நகுலஸகதேவர்கள் மேற்குத்திககையும் வடக்குத்திககையும் விலலைததரித்தவர்களாகி அடைந்து மான்களை அடித்தலைச் செய்தனர். அவ்விதம் காம்யகவனத்தில் வஸிகுகின்றவர்களும் அர்ஜுனன் இல்லாதவர்களும் (அவனைப்பார்க்க) ஆசையுள்ளவர்களும் அததியயனம் செய்கின்றவர்களும் ஜயிக்கின்றவர்களும் ஹோமம் செய்கின்றவர்களுமான அவர்களுக்கு ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்தன.

1 ‘நிவேத்ய’ என்பது மூலம்.

2 ‘ந்யவேதயத்’ என்பது மூலம்.

நாற்பத்தேட்டாவது அத்தாயம்.

இ ந்திர லோகாபிகமனபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(தீகதராஷ்டிரன், பாண்டவர்களின் பராக்ரமத்தை எண்ணி,
தன் பிள்ளைகளைப்பற்றி ஸஞ்சயன்டம் வருந்தியதும்,
வனத்தில் கிருஷ்ணன் முதலியோர் துரியோதனது
யரைக் கொல்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததை
ஸஞ்சயன் சாராலறிந்து திருதராஷ்டிர
னுக்குச் சொல்லியதும்.)

ஓ! பரதஸுரேஷ்டரே! மனுஷ்யாகளை அதிககிரமித்ததும்
ஆசசரியமானதுமான அவர்களுடைய அநதச சரிதகிரததைக் கேட்டு
அபபிகாபுத்திரனான திருதராஷ்டிரன் கவலையாலும் சோகத்தாலும்
மூடபபெற்ற மனமுள்ளவனுடைய கோபத்தால் மிக சிறைநதவனாகி
பும் நீளமாயும் உஷ்ணமாயும் பெருமூச்செறிந்து ஸூதனான ஸஞ்சய
னைக் கூப்பிட்டு வராததை சொல்லலானான்: 'ஓ' ஸூத! சூதாட்டத
தாலுண்டானதும கோரமானதும முனகடந்ததுமான அந்த அரியா
யத்தையும் பொறுக்க முடியாத வீரமுள்ள அந்த பராதாககளுடைய
சௌரியத்தையும் மேலான உறுதியையும் தைரியத்தையும் ஒருவர்
மேல ஒருவாகுள்ள மனித இயற்கைக்கு மேறப்பட்ட அனபையும்
நனகு ஆலோசித்தது, இரவிலோ அல்லது பகலிலோ கூஷ்ணமாவது
நான ஆறுதலையடையவில்லை. ஸஞ்சய! தேவபுத்திரர்களும் மஹா
பாக்யவான்களும் தேவராஜனுக்கொப்பான காந்தியுள்ளவர்களும்
பாண்டுபுத்திரர்களும் யுத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ளவர்களும்
உறுதியான ஆபுதமுள்ளவர்களும் தூரத்தில் விழும்படி அம்பெய்கிற
வர்களும் யுத்தத்தில் செய்யப்பட்ட நிச்சயமுள்ளவர்களும் சீக்கிர
மாக (அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கும்) கையுள்ளவர்களும் நிலைத்த
கோபமுள்ளவர்களும் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவர்களும் தேரி
வீருப்பவர்களும் சிங்கம்போன்ற நடைபுள்ளவர்களும் (பிறரால்)
பொறுக்கமுடியாதவர்களும் அஸுவினிதேவதைகள் போன்றவர்களு
மான அநத நகுலஸகதேவர்கள் எப்பொழுது போர்க்களத்தில்
பீமனையும் அர்ஜுனனையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு நிற்பார்களோ
அப்பொழுது எனனுடைய சேனை மிச்சமிராடுதன்பதை இப்பொ
ழுது பார்க்கிறேன். மிக்ககோபமுள்ளவர்களும் போரில் எதிரியற்ற
வர்களும் மகாரதர்களுமான அந்தத தேவபுத்திரர்கள், திரௌப

திக்கு உண்டாக்கின அந்தக் கஷ்டத்தைப் பொறுக்கமாட்டார்கள். மேலும், பெரிய விலலுள்ள விருஷணிகளும், மிகப் பராக்கரமுள்ள பாஞ்சாலர்களும், கருதியதைத் தவறாமல் முடிப்பவனான கிருஷ்ணனான கார்ப்பாற்றப்பட்டவாஃருமான பாததர்களும் போரில் என் புத்திரர்களின் சேனையைச் சாம்பலாக் குவாகள். ஓ! ஸூதநந தன்! பலாமனலும் கிருஷ்ணனலும் நடத்தப்பட்ட விருஷணிக ளுடைய மலைகளாலும் தாங்கமுடியாத வேகமானது பொறுக்க முடியாதது. அவர்களுள் பயங்கரமான பராக்கரமுள்ளவனும் பெரிய விலலுள்ளவனுமான பீமன், 1 உறிபிலிருப்பதும் பகைவீரர்களைக் கொல்லுகின்ற துமான கதைபுடன் ஸஞ்சரிக் கப்போகிறான். அப்படியே, இடியின் முழக்கம்போன்ற காண்டுவதின் சப்தத்தையும் பீமனது கதையின் வேகத்தையும் அரசர்கள் தாங்குவதற்குச் சக்தரல்லா. ஆகையால், துரியோதனன் வசத்தையடைந்த நான், முந்நி என்னால் செய்யப்படாதவையும் நினைக்கத்தக்கவையுமான சினேகிதர்களின் சொற்களை நினைக்கப்போகிறேன்' என்றான்.

ஸஞ்சயன் சொல்லலானான். 'ஓ! அரசரே! அறியாமையால் புத்திரன் உமமால் தடுக்கப்படாமையால், ஸமாதராயிருந்தும், பெரிய தீநதத் தவறுதலானது உமமால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டது, மதுஸூதனரான இந்த அசுசுதர் சூதாட்டத்தில் பாண்டவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டதைக் கேட்டு வேகமாக வந்து, காமயக்வனத்திலிருக்கும் பாண்டவர்களைத் தேற்றினார். அவ்விதமே, தருஷ்டத்தையும் னனை முதல்வனுடைய தருபத புத்திரர்களும் விராடனும் தருஷ்ட கேதுவும் மஹாரதர்களான கேகயர்களும் தேற்றினார்கள். ஓ! அரசரே! தோலவியடைவிக் கப்பட்ட பாண்டவர்களைப் பார்த்து அவர்கள் சொல்லியவற்றையெல்லாம் ஒற்றர்கள் அறிந்துவந்தனர். நானும் உமக்குத் தெரிவித்திருக்கிறேன். அவ்விதத்தில் மதுஸூதனன் பாண்டவர்களை நடு சேர்ந்து போர்க்களத்தில் அராஜனனுக்குத் தேரோட்டும் விஷயத்தில் வரம் கேட்கப்பட்டார். ஹரியும், 'அப்படியே' என்று அவர்களை நோக்கிச் சொன்னார். அப்பொழுது, மான் தோலை மேலாடையாபுடையவர்களாகி வந்த பாண்டவர்களைப் பார்த்துக் கிருஷ்ணரும் கோபங்கொண்டு தாமபுத்திரரை நோக்கிச் சொல்லலானான்: 'வேறு அரசர்களால் அடையமுடியாததான பாண்டவர்க ளுடைய அந்த ஐஸ்வாயத்தை இந்திரப்பரஸத்தில ராஜஸூய

1 'பூமியைப் பிளந்துகொண்டு போகுமோ என்ற பயத்தால் உயரவைக்கப் பட்டதென்பது பொருள்' என்பது பழையவுரை.

யாகம் நடக்கும்போது நான் பார்த்தேன். இந்திரப்ரஸ்தத்தில், வங்கர், அங்கர், பெளண்ட்ரர், ஒட்ரர், சோளா, தரவிடர், ஆந்தரர், ¹ ஸாகராநாபகர், பட்டணத்தில் வஸிக்கின்றவர்கள், ஸிம்ஹூர், பர்ப்பரா, மிலேசசர், மற்றும் லங்காவாஸிகள், மேற்கிலுள்ள நூற்றுக்கணக்கான ராஜ்யங்களிலும் கடலோரங்களிலும் இருப்பவர்கள், பல்லவர், தரதர், கிராதர், யவனர், சகர், ஹாரஹூணர், சீனர், துஷாரர், ஸைந்தவர், ஜாகூடர், ராமடர், முண்டர், ஸ்திரீராஜ்யத்தில் வஸிப்பவா, தங்கணா, கேகயர், மாளவர், காஸமீரகர் முதலிய எல்லா அரசர்களும், சஸ்திர சகதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் அழைக்கப்பட்டவர்களுமாகி, உமது யாகத்தில் எல்லாரும் பரிமாறுகின்றவாகளாயிருந்ததை நான் கண்டேன். இழிவானவர்களை அடையும் தன்மைபுள்ளதும் நிலைத்திராததுமான அந்த உமமுடைய ஜஸ்வரியமானது எவர்களால கவரப்பட்டதோ அவர்களுடைய உயிரைக் கவாந்து அந்த ஜஸ்வரியத்தை நான் அபகரிப்பேன். ஓ! கௌரவ்யரே! பாரதரே! பலராமர், பீமன், அராஜுனன், இரட்டையரான நகுலஸஹதேவர், அக்ஷரர், சுதன், ஸாமபன், பரதபுமன், ஆஹூகன், வீரனான தருஷ்டதபுமன், சிசுபாலபுதரன் ஆகிய இவர்களுடன் கூடியுதத்தில் தூர்யோதனன், சர்ணன், துசசாஸனன், சகுனி ஆகிய இவர்களுடும் மற்றும் எதிர்க்கிறவனையும் உடனே கொன்று, பிறகு, நீர்தம்பிகளுடன் அஸ்திபைட்டணத்தில் வஸிப்பவராகித் திருதராஷ்டிரனுடையதான ஜஸ்வரியதையைடைந்து இந்தப்பூமியை ஆளுவீராக' என்றார்.

பிறகு, தாமபுத்திரா, அந்த வீரர்கூட்டத்தில் த்ருஷ்டதபுமன் முதலிய இந்த வீரர்களே கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, திருஷ்ணரை நோக்கி, 'ஓ! தோள்வலி அமைந்தவரே! ஜனூர்த்தனரே! இந்த உண்மையான உமமுடைய வார்த்தையைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன். பதின்மூன்றாவது வருஷத்திற்குமேல் என்னுடைய பகைவர்களை, தொடர்ந்து வந்தவர்களுடன், நாசம்செய்வீர். ஓ! கேசவரே! என்னை மெய்யாகச் செய்யக்கடவீர். அரசர்களின் நடுவில் என்னால் இந்த வனவாஸமானது பிரகிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதன்றோ?' என்றார். அந்தத் திருஷ்டதபுமன் முதலிய ஸபையிலுள்ளோர், தர்மபுத்திரரின் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்ட மாதவரை நோக்கிக் காலத்திற்கேற்ற இனிய

¹ கடற்கரையை ஒட்டியிருப்பவா.

வார்த்தைகளால், 'தகுதியானது' என்றார்கள். (அவர்கள்.) வாஸுதேவா கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, சூற்றமற்ற திரௌபதியை நோக்கிச் சொல்லலாயினர். 'ஓ! மேலானவளே! தேவி! உனது கோபத்தால் துரியோதனன உயிரை விடப்போகிறான். ஸத்தியமாக உனக்குப் பிரதிஜ্ঞை செய்கிறோம். நீ துக்கப்படாதே. ஓ! கிருஷ்ணையே! அப்பொழுது உன்னைப்பார்த்துச் சிரித்த அந்தக் கௌரவர்களின் மாமலகளைச் செந்நாய்களும் பசுளிகளும் தீண்டு கொண்டு இழுககப்போகின்றன. ஸபையில் உன்னை இழுத்தவர்களின் தலைகளைக் கழுகுகளும் அவ்வாறே நரிகளும் இழுத்துக்கொண்டு இரத்தத்தைக் குடிக்கப்போகின்றன. ஓ! பாஞ்சாலி! பூதலத்தில மாம்ஸத்தைத்தின்னும் ஜநதுக்களால் இழுக்கப்படுகின்றவையும் அடிக் கடி தின்னப்படுகின்றவையுமான அவர்களின் சரீரங்களையும் பார்ப்பாய். அவ்விடத்தில் உன்னை இழுத்தவர்களும் அநாதரனை செய்தவர்களு மான அவர்களுடைய தலை அறுக்கப்பட்டு ரகத்ததைப் பூமி குடிக்கப் போகிறது' என்றார். எல்லாரும் புருஷஸுரேஷ்டர்களும் சகதியுள்ள வர்களும் எல்லாரும் சூரர்களும் லக்ஷணத்ததுடன் கூடினவர்களுமான அவர்கள் இவ்விதம் பலவிதவார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். தாமராஜரால் வேண்டப்பட்டவர்களும், பலராமா, கிருஷ்ணர், ஆர்ஜுனன், ப்ரதயுபனன், ஸாம்பன், ஸாதயகி, பீமன், மாதரிபுத்திரர்களான நகுலஸஹதேவர்கள், கேகய ராஜபுத்திரர், விராடராஜனுடன் கூடிய பாஞ்சாலபுத்திரர் ஆகிய மஹாரதர்களு மான அவர்கள் பதின்மூன்றாவது வருஷத்திற்குமேல வாஸுதேவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு வரப்போகிறார்கள். லோகவீரர்களும் ஜபிக்க முடியாதவர்களும் மஹாதமாக்களும் பரிவாரங்களுடன் கூடினவர்களும் சேனையுடன் கூடினவர்களுமான இவர்கள் யாவரையும், உயிரில் ஆசையுள்ள எவன், கோபங்கொண்டவையும் நேரே நிற்கும் பிடரிமயிருள்ளவையுமான சிங்கங்களை எதிர்ப்பது போல யுத்தத்தில் எதிர்ப்பான?" என்றான். திருதராஷ்டிரன் சொல்லத் தொடங்கினான்: 'சூது நடக்கும்போது, விதுரன், 'ஓ! நரேந்திரரே! நீர் பாண்டவர்களை ஜயிப்பீரேயாகில் இந்த ஜயமானது குருக்களுக்கு அதிக பயத்தையுடையதும் உதிரப்பெருக்கையுடையதுமான முடிவுக்காலமாகும். இது திண்ணம்' என்று உன்னை நோக்கிச் சொல்லினன். ஸூத! முன்பு விதுரன், 'வரப்போகிறது' என்று உன்னை நோக்கிச் சொல்லிய இந்த யுத்தமானது, பாண்டவர்களுக்குப் பிரதிஜ்ஞாகாலம் கழிந்தவுடன், அவன் சொன்னபடி வரப்

போகிறது. ஸந்தேச மிலையென்று எண்ணுகிறேன்' என்றான்' என்று கூறினர்.

இந்நீலோகாபிகமனபர்வம்முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம்.

(யுதிஷ்டிரரும் பீமனும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பிரகதஸர்வர் வந்து யுதிஷ்டிரருக்கு நளோபாக்யானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியது.)

ஐனமேஜயர், “மஹாதமாவான அர்ஜுனன் அஸ்திரததுக் காக இந்திரலோகம் சென்றவுடன், யுதிஷ்டிரா முத்தலிய பாண்டவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?” என்றுவினவ. வைசமபாயனா சொல்லலானார்.

“மஹாதமாவான அர்ஜுனன் அஸ்திரம் பெறுதற்காக இந்திரலோகததுக்குப் போனவுடன், பரதஸாரேஷ்டர்கள் திரௌபதியுடன் காமயகவனததில் வலிந்தார்கள். பிறகு, ஒரு சமயம் பரதஸாரேஷ்டர்கள், துக்கததால் பீடிககப்பட்டவர்களாகவும் அர்ஜுனனைக்குறித்தது சோகப்படுகிறவர்களாகவும் கண்ணீரால் தடைப்பட்ட குரலுள்ளவர்களாகவும் மிகக் துக்கத்தை அடைந்தவர்களாகவும், திரௌபதியுடன், சததமாயும் ஏகாந்தமாயுமிருக்கிறமேதுவான புல்லுள்ள இடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். அர்ஜுனனுடைய பிரிவால் பீடிககப்பட்ட அவர்களைச் சோகம் சூழ்ந்துகொண்டது. பிறகு, அவனைப் பிரிந்ததாலும் ராஜ்யம் நழுவிவிட்டதாலும் ¹ துக்கிதது புஜபலமுள்ள பீமன் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்: ‘ஓ! மஹாராஜே! எவனிடத்தில் பாண்டுபுத்திரர்களின் பிராணங்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ, எவன் நாசமடைந்தால் புத்திரர்களுடன் பாஞ்சாலனும் அபபடியே நாமும் ஸாக்யகியும் இருஷ்ணரும் நாசமடைந்துவிடுவோமென்பதில் சந்தேகமில்லையோ இந்தப் பரதஸாரேஷ்டனான அர்ஜுனன் உம்முடைய உத்தரவினால் போனான். நாமெல்லாரும் எந்த மஹாதமாவின் கைகளை அடுத்து யுத்தத்தில் பகைவர்களை ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகவும் சூமியை

¹ ‘துக்கித:’ எனற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

அடையப்பட்டதாகவும் எண்ணுகிறோமோ, நாம் சபையின் நடுவில் வில்லாளியான எவனுடைய மகிமையால் சகுனியுடன் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் யாவரையும் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாக எண்ணுகிறோமோ, எவனுடைய மகிமையின் நிமித்தம் சபையின் நடுவில் அதிக பலமுள்ள தார்த்தராஷ்டிரர்கள் சகுனியுடன் என்னால் அந்த உலகத்தை அடைவிக்கப்படவில்லையோ இந்தத் தர்மாதமா வான அர்ஜுனன் அதிக கிலேசங்களை எண்ணிக்கொண்டு உம்முடைய உததரவினலை போனான். அதைக்காட்டிலும் மேலான துக்கம் என இரக்கித்து! தோள்வனமையுள்ள அப்படிப்பட்ட நாடகங்கள் கோவிந்தரால் காக்கப்பட்டவர்களாகி உம்மைக் காரணமாகவுடையதும் உண்டானதுமான எங்கள் கோபத்தைப் பொறுக்கின்றோம். கிருஷ்ணருடன்கூடின என்னால் கர்ணன் முதலிய பகைவர்களைக் கொன்று என்மையால் ஜயிக்கப்பட்ட இந்தப் பூமி முழுமையையும் ஆளும். ஓ! மன்னரே! குறைவற்ற பெளருஷமுள்ள நாம் யாவரும் (உம்முடைய சூதாட்ட தோஷத்தால்) துன்பமடைந்தோம். கப்பங்களை வாங்குதலால், 1 சிறுவர்களான பகைவர்கள் மிக்க பலமுள்ளவர்களாயினர். ஓ! மஹாராஜரே! கூத்திரியதர்மத்தை நீர் பார்க்கக்கடவீர். மஹாராஜரே! காட்டை அடைவது கூத்திரியனுடைய தர்மமில்லையன்றோ? அரசாட்சியே கூத்திரியனுக்கு மேலான தர்மமென்று விதவான்கள் எண்ணுகிறார்கள். அரசரே! கூத்திரிய தர்மமறிந்த அப்படிப்பட்ட நீர் தர்மவழியிலிருந்து (விலகி) நாசமடைய வேண்டாம். ஓ! அரசரே! அர்ஜுனனை வனததிலிருந்து திருப்பிபழைத்தும் கோவிந்தரை வரவழைத்தும் பன்னிரண்டுவருஷங்கள் முடியுமுன்னரே தாராததராஷ்டிரர்களைக் கொல்லுவோம். மனிதர்களுக்குத் தலைவரே! மஹாராஜரே! அணிவகுக்கப்பட்டசேனையுள்ள திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களைப் பெரிய யுத்தத்தில் வேகமாகவே பரலோகத்தை அடையச் செய்வோம். சகுனியுடன் கூடின தார்த்தராஷ்டிரர்களுக்கும் துரியோதனனுக்கும் கர்ணனுக்கும் மற்றும் எதிர்ப்பவர் யாவரையும் நான் கொல்லுவேன. ஓ! அரசரே! இவ்விதம் என்னால் அடக்கப்பட்டபின் நீர் திரும்பவும் காட்டையடையலாம். இவ்விதம் செய்யப்பட்டபோது உமக்குத் தோஷம் வராது. பகைவரையடக்குபவரே! மஹாராஜரே! ஐயா! செய்யப்பட்டபாவத்தைப் பலவித யாகங்களால் போக்கிவிட்டு மேலான ஸ்வர்க்கத்தை

1 வேறு பாடம்.

அடைவோம். அரசரே! அரசன் சிறுவன்போல வீண் பிடிவாத மில்லாதவனாயிருந்தால் இது இவ்விதமே நடக்கும். நீர் தர்மதையே முக்கியமாகக் கொண்டாடாலை, (விரைந்து செய்யவேண்டியதைத் தாமதித்துச் செய்வதாகிய) தீர்க்கஸூதரமென்னும் குற்றம் நமக்கு நேரும். கபட எண்ணமுள்ளவர்கள் கபடத்தால் கொல்லப்படாததகவர்கள் எனப்பது நிச்சயம். கபடம் செய்பவனைக் கபடத்தால் கொல்லுவது பாவமென்று சொல்லப்படவில்லையன்றோ? ஓ! பாரதரே! மஹாராஜரே! அப்படியே இவ்வுலகத்தில் தர்மம் அறிந்தவர்களால் தர்மானுஷ்டானங்களில் ஒரு பகலும் இரவும் சேர்ந்து ஒருவருஷத்தககொப்பாகுமென்பது காணப்படுகிறது. ஓ! விபுவே! அப்படியே, எப்பொழுதும் வேதவசனமும் கேட்கப்படுகிறது. மஹாராஜரே! வருஷமானது 1 கருசூர்த்தினாலும் பூர்ணமாகிறது. ஓ! தாமத்தினினமவமுழுவதவரே! வேதங்கள் உமக்குப் பிரமாணமானால் இன்றையிலிருந்து பதினமூன்று நாட்கள் சென்றால் பிரதிஜ்ஞாகாலமானது முடிவுபெற்றதாக அறியக்கடவீர். பகைவரை அடக்குபவரே! பரிவாரங்களுடன் கூடின துரியோதனைக கொல்ல (இதுவே) காலம். ஓ! அரசரே! (கொல்லாவிடின்) அவன பூமி முழுமையையும் தன ஒருவனுக்கே உரியதாகச் செய்துவிடுவான். ராஜேந்திரரே! ருதிலபிரியமுள்ள உமமால் அது அவ்விதம் செய்யப்பட்டது. அஜ்ஞாதவாஸததில் நாம யாவரும் அனேகமாக நாசமடைவிகசப்பட்டவராவோம். மிகக் கொடியவனும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனுமான அநாத துரியோதனன் நம்மைச் சாரர்களால் அறியமுடியாததும் நாம் வஸிக்கக்கூடியதுமான இடத்தை நான் பார்க்கவில்லை. அற

1 கருசூரம் = பாவத்தககுப் பிராயச்சித்தமாகச் செய்யப்படும் விரதம். அது, பிராஜாபதய கருசூரம், ஸாந்தபன கருசூரம், தபத கருசூரம் முதலாகப் பலவாம். அவற்றுள், முதல் மூன்றுநாள இரவில் ஒருவேளை மட்டும் இருபத்திரண்டு கவளமும், மறுமூன்றுநாள பகலில் ஒருவேளை மட்டும் இருபத்தாறு கவளமும் பின் மூன்றுநாள தானைக்கிடைத்ததில் இருபத்துநான்கு கவளமும் புகித்துக் கடைசி மூன்றுநாள படடினியிருப்பது பிராஜாபதய கருசூரமென்னப்படும். பிறா பிறவாறுங் கூறுவர். விபரத்தை ஸமிருதி முகதாபலம் முதலிய நூல்களில் கண்கொள்க. 'முப்பது பராஜாபதயகருசூரங்களால் ஒருவருஷம் ஆகிறது. இப்படி பத்து பராஜாபதய கருசூரத்துக்கொப்பான மிக்ரவிந்தேஷ்டி, பவிக்ரேஷ்டி, மருகாரேஷ்டி முதலியவற்றால் பன்னிரண்டு வருஷத்தையும் இப்பொழுதே போக்கிவிடலாம் என்பது கருத்து' என்பது பழைய உரை.

பனும் பாவிபுமான அவன் எவ்விதமேனும் நம்மை அறிவாணுதல் நம் யாவரையும் அறிந்து அங்கிருந்து பிறகும் இந்நவ வனவாஸததைக் குறித்ததுக கபடமாகத் தூரத்தவான். ஓ! மஹாராஜரே! அஜ்ஞாதவாசததையும தாணடின (நமமைக) கண்டு திருப்பவும் சூதாட்டத்திற்குக் கூப்பிடுவான். உமக்குத் திருமபவும் சூதுச் சண்டை உண்டாகும் திரும்பவும் கூப்பிடப்பட்ட நீர் சூதினலேயே (செலவததைப) போககிவிடுவீர். மநிகெட்ட அவன் சூதுக் காய் விஷயத்தில் அவ்வளவு சமாததன் எனறு நிச்சயிக்கப பட்டிருக்கிறான். ஓ! மஹாராஜரே! எங்களை உயிருள்ளவரையிலும் செயலறறவராகச செய்யவிருமபுவிராணல திருமபவும் காடுகளில் வாஸகளைச செய்வீர். வேததர்மங்கல முழுமையையும் பாரும். கபடத்தில் புத்தியுள்ளவன் கபடததால் கொல்லப்படத்தகவன் எனபது நிச்சயமானது. உமமால விடை அளிக்கப்பெறறுப போய், எறியப்பட்டதும் காற்றை உதவியாக உடையதுமான தீயானது புதரை எரிப்பதுபோலச் சக்திக்குததகசவாறு மநதனான தூரியோதனனைக் கொல்லுவேன். எனக்கு நீர் விடைதருவீர்' என்றான்.

இவ்விதம் சொல்லுகின்ற பாண்டவனான பீமனைத தாமராஜரான யுதிஷ்டிரராஜா இனசொற்கூறி உசசியிலமோந்து சொல்லத்தொடங்கினார்: 'ஓ! மிக்க தோள்வலிமைபுள்ளவனே! பதின்மூன்று வருஷத்திற்குமேல் காண்டவவிலைபுடைய அராஜுனனுடன் கூடித் தூரியோதனனைக் கொல்லுவாய். ஸந்தேகமில்லை. ஓ! பார்த்த! வல்லவனே! சாலம்வநதுவிட்டதென்று நீ சொல்லுகிறாய். நான் பொய்யைச சொல்லுவதற்குத் துணிவறறவனாயிருக்கின்றேன். இப்படிப் பொய் சொல்வது என்னிடத்தில் இல்லையன்றோ? ஓ! கொந்தேய! (பகைவரால்) மீறமுடியாதவனே! பாவத்தில் உறுதியுள்ள தூரியோதனனைத் தொடர்ந்துவநதவாகருடன நீ கபடமில்லாமலே கொல்பவனாக இருக்கின்றாய்' என்றார்.

தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் இவ்விதம் பீமனுக்குச் சொல்லும் போது மகா மகிமைபுள்ள ப்ருஹதஸுவரென்ற மகரிஷியானவர் வந்தார். தர்மபுத்தியுள்ள தாமராஜர் தர்மானுஷ்டாமை செய்கின்ற அவர் வந்ததைக்கண்டு சாஸ்திரப்படி 1 மதுபர்க்கததால் பூஜை செய்

1 பெரியோர்கள வருமபொழுது மரியாதையாகக் கொடுக்கப்படுவது, மணமகனுக்கு மணமகளின் தந்தையினால் விவாககாலத்தில முதலில் கொடுக்கப்படுவது இக்காலத்தும் வழங்குகிறது. ஆதிபாவம் 1:46-ம் பக்கத்திலும் ஸபாபாவம் 76-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புகளில் காண்க.

தார். புஜபலம மிக்க யுதிஷ்டிசர், அவா உட்கார்ந்து களைதீர்த்துக் கொண்டதை அறிந்தது அருகில உட்கார்ந்து எளிமைபுடன் பல வறறைச சொல்லலானார்.

‘ஓ! பரவானே! சூதாட்டந் தெரியாதவனான என்னுடைய தனமும் ராஜ்யமும் சூதாடுவதில் தோதவாகளும மோசததில் எண்ணமுள்ளவர்களும் பாவததில் நிச்சயமுள்ளவர்களுமான வஞ்சகர்களால் சூதாட்டததில் வலிய அழைததுக் கபடமாகப் பறிக் கபபட்டன. எனது உயிருக்கும் மேலான மனையாளும் சபைகரு இழுககப்பட்டான. திரும்பவும், சூதாட்டததால் என்னை ஜயிதது மிகக பயங்கரமான வனவாசததைக் குறிததுத தோலகளை உடுக் கச செய்து பெரிய காடடை நோக்கித துரததிவிட்டார்கள். 1 நான் வனததில் கஷ்டமான வாலகளைச செய்து கொண்டும், மிக்க துக்க மடைந்து சூதாட்டததின் சமபந்தததால் மிகக கொடிய சொற் களைக் கேட்டுக்கொண்டும், துக்கமடைந்தவர்களும் சூதாட்டம் தொடங்கியது முதல சொல்லுகிறவாகளுமான சினேகிதர்களு டைய சொற்கள் என்மனதகில பதிந்திருப்பவற்றை ராததிரிபுழு வதும் நினைததுக்கொண்டும் (இருக்கிறேன்.) எந்த அர்ஜுன னிடததில் நாங்கள் எப்பொழுதும் அடங்கினவர்களோ மிக்க பலசாலியான அவன் அஸ்திரங்களைப் பெறுவதற்காக இந்திரலோ கம் போனான். மஹாத்மாவான அவன் இல்லாமல உயிர்ப்பான வர்கள் போல இருக்கின்றோம். ‘அஸ்திரங்களைக் கற்றுக்கொண்ட வனும் திரும்பிவந்தவனான அர்ஜுனனை எப்பொழுது பார்ப் பேன்?’ என்று பெரிய வில்லுள்ள அர்ஜுனனை யாவரும் நினைக் கிறோம். பாவபுததியுள்ளவர்களும் சூதாட்டததில் பிரியமுள்ள வர்களும் அதனை அறிந்தவர்களுமான அவர்கள் நான் தம்பிரார் களுடன் வனவாஸததிலிருந்து திரும்பிவந்ததை அறிந்து திரும் பவும் சூதுக்காய் கொண்டு ஆடும் சூதாட்டததுக்கு வலிய அழைப் பார்கள். திரும்பவும் சூதாட்டததில் கூப்பிடப்பட்டாலும் மறுக்க முடியாதவனாக இருக்கிறேன். பந்தய விஷயத்தில எனக்குப் பொருள் ஒரு சிறிதுமில்லை. இந்தக் காரணத்தாலும் தம்பிகளுடன் நான துக்கததை அடைந்தேன். இது முழுமையையும் பகலும் இர யும் எண்ணுகிறவனாகிக் கவலைகொண்டேன். என்னைக்காட்டிலும் மிக்க துக்கமுள்ள மனிதன் இவ்வுலகில் ஒருவனுமில்லை; மிக அற்ப மான பாக்கியமுள்ள அரசன ஒருவனும் பூமியில் எங்கிடத்திலும்

1 இரட்டிததலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

என்னால் முன் பார்க்கப்படவும் முன் கேட்கப்படவும் இல்லை. உமமால் எவ்விடத்திலாயிலும் முன் பார்க்கப்பட்டவனாவது முன் கேட்கப்பட்டவனாவது உண்டா? என்னைவிட மிக்க துக்கமடைந்த மனிதன் இல்லையென்பது என்னுடைய எண்ணம்' என்றார்.

பகவானான ரிஷியானவர், புத்திமானும் தர்மராஜருமான அரசருடைய கோபத்தைப் போகக்குறிவராகி, துக்கததால பீடிக்கப்பட்டு இவ்விதமசொல்லுகிற (அவரைநோக்கி) சொல்லலானார் : 'ஓ! புத்திமான்களுள் சிறந்தவனே! நீ துக்கத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. அர்ஜுனன வந்துவிடுவான்; பகைவர்களுடும் ஜயிப்பான். ஓ! மகாராஜ! பாண்டவ! 'ஒரிடத்திலும் என்னைக்காட்டிலும் மிக்க அற்பபாக்கியமுள்ள ஆண்பிள்ளை ஒருவனுமில்லை' என்று சொல்லுகிறாய். குற்றமற்றவனே! பூபதியே! ஒருவன் இருக்கிற நென்னும் இவ்விஷயத்தில் நீ கேட்க விரும்புவாயானால் உன்னிலும் மிக்க துயரப்பட்டவனாயிருந்த ஓர் அரசனை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்றார். பிறகு, அரசர், 'இந்த அவஸ்தையைப்பற்றி ராஜனைப்பற்றிக் கேட்கவிரும்புகிறேன். பகவானான நீ சொல்ல வேண்டும்' என்று அவரைக் கேட்டனர். ப்ருஹதஸாவா, 'ஓ! அரசனே! சொல்தவறுதவனே! பருதியீபதியே! உன்னைவிட மிக்க துயரமடைந்திருந்த அரசனைப்பற்றி ஸகோதரர்களுடன் ஸாவதானமாகக் கேட்பாயாக. நிஷததேசத்தில் வீரவேனன் என்ற பெயர்பெற்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனுக்குத் தர்மம் அர்த்தம் இவைகளில் ஸமர்த்தனை நன்னென்ற பெயருள்ளபுத்திரன் ஒருவன் இருந்தான். அந்த அரசன் புஷ்கரனென்ற அரசனால் கபடமாக ஜயிக்கப்பட்டானென்று நமக்குக் கேள்வி. அவன் மிக்க துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி மனைவியுடன் வனவாஸத்தைச் செய்தான். ஓ! வேந்தனே! காட்டில் வஸிக்கின்ற அவனுக்கு ஒருபொழுதும் வேலைக்காரர்களும் ரதமும ஸஹோதரனும் பந்துகளுமும் இருந்தார்களென்று கேட்கப்படவில்லை. நீயோ வீரர்களும் தேவர்களுக்கொப்பானவர்களுமான ஸகோதரர்களாலும் பிரமமாவக்கொப்பான சிறந்த பிராம்மணர்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கிறாய். ஆதலால், நீ துயரப்படலாகாது' என்றார். யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! சிறந்த மஹாதமாவான நானது சரித்திரத்தை விரிவாக யான (கேட்க) விரும்புகிறேன். அதனை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றார்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

ந ளோ பாக் யான பர் வம். (தொடர்ச்சி)

(தமயந்தியீடம் காதல்கொண்ட நளன் சோலையில் அர்ஜுனமொன்றைப் பீடித்ததும், வது பிரதியுபகாரம்செய்வதாகச்சோலித் தன்னைவிடு வித்துக்கொண்டு தமயந்தியீடம் போய் நளனுடைய சீறப்பைச் சோல்லி அவனிடம் அவளுக்கு விருப்பத்தை உண்டாக்கியதும்.)

பிருஹதஸுவர் சொல்லலானார். 'வீரஸேனன் புத்திரனும் பலமுள்ளவனும் வீருமப்பட்ட குணங்களமைந்தவனும் ரூபமுள்ளவனும் அஸ்ரவவிதசையறிந்தவனும் யாகம செய்கிறவனும் தானம் செய்கிறவனும் திறமைவாய்ந்தவனும் எப்பொழுதும் நல்லொழுக்கத்தை முதன்மையாகக் கொண்டவனுமான நளனென்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான். நிஷததேசத்தில பிராம்மணர்களுக்கு அனுடலமானவனும் வேதமறிந்தவனும் சூரனும் சூதாட்டத்தில பிரியமுள்ளவனும் உண்மைபேசுகிறவனும் பூஜிக்கத்தக்கவனும் 1 பெருஞ்சேனைக்குத் தலைவனும் உத்தம ஸ்திரீகளால் விரும்பப்பட்டவனும் உதார குணமுள்ளவனும் புலன்களை அடக்கினவனும் பராஜைகளைக் காப்பாற்றுகிறவனும் வில்லாளிகளுள் சிறந்தவனுமான (அந்த) அரசன் தேவராஜன்போலவும் ஒளியால் எல்லாவற்றுக்கும் மிகமேலேயிருக்கிற சூரியன்போலவும் தானே நேரில வந்த மனுப்போலவும் எல்லா அரசர்களுக்கும் மேலானவனாக இருந்தான். அப்படியே, விதர்ப்ப தேசத்தில் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் சூரனும் எல்லாக் குணங்களும்மைந்தவனும் பிள்ளையிலலாதவனும் பிள்ளையில்விருப்பமுள்ளவனுமான அந்தப்பீமன் (எனனும் ஓர் அரசன்) இருந்தான். அவன் புத்திரனை அடையும்விஷயத்தில் சித்தத்தை அடக்கி மேலான முயற்சியைச்செய்தான். பாரத! தமனரென்னும் ப்ரம்மரிஷி அவனை அடைந்தார். ஓ! ராஜேந்திர! தாமமறிந்த அந்தப்பீமன் மனைவியுடன், பிள்ளையைவிரும்பிக்கொண்டு, நல்ல காந்தியுள்ள அவரை உபசரணையால் சந்தோஷப்படுத்தினான். மிக்க கிர்த்தியுள்ள தமனர் பிரீதியடைந்தவராகி மனைவியுடனிருக்கும் அவனுக்குக் கன்யாரத்னமான தமயந்தியையும், எல்லாக் குணங்களுடனுங்கூடினவர்களும்

1 'அக்ஷௌஹிணிபதி:' எனபுகு மூலம். அக்ஷௌஹிணியின் விவரணத்தை ஆதிபாவ 31-ம் பக்கத்தில் காண்க.

பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவர்களும் பயங்கரமானவர்களும் உதாரர்களுமான தமன், தாந்தன், நல்லகார்தியுள்ள தமனன் என்னும் மூன்று குமாரர்களையும் வரமாகக் கொடுத்தார். அழகிய இடையுள்ள தமயந்தியோ ரூபத்தாலும், ஒளியாலும், சரீரத்தாலும், அழகினாலும், ஸௌபாக்கியத்தாலும் உலகங்களில் புகழை அடைந்தாள். பிறகு, பருவம் வந்தவுடன், அலங்கரிக்கப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான வேலைக்காரிகளும் தோழிகளும் இந்நிராணியைச் சூழ்வதுபோல அவளை அப்பொழுது நாற்புறத்திலும் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பீமன்புத்திரியானவள் அங்கே தோழிகளின் நடுவில் குற்றமற்ற அங்கமுள்ளவளாகி மாரிககாலமேகத்தின மேலிருக்கும் மின்னற்கொடிபோலவும் மிக்க அழகுவாய்ந்தவளும் நீண்டகண்களுள்ளவளுமான லக்ஷ்மிபோலவும் விளங்கினாள். அழகுள்ளவளும் சிறுமியும் தேவர்களுடைய மனத்தையும் கலக்கக்கூடியவளுமான அவ்வித ரூபமுள்ளவள தேவர்களுள்ளும் யக்ஷாக்களுள்ளும் மற்ற மனிதர்களுள்ளும் ஓரிடத்திலும் முன்பாக்கப்பட்டதுமில்லை; கேட்கப்பட்டதுமில்லை. நரஸ்ரேஷ்டனானநன் தானும் ரூபத்தால் சரீரமுள்ள மன்மதன் போன்றவனும் பூமியில் ரூபத்தால் ஒப்பற்றவனுமாக இருந்தான்.

(உலக விருத்தாந்தந் தெரிவிப்பவர்) அந்தத் தமயந்தியினிடம் குதூஹலத்துடன் நளனைப் புகழ்ந்தார்கள்; நளனிடமும் தமயந்தியை அடிக்கடி புகழ்ந்தார்கள். ஓ! கௌந்தேய! ஒருவர் மற் றொருவருடைய குணங்களை எப்பொழுதும் கேட்கின்ற அவ்விருவருக்கும் (ஒருவரை ஒருவர்) பாராமலே இசையானது உண்டாயிற்று. மனத்திலுள்ள அந்தக் காமம் மிக வளாந்தது. அப்பொழுது, நளன் மனத்தால் காமத்தை அடக்க இயலாதவனாகி அந்தப் புரத்தினருகிலுள்ள சோலையில் ஏகாந்தமான இடத்தை அடைந்திருந்தான். பிறகு, அவன் பொன்மயமான சிறகள்ள அன்னங்களைப் பார்த்தான்; சோலையில் விளையாடுகின்ற அவைகளுள் ஒரு பக்ஷியைப் பிடித்தான். பிறகு, (அந்தப்) பறவை, அப்பொழுது நளனை நோக்கி, 'ஓ! அரசனே! உன்னால் கொல்லப்படத் தக்கவனல்லேன். உனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வேன். ஓ! நைஷத! குற்றமற்றவனே! மனிதர்களுள் புலிபோன்றவனே! தமயந்தியினிடம், அவள் உன்னைத்தவிர வேறொரு புருஷனை ஒருபொழுதும் எண்ணாதபடி உன்னைப்பற்றிச் சொல்லுவேன்; (அவளை) உனக்கே

மனைவியாகும்படியும் செய்வேன ; அப்படிப்பட்ட நீ எனக்கு விடை கொடு' எனற சொல்லைச் சொல்லிற்று. இவ்விதம் சொல்லக் கேட்ட அரசன, பிறகு, அன்னததை விட்டுவிட்டான். பிறகு, அந்த அன்னங்களை உயரகனிமம் விதர்ப்பதேசத்தை அடைந்தன. அப்போது, விதாபப நகரியையடைந்து அந்நப பக்ஷிகள் தமயந்தியின் அருகில் இறங்கின. பிறகு, அந்நப பக்ஷிகளை அவன் பார்த்தான். அவள ஆச்சரியமான ரூபமுள்ள அன்னப்பறவைகளைக் கண்டு சந்தோஷமுள்ளவளாயும் தோழியர் கூட்டங்களால் நூழப்பட்டவளாயும் விரைபவளாயும் அவைகளைப் பிடிப்பதற்குத் தொடங்கினார். பிறகு, அன்னங்கள் ஸ்திரீகளுக்கூரிய உத்யானவனத்தில் நான்கு பங்கத்திலும் ஓடின. அப்பொழுது கன்னிகைகள் தனித்தனி அந்த அன்னங்களைப் பின்புறாடாந்நார்கள். தமயந்தி பின்புறாடாந்ந அன்னமானது, மனிதவாகதை அமைததுகொண்டிருந்த, பிறகு, அவளைப் பார்த்து, 'ஓ! தமயந்தி! நிஷந்நேசந்நத்தில் நானென்னும் அரசன் ரூபத்தில் அருவினிந்நவர்களுக்கொப்பானவன். அவனுக்கொப்பான மனிதர்களில்லை. நானே ரூபத்தால் உருவங்கொண்ட மனமதன்போலிருக்கிறான். மிகச்சிறந்தவனே! அழகிய இடையுள்ளவனே! நீ அவனுக்கே மனைவியானால் உன் பிறப்பும் இந்த அழகும் பயனுள்ளனவாகும். தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் மனிதர்களையும் உரகர்களையும் ராசந்நஸர்களையும் நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம். எங்களால் அந்த நான் போன்றவன் முன் பார்க்கப்பட்டதில்லை. நீயும் பெண்களுள் சிறந்தவள். நானும் மனிதர்களுள் சிறந்தவன். சிறந்தவளுக்குச் சிறந்தவனுடன் சேர்க்கையானது குணமுள்ளதாகும்' என்று சொல்லிற்று. ஓ! மன்னரே! அவ்விடத்தில் அன்னத்தால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட தமயந்தியானவள், 'நீ இவ்விதம் நாளிடமும் சொல்வாயாக' என்று அன்னத்தை நோக்கிச் சொன்னார். ஓ! நரபதிபனே! பக்ஷியானது, 'அப்படியே' என்று விதர்ப்பன் புத்திரியிடம் சொல்லி விடத்தரட்டைத் திரும்பவும் அடைந்து நாளிடத்தில் எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தது.

ஐம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாரதர் இத்தீரன் முதலியோரிடம் தமயந்தியின் சீறப்பையும் அவள்
ஸ்வயம்வரத்திலிருப்பதையும் சொல்லியதும், ஸ்வயம்வரத்
துக்குவரும் இத்தீரன் முதலியோர் வழியில் நளனைக்கண்டு
தமயந்தியினிடம் தங்களுக்காகத் தூது செல்ல
வேண்டினதும்.)

ஓ! நாரத! அந்தத் தமயந்தியோ, அன்னத்தின் அந்தச்
சொல்லுகேட்டு அதுமுதல் நளனையே எண்ணிக்கொண்டு தன
நிலையற்றவளாயினாள். அப்பொழுது, தமயந்தியானவள் அதுமுதல்
கவலைகொண்டவளும் எளிமையற்றவளும் நிறங்குன்றிய முகமுள்ள
வளும் இளைத்தவளும் மிக்க பெருமுகசெறிசுன்றவளுமாயினாள்.
பிறகு, மனமதலை ஆகரமிகப்பெற்ற அறிவுள்ளவளும் நொடிப்
பொழுதில் வெளுத்த நிறமுள்ளவளும் கவலைப்படுகிறவளும் உயரப
பார்வையுள்ளவளும் பித்திபோன்ற தோற்றமுள்ளவளும் ஆயி
னள்; படுக்கை, ஆஸனம், ஸுகாணுபவம் இவைகளில் ஒருபோதும்
ஆசையை அடையவில்லை; அடிக்கடி, 'ஆ! ஆ!' என்று அழுகின்ற
வளாகி இரவிலும் பகலிலும் உறங்கவில்லை. அந்தத் தோழிமார்கள்
அவ்வித ரூபமுள்ள அவளை குறிப்புக்களால் தன நிலையில்லாதவ
ளாக அறிந்தார்கள். ஓ! நரசிங்க! பிறகு, தமயந்தியின் தோழி
கள் அந்தத் தமயந்தி தன்னிலையில்லாமலிருப்பதை விதர்பப
ராஜனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அரசனான பீமன், தமயந்தியின்
தோழிக் கூட்டத்தினிடமிருந்து அதனைக் கேட்டுத் தன பெண்ணைப்
பற்றிய மிக்க பெரிதான அந்தக் காரியத்தைப்பற்றி, 'எதற்காக
என் பெண் இப்பொழுது நல்ல நிலைமையிலில்லாதவள் போலக்
காணப்படுகிறாள்?' என்று ஆலோசித்தான். அந்த அரசன் தன்
பெண் யொளவனம் அடைந்ததைக் கண்டு அளவது விஷயத்தில்
ஸ்வயம்வரம் செய்பவேண்டுமென்று தானாக எண்ணினான். ஓ!
பிரபுவே! அந்த அரசன், 'ஓ! வீரர்களே! இந்த ஸ்வயம்வரம்
(உங்களால்) பார்க்கப்பட்டும்' என்று (எல்லா) அரசர்களையும் வர
வழைத்தான். பூமியை ஆளுகின்ற வீரர்களான அரசர்கள் யாவரும்
தமயந்தியின் ஸ்வயம்வரத்தைக் கேட்டு, பிறகு, பீமன் கூட்டளையி
னால், யானை, குதிரை, தேர் இனங்களின் நாத்தால் பூமியை

ஒலிக்கச் செய்துகொண்டு, விசித்திரமான மாலைகளாலும் ஆபரணங்களாலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்றவையும் பார்க்கத்தக்கவையுமான சேனைகளுடன் வந்தார்கள். மிக்க தோல்வலியமைந்த பீமன் மஹாதமாக்களான அந்த அரசர்களுக்குத் தகுதிப்படி பூஜை செய்தான் அவர்கள் உபசரிக்கப்பட்டவர்களாகி அவ்விடத்தில் வசித்தார்கள்.

இதே காலத்தில், (எப்போதும் உலகங்களில்) ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களுடைய பேரறிவாளர்களும் பெரிய விரதமுள்ளவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான நாரதர் பர்வதரென்கிற சிறந்த இரண்டு தேவரிஷிகள் இவ்வுலகத்திலிருந்து தேவலோகத்தை அடைந்து நன்கு பூஜிக்கப்பெற்றவர்களாகித் தேவராஜனுடைய மாளிகையில் பிரவேசித்தார்கள். பிறகு, பெருமைவாய்ந்த இந்திரன் அவர்களைப் பூஜித்து எல்லாவற்றிலும் சூறைவற்ற சேஷமததையும் நோயின்மையையும் அவர்களிடம் கேட்டான். நாரதர் சொல்லலானார்: 'ஓ! தேவ! ஈசுவர! விபுவே! எங்களுக்கு எல்லாவற்றிலும் சேஷமமானது அடையப்பட்டிருக்கிறது. ஓ! மகவானே! எல்லா உலகங்களிலும் அரசர்கள் சேஷமமாயிருக்கிறார்கள்' என்றனர். பலாஸுரனையும் வருத்திரனையும் கொன்ற இந்திரன், நாரதர் சொல்லியதைக் கேட்டு, 'தர்மம் தெரிந்தவர்களும் உயிரைவிட்டும் சண்டை செய்கின்றவர்களும் (சண்டைக்) காலத்தில் புறங்காட்டாதவர்களும் சஸ்திரத்தால் மரணத்தையடைகிறவர்களுமான அரசர்களுக்கு அகையமான இந்த லோகமானது, எனக்குக் கொடுப்பது போலவே, இஷ்டத்தைக் கொடுக்கின்றது. அந்தச் சூரர்களான சூத்திரியர்கள் எங்கே? எனக்கு விருப்பமுள்ளவர்களான அநீதிகளாக வருகின்ற அந்த அரசர்களை நான் பார்க்கவில்லையே?' என்று கேட்டான். இவ்விதம் இந்திரனால் வினவப்பட்ட நாரதர், 'ஓ! மகவானே! அரசர்கள் காணப்படாமலுக்குக் காரணத்தை என்னிடமிருந்து கேள். தமயந்தியென்று பெயர்பெற்ற விதர்ப்பராஜன்மகன் ரூபததால் பூமியிலுள்ள எல்லா ஸ்திரீகளையும் அதிக்கிரமித்தவனாயிருக்கிறார். ஓ! சக்ர! அவளுடைய ஸ்வயம்வரம் சமீபத்தில் வரப்போகிறது. அவ்விடத்தில் அரசர்களும் ராஜபுத்திரர்களுமாகிய எல்லாரும் போகிறார்கள். ஓ! பலனையும் வருத்திரனையும் கொன்றவனே! உலகத்துக்குச் சிறந்த ரத்னமான அவ்வைவேந்தர்கள் மிக்க விருப்பத்துடன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்' என்றார். இது சொல்லப்படும்போது, அக்னியுடன் கூடின அமரஸ்ரேஷ்டர்

களான லோகபாலர்கள் தேவராஜனின் சமீபத்தில் வந்தார்கள். பிறகு, அவர்கள் யாவரும் நாரதருடைய சிறந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டார்கள். கேட்டதுமே, மகிழ்ச்சியுற்றவர்களாகி, 'ஆனால், நாமும் போவோம்' என்று சொன்னார்கள். ஓ! மஹாராஜனே! பிறகு, யாவரும் பரிவாரங்களுடனும் வாகனங்களுடனும் அந்த எல்லா அரசர்களும் கூடியிருக்கும் விதர்ப்பதேசத்தை அடைந்தார்கள். ஓ! கௌந்தேய! அரசனான நளனும், அரசர்கள் கூடுவதைக் கேட்டு, தமயந்தியினிடம் ஆசையுள்ளவனாகி, மனதில் ஊக்கத்துடன் வந்தான். பிறகு, தேவர்கள் பூதலத்திலிருக்கின்றவனும் அழகு நிரம்பியிருந்ததால் சரீரத்துடன் நேரில் நிற்கும் மனமதன் போன்ற வனுமான நளனை வழியில் பார்த்தார்கள். அந்த லோகபாலர்கள், விளங்கும் சூரியன்போன்ற அவனைக்கண்டு, ருபத்தின் ஸம்பத்தால் ஆச்சரியமகொண்டவர்களும் தமயந்தியை அடையும் எண்ணமற்றவர்களாகி நின்றார்கள். மன்னவ! பிறகு, தேவர்கள் விமானங்களை ஆகாயத்தில் நிறுத்தி ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கி, நளனை நோக்கி, 'ஓ! ஓ! நிஷதராஜேந்திர! நளனே! மெய் பேசும் விரதமுள்ள நீ எங்களுக்கு உதவி செய்யக்கடவாய். நரோத்தம! தூதனாகக் கடவாய்' என்று சொன்னார்கள்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ந ளோ பாக் யான பர்வம். (தொடர்கீசி.)

(நளன் இந்திரன் முதலியவருடைய கட்டளையைத் தமயந்தியிடம் தெரிவித்தது.)

ஓ! பாரத! நளன், 'செய்கின்றேன்' என்று அவர்களுக்கு உறுதி கூறி, பிறகு கைகூப்பி வணங்கி, 'நீங்கள் யாவர்? நான் யாருக்குத் தூதுசெல்ல விரும்பப்பட்டேன்? அங்கு நான் என்னசெய்ய வேண்டும்? உண்மையாகச் சொல்லுங்கள்' என்று அவர்களை வினவினான். நளன் இவ்விதம் சொல்லியபோது, இந்திரன், 'எங்களைத் தமயந்தியை உத்தேசித்து வந்த தேவர்களாக அறிந்துகொள். ஓ! அரசனே! நான் இந்திரன்; இவன் அக்கினி; அப்படியே இவன் வருணன்; இவனும் மனிதர்களின் சரீரத்தை நாசம் செய்கின்ற யமன். நீ, நாங்கள் வந்திருப்பதை, 'இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்கள் பார்க்க விரும்பமுள்ளவர்களாகி வருகிறார்கள். தேவர்க

வான இந்திரனும் அகனியும் வருணனும் யமனும் உன்னை ஆடையா
 வீருட்புகினராகாள். அவர்களுள் நூருவனைக் கணவனாக வரிப்பாயாக'
 என்று தமயந்திகளுக்கு தெரிவிக்கக்கூடவாய்' என்று சொன்னான்.

இந்திரனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்த நளன் கைகப்பிக்
 கொண்டு, 'ஓ! பிரயோஜனத்தைக் குறித்து வந்த எனனை நீங்கள்
 அனுப்புவது தகாது ஓ! அமரேஸ்வர! ஒரு வந்திரீயினிடம் ஆசை
 யுள்ள மனிதன் (அவளைப்பார்த்துப்) பிறனுக்காக இவ்விதம் சொல்ல
 எப்படி உடனபடுவான்? அதனை ஆலோசனைசெய்' என்று
 சொன்னான். நளனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட இந்திரன், திரும
 பவும், 'ஓ! நளனே! 'செயவேன' என்று முந்தி எவ்வளவுதகில்
 உறுதிசூறி, எதனால் நீ செய்யாமல் போவாய்? ஓ! நைஷத! போ.
 தாமதம் வேண்டாம். அப்படிப்பட்ட நீ நாங்கள் வந்திருப்பதை
 தமயந்திக்குத் தெரிவிப்பாய். நீ தேவர்களின் உதாரவைச் செய்வா
 யானால் மேனமையை ஆடவாய்' என்றான். அந்தத் தேவர்களால்
 இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்த நைஷதன், திருமபவும், நனகு
 காவல் செய்யப்பட்ட மாளிகைகளுள் துழைய எப்படித் துணியேன்?'
 என்றான். இந்திரன் 'துழைவாய்' என்று அவனுக்கு மறுபடியும்
 சொல்லினான். அவன், 'அப்படியே ஆகுக' என்று சொல்லித்
 தமயந்தியின் வீட்டை அடைந்தான். அவளிடத்தில் தோழியின்
 கூட்டங்களால் சூழப்பெற்றவளும் சரீரத்தாலும் சோபையாலும்
 மிகப் பிரகாசிக்கின்றவளும் சிறந்த நிறமுள்ளவளும் மிக்க ஸுகுமார
 மான அங்கமுள்ளவளும் சிறுத்த இடையுள்ளவளும் அழகிய சண்
 ணுள்ளவளும் தனகாந்தியால் சந்திரனையும் பழிக்கிறவள்போன்ற
 வளமான அந்தத் தமயந்தியைப் பார்த்தான். அழகிய சிரிப்புள்ள
 வளான அவளைப் பார்த்தவுடனே, அவனுக்குக் காமம் வளர்ந்தது.
 (தேவர்களின் கூட்டனையை) உணமையாக நிறுவேற்ற எண்ணித்
 தன் விருப்பத்தை அடக்கிக்கொண்டான். பிறகு, அந்தச் சிறந்த
 மங்கையர் நளனைப்பார்த்துப் பரபரப்புள்ளவர்களுள் அவனது
 காந்தியால் மேற்கொள்ளப்பட்டவர்களுடாகி ஆஸனங்களிலிருந்து
 எழுந்திருந்தார்கள். ஆச்சரியத்துடன் கூடியவர்களான அவர்கள்,
 நன்குபிரீதிபுள்ளவர்களாகி, நளனைப் புகழ்ந்தார்கள். இவனை நோக்கிப்
 பேசவுமில்லை. 'இந்த மஹாத்மாவின் ரூபம் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.
 தாந்தி ஆச்சரியமாயிருக்கிறது, தைரியமும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.
 இவன் யார்? தேவனாகவோ யசுதனாகவோ அல்லது கந்தர்வனாகவோ

'உதஸஹதே' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

இருக்கவேண்டும்' என்று மனதாலேயே பூஜிததார்கள். அவனுடைய தேஜஸினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அந்தச் சிறந்த ஸ்திரீகள் லஜ்ஜைபுள்ளவர்களாகி அவனை எதுவும் சொல்லுதற்குச் சகதியற்றிருந்தார்கள். பிறகு, சிரிப்பவளபோலிருப்பவளும் புன்னகையுடன் முந்திப்பேசுகிறவளும் ஆச்சர்யமடைந்தவளுமான தமயந்தி, வீரனை நளனைப்பார்த்துச் சொல்லலானா: 'ஓ! குற்றமற்ற எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவனே! எனக்கு விருப்பத்தை விருத்தி செய்வனே! வீர! குற்றமற்றவனே! நீ யாரா? தேவனபோல வந்திருக்கின்றாய். (உனனை) அறிந்துகொள்ள விருடபுகிறேன். இங்கு எப்படி வந்தாய்? (காவலர்களால்) எவ்விதம் காணப்படாத வாயிருக்கிறது? என் வீடு நன்கு காப்பாற்றப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அரசரும் கடுமையான ஆஜ்ஜைபுள்ளவர்' என்றான். தமயந்தியால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட நளன அவனைப் பார்த்து, 'ஓ! கல்யாணி! என்னை நளனென்றும், தேவதூதனாக இங்கு வந்தவனென்றும் அறிந்துகொள். தேவர்களான இங்கிரனும் அரணியும் வருணனும் யமனும் உனனை அடையவிருமபுகிறார்கள். ஓ! அழகியே! அவர்களுள் ஒரு தேவனைப் பதியாக வரிப்பாயாக. நான் அவர்களின் மஹிமையாலேயே பார்க்கப்படாதவனாகப் பிரவேசித்தேன். பிரவேசிசுகின்ற என்னை ஒருவனும் பார்க்கவும் இல்லை; தடுக்கவும் இல்லை. ஓ! சுபமானவனே! நான் இதற்காகத் தேவஸரேஷ்டர்களால் அனுப்பப்பட்டேன். ஓ! நல்ல காந்தியுள்ளவனே! இதைக் கேட்டு விருப்பப்படி புத்தியைச் செலுத்தவாயாக' என்று மறுமொழி சொன்னான்.

ஐம்பத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தோடர்கீசீ.)

(நளனும் தமயந்தியும் பேசியதும், நளன் தமயந்தியின் சொல்லில்

இந்திராதியர்கீதத் தேரிவித்ததும்.)

அவள், தேவர்களுக்கு நமஸ்கரித்தது (ச்சிரித்ததுக்கொண்டு) நளனை நோக்கி, 'அரசனே! (என்னை) உள்ளபடி நம்பு. உனக்கு நான் என்னசெய்யவேண்டும்? நானும் மற்றும் என்னுடைய பொருள முழுமையும் உன்னுடையவையே. ஓ! ஸர்வர! உறுதியாக நம்பு.

ஓ! அரசனே! ஹம்ஸங்களின்சொல் என்னை எரிக்கிறது. ஓ! வீர! உன்னை வருவித்தற்காகவன்றோ அரசர்கள் என்னால் கூட்டப்பட்டார்கள்? ஓ! பெருமையைளிப்பவனே! நீ (உண்ணிடம்) அன்புவைத்த என்னை மறுப்பாயானால், உண்ணிமிததம் விஷத்தையோ அக்கினியையோ ஜலத்தையோ கயிறறையோ அடைவேன்' என்றாள்.

தமயந்தியால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட நான், அவளை நோக்கி, 'லோகபாலர்கள இருக்கும்போது மனிதனை ஏன் விரும்புகிறாய்? நான், மஹாதமாக்களுக்கும் உலகத்தைப் படைக்கின்றவர்களும் பாஸுவர்களுமான அவர்களுடைய பாத தூளிக்கும் ஒப்பாக மாட்டேன். அவர்களிடத்தில உன்னுடைய மனம் செல்வதாகுக. தேவர்களுக்கு அபரியதத்தைச் செய்கின்ற மனிதன் மரணத்தை அடைகின்றானன்றோ? குறறமற்ற அங்கமுள்ளவளே! என்னைக் காப்பாற்று. தேவஸுரேஷ்டர்களை வரிப்பாயாக. அழுக்கற்ற ஆடைகளையும் தேவலோகத்திலுள்ள சித்திரமான மாலைகளையும் திவ்யமான பூஷணங்களையும் தேவர்களை அடைந்து அனுபவிப்பாயாக. எவன் இந்தப் பூமி முழுமையையும் சுருக்கித் திருமபவும் விழுங்குகின்றானோ தேவர்களுக்கு ஈசனான அந்த அகனியை எவன் கணவனாக வரிக்கமாட்டான்? எவனுடைய தண்டபயத்தால் எல்லாப் பிராணிக்கூட்டங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து தர்மத்தையே அனுஸரிக்கின்றனவோ அந்த யமனை எவன் பதியாக வரிக்கமாட்டான்? தர்மத்தில் மனமுள்ளவனும் மஹாத்மாவும் தைத்யரையும் தானவர்களையும் கொல்லுகின்றவனும் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் மேலானவனுமான அந்த இந்திரனை எவன் பதியாக வரிக்கமாட்டான்? எண்ணுவாயானால், லோகபாலர்களுள் வருணனைச் சங்கையற்ற மனத்தினால் (பர்த்தாவாகச்) செய்து கொள். இந்த நண்பன வார்த்தையைக் கேள்' என்று மறுமொழி சொன்னான்.

ரைஷதனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்தத் தமயந்தியானவள், பிறகு சோகத்தாலுண்டான ஜலத்தால் நன்கு நனைக்கப்பட்ட கண்களுடன், 'ஓ! பிரதிஃபதியே! நான் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் நமஸ்கரித்து உன்னையே பர்த்தாவாக வரிக்கிறேன். இதனை ஸத்யமாக உனக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்றசொல்லைச் சொன்னாள். பிறகு, நடுங்குகின்றவளும் கைகூப்பினவளுமான அவளை, 'ஓ! கல்யாணி! நான் தூதனாக வந்து என் பிரயோஜனத்தை

1 விரும்புவதற்குத் துணியவில்லை. நான் விசேஷமாகத் தேவர்களுக்கு உறுதி கூறி (அந்தப்) பிறர்விஷயத்தில முயற்சிசெய்த பின்னர் 2 எவ்விதம் என் பிரயோஜனத்தை இவகு விரும்புவேன்? (நான் சொல்லும்) இது தர்மமானால் எனக்கு அதிலிருந்து என் பிரயோஜனமும் கைகூடும். இவ்விதம் என் பிரயோஜனத்தைச் செய்வேன். சுபமானவளே! நீயும் அவ்விதம் செய்' என்றான். பிறகு, சுத்தமான சிரிப்புள்ள தமயந்தி, மறுமொழி சொல்லுபவளாகி, கண்ணீரால் தடைப்பட்ட சொல்லை மெதுவாக நளராஜனை நோக்கிச் சொல்லலானாள்: 'ஓ! நரேஸ்வர! அரசனே! எவ்விதத்திலும் உனக்குத் தோஷம்வரக்கூடாததும் அபாயமற்றதுமான உபாயமானது என்னால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓ! நரஸ்ரேஷ்ட! என்னுடைய ஸவயம்வரம் நடக்குமிடத்துக்கு நீயும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யூவரும் சேர்ந்து வாருங்கள். மனிதப்புலியே! மனிதர்க்குகிபனே! பிறகு, நான் லோகபாலர்களின் முன்னிலையில் உன்னை வரிப்பேன். இவ்விதம் (செய்தால்) தோஷம்வராது' என்றான். ஓ! வேந்தனே! தமயந்தி இவ்விதம் சொல்லக் கேட்ட அரசனான நளன தேவர்கள் கூடியிருக்குமிடத்துக்குத் திரும்பவும் வந்தனன். மஹேஸ்வரர்களான லோகபாலர்கள், அவ்விதம் வருகின்ற அவனைப் பார்த்தார்கள். பிறகு, அவனைப் பார்த்து, 'ஓ! அரசனே! சுத்தமான சிரிப்புள்ள தமயந்தி உன்னால் பார்க்கப்பட்டாளா? பூமிபதியே! குற்றமற்றவனே! எங்கெல்லாரையும்பற்றி என்ன சொன்னாள்? எங்களுக்குச் சொல்' என்று அந்த எல்லாவிருத்தாந்தத்தையும் அவனைக்கேட்டார்கள். நளன் சொல்லலானான். 'நான் உங்களால் சுட்டளையிடப்பட்டு, மிக விசாலமான கட்டுக்களுள்ளதும் கோல்பிடித்த கிழவர்களால் சூழப்பட்டதுமான தமயந்தியின் மாளிகையில் துழைந்தேன். அவ்விடத்தில் பிரவேசிக்கின்ற என்னை அந்த ராஜகுமாரியைத் தவிர ஒரு மனிதனும் உங்களுடைய சக்தியினாலேயே பார்க்கவில்லை. அவளுடைய தோழிகளும் என்னால் பார்க்கப்பட்டார்கள். அவர்களாலும் நான் பார்க்கப்பட்டேன். ஓ! தேவர்களுக்குத் தலைவர்களே! யாவரும் என்னைப்பார்த்து ஆச்சரியமுள்ளவர்களுமானார்கள். ஓ! ஸுரோத்தமர்களே! நீங்கள் என்னால் புகழப்படும்போதும், அழகிய முகமுள்ள அவன் வேறு எண்ணமற்

1 'ரஃஷிதம்' எனலும் பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

2 இரட்டித்தலால், 'சுதமஹி' என்பது விடப்பட்டது.

றவளாகி எனனையே வரிக்கிறாள். சிறுமியான அவள், 'ஓ! மனிதரிற் சிறந்தவனே! என் ஸவயமவரம் நடக்குமிடததுக்கு உன்னுடன கூடத தேவர்கள் வரககடவர். ஓ! நிதநாடனே! மிக்க தோள்வன மைபுளளவனே! அவர்களுடைய முன்னிலையில் நான் உன்னை வரிப் பேன். இவ்விதமானால் உனக்குக குற்றம் வராது' என்றும் என் னிடம் சொன்னாள். ஓ! தேவர்களே! என்னால் இவ்வளவு (செய்தி) தான் நடந்தபடி கொண்டுவரப்பட்டது. 1 மிச்ச விஷயத்தில் தேவேஸ்வரர்களான நீங்களே பிரமாணம்' என்றான்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ந ளோ பாக் யான பர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸ்வயம்வர மண்டபத்தில் இந்நீரன் முதலியோர் நளனுக்கோண்டு அவன் பக்கத்திலேயே இருந்ததும், தமயந்தியின் குணத் துக்கு மகிழ்ந்த இந்நீராதியர் அருளால் அவள் நளனுக்கே மாலை தூட்டியதும்)

பிறகு, சுபமானகாலமும் புண்ணியமான திதியும் அப்படியே கூணமும் வந்தபோது, பீமராஜன் ஸவயம்வரத்தில் அரசர்களை அழைத்தான். எல்லா அரசர்களும் அதனைக்கேட்டுக் காமததால பீடிக்கப்பட்டவர்களாகித் தமயந்தியை அடையவிருப்பங்கொண்டு விரைவாக வந்தார்கள். அந்த அரசர்கள் பொன்னாலாகிய தூண்க ளால அழகியதும் தலைவாயிலால் விளங்கப்பெற்றதுமான மண்ட பத்தில் பெரிய சிங்குகள் மலையில் பிரவேசிப்பதுபோலப் பிரவே சித்தார்கள். நன்கு சுததம்பண்ணப்பட்ட ரத்னமயமான குண்ட லகுகள் அணிந்தவர்களும் வாசனையுள்ள மாலைதரித்தவர்களுமான எல்லா அரசர்களும் அங்குப் பலவித ஆஸனங்களில் உட்கார்ந் தார்கள். நராசிப! நாகர்களால் நிறைந்த போகவதி என்னும் பட்டணம்போலவும் புலிகளால் நிறைந்த மலையின் குகைபோலவும் புருஷஸுரேஷ்டர்களால் நன்குநிறைந்த அந்தராஜசபையில் 2 புண ணியஸுலோகனான நளன் தேவர்களுடன் பிரவேசித்தான். அங்குப் பரிகாயுதம்போன்ற பருத்த கைகள், வடிவத்திலும் நிறத்திலும்

1 மிச்ச விஷயங்கள் உங்களைப் பொறுத்திருக்கின்றன என்பது.

2 புணயத்தைத் தரும் சரித்திரத்தை அல்லது புகழை உடையவன். நளனும் யுதிஷ்டிரரும் கிருஷ்ணரும் வீதையும் திரௌபதியும் புண்ய ஸுலோகா எனப்படுவர். சப்தகல்பதரும் பார்க்க.

மிக அழகிய ஐந்துதலையுள்ள நாகங்கள்போலக் காணப்பட்டன. அழகிய கேசத்தின முனைகளையுடையவையும் அழகியவையும் நல்ல முக்குள்ளவையும் சுபமானவையுமான அரசர்களின் முகங்கள் ஆகாயத்தில் நகூததிரங்குகள் போல விளங்கின. பிறகு, அழகிய முகமுள்ள தமயந்தி, காந்தியால் அரசர்களின் கண்களையும் மனங்களையும் கவருகிறவளாகி ஸபாமண்டபத்தில் பிரவேசித்தாள். பார்க்கின்ற அந்த மஹாதமாககளுடைய பார்வையானது அவளுடைய அங்கங்களில் எங்கெங்கேவிழுந்ததோ அங்கங்கே பதிந்து விட்டது; அசையவே இல்லை. ஓ! பாரத! பிறகு, அங்கே மனனர்களின் பேர்கள் சொல்லப்படும் போது, ஒத்தவடிவமுள்ள ஐந்து ஆடவர்களைத் தமயந்தி பார்த்தாள். பிறகு, அவள் வேற்றுமையில்லாத வடிவத்துடனிருக்கிற அவர்கள் யாவரையும் பார்த்துச் சந்தேகத்தால் அரசனான நளனை அறியவில்லை. அழகிய அவள் அங்கு வேற்றுமையில்லாத பிராயமும் வேஷமும் ரூபமும் உள்ள அவர்களுள் எவனெவனைப் பார்த்தாளோ அவனவனை நளராஜனாக எண்ணினாள். பிறகு, அந்தப்பெண் ஆலோசித்தின்றவளாகி, 'எவ்விதம்தேவர்களை அறிவேன்? எவ்விதம் நளராஜனை அறிவேன்?' என்று புத்தியால் ஆராயந்தாள். பாரத! இங்ஙனம் ஆலோசிப்பவளும் மிக்க துயரடைந்தவளுமான அந்தத் தமயந்தி முன் கேட்டிருந்த தேவர்களின் அடையாளங்களை நினைத்தாள். 'பெரியோர்களிடமிருந்து என்னால் கேட்கப்பட்ட தேவர்களுடைய அடையாளங்களைப் பூமியில் நிற்கின்றவர்களுள் ஒருவருக்காவது நான் காணவில்லை' என்று இப்படிப் பலவாறாக எண்ணியும், அடிக்கடி ஆராய்ந்தும், தேவர்களைச் சரணமடைவதைத் தக்கதென்றெண்ணினாள். அவள் வாக்கினாலும் மனத்தாலும் தேவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்து கைகூப்பிக்கொண்டு நடுங்குகிறவளாகிப் பின் வருமாறு சொல்லலானாள் :

'அன்னங்களின் சொல்லைக்கேட்டு எனக்குப் பதியாயிருக்கும் விஷயத்தில் நான் வரிக்கப்பட்டானென்னும் ஸத்யத்தினால் தேவர்கள் எனக்கு அந்த நளனைக் காட்டக்கடவர். நான் மனத்தாலும் வாக்கினாலும் தவறாமலிருக்கிறேனென்னும் ஸத்யத்தினால் தேவர்கள் அவனையே எனக்குக் காட்டக்கடவர். தேவர்களால் அந்த நிஷதராஜன் எனக்குப் பர்த்தாவாகச் செய்யப்பட்டானென்னும் ஸத்யத்தால் 1 தேவர்கள் அவனையே எனக்குக் காட்டக்கடவர்.

'மே' எனனும் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

என்னால் நளனுடைய ஆராதன விஷயத்தில் இந்த விரதமானது தொடங்கப்பட்டதென்னும் என்னுடைய ஸதயத்தால் தேவர்கள் அவனையே எனக்குக் காட்டக்கடவர். நான் புண்யஸ்லோகனான நாரதிபனை அறியும்படி மகேஸ்வரர்களான லோகபாலர்கள தம் உருவத்தையே விளக்கக்கடவர்' எனறாள். தேவர்கள் தமயந்தியின் அந்த மனததையுருக்கும் புலம்பலையும் நளனிடத்தில் மேலான நிச்சயத்தையும் உண்மையான அன்பையும் மனச்சுத்தியையும் புத்தியையும் பக்தியையும் நளனிடத்தில் ஆசையைபும் கண்டு, (அவள்) சொன்னபடி அடையாளத்ததை தரிப்பதில் (இருந்த ரூபத்திலேயே தேவர்க ளென்பதைக் காட்டுவதாகிய) திறமையைச் செய்தார்கள். அவள், எல்லாத தேவர்களையும் வேர்வையற்றவர்களும் கண்ணிமையாதவர்களும் வாடாமாலையுள்ளவர்களும் புழுதியில்லாதவர்களும் பூமிபைத தொடாமல் நிற்கின்றவர்களுமாகப் பார்த்தாள். நிழலை இரண்டாவதாயுடையவனும் வாடின மாலையும் புழுதியும் வெயர்வையு முள்ளவனும் பூமியிலிருப்பவனுமான நளன் இமைக்கொட்டாலும் அறிவிக்கப்பட்டான், ஓ! பாரத! பாண்டவா! அந்தத தமயந்தியோ அந்தத தேவர்களையும் புண்யஸ்லோகனான நளனையும் நன்கு பார்த்து நளனைத் தர்மமாக வரித்தாள். நீண்ட கண்ணுள்ள அவள் மிக்க லஜ்ஜையுள்ளவளாகி அவனது முந்தானையைப் பிடித்தாள்; மிக்க அழகான மாலையை அவன் கழுத்தில் போட்டாள. உத்தமஸ்திரீயான அவள் அவனையே பதியாக வரித்தாள். பிறகு, அரசர்களால் விரைவாக, 'ஆ! ஆ!' என்ற சப்தம் செய்யப்பட்டது. ஓ! பாரத! அங்கே அரசனான நளனைப் புகழ்கின்றவர்களும் ஆச்சரியமடைந்தவர்களுமான தேவர்களும் மஹரிஷிகளும், 'நன்று, நன்று' என்ற சொல்லைச் சொல்லினர்.

ஓ! கௌரவ்ய! விரனேன்ன் மைந்தனான அரசன், மனமகிழ்ச்சியுடன், சிறந்த இடையையுடைய தமயந்தியை நோக்கி, 'ஓ! கல்யாணி! அழகிய சிரிப்புள்ளவளே! நீ தேவர் முன்னிலையில் என்னைக் கணவனாக அடைகின்றாயாதலால், என்னை உன் வார்த்தையில் கட்டுப்பட்டவனென்றும் பர்த்தா (=போஷிப்பவன்) என்றும் அறிந்துகொள்' என்னும் இதனையும், 'என் தேகத்தில் உயிருள்ளவரையிலும் உன்னிடத்திலேயே யுருப்பேன்' என்னும் இதனையும் ஸத்தியமாக உனக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்று இன்சொல் கூறினான். அதுபோலத் தமயந்தியும், 'அப்படியே' என்று இன்சொற்களால் ஒப்புக்கொண்டு கைக்கூப்பினாள். அவ்விருவர்களும்

ஒருவரிடத்து ஒருவர் பிரியமுள்ளவர்களாகி, அக்னி முதலிய தேவர்களைப்பார்த்தது, அப்பொழுது அவர்களுையே மனத்தால் சரணமடைந்தார்கள். தமயந்தியால் நான் வரிக்கப்பட்டவுடன், அதிககாந்தியுள்ள எல்லாலோகபாலர்களும் மனமகிழ்ந்து நளனுக்கு எட்டுவரன்னைக் கொடுத்தார்கள். சசிபதியான இந்திரன், ப்ரீதியுள்ளவனாகி, யாகதத்தில் (தன்னை) நேரில் காண்பதையும் மேலான நல்ல கதியையும் நளனுக்குக் கொடுத்தான். ஹுதாசனனான அக்னி, நான் விரும்புமிடத்தில் தனது உற்பத்தியையும் தனபோன்ற ஒளியுள்ள லோகங்களையும் அவனுக்குக் கொடுத்தான். யமனோ அன்ன 1 ரஸததையும் தர்மத்தில் மேலான நிலைமையையும் கொடுத்தான். வருணன், நான் விரும்புகிறவிடத்தில் ஜலங்களின் உற்பத்தியையும் சிறந்த மணம் மிகுந்த மாலையையும் கொடுத்தான். யாவரும் (தனிதனி) இரண்டு இரண்டு வரன்களைக் கொடுத்தார்கள். அந்தத் தேவர்கள் இவ்விதம் வரன்களை இவனுக்குக் கொடுத்தது ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். பாரத! மஹாராஜனே! இவை யாவற்றையும் நளனும் தமயந்தியும் மறற ஜனங்களும் ஸ்வப்னமபோலப் பார்த்தார்கள்.

ஓ! அரசனே! பிறகு, பீமராஜன் எல்லாப் பூபாலர்களும் சேர்ந்திருக்கும்போது மனிதர்களால் செய்ய முடியாத ஸ்வயம் வரத்தைச் செய்தான். ஓ! பாரத! பீமபுதரியான தமயந்தியும் ஐஸ்வரியமுள்ள அந்த ராஜமண்டலத்தைப் பார்த்தது ஆலோசனை செய்து தர்மமாக நளனை வரித்தான். தமயந்தியால் நான் வரிக்கப்பட்டு ஸ்வயம்வரம் முடிந்தவுடன், எல்லா அரசர்களும் வந்தது போலவே போயினர். அரசர்கள் இவனுக்கும் தமயந்திக்கும் (நடந்த) விவாக (நிச்சய)த்தைப் பார்த்தது ஆச்சரியமுள்ளவர்களாகிச் சந்தோஷமடைந்து வந்ததுபோலப்போயினர். ராஜஸ்ரேஷ்டர்கள் போனவுடன், பெரிய மனமுள்ள பீமராஜன் மனமகிழ்ந்து தமயந்திக்கும் நளனுக்கும் விவாகத்தை நடத்தினான். மனிதஸ்ரேஷ்டனான நைஷதன் அங்கு இஷ்டப்படி வஸிததுப் பீமனால் விடையளிக்கப்பட்டவனாகித் தன நகரத்தை அடைந்தான். ஓ! அரசனே! புண்ணியஸ்ரேஷ்டனான நளனும் ஸ்திரீ ரத்னத்தை அடைந்து பலாஸ்ரனையும் விருதரனையும் கொன்ற இந்திரன் இந் திராணியுடன் மகிழ்ந்ததுபோல அவளுடன் மகிழ்ந்திருந்தான்.

1 அவன் சமைத்தது எனன அன்னமாளுலும் அது சவைபுள்ளதாயிருத்தலை எனபது.

மிக்க சந்தோஷமடைந்த வீரனான ராஜன் சூரியன்போல விளங்குகின்றவனாகிப் பிராணிகளைத் தாமததுடன் காப்பாற்றிக்கொண்டு மகிழ்வித்தான். புத்தியுள்ள அவன், நஹுஷ்புத்திரனான யயாதீபோல அஸுவமேதத்தாலும் பூர்ணதக்ஷிணையுள்ள மறறும் அனேகயாகங்களாலும் தேவர்களைத் திருப்திசெய்தான். திரும்பவும் தேவனுக்கு ஒப்பான நளன் தமயநதியுடன் அழகியவனங்களிலும் தோட்டங்களிலும் விளையாடினான். பிறகு, பெரியமனமுள்ள (அவன்) தமயந்தியினிடம் இந்திரசேனனென்னும் புத்திரனையும் இந்திரசேனைன்னும் கன்னியையும் உண்டுபண்ணினான். இவ்விதம் அந்தநராதிபான அரசன் யாகம் செய்பவனாகவும் விளையாடுபவனாகவும் தனத்தால நிரமபின பூமியைக் காதனுவந்தான்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அதயாயம்.

ந ளோ பாக் யான பர் வம். (தோடர்ச்சி)

(இந்திரன் முதலியோர் கலியையும் துவாபரனையும் வழியீழ்க்கண்டதும், தமயந்தி நளனை வரித்ததை அறிந்து கலி துவாபரனைத் துணைகொண்டு நளனை அவமானப்படுத்துவதாக உறுதிசூறியதும்)

தமயநதியால் நளன் வரிக்கப்பட்டவுடன், மிக்க ஒளியுள்ள லோகபாலாக்கள், போமபொழுது, கலியுடன் வருகின்ற துவாபரனைப் பாராததார்கள். பிறகு, பலனையும் விருதரனையும் கொன்ற இந்திரன், கலியைப்பார்த்தது, 'ஓ! கலியே! நண்பனான துவாபரனுடன் எங்கே போகின்றாய்? சொல' என்று வினவினான். பிறகு, கலி, (இந்திரனை நோக்கி), 'தமயநதியின் ஸவயம்வரத்தை அடைந்தது அவளை வரிக்கப்போகிறேன். என்னுடையமனம் அவளை அடைந்திருக்கிறது' என்று சொன்னான். இந்திரன், அவளை நோக்கிச் சிரித்துக்கொண்டு, '(அந்த) ஸவயம்வரம் முடிந்துவிட்டது. அவளால் எங்கள் சமீபத்தில நளராஜன் பதியாகவரிககப்பட்டான்' என்று சொன்னான். இவ்விதம் இந்திரனால்சொல்லப்பட்ட கலி, கோபங்கொண்டு, அந்தத் தேவர்களையாவரையும் அழைத்தது, அப்பொழுது, 'அவள் தேவர்களுக்குநடுவில் மனிதனைப் பதியாக அடைந்தமையால், அவளுக்குப் பெரியதண்டனைசெய்வது நியாயமாகுமன்றோ?' என்று இந்தசொல்லைச் சொன்னான். இவ்விதம் கலியால் சொல்லப்பட்டவுடன், அந்தத்தேவர்கள், 'எங்களால் அனுமதியளிக்கப்பட்ட

பிறகே தமயந்தியால் நளன வரிக்கப்பட்டான். கலியே! விதிப்படி
 வ்ரதானுஷ்டானம் செய்து எல்லாத தாமங்களையும் அறிந்தவனும்
 எல்லாக்குணங்களுடனுங்கூடினவனுமான நளராஜனை எவளதான
 வரிக்கமாட்டாளா? இதிஹாஸத்தை ஐந்தாவதாகவுடைய நானகு
 வேதங்களையும் முழுமையும் அதயயனம்செய்தவனும், தன வீட்டில
 தாமமாக யாகங்களில் எப்பொழுதும் தேவர்களைத் திருப்திசெய்ப
 வனும், கொல்லாமையில மிசுகபற்றுள்ளவனும், மெய்பேசுகின்றவ
 னும், உறுதியான விரதமுள்ளவனும், லோகபாலர்களுக்கு ஒப்பான
 வனும், புருஷஸரேஷ்டனும், தன்னிடம் ஸாமாததியமும் தைரிய
 மும் ஞானமும் தவமும் சௌசமும் தமமும் சமமும் நிலைத்திருப்ப
 வனும், இவ்விதரூபமுள்ளவனுமான நளராஜனை எவன் சபிக்க
 விரும்புகிறானே அந்தமுடன தனனையே சபித்துக் கொண்டவனு
 வான்; தானாகவே தனனைக்கொலப்பவனுமாவான். கலியே! எவன்
 இப்படிப்பட்டகுணமுள்ள நளனைச் சபிக்கவிரும்புகின்றானே அவன்
 கஷ்டமானதும் ஆழமுள்ளதும் விரிந்ததுமான நரகமாகிரமடுவில
 முழுகுபவன்' என்று மறுமொழிசொல்லினர். தேவர்கள், கலியை
 யும் துவாபரனையும் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு ஸவர்க்கத்தை அடைந்
 தனர்.

பிறகு, தேவர்கள் போனவுடன், கலி, துவாபரனைநோக்கி, 'ஓ
 துவாபர! கோபத்தை அடக்கச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன்; நள
 னிடத்தில் வஸிப்பேன்; அவனை ராஜ்யத்தினினனும் நமுவசசெய
 வேன். (அவன்) தமயந்தியுடன் ரமிக்கப்போகிறதில்லை. நீயும்
 சூதுக்காய்களில் நுழைந்து உதவிசெய்யவேண்டும். எனனுடைய
 பரியத்திறகாக இதில் நீயும் வேலைசெய்பவனாவாய்' என்று சொன
 னன்:

ஐம்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ந ள ர ப ர க் ய ர ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(கலியின் தூண்டுதலால் புஷ்கரன் நளனைச் சூதுக்கழைத்ததும்,
 இரவரும் சூதாடியதும்.)

இவ்விதம் அந்தக் கலி துவாபரனுடன் உடன்பாடுசெய்து
 கொண்டு, பிறகு, அந்த நிததராஜனிருக்கும் இடத்திற்கு வந்துசேர்ந்
 தான். அவன் தினந்தோறும் (நளனை அடைதற்கு அவன் தவறு
 செய்வதான) அவகாசத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிஷ்த

தேசத்தில் நெடுங்காலம் வஸித்தான். பிறகு, கலியானவன் பன்னிரண்டாவது வருஷத்தில் இவனுடைய அவகாசத்தைக் கண்டான். நைஷதன், ஜலமோசனம் செய்து, கால்களைச் சுத்தம் செய்யாமல் ஆசமனம் செய்து, ஸந்தியை உபாஸித்தான்; அப்பொழுது அவனிடம் கலி பிரவேசித்தான். அவன் நளனிடம் பிரவேசித்தது (மற்றொரு வடிவத்துடன்) புஷ்கர ராஜனது சமீபத்தை அடைந்து, 'வா; நளனுடன் சூதாடு. நீ என்னுடன் சேர்ந்து காய்களைக்கொண்டு ஆடும் சூதில் நளனை வெல்வாய்; நளராஜனையும் ராஜ்யத்தையும் ஜயித்து நிஷத தேசத்தை அடைவாய்' என்று புஷ்கரனை நோக்கிச் சொன்னான். இவ்விதம் கலியினால் சொல்லப்பட்ட புஷ்கரன் நளனை அடைந்தான். கலியும் ¹ பாச்சிகை உருவங்கொண்டு அந்தப் புஷ்கரனைப் பின் தொடர்ந்தான். பகைவீரரைக் கொல்லும் பிராதாவான புஷ்கரன் வீரனான நளனை அடைந்தது, நாம் ² பாச்சிகைகளைக் கொண்டு சூதாடுவோம்' என்று அடிக்கடி சொன்னான். பிறகு, பெரியமனமுள்ள அரசன் (அதனைப்) பொறுக்கவில்லை. தமயந்தி பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், (தானும் அவனைச் சூதுக்கு) அழைப்பதே தக்கதென்று எண்ணினான். தெய்வத்தினால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற அந்நப் புஷ்கரராஜன் தெய்வத்தினால் அவமதிக்கப்பெற்ற பிராதாவான நளராஜனுடன் விரைந்து சூதாட நன்கு தொடங்கினான். அப்பொழுது, கலியினால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற நளன் சூதில் வெள்ளி, பொன், வாகனங்கள், ஆடைகள் இவைகளை இழந்தான். பகைவரை அடக்குபவனான அவன் சூதாடும் மதததால் மிக மயங்கிச் சூதாடுகின்றதை நண்பருள் ஒருவரும் தடுப்பதில் சக்தியுள்ள வராகவிலை. ஓ! பாரத! பட்டணத்தது ஜனங்கள் யாவரும், கஷ்டதசையிலிருக்கிற அரசனைப் பார்ப்பதற்கும் தடுப்பதற்கும், மந்திரிகளுடன் வந்தார்கள். பிறகு, ஸூதன், தமயந்தியின் ஸமீபம் வந்து, 'ஓ! தேவி! இந்தப் பட்டணத்தது ஜனங்கள் காரியமுள்ளவர்களாக வாசலில் நிற்கின்றனர். 'எல்லா ஜனங்களும் அறம்பொருள்களை அறிந்த அரசருடைய ³ விசனத்தைப் பொருதவர்களாக நிற்

1 'வருஷ:' என்பது மூலம்; அதற்கு, காளை முதலிய பல பொருள்களுண்டு. நீலகண்ட வியாக்யானத்திலும், இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்புகளிலும் பாச்சிகை யென்று பொருள் செய்திருக்கிறது. நளவெண்பாலிலும் நைடத்ததிலும் காளை எனதே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

2 'வருஷேண' என்பது மூலம்; 'காளையைப் பந்தயமாக வைத்து' என்பது வேறு பொருள். 3 சாந்திபர்வம் 181-ம் பக்கம் குறிப்பில் காண்க.

கின்றார்கள்' என அரசருக்குத் தெரிவிக்கக்கடவாய்' என்று தெரிவித்தான். பிறகு, அந்தத் தமயந்தி சோகததால் அறிவு கலங்கியவளாகவும் துக்கததால் பீடிக்கப்பட்டவளாய்வும் கண்ணீரால் தழுதழுத்த குரலுடன் நைவதனை நோக்கிச் சொல்லலானாள்:

'ஓ! அரசரே! பட்டணத்தது ஜனங்கள் ராஜபக்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு எல்லா மந்திரிகளுடனும் பிராயமுதிர்ந்த சிறந்த பிராம்மணர்களுடனும் வணிகர்களுடனும் கூடி உமமைப் பார்க்க விரும்பத்துடன் வாயிலில் நிற்கின்றனர். ஓ! வேந்தரே! உமது அருளை அடுத்தவர்களும் சோந்து வந்தவர்களுமான அந்த ஜனங்களைப் பார்க்கக்கடவீர்' என்று இவ்விதம் அடிக்கடி சொல்லினள். கலியினால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற மன்னன் அழகிய கடைக்கண்ணுள்ளவளும் அவ்விதம் புலம்புகிறவளுமான அவளைப் பார்த்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பிறகு, அந்த எல்லாமந்திரிகளும் அந்தப் பட்டண வாஸிகளும் துக்கததால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாயும் வெட்கமடைந்தவர்களாயும், 'இல்லை; இவன இருக்கமாட்டான்' என்று சொல்லிக்கொண்டு வீடுகளை அடைந்தார்கள். ஓ! புதிஷ்டிர! நளனுக்கும் புஷ்கரனுக்கும் பல மாதங்கள் அந்தச் சூதாட்டமானது அவ்விதம் நடந்தது. புண்யஸலோகனான நளன் ஜயிக்கப்பட்டான்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தமயந்தி, துதில் நளன் தோற்றுவிடுவனென்றறிந்து மக்களைப் பாகனுடன் சீமன் நகருக்கு அனுப்பியது.)

ஓ! அரசனே! பிறகு, கலக்கமற்றவளும் சீமன்மகளுமான தமயந்தி, புண்யஸலோகனான அரசன் பிததுக்கொண்டவன் போலச் சூதில் புத்தி செலுத்தினதைக்கண்டு அதிசுருந்து அச்சமும் துயரமும் மேறகொண்டவளாகி அரசனைக்குறித்து அந்தப் பெரிய காரியத்தைச் சிந்திக்கலானாள். அவள், அவனுக்குக் கெடுதியைச் சந்தேகித்து, அவனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய எண்ணங்கொண்டு, அவளைப் பொருளனைததும் கவரப்பட்டவளாக அறிந்து, மிக்க புகழுள்ளவளும் செவிலித்தாயும் வேலைக்காரியும் அனுசூல

மானவனும் எல்லாம் செய்ய வல்லவனும் அன்புள்ளவனும் அழகாகப் பேசுகின்றவனான அந்தப் பிருஹதஸேனை என்பவனை நோக்கி, 'ஓ! பிருஹதஸேனையே! போ; நளராஜரின் உததரவினால் மந்திரிகளை வரவழைத்து, பொருள்களில் எவ்வளவு கவரப்பட்ட தெனபதையும், எவ்வளவு மிச்சமிருக்கிறதெனபதையும் சொல்வாயாக' என்று சொன்னான். நரேஸுவரனே! அந்தப் பிருஹதஸேனை இவ்விதம் கட்டினாயிடப்பெற்றான். அவள் மந்திரிகளிடம் தேவியின் வார்த்தையைச் சொன்னான். பிறகு, அந்த மந்திரிகள் யாவரும், நளன் உததரவை அறிந்து, 'நமக்குக் கேஷமம் உண்டாகுமா?' என்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பவும் வந்தார்கள். அந்த எல்லா ஜனங்களும் இரண்டாவது முறையும் வந்துசேர்ந்தார்கள். (வந்த வர்களைத்) தமயந்தி தெரிவித்தாள். (நளன்) அதையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அந்தத் தமயந்தி தனதுகணவன் தனசொல்லை ஏற்றுக்கொள்ளாததைப் பார்த்து வெட்கங்கொண்டவளாகித் திரும்பவும் வீட்டை அடைந்தாள். எப்பொழுதும் காயசள நளனுக்கு விரோதமாக இருப்பதையும் நளன் எல்லாப் பொருளுக்கவரப்பட்டவனானதையும்கண்டு, திரும்பவும் செவிவித்தாயை நோக்கி, 'ஓ! பிருஹதஸேனையே! கல்யாணி! திரும்பவும் போ; நளராஜர் உததரவினால் வாரஷ்ணையானை ஸூதனை அழைத்துவா. பெரிய காரியம் வந்திருக்கின்றது' என்றான்.

அந்தப்பிருஹதஸேனையும், தமயந்தியின் சொல்லைக் கேட்டு, அந்தநகரமான வேலைக்காரர்களைக்கொண்டு வாரஷ்ணையனை வரவழைத்தாள். பிறகு, தேசகாலமறிந்தவனும் சூற்றமற்றவனான தமயந்தி வாரஷ்ணையனை மெதுவான வாக்கினால் இன்சொற்கூறிக் கொண்டு காலத்திற்கேற்றதைச் சொல்லலானான்: 'அரசர் எப்பொழுதும் உன்விஷயத்தில் நன்கு நடந்துகொள்ளுகிறார் என்பதை நீ அறிவாய். கஷ்டத்திலிருக்கும் அவருக்கு நீ உதவியைச் செய்யக் கடவாய். அரசர் புஷ்கரனால் ஜயிக்கப்பட்டபடி அவருக்குச் சூதில ஆசையானது மிகவளர்கிறது. புஷ்கரனுக்குக் காய்கள ஸ்வாதீனமாக இருந்துகொண்டு (அனுகூலமாக) விழுவதுபோல அரசருக்குக் காய்களில் விபரீதமாக விழுவதும காணப்படுகின்றது. இந்த நளராஜர் நண்பர்களின் சொற்களையும் உறவினர்களின் சொற்களையும் கேளாததுபோலவே என்சொல்லையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஓ! ஸாரதியே! இப்பொழுது மகாதமாவான நைஷதராஜருக்கு விளங்குகின்ற செல்வங்களில் மிச்சமில்லையென்று உறுதியாக

நினைக்கின்றேன். ஓ! ஸாரதியே! மயககமடைந்த மன்னர் என் சொல்லை ஏற்றுக்கொள்ளாமையால் உன்னைச் சரணமடைகிறேன். நான் சொல்வதைச்செய். பாகனே! (பொருள்களின்) அழிவைக் குறித்து எனது எண்ணம் தெளிவாயில்லையன்றோ? ஆகையால், அரசருக்குப் பிரியமானவையும் மனோவேகமுள்ளவையுமான குதிரைகளைத் தேரில்பூட்டி இரண்டு குழந்தைகளையும் ஏற்றிக்கொண்டு குண்டினப்புரத்தை அடையக்கடவாய். என உறவினர்களிடத்தில குழந்தைகளையும் அபபடியே தேரையும் இரதக் குதிரைகளையும் அடைகசலமாக வைத்துவிட்டு இஷ்டப்படி வலிப்பாய்; அல்லது, வேறிடத்திலாவது செல்வாய்' என்றாள்.

வாஷ்டணையான நளஸாரதி தமயந்தியின் அந்தச்சொல்லை முக்கியமாக நளனுடைய மந்திரிகளிடம் முழுதும் தெரிவித்தான். ஓ! மஹீபதியே! அவன் அவர்களால் ஒன்றுசோந்து நிச்சயித்து விடையளிக்கப்பட்டவனாக, குழந்தைகளைத் (தேரில்) ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு, அந்த வாகனத்துடன் விதர்ப்பதேசத்தை அடைந்தான். ஸூதன், அவ்விடத்தில குதிரைகளையும் அந்தச்சிறந்த தேரையும் இந்திரசேனையெனனும் அந்தக் கன்னிகையையும் இந்திரசேனனென்னும் சிறுவனையும் வைத்துவிட்டு, பீமராஜனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, நளராஜனைக் குறித்துத் துக்கித்துக் கஷ்டமடைந்தவனாக, 'எங்குப் போவேன்?' என்று அழுகுகடி மனத்தால சிந்தித்துக்கொண்டே அப்பொழுது அங்கிருந்து நடந்து அயோத்தி நகரத்தை அடைந்தான். அவன் மிக்க துயரமுள்ளவனாக ருதுபர்ணராஜனை அடைந்தான்; ஸாரத்தியத்தில நியமிக்கப்பட்டான். அவனும இவனுக்குச் சம்பளத்தைக் கொடுத்தான்.

ஐம்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

ந ள ன ப ா க் ய ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(நளன் தூதில் புஷ்கரனால் ஜயிக்கப்பட்டுத் தமயந்தியுடன் காட்டுக்குப்போனதும், பறவைகள் நளனது ஆடையுடன் ஆகாயத்தில் சென்றதும்.)

வாஷ்டணையன் போனபிறகும், சூதாடுகிற நளனுடைய மிச சமிருந்த சிறிது தனமும் ராஜ்யமும் புஷ்கரனால் அபகரிக்கப்பட்டன. ஓ! அரசனே! புஷ்கரன் நாட்டைப் பறிகொடுத்த நளனைநோக

கிச் சிரித்துக்கொண்டு, 'திரும்பவும் சூது நடக்கட்டும். உனக்கு எதிர்ப்பந்தயம் எனன இருக்கின்றது? உனக்குத் தயயநதி ஒருததி மிச்சமாயிருக்கிறாள். மற்ற எல்லாம் என்னால் பறிக்கப்பட்டன. நல்லதென்று எண்ணுவாயானால் தயயநதி பந்தயமாக இருக்கட்டும்' என்றான். புஷ்கரன் இவ்விதம் சொல்லியதைக் கேட்ட நானுடைய நெஞ்சம் கோபத்தால் பிளக்கப்பட்டதுபோலாயிற்று. (ஆயினும்,) அவனை ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பிறகு, நான் புஷ்கரனைப்பார்த்து மிகக் கோபமுள்ளவனாகி, 'ஓ! நராதம்! வேறுதன்மும் எனக்கு இருக்கின்றது' என்று சொன்னான். புணயஸ்லோகனை அரசன், மிகக் துயருற்ற மனமுள்ளவனாகி, (தனது) மேலாடையையும் அப்படியே அவருடைய ஆபரணங்களையும் (தனது) ஆபரணங்களையும் எல்லா அங்கங்களிலுமிருந்து கழற்றிப் பந்தயமாக வைத்துத் தோற்றுவிட்டு, பிறகு, ஒரே ஆடையுள்ளவனும் போர்த்துக்கொள்ளாதவனும் சினேகிதர்களுக்குத் துயரத்தை மிக எதிர்ப்பவனுமாகி மிகப் பெரிதான செலவதையிழந்து வெளிக் கிளம்பினான். பிறகு, தயயநதி, ஒரே வஸ்திரமுள்ளவளாகி, போகிற அலைப் பின் தொடர்ந்து சென்றாள். அந்த நான் அவருடன் நகரத்திற்கருகில மூன்று ராதரி வஸித்தான். ஓ! மஹாராஜனே! புஷ்கரனே, 'நளனிடத்தில் எவன் நன்கு நடப்பனே அவன் என்னால் கொல்லத்தக்க நிலையையே அடைவன்' என்று பட்டணத்தில முரசறைவித்தான். ஓ! யுகிஷ்டிர! பட்டணத்து ஜனங்கள் அந்தப் புஷ்கரனுடைய சொல்லாலும் அவனுடைய விரோதம் வருமென்ற எண்ணத்தாலும் அந்த நானுக்கு உபசரணையைச் செய்யவில்லை. பூஜைக்குத் தக்கவனான அந்த அரசன் அப்படிப் பூஜிக்கப்படாதவனாகப் பட்டணத்துக்கு ஸமீபத்தில் ஜலத்தைமட்டும் குடித்துக் கொண்டு மூன்றுராதிரி வஸித்தான்.

அரசன் அங்கே பசியால் வருத்தமுற்றுப் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் ¹ தேடுதற்கு அங்கிருந்து கிளம்பினான். தயயநதியும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள். பசியால் பீடிக்கப்படுகின்றவனான நான், பலநாள் சென்றபின், பொன் போன்ற சிறகுள்ள சில பக்ஷிகளைக் கண்டான். அப்பொழுது, பலசாலியான அந்த நிஷதாதிபதி, 'இப்பொழுது எனக்கு ஆகாரமுமிருக்கின்றது. இது தனமுமாகும்' என்று ஆலோசனை செய்தான். பிறகு, அவன் அவை அரையிலிருந்து வஸ்திரத்தால் நன்கு மூடினான். (அவை

1 'காஷ்யந்' எனபது மூலம்.

யாவும் அவனுடைய அந்த ஆடையை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்றன. பிறகு, உயரக்கிளம்பின பக்ஷிகள், நளன் திக்கை வஸ்திரமாயுடையவனும தலைகுனிந்து தீனனுமாகிப் பூமியில் நிற்கக்கண்டு, 'ஓ! மிக்க செட்டபுத்தியுள்ளவனே! நாங்கள் சூதுக்காய்களா. உன் ஆடையைக்கவர விருப்பங்கொண்டு வந்தோம். நீ வஸ்திரத்தூடன் போவதில் எங்களுக்கு விருப்பமில்லையன்றோ?' என்று இந்தச் சொல்லைச் சொல்லின. அப்பொழுது, புணயஸாலோக னுன அரசன், அந்தக் காய்களா போவதையும் தான் வஸ்திரமற்றி ருப்பதையும் பார்த்து, பிறகு, தமயந்தியை நோக்கி, 'ஓ! குறமற்ற வனே! நான் எவைகளுடைய கோபத்தால் ஐஸவரியத்தினினமும் நழுவினவனும பசியுடனகூடித் துககத்தை அடைந்தவனுமாகி ஆகாரத்தை அடையவில்லையோ, எவைகளுக்காக நிஷததேசத் திலுள்ளவர்கள் என்விஷயத்தில் உபசாரணைசெய்யவில்லையோ அப படிப்பட்ட இந்தக்காய்கள் பறவைகளாகி என ஆடையையும் கவர்ந்தன. மிக்க விபரீதநிலைமையை அடைந்தவனும அறிவற்றவ னும் துக்கத்தை அடைந்தவனுமான நான் உனபாததா (=போஷ கன்). இந்த வார்த்தையை உனக்கு நல்லதென்று அறிந்துகொள். இந்தப் பலவழிகள் தக்ஷிணைபததைக்குறித்து அவநதீநகரத்தை யும் ரிக்ஷவான் என்ற மலையையும் தாண்டிப் போகின்றன. இது விந்தியமென்னும் பெரியமலை. (இந்தப்) பயோஷ்ணிரதியும் ஸமுத் திரத்தை அடைகின்றது. மஹரிஷிகளுடைய ஆர்ச்சமங்களும் பல கிழங்குகளுடனும் கணிகளுடனும் கூடினவையாக இருக்கின்றன. இது விதர்ப்பதேசத்தினவழி. இந்தவழி கோசலதேசத்திறகுச செல்லுகின்றது. இதற்குமேல் தெற்கிலுள்ள இநதததேசம் தக்ஷி ணைபதமென்பது' என்றுசொன்னான்.

ஓ! பாரத! நளராஜன் மனத்தை அடக்கிப் பீமபுத்திரியான தமயந்தியை நோக்கித் துக்கத்தை அடைந்தவனாகி அடிக்கடி இந்தவாக்கியத்தைச் சொன்னான். பிறகு, துககத்தால் வாட்ட மடைந்த அந்தத் தமயந்தியானவள், கண்ணீரால் தழுதழுத்த சொல்லால் அந்த நைஷதனைநோக்கி மனத்தை உருக்கும் வார்த தையைச் சொல்லினள்: 'ஓ! பாரததிவரே! உமது எண்ணத்தை அடிக்கடி ஆலோசிக்கின்ற என மனம் மிக நடுங்குகிறது. எல்லா அங்கங்களும் தளர்ச்சியடைகின்றன. நாடிழந்தவரும் பொருளைப் பறிகொடுத்தவரும் வஸ்திரமற்றவரும் பசியுடனும் சிரமத்துடனும் கூடியவருமான உமமை ஜனமில்லாத காட்டில் வீட்டு, நான் எவ்

விதம போவேன் ? ஓ ! மஹாராஜரே ! ஸரமததை அடைந்தவரும் பசியால் பீடிக்கப்பட்டவரும் அந்தஸுகததை எண்ணுகின்றவருமான உமமுடைய சிரமததைப் பயங்கரமான காட்டில் நான் போக்குவேன். எப்போதும் கஷ்டததை அடைந்த மனிதனுக்கு எல்லாத் துககங்களிலும் மனைவிகு ஒருபான மருந்து ஒன்று மில்லை. இதனை உமக்கு ஸதயமாகச் சொல்லுகின்றேன் ' என்றார். நளன், 'ஓ ! அழகிய இடைபுள்ள தமயந்தி ! நீ சொல்லுகின்ற இது இவ்விதமே. கஷ்டமடைந்த மனிதனுக்கு மனைவிக் கொப்பான நண்பனும் மருந்தும் இல்லை. நானும் உன்னை விட்டுவிட விருப்பமுள்ளவனல்லேன். பயந்தவளே ! ஏன் மிகக் கஷ்டததை நய்யடைகிறாய் ? நான் தேசததை விடுவேன் ; குற்றமற்றவளே ! உன்னை விடவே மாட்டேன் ' என்றான்.

தமயந்தி சொல்லலானார் : 'ஓ ! மஹாராஜரே ! இங்கு நீர் என்னை விட்டுவிட விருமபவிலையானால், அப்படியிருக்கையில், விதாப்பீதத்தின் வழியை எதற்காக நன்கு உபதேசிக்கிறீர் ? அரசரே ! எனனையோ விடத்தக்கவரல்லீர் ; நானும் அறிவேன். ஓ ! மஹீபதியே ! மனமகலங்கியிருத்தலால் ஒருகால எனனை விடுவீரோவென்று நானும் (சந்தேகிக்கிறேன்). ஓ ! தேவருக்கு ஒருபான நரோததமரே ! எனக்கு அடிக்கடி வழியையும் சொல்லுகின்றீர். இதுகாரணமாக எனக்குத் துயரததை வளரக்கின்றீர். அரசரே ! உமக்கு இந்த எண்ணமிருக்குமானால், (நீருமவர) எண்ணினால், சேர்ந்தே விதர்ப்பதேசததை அடைவோம். கௌரவததைக் கொடுப்பவரே ! அங்கு விதர்ப்பராஜர் உம்மைப் பூஜிப்பாரா. அரசரே ! அவரால் நீர் பூஜிக்கப்பெற்றுச் சுகமாக எங்கு வீட்டில் வசிப்பீர் ' என்றான்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

நளாராக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நளன் தமயந்தியினது ஆடையின் ஒருபாதியைக் கீழித்துக்கொண்டு அவளைத் தனியேவிட்டுச் சென்றது.)

அப்பொழுது, தேவியினால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட நளன், 'பிதாவின ராஜ்யம் உனக்கு எவ்விதமோ அவ்விதமே எனக்கும என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆனால், கஷ்டததிலிருப்பவனாகி எவ்

விதத்திலும் அங்குப் போகமாட்டேன். (ஐஸ்வர்யம்) நிறைந்த நான் (முன) உனக்கு மகிழ்ச்சியை வளர்ப்பவனாகச் சென்று (இப் பொழுது) கஷ்டத்தை அடைந்து உனக்குத் துயரத்தை வளர்ப்பவனாக எவ்விதம போவேன்? என்ற சொல்லைச் சொன்னான்.

நளராஜன், இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டு, வஸ்திரத்தின் பாதியைக் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற கல்யாணியான தமயந்திகு அடிக்கடி இன்சொல் கூறினான். அவ்விருவரும் ஒரே வஸ்திரத்தை தரித்துக்கொண்டும் இங்கும் அங்கும் அலைந்துகொண்டும் பசிதாகவகளால் களைததவாகளாகி ஒரு மண்டபத்தை அடைந்தார்கள். அப்பொழுது, அந்த நிஷதாதிபதியான அரசன் அந்த மண்டபத்தை அடைந்து தமயந்தியுடன் பூதலத்தில் உட்கார்ந்தான். ஆடையற்றவனும் அழுக்கடைந்தவனும் நிறம்மாறினவனும் புழுதியால் பூசப்பட்டவனுமான அவன் களைதது தமயந்தியுடன் பூதலத்தில் உறங்கினான். அரசனே! பிறகு, அழகிவளான தமயந்தி தன் ஆடையின் தலைபைப் பூமியில் விரித்துப் பதியைத் தழுவிக்கொண்டு உறங்கினாள். பிறகு, சோகிக்கப்படத்தக்கவளும் அழகியும் கல்யாணியுமான தமயந்தியும் துக்கத்தை அடைந்து விரைவாக நித்திரையால் இழுகப்பட்டாள். ஓ! அரசனே! தமயந்தி உறங்கினவுடன், அரசனான நளனோ துயரத்தால் கலககப்பட்ட மனமுள்ளவனாகி முன்போலப் படுக்கவில்லை. அவன் அந்த ராஜ்யம் கவரப்பட்டதையும் நண்பர்களை முழுமையும் பிரிந்ததையும் வனத்தில் (ஆடைகவரப்பட்டது முதலிய) அந்தக் கஷ்டத்தையும் கண்டு, 'இதனைச் செய்தால் எனக்கு என்னவரும்? செய்யாவிடில் எனக்கு என்னவரும்? எனக்கு மரணம் மேலானதா? மனைவியை விடுதல் மேலானதா? என்னைக் குறித்து ஆசைகொண்ட இவள் எனக்காக இவ்விதம் துயரத்தை அடைகிறாள். இவள் என்னால் விடப்பட்டாலோ ஒருகால் தன் உறவினரைக் குறித்துச் செல்லுவாள். இவள் என்னுடன் தொடர்ந்தால் துயரத்தை அடைவாளென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. விட்டுவிடுவதில் ஒருகால் ஸுகத்தை அடைவாளோ என்ற ஸந்தேகமுண்டு' என்ற ஆலோசனையை அடைந்தான்.

நராதிபனே! அவன் அடிக்கடி பலவாறு ஆலோசித்து உறுதி செய்து தமயந்தியை விடுவது நல்லதென்று கருதினான். 'இவள் புகழுள்ளவளும் மிக்க பாக்யவதியும் என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவளும் பதிவ்ரதையுமாயிருக்கிறாள். இவள் வழியில் ஒருவராலும்

பலததால் அவமதிக்கத்தகாதவள்' என்று அவனுடைய எண்ண மானது கெட்ட எண்ணமுள்ள கலியினால் தமயந்திவிஷயத்தில் அப்பொழுது இவ்விதம் அவளை விடுவதில் திருமபிற்று. அந்த அரசன் தனக்கு ஆடையில்லாமலிருப்பதையும் அவளுக்கும் ஓர் ஆடையே இருப்பதையும் ஆலோசித்து வஸ்திரத்தின் பாதிசையக் கிழிக்க எண்ணங் கொண்டான். 'எவ்விதம் வஸ்திரத்தை அறுப்பேன? எவ்விதம் என காதலியும் விழித்துக்கொள்ளாமலிருப்பள்?' என்று இவ்விதம் அரசனான நளன் ஆலோசித்து அப்பொழுது மண்டபத்தில் நான்கு பக்கத்திலும் திரிந்தான். ஓ! பாரத! நான் இங்குமங்கும் ஓடுகிறவனாகி மண்டபத்தின் ஓரிடத்தில் உறையற்ற சிறந்த கத்தி ஒன்றை அடைந்தான். பகைவரை வாட்டுபவனான நளன் அதனால் ஆடையின் ஒரு பாதிசையக் கிழித்துக் கட்டிக் கொண்டு, பிரஜைஞயற்றவளாகித் தூங்கும் விதர்ப்பநாடன்மகளான தமயந்தியைவிட்டு ஓடினான்.

பிறகு, சிததத்தாரீகோமான், தமயந்தியினிடத்தில் மனம் பற்றினவனாகித் திரும்பவும் அந்த மண்டபத்தை அடைந்து அவளைக்கண்டு அப்பொழுது, 'எனது காதலியும் முன்னே வாயினாலும் சூரியனாலுங்கூடப் பார்க்கப்பட்டிராதவளுமான இவள் இப்பொழுது நாதனற்றவளபோல மண்டபத்தின் நடுவில் பூமியில் உறங்குகின்றாள். அழகிய சிரிப்புள்ள இவள் விழித்துக்கொண்டு கிழிக்கப்பட்ட (பாதி) ஆடையைச் சுற்றிக் கொண்டவளாகி என்னைப் பிரிந்து, பித்துக்கொண்டவள்போல எவ்விதம் இருப்பள்? அழகிய பதிவ்ரதையான தமயந்தி, என்னைப் பிரிந்து மிருகங்களாலும் பாம்புகளாலும் அடையப்பெற்ற பயங்கரமான காட்டில் ஒருத்தியாக எவ்விதம் ஸஞ்சரிப்பாள்?' என்று அழுதான். நளன், 'மிகக் பாக்கியமுள்ளவளே! ஆகிதயர்களும் வஸுக்களும் நுதரர்களும் மருதகணங்களுடனகூடின அஸ்வினீதேவர்களும் உன்னைக் காக்கக் கடவர். தர்மததால் சூழப்பட்டவளாயிருக்கின்றாய்' என்று ரூபததால பூமியில் ஒப்பற்றப் பிரியமான மனைவியைக் குறித்து இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுக் கலியினால் அறிவு கவரப்பட்டவனாகி முயற்சியுடன் கிளம்பினான். அரசனான நளன் அடிக்கடி போய்ப் போய் மண்டபத்துக்குத் திரும்பி வருகிறான்; கலியினால் இழுக்கப்படுகிறான்; அன்பினால் திருப்பியிழுக்கப்படுகிறான். துயரமடைந்த அவனுடைய மனமானது அப்பொழுது இரண்டு போலாயிற்று. ஊஞ்சல்போல, அடிக்கடி வருகின்றான்; அடிக்கடி

போகின்றான். ஆயினும், கலியினால் இழுககப்பட்ட நளன, மயக்கக் கொண்டு இரக்கத்துடன் மிகப் புலம்பி, தூங்குகின்ற அநத மனைவியை விட்டுவிட்டு ஓடினான். கலியால் ஆவேசிக்கப்பட்டு மனம் அழிந்து அடிக்கடி அதை அதை எண்ணிக்கொண்டு மயங்கினவனாகி நிராஜனமான காட்டில் (காப்பாற்றற்குரிய) மனைவியைத் தனி மையாய் விட்டுப் போயினான்.

அறபதாவது அத்யாயம்.

ந ள ன ப ர க் ய ர ன ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி)

(காட்டில் அலையும் தமயந்தியை மலைப்பாம்பு பிடித்துக்கொண்டதும், ஒரு வேடன் அதனைக் கொன்று அவளை விருப்பினதும், அவள் தனது கற்பினால் அவனைக்கொன்றதும்)

ஓ! வேந்தே! நளன விடந்ப் போனவுடன், சிறந்த இடையுள்ளவனும் பயந்தவனும் தமயந்தி மனிதரில்லாத காட்டில் சிரமம் நீங்கினவளாகி விழித்ததுகொண்டாள். சனவனைக் காணாமல் சோகத்துடனும் துக்கத்துடனும் கூடினவளாகிப் பயந்து நளனைக் குறித்து, 'ஓ! மஹாராஜரே! ஆ! நாதரே! ஆ! மஹாராஜரே! ஆ! ஸ்வாமி! ஏன் எனனை விடுகின்றீர்? ஆ! கெட்டுவிட்டேன்; நாசமடைந்தவளாகிறேன். ஓ! மஹாராஜரே! தாமதெரிந்தவரும் சொல்தவருதவருமாக இருக்கின்றீரல்லவா? அப்படிப்பட்ட நீர் தூங்கும் என்னை எவ்விதம் விட்டுப்போனீர்? மேலும், (என்னால்) தீங்கிழைக்கப்படாத நீர், அடங்கினவரும் பின்தொடர்ந்து வந்தவனும் பாரியையுமான (எனனை) விட்டு எவ்விதம் போகிறீர்? பிறனால்றே தீங்கிழைக்கப்படலர்? ஓ! அரசரே! என விஷயத்தில் லோகபாலாகளுக்கு எதிரில் முந்தி உமமால் சொல்லப்பட்ட சொற்களை ஸத்யமாகச் செய்யச் சுகதியற்றவராகிவிட்டீரா? புருஷஸ்ரேஷ்டரே! மனைவியானவள் உமமால் விடப்பட்டும் முகூர்த்தமாவது உயிருடனிருக்கின்றாளாதலால், மனிதர்களுக்கு அகாலத்தில் மரணம் விதிக்கப்படவில்லை. ஓ! புருஸரேஷ்டரே! இநதப் பரிஹாஸம் இவ்வளவு போதுமானது. பகைவரால் மீற முடியாதவரே! மிகவும் பயந்திருக்கிறேன். தலைவரே! உம்மைக் காட்டக்கடவீர். அரசரே! பார்க்கப்படுகின்றீர்; பார்க்கப்படுகின்றீர். நிதநாடரே! நீர் இதோ நிற்கின்றீர். புதர்களால் உம்மை மறைத்துக்கொண்டு

ஏன் எனக்கு மறுமொழி கூறாமலிருக்கிறீர்? ராஜேந்திரரே! அரசரே! சூரமான்வரும் இங்கே இந்நிலையை அடைந்தவரும் புலம்புகிறவருமான என்னைத் தழுவித் தேற்றவில்லையே? கஷ்டம்! நான் என்னைக் குறித்தும் மறற எதைக் குறித்தும் துயரப்படவில்லை. அரசரே! ஒன்றியாக எவ்விதம் இருப்பீரென்று உமமைப்பற்றி வருந்துகிறேன். மன்னரே! தாகமுள்ளவரும் பசியுள்ளவரும் சிரமத்தால் இளைத்தவருமாகி மாலைக்காலத்தில் என்னைப் பாராமல் மரத்தடிகளில் எவ்விதம் இருப்பீர்?' என்று உரக்கக் கதறினாள். பிறகு, அவள் கடுமையான துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவரும் கோபத்தினால் எரிசிறவள போன்றவருமாகித் துயரமுற்று அழுதுகொண்டு இங்கும் அங்கும் ஓடினாள். சிறுமியான அவள் அடக்கடி எழுந்திருந்தாள். அடிக்கடி தளர்ந்து விழுந்தாள்; அடிக்கடி பயந்து ஒளிந்துகொண்டாள்; அடக்கடி அலறினாள்; அழுந்தாள். துயரத்தால் மிக வாட்டப்பட்டவரும் தளர்ச்சியற்றவரும் பதிவரதையுமான பீமனமகள், அடிக்கடி¹ பெருமூச்செறிந்து அழுதுகொண்டு, 'நிஷ்தாதிபரான இவா எந்தப் பூதத்தின் சாபத்தால் துக்கத்தால் பீடிகப்பட்டவராகி மகிழவில்லையோ அந்தப் பூதத்திற்கு அவருடைய துக்கத்தைப் பாராக்கிலும் அதிகுற துக்கம் உண்டாகவேண்டும். எந்தப் பாவி பாவஎண்ணமில்லாத நாராஜரை இவ்விதம் செய்தானோ அவன் அவரைக்காட்டிலும் அதிக துக்கத்தை அடைந்து ஸுகமறற ஜீவனத்தைச் செய்யக்கடவன்?' என்று சொன்னாள்.

மஹாத்மாவான அரசனுடைய மனைவியான அவளோ, இவ்விதம் புலம்பிக்கொண்டு, துஷ்டமிருக்கக்ளால் அடையப்பட்ட வனத்தில் நாயகனைத் தேடினாள். பீமபுத்திரியானவள், பித்தகுகொண்டவள்போல, 'ஆ! ஆ! அரசரே!' என்று இடந்தோறும் அடிக்கடி புலம்பிக்கொண்டு இங்கும் அங்கும் ஓடினாள். மிகவாடினவரும் சூரி என்னும் பக்ஷிபோல இரக்கத்தூடன் மிகக் கதறுகிறவரும் துயரப்படுகிறவரும் புலம்புகிறவரும் அழகிய இடையுள்ளவரும் ஸம்பீதத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறவரும் எதிரில் வந்தவருமான அந்தத் தமயந்தியை, ஆடுகளை விழுங்கும் பெரிய சரீரமுள்ள ஒரு பாம்பு பசியுடன் கூடியதாகி விரைந்து பிடித்தது பாம்பினால் விழுங்கப்படுகின்ற அவள் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாகி, எவ்விதம் நளனைக்குறித்தது துக்கத்தானோ அவ்விதம் தன்னைக் குறித்துத் துக்கிக்கவில்லை. 'ஆ! நாதரே! ஜனமற்ற இந்தவனத்தில் இரத்தப்பாம்பினால்

¹ இரட்டித்தலால் ஒரு ரொல விடப்பட்டது.

விழுங்கப்படும் குற்றமற்ற என்னை இப்பொழுது ஏன் நீர் தொடர்ந்து ஓடிவரவில்லை? பிரபுவே! காட்டில் என்னை விட்டுவிட்டு நீர் இப்பொழுது எவ்விதம் போனீர்? நிஷதராஜரே! பாவத்திலிருந்து விடப்பட்டுத் திருமபவும் அந்நிஷதமும் மனததைபும் தனங்களைபும் அடைந்தபின் என்னைத் திருமபவும் நினைத்தது எவ்விதம் ஜீவித்திருப்பீர்? ஓ! நிஷத மன்னரே! அரசுப்புலியே! குற்றமற்றவரே! ஸ்ரமமடைந்தவரும் பசியால் பீடிககப்பட்டவரும் வாடினவருமான 1 உம்முடைய ஸ்ரமத்தை எவன் போகுவான்?' என்றான்.

அடாந்த காட்டில் திரிகிற ஓர் மிருக வேடன, அவள அழுவதைக் கேட்டு, வேகமாக ஓடிவந்தான். அவ்விதம் பாம்பினால் விழுங்கப்படும் நீண்ட கண்ணுள்ள அவளைக் கண்டு, அடாந்த காட்டில் திரிகின்றவனும மிருக வேட்டையாடுகிறவனுமான வேடன விரைபவனாகி வந்து கூர்மையான கத்தியினால் அதனை வாயில் விரைந்து பிளந்தான். ஓ! பாரத! மிருகத்தால் ஜீவிக்கும் அந்த வேடன் அசைவற்றிருக்கும் அந்தப் பாம்பைப் பிளந்து அவளை விடுவித்தது ஜலத்தாலும் அலம்பித் தேற்றி, (அவள்) ஆகாரம் செய்த பிறகு, 'ஓ! மான்குட்டியினுடைய கண்போன்ற கண்ணுள்ளவளே! நீ யாரைச்சாரந்தவள்? எப்படி இந்த வனத்தை அடைந்தாய்? ஓ! காந்தியுள்ளவளே! எப்படி இந்தப் பெரிய கஷ்டத்தையும் அடைந்தவளாகியாய்?' என்று வினாவினான். ஓ! பாரத! அரசனே! அவனால் அவ்விதம் கேட்கப்பட்ட தமயந்தி இவையாவற்றையும் நடந்தபடி அவனாகருச் சொல்லினள். பாதிவஸதிரம் தரித்தவளும் பருத்த பினதட்டும் கொங்கையுமுள்ளவளும் அழகிய குற்றமற்ற அங்கங்களுள்ளவளும் பூர்ணசந்திரன் போன்ற முகமுள்ளவளும் வளைந்த இமைமயிருடன்கூடின கண்ணுள்ளவளும் இனிமையாகப் பேசுகின்றவளுமான அவளைப் பார்த்தது மிருகவேடன காமத்திற்கு வசமாயினன். பிறகு, காமத்தால் பீடிக்கப்பட்ட அவன் மெல்லிய அழகிய சொல்லால் அவளுக்கு இனமொழி கூறினான். தமயந்தி அதனை அறிந்து கொண்டாள். பதிவ்ரதையான தமயந்தியும் அவளைக் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனாக அறிந்து தீவிரமான கோபாவேசங்கொண்டவளாகிக் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கின்றவள போலானாள். கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும அறபனும் (காம) ஆதூரனுமான அவனோ, அகனிஜ்வாலையோலப் பரகாசிக்கின்ற அவளைப் பலாத்காரிக் ஆலோசித்தான். பர்த்ததாவை

1 இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

யும் ராஜ்யத்தையும் பிரிந்த தமயங்கியோ, துககததால் பீடிக்கப் பட்டவளாகப் பேசுகமுறை தவறிப்போன போது, 'நான நளராஜ ரைத் தவிர வேறொருவனை மனத்தாலும் சிந்திக்கவில்லை யென்னும் இதனால் இந்த அறப்பணை வேடன உயிரை இழந்தவனாகி விழக்கட வன்' எனறு அவனைக் கோபத்தால் சபித்தான. அவளால் அந்தச் சொல சொல்லப்பட்டவுடன், அந்த மிருகவேடன் உயிரற்றவனாகித் தீயால எரிககப்பட்ட மரம்போலப் பூமியில் விழுந்தான்.

அறபத்தோராவது அத்தாயம்.

ந ளோ பாக் யா னப ர் வ ம். (தோடர்கீசி.)

(தமயந்தீ நனைத்தேடும்போது பூமரமண்டலத்தில் முனிவர்களுடன் பேசியதும், அவர்கள் ஏழ்மண்டலத்துடன் மறைந்தபின் அவள் தேர் யானை தந்திரைகளுடன் ஜனக்கூட்டத்தைக்கண்டு அதன் தலைவனுடன் பேசினதும்)

தாமரை மலாபோன்ற கண்ணுள்ள அவளா, மிருகவேடனைக் கொன்று, பயங்கரமானதும் ஜன்மற்றதும் சிளவணடுக கூட்டங்க ளால ஒலிக்கப்பட்டதும் சிங்கம், சிறுநதை, மான, புலி, பன்றி, கரடி இவைகளின் கூட்டங்களுள்ளதும் பலவகைப் பறவைகூட்டங் களால் சூழப்பட்டதும் மிலேசசாகளாலும் திருடர்களாலும் அடை யப்பெற்றதும் ஸாலம், மூங்கில, 1 தவம், அரசு, திந்துகம், இங்குதி, பலாசு, மருது, அரிஷ்டம், ஸ்யந்தனம், முள்ளிலவு இவைகளால் மறைக்கப்பட்டதும் நாவல, மா, லோதரம், கருங்காலி, தேக்கு, பிரம்பு இவைகளாலடாந்ததும் பதமகம், ரெலலி, பலசூதம், கடம்பு, அதி இவைகளால் சூழப்பட்டதும் இலங்கைகளாலும் பிலவங்களாலும் மறைக்கப்பட்டதும் ஆலமரங்களால் அடர்ந்த தும் பரியாளம், பனை, பேரீந்து, கடுககாய், தானறி இவைக ளுள்ளதுமான காட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டாள். அவள் அங் குப் பலவித தாதுககளுள்ள பலவித மலைகளையும் பறவைக ளால் ஒலிக்கப்பட்ட கொடிப்பந்தலகளையும் ஆச்சரியமான தோற்றமுள்ள குகைகளையும் நதிங்களையும் ஸரணுகளையும் வாவி களையும் ஸஞ்சரிக்கும் நானுவிதமான பறவைகளையும் பயங்கரமான ரூபமுள்ள பிசாசர் உரகர் அரசுக்கர் ஆகிய பலரையும் குட்டைகளை

1 ஒருவகை மரம்.

யும் தடாகங்களையும் மலையின் கொடுமுடிகளையும் ஆச்சரியமான தோற்றமுள்ள நதிகளையும் ¹ அருவிகளையும் அப்பொழுது பார்த்தாள். விதர்ப்பராஜன்மகள் அங்கே எருமைகளையும் பன்றிகளையும் நரிகளையும் கரடிகளையும் குரங்குகளையும் பாம்புகளையும் கூட்டங் கூட்டமாகப் பார்த்தாள். வல்லமைபுடனும் புகழுடனும் ஒளியுடனும் மேலான தைரியத்துடனும் கூடின தமயந்தி அப்பொழுது நளனைத்தேடிக்கொண்டு ஒருத்தியாக அலைந்தாள். ராஜபுத்திரியும் கணவனைப் பிரிந்த துயரத்தால் இளைத்தவருமான அந்தத் தமயந்தி அப்பொழுது பயங்கரமான காட்டை அடைந்து அங்கு ஒன்றுக்கும் பயப்படவில்லை. பிறகு, விதர்ப்பன் பெண்ணை வள் மிக்க துயரமுற்றுக் கணவனைப் பிரிந்த துயரால் சூழப்பட்ட அங்கங்களுள்ளவளாகி ஒரு கற்பாறையை அடைந்து புலம்பலானாள்.

தமயந்தி, 'சிங்கத்தினுடைய மாபுகு கு ஒப்பான மாப்புள்ளவரே! மிக்க தோள்வலிமை யுள்ளவரே! நிஷததேசத்து ஜனங்களுக்கு அகிபரே! அரசரே! நீர் நிர்ஜனமான காட்டில் என்னை விட்டு எங்குப் போயினீர்? வீரரே! மனிதப்புலியே! பூர்ணமான தக்ஷிணையுள்ள அஸ்வமேதமுதலிய யாகங்கள் செய்து ஏன் என்னிடத்தில் பொய்யாக நடக்கின்றீர்? நரஸ்ரேஷ்டரே! மிக்க காந்தியுள்ளவரே! சுபமானவரே! அரசருட் சிறந்தவரே! எனக்கு எதிரில் உமமால் சொல்லப்பட்டதை மெய்யாக்கக்கடவீர். ஓ! பூபதியே! அன்னப்பறவைகளால் உம்மிடத்தில் சொல்லப்பட்டதையும் என்னிடத்தில் சொல்லப்பட்டதையும் ஆலோசிக்கக்கடவீர். ஓ! மனிதருட் புலிபோன்றவரே! நன்கு ஓதப்பட்டவையும் அங்க உபாங்கங்களுடன் கூடினவையும் விஸ்தாரத்துடன் கூடியவையுமான நான்கு வேதங்களும் ஒரு பக்கமும் ஸத்தியம ஒன்று ஒரு பக்கமுன்றோ? பகைவரைக் கொல்பவரே! அரசரே! வீரரே! ஆகையால், முற்காலத்தில் என்னிடமசொல்லிய சொல்லை உண்மையாகக்கடவீர். அந்தோ! வீரரே! குற்றமற்றவரே! நான் உமக்குப் பிரியமானவளன்றோ? பயங்கரமான இந்தக் காட்டில் ஏன் எனக்கு மறுமொழி சொல்லவில்லை? பயங்கரமானதும் வாயைத்திறந்துகொண்டிருப்பதும் பயங்கரமான சரீரமுள்ளதும் பசிகொண்டதுமான காட்டுக்கு அரசனான இந்தச் சிங்கமானது என்னைப் பயமுறுத்துகின்றது; ஏன் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டியவராகவில்லை? கல்யாணரே! அரசரே! 'எனக்கு உன்னைவிடப் பிரிய

மானவள் வேறு ஒருத்தியுமில்லை' என்று அப்பொழுது சொன்னீர்? முன் சொல்லப்பட்ட அநதச சொல்லை உண்மையாகச் செய்கக் கடவர். ஓ! நராகிபரே! என்னால் நீ விருமப்பபட்ட வராயிருக்கிறீர். பிததுக்கொண்டவனும் புலம்புகிறவனும் பிரிய மானவனும் உமமால் விருமப்பபட்டவனும் மனைவியுமான எனக்கு ஏன் மறுமொழி கூறவில்லை. பூபதியே! பெரியகண்ணுள்ளவரே! பூஜயரே! பகைவரை வாட்டுவரே! இளைத்தவனும் தீனையும் நிறமமாறியவனும் அழுகக்கடைந்தவனும் பாதி ஆடையைச் சுற்றிக் கொண்டவனும் நாதனிலலாதவளபோலப் புலம்புகின்றவனும் கூட்டத்தைப் பிரிந்த ஒற்றை மானபோலத் தனியாயிருப்பவனும் அழுகின்றவனும்¹ எனனை ஏன் தேற்றவில்லை? ஓ! மஹாராஜரே! இநதப் பெரிய காட்டில் தனியே இருப்பவனும் பதிவ்ரதையும் பேசுகின்றவனும் சொந்த மனைவியுமான² எனக்கு ஏன் மறுமொழி சொல்லவில்லை? மஹாராஜரே! நற்குலத்துடனும் நல்லொழுக்கத்துடனும் கூடியவனும் அழகிய எல்லா அங்கங்களாலும் விளங்குகின்றவனும் அனுஸரித்தவனும்³ எனக்கு ஏன் உத்தரம் சொல்லவில்லை? ஓ! நரோத்தமரே! நிஷதாதிபரே! மனிதரிற் சிறந்தவரே! என சோகத்தைப் போகுகின்றவரே! இப்பொழுது இநத மலையிலும், மிகப் பயசரமானதும் சிங்கங்களாலும் புலிகளாலும் அடையப்பட்டதுமான இநதக்காட்டிலும், உமமைப் படுக்திருப்பவராகவோ உட்காந்திருப்பவராகவோ நிறப்பவராகவோ நடப்பவராகவோ நான் காணவில்லை. துகக்கததால் பீடிககப்பபட்டவனும் உமது விஷயமான சோகத்தால் இளைத்தவனும்⁴ (நான்) யாரிடம் சென்று, 'காட்டில் அரசர் உன்னால் பாக்கப் பட்டாரா?' என்று கேட்பேன்? அழகியவரும் மஹாதமாவும் பகைவர் படையை அழிப்பவருமான அரசரை, 'இந்தக் காட்டில் இருக்கிறார்' என்று எவன் எனக்கு இப்பொழுது சொல்லுவன்? 'தாமரை மலர்போன்ற கண்ணுள்ளவரும் நீ தேடுகின்றவருமான நாராஜர் இவர்தாம்' எனனும் எவனுடைய மதுரமானசொல்லை இப்பொழுது கேட்கப்போகிறேன்? காந்தியுள்ளதும் நான்கு வளைந்த பற்களுள்ளதும் பெரிய மோவாயுள்ளதும் அரணயராஜனுமான இந்தப் புலியானது எதிர்முகமாக வருகின்றது. அசசமற்றவளாகி இதனைக் கேட்கிறேன். 'நீ மிருகங்களுக்கு அரசன். நீ இநதக் காட்டில் (ஸஞ்சரிப்பதின) வல்லவன். என்னை விதர்ப்பராஜன புத்ரியும்,

1, 2 இரட்டித்தலால் இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

பகைவரைக் கொல்லுகின்றவரும் நிஷததேசாதிபதியுமான நள ராஜருடைய பாரியையும், பதியைத்தேடுகிறவரும், ஒன்றியாயிருப்பவரும், துன்பப்படுகிறவரும், சோகததால் இளைததவருமான தமயநதி என்றறி. மிருகேந்திர! சிவகததிற்கு ஒப்பான தோளுள்ளவரும் பெரிய கையுள்ளவரும் தாமரை இதழ்போன்ற கண்ணுள்ளவருமான அரசர் இவரு உன்னை பார்க்கப்பட்டாராகில (எனக்குசொல்லித்) தேறறுவாயாக. ஓ! அரசன்யராஜனே! மிருக ஸரேஷ்ட! அல்லது, அவரை நீ சொல்லாவிட்டால் எனனை தினறு விடு. இந்தத நாயரத்தினின நும விடுவி' (என்றுசொல்லியும்,) இந்த மிருகராஜன் காட்டில எனனுடைய புலம்பலைத் தான கேட்டும சுததமான ஜலமுள்ளதும் கடலுக்கு ஒப்பானதுமான நதியையேநாக கிச் செல்லுகின்றது. உயர்ந்தவையும் ஆகாயத்தை அளாவியவையும் பலநிறமுள்ளவையும் மனத்தை மகிழ்விப்பவையுமான பல கொடுமுடிகளால் விளங்குகின்ற இந்த மலையைக் கேட்கிறேன். பல வித தாதுககள் சிதறிபிறுப்பதும் பலவிதககற்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் இந்தபெரிய காட்டிற்கு உயர்ந்தகொடிமரம போன்ற தும் சிவகம, வேங்கை, யானை, பன்றி, கரடி, மான இவைகளுடன கூடியதும் பலவிதமான பறவைகளால் நான்கு பக்கங்களிலும் ஒலிக் கப்பெற்றதும் பலாசு, அசோகு, மகிழ, புனை இவைகளால் விளங்குவதும் நன்கு புஷ்பித்த கோங்குளாலும் தவங்களாலும் பல கூங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பசுநிகளுடன்கூடின நதிக ளாலும் கொடுமுடிகளாலும் அடர்ந்ததும் பூமிக்கு அழகியவடிவ முள்ள சூடாமணிபோலிருக்கின்றதுமான இந்தச சிறந்தமலையை நளராஜரைக் குறித்துக் கேட்கிறேன்.

‘ஓ! பகவானே! மலைகளுட் சிறந்தமலையே! அழகிய தோற்ற முள்ளவனே! புகழ்பெற்றவனே! புகழிடமானவனே! மிகவும் சுபமானவனே! மலையே! உனக்கு நமஸ்காரம். நான உன்னை அடைந்து தலையால் வணங்குகிறேன்; என்னை அரசன்மகளும் அரசன்மரு மகளும் அரசன்மனைவியும் புகழ்பெற்றவருமான தமயநதியென்று அறி. விதர்ப்பதேசாதிபதியும் மஹாரதனும பூமிக்குப்பதியும் நான்கு ஜாகிகளையும் ரக்ஷிக்கின்றவனும் மிக்கதக்ஷிணையுள்ள ராஜ ஸூயம் அஸவமேதம் என்னும் யாகங்களைச் செய்தவனும் அரசர் களுள் சிறந்தவனும் மிக அழகிய பெரிய கண்களுள்ளவனும் ¹ பிராம

1 வேதங்களில் எனினும், வைதிக காமங்களில் எனினும், கடவுளி டத்தெனினும் ஆம்.

மணரிடம் பிரியமுள்ளவனும் நல்ல நடையுள்ளவனும் சொல்தவ
 ருதவனும் பொருமையற்றவனும் நல்லியற்கையுள்ளவனும் வீர்ய
 முள்ளவனும் மிக்கசெல்வமுள்ளவனும் தர்மந்தேரிந்தவனும் சுத்த
 மானவனும் விதர்ப்பதேசத்தை நன்கு காப்பாற்றுகிறவனும் பகை
 வர்கூட்டங்களை வென்றவனும் பிரபுவுமான பீமன் என்னும் பெயர்
 பெற்ற அரசன் என் தநதை. பகவானே! உன் அருகில்வந்த என்னை
 அவனுடைய மகளென்று அறி. நிஷததேசத்தில் நரஸ்ரேஷ்டரும்
 வீரஸேனரென்ற பெயர்கொண்டவரும் மிக்க புகழ்பெற்றவருமான
 மஹாராஜர் எனது மாமனா. ஓ! மலைகளுட் சிறந்த மலையே! ஐச
 வரியத்தையிழந்தவனும், பர்த்தாவைப் பிரிந்தவனும், நாதனற்றவ
 னும், விசனத்தாடன் கூடியவனும், நரஸ்ரேஷ்டருள மேலானவரும்
 பாத்தாவுமான நளராஜரைத் தேடுகின்றவனும், இங்கு வந்தவளு
 மான என்னை அந்த வீரஸேனராஜரின புத்திரரும் வீரரும் செல்வ
 முள்ளவரும் உண்மையான பராகரமமுள்ளவரும் பகைவரைக்
 கொல்லுகின்றவரும் பொன்னிறமுள்ளவரும் புண்ய ஸ்லோக
 ரென்று புகழ்பெற்றவரும் ப்ராமமணப்ரியரும் வேதத்தை அறிந்த
 வரும் பேசத்தேரிந்தவரும் புண்ணியம் செய்கினவரும் ஸோம
 பானஞ் செய்தவரும் அகணிசயனம் செய்தவரும் (மற்ற) யாகங்
 களைச்செய்தவரும் கொடையாளியும் சண்டை செய்கிறவரும் நன்கு
 ஆள்பவருமான எந்த நளராஜர் பிதாவினிடமிருந்து கிரமமாகக்
 கிடைத்த தமது ராஜ்யத்தை நன்கு ஆளுகின்றாரோ அவருடைய
 பாரியையாக அறியக்கடவாய், ஓ! மலையரசே! உன்னால் ஆகாயத்
 தைப் பிளக்கின்ற இந்த தூறு கொடுமுடிகளால் இந்தப்பயங்கர
 மான காட்டில் நளராஜர் பார்க்கப்பட்டது உண்டா? சிறந்த யானை
 போன்ற நடையுள்ளவரும் புத்தியுள்ளவரும் நீண்டகையுள்ளவரும்
 (பகைவரைப்) பொருதவரும் பராக்ரமமுள்ளவரும் பலமுள்ள வ
 ரும் வீரரும் அதிககீர்த்தியுள்ளவரும் நிஷததேசத்திற்கு அகிபகியு
 மான எனது பர்த்தாவான நளராஜர் உன்னால் பார்க்கப்பட்டது
 உண்டா? சிறந்தமலையே! புலம்புகிறவனும் தனியாயிருப்பவனும்
 கலங்கினவருமான என்னை, துக்கத்தை அடைந்த உனது மகளைத்
 தேற்றுவதுபோல ஏன் இப்பொழுது சொல்லால் தேற்றவில்லை?
 வீரரே! பகைவரை மிஞ்சியவரே! தர்மத்தை அறிந்தவரே! சொல்
 தவருதவரே! மஹீபதியே! அரசரே! இந்த வனத்தில் இருப்பிரானால்
 உம்மை நீரே காட்டக்கடவீர். மிக இனிமையானதும் கம்பீரமான
 தும் மேகமுழக்கம்போன்றதும் அமிர்தத்திற்கு ஒப்பானதும்

தெளிவானதும் அழகியதும், 'விதர்ப்பகுமாரீ! வா' என்று என்னை அழைப்பதும் அர்த்தம் நிரம்பினதும் என்சோகததை நாசம் செய்யக கூடியதுமான மஹாதமாவும் நிஷதாதிபருமான அரசருடைய அந்தச் சொல்லை நான் எப்பொழுது கேட்பேன்?' என்று அந்த ராஜபுத்தரியான தமயந்தி அந்தச் சிறந்தமலையைப்பார்த்தது சொல்லி அங்கிருந்து மறுபடியும் வடக்குதிக்கை நோக்கிச் சென்றாள்.

சிறந்த ஸ்திரீயான அவள், மூன்று பகலீரவுகள்சென்று, ஒப்பற்றதும் திவ்யமான சோலைகளால் விளங்குவதுமான தவசிகளின் வனத்தைக் கண்டாள். வலிஷ்டருக்கும் பிருசுவக்கும் அதரிக்கும் ஒப்பானவர்களும் நியமமுள்ளவர்களும் ஆகாரவரையறையுள்ளவர்களும் அடக்கத்தையும் தூய்மையையும் உடையவர்களும் நீராமட்டும் பருசுகின்றவர்களும் காற்றைமட்டும் புசிப்பவர்களும் அப்படியே இலைகளைமட்டும் உட்கொள்ளுகிறவர்களும் புலன்களை வென்றவர்களும் மிகக பாச்யசாலிகளும் ஸவர்க்கத்தின் வழியைக் காண விரும்புமுள்ளவர்களும் மரவுரிகளையும் தோலகளையும் தரித்தவர்களும் தியானம்செய்கின்றவர்களும் இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கினவர்களுமான தவசிகளால் விளங்குவதும், தவசிகளால் வலிக்கப்பெற்றதுமான அழகிய ஆஸ்ரம மண்டலத்தைக் கண்டாள். பலவித மான்கூட்டங்களால் நிரம்பினதும் சூரங்குக் கூட்டத்துடன் கூடியதும் தவசிகளுடன் கூடியதுமான (அந்த ஆஸ்ரம மண்டலத்தைப்) பார்த்தவுடனே அவள் தேறுதலை அடைந்தாள். அழகிய புருவமுள்ளவளும் அழகிய கூந்தலுள்ளவளும் அழகிய பிந்தட்டுள்ளவளும் அழகிய கொங்கையுள்ளவளும் அழகிய பறகளைமைந்தவாபுள்ளவளும் காந்திபுள்ளவளும் அழகியஜகனமுள்ளவளும் நன்கு கறுத்தும் நீண்டுமிருக்கின்ற கண்களுள்ளவளுமான அந்த வீரசேன புத்திரன் பாரியையானவன், ஆஸ்ரமங்களுள்ளவிடத்தில துழைந்தாள். ஸ்திரீரத்னமும் மிக்க பாச்யவதியும் இரக்கப்படத்தக்கவளுமான அந்தத் தமயந்தி தவமுதியோர்களை நமஸகரித்து வினயத்தால் தலைகுனிந்து நின்றாள். சிறந்த தவசிகளான அவர்களைவராலும், 'உன் (வரவு) நல்வரவாகுக' என்று சொல்லப்பட்டாள்.

அந்தத் தபோதனர்கள், அங்கு இவளுககு முறைப்படி உபசாரம்செய்து, பிறகு, 'உட்காரக்கடவாய். நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்' என்று சொன்னார்கள். அழகிய இடையுள்ள (அவள்), 'ஓ! குற்றமற்றவர்களே! மிக்கபாச்யவான்களே! இங்கே பூஜயர்களான உங்களுக்குத் தவங்கனிலும் அக்னிகளிலும் தர்மங்களிலும்

லும் மிருகங்களிலும் பறவைகளிலும் ஸ்வதர்மானுஷ்டானங்களிலும் கேஷமமிருகுகின்றதா? என்று அவர்களைக் கேட்டனர். அவர்கள், புகழுள்ள அவளைப் பாராதது, 'சுபமானவளே! எல்லாவற்றிலும் குசலமே. எல்லா அங்கங்களிலும் குற்றமற்றவளே! நீ யார்? எதைச் செய்யவிரும்புகின்றாய்? சொலவாயாக. இங்கே உனது சிறந்த உருவத்தையும் மேலான காந்தியையும் கண்டே எங்களுக்கு ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. தேறுதலடை; துயரப்படாதே. கல்யாணி! நீ இந்த வனத்தின் தேவதையா? இந்த மலையின் தேவதையா? அல்லது, இந்த நதியினுடைய தேவதையா? இகழப்படாதவளே! உண்மையைச் சொல்' என்று கேட்டனர்.

அவள், அந்த ரிஷிகளை நோக்கி, 'ஓ! அந்தணர்களே! யான் இந்த வனத்தின் தேவதை அல்லேன்; இந்த மலையின் தேவதையுமல்லேன்; நதியின் தேவதையுமே அல்லேன். ஓ! தபோதணர்களே! நீங்கள் யாவரும் எனனை மானிட மங்கையாக அறியக்கடவீர். விவரமாகச் சொல்லுகிறேன். அதனை முழுமையும் என்னிடமிருந்து கேளுங்கள். விதர்ப்ப தேசத்தில் பீமன்என்னும் அரசன் ஆண்டுகொண்டிருக்கிறான். பிராமமணஸுரேஷ்டர்களே! என்னை அவனுடைய பெண்கை யாவரும் அறியக்கடவீர். நிஷததேசாதிபதியும் புத்திமானும் புகழ்மிக்கவரும் வீரரும் யுத்தத்தில் ஜயிக்கின்றவரும் கற்றறிந்தவருமான நளராஜரென்னும் அரசர் எனது நாயகர். தேவதைகளைப் பூஜிப்பதை முக்கியமாகக் கொண்டவரும் பிராம்மண ஜனங்களிடத்தில் அன்புள்ளவரும் நிஷத வம்சத்தைக் காப்பாற்றுகின்றவரும் மிக்க தேஜஸுள்ளவரும் மிக்க பலமுள்ளவரும் மெய்மையுடையவரும் தர்மத்தை அறிந்தவரும் அறிவாளரும் சொல்தவறுதலும் பகைவரை நொறுக்குகின்றவரும் பிராம்மணப்ரியரும் தெய்வத்தை முக்கியமாகக் கொண்டவரும் காந்தியுள்ளவரும் பகைவர்பட்டணங்களை ஜயிப்பவரும் இந்திரனுக்கு ஒப்பான காந்தியுள்ளவரும் நீண்ட கண்ணுள்ளவரும் பூர்ணசந்திரன் போன்ற முகமுள்ளவரும் பகைவர்களைக் கொல்லுகின்றவரும் சிறந்த யாகங்களைச் செய்தவரும் வேதவேதாங்கங்களின் கரையை அடைந்தவரும் பகைவரைப் போரில் கொல்லுகின்றவரும் ஸூரியணையும் சந்திரனையும் போன்ற காந்தியுள்ளவரும் பூமிபாலரும் ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் முக்கியமாயுடையவரும் ராஜஸ்ரேஷ்டருமான நளராஜரென்னும் அந்த எனது பார்த்தா, ரகஸ்யமாகக் கெடுப்பதில் எண்ணமுள்ளவர்களும் கல்வியறிவில்லாதவர்களும்

சூதில் தேர்ந்தவர்களும் கபடமுள்ளவர்களுமான இழிவானவர் சிலரால் (சூதில்) அழைக்கப்பட்டு ராஜ்யத்தையும் தனத்தையும் தோற்றார். தமயந்தியென்று பெயர்பெற்றவனும் நாடகரைக் காண்பதில் ஆசை கொண்டவளுமான என்னை அந்த ராஜ்யப்ரேஷ்டருடைய பாரியையாக அறியுங்கள். அப்படிப்பட்ட நான் துயர மடைந்தவளாகிப் போரில் வல்லவரும மகாதமாவும் அஸ்தரமறிந்த வரும் பர்ததாவுமான நளராஜரைச சோலைகளிலும் மலைகளிலும் தடாகங்களிலும் ஆறுகளிலும் அப்படியே எல்லாக்குடடைகளிலும் அப்படியே காடுகளிலும் எங்கும் தேடிக்கொண்டு இங்கு ஸஞ்சரிக்கிறேன். நாளை எவாநிமித்தம் மிக்ககொடியதும் பயத்தையுண்டுபண்ணக்கூடியதும் கோரமானதும் புலிகளாலும் மான்களாலும் அடையப்பட்டதுமான இரத்த தூக்கமான வனத்தை அடைந்தேனே நிஷத்தேசத்தது ஜனங்களுக்குப் பதியான நளராஜரென்னும் அந்த அரசா பகவான்களான உங்களுடைய இந்த அழகிய தபோவனத்தை அடைந்ததுண்டா? சில பகலிரவுகளில் நளராஜரைப் பாரேனாகில இந்தத் தேசத்தைவிட்டு ஜீவனை மோகூததுடன் சேர்ப்பேன். அந்தப் புருஷப்ரேஷ்டரில்லாமல் இந்த உயிர் வாழ்க்கையினால் எனக்கு என்ன பயன்? கணவரைப் பிரிந்த துயரால் வருத்தப்பட்ட நான் எவ்விதம் இருப்பேன்? என்று சொன்னான். பிறகு, வனத்தில் அவ்விதம் புலமபுகின்றவனும் தனியாயிருப்பவனும் பீமபுதரியுமான தமயந்தியை ஸதயவாதிகளான அந்தத் தவசிகள், 'ஓ! கல்யாணி! சுபமானவளே! வருங்காலம் உனக்குக் கேஷமத்தை தருவதாகுமென்பதை நாங்கள் தவத்தால் காண்கிறோம். நாளை விரைவில் பார்ப்பாய். ஓ! பீமன்மகளே! நிஷத்தேசத்திறகு அதுபதியும் பகைவர்களைக்கொல்லுகின்றவனும் தர்மானுஷ்டானஞ்செய்பவருள் சிறந்தவனுமான நளனைத் துன்பமற்றவனாகப் பார்ப்பாய். ஓ! கல்யாணி! எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டவனும் எல்லா ரதனங்களுடனுக்கூடினவனும் அதே சிறந்த நகரத்தை ஆளுகின்றவனும் பகைவரை அடக்குகின்றவனும் பகைவர்களுக்குப் பயத்தைச் செய்பவனும் நண்பர்களுக்குத் துயரைப் போக்குகிறவனும் கேஷமங்களுக்கு இருப்பிடமானவனும் அரசனுமான பதியை அடைவாய்' என்று சொல்லினார். அந்தத் தவசிகள் ராஜபுத்திரியான நளனுடைய பிரியமான மனைவியைப் பார்த்தது இவ்விதம் சொல்லி, அக்னிஹோதரங்களுடனும் ஆயிரமங்களுடனும் மறைந்தனர். அப்பொழுது, குற்றமற்ற அங்க

முள்ளவளும் வீரசேனராஜன் மருமகளுமான அந்தத் தமயந்தி பெரிய ஆசசரியத்தைக் கண்டு வியப்படைந்தனர். தமயந்தி, 'நான் பார்த்தேனே இது என்ன? என்னால் கனவு காணப்பட்டதோ? இங்கு என்ன ஸம்பவம் நேர்ந்தது? அந்தத் தவசிகள் யாவரும் எங்கே? அந்த ஆஸ்ரமமண்டலம் எங்கே? புண்யமான ஜலமுள்ள தும் பக்ஷிகளால் அடையப்பெற்றதும் அழகியதுமான அந்த நதி எங்கே? கணிகளாலும் மலாகளாலும் விளங்கும் அழகிய அந்த மரங்கள் எங்கே?' என்று ஆலோசித்தாள்.

மனிதப்புலியே! இவ்விதம் ஆசசரியமடைந்தவளும் தாமரை மலர் போன்ற கண்ணுள்ளவளும் பீமனமகளும் அழகிய சிரிப்புள்ள வளமான தமயந்தி, நெடுநேரம் ஆலோசித்தது, கணவனைப்பிரிந்த துயரமிக்கவளும் எளிமையுறவளும் நிரம்மாறின முகமுள்ளவளும் ஆயினாள். பிறகு, அவள், அங்கிருந்து வேறிடத்தை அடைந்து, கண்ணீரால் (தடைப்பட்டு) விளங்காத சொல்லுடன் ஓர் அசோக மரத்தைக் கண்டு கண்ணீரால் நிறைந்த கண்களுள்ளவளாகி, வனத்தில மலர்ந்ததும் தளிரகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் மனத்திற்குப் பிடித்ததும் பக்ஷிகளால் சபதிகப்பெற்றதும் மரங்களுட்கிறந்த மரமுமான அந்த அசோகமரத்தை அடைந்து, 'அந்தோ! கஷ்டம்! இந்தக்காட்டின் நடுவில் அழகிய இந்த மரமானது பலவான் (மலர் கணி முதலிய) அலங்காரங்களுடன் அழகிய சிறந்த மலைபோல் விளங்குகின்றது. ஓ! இனிய தோற்றமுள்ளவனே! அசோக! சீக்கிரம் எனனைச் சோகமற்றவளாகச் செய். அரசர் துயரமும் அச்சமும் துன்பமும்ற்றவராயிருப்பதை நீ பார்த்ததுண்டா? பகை வரை அடக்குகின்றவளும் தமயந்தி யென்ற எனக்குப் பிரிய பதியும் நிஷத்தேசத்தின் அதிபதியும் ஒற்றைவஸ்திரத்தின் பாதியால் சுற்றப்பட்டவரும் அழகிய உடம்பின் தோலுள்ளவரும் துக்கத்தால் பீடிகப்பட்டவரும் வீரரும் இந்தக் காட்டை அடைந்தவருமான நளராஜரேனனும் எனது நாயகரைப் பார்த்திருக்கின்றாயா? ஓ! அசோக மரமே! நான் துயரமற்றவளாகச் செல்லுமபடிசெய். அசோகமே! என்னுடைய சோகத்தைப் போக்குவதால் (அசோகன = சோகத்தைப் போக்குகிறவன் என னும்) உண்மையான பெயருள்ளவனாகக் கடவாய்' என்று புலம்பி னாள்.

இவ்விதம், பீமபுத்ரியான அந்தச் சிறந்த ஸ்கிரீ துன்பமுற்றவளாகி அந்த அசோக மரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு மிக்க பயங்கர

மான (வேறு) ஓர் இடத்தை அடைந்தாள். அவள் அனேக மரங்களையும் பல ஆறுகளையும் அப்படியே அழகிய பல மலைகளையும் பல மிருகங்களையும் பறவைகளையும் கண்டாள். அப்பொழுது, பீமன் மகள் கணவனைத் தேடிக்கொண்டு அங்குள்ள குகைகளையும் தாழ்வரைகளையும் ஆச்சரியமான தோற்றமுள்ள நதிகளையும் பார்த்தாள். பிறகு, அழகிய சிரிப்புள்ள தமயநதி அதிக வழியைக் கடந்து, தெளிவான ஜலமுள்ளதும் அழகியதும் மிகக் குளிர்ந்த ஜலமுள்ளதும் அகன்றதும் மடுக்களுள்ளதும் நீர்நொச்சிகளால் சூழப்பட்டதும் கிரொளஞ்சங்களாலும் குரரங்களாலும் மிக ஒலிக்கப்பெற்றதும் சகரவாகங்களால் சபதிககப்பெற்றதும் ஆமைகளும் முதலைகளும் மீன்களும் அடர்ந்ததும் விஸ்தாரமான திட்டுக்களால் விளங்குவதும் ரமயமாயுள்ளதுமான ஒரு நதியைத் தாண்டுகின்றதும் யானைகளாலும் குதிமைகளாலும் தேர்களாலும் நெருங்கினதுமான பெரிய ஜனநகூட்டத்தைக் கண்டாள். புகழுள்ளவளும் சிறந்த இடையுள்ளவளும் பிததுக்கொண்டவர் போன்ற உருவமுள்ளவளும் துயரத்தால் பீடிககப்பட்டவளும் அப்படியே பாதி ஆடையுடுத்தவளும் இளைத்தவளும் நிமமமாறினவளும் அழுக்கடைந்தவளும் புழுதியுடன கூடிய அவிழ்ந்த கூந்தலுள்ளவளும் நளனது மனைவியுமான அவள், பெரிய ஜனக்கூட்டத்தைக் கண்டவுடனே, அருகிற்போய், ஜனங்களின் நடுவில் ஹழைந்தாள். மனிதர்கள், அங்கு அவளைக்கண்டு, சிலர் பயந்து ஓடினர்; சிலர் கவலைமிகவராயினர்; அங்கே சிலர் கூகுரலிட்டனர்; சிலர் அவளைப் பரிகசித்தனர்; சிலர் பொறுமைப்பட்டனர். ஓ! பாரத! சிலர் அவளித்ததில் தயையைச் செய்தனர். 'ஓ! கல்யாணி! நீ யார்? யாரைச் சார்ந்தவர்? காட்டில் எதைத் தேடுகின்றாய்? நாங்கள் இங்கே உன்னைக்கண்டு அஞ்சுகிறோம். நீ மானிடப்பெண்ணா? கல்யாணி! நீ இந்த வனத்திற்காவது மலைக்காவது அல்லது திக்குக்காவது தேவதையா? நீ இயக்கியா? ராக்ஷஸியா? அல்லது தேவ ஸ்திரீயா? உண்மையைச் சொல். உன்னை நாங்கள் சரணமடைந்தோம். எல்லா விதத்திலும் எங்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்வாயாக. குற்றமற்றவளே! எங்களை ரக்ஷிப்பாயாக. ஓ! கல்யாணி! இந்தக் கூட்டமானது, எல்லாவிதத்தாலும் கேஷமமுள்ளதாகி, இங்கிருந்து விரைவாகச் செல்லும்படியும் எங்களுக்குக் கேஷமமுண்டாகும்படியும் செய்வாயாக' என்றும் வேண்டலும் செய்தனர்.

ராஜபுதரியும் கற்புள்ளவரும் கணவனைப் பிரிந்த துயரால் வருத்தப்பட்டவளுமான தமயநதி, அந்தக் கூட்டத்தால் அவளிடம் சொல்லப்பட்டவளாகி, பிறகு, கூட்டத்தலைவனையும் கூட்டத்தையும் நோக்கி, 'யௌவனமுள்ளவர்களும் முதியவர்களும் சிறுவர்களும் கூட்டத்தின் முன்போகின்றவர்களான இவருள்ள அனைவரும், என்னை, அரசன் மகனும் அரசன்மருமகனும் அரசன் மனைவியும் கணவரைக் காண்பதில் ஆசைபுள்ளவளுமான மனிதப் பெண்ணை அறியக் கடவீர். விதர்ப்பதேசத்தரசன் எனது தந்தை. நளராஜரென்று பெயர் பெற்றவரும் மிக்க பாக்யசாலிபுமான நிஷததேசத்தரசர் எனது நாயகர். பகைவரால் வெல்லப்படாத அவரைத் தேடுகின்றேன். புருஷஸுரேஷ்டரும் பகைவர் கூட்டத்தைக்கொல்லுகின்றவரும் எனது நாயகருமான நளராஜரை அறிந்திருப்பீர்களானால் சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்' என்று மறுமொழி சொன்னாள். பெரியகூட்டத்திற்குத் தலைவனும் கசியென்று பெயருள்ளவனுமான கூட்டத்தை நடத்துபவன், குற்றமற்ற அங்கமுள்ள அவளை நோக்கி, 'ஓ! கலயாணி! என் வாதத்தையே கேள். அழகிய சிரிப்புள்ளவளே! நான் கூட்டத்தை நடத்தும் கூட்டத்தலைவன். புகழ்ள்ளவளே! நானென்று பெயருள்ள மனிதனை நான் பாக்கவில்லை. மனிதரல்லாத மற்றப் பிராணிகளால் அடையப்படாத இந்தக் காடு முழுவதிலும் யானைகளையும் வேங்கைகளையும் காட்டெருமைகளையும் சிறுத்தைகளையும் கரடிகளையும் மான்களையும் பார்க்குகிறேன். பெரியகாட்டில் உன்னைத்தவிர வேறு மானிடப்பெணையாவது மானிடையாவது நான் பாக்கவில்லை. ஆதலால், யக்ஷராஜனான 1 மணிபத்திரன் எங்களுக்கு அருள்புரிவானாக' என்றான். பிறகு, அவள், எல்லா வியாபாரிகளையும் அந்தக் கூட்டத்தலைவனையும் நோக்கி, 'இந்தக் கூட்டம் எங்கே போகின்றது? இதனைச் சொல்லுங்கள்' என்று வினவினாள். கூட்டத்தலைவன், 'ஓ! அரசன் மகளே! இந்தக் கூட்டமானது உண்மையைக் காண்பவனை ஸுபாஹுவென்னும் சேதிராஜனுடைய தேசத்தைக்குறித்து லாபத்திற்காக விரைந்து போகின்றது' என்றான்.

1 'மணிபத்திரன் குபேரனுக்கடுத்தபடியான யக்ஷர் தலைவன். காடுகளையும் மலைகளையும் கடந்து செல்லும் பிரயாணிகளையும் வாத்தக்கக்கூட்டங்களை யும் காக்கும் தெய்வம்' எனப்பது இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ந ளோ பாக் யான பர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தமயந்தி வந்தீதகர் கூட்டத்துடன் சேன்று இரவு ஒரு துளக்கையில்
தங்கியதும், நீர்துடிக்கவந்த யானைகள் தமயந்தியைத்தவிரப்
பெரும்பாலாரைக் கொன்றதும், மஞ்சீனவர்களுடன்
தமயந்தி சேந்தகர் அடைந்ததும், அந்நாட்டரசன்
நாய் அவனைத் தன் அந்தப்புரத்தில் வளிக்கச்
செய்ததும்.)

குற்றமற்ற அங்கமுள்ள அவள், அப்பொழுது கூட்டத்தலைவ
னுடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுக் கணவனைக் காண்பதில் ஆசை
கொண்டவளாகி, அந்தக் கூட்டத்துடன் கூடவே போயினள்.
பிறகு, வியாபாரிகள், பலநாட்கள் சென்றபின், பயங்கரமான பெரிய
காட்டில் நான்கு பக்கத்திலும் அழகியதும் தாமரை மலர்களுடனும்
ஸௌகந்திக மலர்களுடனும் கூடியதும் ரம்யமானதும் மிக்க புற்க
ளும் விறகுகளுமுள்ளதும் அனேகம் கிழங்குகளுடனும் கனிசளு
டனும் கூடினதும் பலவித பசுதிகளால் அடையப்பெற்றதுமான
தடாகத்தைக் கண்டார்கள். மிகக்களைத்த வாகனங்களுள்ள அவர்
கள், சுதமமான ஜலமுள்ளதும் மனததைக் கவரக்கூடியதும் நன்கு
குளிர்ந்ததுமான அந்தத் தடாகத்தைக் கண்டு, தங்குவதற்கு எண்
ணங் கொண்டார்கள்; கூட்டத்தலைவனுடைய ஸம்மதத்தின்மேல்
சிறந்த வனத்திலும் நுழைந்தார்கள். பெரியகூட்டமானது ராத்ரி
முழுதும் தாமரைத் தடாகத்தை அடைந்து வளித்தது. பிறகு,
ஒலி அடங்கிய பாதி ராத்ரிவேளையில் இருட்டில் வர்த்தகக்
கூட்டம் அப்பொழுது களைத்தது தூங்கும்போது, மதப்பெருக்கால்
கலங்கின ஒரு யானைக்கூட்டமானது மலையின் தாழ்வரையினின்றும்
நீர் குடிப்பதற்காக வந்தது; பிறகு, அந்த வர்த்தகக்கூட்டத்தையும்
கூட்டத்திலுள்ள அனேகம் யானைகளையும் பார்த்தது. அப்பொ
ழுது, அதிக மதமுள்ள அந்தக் காட்டுயானைகளெல்லாம் அந்தக்
கிராமத்து யானைகளைக் கண்டு கொல்ல எண்ணங்கொண்டு வேக
மாக எதிர்த்தோடிவந்தன. எதிர்த்துவரும் அந்த யானைகளின் வேக
மானது மலையின் உச்சியினின்றும் சிதறிப் பூமியிலிழும் கொடுமுடி
களுடைய வேகம்போலத் தாங்கமுடியாததாயிருந்தது. யானைகள்
வேகமாக ஓடும்போது, காட்டிலுள்ள வழிகள் மறைந்துபோயின.

தாமரைக்குளத்தின்வழியை மறைத்துக்கொண்டு நன்கு தூங்குகிற தும் பூமியில் புரளுகின்றனுமான அந்தப் பெரிய கூட்டத்தை அந்தக் காட்டுயானைகள் விரைந்து துகைத்தன. தூக்கத்துடன் பேரிரைச்சலிடுகின்றவர்களும் புகலிடத்தை விரும்புகிறவர்களும் பெரிய பயங்கரமானாகக் காட்டிலுள்ள புதர்களைக்குறித்து ஓடுகிறவர்களான அவர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். யானைகளால் சிலர் தந்தவர்களாலும் சிலர் துதிக்கைகளாலும் சிலர் கால்களாலும் அடிக்கப்பட்டவர்களாகவும் கொல்லப்பட்ட ஓட்டகங்களாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்தவர்களாகவும் கலங்கின காலாள் ஜனங்களுள்ளவர்களாகவும் பயத்தால் ஓடுகின்றவர்களாகவும் அப்பொழுது ஒரு வராலொருவர் அடிக்கப்பட்டவர்களாகவும் பயங்கரமான சப்தங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு பூதலத்தில விழுந்தார்கள் ; மரங்களில் தாக்கி நொறுங்கினவர்களாகி மேடுபள்ளமான இடங்களிலும் விழுந்தார்கள். அரசனே ! மிக்க செல்வத்துடனிருந்த வியாபாரிக் கூட்டம் இப்படிப் பலவாற்றாலும் பலயானைகளால் தெய்வவசத்தால் ஆக்ரமித்துக் கொல்லப்பட்டது.

‘கஷ்டமான இந்த அகனி உண்டாயிற்று ; காப்பாற்றுங்கள் ; இப்பொழுது ஓடுங்கள் ; இந்த ரத்னக்குவியில் சிதறிவிட்டது ; எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் ; ஏன் ஓடுகின்றீர்கள் ? இந்தப்பணம் பொதுவானதே. என்வார்த்தை பொய்யன்று. மிகப்பயந்தவர்களே ! திரும்பவுமே சொல்லுகிறேன். ஆலோசனை செய்யுங்கள்’ என்று மூவுலகத்திற்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணும் பெரியசப்தம் உண்டாயிற்று. இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டு, (அவர்கள்) அப்பொழுது பயத்தால் ஓடினார்கள். பயங்கரமான அந்த ஜனங்களின் நாசமானது அவ்விதம் நடக்கும்போது தமயநதி பயத்தால் கலங்கினமனமுள்ளவளாகி விழித்துக்கொண்டாள். அவ்விடத்தில் எல்லா உலகத்திற்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணும் நாசத்தைப் பார்த்தாள். தாமரைமலருக்கு ஒப்பான கண்ணுள்ள சிறுமியானவள் முன் பார்த்திராத அதனைக் கண்டு, (அந்தத் துயரத்தில்) ஸம்பந்தமுள்ளவள் போலத் தேறுதலற்றவளாயும் பயத்தால் கலங்கினவளாயும் எழுந்தாள். அங்கு, கூட்டத்தினின்றும் அகிக் காயப்படாதவர்களாக விடப்பட்டவர்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து, ‘இது எந்தக் கர்மத்தின் பயன் ? நம்மால் மிக்க கீர்த்தியுள்ள மணிபத்திரனும் பூஜிக்கப்படவில்லை. அப்படியே, யசூர்களுக்கு அதிபதியும் செல்வமுள்ளவனும் பிரபுவுமான குபேரனும் பூஜிக்கப்படவில்லை ; நிச்சயம். அல்

லது, இடையூறுசெய்யும் தேவதைகளுக்கு முதலில் பூஜைசெய்யப் படவில்லை. அல்லது, இது சகுனங்களுடைய விபரீதமான பயனென்பது நிச்சயம். கிரஹங்களோ விபரீதமில்லை. வேறு எது இவ்விதம் வந்தது?' என்றனர். மற்றும் சிலர், இரக்கப்படததககவளும் சுற்றமும் பொருளுமற்றவளும் பிததுக்கொண்டவள் போன்ற தோற்றமுள்ளவளும் விகாரமான உருவமுள்ளவளும் மனிதரல்லாத உருவத்தைச் செய்துகொண்டு இப்பொழுது பெரிய கூட்டத்தினுள் துழைந்தவளுமான இந்தப்பெண்ணை மிக்க பயங்கரமான மாயை முன்னரே இவ்விதம் செய்யப்பட்டது. (இவள்) அரக்கியோ? அல்லது இயக்கியோ? அல்லது பயத்தை உண்டுபண்ணும் பேய்ச்சியோ? இந்தத் தீமைமுழுதும் இவளுடையதே; இது நிச்சயம். இவ்விஷயத்தில் ஆலோசனைசெய்ய வேண்டாம். கூட்டத்தைக் கொன்றவளும் பலருக்குத் துக்கத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவளும் கூட்டத்திற்கே பிசாசு போன்றவளுமான அந்தப் பாவியைப் பாராப்போமானால் கற்களாலும் புழுதிகளாலும் புற்களாலும் கட்டைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் அவராயமாகவே கொல்ல வேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். தமயந்தியோ, மிக்க பயங்கரமான அவர்களின் அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு வெட்கமுற்றுப் பயந்தவளாகி நடுங்கிக்கொண்டு அந்தத் தீமை வருமோ என்று சந்தேகித்துக் காடுள்ள இடத்துக்கு ஓடினாள். அவள், 'அந்தோ! எனமேல் தெய்வத்திற்குப் பயங்கரமான பெரிய கோபமிருக்கின்றதே? சேஷமத்தைத் தொடர்வதாயுமில்லையே? இது எந்தக் கர்மத்தின் பயன்? செய்கையாலோ மனத்தாலோ வாக்கினாலோ ஒருவருக்கும் ஒரு தீவகும் அணுவளவேனும் செய்யப்பட்டதாக நான் நினைக்கவில்லையே. இது எந்தச்செய்கையின் பயன்? வேறு ஜன்மத்தில் செய்யப்பட்ட மஹத்தானபாவமெனனை அடைந்திருக்கிறதென்பது திண்ணம். நான், பர்த்தாவின்றாஜ்யம் கவரப்பட்டதும் தன்னுடைய ஜனத்திலிருந்தும் தோல்வியும் கணவனைப் பிரிதலும் மக்களைப் பிரிதலும் நாதனிலலாமையும் பல துஷ்ட ஜந்துக்களாடர்ந்த வனத்தில் வாஸமும் ஆகிய மீளமுடியாததும் கஷ்டமாயுள்ளதுமான இந்த ஆபத்தை அடைந்து விட்டேனே' என்று தன்னைப்பற்றி அழுதாள்.

ஓ! நராகிப! பிறகு, மறுநாள் வந்தவுடன், கொல்லப்பட்டவர்கள் போக மிஞ்சின ஜனங்கள், காட்டுப் புதரிலிருந்து வெளிவந்து, அப்பொழுது கொலைசெய்யப்பட்ட உடன்பிறந்தானையும் தந்தையையும் மகனையும் நண்பனையும் குறித்துத் துக்கித்தார்கள். அழு

கிய சிரிப்புள்ள தமயந்தி, அப்பொழுது, கூட்டம் கொல்லப்படுகையில், பிராமமணாகளுடனிருந்தமையால் அந்த வனத்தில் அழிக்கப்படவில்லை. அங்கே, தமயந்தி, 'எனனால் என்ன பாவம் செய்யப்பட்டதோ? ஜனமற்ற காட்டில் எனனால் அடையப்பட்ட இந்த ஜனககடலும் எனனுடைய தூரதிருஷ்டததாலேயே யானைகூட்டத்தால் கொல்லப்பட்டது. எனனால் இப்பொழுதும் அந்தத் தூயரம் நெடுங்காலம் அடைய வேண்டியிருக்கிறதென்பது நிச்சயம். காலம்வராமல் (மனிதன்) மரிகமட்டான் எனனும் பெரியோரின உபதேசத்தைக் கேட்டிருக்கிறேன். (அதனால்தான்,) துக்கத்தை அடைந்த நான் இப்பொழுது யானைக் கூட்டத்தால் துக்கக்கப்படுகிறேன். இவ்வகை மனிதர்களுக்குத் தெய்வத்தால் செய்யப்படாதது ஒன்றும் இல்லை. எனனால், குழந்தைப்பருவத்திலும், இந்தத் துக்கம் வருவதற்குக் காரணமான பாவசெயல்கள் செய்யப்படாமலும் மனத்தாலும் சொல்லாலும் சிறிதும் செய்யப்பட்டதில்லை. ஸவயம்வரத்திற்காக வந்த லோகபாலர்களான தேவர்கள் அந்த ஸவயம்வரத்தில் நளராஜருக்காக எனனால் மறுக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய பிரபாவத்தாலேயே நான் பிரிவை அடைந்தேன் என்று நிச்சயமாக நினைக்கிறேன்' என்று வருந்தினாள். அரசுப்புலியே! துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவரும் சிறந்த ஸ்திரீயும் கற்புள்ளவளுமான அந்தத் தமயந்தி இவை முதலிய அந்தப் புலம்பல்களைப் புலம்பித் துக்கமும் சோகமும் மேலிட்டவளாகி, அப்பொழுது கொல்லப்பட்டவர்கள் போக மிஞ்சினவர்களும் வேதத்தின் கரைகண்டவர்களுமான பிராமமணர்களுடன் சென்றனர். போகின்ற அந்தச் சிறுமியானவள், நெடுநேரம் சென்றபின், மெய்பேசுகிறவனும் சேகிராஜனுமான ஸுபாஹுவினுடைய பெரிய பட்டணத்தை மலைக்காலத்தில் அடைந்தாள்.

அழகான எல்லா அங்குகளுமுள்ளவளும் பாதி ஆடையுட்க் தவளுமான அவளோ, உயர்ந்த கோபுரத்தையுடைய ஸுபாகுளின் அந்தச் சிறந்த பட்டணத்தில் துழைந்தாள். தளர்ச்சியுற்றவளும் இளைத்தவளும் எளிமைபுற்றவளும் அவிழ்ந்த கூந்தலுள்ளவளும் அழககடைந்தவளும் பித்தன்கொண்டவள் போலப் போகின்றவளுமான அவளை நகரவாசிகள் பார்த்தார்கள். அப்பொழுது, சேகிராஜனது பட்டணத்தில் துழைகின்ற அவளை அங்கே கண்டு கிராமவாசிகளின் புத்திரர்களான சிறுவர்கள் குதூஹலத்தினால் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவள் அவர்களால் சூழப்பட்டவளாகி ராஜ

மாளிகையின் ஸம்பததை அடைந்தாள. உபபரிகையிலிருக்கும அரசன் தாய், ஜனங்களால் சூழப்பட்ட அவளைக் கண்டு செவிலியை நோக்கி, 'போ; அவளை இங்கே எனினிடம் அழைத்துவா. துயர முற்றவளும் பாதுகாவலை விரும்புகிறவளுமான சிறுமியானவள் ஜனங்களால் துன்புறுத்தப்படுகிறாள். பித்துக்கொண்டவள் போல வேஷமுள்ளவளும் லக்ஷ்மிபோன்றவளும் நீண்ட கண்ணுள்ளவளுமான கலயாணியானவள் எனது வீட்டை விளங்கச் செய்கிறாள். (அவளுடைய) அவ்வித ரூபத்தையும் பார்க்கிறேன்' என்று சொல்லினள். அரசனே! அந்தச் செவிலியானவள, அந்த ஜனங்களைத் தடுத்தது தமயந்தியைச் சிறந்த உப்பரிகையில் ஏறிவரச்செய்து, ஆசசரியமடைந்து, 'இவ்விதம் அஸுகத்தை அடைந்தவளாயிருந்தும் சிறந்த சரீரத்தைத் தரிகிறாய். மேகங்களில் மின்னல் விளங்குவதுபோல விளங்குகிறாள். நீ யார்? எவனைச் சார்ந்தவள? சொல்லுவாயாக. ஓ! தேவதைபோன்ற காந்தியுள்ளவளே! ஸகாயமற்றவளாயிருந்தும் ஆடவர்களிடமிருந்து பயப்படாமலிருக்கின்றாய். ஆபரணங்களிலலாமலிருந்தாலும் உன்னுடைய ரூபம் மனிதர்களுடைய சாயிலை' என்று கேட்டனா. தமயந்தி, அவளுடைய அந்தச் சொல்லைக் கேட்டு, ராஜமாதாவையும் பார்த்து, மறுமொழி சொல்லலானா.

'என்னைக் கணவரைப் பின்பற்றியவளும் நல்ல குலத்தில் பிறந்த ஸைரந்தரியும் வேலைக்காரியும் இஷ்டப்படி வஸிகின்றவளும் கணிகளையும் கிழங்குகளையும் ஆகாரமாயுடையவளும் தனியாயிருப்பவளும் பொழுதுபோனவிடத்தில் தங்குபவளுமான மாணிடப் பெண்ணாக அறியக்கடவீர். என கணவர் எண்ணமுடியாத குணமுள்ளவர்; என்னையும் எப்பொழுதும் அனுசரித்தவர். வழியில் நிழல் தொடர்வதுபோல நானும் அந்த வீரரைப் பகதியுடன் அனுசரித்தவள். அவருக்குத் தெய்வச்செயலாக நன்கு சூதாடுவதில் மறுக்கமுடியாத பறறு வரைகடந்து உண்டாயிற்று. அவா சூதில் ஐயிக்கப்பட்டவராகத் தனியே காட்டை அடைந்தார். ஒற்றை ஆடையுடுத்தவரும் பித்துக்கொண்டவர்போலக் கலங்கின வருமான அந்தப் பர்த்தாவைத் தேறுதல்செய்துகொண்டு நானும் காட்டை அடைந்தேன். அந்த வீரர், காட்டில் வேறு ஒரு காணத்தத்தில் ஒரு சமயம் பசியுடன் கூடினவராகி, (போய்விடுமென்று) எண்ணாமல் ஒருவஸ்திரத்தையும் விட்டுவிட்டார். ஆடையற்றவரும் பித்துக்கொண்டவரைப்போல நினைவற்றவருமான அவரை

ஒற்றை ஆடையுடனிருந்த நான் எப்பொழுதும் பின்தொடர்ந்தவ ளாகிப் பல இரவுகள் தூங்கவில்லை. பிறகு, பலநாள சென்றபின், ஓர் இடத்தில் தூங்குகின்ற என்னைவிட்டு, வஸ்திரத்தின் பாதியைக் கிழித்துக்கொண்டு குற்றமற்ற என்னைப் பிரிந்துபோயினா. அப்படிப்பட்ட நான் தாமரையின் உட்காய்போன்ற காதலியுள்ளவ ரும் மனத்திற்குப் பிடித்தவருமான அந்தப் பார்த்தாவைத் தேடுகிற வளும் காணாதவளும் பகலும் இரவும் எரிககப்படுகின்றவளுமாகி, தேவனுக்கு ஒப்பானவரும் பிரியமானவரும் பிரபுவுமான பிரானைப் பரவரை ஆடையவில்லை' என்று சொல்லிக் குற்றமற்ற அங்கமுள்ள அவள நீர்நிரம்பின கண்ணுள்ளவளாயும் நடுங்குகின்றவளாயும் மிகக் துக்கத்தை அடைந்தவளாயும் நின்றனள்.

அரசன தாய், கண்ணீர் நிரம்பின கண்ணுள்ளவளும் தீன மானஸ்வரத்துடன் அவவிதம் மிகப் புலம்புகின்றவளுமான அந்தத் தமயந்தியைப் பார்த்துத் துயரமுற்றவளாகித் தானே சொல்ல லானா. 'கல்யாணி! நீ இங்கு வாரம் செய். எனக்கு உன்னிடத் தில் சிறந்த ப்ரீதியிருக்கின்றது. சுபமானவளே! உனது பர்த தாவை எனது வேலைக்காரர்கள் தேடுவார்கள். அல்லது, இங் கும அங்கும திரிந்துகொண்டு (அவா) தாமாதவையும் வருவா. சுபமானவளே! இங்கேயே வஸிக்கில், பர்த்தாவை அடைவாய்' என்றாள். ராஜமாதாவின் சொல்லைக்கேட்டு, தமயந்தி, 'ஓ! வீர ரைப் பெற்றவளே! உடன்பாட்டுடன் உன்னிடம் வஸிக்க விரும்பு கிறேன். 'எச்சிலை உண்ணவே மாட்டேன். பிறர்களை அலம்ப மாட்டேன். வேறு ஆண்பிள்ளைகளுடன் எக்காரணம்பற்றி யும் பேசேன்' என்று எனனால் விரதம் கைக்கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது. எனனை ஓர் ஆண்பிள்ளை விரும்புவனனால் அவன் உனனால் தண்டிக்கப்படவேண்டும். அடிக்கடி (விரும்புவனனால்) மூடான அவன் கொல்லப்படவும் வேண்டும். பர்த்தாவைத் தேடும்பொருட்டு மட்டும பிராமமணாகளைப் பாப்பேன். இப்படியானால், உன்னிட ம் இங்கு வஸிப்பேன்; சந்தேகமில்லை. இப்படியில்லையானால், ஓர் இடத்திலும் வஸிப்பதில்லை யென்பது என் மனத்திலிருக்கின்றது' என்ற சொல்லைச் சொன்னாள். தமயந்தியால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட ராஜமாதாவோ, 'இதை முழுமையும் செய்வேன். தெய்விகமாக உன்விரதமும் இவ்விதமிருக்கின்றது' என்னும் இதைச் சொல்லினள். ஜனாதிப! பாரத! ராஜமாதா, தமயந்தியை, நோக்கி, இவ்விதம்சொல்லி, பிறகு, ஸுநந்தை என்னும் பெயருள்ள தன்

மகளைப் பார்த்து, 'ஓ! ஸுநந்தையே! தேவரூபமுள்ள (இவளை) ஸைரந்திரி என்று அறிந்துகொள பிராயத்தால் ஒப்புமையை அடைந்த இவள உனக்குத் தோழியாக இருக்கட்டும். இவளுடன் கூடிக் கவலையற்ற மனமுள்ளவளாகி எப்பொழுதும் மகிழ்வாயாக' எனனும் இதனைச் சொன்னாள். பிறகு, ஸுநந்தை மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்து தமயந்தியை அழைத்துக்கொண்டு (மறறத்) தோழிகளால் சூழப்பட்டவளாகி வீட்டை அடைந்தாள். ஓ! அரசனே! அழகிய சணசனையுடைய அந்தத் தமயந்தி, வீரனான நளனை எப்பொழுதும் சிந்தித்துக்கொண்டு ஸுநந்தை என்ற ராஜபுத்திரியுடன் வாஸம் செய்தாள்.

அறுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ந ள ர பாக் ய ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(தமயந்தியைப் பிரிந்து காட்டில் தீரீயும் நளனைக் காட்டுத் தீயில் அகப்பட்ட கரீக்கோடகன் தன்னைக் காக்கவேண்டினதும், நளன் விடுவித்தவுடன், கரீக்கோடகன், அவனைக் கடித்து உருவை விகாரப்படுத்தி, முன்னுருவை அடையவீரும் பும்போது தன்னை நினைந்து உடுக்கும்படி மோல்ல ஆடை அளித்ததும்.)

ஓ! வேந்தனே! நளராஜனோ, தமயந்தியைவிட்டு (ப் பிரிந்து போய்ச்) செல்லமுடியாத காட்டில் எரிகின்ற பெரிய காட்டுத்தீயைப் பார்த்தான். அங்கு நடுவில், 'ஓ! நள! வா' என்றும், 'புண்யஸ்லோக!' என்றும் உரக்க அழைத்த ஒரு பிராணியின சப்தத்தைப் பல முறை கேட்டான். நளனும், 'அஞ்சாதே' என்று சொல்லிக்கொண்டு அக்னியின் நடுவிறசென்று, சுருட்டிக்கொண்டு படுததிருகுகின்ற அந்த நாகராஜனைப் பார்த்தான். அந்த நாகமும் அப்பொழுது நடுங்கிக் கொண்டு கைகூப்பி, 'அரசனே! மனிதரைக் காப்பவனே! என்னைக் கரீக்கோடகனென்ற நாகனாக அறி. ஓ! மனிதர்க்கதிபனே! 1 குற்றமற்றவரும் மிகக் பெருந்தவமுள்ளவருமான ஒரு பிரம்மரிஷி எனனால் வஞ்சிக்கப்பட்டார். கோபத்தால் சூழப்பட்ட அவரால், 'நீ ஸ்தாவரம்போல நளன் வருவரையில் இருக்கக்கடவாய்.

1 'அநாகா?' எனபது மூலம்; அநாகஸர் எனனும் முனிவா என்றும் கொள்ளலாம். 'நாரதா' எனபது நீலகண்டவியாகயான பாடம்.

அவன் இங்கிருந்து உன்னை (வேறு) ஓர் இடத்துக்குக் கொண்டு போவான். 1 ஆங்கே எனனால் செய்யப்பட்ட சாபத்தினினும் விடுபடுவாய்' என்று சபிக்கப்பட்டேன். அவரது சாபத்தால் ஓர் அடியிலிருந்து மற்றோர் அடி அசைவதற்கும் சகதியற்றிருக்கிறேன். உனக்குக் கேஷமத்தை உபதேசிப்பேன். நீ எனனைக் காப்பாற்றக் கடவாய். உனக்குத் தோழனும் ஆவேன். எனக்கு ஒப்பான பன்னகன இல்லை. உனக்குக் கனக்காதவனும் ஆவேன். சீக்கிரம் என்னை எடுத்தாச செல்' என்று நளனை நோக்கிச் சொல்லிற்று. இவ்விதம் சொல்லி அந்த நாகஸூரேஷ்டன கட்டைவிடல் அளவுள்ளதாயிற்று. நளன் அதனை எடுத்துக்கொண்டு காட்டுற தீயில்லாத இடத்தை அடைந்தான் அக்கினியறற இடைவெளியுள்ள இடத்தை அடைந்து விடஎண்ணங்கொண்ட அவனைக் காக்கோடகனென்னும் நாகம் திரும்பவும் சொல்லிற்று. நைஷத! நீ உன்னுடைய சில அடிகளை எண்ணிக்கொண்டுபோ. நீண்ட கைகளைபுடையவனே! அங்கு நான் உனக்குச் சிறந்த கேஷமத்தைச் செய்வேன்' என்றது பிறகு, எண்ணத் தொடங்கின அவனைப் 2 பக்தாவது அடியில் சடித்தது. கடிக்கப்பட்ட அந்த நளனுடைய அந்த உருவம் விரைவில் மறைந்து (மாறி) விட்டது. அந்த நளன்தான் விகாரப்படுத்தப்பட்டதைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்றவனாகி நின்றான். அந்த அம்சன், தன் சொந்த ரூபத்தைத் தரித்த நாகத்தைப் பார்த்தான்.

பிறகு, காக்கோடக நாகம், நளனைத் தேற்றிக்கொண்டு, 'ஓ! நள! உன்னை ஜனங்கள் தெரிந்துகொள்ளாதபடி உன்னுடைய ரூபம் எனனால் மறைக்கப்பட்டது. எந்தக் கலிநிமித்தம் அதிக துக்கத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டாயோ அந்தக் கலி என்னுடைய விஷத்தினால் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு உன்னிடத்தில் வலிப்பான். மஹாராஜ! அவன் உன்னை விடும்வரையில் விஷத்தால் நன்கு மறைக்கப்பட்ட அங்கங்களுடனும் துயரத்துடனும் 3 உன்னிடம் வலிப்பான். ஓ! அரசனே! சூற்றமற்றவனும் (வஞ்சிக்கத்) தகாதவனுமான நீ எவனால் வஞ்சிக்கப்பட்டாயோ அவனைக் கோபத்தால் வெறுத்து உனக்கு என்னால் ரகசிய செய்யப்பட்டது. ஓ! மனிதப்புலியே! தெற்றுப்பல்லுள்ள ப்ராணிகளிடமிருந்தும் பகைவர்களிடமிருந்தும் உனக்குப்

1 வேறு பாடம்.

2 'தச' என்ற வடசொல்லுக்கு, 'பத்து' என்றும், 'கடி' என்றும் பொருளுண்டாதலால் கடிக்கச்சொன்னதாகக்கொண்டது. 3 வேறு பாடம்.

பயமில்லை, நராதிப! எனது அனுககிரகததால் நீ 1 பிரம்மவிததும் ஆவாய். அரசனே! விஷ நிமித்தமான பீடையும உனக்கு உண்டா காது. ஓ! ராஜேந்திர! புத்தகங்களில் அடிக்கடி 'வெற்றியையும் அடைவாய அரசனே! நிஷத்ததார் தலைவனே! 'நான பாசுகன் எனற தேர்ப்பாகன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு இவகிருந்து அழகிய அயோத்தி நகரத்தில் நுதுபாணராஜனிடம் இப்பொழுதே செல். அவனோ சூதாடும் திறத்தை அறிந்தவன். இஷ்வாகு சூலத்திலுண்டான ஸ்ரீமானான அந்த ராஜன் அஸ்வஹருதயமென்ற விதையைப் பெற்றுக்கொண்டு அக்ஷஹருதயமென்ற விதையை உனக்குத் தருவான்; நண்பனுமாவான். அக்ஷவிதையை அறிந்தபின் சேஷமததுடன் சேருவாய். அப்பொழுது நீ உன்மனைவியுடனும் ராஜ்யத்தானும் மக்களுடனும் சேர்வாய். சோகத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. இதனை உண்மையாக உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஓ! நராதிப! சொந்த ரூபத்தை எப்பொழுது பாகக விரும்புவாயோ அப்பொழுது நீ எனனை நினைக்கக் கடவாய்; இந்த ஆடையையும் உடுத்திக் கொள்வாய். இந்த வஸ்திரத்தால் மறைக்கப்பட்டவனானால் சொந்த ரூபத்தை அடைவாய்' என்று சொல்லி அவனுக்குத் தெய்வத்தன்மைபொருந்திய இரண்டு ஆடைகளை அப்பொழுது கொடுத்தான். ஓ! கௌரவ! வேந்தனே! நாகராஜன் இவ்விதம் நளனுகுசு செய்திசொல்லி வஸ்திரத்தையும் கொடுத்தது விட்டு பிறகு அங்கேயே மறைந்தான்.

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ந ள ன ப ா க் ய ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(நளன் தன் பெயர் பாதகன் என்று சொல்லிக்கொண்டு அயோத்தியில் நுதுபர்ணராஜனிடம் சென்றதும், நுதுபர்ணன் நளனைத் தேர்ப்பாகனாக நியமித்ததும்)

அந்த நாகம மறைந்தவுடன், நைஷதனான நளன் புறப்பட்ட சூசென்று பத்தாவது நாளில் நுதுபர்ணனுடைய நகரத்திலுழைந்தான். அவன், 'நான் பாஹுகனென்னும் பெயரை யுடையவன். சூதிரைகளை நடத்துவதில் எனக்கு ஒட்பான ஸமர்த்

1 'பிரம்மணாகளிடமிருந்தும் பயமில்லை' என்பது வேறுபாடத்தின் பொருள்.

தன் பூமியில் இல்லை. சிரமமான காரியங்களிலும் உபாயங்களிலும் என்னுடன் நீங்கள் ஆலோசிக்கலாம். உணவுப் பொருள்களைச் சமைப்பதையும் பிறரைவிட விசேஷமாக அறிவேன இந்த உலகத்திலுள்ள சிறப்புகளையும் மற்றும் செய்ய மிக அரிய யாவற்றையும் செய்ய முயலுவேன். ஓ! ருதுபாண! என்னைப் போஷிக்கக் கடவாய்' என்று சொல்லிக்கொண்டு (ருது பாண) ராஜனை அடைந்தான். பூமிக்குப்பதியே! பிறகு, நளனூல இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்த ருதுபாணராஜன், அவனைப் பார்த்து மனத்தில மிகக் பரிதியை அடைந்து, 'ஓ! பாஹுக! (இங்கே) வலிப்பாயாக. உனக்குக் க்ஷேமமுண்டாகுக. இவற்றையெல்லாம் செய்வாய். எனக்கு எப்பொழுதும் விரைவாகச் (சவாரி) செல்வதில் எண்ணம் முக்கியமாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட என்னுடைய குதிரைகள் விரைவாகச் செல்லக்கூடிய உபாயத்தைச் செய். குதிரைகளுக்கும் தலைவனாயிரு. உனக்குப் பதினாயிரம் (பொன்) சம்பளம். ஓ! பாஹுக! உனக்கு எப்பொழுதும் வார்ஷ்டேயனும் ஜீவலனும் அருகிலிருந்து ஏவினவைகளைச் செய்வா. இவர்களுடன் கூடி மகிழ்வாய். என்னிடத்தில் வசிக்கக் கடவாய்' என்றான். இவ்விதம் அவனால் சொல்லப்பட்ட நான் வார்ஷ்டேயனுடனும் ஜீவலனுடனும் ருதுபாணனுடைய அந்த நகரத்தில் கௌரவிக்கப்பட்டவனாகி வஸித்தான்.

அந்த அரசன், அங்கே தமயந்தியைச் சிறத்திக் கொண்டு மாலேதோறும், 'இரங்கப்பட்டதக்க அவள் பசிதாகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவளும் களைத்தவளுமாகி அந்த மந்தனுடைய செயலை நினைத்துக்கொண்டு எங்குப் படுத்திருக்கிறாளோ? எவனை அடைந்து சேவிக் கிறாளோ?' (என்ற பொருளுள்ள) இந்த ஒரு சுலோகத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வரித்தான். இவ்விதம் சொல்லுகின்ற அரசனை ராதரியில் ஜீவலன், 'ஓ! பாகுக! எப்பொழுதும் எவளைக் குறித்து ¹ இவ்விதம் சோகிக்கின்றாய்? எவளைக் குறித்து இவ்விதம் துக்கிக்கின்றாயோ அவள் யாருடைய ஸ்திரீ என்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். நளராஜன் அவனை நோக்கிச் சொல்லவற்றான் :—'குறைந்த அறிவுள்ள ஒருவனுக்கு மிக்க பிரியமான ஒரு ஸ்திரீ இருந்தாள். அவனும் அவளுக்கு மிகக் பிரியமானவன். அந்த மந்தன், ஒரு காரணத்தினால் அவளை விட்டுப் பிரிந்தான். பிரிந்த மதிக்கெட்ட

1 'ஏவம்' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

அவன் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி அலைந்து திரிகிறான். அவன் சோகத்தால் வாட்டப்படுகின்றவனும் ஓய்வற்றவனுமாகி இரவும் பகலும் அவளை நினைத்துக்கொண்டு இராக்காலததில ஒரு ஸூலாகததைக் கானம் செய்கிறான். அவன் பூமிமுழுதும் சுற்றிக கொண்டு ஓர் இடத்தில் ஓனறை அடைந்து, (துக்கத்திற்குத்) தகாதவனாயினும் அந்தத்துக்கத்தைத் திருப்பவுமே நினைத்துக்கொண்டு வலிக்கிறான். கஷ்டத்திலும் காட்டில அந்தப் புருஷனைப் பின் தொடர்ந்தவனும் அறப்பாச்யமுள்ள அவனால் விடப்பட்டவனும் அந்த ஸ்திரீயோ உயிருடனிருப்பது அரிது தனிமையானவனும் சிற்றமியும் அறியாதவனும் தேடுகின்றவனும் அவ்விதம் தேடுவதற்குத் தகாதவனும் பசிதாகம் மேலிட்ட அங்கமுள்ளவனும் (அவள்) ஜீவிப்பது அரிது. ஐயா! எப்பொழுதும் துஷ்ட மிருகங்களால் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்றதும் பயங்கரமாயுள்ள துமான பெரிய காட்டில, (அவள்), அற்ப புத்தியுள்ளவனும் அற்பபாக்யமுள்ளவனுமான அவனால் விடப்பட்டாள்' என்றான். இவ்விதம் நைஷத ராஜன் தமயந்தியை நினைத்துக்கொண்டு அவவரசனது வீட்டில் அஜனாத வாஸததைச் செய்தான்.

அறபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தோடர்கீசி.)

(பீமராஜன் நளதமயந்தியரைத் தேடும்பொருட்டுப் பிராம்மணர்களைப் பல தேசங்களுக்கும் அனுப்பியதும், ஸூதேவனென்னும் அந்தணன் சேதீராஜன் அரசன்மனையீல் தமயந்தியைக் கண்டதும், தமயந்தி அந்தணனிடம் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு பேசுவதைக் கண்ட அரசன்தாய் தமயந்தியின் துழதலியவற்றை அவனிடம் கேட்டதும்)

நாடு கவரப்பட்ட நளன் பார்வையுடன் காணாமற்போன போது, பீமராஜன் மந்திரிகளுடன் கூடிப் பலமுறை ஆலோசனை செய்தான். எல்லாப் பிராமணர்களையும் வரவழைத்துப் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலானான் : 'எந்தப் பிராமணன் தமயந்தியையும் நளனையும் எல்லாப் பக்கத்திலும் தேடிக்கொண்கிறானோ அந்த

அந்தணனுக்கு ¹ அக்ரகாரததையும் பட்டணத்திற்கு ஒப்பான கிராமததையும் கொடுப்பேன்; நூறாயிரம் பசுக்களையும் கொடுப்பேன்' என்று தவிஜோததமர்களான எலலாப் பிராமணர்களையும் அழைத்துச் சொல்லி, அவ்விருவரையும் பார்க்கும் விருப்பததால் அப்பொழுது பயணப்படுததினன். பீமன், நிரமபின தனததைக் கொடுத்தது, 'நளனையும் என பெண்ணை தமயந்தியையும் தேடுங்கள். நளன் அறியப்பட்டு இந்தக் காரியம் நிறைவேறினவுடன், உங்களுள் அவ்விருவரையும் அழைத்துவருவனுக்கு ஆயிரம்பசுக்களைக் கொடுப்பேன். அக்ரகாரங்களையும் பட்டணத்திற்கு ஒப்பான கிராமத்தையும் தங்கத்தையும் அப்படியே வேலைக்காரர்களையும் வேலைக்காரிகளையும் கொடுப்பேன். தமயந்தியயாவது நளனையாவது இவகு அழைத்துவர முடியாமற்போனாலும் அறியப்பட்ட மாத்திரத்திலும் ஆயிரம்பசுக்களாகிய தனத்தைக் கொடுப்பேன்' என்று அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்த அந்தணர்கள் சந்தோஷமடைந்தவர்களாகிப் பட்டணங்களிலும் தேசங்களிலும் மனைவியுடன் கூடின நளனைத் தேடிக்கொண்டு எல்லாததிககுக்களிலும் சென்றனர்; நளனையாவது பீமபுத்திரியையாவது ஓர் இடத்திலும் பார்க்கவில்லை. பிறகு, தேடுபவனை ஸுதேவனென்று பெயருள்ள அந்தணன், சேதிபுரியில அரசன் மாளிகையில் தமயந்தியைக் கண்டனன். ராஜமாதாவும் அந்தத தமயந்தியைக் கொண்டே பிராம்மணர்களுக்குப் பரிமாறுவித்தான். ஸுதேவனும் போஜனத்திற்காக அங்கேயே பிரவேசித்தான். இளைத்தவரும் நிறம்மாறினவரும் அழுக்கடைந்தவரும் கணவனைப் பிரிந்துயரை முக்கியமாக உடையவரும் புகைக்கூட்டத்தால் சூழப்பட்ட அக்னியின் காந்தியைப் போலச் சிறிது பிரகாசித்தும் ஒப்பற்றதான ரூபத்துடன் கூடியவரும் நீண்டகண்ணுள்ளவரும் மிக்க அழுக்கடைந்து இளைத்திருப்பவருமான அவள் ² அரசனுடைய வாழ்ததுக்காலத்தில் ஸுநந்தையுடனிருப்பதைக் கண்டு அடையாளங்களால் ஆராய்ந்து தமயந்தியென்று ஊகித்தான்.

ஸுதேவன், 'இந்தஸ்திரீ முன் என்னைல் காணப்பட்ட உருவமுள்ளவளாக இருக்கிறாள். லோகத்திற்கு அழகான லக்ஷ்மி

1 'அகரம் = பிராம்மண போஜனம்; அதற்காக அரசன் சொத்திலிருந்து ஒதுக்கிவைக்கப்படும் நில முதலியவை அக்ரகாரம்' என்பது பழைய வரை.

2 'புண்யாஹவாசநே ராஜகு' என்பது மூலம்.

போன்றவனும், பூர்ண சந்திரன்போன்ற முகமுள்ளவனும்
 1 ஸ்யாமையும், அழகிய வட்டமான கொங்கையுடையவனும்,
 ஒளியால் எல்லாத்திக்குக்களையும் இருளற்றவையாகச் செய்
 கின்றவனும், தேவியும், அழகிய பத்மம்போன்ற நீண்டகண்ணுள்ள
 வனும், மன்மதனுடைய ரதிதேவியைப்போன்றவனும், எல்லா உல
 கத்திற்கும் பூர்ணசந்திரனின் காந்தியைப்போல விருப்பமானவ
 னும், அநத விதர்ப்பதேசமாகிற குளத்தினின்றும் தெய்வக்குற்
 மததால் வெளியில் எடுக்கப்பட்டதும் அழகுகிணலும் சேற்றினு
 லும் பூசப்பட்ட அங்கமுள்ளதும் மிக வாடினதுமான தாமரைக்
 கொடியைப் போன்றவனும், ராகுவால விழுங்கப்பட்ட சந்திரனை
 யுடைய பூர்ணிமை ராததிரியைப் போன்றவனும், பதியைப் பிரிந்த
 சோகத்தால் கலங்கினவனும், நீர்ப்பெருககுக் குறைந்த நதியைப்
 போல எளிமையுற்றவனும், தாமரையிலைகளும் மலர்களுமழிந்த
 தும் பயமுறுத்தப்பட்ட பக்ஷிகளையுடையதும் யானையின் துதிக்
 கையால் பீடிக்கப்பட்டுக் கலங்கினதுமான தாமரைததடாகத
 தைப் போன்றவனும், ஸுகுமாரியும், நன்கு அமைந்த அங்கமுள்
 ளவனும், ரதனங்களாவிழைக்கப்பட்ட மாளிகையில் வசிக்கத்தகக
 வனும், களைந்தெறியப்பட்டுச சூரியனால் காய்கின்ற தாமரைக்
 கொடிபோன்றவனும், ரூபத்துடனும் பெருந்தன்மையுடனும் நற்
 குணத்துடனும் கூடியவனும், அலங்காரத்திற்குத் தக்கவளாயினும்
 அலங்கரிக்கப்படாதவனும், ஆகாயத்தில் கறுத்தமேகத்தால்
 மறைக்கப்பட்ட புதிதான சந்திரகலையைப்போன்றவனும், ஸுகங்
 களும் இஷ்டானுபவங்களருமில்லாதவனும், பந்து ஜனததைப்
 பிரிந்தவனும், சரீரம் இளைததும் பர்த்தாவைப் பார்க்க விருப்பத
 தால் (அதனைத்) தரிக்கின்றவருமான இந்தத் தமயந்தியைக் கண்டு,
 இப்பொழுது கருதார்த்தனயினேன். ஸ்திரீக்குப் பூஷணமில்லா
 விடினும் பார்த்தாவே மேலான பூஷணமன்றோ? பிரகாசிக்
 கின்ற இவளோ அழகுள்ளவளாயிருந்தும் கணவனைப்பிரிந்

1 இதற்கு, கருமைநிறமுள்ளவள், நடு யெனவனத்திலிருப்பவள், மகக்
 னைப பெருக்கவள், காளி, அறுகு, மஞ்சள், அவுரி முதலிய பல பொருள
 களுண்டு. 'குளிரகாலத்தில இனிய குடுள்ளவையும் கோடைகாலத்தில
 இனிய குளிர்சசியுள்ளவையுமான அங்கங்களும் புடமிட்ட பொன்போன்ற
 நிறமுமுள்ள ஸ்திரீ' என்று கூறி இதனை விளக்க ஒரு சுலோகமும் காட்டுவர்
 படடி காவிய உரைகாரருள் ஒருவரான பரதமலலிகா. விரிவை இவா அந்
 நூல்க்குச் செய்துள்ள முத்தபோதவுரையில காண்க.

திருத்தலால் பிரகாசிக்கவில்லை. நான் இவளைப்பிரிந்தும் சோகத்தால் வாடாமல் தன் சரீரத்தை வைத்திருக்கிறுதலால் மிகவும் செயற்கரியசெயலைச் செய்கிறான். கருமையான கூந்தலின் நுணியுள்ளவளும் தாமரைமலர்போல நீண்டகண்ணுள்ளவளும் ஸுகத்திருத்தககவருமான இவளைத் துயரமடைந்தவளாகக்கண்டு எனது மனமும் கலங்குகின்றது. அழகுள்ள இந்தப் பதிவ்ரதையானவள் ரோகிணி சந்திரனை அடைவதுபோலக் கணவனை அடைந்து துககத்தின்கரையை எப்பொழுதுதான் கடப்பாளோ? நாட்டை இழந்த ஓர் அரசன் திரும்பவும் நாட்டை அடைந்து மகிழ்வதுபோல நான் இவளை மறுபடியும் அடைவதால் மகிழ்ச்சியை அடைவான். இது நிச்சயம். ஒத்த ஒழுக்கமும் பிராயமும் உள்ளவளும் ஒத்தநற்குலத்துடன் கூடினவளுமான தமயந்திக்கு நான் தகுதியானவன். கருமையான கண்ணுள்ள இவளும் அந்த நானுக்குத் தகுதியானவள். அளவிடமுடியாதவனும் வீர்யமும் பலமுமுள்ளவனுமான அந்த நானுடைய மனைவியும் பதியைப்பார்க்க விருப்பமுள்ளவளுமான இவளைத் தேற்றுவது எனது கடமை. பூர்ணசந்திரனபோன்ற முகமுள்ளவளும் துககத்தைப் பார்த்தே இராதவளும் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும் கவலையும் அழுகையும் மேலிட்டவளுமான இவளை யான் தேறுதல் செய்கிறேன்' என்று ஆலோசித்தான்.

இவ்விதம் ஸுதேவன் என்ற பிராம்மணன், பற்பலகாரணங்களாலும் அடையாளங்களாலும் அவளைத் தமயந்தி என்று நிச்சயித்துப் பிறகு அருகில் போய், 'ஓ! தமயந்தி! நான் உன் பிராதாவுக்கு இனிய நண்பனான ஸுதேவன்; பீமராஜனுடைய சொல்லால் உன்னைத்தேடுவதற்கு இங்கு வந்தேன். ஓ! அரசியே! உன்பிதாவும் மாதாவும் உன்ஸகோதரர்களும் சேஷமமாயிருக்கின்றனர். அங்கிருப்பவர்களும் நீண்டஆயுளுள்ளவர்களான உன்மக்களும் சொகயமே. பந்துகூட்டங்களும் உன் நிமித்தம் உயிரை இழந்தவர்கள் போல இருக்கின்றார்கள். தூற்றுக்கணக்கான பிராம்மணர்களும் (உன்னைத்) தேடிக்கொண்டு பூமியைச் சுற்றுகின்றனர்' என்றான். ஓ! யுகிஷ்டிர! தமயந்தி, அந்த ஸுதேவனை அறிந்துகொண்டு, தன்னுடைய அந்த எல்லா நணபர்களையும்பற்றிக் கிரமமாகக் கேட்டாளா. ஓ! அரசனே! தமயந்தி பிராதாவுக்கு இஷ்டனும் பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டனுமான ஸுதேவனைப்பார்த்துச் சோகத்தால் விரைந்து பீடிக்கப்பட்டவளாகி மிசவும் அழுதாள். ஓ! பாரதி! தனிமையில்

ஸுதேவனுடன் பேசுகிறவரும் அழுகிறவருமான அவளை ஸுநந்தையானவள் கண்டு, பிறகு, துன்பமுற்று வருந்தி, 'ஸைரந்திரியானவள் பிராம்மணனுடன் மிக அழுகிறாள். வேண்டுமானால், வந்து அவளை அறிவாயாக' என்று தன் தாயாருக்குச் சொல்லியனுப்பினாள். பிறகு, அப்பொழுது சேதிபதியான அரசனின் தாயானவள் அந்தப்புரத்தினின்றும் அந்தச்சிறுமி பிராம்மணனுடனிருந்த இடத்திற்குப் போனாள். வேந்தனே! பிறகு, ராஜமாதா, ஸுதேவனை அழைத்து, (இந்த) ஸ்திரீ எவனுடைய மனைவி? எவனுடைய மகள்? அழகியகண்ணுள்ள இவள உறவினரிடமிருந்தும் கணவனிடமிருந்தும் எவ்விதம் காணாமற்போனாள்? அந்தணனே! இவ்விதம் இருக்கின்ற பதிவரதையானவள உணரால் எவ்விதம் அறியப்பட்டாள்? இவற்றையெல்லாம் மீச்சமினறி உன்னிடமிருந்து கேட்க விரும்புகின்றேன். தேவரூபமுள்ள (இவளைக்) கேட்கின்ற எனக்கு உணமையாகச் சொல்' என்று வினவினாள். ஓ! அரசனே! இவ்விதம் அவளால் வினவப்பட்ட பிராம்மணஸ்ரேஷ்டனான ஸுதேவன், ஸுகமாக உட்காராது, தமயநதியின் உணமையைச் சொல்லலானாள்.

அறுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ந ளோ பாக் யான பர் வம். (தொடர்ச்சி.)

(அரசன்தாய் ஸுதேவனல் தமயந்தியின் உணமையை அறிந்து அவளுக்கிருந்த மச்சத்தாலும் தமயந்தியேன்று நீக்கியீத்து அவளைத் தகப்பனிடம் அனுப்பியது.)

ஸுதேவன், 'தர்மாதமாவும் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனுமான பீமனென்பவன் விதர்ப்பதேசத்தரசன். கல்யாணியான இவள் தமயந்தியென்று பெயர்பெற்ற அவனுடைய மகள். வீரஸேனபுத்திரனாகிய நளனென்பவன் நிஷத்தேசத்தரசன். இந்தக் கல்யாணி புத்திமானும் புணயஸலோகனுமான அவனுடைய மனைவி. பெரியமனமுள்ளவனும் பிராதாவினால் சூதாட்டததால் ஜயிக்கப்பட்டவனும் நாட்டைப் பறிகொடுத்தவனும தமயநதியுடன் சேர்ந்து போனவனுமான அவன் ஒருவராலும் அறியப்படவில்லை. அப்படி (தேடிவந்த) நாங்கள் தமயந்தியினிமித்தம் இந்தப் பூமிமுழுவதும் ஸஞ்சரிசுகின்றோம். ஓ! தேவி! அப்படிப்பட்ட இந்தச் சிறுமி உன்னுடைய வீட்டில் அடையப்பட்டாள்.

ரூபத்தால் இவளுக்கொப்பான மானிடப்பெண் இல்லையன்றோ? ஸயாமையான இவளது புருவங்களின் நடுவில் உடன் பிறந்த தும் மேலானதும் தாமரைமலர் போன்றதும் மறைந்ததுமான இந்த மறுவானது, இவளது அழுக்கால் மறைக்கப்பட்டு மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட சந்திரன்போல என்னால் பார்க்கப்பட்டது. இவள் எல்லாரிலும் சிறந்து விளங்குவனென்பதற்கு அடையாளமாகப் பிரம்மாவால் அமைக்கப்பட்ட இது (வளர் பிறை) பிரதமையால் தெளிவாகத் தெரியாத சந்திரகலைபோல நன்கு விளங்கவில்லை. இவளுடைய சரீரமானது அழுக்கால் மிகப் பூசப்பட்டிருந்தும் ரூபம் மறைந்துபோகவில்லை; (நீராட்டமுதலிய) சுததிகள் செய்யப்படாமலிருந்தும் பொன்போல விளங்குகின்றது. சிறுமியான இந்தத் தேவி, மறைக்கப்பட்ட அக்கினியானது சூட்டினால் அறியப்படுவதுபோல இந்தச் சரீரத்தாலும் இந்த மச்சத தாலும் குறிப்பிக்கப்பட்டு என்னால் அறியப்பட்டாள்' என்றான்.

ஓ! அரசனே! அந்த ஸுதேவனுடைய அந்த வாததையைக் கேட்டு, ஸுநந்தை மச்சததை மறைத்துக்கொண்டிருந்த அழுகைத் துடைத்தாள். அந்தத் தமயந்தியினுடைய அந்த மறுவானது, அழுக்குப் போக்கப்பட்டவுடன், மேகமற்ற ஆகாயத்தில் சந்திரன் விளங்குவதுபோல மிக விளங்கிற்று. ஓ! பாரத! மச்சததைக் கண்டவுடன், ஸுநந்தையும் ராஜமாதாவும் அவளைக் கட்டிக் கொண்டு ஒரு முகூர்த்த காலம் அழுதுகொண்டு நின்றனர். ராஜமாதா கண்ணீரைவிட்டுக்கொண்டு, மெள்ள, 'இந்த மறுவினால் என் உன்பிறந்தாளின் பெண்ணென்று குறிப்பிக்கப்பட்டவளாகிறாய். ஓ! அழகிய தோற்றமுள்ளவளே! நானும் உன் தாயும், தசார்ணதேசாதிபதியும் மகாத்மாவுமான ஸுதர்மாவென்ற அரசனுடைய பெண்கள். அவள் பீமராஜனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டாள். நானே வீரபாகுவேந்தருக்குக் கொடுக்கப்பட்டேன். தசார்ணதேசத்திலுள்ள பிதாவின் வீட்டிலுள்ள பிறந்ததை நான் பார்த்தேன். ஓ! அழகியவளே! உனக்கு இதுவும் பிதாவின் வீடுபோன்றதே. தமயந்தி! இந்தச் செல்வம் எனக்கு எவ்விதமோ அவ்விதமே உனக்கும்' என்னும் இதனைச் சொன்னாள். மன்னவ! தமயந்தி, சந்திரதாஷமுள்ள மனததுடன் அந்த மாதாவின் ஸுதேவாரியை வணங்கி, 'அறியப்படாதவளாயிருந்தும் வேண்டிய எல்லாவஸதுக்களாலும் திருப்தி செய்யப்பட்டவளும் எப்பொழுதும் உன் னால் காப்பாற்றப்பட்டவளுமாகி உன்னிடத்தில் ஸுகமாக வாஸளு

செய்தேன். ஸுகவாஸததிலிருந்து மிக்க ஸுகமானவாசம் உண்டாகப்போகின்றது. இதில் ஸந்தேகமில்லை. தாயே! நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்த எனக்கு அனுமதி கொடுக்கக்கடவாய். குழந்தைகளான எனனுடைய பிள்ளையும் பெண்ணும் அழைத்துப் போகப்பட்டு அங்கு வலிக்கின்றார்கள். பிதாவையும் என்னையும் பிரிந்தவர்களும் துயரத்தால் பீடிக்கப்படுகின்றவர்களுமான அவர்கள் எவ்விதம் இருக்கின்றார்களோ? விதர்ப்பதேசத்திற்கு விரைந்து செல்ல விரும்புகிறேன். என்னிடத்தில் சிறிதும் ப்ரியத்தைச் செய்ய விரும்புவாயானால் இந்த விஷயத்தில் எனக்கு வாகனத்தைக் கட்டினாயிடுவாயாக' என்னும் இந்த வசனத்தைச் சொன்னார்.

ஓ! அரசனே! பரதஸுரேஷ்ட! பிறகு, தாயின் ஸஹோதரியான ராஜமாதா களிப்புற்று, 'சரி' எனறே அவளுக்குச் சொல்லிப் புத்திரனுடைய அனுமதிப்படி, பெரிய சேனையால் காக்கப்பட்டவளும், சோபையுள்ளவளுமான (அவளை) நல்ல அன்னத்துடனும் பானத்துடனும் வஸ்திரங்களுடனும் கூடியவளாக மனிதரால் சுமக்கப்படும் வாகனத்துடன் அனுப்பினார். பிறகு, அழகிய அவள் விரைவாகவே விதர்ப்பதேசத்தை அடைந்தாள். பந்துஜனங்களனைவரும் மிக்க களிப்புற்று அவளைப் பூஜை செய்தனர். ஜனாதிப! புகழ்பெற்ற தமயந்திதேவி, உறவினர்களும் அந்தக் குழந்தைகளும் மாதாபிதாக்கள் இருவரும் தோழியரனைவரும் மற்ற யாவரும் சேஷமமாயிருப்பதைக் கண்டு, தேவதைகளையும் பிராமமணர்களையும் சிறந்த முறையுடன் பூஜைசெய்தனர். அரசனும் பெண்ணைக் கண்டு ப்ரீதிபுள்ளவனாகி உடனே ஸுதேவனை ஆயிரம் பசுக்களாலும் கிராமத்தாலும் தனத்தாலும் திருப்தி செய்தனன். ஓ! அரசனே! அந்த ஸ்திரீ பிதாவின் அந்த வீட்டில் இரவு வாஸம் செய்து ஸ்ராமத்தைப் போக்கிக்கொண்டவளாகி மாதாவை நோக்கிப் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலானார்.

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ந ளோ ப ர க் யா ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(தமயந்தியால் அனுப்பப்பட்ட அந்தணர்கள் நளனைப் பலவிடங்களிலும் தேடியது.)

தமயந்தி, 'தாயே! உனக்கு உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன். என்னை உயிருடனிருக்க விரும்புவையாயின், நரவீரரான நளராஜ

ரை வரவழைப்பதில் திருட்பவும் முயற்சி செய்வாயாக' என்றாள். தமயநதியால் அவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அரசியான அந்தத் தேவியும், மிக்க துக்கத்தை அடைந்தவளும் கண்ணீரால் மறைக்கப்பட்ட வளும், உததரம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அப்பொழுது, அந்த அவஸ்தையை யுடைய அவளைக் கண்டு அந்தப்புரம் முழுதும், 'ஆ! ஆ!' எனினும் ஒலிமிக்கதாகி மிகவும் அழுதது. பிறகு, பீமமஹாராஜனை நோக்கி (அவனுடைய) மனைவி, 'ஓ! மனிதரைக் காப்பவரே! தமயந்தி பாததாவைக்குறித்து மிகத்துயரப்படுகிறாள். விபுவே! அவள் வெட்கத்தை விலக்கித் தானே சொல்லினள். உமது வேலைக்காரர்கள் புணயஸலோகனான நானைக் காண முயல்க்கடவர்' என்றாள். அவளால் தூண்டப்பெற்ற அரசன் தன்வசத்திலிருக்கின்ற பிராம்மணர்களை, 'நனைப்பார்க்கும் விஷயத்தில் முயற்சியெய்யுங்கள்' என்று சொல்லி எல்லாத் திசைகளிலும் அனுப்பினான். பிறகு, அந்தப் பராம்மணர்கள், அப்பொழுது விதர்ப்பாதிபதியின் உததரவினால் புறப்பட்டுத் தமயநதியிடம்¹ வந்து, 'நாங்கள் நனைத்த தேடப் புறப்பட்டோம்' என்று சொல்லினர். பிறகு, தமயநதி, அவர்களைப்பார்த்தது, 'எல்லாராஜ்யங்களிலும் ஜனக்கூட்டங்களிலும் ஆங்காங்கு, 'சூதாடியே! காதல! தூங்குகின்றவளும் காதலியுமான நாயகியான என்னைக் காட்டில் விட்டு என பாதிஆடையைக் கிழித்துக்கொண்டு நீ எங்கே போயினை? அந்தச் சிறுமி உன்னை காணப்பட்டது போலவே பாதி ஆடையால் சுற்றப்பட்டவளும் மிக எரிக்கப்படுகிறவளும், உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். ஓ! அரசனே! தேவ! அந்தச் சோகத்தினால் எப்பொழுதும் அழுகின்ற அவள் விஷயத்தில் தயை செய். மறுமொழியையும் சொல்' என்ற இந்த வார்த்தையை அடிக்கடி சொல்லுங்கள்' என்று சொல்லி, 'காற்றால் அசைக்கப்படுகின்ற நெருப்பானது காட்டை எரிக்குமன்றோ? மனைவியானவள் கணவனால் எப்பொழுதும் போஷிக்கப்படாத தகுந்தவளும் காக்கப்படாத தகுந்தவளும்ன்றோ? தர்மத்தை அறிந்திருக்கின்ற உத்தமனை உனக்கு யாது காரணத்தால் அவ்விரண்டும் இல்லாமற்போயின? புகழ்பெற்றவனும் புத்திமானும் நற்குலத்தில் உதித்தவனும் எப்பொழுதும் தயையுடன் கூடியவனுமான நீ என் பாக் கியக்குறைவினால் தயையற்றவனாயின்பென்று ஸந்தேசிக்கிறேன். புருஷப்புவியே! ஆனதுபற்றி, என்விஷயத்தில் தயை செய்வா

யாக. மனிதரிற் சிறந்தவனே! சூரமில்லாமையானது மேலான தர்மமென்று உன்னிடமிருந்தனரே என்கலை கேட்கப்பட்டது' எனபதைபும, இப்படி என்கிடதில தயை செய்யக்கூடியவாறு மற்றதையும் சொல்லக்கடவீர். இவ்விதம் சொல்லுகின்ற உங்க ளுக்கு ஒருவன் மறுமொழி சொல்வானால், 'அவன் யார்? எங்கு இருக்கிறான்?' என்று அமமனிதனை எவ்விததாலும் நீங்கள் அறிய வேண்டும். ஓ! பிராமமணஸ்ரேஷ்டர்களை! எந்த மனிதன் இவ் வித வார்த்தையைக் கேட்டு மறுமொழியைச் சொல்லுவானே அவ னது அந்த வார்த்தையைக் கிரகித்து வந்து எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். நீங்கள், அஜாக்ரதையிலலாதவர்களாகி, பீமராஜர் உத தரவால் ஸஞ்சரிப்பதையும் திரும்பி இங்கு வருவதையும் எவரும் அறியாதபடி செய்யவேண்டும். அவன் தனமுள்ளவனாயிருந்தாலும், அல்லது தனமற்றவனாயிருந்தாலும், அல்லது சுகியற்றவனாயிருந்தாலும் அவனது தொழிலை அறிந்துவரக்கடவீர்' என்றான்.

ஓ! அரசனே! இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட அந்தபிராமமணர் கள், அவ்விதம் துககமடைந்த நளனைத் தேடுவதற்கு அப்பொழுது எல்லாத திக்குக்களிலும் சென்றார்கள். ஓ! வேந்தனே! அந்தப் பிராமணர்கள் ராஜ்யங்களுடன் கூடின பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலும் இடைச்சேரிகளிலும் அவ்விதமே ஆசிராமங்களிலும் தேடியும் நளனைக் காணவில்லை. ஜனாதிப! பிராமணாயாவரும் தமயந்தியால் சொல்லப்பட்ட அந்த வாக்கியத்தையும் ஆங்காங்கு (உள்ளவர்கள்) கேட்கச் சொல்லினர்.

அறுபத்தேட்டாவது அந்நாயம்.

ந ள ர ப ர க் ய ர ன ப ர் வ ம். (தோடர்கீசி.)

(பர்ணாதனென்னும் பிராம்மணன் நுதுபர்ணனது அரண்மனையில் பாஹு கர் கேட்கத் தமயந்தியின் சொல்லைச் சொல்லியதும், அவன் தனிமையில் பர்ணாதனுக்கு மறுமொழி சொல்லியதும், பர்ணாதன் திரும்பி வந்து தமயந்திக்கு அதனைத் தெரி வித்ததும், அவனால் ஸந்தேகித்து அனுப்பப் பட்டஸ்தேவன் அயோத்தி சென்று, மறு நாள் தமயந்தியின் ஸ்வயம்வரமென் டுதை நுதுபர்ணனுக்குத் தெரி வித்ததும்.)

பிறகு, நீண்டகாலஞ் சென்று, பர்ணாதனென்னும் பிராம்ம ணன், (விதர்ப்ப) நகரத்தைத் திரும்பவும் அடைந்து தமயந்தியை

நோக்கி இவ்வார்த்தையைச் சொல்லினன் : ‘ஓ! தமயந்தி! இரவும் பகலும் நாளினதேடுகின்ற நான அயோததி நகரத்தை அடைந்து 1 பாகஸ்வரி என்னும் ருதுபர்ணனை அடைந்தேன். சிறந்த நிற முளளவளே! மிக்க பாக்யசாலியான ருதுபர்ணன் ஜனக்கூட்டத்தில் உனது வாகயத்தை நீ சொல்லியபடி கேட்கச் செய்யப்பட்டான். எனனால் அடிகடி சொல்லப்பட்டும் அதைக்கேட்டு ருதுபர்ணராஜனும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை; ஸபையிலுள்ள ஒருவனும் சொல்லவில்லை. அரசனால் விடையளிக்கப்பட்ட என்னிடம் ஏகாந்தத்தில் ருதுபர்ணனுடைய வேலைக்காரனும் பாஹுகனென்னும் பெயரினால் பிரஸித்திபெற்றவனும் அந்த நரேந்திரனுக்குத் தேர்ப்பாகனும் விகார வடிவமுள்ளவனும் குறுகிய கையுள்ளவனும் வாகனங்களை விரைந்து செலுத்துவதில் வல்லவனும் உணவுப் பொருள்களை நன்கு சமைப்பவனுமான ஒருவன் பேசினன். அவன் மிக்க பெருமூசுசெறிந்தும் அடிக்கடி அழுதும் என்னைக் குசலத்தைக்கேட்டுமே, பிறகு, ‘குலஸ்திரீகளான பதிவ்ரதைகள் கஷ்டத்தையடைந்தார்களாயினும் தமமைத நாமாகவே காக்கின்றனர். (அவர்களால்) ஸவாக்கம் ஜயிக்கப்பட்டதென்பதில் ஸம்சயமில்லை. மேலான ஸ்திரீகள் பர்ததாக்களால் விடப்பட்டார்களாயினும் ஒருபொழுதும் கோபியார்; ஒழுக்கத்தைக் கவசமாகவுடைய பிராணன்களைத் தரிக்கின்றார்கள். கஷ்டத்திலிருப்பவனும் மூடனும் ஸுகத்திலிருந்து நழுவினவனுமான அவனால் விடப்பட்ட விஷயத்தில் அவள் கோபிப்பது தகாது. உணவை விரும்பினவனும் பறவைகளால் ஆடை கவரப்பட்டவனும் மனோவியாதிகளால் எரிக்கப்படுகின்றவனுமான (அவன்) விஷயத்தில் ஸயாமையானவள் கோபிப்பது தகாது. மரியாதை செய்யப்பட்டவளாயிருந்தாலும், மரியாதை செய்யப்படாதவளாயிருந்தாலும் ஸயாமையானவள், அவ்விதம் போனவனும் ராஜயத்தை இழந்தவனும் செல்வமற்றவனுமான பர்ததாவைக் கண்டு கோபிப்பது தகாது’ என்று இதனைச்சொன்னான். அவனது அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு நான் விரைவாக இங்கே வந்தேன். கேட்டு, நீ உன் விருப்பப்படி செய்; அரசனுக்குமே தெரிவிப்பாயாக’ என்றான்.

ஓ! மனிதர்க்கதிபதியே! தமயந்தி, பர்ணைனுடைய இந்தச் சொல்லைக் கேட்டு, நீர்நிரம்பின கண்ணுள்ளவளாகி ரஹஸ்யமாக

1 ‘பாங்காஸுரி’ என்பது வேறு பாடம். ‘பங்காஸுரன் குமாரன்’ என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

மாதாவையடைந்து, 'தாயே! பீமராஜரிடத்தில் இந்த விஷயத்தை ஒருபொழுதும் தெரியப்படுத்தக் கூடாது. நான் உன் முன்னிலையில் ஸுதேவனென்கிற பிராமமண ஸுரேஷ்டனை ஏவுவேன். எனக்குப் பிரியத்தை விருமபுவாயானால் பீமராஜர் எனது அபிபாயத்தை அறியாதபடி நீ செய்யவேண்டும். தாயே! ஸுதேவனால் (கடவுள் வணக்க முதலிய) எவ்வித மங்களத்தைச் செய்து சீக்கிரம் பந்துக்களைக் குறித்து நான் அழைத்துவரப்பெற்றேனோ அவ்விதமங்களத்துடனே இப்பொழுது ஸுதேவன் ருதுபாணனுடைய பட்டணத்தில் வஸிக்கின்றவரும் பகைவரை அடக்குகின்றவருமான நளராஜரை அழைத்துவர இங்கிருந்து அயோதயாபுரிக்குச் செல்லக்கூடவன் ; தாமதம் வேண்டாம்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, விதாபபன்குமாரியான தமயந்தி ஸரமபரிகாரம் செய்து கொண்ட தவிஜ ஸுரேஷ்டனான பாணத்தை மிக்க தனத்தால் ஸமமானம்செய்தாள். மிக்க தனத்தால் பூஜைசெய்து அவனை நோக்கி, 'ஓ! அந்தணரே! நளராஜர் இங்கு வந்ததும் திருமபவும் உமக்குப் பொருளைத் தருவேன். ஓ! தவிஜோத்தமரே! மற்றவன் செய்யமுடியாத தும் நான் பர்த்தாவுடன் விரைவில் சேரத்தக்கதுமான (மிகக்) உபகாரம் எனக்கு உடமாலன்றோ செய்யப்பட்டது?' என்றும் கூறினாள். பிறகு, இவ்விதம் சொல்லக் கேட்டவனும் விருப்பம் நிறைவேறியவனும் நல்ல பெரிய மனமுள்ளவனுமான அவன் மிக்க மங்களமான ஆசீர்வாதங்களால் தமயந்தியைத் தேற்றி வீட்டை அடைந்தான்.

ஓ! யுகிஷ்டிர! பிறகு, தமயந்தி, ஸுதேவனை வரவழைத்து, துக்க சோகங்களுடன் கூடியவளாகி, மாதாவின எதிரில், 'ஓ! ஸுதேவரே! (அயோதயா) நகரியை அடைந்து, அயோதயா வாஸியான ருதுபர்ணராஜனிடம், 'பீமபுத்திரியான தமயந்தி வேறு பர்த்தாவை அடையவிருப்பமுள்ளவளாகி மறுபடியும் ஸவயம்வரத்தில் இருக்கப்போகிறாள். அங்கு எல்லா அரசர்களும் அரசகுமாரர்களும் செல்லுகிறார்கள். அப்படியே குறிப்பிடப்பட்ட அந்தக்காலமும் நாளைத் தினமேயாகும். பகைவரை அடக்குபவனே! இப்படிச் செல்வது உனக்கு முடியுமானால், விரைவாகச் செல்லு. அவள் ஸூரியோதயத்தில் இரண்டாவது பர்த்தாவை வரிககப்போகின்றாள். வீரனான அந்த நான் உயிருடன் இருப்பதாகவோ மரித்ததாகவோ அறியப்படவில்லை' என்றசொல்லைச் சொல்லும்' என்றாள். மஹாராஜனே!

பிராம்மணனான ஸுதேவன், அவளால சொல்லப்பட்டபடி, அப் பொழுது ருதுபர்ணராஜனை அடைந்து சொல்லினன்.

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ந ளோ பாக் யான பர்வம். (தோடீச்சீ.)

(ருதுபர்ணன் பாகுகளைத் தேரோட்டச்செய்து வாரீஷ்ணையனுடன் தமயந்தீ ஸ்வயம்வரத்திற்காகப் புறப்பட்டுச் சென்றதும், வாரீஷ்ணையன் பாகுகளது தேரோட்டும் திறமையைப் பார்த்து அவனை நளனென்று சந்தேகித்ததும்.)

நராதிபதினான அந்த ருதுபர்ணராஜன், ஸுதேவன் வார்த்தையைக்கேட்டு, வாரீஷ்ணையன் முதலிய ஸாரதிகளை வரவழைத்தும் பாகுகளையும் அழைத்துப் பிராம்மணனிடமிருந்து கேட்ட தமயந்தியின் ஸ்வயமவரசு செய்தியைச் சொன்னான். மெல்லிய வராததையால் இன்மொழி கூறிக்கொண்டு, பாகுகளை நோக்கி, 'சுதிரையின் ததவமறிந்தவனே! ஓ! பாகுக! (முடிபுமென்று) எண்ணுவையாயின், தமயந்தியின் ஸ்வயம்வரத்தைக் குறித்து விதாப்ப தேசத்துககு ஒரே நாளில செல்லவிருமபுகிறேன்' என்று சொன்னான். ஓ! கௌந்தீதய! அந்த அரசன் இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட நளனுடைய மனமானது துக்கத்தால் வெடித்தது. பெரிய மனமுள்ள அவன், 'துக்கத்தால் மயக்கப்பட்ட தமயந்தி இவ்விதம் ஆகிவிடுவாளா? என்ன? அல்லது, என் விஷயத்தில் இந்தப் பெரிய உபாயம் சிந்திக்கப்பட்டிருக்குமா? கேட்ட எண்ணமுள்ள அற்பனான என்னை வஞ்சிக்கப்பட்டவரும் எளியவரும் இரங்கப்படாத தக்கவளுமான தமயந்தி கொடுமையைச் செய்ய எண்ணங்கொண்டாள்; ஆ! கஷ்டம்! உலகில் ஸ்திரீகளின் இயற்கை சஞ்சலமானது; எனது குறறமும் பயங்கரமானது. சிறிய இடையுடைய அவள் விட்டுப் பிரிந்ததால் அன்பு நீங்கினவரும் எனது சோகத்தால் கலங்கினவருமாகி (நான் வருவேனென்னும்) ஆசையற்ற மையால் இவ்விதம் செய்துமிருக்கலாம். அவள் முக்யமாகக் குழந்தைகளையுடையவளாயிருத்தலால், ஒரு கால் இவ்விதம் செய்யாமலும் இருக்கலாம். இவ்விஷயத்தில உண்மையா, பொய்யா என்னும் நிச்சயத்தைப் போய் அறிவேன். ருதுபர்ணனது விருப்பத்தை எனக்காகவும் யான் செய்கிறேன்' என்று ஆலோசனையும் செய்தான். வாடின மனமுள்ள பாகுகள், இவ்வாறு மனத்தால்

நிச்சயிததுக் கைகூப்பிடுகொண்டு, ருதுபர்ணராஜனை நோக்கி, 'உனது கட்டளையைச் செய்வதாக உறுதிசூறுகிறேன். மனிதப் புலியே! நராதப! அரசனே! ஒரேநாளில் விதாப்பநகரியை அடைவேன். நாளைத்தினம ஸூரியோதய காலத்தில் அங்கே விதர்ப்ப தேசத்தை அடைவாய்' எனனும் இதனைச் சொன்னான்.

இவ்விதம சொல்லப்பட்டஅரசன், சிரிததுக்கொண்டு, பாஹு கனைப பாரதது, 'ஓ! பாஹுக! உன விஷயத்தில் ஸந்தோஷ முடையவனாயிருக்கிறேன். இப்பொழுது உனக்கு எந்தவிருப்பத்தைச் செய்யக்கடவேன்.' என்று வினவினான். பாஹுகன், 'ஓ! ருதுபாண! யான் இந்த வாகனத்தை விதகம செயவேன்' என்றான். ஓ! அரசனே! பிறகு, அநதப பாஹுகன், பாகவவிரிராஜனது கட்டளையால் குதிரைச்சாலையை அடைந்து குதிரைகளைப் பரீகைசெய்தான். அநதப்பாஹுகன் ருதுபாணனால் பலமுறை விரைவுபடுத்தப்படிக் குதிரைகளை அறியவிரும்பி அடிக்கடி ஆலோசனை செய்து மெல்லியவைகளும் வல்லமையுள்ளவைகளும் நெடுவழி செலவதில் திறமையுள்ளவைகளும் காந்தியுடனும் பலததுடனும் கூடியவைகளும் நல்ல ஜாதியும் நல்ல தனமையுமுள்ளவைகளும் கெட்ட லக்ஷணங்களிலலாதவைகளும் பருததமுககுளளவைகளும் பெரிய மோவாயுள்ளவைகளும் பததுச் சுழிகளால் சுத்தமானவைகளும் விந்துதேசத்திற்பிறந்தவைகளும் காற்றுவேகமுள்ளவைகளும் அங்கங்களால் மெல்லியவையாகக் காணப்படுகின்றவைகளும் வழிச் செலவதில் வேகத்தினால் ஒப்பிலலாதவைகளுமான குதிரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தான். அரசன், பலமற்ற அவைகளைக்கண்டு கோபத்துடன் கூடியவனாகி, 'நீ செய்ய விரும்பியது இது என்ன? உன்னை நாம் வஞ்சிக்கதக்கவர்களல்லோம். அற்பமான 1 பலமும் 2 பிராணனுமுள்ள இந்தக் குதிரைகள் தேரை எவ்விதம் இழுக்கும்? மார்க்கமோ பெரிது. அதுவும் ஒரேநாளில் இவ்விதமான குதிரைகளால் எப்படி செல்லதக்கதாகும்?' என்றான். பாஹுகன், '3 நெற்றியில் ஒன்றும தலையில் இரண்டும் விலாவினும் அவற்றின் பக்கத்திலும் இரண்டிரண்டும் மார்பில இரண்டிரண்டும் பின்புறத்தில் ஒன்றுமே என அறியதக்க (சுழிகளுள்ள) இந்தக்

1 பாரததைப் பொறுக்கும் தன்மை.

2 வேகம்.

3 முன்னே பததுச்சுழிகளென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கே பன்னிரண்டு சொல்லப்படுகின்றன. இதற்குப் பொருள் விளக்கிவிட்டு இநத ஸ்லோகம் சில பிரதிகளில் இல்லையென்று பழையவுரை கூறுகிறது.

குதிரைகள் விதர்ப்பதேசத்தை (நாளையே) அடையும். இந்த விஷயத்தில் சந்தேகமில்லை. ஓ! அரசனே! நீ எண்ணுகிற மந்திர குதிரைகளைச் சொல். அவைகளை உனக்காகப் பூட்டுகிறேன்' என்றான். ருதுபர்ணன், 'ஓ! பாஹுக! நீயே குதிரையின் தன்மையை அறிந்தவனும ஸமர்த்தனுமாயிருக்கிறாய். நீ எவைகளைத் திறமையுள்ளவைகளென்று எண்ணுகிறாயோ அவைகளையே விரைவில் பூட்டுவாயாக' என்றான்.

பிறகு, ஸமர்த்தனுள் நான், நற்குலத்துடனும் நன்னடையுடனும் கூடியவைகளும் வேகமுள்ளவைகளுமான நான்கு நல்லகுதிரைகளைத் தேரில் பூட்டினான். பிறகு, அரசன் விரைவுடனகூடியவனாகி (க் குதிரைகள்) பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் ஏறினான். பிறகு, அந்தச் சிறந்த குதிரைகள் முழங்கால்களால் பூமியில் விழுந்தன. வேந்தே! பிறகு, சோபையுள்ளவனும மனிதரிற் சிறந்தவனுமான நளராஜன் தேஜஸூடனும் பலத்துடனாகூடிய அந்தக் குதிரைகளைத் தேற்றினான். அந்த நளன் கடிவாளங்களால் நனகுதூக்கிப்பிடித்து வார்ஷ்ட்ணையனென்கிற தேர்ப்பாகளை ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு மிக்கவேகத்துடன் போகவிரும்பினான். அந்தச் சிறந்த குதிரைகள் முறைப்படி பாஹுகளை ஓட்டப்பட்டுத் தேரிவிருக்கும் அரசனை மயங்கரசெய்வது ¹ போல ஆகாயத்தில் கிளம்பின. ஸ்ரீமானான அயோத்யாதிபதியோ காற்று வேகமுள்ளவையும் அவ்விதம் சுமக்கின்றவையுமான அந்தக் குதிரைகளைக்கண்டு மிக்கவியப்பை அடைந்தான். வார்ஷ்ட்ணையனோ, அந்தத் தேரொலியைக்கேட்டும அந்தக் குதிரைகளைப் பிடிப்பதைப் (பாராததும) பாஹுகளின் குதிரைகளின் உணமை அறியும் தன்மையைப்பற்றி, 'இவன் தேவராஜனுடைய ஸாரதியான மாதலியாயிருப்பனோ? அவ்விதம் வீரனான பாஹுகளிடம் பெரிதான அந்த (மாதலியின் ஸாரத்திய) லக்ஷணம் காணப்படுகின்றது; அல்லது, மிக்கஅழகான மனிதசரீரத்தை அடைந்தவரும் அஸ்வங்களின்குலத்தின் உணமையை அறிந்தவருமான ² சாஸிஹோத்தரமுனியோ? அல்லது (இங்கு) வந்த இவன் பகைவர் பட்டணத்தை ஜயிக்கின்றவனும ஜனங்களுக்குப்பதியுமான அந்த நளராஜனாக இருப்பனோ? அல்லது, இந்தப் பாஹுகள் அதேவிதத்தை நளனிடமிருந்து அடைந்திருப்பனோ? ஏனெனில், பாஹுகளுக்கும் நளனுக்குமுள்ள

1 வேறு பாடம்.

2 'அஸ்வசாஸ்திரம இயற்றிய ஆசார்யா' என்பது பழைய உரை.

ஞானத்தை ஒத்ததாகவே காண்கிறேன். மேலும், பாஹுகனுக்கும் நளனுக்கும் இந்தவயதும ஸமமாயிருக்கின்றது. இவன் மிக்கவீர்ய முள்ள நளலைலன். அவனுடைய விதையைபுடையவனாக இருக்கலாம். மஹாத்மாக்களோ, விதிவசத்தாலாவது சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய முறையை அனுஷ்டித்தலாலாவது மறைந்து இந்தப் பூமியில் சுஞ்சரிககிருடர்கள். வடிவத்தோற்றத்தின் மாறுபாட்டைக் குறித்து எனது எண்ணம் மாறவேண்டாம். அளவினால் குறைந்தவனாகவே இருத்தலால் மாறலாமென்பது எனது கருத்து பிராயத்தின் அளவானது அவனுக்கு ஒப்பாயிருக்கின்றது; ரூபத்தாலோ மாறுபாடிருக்கின்றது. பாஹுகளை நிச்சயமாக எல்லாக குணங்களுடனும் கூடிய நளனென்றே எண்ணுகிறேன்' என்று ஆலோசித்தான். ஓ! மஹாராஜனே! புண்யஸாலோகனுடைய ஸாரதியான வார்ஷ்ணேயன் இப்படி மனததால் பலவாறு தர்க்கித்து நன்கு ஆலோசித்தான். ராஜஸரேஷ்டனான ருதுபர்ணராஜனும், பாஹுகனது குதிரை அறியும தன்மையை ஆலோசிக்கின்றவனாகி வார்ஷ்ணேயனென்னும் ஸாரதியுடன் ஸந்தோஷித்தான்; (புத்தியின்) ஒருவழிச செலலும தன்மையையும், அப்படியே உதஸாகததையும், அநகக் குதிரைகளைப் பிடிப்பதையும், திறமையையும் நன்கு நோக்கி மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்.

எழுபதாவது அத்யாயம்.

ந ள ன ப ா க் ய ன ப ர் வ ம். (தோடர்கீச்)

(ருதுபர்ணன் பாஹுகனுடைய குதிரை நடத்தும் திறமையைக் கண்டு கோத்துக் கொத்தாயுள்ள பொருள்களைக் கணக்கிடுவதில் தனக்குத் திறமையிருப்பதை அவனுக்குச் சொல்லியதும், ருதுபர்ணன் ஒரு மரத்தின் இலைகளை எண்ணிக்காட்ட வியந்த நளன் அவ்வஹ்ருதயமென்னும் வித்தையைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி ருதுபர்ணனிடமிருந்து அகடி ஹ்ருதய முதலிய வித்தைகளைப் பெற்றதும், பின்பு, நளன் தேகத்திலிருந்து வெளி வந்த கலி நளன் சபிப்பனோ என்று பயந்து அவனுக்கு வரங்கொடுத்துத் தான்றி மரத்தை அடைந்ததும்)

அவன் நதிகளையும் மலைகளையும் வனங்களையும் குளங்களையும் பறவை ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரித்துத் தாண்டுவதுபோல விரை

வாகத் தாண்டினான். அப்பொழுது, தேரானது இவ்விதம் செல்லுகையில், பகைவர் பட்டணங்களை வெல்லுபவனாக பல விராஜன் மேலாடை சீழேவிழுந்ததைக் கண்டான். அப்பொழுது, வஸ்திரம் விழுந்தவுடன், நல்ல மனமுள்ள அந்த அரசன், அதனை எடுக்கக் கருதி விரைவாக நளனை நோக்கி, 'மிக்க புத்திமானே! வார்த்தையை என்னுடைய இந்த வஸ்திரத்தை இவகே எடுத்து வரும் வரையில் மிகக் வேகமுள்ள இந்தக்குதிரைகளை இழுத்துப் பிடி' என்றான். நளன், 'உனது ஆடை தூரத்தில் விழுந்துவிட்டது. ஒரு யோஜனை தூரம் தாண்டி விட்டாய். திரும்பவும் எடுத்தது வர முடியாது' என்று அவனுக்கு விடை கூறினான்.

அரசனே! பிறகு, நளன் இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட அரசன், மனத்தில் சிறிது அதிகுருப்பியுள்ளவனாக காட்டில் பழமுள்ள ஒரு தான்றிமரத்தை அணுகினான். அரசன், அதனைக்கண்டு விரைபவனாக, பாஹுகளை நோக்கி, 'ஓ! ஸூக! எண்ணுவதில் என்னுடைய சிறந்த வன்மையை நீ பார். எல்லாரும் எல்லாவற்றையும் அறியார். எல்லாம் அறிந்தவன் ஒருவனுமில்லை. ஒருபொழுதும் ஒரேமனிதனிடத்தில் ஞானம் முழுமையும் சேர்ந்திருப்பது ஓரிடத்திலும் இல்லை. ஓ! பாஹுக! 1 இந்த மரத்தில் இருக்கிற இலைகளையும் பழங்களையும் காட்டிலும் சீழே உதிராதுகிடக்கிற இலைகள் நூறு அதிகமும் பழங்கள் ஒன்று அதிகமுமாகும். பாஹுக! இந்த இரண்டுகளைகளிலும் (ஒன்றில்) ஓர் இலை அதிகமும் (மற்றொன்றில்) ஒருபழம் அதிகமுமாக ஐந்துகோடி இலைகள் இருக்கின்றன. நீ எண்ணப்போகிற இந்தக்களைகளிலுள்ள பழங்களைச் சொல்லுவேன். இந்த மரத்தின் இரண்டுகளைகளையும் (அவற்றிலுள்ள) மற்றச்சிறுகளைகளையும் கூட்டிப்பார். இவைகளில் இரண்டாயிரத்துத்தொண்ணூற்றைந்து பழங்களிருக்கின்றன' என்றான். பிறகு, பாஹுகன், தெரிவிக்கும் இறங்கி அரசனை நோக்கி, 'ஓ! பகைவரை மெலிவிப்பவனே! அரசனே! எனக்குத் தெரியாததுபோலத் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளுகறாய். தானறிக்கின்ற)யை ஒடித்து இதனை நேரில் கணக்கிடுவேன். வேந்தே! பிறகு, எண்ணப்பட்டவுடன், உனது (கணக்குத்) திறமையை அறிவேன். ஓ! மஹாராஜ! உனக்கெதிரிலேயே தான்றியை 2 ஒடிப்பேன். இது இவ்விதம் இருக்குமோ இராஜோ யான் அறியேன். ஓ! ஜனாதிப! நீ பார்க்கும்பொழுதே இதன் பழங்களை எண்ணுவேன். வார்த்தையைக் குதிரைகளின் கடி

வாளததை ஒரு முகூர்ததம் பிடிக்கககடவன்' என்று சொல்லினன். அரசன், 'ந மதிகக இது காலமன்று' என்று பாகனா அவனுக்குச் சொல்லினன். பாஹுகனோ, மிகக முயற்சியை அடைந்தவனாகி, அவனை நோக்கி, 'நீ ஒரு முகூர்ததகாலம பொறுத்திரு. அல்லது, நீ விரைவுபட்டால், மன்களமான இந்தவழி போகின்றது; வார்ஷணையனை, த தே: பாகனாக்கிககொண்டு போ' எனறான். ஓ! குரு நந்தன்! ருதுபாணன் அவனுக்கு இனமொழி கூறிககொண்டு, 'ஓ! பாஹுக! உலகத்தில் தோ ஓட்டுகிறவன் நீ ஒருவனே; மறறவனில்லை. ஓ! குதிரைகளை அறிந்தவனே! உனனைககொண்டே விதாப்பதேசததை அடையவிரும்புகிறேன். உன்னைச் சரணமடைந்தவனாக இருக்கின்றேன். தடைசெய்யாதே. ஓ! பாஹுக! இன்று விதாப்பதேசததிற்குச் சென்று சூரியனை எனசகுக் காண்பிப்பாயானால் என்னிடம் நீ சொல்லும் உனது இஷ்டததையும செய்வேன்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, பாஹுகன், 'தானறியை எண்ணினபின்பு விதாப்பதேசததிற்குச் செல்லுவேன். இவவிதம் எனது வார்ததையைச் செய்' என்று அவனுக்குச் சொல்லினன். அரசன், விருப்பமில்லாதவனாக, 'எண்ணுவாய்; குறறமறறவனே! குதிரைகளின் தனமை அறிந்தவனே! எனனால் உததரவு செய்யப்பட்ட கிளையின் ஒரு பாகததை எண்ணு. அதிலிருந்து நீ திருப்தியடை' என்று அவனுக்குச் சொல்லினன். அவன் விரைவாகத் தேரின்னறும் இறங்கி அந்த மரக்கிளையை ஓடித்தனன். பிறகு, சொல்லப்பட்டபடி அவ்வளவு பழங்கிளையே அவன் எண்ணி வியப்படைந்து அரசனை நோக்கி, 'அரசனே! இந்த மிகக ஆச்சரியமான உனது திறமையைக் கண்டேன். ஓ! மன்னவ! இதனை அறியக்கூடிய அந்த விததையைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' எனனும் இதைச் சொல்லினன். வேந்தே! பிறகு, போவதில் விரைவுள்ளவனான அரசன், 'என்னை¹ அக்ஷஹருதயததை அறிந்தவனென்றும் கணக்கிடுவதிலும் வல்லவனென்றும் அறிவாயாக' என்று அவனுக்குச் சொல்லினன். பிறகு, பாஹுகன், அவனை நோக்கி, 'மனிதரிற்சிறந்தவனே! இரண்டு விததையையும் கொடு. என்னிடமிருந்தும் அஸ்வஹருதயததைப் பெற்றுக் கொள்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, ருதுபாணராஜன், காரியகொளவததாலும் குதிரை விததையில் ஆசையாலும் அந்தப் பாஹுகனை நோக்கி, 'அப்

¹ சூதாட்டததிற்குரிய தேவதையை வசப்படுத்தும் மந்திரம்.

படியே. ஓ! பாஹுக! நீ இந்தச் சிறந்த அக்ஷஹருதயத்தைச் சாலதிரத்திற சொல்லப்பட்டபடி பெற்றுக்கொள். எனது அபாவ ஹருதயமானது உன்னிடத்தில் அடைக்கலமாக இருக்கட்டும்' எனனும் சொல்லீச சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லி ருதுபாணன நளனுக்கு விதையைக் கொடுத்தான். அக்ஷஹருதயத்தை அறிந்த அவனது சரீரத்தினினமும் கொடிதான காக்கோடக விஷத்தை வாயினால் எப்பொழுதும் கக்கிக்கொண்டு கலியானவன வெளிவந்தான்.

அப்பொழுது, (தமயந்தியின் சாபத்தினால்)பீடிக்கப்பட்ட அந்தக் கலியினுடைய அந்தச் சாபக்க்னியானது (அவனை விட்டு) வெளிப்பட்டது. கலியானவன் முன்பு நளனைப் பித்தன போன்ற உருவமுள்ளவனாகவும் காந்தியறவனாகவும் மிகத் துன்புறுத்தப்பட்டவனாகவும் செய்தான். அந்த அரசன் அந்தக் கலியினால் நீண்டகாலம் மெலிவிக்கப்பட்டு உருமாறியிருந்தான். பிறகு, கலி விஷத்தால் விடுபட்ட சரீரமுள்ளவனாகித் தனது (முன) உருவத்தை அடைந்தான். நிஷத்தி பதியான நளன கோபங்கொண்டு அவனைச் சபிக்கவிரும்பினான். கலியானவன் பயந்து நடுங்கிக் கரங்குவித்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி, 'அரசனே! கோபத்தை அடக்கு. உனக்குச் சிறந்த புகழைத் தருவேன். இந்திரஸேனனின் தாய் முன்பு உனனால் விடப்பட்ட பொழுது கோபங்கொண்டு எனனைச் சபித்தாள். ஓ! ராஜேந்திர! ஐயிக்கப்படாதவனே! அதனால், யான மிகப் பீடிக்கப்படுகிறவனும் நாகராஜனின் விஷத்தால் இரவும் பகலும் எரிககப்படுகிறவனுமாகி உன்னிடத்தில் மிக்க துயருடன் வஸித்தேன். உன்னைச் சரணமடைந்தவனாக இருக்கிறேன். எனது இந்தச் சொல்லையும் கேள். உலகத்தில் எந்த மனிதர்கள் ஸரத்தையுடன் உன்னைச் சொல்லுவார்களோ அவர்களுக்கு என்னிடமிருந்து உண்டாகும் பயம் ஒருபொழுதும் ஏற்படாது. மஹாராஜனே! பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டுச் சரணமடைந்த எனனை நீ சபிக்காமலிருந்தால், எவர்கள் நளனான உன்னைச் சொல்லுவார்களோ அவர்களுக்கு மனத்தைப்பற்றியதும் மெய்யைப்பற்றியதும் சொல்லீப் பற்றியதுமான (பயம்) உண்டாகாது' என்றான். இவ்விதம் சொல்லக் கேட்ட நளராஜன் தனது கோபத்தை அடக்கினான். பிறகு, சலி பயத்துடன் விரைவாகத் தான்றிமரத்தில் நுழைந்தான். கலி நளனுடன் பேசினபொழுது பிறனால் பார்க்கப்படவில்லை.

கலி நன்கு மறைந்தவுடன், பகைவீரர்களைக் கொல்லும் நிடத ராஜன தாபம் நீங்கினவனாகி அதன் பழங்கலையும் எண்ணி, பிறகு,

மிக்க களிப்புடனும் மிக்க காந்தியுடனும் கூடித் தேரிலேறி விராங் குபவனாக வேகமான குதிரைகளுடன் சென்றான். ஓ! பாண்டு நந்தன்! ராஜேந்திர! அதுமுதல், இவ்வலகில் தானறிமரமானது களி அடைந்திருந்ததால், விலக்கப்பட்டதாயிற்று. அடிக்கடி பகலி களைப்போல உயரக்கிளம்புகின்ற சிறந்த குதிரைகளை நான் மிக்க ஸந்தோஷமுள்ள மனத்துடன் நடத்தினான். மிக்க புகழ்பெற்ற அந்த அரசன் விதர்ப்ப தேசத்தை நோக்கிச் சென்றான். நான் நெடுந்தூரம் சென்றவுடன், கலியும தன் வீடடை அடைந்தான். அரசனே! பிறகு, கலியால் விடப்பட்டவனும் உருவம்மட்டும் மாறின படியிருப்பவனும் பூமிக்குப் பதியுமான நளராஜன் கவலையற்றவனாயினன்.

எழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ந ள ர பாக் யா ன ப ர் வ ம். (தோடர்கீசீ.)

(ருதுபர்ணன் துண்டிப்புதலில் நுழைந்ததும், அவனது தேரோலியைக் கேட்ட தமயந்தி அதனை ஓட்டுபவனை நளனென்றெண்ணி அதனை அறிதற்காகத் தூதியை அனுப்பியது.)

பிறகு, உண்மையான பராக்ரமமுள்ள ருதுபர்ணன் ஸாயங் காலத்தில் விதர்ப்பதேசத்தை அடைந்திருப்பதை ஜனங்கள் பீமராஜ னுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அந்த அரசன், பீமனிடம் அனுமதி பெற்றுத் தேரோலியினால் மூலத்திசைகளுடன் கூடின எல்லாத் திக்குக்களையும் முழங்கச் செய்துகொண்டு குண்டிப்புதலில் நுழைந்தான். பிறகு, அங்குள்ள நளனுடைய குதிரைகள் அந்தத் தேரோலியைக் கேட்டன; கேட்டவுடன், முன் நளனெதிரில் மகிழ் வதுபோல மிகமகிழ்ந்தன. மழைக்காலத்தில் முழங்குகின்ற மேகத்தின் ஒலியைப்போன்ற நளனுடைய கம்பீரமான அந்தத் தேரோலியைத் தமயந்தியும் கேட்டாள். மிக உரத்த சபத்ததைக் கேட்டு மிக்க வியப்படைந்த தமயந்தியும், அப்படியே நளனது குதிரைகளும், அந்தத் தேரோலியை, முன்பு நளனால் அவனுடைய குதிரைகள் ஓட்டப்படுமபோது உண்டான ஒலிக்கு ஒப்பாக எண்ணினார்கள். உப்பரிக்கையிலிருக்கும் மயில்களும், யானைச்சாலையிலும் குதிரைச்சாலை

யிலுமுள்ள யானைகளும் குதிரைகளும் அந்த அரசனுடைய தேரொலியைக் கேட்டன. ஓ! அரசனே! யானைகளும் அப்படியே மயில்களும் அந்த தேரொலியைக் கேட்டு மேகத்தின் வரவைப் பார்த்து ஒலிப்பதுபோல எதிர்முகமாக ஒலித்தன.

தமயந்தி, 'பூமியை நிரப்புவதுபோன்ற இந்தத் தேரொலியானது எனது மனத்தை மகிழ்விக்கின்றதாதலால் இதனை ஒட்டுபவா நளராஜனே. இப்பொழுது சந்திரன்போலப் பிரகாசகமும் முகமுள்ளவரும் எண்ணுதற்கரிய குணமுள்ளவரும் வீரருமான அந்த நளராஜரைப் பாரேனாகக் கெடுவேன்; சந்தேகமில்லை. யான் இப்பொழுது அந்த வீரருடைய இனிய தொடுகையுள்ள கைகளின் நடுவை அடையேனாக இருக்கமாட்டேன்; ஸந்தேகமில்லை. மேகமுழக்கம்போன்ற குரலுள்ள நளராஜர் எனனை அடையாவிடில் இப்பொழுது பொன்போன்ற நிறமுள்ள தீயில் பாய்வேன். சிங்கம்போன்ற பராக்ரமமுள்ளவரும் மதம்கொண்ட யானைபோல நடப்பவருமான ராஜஸுரேஷ்டர் எனனை அடையாவிடில் நாசத்தை அடைவேன்; ஸந்தேகமில்லை. (அவரிடத்தில) சிறிதும் பொய் இருப்பதாக நான் எண்ணவில்லை; அபகாரம் செய்யும் தன்மையுமிருப்பதாக எண்ணவில்லை. தற்செயலான பேச்சுக்களிலும் (அந்த) மஹாத்மாவின்னுடைய சொல் பழுதுபோனதில்லை. பிரபலம் பொறுமைமுள்ளவரும் வீரரும் அகையுள்ளவரும் மற்ற அரசர்களைக்காட்டிலும் மேலானவருமான எனனுடைய நிஷ்தராஜர் பேடிபோல அறபர்களை அடுத்திருக்கிறார். கஷ்டம்! அவருடைய குணங்களை நினைக்கிறவனும் பகலும் இரவும் அவரையே பற்றியுள்ளவருமான எனது இந்த மனமானது காதலரைப் பிரிந்ததாகிச் சோகத்தால் பிளக்கப்படுகின்றது' என்றாள்.

இவ்விதம் அவள் அறிவற்றவளபோலப் புலம்பிக்கொண்டு, புண்யஸ்லோகனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் உயர்ந்த உப்பரிகையில் ஏறினாள். ஓ! அரசனே! நல்ல மனமுள்ள தமயந்தி நாற்பறமும் பார்த்ததுப் பிறகு நடுக்கட்டில் தோ இருப்பதையும் ருதுபர்ணராஜன் வார்ஷ்ணையனுடனும் பாஹுகனுடனுமிருப்பதையும் கண்டாள். பிறகு, வார்ஷ்ணையனும் பாசுகனும் அந்தச் சிறந்த தேரினின்றும் இறங்கி அந்தக் குதிரைகளைக் (கடிவாளத்தைத்) தளர்த்திவிட்டுத் தேரை நிறுத்தினார்கள். அந்த நராதிபுணர் ருதுபர்ணன் தேர் நடுவிழிந்து இறங்கிப் பயங்கரமான பராக்ரம முடைய பீமமஹாராஜனை வந்தடைந்தான். பீமன், அவனை மிக்க

ஸந்தோஷத்தூடனும் மரியாதையுடனும் வரவேற்றான். நராகிப
 னுன அந்த ருதுபர்ணன அந்த அரசனூல பூஜிக்கப்பெற்றான். அழ
 கிய அந்தக் குண்டினபுரத்தில் வந்திருக்கிற 1 அந்த அரசன் 2 அப
 பொழுது அடிக்கடி பாரததும் விதர்ப்பாதிபதியான அரசனுடன்
 சேர்ந்திருந்தும் (விசேஷம்) ஓனறையும் காணவில்லை. சடிதியில்
 அடையப்பட்ட ஸ்திரீகளின் ரகஸ்ய ஆலோசனையை, காரணமில்
 லாமையால், பீமன் அறியவில்லை. பாரத! பீமராஜன், ருதுபா
 ணனை, 'உன் வரவு நல்வரவாகுக; என்ன செய்யவேண்டும:' என்று
 கேட்டான். அந்தப் பீமராஜன், (ருதுபாணன்) தன் மகன் விஷய
 மாக வந்ததை அறியவில்லை. புத்தியுள்ளவனும் உண்மையான
 பராக்ரமமுள்ளவனுமான அந்த ருதுபர்ண ராஜன் ஓர் அரசனை
 யாவது ஒரு ராஜகுமாரனையாவது காணவில்லை. ஸ்வயம்வரப்
 பேச்சையும் பிராம்மணர்களின் வரவையும் ஸ்வயமவர காரியத்
 தைக் குறித்து மற்றும் ஒரு யத்தனத்தையும் காணவில்லை. பிறகு,
 கோஸலாதிபனாகிய அரசன் மனத்தில் ஓனறும் தோன்றாதவனாகி,
 'உங்களை நமஸ்கரிப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன்' என்று அந்தப்
 பீமனுக்குச் சொல்லினன். பீமராஜனும், சிரித்துக்கொண்டு, பல
 கிராமங்களைத் தாண்டி நூறு யோஜனைக்கு அதிகதூரம் வந்த அவனது
 வரவின் காரணத்தை மனத்தால் நனகு ஆலோசித்தனன்; உண்
 மையை அறியவில்லை. அந்த அரசன், 'வரவின் காரணமானது சிறிய
 காரியமுடையதாக அவனால் குறிப்பிடப்பட்டது. (ஆனால்,) இது
 இவ்விதமன்று. காரணம் எதுவாகுமென்பதைப் பின்பு முடிவில்
 தெரிந்துகொளவேன்' எனறெண்ணி, அவனை மரியாதை செய்து,
 'வாட்டமடைந்திருக்கிறாய்; இளைப்பாறக்கடவாய்' என்று அடிக்கடி
 சொல்லி அனுப்பினான்.

அன்புள்ள பீமராஜனூல மரியாதை செய்யப்பட்டவனும் மனம்
 மிக மகிழ்ந்தவனும் அன்புள்ளவனுமான அந்த ருதுபாணராஜன்,
 பீமராஜனுடைய வேலைக்காரர்களால் பின்தொடரப்பட்டவனாகிக்
 குறிப்பிடப்பட்ட விடுதியை அடைந்தான் வேந்தே! ருதுபர்ண
 ராஜன் வார்ஷணையனுடன் சோநது போனபிறகு, பாகுகன்
 ரதத்தை ஒட்டிக்கொண்டு ரதசாலையை அடைந்தான். அவன் அந்தக்
 குதிரைகளை அவிழ்த்துவிட்டு, அவைகளை முறைப்படி உபசரித்
 துக் களைப்பாற்றித் தானும் தோ நடுவில் உட்கார்ந்தான்.
 விதர்ப்ப ராஜகுமாரியான தமயந்தியும் சோகத்தால் துன்பமடைந்து

1 , 2 இரட்டித்தலால் இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

பாகஸவரி ராஜனையும் ஸூதபுதரனான வார்ஷ்ணேயனையும் அப்படியிருக்கும் பாஹுகீனையும் கண்டு, 'இது யாருடைய தேரின் ஒலி? நளராஜனுடைய தேரொலிபோலப் பெரிதாக இருந்தது. நிஷதராஜரையோ காணவில்லை. அதே விததையானது வார்ஷ்ணேயனால் கறகப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயம். அதனால், இந்தத் தேரொளியானது இப்பொழுது நளராஜருடைய தேரொலிபோலப் பெரிதாக இருந்திருக்கவேண்டும் அல்லது, ருதுபர்ணனும நளராஜர் போலவே (அஸுவஹருதயம் தெரிந்தவனாயிருக்கவேண்டும்.) நிஷதராஜருடைய தேரொலிபோலவே இந்தத் தேரொலியும் காணப்படுகிறது' என்று ஆலோசித்தாள். அரசனே! அழகிய அந்தத் தமயந்தியோ இவ்விதம் ஆலோசித்தது நிஷதராஜனையே தெரிந்தவனாகத் திவ்யதில் வேலைக்காரியை அனுப்பினாள்.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ந ளோ பாக்யானபர்வம். (தோடர்கீசீ)

(தமயந்தியால் அனுப்பப்பட்ட கேசினி நளனிடம் பேசிக் திரும்பிவந்து, பேசும்பொழுது உண்டான தறிப்புக் களைத் தமயந்தியிடம் தெரிவித்தது.)

தமயந்தி, 'ஓ! கேசினி! ரதத்தின் நடுவில் உட்கார்ந்தவனும விகாரத்தை அடைந்தவனும குறுகிய கையுள்ளவனுமான இந்தத் தோப்பாகன யா? போ; தெரிந்துவா. சுபமானவளே! குற்றமற்றவளே! இந்த மனிதனிடம் சென்று சாவதானமுள்ளவளாகி நயத்துடன் சேஷமத்தை உள்ளபடி வினவுவாயாக. என மனத்திற்குச் சந்தோஷமும் ஹ்ருதயத்திற்கு ஸுகமும் உண்டாதலால் இவர் நளராஜராக இருக்கவேண்டுமென்ற பெரிய சங்கையானது இவர் விஷயத்தில் எனக்கு இருக்கின்றது. குற்றமற்றவளே! நீ பேசின் முடிவில், பாணாதன் சொல்லிய சொல்லையும் இவரை நோக்கிச் சொல்லக்கடவாய். நீ மறுமொழியையும் அறிந்து வருவாயாக' என்றாள். தூதியானவன் ஸாவதானமாகச் சென்று பாசுகளை நோக்கிப் பினவருமாறு சொன்னான். கல்யாணியான தமயந்தியும் உப்பரிகையில் நின்று பார்த்ததுக்கொண்டிருந்தாள்.

கேசினி, 'ஓ! மனுஷ்யேந்திரரே! உமது வரவு நலவரவாகுக. யான் உமக்கு சேஷமத்தைச் சொல்லுகின்றேன். மனிதரேறே!

தமயந்தியின் சொல்லை நனகு அறியக்கடவீர். நீங்கள் எப்போழுது புறப்பட்டீர்கள்? எதற்காக இங்குவந்தீர்கள்? நியாயப்படி, உண்மையை உரைப்பீராக. தமயந்தி கேட்க விரும்புகிறாள்' என்றாள். பாஹுகன், 'மகாதமாவான கோஸலராஜன் நாள்தந்தினம் தமயந்திக்கு இரண்டாவது ஸவயம்வரம் நடக்கப்போகிறதென்று பிராமமணனிமிருந்து கேட்டான். இதைக்கேட்டு, அரசன் நூறுயோஜனம் செல்லக் கூடியவையும் காற்றுவேகமுள்ளவைபுமான முக்கியமான குதிரைகளுடன் புறப்பட்டான். நான் இவனுடைய தேர்ப்பாகன்' என்றான். கேசினி, 'உங்களுள் மூன்றாமவனான இவன் எங்கிருந்தவன்? எவனுடையவன்? நீர் யாரைச் சேர்ந்தவர்? எவ்விதம் இந்தக்காரியம் உமமிடத்தில் அமைந்தது?' என்று கேட்டாள். பாஹுகன், '(இவன்) புண்டரலோகனுடைய ஸூதன்; வராஷ்ணையனென்று பெயாபெற்றவன். சுபமானவனே! இவன், நான் ஒடிப்போனதும் பாகஸவரிபை அடைந்தான். குதிரைத்தொழிலில் வல்லவனும் தேரோட்டுவதில் புகழ்பெற்றவனுமான யானும் ருதுபர்ணனால தேரோட்டுவதிலும் சமையல செய்வதிலும் வலிய வேண்டப்பட்டேன்' என்று விடையளித்தான். கேசினி, 'ஓ! பாஹுகரே! நளராஜர் எங்குப்போனாரென்று வாரிஷ்ணையன் அறிவாரா? அவனால் உம்மிடத்தில் ஏதாவது சொல்லப்பட்டது உண்டா?' என்றாள். பாஹுகன், 'இவன் நளனுடைய அழகிய தேர்முள்ள மககளை இங்கேயேவிட்டுப் பிறகு இஷ்டப்படி போயினன். நளனை அறியான். புகழுள்ளவனே! மற்றும் எந்தமனிதனும் நளனை அறியான். பூமிக்கு அரசனான அவன் உருவம் மாறினவனாகி இவ்வுலகில் மறைந்து ஸஞ்சரிக்கிறான். நளனை அவனது ¹ ஆதமாவே அறியும், அந்த ஆதமாவுக்கு அடுத்தபடியானவரும் (அறிவாள்.) நளனுக்கு உரிய அடையாளங்கள் ஒருபொழுதும் அவனைக்காட்டா' என்றான். கேசினி, அப்பொழுது, 'சூதாடியே! காதலனே! எனனுடைய பாதி வஸ்திரத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு, பிரியமுள்ளவரும் நூங்குகின்றவரும் சாதலியுமான எனனைக் காட்டில்விட்டு எங்கே சென்றனை? பகலும் இரவும் எரிக்கப்படுகின்றவரும் பாதி ஆடையைச் சுற்றிக்கொண்டவளுமான அவள் ² உன்னால் காணப்பட்ட

1 அவனே அறிவானென்பது.

2 'ஸமாதிஷ்டா' என்பது மூலம், முன் 67-வது அத்யாயத்தில் 'தவயா தருஷ்டா' என்றிருக்கிறது. இங்கும் அந்தப்பாடமே கொள்ளப்பட்டது. உசுஅ-ம பக்கம் உசு-வது வரி பாக்க.

படி உணை எதிர்பார்த்த வண்ணமாயிருக்கிறாள். அரசனே! அந்த துக்கத்தால் எப்பொழுதும் அழுகின்ற அப்படிப்பட்ட எனக்குத் தயைசெய். வீர! மறுமொழியும் சொல். ஓ! அறிவிறசிறந்தவனே! அவள் விருப்பம் அந்த வரலாற்றைச் சொல், குற்றமற்ற தமயந்தியானவள் அதே வார்த்தையைக் கேட்க விருப்புகின்றாள்' (என்ற) இந்த ஸ்திரீவாராததைகளை அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு முதலில் அயோதியை அடைந்த அந்தணனுக்கு இவற்றைக் கேட்டு, நீ முன்பு மறுமொழி சொன்னீரல்லவா? அதனைத் திருமபவும் தமயந்தி கேட்க விரும்புகிறாள்' என்றாள்.

ஓ! குருநாதன! இவ்விதம் கேசினியால் சொல்லப்பெற்ற நான் எனது மனமானது துக்கமடைந்ததாயிற்று. கண்களும் நீர் நிரம்பினவை ஆயின. பாரத! எரிக்கப்படுகின்ற அந்த அரசன், நனது துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு, கண்ணீரால் விளங்காத சொல்லுடனே திருமபவும் பின்வருமாறு சொல்லலானான். 'சூலஸ்திரீகளான கற்புள்ளபெண்கள், கஷ்டத்தை அடைந்தவர்களாயினும், தாமே தம்மைக் காதலிக்கொள்ளுகின்றார்கள். (அவர்களால்) ஸவாக்கமானது ஜயிக்கப்பட்டது. ஸமசயமில்லை. பாததாக்களால் விடப்பட்டவர்களாயினும், ஒருபொழுதும், கோபியா, உத்தமஸ்திரீகள் ஒழுகுததைக் கவசமாயுடைய உயிர்களைத் தரிக்கின்றார்கள். கஷ்டத்திலிருப்பவனும் மூடனும் ஸுகத்திலிருந்து நழுவினவனுமான அவனலை விடப்பட்ட விஷயத்தில், அவள் கோபிப்பது தகாது. உணவை விருப்பினவனும் பறவைகளால் ஆடை கவரப்பட்டவனும் மனோவியாதிகளால் எரிக்கப்படுகின்றவனுமான (அவன்) விஷயத்தில் ஸ்யாமையானவள் கோபிப்பது தகாது. மரியாதை செய்யப்பட்டவளாயினும் அல்லது செய்யப்படாதவளாயினும், ராஜ்யத்தை இழந்தவனும் செல்வமற்றவனும் பசியுள்ளவனும் துக்கத்தில் முழுகியவனுமான அவ்விதமான பர்த்தாவைக்கண்டு' என்று இவ்விதம் அவ்வாராதையைச் சொல்லுகின்ற நான் மிக்க மனவருததற்கொண்டு கண்ணீரை அடக்கச் சக்தியற்றவனாகி மிக அழுதான். பிறகு, அந்தக் கேசினி திரும்பிப்போய் அவனது அந்தச் சொல் அனைத்தையும் அந்தச் சரீரத்திலுண்டான வேறுபாடுகளையும் தமயந்திக்குத் தெரிவித்தாள்.

எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பாஹுகள் நீரும் நெருப்பு உண்டுபண்ணிக்கொண்டதைக் கேசினி தமயந்திக்குத் தெரிவித்ததும், தமயந்தி பரிசோதிப்பதற்காக பாகளை அனுப்பியதும், பாதுகன் கண்ணீருடன் மக்களைத் தழுவியதும், கேசினியீடம் அவர்களைத் தான் தழவினதற்கு வேறு காரணம் கொல்லியதும்)

அரசனே ! தமயந்தி, கேசினியின் அந்தச் சொல்லைக் கேட்டு, அவனை நானென்று ஸந்தேசித்தது கேசினியை ரோக்கி, 'ஓ! கேசினி! நீ திருமபவும் போ. பாதுகனிடம் சோதனையைச் செய். ஒன்றும் சொல்லாமல் ஸம்பத்திலிருந்துகொண்டு அவனுடைய செயல்களைப் பார். ஓ! விளக்கமுள்ளவனே! அவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்பொழுது அதன் காரணத்தையும் அதில் வேலை செய்கின்ற (அவனுடைய) செய்கையையும் உற்றுநோக்கக்கடவாய். ஓ! கேசினி! நிர்ப்பந்திததாலும், அவனுக்கு நெருப்புக் கொடாதே. யாசித்தாலும், தாமதித்தாயினும் ஒரு முறையும் நீரும் கொடாதே. நீ இந்தச் செயலனைத்தையும் நன்கு பார்த்து எனக்குத் தெரிவிப்பாயாக. நீ பாஹுகனிடத்தில் காணும் தேவர்க் குரியவையும் மனிதர்க்குரியவையுமான குறிப்புக்களையும் மற்றும் பார்ப்பதையும் நீ எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்' என்னும் இதனைச் சொல்லினள். தமயந்தியால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்தக் கேசினி பின்னும் போயினள்; பிறகு, குதிரைகளை அறிந்தவனுடைய குறிப்புக்களைக் கண்டு திருமபவும் வந்தனள். அவள் பாஹுகனிடத்தில் தேவர்க்குரியவையும் மனிதர்க்குரியவையுமான தான் கண்ட குறிப்புக்கள் முழுமையையும் நடந்தபடியே தமயந்திக்குத் தெரிவித்தாள்.

கேசினி, 'ஓ! தமயந்தி! இவன் உறுதியாகச் சுத்தமான செய்கையுள்ளவன். இப்படிப்பட்ட மனிதன் ஓர் இடத்திலும் முன்பு எனனால் பார்க்கப்பட்டதுமில்லை; கேட்கப்பட்டதுமில்லை. இது நிச்சயம். தாழ்வான வாயிலை அடைந்தும் இவன் ஓரிடத்திலும் குனியவில்லை. ஆனால், அவனைக் கண்டு மேலே படாத படியும் ஸுகமாகச் செல்லுமாபடியும் (வாயில்) உயர்ந்துவிடுகின்

றது. நெருக்கமான இடத்திலும், இவனுக்கு மிகப்பெரிதும் அதி கமுமான இடம் உண்டாகின்றது. மேலும், பீமராஜனால் நுதுபா ணனுக்காகப் பலவகை உணவுப்பொருள்களும் ஆடு முதலியவற்றி னுடையவையான பலவகை மாமிசங்களும் அவ்விடத்தில் அனுப ப்பப்பட்டன. அவற்றை அலம்புவதற்காக அங்கு குடங்கள் வைக்கப் பட்டன. பிறகு, அவனால் பார்க்கப்பட்ட அந்தக் குடங்கள் (நீர்) நிரம்பினவையாகவே ஆயின. பிறகு, பாஹுகன், அலம்பு தலைச்செய்து (அடுப்பில்) வைத்து ஒருபிடி தூருமபை எடுத்து அந் தனைச் சூரியனுக்கெதிரில் பிடித்தான். பிறகு, அங்கு நெருப்பு விரை வாக மூண்டது. அந்த மிக்க ஆசசரியத்தைக் கண்டு நான் வியப படைந்து இங்கு வந்தேன். சபமானவளே! மிகப்பெரிய வேறு ஆசசரியமும் அவ்விடத்தில் என்னால் பார்க்கப்பட்டது. அவன் நெருப்பைத்தொட்டும அது அவனைச் சுடவேயில்லை. குடம் சாய்க்கப்பட்டால் ஜலமும் அவனுடைய இஷ்டப்படி வேகமாகப் பெருகுகின்றது. வேறு மிகப்பெரிய ஆசசரியத்தையும் நான் மிகுதியாகக் கண்டேன். அவன் புஷ்பங்களைக் கைகளால் எடுத்து நெல்லக் கசக்கினான். அவனால் கைகளினால் கசக்கப்பட்ட புஷ பங்கள் மாறுபடவில்லை. அதிகமாக மலர்ந்தவையும் நல்ல மண முள்ளவையுமே ஆயின. ஓ! விசாலாகூதி! பாகுகனிடம் ஆசசரிய மான இந்தச் செய்கைகளைக் கண்டு நான் மிகக் ஆசசரியத்தை அடைந்தேன்' என்றார்.

தமயந்தியோ, புண்யஸ்லோகனுடைய அந்தச் செய்கையைக் கேட்டு, வந்திருப்பவனை (ச சமையல் முதலிய) காரியங்களாலும் (பூ, ஜயம் முதலிய) செய்கைகளாலும் சூறிப்பிடப்பட்ட நளனென்று எண்ணினான். அவள் பாகுகருமமுள்ளவனைப் பர்த்தாவான நள நென ஐயமுற்று அழுதுகொண்டு கேசினியைநோக்கி மெதுவான சொல்லால், 'விளங்குபவளே! திருமபவும், செல்வாய்; பாகுகன் பராக்காயிருக்கும்பொழுது சமையல் அறையிலிருந்து சமையல் செய்யப்பட்டதும் சம்பாரம சேர்க்கப்பட்டதுமான மாம்ஸத்தை இங்குக் கொண்டுவா' என்று, திருமபவும் சொன்னான். ஓ! குரு நாதன்! அந்தக் கேசினியானவள், பாகுகன் வேறு காரியத்தில் மனஞ் செலுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஸமயம்பார்த்தது, மிகக் உஷ்ண மாகவே அந்த மாமிசத்தை அவனுக்குத் தெரியாமல் எடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து வேசமுள்ளவளும் பிரியத்தைசெய்பவளு மாகிவந்து அதேகூணத்தில் தமயந்திக்குக் கொடுத்தாள். முன்பு

பலமுறை நளனூல் பாகம செய்யப்பட்ட மாமிசததைப புசித்தவளான அவள், (அதனைப்) புஜிதது, ஸுதனை நளனாக எண்ணி மிக்க துக்கத துடன் அழுதாள். ஓ! பாரத! மிக்க தளர்ச்சியை அடைந்து, பிறகு முகததை அலம்பிக்கொண்டு, கேசிணியுடன் ஆணும் பெண்ணுமான இருகுழந்தைகளையும் அனுப்பினார். அரசனான பாகுகன் இந்திர சேனையையும் அவள் தமயனையும் நன்கு அறிந்துகொண்டு அப்பொழுது எதிரில் ஓடிவந்து (அவர்களைத்) தழுவி மடியில் வைத்துக் கொண்டான். பாகுகனை தேவர்களின் குழந்தைகள் போன்ற குழந்தைகளை அடைந்து மிக்க துக்கத்தால் நிரமபிப மனமுள்ளவனாக உரத்த குரலுடன் அழுதான். அப்பொழுது, நைஷதன், (துயரசு) செயலகளை அடிக்கடி காண்பித்தது விரைவாகக் குழந்தைகளைவிட்டுக் கேசிணியை நோக்கி, 'ஓ! சுபமானவளே! இந்த இரண்டு குழந்தைகளும் என் குழந்தைகளை ஒத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், பார்த்த வுடனே, நான் விரைவாகக் கண்ணீரை விட்டேன். அடிக்கடி வருகின்ற உன்னை ஜனகன் தோஷமுள்ளவளாக ஸந்தேசகிப்பார்க்கா, நாங்களும் தேசத்திறகுப புதியவர்கள். சுபமானவளே! ஸுகமாகச் செல்லக் கடவாய்' என்றான்.

எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தமயந்தி பெற்றோட்டம் அனுமதிப்பெற்றுக் கேசிணியை அனுப்பிப் பாதகனைத் தன் மாளிகைக்கு வரவழைத்து அவனுடன் பேசிய தும், அவள் தான் நளனென்பதைச் சொல்லிக் கர்க்கோடகனை நினைத்து அவன் கொடுத்த ஆடையை அணிந்து நளநுபத்தை அடைந்ததும், தமயந்தி அவனைத் தழுவியதும்)

கேசிணி, புத்திமானான புண்யஸ்லோகனின் செயலனைத்தையும் கண்டு விரைவாகவந்து தமயந்திக் குத தெரிவித்தாள். பிறகு தமயந்தி, நளனைக் 1 காணும் ஆசையால் துக்கத்தால் பீடிககப்பட்டு, மறுபடியும் தன் தாயினிடம், 'நளனென்னும ஐயத்தால் பாகுகன் பலமுறை என்னை பரிசுதிக்கப்பட்டான். ரூபத்தில் மட்டும் ஒரு சமசயம எனக்கு இருக்கிறது. (அதனை) நான் நேரில்

ஆறியவிரும்புகிறேன். தாயே! அவனையாவது வரச்செய். எனக் காவது போக அனுமதி கொடு. என பிதாவுக்குத தெரிவித்தோ தெரிவியாமலோ (இதனை) ஏற்பாடு செய்' என்று சொல்லும்படி கேசினியை அனுப்பினாள். இவ்விதம் தமயந்தியால் சொல்லப் பட்ட தேவியானவள குமாரியின் விருப்பத்தைப் பீமனிடம் சொன்னாள். அந்த அரசன் அனுமதி கொடுத்தான். ஓ! பரதருட்சிறந்தவனே! கௌரவய! அவனோ தந்தையினாலும் தாயினாலும் அனுமதியளிக்கப்பெற்று, அவர்களின் உததரவுப்படி, கேசினியிடம், 'ஓ! கேசினி! நீ விரைவாகச்செல். பிதாவின உததரவினால பாகுகளை அழைத்தவா. நீ எனதாயபோல எனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வாயாக' என அனுமதி இதைக் கூறினாள். கேசினியோ, விரைவாகச் சென்று பாகுகளைப் பார்த்தது, 'ஸூதரே! பாகுகளே! நான் பீமராஜரின் உத்தரவினால் வந்தேனென அறிவீர். அரண்மனைக்கு நீர் வரக்கடவீர்' என்ற சொல்லைச் சொல்லினாள். ஓ! பரதரிந்நிறந்தவனே! பாரத! இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட புஜபலமுள்ள பாகுகளை, நெடுநேரம் ஆலோசனைசெய்து, கேசினியுடன் தமயந்தியின் மாளிகையில் நுழைந்தான். (கேசினி) நளனைத் தமயந்தியிருக்குமிடத்துக்கு அழைத்துப்போனாள். நளராஜன், அந்தத் தமயந்தியைப் பார்த்தவுடனே, சோகத்துக்கவகளால் சூழப்பட்டவனும் கண்ணீரால் நனைக்கப்பட்டவனுமாயினான். அப்பொழுது, சிறந்த நிறமுள்ள தமயந்தி, அந்த நளன் அப்படியிருப்பதைக் கண்டு கடுமையானதை அடைந்தவளாயினாள்.

ஓ! மஹாராஜ! பிறகு, அழுக்கடைந்த ஆடை அணிந்தவனும் ஜடையுள்ளவனும் அழுக்கும சேறுமுள்ளவனான தமயந்தி, பாகுகளைநோக்கி, 'ஓ! பாகுக! காட்டில் உறங்குகின்ற மனைவியை விட்டுப்போனவரும் (தமது) கடமையை அறிந்தவரென்னப்படுபவருமான ஒரு மனிதரை நீ பார்த்திருக்கவேண்டும். குற்றமற்றவனும் பிரியமானவனும் சிரமத்தால் மயக்கத்தை அடைந்தவனான மனைவியைப் புண்யஸாலோகமாகிய நளராஜரைத்தவிர எவன் தான் ஜனமற்ற இடத்தில் விட்டுச்செல்லுவன்? காட்டில் தூக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்ட என்னை விட்டுப்போன அரசருக்கு என்னால் சிறு பிராயமுதல் என்ன தீங்குசெய்யப்பட்டது? நேரில் வந்த தேவர் களைவிட்டு முந்தி என்னால் வரிக்கப்பட்ட அவர், பின்பற்றியவனும் அவரால் விரும்பப்பட்டவனும் சூழ்ந்தைகளுள்ளவனான (என்னை) எவ்விதம் விட்டார்? அக்கினியின் முன்னிலையில் பாணிகர்

கணம் செய்யப்பட்டவனும் ஹம்ஸங்களின் வார்த்தைகளில் இருப பவனாமான (என்னை) 'காப்பாறறுவேன்' என்று ஸதயமாக உறுதி கூறியது எங்கே போயிற்று?' என்று வினவினாள்.

பகைவரை அடக்குபவரே! இவை யாவற்றையும் தமயந்தி சொல்லுமபொழுது, (அவளுடைய) கண்களினின்றும் சோகத தால் உண்டானதும் சூடானதுமான கணணீர் மிகப் பெருகிற்று. நான், கடை சிவந்த கருவிழிகளினின்றும் மிகப்பெருகும் அந்த ஜலத்தைப்¹ பார்த்துச் சோகததால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி, 'ஓ! விசாலமான பின்தட்டுள்ளவளே! நான் நானே. சுபமானவளே! அந்தக் கலியால் ஆவேசிக்கப்பட்டு மயக்கத்தின் வசதையைடைந்து உன்னைவிட்டுப் போனேன். பயந்தவளே! எனது நாட்டையிழந்ததையும் உன்னை விட்டதையும் நான் வைதந்திரனாகச் செய்ய வில்லை. கலியே அவற்றைச் செய்வித்தான். தர்மஸங்கடத்தில், காட்டி விருப்பவனும் துயரத்தை அடைந்தவனும் பகலும் இரவும் என்னைக் குறித்துச் சோக்கினறவனாமான உனனால் முன் சாபத்தால் அடிக்கப்பட்ட அந்தக் கலியானவன், உனது சாபத்தால் எரிககப் படுகின்றவனாகி, எனது சரீரத்தில் வஸித்தனன். எப்பொழுதும் உனது சாபத்தால் எரிககப்படுகின்றவனும் அக்கினியில் அக்னி வைக்கப்பட்டது போல (க் கார்க்கோடகனது விஷாககினியுள்ள எனது சரீரத்தில் வஸித்தவனுமான) அவன் எனது முயற்சியாலும் தவத்தினாலும் ஜயிக்கப்பட்டான். சுபமானவளே! நமமிரு வருககும் இது துக்கத்தின் முடிவாக இருக்கவேண்டும். விசாலமான பின்தட்டுள்ளவளே! பாவிமான அவன் என்னை விட்டுப் போயினன். அதனால், நான் இங்கு உனக்காக வந்தேன். எனக்கு வேறு காரியம் இல்லை. ஓ! பயந்தவளே! (வேறு) ஒரு ஸ்திரீயானவள், ஆசைகொண்டவனும் அனுஸரித்தவனுமான பர்த்தாவை விட்டு, உன்னைப் போல, வேறொருவனை எப்பொழுதாயினும் வரிப்பளா? அரசனுடைய கட்டளையால் தூதர்கள், 'தமயந்தி, ஸ்வதந்திரமான நடையுள்ளவளேபோலத தன் இஷ்டப்படி தனக்கு ஒத்த இரண்டாவது கணவனை வரிக்கப்போகிறாள்' என்று சொல்லிக் கொண்டு பூரிமுழுமையும் திரிகுரூர்களல்லரோ? பாகஸ்வரியானவன் இவ்விதம் கேட்டுத்தான் விரைபவனாகி வந்திருக்கின்றான்' என்ற இதனைச் சொன்னான்.

அறியவிரும்புகிறேன். தாயே! அவனையாவது வரச்செய். எனக் காவது போக அனுமதி கொடு. என் பிதாவுக்குற தெரிவித்தோ தெரிவியாமலோ (இதனை) ஏற்பாடு செய்' என்று சொல்லுமபடி. கேசினியை அனுப்பினாள். இவ்விதம் தமயந்தியால் சொல்லப் பட்ட தேவியானவள குமாரியின் விருப்பத்தைப் பீமனிடம் சொன்னாள். அந்த அரசன் அனுமதி கொடுத்தான். ஓ! பரதருட்சிறந்தவனே! கௌரவய! அவளோ தந்தையினாலும் தாயினாலும் அனுமதியளிக்கப்பெற்று, அவர்களின் உததரவுப்படி, கேசினியிடம், 'ஓ! கேசினி! நீ விரைவாகச்செல். பிதாவின் உததரவினால பாசுகளை அழைத்துவா. நீ எனதாயபோல எனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வாயாக' என்னும் இதனைக் கூறினாள். கேசினியோ, விரைவாகச் சென்று பாசுகளைப் பார்த்தாள், 'ஸூதரே! பாசுகளே! நான் பீமராஜரின் உததரவினால் வந்தேனென அறிவீர். அரண்மனைக்கு நீர் வரக்கடவீர்' என்ற சொல்லைச் சொல்லினாள். ஓ! பரதரிற்சிறந்தவனே! பாரத! இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட புஜபலமுள்ள பாசுகளே, நெடுநேரம் ஆலோசனைசெய்து, கேசினியுடன் தமயந்தியின் மாளிகையில் துழைந்தான். (கேசினி) நளனைத் தமயந்தியிருக்குமிடத்துக்கு அழைத்துப்போனாள். நளராஜன், அந்தத் தமயந்தியைப் பார்த்தவுடனே, சோகதுக்கங்களுல சூழப்பட்டவனும் கண்ணீரால் நனைக்கப்பட்டவனுமாயினான். அப்பொழுது, சிறந்த நிறமுள்ள தமயந்தி, அந்த நளன் அப்படியிருப்பதைக் கண்டு கடுந்துயரத்தை அடைந்தவளாயினாள்.

ஓ! மஹாராஜ! பிறகு, அழுக்கடைந்த ஆடை அணிந்தவனும் ஐடையுள்ளவனும் அழுக்கும சேறுமுள்ளவனான தமயந்தி, பாசுகளேநோக்கி, 'ஓ! பாசுக! காட்டில் உறங்குகின்ற மனைவியை விட்டுப்போனவரும் (தமது) கடமையை அறிந்தவரென்னப்படுபவருமான ஒரு மனிதரை நீ பார்த்திருக்கவேண்டும். குற்றமற்றவரும் பிரியமானவரும் சிரமத்தால மயக்கத்தை அடைந்தவருமான மனைவியைப் புண்யஸூலோகராகிய நளராஜரைத்தவிர எவனதான் ஜனமற்ற இடத்தில் விட்டுச்செல்லுவன்? காட்டில் தூக்கத்தால் பீடிககப்பட்ட என்னை விட்டுப்போன அரசருக்கு என்னால் சிறு பிராயமுதல் என்ன தீங்குசெய்யப்பட்டது? நேரில் வந்த தேவர் களைவிட்டு முந்தி என்னால் வரிக்கப்பட்ட அவர், பின்பற்றியவரும் அவரால் விருமப்பப்பட்டவரும் குழந்தைகளுள்ளவருமான (என்னை) எவ்விதம் விட்டார்? அக்கினியின் முன்னிலையில் பாணிக்ர

கணம் செய்யப்பட்டவனும் ஹம்ஸங்களின் வார்த்தைகளில் இருப்பவனும் (எனவே) 'காப்பாற்றுவேன்' என்று ஸத்யமாக உறுதி கூறியது எங்கே போயிற்று?' என்று வினவினாள்.

பகவரை அடக்குபவரே! இவை யாவற்றையும் தமயந்தி சொல்லும்பொழுது, (அவளுடைய) கண்களினின்றும் சோகத்தால் உண்டானதும் சூடானதுமான கண்ணீர் மிகப் பெருகிற்று. நான், கடை சிவந்த கருவிழிகளினின்றும் மிகப்பெருகும் அந்த ஜலத்தைப்¹ பார்த்துச் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி, 'ஓ! விசாலமான பின்தட்டுள்ளவனே! நான நானே. சுபமானவனே! அந்தக் கலியால் ஆவேசிக்கப்பட்டு மயக்கத்தின் வசத்தையடைந்து உன்னைவிட்டுப் போனேன். பயந்தவனே! எனது நாட்டையிழந்ததையும் உன்னை விட்டதையும் நான் ஸவதந்திரமாகச் செய்யவில்லை. சலியே அவற்றைச் செய்வித்தான். தர்மஸவகடத்தில், காட்டி விருப்பவனும் துயரத்தை அடைந்தவனும் பகலும் இரவும் உன்னைக் குறித்துச் சோகிக்கின்றவனும் உனதால் முன் சாபத்தால் அடிக்கப்பட்ட அந்தக் கலியானவன், உனது சாபத்தால் எரிக்கப்படுகின்றவனாகி, எனது சரீரத்தில் வஸித்தனன். எப்பொழுதும் உனது சாபத்தால் எரிக்கப்படுகின்றவனும் அக்கினியில் அக்னிவைக்கப்பட்டது போல (க் கார்க்கோடகனது விஷாக்கினியுள்ள எனது சரீரத்தில் வஸித்தவனுமான) அவன் எனது முயற்சியாலும் தவத்தினாலும் ஜயிக்கப்பட்டான். சுபமானவனே! நம்மிருவருக்கும் இது துக்கத்தின் முடிவாக இருக்கவேண்டும். விசாலமான பின்தட்டுள்ளவனே! பாவிமான அவன் உன்னை விட்டுப் போயினான். அதனால், நான் இங்கு உனக்காக வந்தேன். எனக்கு வேறு காரியம் இல்லை. ஓ! பயந்தவனே! (வேறு) ஒரு ஸ்திரீயானவள், ஆசைகொண்டவனும் அனுஸரித்தவனுமான பர்த்தகாவை விட்டு, உன்னைப் போல, வேறொருவனை எப்பொழுதாயினும் வரிப்பளா? அரசனுடைய கட்டளையால் தூதர்கள், 'தமயந்தி, ஸவதந்திரமான நடையுள்ளவன்போலத் தன் இஷ்டப்படி தனக்கு ஒத்த இரண்டாவது கணவனை வரிக்கப்போகிறாள்' என்று சொல்லிக் கொண்டு பூரிமுழுமையும் திரிகுரூர்களல்லவோ? பாகஸவரியானவன் இவ்விதம் கேட்டுத்தான் விரைபவனாகி வந்திருக்கின்றான்' என்ற இதனைச் சொன்னான்.

தமயந்தியோ, நளனது அந்தப் புலம்பலைக்கேட்டுப் பயந்து நடுங்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு, 'கலயாணரே! குற்றத்தினால் என்னை சந்திக்கப்படுகிறது தகராறு. நிஷதாதிபரே! நான தேவர்களை விட்டு உபமையே விரித்தேனல்லவா? உம்மை அடையும் பொருட்டே, பிராமணர்கள் எனது வாகயங்களைப் பாட்டுக்களாகப் பாடிக்கொண்டு பததுத திகடுககளிலும் எங்கும் போயினர். ஓ! அரசரே! பிறகு, கற்றறிந்தவனும் பர்ணாதென்னும் பெயருள்ளவனுமான பிராமணன் கோஸலதேசத்தில ருதுபாணன் அரணமனையில் உமமை அடைந்தான் ஓ! ரைஷதரே! அவன் (நான்) சொல்லியதைச் சொல்லி அப்படியே நன்கு மறுமொழியையும் கொண்டு வந்தவுடன், உமமை வருவிப்பதற்காக, இந்த உபாயம் எனால் காணப்பட்டது. ஓ! பிருதிவீபதியே! நராதிபரே! உலகில் உமமைத தவிர மற்றவன் ஒரேநாளில் குதிரைகளால் நூறு யோஜனை தூரம் செல்லுதற்குவல்லவனல்லவனன்றோ? 1 ஓ! பூமிக்கு அரசரே! நான் மனததாலும் சிறிதும் தீங்கு செய்யாதவனாக இருக்கிறேனென்று ஸத்தியத்தாடன இந்த உபமுடைய காலகளைத் தொடுகிறேன். இந்த உலகில் இந்த வாயுவானவன் பிராணிகளுக்கும் சாக்ஷியாக ஸஞ்சரிக்கிறான். நான் தீமையைச் செய்கிறேனாகில் இவன் எனது பிராணன்களை விடச் செய்யக்கூடவன். ஸூரியன் எப்பொழுதும் உலகமெங்கும் ஸஞ்சரிக்கிறான். நான் தீமையைச் செய்கிறேனாகில் அவன் என்னுடைய பிராணன்களை விடச் செய்யக்கூடவன். சந்திரன் எல்லாப்பிராணிகளுள்ளும் ஸாக்ஷி போல ஸஞ்சரிக்கிறான். நான் தீமையைச் செய்கிறேனாகில் அவன் எனது பிராணன்களை விடச் செய்யக்கூடவன். இம் மூன்று தேவர்களும் முவுலகங்களையும் முழுமையும் நிலைத்திருக்கச் செய்கிறார்கள். தேவர்கள் இது மெய்தானா என்பதைச் சொல்லக்கூடவர். (உண்மையல்லாவிடில்) எனனை விட்டுவிடக்கூடவர்' என்றான்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவுடன், வாயு ஆகாயத்தினின்று, 'ஓ! நள! இவன் தீமையைச் செய்தவளல்லன். உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகின்றேன். அரசனே! பெருகிய நல்லொழுக்கமாகிற நிதியானது, தமயந்தியால் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டது. நாங்கள் (இந்த) மூன்று வர்ஷங்களும் இவளுக்கு ஸாக்ஷியும் பாதுகாவலுமாக (இருந்தோம்) உனக்காக இவளால் ஒப்பற்ற இந்த உபாயம்

1 பொருநதாமைபால் அதிக பாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது

செய்யப்பட்டது. இவ்வுலகில உணைத்தவீர வேறு ஆண்பிள்ளை ஒரே பகலில் தூறு யோஜனை செல்லசூடியவன இல்லையன்றே! ஓ! அரசனே! தமயநதி உனக்கும் நீ தமயந்திகும் ஏற்றவா. இவ் விஷயதகில நீ ஸந்தேகப்படலாகாது. மனைவிபுடன சேர்ந்திருக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னான். வாபு அவவிதம சொல்லும் பொழுதே மலர்மாரி பெய்தது; தேவதூநதுபிகள் முழுங்கின; மங்கள கரமான காற்றும் வீசிறது.

ஓ! பாரத! பிறகு, பகைவரை அடக்குகின்ற இந்த நள ராஜன், அந்த அற்புதத்தைக் கண்டு, தமயநதியிடம் (கொண்ட) அந்த ஸந்தேகத்தை விட்டனன். பிறகு, பூபதியான நளன், அழகுகற்றவையான அந்த (க காக்கோடகன்) கொடுத்த ஆடைகளை, அந்த நாகராஜனை நீனைத்து, உடுத்துக்கொண்டான்; உடனே, தனது (பழைய) வடிவத்தை அடைந்தான். ஸவரூபத்தை அடைந்த பர்ததாவைக்கண்டு, குற்றமற்ற தமயநதி, அப்பொழுது புண்யஸலோகனான அந்த நளனைத்தழுவிக்கொண்டு, உரசுக அழுதான். நளராஜனும், முன்போல விளங்குகின்றவனாகித் தமயந்தியையும் தன் மககளையும் தழுவிக்கொண்டு, உள்ளபடி மகிழ்ந்தான். பிறகு, அழகிய முகமுள்ளவனும் நீண்ட கண்ணுள்ளவனும் (அவள்) அந்ததுகுகத்தால் சூழப்பெற்றவளாகித் தனது மார்பில அவனது முகத்தை வைத்துக்கொண்டு பெருமுகசெறிந்தான். அப்படியே புருஷஸவேஷ்டனான அவனும், சோகத்தால் சூழப்பட்டவனாகி, அழுக்கால் பூசப்பட்ட அங்கமுள்ளவனும் அழகிய சிரிப்புள்ளவனான அவளைத் தழுவிக்கொண்டு நெடுநேரம் துயரில் முழுகி நின்றான்.

அரசனே! பிறகு, தமயநதிகும் நளனுக்கும் (நடந்த) அனைத்தையும், தமயந்தியின் தாய், நடந்தபடி, பிரீதியுடன் பீமனுக்குச் சொன்னான். பிறகு, மஹாராஜன், 'நான், சுத்திசெய்துகொண்டவனும் தமயநதியுடன் சேர்ந்திருப்பவனும் (இரவு) ஸுசமாக வஸித்தவனுமான நளனைக் காலையில் பார்ப்பேன்' என்று சொன்னான். அரசனே! பிறகு, அவ்விருவரும் சோநது, காட்டில் நடந்த பழையசரித்திரம் யாவறறையும் சொல்லிக்கொண்டு, இரவு மகிழ்ந்து வஸித்தார்கள். தமயந்தியும் நளனும் ஒருவருக்கொருவர் ஸுகத்தை விருட்பினவர்களாயும் மனம் மிகமகிழ்ந்தவர்களாயும் பீமராஜ

1 'தனது முகத்தை அவனது மார்பில் வைத்துக்கொண்டு' என்பது, இவகிலீஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

னுடைய அரணமணையில் வஸித்தாகள். பிறகு, அவன் நான்காவது வருஷத்தில் பாரியையுடன் சேர்ந்து எல்லா விருப்பங்களும் நன்கு நிறைவேற்றினவனாகி மிக்க மகிழ்ச்சியை அடைந்தான். தமயந்தியும் பர்த்தாவை அடைந்து, பாதிவளர்ந்த பயிரையுடைய பூமியானது ஜலத்தை அடைந்து திருப்தி அடைவதுபோல, மிக்கதிருப்தியை அடைந்தார். அந்தத் தமயந்தியானவள் இவ்விதம் நளனுடன் சேர்ந்து தனது ஆயாஸத்தைப் போக்கித் தாபம் தணிந்தவளாகவும் மகிழ்ச்சிபெருகிய மனமுள்ளவளாகவும் விருமபினவற்றை அடைந்தவளாகவும், உதயமான சந்திரனால் ராதரி விளங்குவது போல விளங்கினாள்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ந ளோ பாக் யான பர் வம். (தொடர்ச்சி)

(பீமன் காலை யில் நளதமயந்தியரைப் பர்த்ததும், நுதுபர்ணன் நளனை கடிமீக்கும்படி வேண்டி அவன்ிடமிருந்து அஸ்வஹ்ருதயத்தைப் பெற்று அயோத்தி சென்றதும்)

பின்பு, நளராஜன், அந்த ராதரியைப் போக்கி, (காலையில்) நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு தமயந்தியுடன் சேர்ந்து பீமராஜனைப் பார்த்தான். பிறகு, பரிசுத்தான நளன் மாமனை வணங்கினான். பிறகு, அழகிய தமயந்தியும் பிதாவை வணங்கினான். பீமன், மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் புத்திரனைப்போல நளனைத் தழுவிக்கொண்டான். பிரபுவான பீமன், (நளனைத்) தக்கபடி பூஜித்துத் தேற்றினான் பீமராஜன், அங்கு நளனுடனிருப்பவளும் பதிவரதையுமான தமயந்தியை மேலான மரியாதையுடன் அனுசரித்தான். நளராஜன் அந்தப் பூஜையை முறைப்படி பெற்று அவனுக்குத் 1 தனது மரியாதையை உள்ளபடி தெரிவித்தான். பிறகு, பட்டணத்திலுள் அவ்விதம் வந்த நளனைக்கண்டு நன்கு சந்தோஷத்தை அடைந்த ஜனங்களின் ஸந்தோஷத்தால் உண்டாகிற பெரிய ஒளி உண்டாயிற்று. (பீமன்) நகரத்தைப் பதாகைகளுடனும் த்வஜங்களுடனும் மாலைகளுடனும் கூடினதாக அலங்கரிக்கச் செய்தான். ராஜவீதிகள், நீர் தெளித்து நன்குபெருக்கிப் புஷ்பங்களை நிரப்பி

1 'தான் செய்தவந்த தொழிலை' என்றும் கொள்ளலாம்.

நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்றன. பட்டணத்து ஜனங்களின வீட்டு வாயில்தோறும் புஷ்பபலியானது செய்யப்பட்டது. தேவாலயங்களெல்லாம் பூஜிக்கப்பெற்றன.

ருதுபாணராஜனும், நளன் பாஹுக்வேஷததில் மறைந்திருந்ததையும் தமயநதியுடன் சேர்ந்தவிட்டதையும் கேட்டுச் சந்தோஷித்தான். ருதுபாணராஜன் அந்த நளராஜனை அழைத்து கூடிக்கவேண்டினான். புத்திமானான அந்த நளனும் காரணங்களுடன் அவனைப் பொறுக்கச்செய்தான். மரியாதை செய்யப்பெற்ற அந்த ருதுபாணராஜன், சிரித்த முகமுள்ளவனாக, 'நீ தெய்விகமாக உனது பதனியுடன் கூடியாய்' என்று நளனைப் புகழ்ந்தான். அவன், 'பூபதியே! நைஷத! எனது வீட்டில் மறைந்து வலித்த உனக்குத் தீமைசெய்யாமலிருந்தேனா? தெரிந்தோ தெரியாமலோ, என்னால் சில அகாரியங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அவைகளை நீ பொறுக்கக்கடவாய்' என்றான். நளன், 'ஓ! பார்த்திவ! நீ எனக்குச் சிறிதும் தீங்கு செய்யவில்லை. செய்திருந்தாலும் எனக்குக் கோபமில்லை. உன் விஷயத்தில் நான் பொறுக்கவேண்டுமன்றோ? ஓ! ஜநாதிப! நீ முந்தியும் எனக்குத் தோழனும் ஸம்பந்தியுமாயிருக்கிறாய். இதற்கு மேலும், மிக்கபிரீதியை உண்டு பண்ணக்கடவாய். விருமபினவையெல்லாம் நன்கு செய்யப்பட்டமையால், உன்னிடத்தில் ஸுகமாக வாஸருசெய்தேன். ஓ! அரசனே! உனது வீட்டில் எப்பொழுதும் ஸுகமாக இருந்தது போல எனது வீட்டில் இல்லை. ஓ! பார்த்திவ! உன்னுடைய இந்த அஸ்வஹ்ருதயமும் என்னிடத்தில் இருக்கின்றது. நீ விருமபினால் அதனைக் கொடுக்க விருமபுகிறேன்' என்றான். நளன் இவ்விதம் சொல்லி ருதுபாணனுக்கு விதையைக் கொடுத்தான். அவனும் சாஸ்திரத்திற்சொல்லிய செய்கையால் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டான். அரசனே! பாகலவிராஜனும் அஸ்வஹ்ருதயத்தைப் பெற்றும், பிரீதியடைந்து நைஷதனுக்கு அக்ஷஹ்ருதயத்தைக் கொடுத்தும், வேறு ஸூதனை அழைத்துக்கொண்டு தன் பட்டணத்தையே அடைந்தான். அரசனே! ருதுபாணன் போனபின், நளராஜன் குண்டினநகரத்தில் நீண்டகாலம் வஸிக்கவில்லை.

எழுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நளன் தன்னகர்சென்று புஷ்கரனை மறுசூழில் வென்று
அவனை அவனுருக்த அனுப்பியது.)

ஓ! கௌந்தேய! அந்த நைதஷன ஒருமாதம் எஸிந்ததுப்
பீமனிடம் விடைபெற்றுச் சிறிது சேனையுடன் (குணடின) புரத்தி
லிருந்து நிஷத தேசத்தைகருறித்துப் போயினன். வெணமை
யான ஒரு தேருடனும் பதினாறு யானைகளுடனும் ஐம்பது குதிரை
களுடனும் அறுநூறு காலாட்களுடனும் பெரிய மனமுள்ள
அவன் பூமியை நடுககசசெய்கிறவன்போலக் கோபங்கொண்டு
விரைந்து பெரிய பட்டணத்தைத் திடீரென்று அடைந்தான்.
பிறகு, வீரவேன புதரான நளன், புஷ்கரனை அடைந்து, 'மிக்க
பொருள் எனனால் சம்பாதிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. திரும்பவும்
சூதாடுவோம். ஓ! புஷ்கர! தமயந்தியும் மற்றும் என்னிடமுள்ள
பொருள் முழுமையும் எனது பந்தயமாவார். உனக்கோ ராஜ்யம்
பந்தயமாகட்டும். திரும்பவும் சூது தொடங்கப்பட வேண்டும்;
உனக்கு சேஷமம் உண்டாகுக. ஒரே பந்தயத்தில் (நமது) உயிர்
களையும் பந்தயம் வைத்து ஆடுவோம். பிறன் உடைமை, நாடே
யாயினும் செல்வப்பொருளேயாயினும், (அதனை) ஜயித்து (அவ
னிடமிருந்து) கவர்ந்தும் எதிர்ப்பந்தயம் கொடுக்கவேண்டுமென்
பது¹ சிறந்த முறையென்று சொல்லப்படுகிறது. நீ அந்தச் சூதை
விருமபாமறபோலை யுத்தமாகிற சூது தொடங்கப்படவேண்டும்.
அரசனே! இரண்டு தேர் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்துச் செய்யும்
சண்டையினால் உனக்காவது எனக்காவது ஒழிவு உண்டாகட்டும்.
இந்த ராஜ்யமானது வம்சபரம்பரையாக அனுபவிக்கப்படுவதாத
லால் எந்த உபாயத்தினாலும் விருமபத்தக்கதென்பது பெரியோர்
களின் கட்டளை. ஓ! புஷ்கர! இப்பொழுது கபடத்தினால் சூதாடு
வது அல்லது வில்லை வளைத்துச் சண்டைசெய்வது (என்ற இந்த)
இரண்டினுள் ஒன்றில் புத்தியைச் செலுத்து' என்றான்.

நைஷதனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட புஷ்கரனோ, உரக்கச்
சிரித்து, தனக்கு ஜயத்தையே உறுதியாக எண்ணி, நளனை

¹ வேறு பாடம்.

நோக்கி, 'ஓ! நைஷத! எதிர்ப்பநதயம வைப்பதற்காக உன்னால் தெய்வாதீனமாகப் பொருள் சம்பாதிக்கப்பட்டது. தெய்வாதீனமாகத் தமயந்தியின் சீவினையும் நாசத்தை அடைந்தது. ஓ! நைஷத! அரசனே! எனது லாபத்தைக்குறித்தது தெய்வாதீனமாகப் பிரியப்படுகின்றாய். ஆண்பிள்ளைகளுள் மிகச் சிறந்தவனே! தெய்விகமாகத் திருமயவும் சூதாடுவதில் உனக்கு எண்ணம் உண்டாயிருக்கிறது. ஐயிக்கப்பட்ட இந்தத் தனத்தூடன, அலங்கரிக் கப்பட்ட தமயந்தியூ, தேவலோகத்தில அபஸரஸானவன் இந் திரனை அடைவதுபோல என்னை அடைவானென்பது திண்ணம். ஓ! நைஷத! உன்னைத் தினந்தேதாரும் நினைசது எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். 1 பகைவர் கூட்டங்களுடன் சூதாடுவதனால் எனக்கு ஸந்தேதாவும் உண்டாகிறதில்லை. இப்பொழுதே, சிறந்த இடையுள்ளவளும குற்றமற்றவளுமான தமயந்தியை ஜயித்துக் 2 கிருத்தருதயன் ஆவேன். அவனோ எப்பொழுதும் எனது மனத்தில் இருக்கிறான்' என்று கூறினான்.

அந்த நாளே, அந்தச் சொற்களைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு, தப்பாகப்பேசுகிற அவனுடைய தலையைக் கத்தியால் வெட்டி விருட்டினான். கோபத்தால் சிவந்த கண்ணுள்ள நளராஜனே, சிரித்துக்கொண்டு, அவனைப்பார்த்து, 'பந்தயம் வைத்தது ஆடுவோம். ஏன் பேசுகின்றாய்? ஜயிக்கப்பட்டால் பேசாய்' என்றான். பிறகு, நளனுக்கும் புஷ்கரனுக்கும் சூதாட்டம் தொடங்கிறது. உனக்கு சீக்ஷமம் உண்டாகுக. அந்தப் புஷ்கரன், (தானும்) பந்தயம் வைத்தானாயினும், ரதனங்கள் பொக்கசங்கள் இவற்றின் குவியல்களுடனும் உயிருடனும் அவன் ஒரே பந்தயத்தால் நளனால் தோலவி அடைவிககப்பெற்றான். நளராஜன், புஷ்கரனை ஜயித்துச் சிரித்துக்கொண்டு, 'அரசர்களுள் இழிவானவனே! பகை ஒழிந்ததும் கலக்கமற்றதுமான இந்த ராஜபமுமுதும் என்னுடையது. தமயந்தி உன்னால் பார்ப்பதற்கு முடியாதவர். மூட! நீ பரிவாரங்களுடன் அவளுக்கு அடிமையாயிருத்தலை அடைந்தாய். நான் மூனடி ஜயிக்கப்பட்டதும் உன்னால் செய்யப்பட்ட காரியமன்று. அந்தக்காரியம் கவியால் செய்யப்பட்டது. ஓ! மூட! நீ அறியவில்லை. நான் பிறரால் செய்யப்பட்ட குற்றத்தை உன்னிடத்தில் எவ்விதமும் சுமத்தமாட்டேன். நீ ஸுகமாகப் பிழைத்திருக்கக்கடவாய். உனது உயிரை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். அப்படியே, எல்லாப் பொருள்களுமுள்ள

(உனக்குச்) சொந்தமான பாசத்தை உனக்குத் தருகிறேன். ஓ! வீர! எனக்கு உன்னிடத்தில் அன்பும் முன்போலவே இருக்கிற தென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. எனக்கு உன்னிடமுள்ள நட்பும் ஒரு பொழுதும் குறையாது. ஓ! புஷ்கர்! நீயோ எனது ஸ்ரேஹாதரன். நூறு வருஷம் நன்கு உயிர்வாழ்க்கடவாய்' எனலும் இதனைச் சொன்னான்.

ஸத்யமான பராசரமமுள்ள நளன் ஸ்ரேஹாதரனை இவ்வித வார்த்தைகளால் தேற்றித் திரும்பத் திரும்பத் தழுவி மகிழ்வித்தான். அரசனே! இவ்விதம் நளனால தேற்றப்பட்ட புஷ்கரன், புண்ய ஸலோகனான நளனை அப்பொழுது வணங்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு, 'ஓ! பார்த்திவ! நீ எனக்கு உயிரையும் இருப்பிடத்தையும் கொடுக்கின்றாயாதலால், உனதுபுசும் அழிவற்றதாகுக. பதினாயிரம் வருஷம் ஸுகியாக உயிர்வாழக் கடவாய்' என்று மறுமொழி கூறினான். புருஷஸ்சீரஷ்ட! அப்பொழுது அந்தப் புஷ்கரராஜன், நளனால அவ்விதம் மரியாதைசெய்யப்பெற்று ஒருமாதம் அங்கே மகிழ்ந்து வஸித்தது தனது ஜனங்களால் சூழப்பெற்று, பெரியசேனையுடனும் வணங்கின வேலைக்காரர்களுடனும், சரீரத்தால் சூரியன்போல விளங்கிக்கொண்டு, தனதுபட்டணத்தை அடைந்தான். பூநீமானான நளராஜன் புஷ்கரனைத் தனமுள்ளவனாகவும் துன்பமற்றவனாகவும் அனுப்பி மிகக் அலங்காரமுள்ள தனது நகரத்தில் பிரவேசித்தான். நிஷதராஜன் பிரவேசித்தது நகரவாஸிகளைத் தேற்றலும் செய்தான். எப்பொழுதும் அவர்களுடைய நன்மைகளிலே தந்தையோல மனம் பற்றினவனாக இருந்தான். பட்டணத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் புளகமெய்தி மந்திரி முதலியோருடன்கூடிக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, 'ஓ! அரசனே! பட்டணத்திலும் தேசத்திலும் (உள்ள நாங்கள்) இப்பொழுதுதான் ஸௌக்யமாயிருக்கிறோம். தேவர்கள் மறுபடியும் இந்திரனை ஸேவிக்கவந்ததுபோல, நாங்கள் உன்னை மறுபடியும் ஸேவிகக வந்திருக்கிறோம்' என்று சொன்னார்கள்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

நளோபாக்யானபர்வம். (தொடர்கீச்)

(நளன் புஷ்கரனைத் துரத்தியபின் துண்டினபுரத்திலிருந்து தமயந்தியை
யும் துழந்தைகளையும் தருவித்துக்கொண்டு ஸுகமாக அரசு
செலுத்தியதும், பிரஹதஸவர் நளன் கதையை முடித்து
யுதிஷ்டிராகீது அகடிஹிருதயந்தை உபதேசித்து
ஹரிச்சந்திரன் கதையைச் சுருக்கமாகச்
சொல்லிச் சென்றதும், யுதிஷ்டிரர்
அர்ஜுனனைப்பற்றிக் கவலைப்
பட்டதும்)

பட்டணமானது ¹ சோகமற்று ஸந்தேதாஷமடைந்து மஹோதஸ
வழும தொடங்கியவுடன், நளராஜன், (குண்டினபுரத்திலிருந்து)
தமயந்தியைப் ² பெரிய சேனையுடன் வரவழைத்தான். பரதரில
சிறந்தவனே! அரசனான பீமன் புண்யஸாலோகன் ராஜ்யத்தில் நிலை
பெற்றதாகக் கேட்டு மேலான ஸந்தேதாஷத்துடன் கூடியவனாயி
னன். பிறகு, பீமராஜன் மனமகிழ்ந்து தன் மகளான தமயந்தி
யைப் புத்திமானான புண்யஸாலோகனிடம் செல்லும்பொருட்டுப்
பெரிய சேனையுடன் புறப்படச் செய்தான். பகைவீரர்களைக்
கொல்லுகின்றவனும அளவிடமுடியாத சுகதி பொருந்தியவனும
பயங்கரமான பராக்ரமமுடையவனும பிதாவுமான பீமனும் தமயந்
தியை மரியாதைசெய்து அனுப்பினான். நளராஜனே, குழந்தை
களுடன் தமயந்தி வந்தபின், தேவராஜன் நந்தனவனத்தில் மகிழ்ந்
திருப்பதுபோல மகிழ்ந்திருந்தான். ஜம்பூதவீபத்தில் அரசர்களுள்
அப்படி விளக்கத்தை அடைந்தவனும மிக்க புகழ்பெற்றவனுமான
அந்த நளன் மறுபடியும் தனது நாட்டைத் திருப்பி அடைந்து
அதில் வலித்தான்; நிரம்பின தக்ஷிணையுள்ள பலவித யாகங்களி
யும் விதிப்படி செய்தான். அரசருக்கு அரசனே! அப்படியே,
நீயும் விரைவில் ஸந்தேதர்களுடன் கூடி விளங்குவாய். மனித
ருட் சிறந்தவனே! பரதரேறே! பகைவர் பட்டணங்களை ஜயிக

1 'அமைதியடைந்து' எனினுமாம்.

2 'பெரிய சேனையை அனுப்பி' எனினுமாம்.

கின்ற நான சூதாட்டததால் மனைவியுடன் இமடாதிரியான துககததை அடைந்தான். பூமியை ஆடாபவனே! நான் ஒருவனாக வேயிருந்து மிகப்பெரிய பயங்கரமான துககததை அடைந்த திருமப வும சேஷமததை அடைந்தான். ஓ! பாண்டவ! அரசனே! நீயோ பிராதாக்களுடனும் திரௌபதியுடனும் சோநது கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டும தாமததையே சிந்தித்ததுகொண்டுமிருப்பதுடன், வேத வேதாங்குகளின் கரைகடந்தவர்களும் மிகக் புகழ்பெற்றவர்களு மான பிராமமணாகளால் எப்பொழுதும் சூழப்பட்டுமிருக்கிறாய். அப்படியிருக்கையில், துககம் ஏன்² காககோடக நான, தமயநதி, நான், ராஜரிஷியான ருதுபர்ணன் இவர்களின் கீர்த்தியைச் சொல்லுவது கலியைப் போசகுவதாகும். தவறாதவனே! அரசனே! உனனைப் போன்றவன், கலியைப் போசகுவதான இந்த இதிஹாஸததைக்கேடும் தேறுதலடையவேண்டும். புருஷார்த்தம் எப்பொழுதும் நிலையற்றிருத்தலை ஆலேசிக்கதும், அதன் தோற்றத்திலும் அழிவிலும் நீ கவலைப்படலாகாது. அரசனே! இதிஹாஸததைக் கேட்டுத் தேறுதலடை; துயரப்படாதே. ஓ! மஹாராஜ! வியஸனத்தில் நீ துயரப்படத்தக்கவனல்லே. தெய்வம் விபரீதமாக முயற்சியும் பயனற்றுப்போனபொழுது, தைர்யசாலிகவான மனிதர்கள் தமமைத் துயரத்ததுகளுளளாக்கிக்கொள்ளார். எவர்கள் நானது இந்தச் சிறந்த சரித்திரத்தை அடிக்கடி சொல்லுகின்றார்களோ கேட்கின்றார்களோ அவர்களை அமங்கலமானது அடையாது. அங்கனம் செய்வனுடைய விருப்பங்களைக் கைக்கும். (அவன்) செலவவாயிருத்தலையும் அடைவான். சிறந்ததும் புராதனமுமான இந்த இதிஹாஸததைக் கேட்பவன் புத்திரர்களையும் பௌதரர்களையும் பசுகளையும் மனிதர்களுள் தலைமைபையும் அடைவான்; ரோயினமையும் அன்புமுள்ளவனாவான்.

ஓ! பார்த்திவ! 'சூதாடத்தெரிந்த (துரியோதனன்) என்னைத் திரும்பவும் ஆட அழைப்பான்' என்று நீ பயத்தால் நடுங்குகிறாய். அந்த உனது பயத்தை நான் போக்குவேன். ஸத்யமான பராக்கிரமமுள்ளவனே! நான் அக்ஷஹருதயத்தை முழுதும் அறிவேன். ஓ! கௌந்தேய! மகிழ்ச்சியடைந்தேன்; உனக்கு உபதேசிக்கிறேன்; பெற்றுக்கொள்' என்று சொன்னார். பிறகு, அரசர், மனமகிழ்ந்தது பிறுஹதஸவரை நோக்கி, 'ஓ! பகவானே! அக்ஷஹருதயத்தை உண்மையாக அறியவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். குந்தீபுத்ரரால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட பிறுஹ

தஸவமாமுனிவா, பிறகு, மஹாதமாவான பாண்டவருக்கு அக்ஷ ஹ்ருதயத்தை உபநிதசித்தார். பாண்டவராஜரும் (அதனை) அடைந்து சோசமற்றவராயினர்.

1 பிருஹதஸவர் சொல்லலானா: 'மஹாராஜனே! உனது துயரமனைததையும் போககும்பொருட்டே உனனைவிடத துயரததையடைந்த (வேறோ) அரசனை மறுபடியும் சொல்லுகிறேன். கேள். இக்ஷ்வாகு குலத்தில் மஹாதமாவும் ராஜராஜனும் மிகக்காந்தியுள்ளாவனுமான திரிசங்குவெனனும் புகழ்பெற்ற ஓர் அரசன உண்டானான். முக்யமானவையும் பலவிதமானவையும் மிகக்கதக்ஷிணையுள்ளவையுமான யாகவகளைச செய்தமையால் அந்த அரசனிடமிருந்து குணக்கடலாகிற ஹரிச்சந்திரன் உண்டானான். புணயஸ்லோகனும் மிகக புகழுள்ளவனும் மெய்ப்பேசுகிறவனும் இனியசொல்லுள்ளவனும் ஸதயததுடன் மிகப்பேசுகிறவனுமான அவன், உலகில ஆண்பிள்ளைகளுள் சிறந்தவனுபிருந்தான். அவனுக்குப் பூமியில நல்லொழுக்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் நல்ல லக்ஷணங்களுள்ளவனும் உசீனரராஜரிஷிபின் மகனா மனைவியானான். அழகிய அவள், ஸ்வயம்பவரத்தில் கூடியிருக்கின்ற அரசர்களின் நடுவில், மிக்கபாகயசாலியும் மேனமைபெற்றவனுமான ஹரிச்சந்திரனைப் பர்த்ததாவாக வரித்தான். பூபாலனான் அந்த அரசன் மனத்துக்கணியவனும் ஸதயவதியுமான அவளுடன் தன் நாட்டை அடைந்து நெடுங்காலம் மகிழ்ந்திருந்தான். அந்தத தேவியினிடம் ஹரிச்சந்திரனுக்குத் தாமரைமலர்போன்ற கண்ணுள்ளவனும் புணயவானகளுள் சிறந்தவனும் ஸோஹிதாஸவனென்னும் பெயர்பெற்றவனுமான புதரன் உண்டானான். புணயஸ்லோகனும் மிக்க புகழுள்ளவனும் வஸிஷ்டருடைய சிஷ்யனுமான அரசன தேவியுடனும் புதரனுடனும் சேர்ந்து புணயமான பெரிய யாகவகளைச செய்தான். இதேகாலத்தில் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்த விஸ்வாமித்ரரோ, இந்திரனைக் காண்பதற்காக அழகிய இந்திரப்பட்டணத்தை அடைந்தார். மஹாதமாவான தேவேந்திரனது பூஜை நடக்கும் பொழுது, வாம தேவரைத துணையாகக்கொண்ட வஸிஷ்டரும் வந்தார். அப்பொழுது, பூஜை நடந்து இந்திரன் ஸுகமாக வீற்றிருந்து ஸதய

1 இந்த ஹரிச்சந்திரன் சரித்திரம் நீலகண்டலியாகயான பாடததிலும் இங்கிலிஷ மொழிபெயர்ப்புககளிலும் இல்ல ஸபாபர்வததில் உள்ளது; 43-45-ம் பக்கம் பாக்க.

வாதிகளான அரசர்களும் சொல்லப்படுகையில், அந்த ஸபையில், ஹரிச்சந்திரன், வேளவி கொடை தவம ஒழுககம மெய்பேசுதல உறுதியானவிரதம் ஆகிய இவைகளால் எல்லாரையுங்காட்டிலும் புகழ்ப்பெற்றான். வஸிஷ்டர், தம சிஷ்யனைப் புகழ்ந்ததனால், மிககமகிழ்ச்சியடைந்தார். அப்படியாயினும், அவன் ஸதயததால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதை விஸ்வாமித்ரர் பொறுக்கவில்லை. அப்பொழுது, விஸ்வாமித்ரருக்கும் வஸிஷ்டருக்கும் ஹரிச்சந்திரனைக் குறித்துப் பந்தயம் ஏற்பட்டது. அதன்பிறகு, விஸ்வாமித்ரரால் அரசன் ராஜயத்தினின்றும் ஸுகத்தினின்றும் விரைவில் நீக்கப்பெற்று மரணத்தைவிடக் கெடுதலான மிகக துகத்ததை அடைந்தான்' என்றார்.

பிறகு, தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், தம்பிமாருடனும் திரௌபதியுடனும் பிராமமணாக்களுடனும் அதனைக்கேட்டு (த தம்நிலையில்) மிக்க திருப்தியுடன் மேலான ஆசசரியத்தை அடைந்து, 'நல்லது! நல்லது' என்று சொன்னார். பிறகு, ராஜஸரேஷ்டரான தர்மபுத்ரர், ஹரிச்சந்திரன் கதையை¹ முழுமையுங் கேட்டுச் சோகத்தை விட்டுத் திருமபவும் மிக்க கீர்த்தியுள்ள ஹரிச்சந்திரனை நினைத்துக் கொண்டு ஸந்தோஷித்தார். அப்படியே, பிருஹதஸுவர், ஹரிச்சந்திரனையும் நனனையும் பற்றிய கதைகளை இவ்விதம் சொல்லிமுடித்தது, எல்லாப் பாண்டவர்களிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு போயினர். பெருந்தவமுள்ள அவர்,² சொல்லிவிட்டு, நீராட்டமுடலியன செய்வதற்கு விரைவாகத் தடாகத்தை அடைந்தார். உறுதியான விரதமுள்ள யுதிஷ்டிரர், பிருஹதஸுவர் சென்றவுடன், ஸவயஸாசியும் புத்திமாணுமான அரஜுனன் காற்றை உணவாகக் கொண்டு உகரமான தவத்திலிருப்பதை, தவசிகளும் ஆங்காங்குத் தீர்த்தங்களிலும் மலைகளிலும் வனங்களிலுமிருந்து வருகின்றவர்களுமே ஒருங்குசேர்ந்தவர்களுமான அந்தணர்களிடமிருந்து, 'மிகக புஜபலமுள்ள பார்த்தன் பிறரால் அடையமுடியாத தவத்தை அடைந்திருக்கிறான்' என்றும், 'பிருதாபுத்ரனை அர்ஜுனன்

1 'ஸாவாம்' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

2 'ததவாச அஸ்வகிரஃ' என்று பாடம் ஒதி, 'அஸ்வஹருதயதலையும் கொடுத்த' என்று பொருள் கூறி, 'முனிவருக்கு இந்த விதையாலேயே பிருஹதஸுவர் என்று பெயர் வந்தது' எனபது பழையவுரை 'அஸ்வகிரஸ்' எனனும் தீர்த்தத்தை அடைந்தார்' எனபது இங்கிலிஷ்மொழிபெயர்ப்பு.

சியமமான விரதமுள்ளவனும் தியானஞ்செய்வனும் ஒருவனாக ஸஞ்சரிப்பவனும் காந்தியுள்ளவனும் தர்மமே வடிவெடுத்த வந்தது போன்றவனுமாகத் தவஞ்செய்வதுபோல வேறெவனும் கடுத்தவஞ்செய்ததாக முன்பு காணப்பட்டதில்லை' என்றும் சொல்லக் கேட்டார். அரசரே! குந்திபுதரராகிய பாண்டவர், ¹ ஜயத்தை உடையவனும் பிரியமானவனும் ஸஹோதரனுமான அந்த ஆர்ஜுனன் பெரிய காட்டில் தவஞ்செய்வதைக் கேட்டுத் துயரத்தை அடைந்தார். ரக்ஷகளை விரும்புகின்ற யுதிஷ்டிரர், எரிக்கப்படுகின்ற மனத்தூடன், பெரிய காட்டில் பல கலைகளையும் அறிந்த அந்தணர்களை வினவினர் மன்னரே! குந்திபுதரராகிய யுதிஷ்டிரர் அக்ஷஹருதயத்தைப் பெற்று, பீமஸேனன் முதலியோருடன் சேர்ந்து, மனம் மகிழ்ந்திருந்தார். குந்திபுதரராகிய அவர், ஸஹோதரர்கள் கூடியிருப்பதைப் பார்த்து, அவகே ஆர்ஜுனனைக் காணாமல் கண்ணீரால் நனைக்கப்பட்டவராயினர். குந்திபுதர், மிகவாட்டப்படுகின்றவராகிய பீமஸேனை நோக்கி, 'ஓ! பீம! இங்கு உனக்குப் பின் பிறந்தவனான பார்த்தனை எப்பொழுது பார்ப்பேன்? குருஸரேஷ்ட! (அவன்) எனக்காகவன்றோ மேலான தவத்தைச் செய்கிறான்? அவனுக்கு நான் அக்ஷஹருதய ஞானத்தை எப்பொழுது உபதேசிப்பேனோ? விபுவே! புருஷஸரேஷ்டனான அவன் என்னால் நன்கு கற்கப்படாத அக்ஷஹருதயத்தைக் கேட்டு மிகக் மகிழ்ச்சியுள்ளவனானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை' என்று சொன்னார்" என்றார்.

ந ள ள ப ா க் ய ா ன ப ர் வ ம் ழ ன் றி ன் று.

1 'ஜயம்' என்பது மூலம்; 'ஜயனென்னும் ஸஹோதரனை' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

எழுபத்தேட்டாவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம்.

(அர்ஜுனனுடைய பிரிவினல் காய்கவனத்தீர்வலிசீக
வ்ருப்பமற்ற பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தை விட்டு
வேறிடம் செல்ல நீச்சயீத்தது)

ஜனமேஜயர் வினவலானார். “பகவானே! என்னுடைய பர
பிதாமஹாரண அர்ஜுனா (துவயாஸதிரவகளைப பெறுவதற்காகக்)
காமயக வனத்தை விட்டுச் சென்றவுடன், அந்த ஸவ்யஸாசியை விட
டுப் பிரிந்த அந்தப் பாண்டவர்கள் யாது செய்தனர்? (பகைவர்களு
டைய) படையை ஜயிப்பவரும் பெரிய விலலுவாவருமான அந்த
அர்ஜுனா தேவர்களுக்கு விஷ்ணு கதியாயிருப்பது போலப் பாண்ட
வர்களுக்குக் கதியாக இருந்தாரெனறே எனக்குத் தோன்றுகிறது.
இந்திரனுக்குச் சமமான வல்லமைபுள்ளவரும் யத்தவகளில் திரும்
பாதவருமான அந்த அர்ஜுனரைப் பிரிந்திருக்கிற வீரர்களான (என
னுடைய) பாட்டனர்கள் வனத்தில் எவ்வண்ணமிருந்தார்கள்?” என்று
வினவ, வைசம்பாயனா கூறலானார்.

“ஐயா! பாண்டுகுமாரனான அர்ஜுனன் காய்கவனத்தை
விட்டுச் சென்றவுடன், அந்தப் பாண்டவர்கள் மனவருத்தமும்
க்லேசமும் மேலிட்டவர்களானார்கள். பிறகு, அவர்கள் அனைவரும்,
(கோகப்பபட்ட) நால் அறுநத ரதனங்கள் போலவும் சிறகுள்ள வெட்
டப்பட்ட பசுளிகள் போலவும் மகிழ்ச்சியற்ற மனமுள்ளவரானார்
கள். புகழ்தக்கக் கொக்கைகளை உடைய அந்த அர்ஜுனனான விடு
பட்ட அந்த வனமானது, குபேரனான விடுபட்ட சைதிராதமெனனும்
உதயானவனம் போலாயிறறு. ஜனமேஜயரே! ஆண்மையிற் சிறந்த
வர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த அர்ஜுனனை விட்டுப் பிரிந்
ததனால் ஸந்தோஷத்தை அடையாதவர்களாகவே காமயகவனத்
தில் அப்பொழுது வலித்துவந்தனர். பரதர்களுள் சிறந்தவரே!
பிராம்மணர்களுக்காகப் பாக்கிரமம் செலுத்துபவர்களும் மஹா
ரதர்களும் புருஷஸுரேஷ்டர்களும் பகைவரை அடக்குகிறவர்களு
மான (பாண்டவர்கள் காண்கததில்) மிக அலைந்து சததமான பாணங்
களால் யாகததுக்குத் தக்கவையான பலவித மிருகங்களைக்
கொண்டு வனத்தில் கிடையத்தான (அந்த) ஆகாரத்தைக்
கொண்டுவந்து நாள்தோறும் பராம்மணர்களுக்கும் கொடுத்தார்

கள். அரசரே! தனஞ்சயன் சென்றபிறகு, புருஷஸரேஷ்டர்களான அவர்களினவரும், மனமகிழ்ச்சியிலலாதவர்களாகவும் (அர்ஜுனனை அடைவதில்) மிகக் ஆவலுள்ளவர்களாகவும், அந்த வனத்தில் இவ வண்ணம வாஸம் செய்தார்கள். வேந்தரே! பிறகு, பாஞ்சாலியான வள், வேறிடம் போயிருக்கிற நடுவாமவனான நாயகனை நினைத்துப் பாண்டவர்களுள் சிறந்தவராகிய யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து இந்த வசனத்தை உரைக்கலானாள்:

‘இரண்டு கைகளுள்ள எந்த அர்ஜுனர் அனேகம் கைகளுள்ள (கார்த்தவீர்ய) அர்ஜுனனினுடைய உபபானவரோ அந்தப் பாண்டவ ஸரேஷ்டரிலலாமல் இந்தவனமானது எனக்கு அழகாகத் தோற்ற வில்லை. இந்தப் பூயிபை ஆங்காங்கு ஒன்றுமில்லாததைப் போலக் காண்கிறேன். பூத்திருக்கிற மரங்களுடன் கூடியதும் பல ஆச சர்ப்பப் பொருள்களுள்ளதுமாயிருந்தாலும், இந்த வனமானது அந்த ஸவ்யஸாயிபைப் பிரிந்தபின் முன்போல மணியமாய் இல்லை. கரிய மேகத்திற்கு ஒப்பான ஒளி பொருந்தியவரும் மதயானை போல நடப்பவரும் செந்தாமரை மலர்போல கண்களுள்ளவருமான அர்ஜுனரிலலாமல் காமயக வனமானது எனக்கு அதிக விளக்கமாக இல்லை. அரசரே! எவருடைய விலவின் நானொலியானது இடி முழக்கம் போலக் கேட்கப்படுகிறதோ அந்த ஸவ்யஸாயியை நான் நினைத்துக்கொண்டே ஸுகத்தை அடையாமலிருக்கிறேன்’ என்றாள்.

மகாராஜரே! பகை வீரர்களைக் கொல்லுவனான பிமலேனன, அவ்வாறு அடிக்கடி புலம்புகிற அந்ததொளபதியைப் பார்த்து, ‘கல்யாணி! அழகிய இடையுள்ளவளே! மனத்துக்கு மகிழ்ச்சியைச் செய்வதும் நீ சொல்லுகிறதும் அம்ருதபானம் போன்றது மான அந்த (இன் சொல்லானது) என் உள்ளத்தை மகிழ்ச்சிய் சிறது. எவனுடைய இரு கரங்களும் நீண்டவையும் பருத்த வையும் ஸம அளவுள்ளவையும் பரிகாயுத்ததிற்கு உபபானவையும் நாண்கயிறு உரைவதனால் தழுப்பு உண்டுபண்ணப்பட்டவையும் உருண்ட வடிவமுள்ளவையும் கத்திபையும் மற்ற ஆயுதங்களையும் விலலையும் தரித்தவையும் பதக்கங்களாலும் தோள்வளைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவையுமாக இரண்டு ஐந்துதலை நாகங்கள்போல விளங்குகின்றனவோ ஆண்மையில் சிறந்தவனான அந்த அர்ஜுன வரிலலாமல் (இந்தக் காமயக வனமானது) ஸூர்யனை இழந்த வானமபோல (ஒளியை இழந்ததாக ஆயிற்று.) மிக்க புஜபலமுள்ள

எவனை ஆதாரமாகக்கொண்டு பாஞ்சாலர்களும் அவ்வாறே கௌரவர்களும் (போருக்கு) முயன்ற தேவர்களுடைய சேனைகளிலும் அஞ்சுவதில்லையோ, மகாத்மாவான எவனுடைய இருகரங்களையும் அடுத்து நாடெல்லோரும் பகைவர்களை யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகவும் பூமியை அடையப்பட்டதாகவும் எண்ணுகிறோமா அப்படிப்பட்ட வீரனான பங்குணனைப்பிரிந்து காம்பகவனத்தில் நான் அமைதியை அடையவில்லை. எல்லாத் திசைகளையும் இருளால் மூடப்பட்டவைகளைப் போலக் காணுகிறேன்' எனனும் இதனைக் கூறினான். பிரசு, பாண்டுநந்தனனான நகுலன், கண்ணீரால் தடைப்பட்ட குரலுள்ளவகை, 'யுத்தரங்கத்தில் எவனிடத்திலுள்ள மனித இயற்கைக்கு மேற்பட்ட செய்கைகளைத் தேவர்களும் புகழ்ந்து பேசுகிறார்களோ போர்புரிபவர்களுள் சிறந்த அந்த அர்ஜுனனைப் பிரிந்து காம்பகவனத்தில் என்ன ஸந்தோஷமிருக்கிறது? அதிக காந்தியுள்ளவனும் பிரியமானவனுமான எந்த அர்ஜுனன் வட திசையில் சென்று மஹா பலசாலிகளான சிறந்த சந்தர்வர் தலைவர்களைப் போரில் நூறறுக்கணக்காக வென்று தித்திரிப் பகழிநிறமுள்ளவையும் சித்ரவர்ணமுள்ளவையும் ஒளியுள்ளவையும் காற்றுப்போல வேகமுள்ளவையுமான சூதிரைகளைக் கைப்பற்றி ராஜஸூயமென்கிற மகாயாகத்தில் பராதாவான தர்மராஜருக்கு அன்பினால் கொடுத்ததானே பயங்கரமான வில்லை உடைபவனும் பீமனுக்குப் பின் பிறந்தவனும் தெய்வமே போன்றவனுமான அந்த அர்ஜுனனில்லாமல் காம்பகவனத்தில் இப்பொழுது நான் வாஸ்ததை விருமபவிலை' என்று சொன்னான். ஸஹதேவன், 'பரதகுலத்திலுதித்தவரே! எவன் யுத்தத்தில் படைநடுவை அடைந்து மிக்க பலசாலிகளான பகைவர்களை நூறு நூறாகக் கொன்று தனங்களையும் கன்னியர்களையும்¹ ஜயித்தது ராஜஸூயமென்கிற மகாயாகத்தில் யுகிஷ்டிர மகாராஜருக்கு முறகாலத்தில் கொண்டு வந்து கொடுத்தானே, அவ்விறந்த காந்தியுள்ள எந்த அர்ஜுனன், ஒருவனாகவே, கூடியிருக்கிற யாதவர்களைப் போரில்வென்று வாஸுதேவருடைய ஸம்மதத்தினால் ஸுபதரையைக் கொண்டுவந்தானே, எந்த அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் மஹாத்மாவான தருபதராஜனுடைய பாதிராஜயத்தைக் கவர்ந்து த்ரோணருக்குக் குரு தகழினை கொடுத்தானே அந்த அர்ஜுனனுடைய ஆஸனம் வீட்டில் சூன்யமாயிருப்பதைக் கண்டு என்னுள்ளமானது அமைதிபெறவில்லை. பகைவரை அடக்

குபவரே! இந்த வனத்திலிருந்து வெளிச் செல்வதை நான் விருமபுகிறேன். அந்த வீரானை அர்ஜுனனில்லாமல் இநதக் காடானது நமக்கு மகிழ்தககதாக இலலையனறே' என்று கூறினான்.

எழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரார் காம்யகவனத்தீர்த்த வந்த நாரதரை வணங்கி, பூமியை வலம் வந்து தீர்த்தயாத்ரீரை செய்வதன் பயனைவினவ, நாரதர் அந்த விஷயமாகப் புலஸ்தியருக்கும் பீஷ்மருக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைக் கூறத்தொடங்கியது)

மஹாரதாசனும் மஹாபாக்யசாலிகனும்மான அநதப்பாண்டவர் களோ அந்தக காட்டில தனஞ்சயனிடததில் மிக்க ஆவலுள்ளவர்களாக தருபதராஜகுமாரியான கிருஷ்ணையுடன் வாஸம செய்தனர். தனஞ்சயனிடததில் ஆவலுள்ளவர்களான ஸ்வேஹாதராகளும் கிருஷ்ணையும் ஆகிய இவாகளுடைய வாக்கியங்களைக கேட்டுத் தர்மராஜரும் மனவருத்தமுற்றவரானார்; பிறகு, மஹாதமாவும் தேவரிஷியும் பிரமமதேஜஸினால் விளங்குபவரும் ஜ்வலிகின்ற நெருப்புக்கு ஸமமான தேஜஸுள்ளவருமான நாரதரை அந்த வனத்தில கண்டார். தர்மராஜர் அந்த நாரதர் வந்ததைக் கண்டு, ஸ்வேஹாதரர்களுடன் எழுந்திருந்து, மஹாதமாவான அந்த நாரதருக்கு விதிப்படி பூஜைசெய்தார். கௌரவர்களுள் சிறந்தவரும் ஸ்ரீமானுமான ஆந்தத தமபிமார்களால் சூழப்பட்டு மிகப் பிரகாசிக்கின்ற ஒளியுள்ள இந்திரன் தேவர்களால் சூழப்பட்டுவிளங்குவதுபோல் அதிகமாக விளங்கினார். ஸாவிதரி வேதங்களை விட்டு விலகாததுபோலவும் சூரியனுடைய ஒளி மேருமலையை விட்டு விலகாததுபோலவும் திரௌபதியானவள் குருதீபுத்திரர்களான தன் கணவர்களை (தான் நடந்துகொள்ளவேண்டிய)முறையில் விட்டு விலகாமலிருந்தாள். பிறகு, தவறாதவரான யுதிஷ்டிரார் அர்கயத்தையும் பாத்யத்தையும் கொண்டு வந்து அபிவாதனம்செய்தார். மிக்க தேஜஸுள்ள நாரதரோ, 'கேஷ்மம உண்டாகுக' என்று சொன்னார். பிறகு, குருநந்தனரான யுதிஷ்டிரராஜர், தேவரிஷிகளுள் மிகக் மேனமைபெற்ற நாரதரைக் கண்டு முறைப்படியும் தகுதிப்படியும் பூஜித்தார். குற்றமற்றவரே! பகவானுன் நாரத

ரிஷியானவா அந்தப் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு தர்மநங்கன
ருக்குத் தகுதிபபடி. தேறுதல்கூறினார்.

அவர், மஹாதமாவும் தர்மராஜருமான யுகிஷ்டிரரைப் பார்த்து,
'தார்மிக்களுள் சிறந்தவனே! எகில உனக்கு விருப்பம்' உனக்கு
எதைக் கொடுக்கக்கடவேன்? சொல்' என்று கேட்டார். பிறகு,
தர்மபுக்ரரான அரசா, ஸ்வேஹாதரர்களுடன் கெயவம்போன்ற
நாரதரை மஸகாரமசெய்து இருகரங்களைபும குவிததுக்கொண்டு,
'மஹாபாகயமுள்ளவரே! நல்ல விரதத்துடன் கூடியவரே! எல்லா
உலகங்களாலும் பூஜிக-பபடுகிற தேவரீர் ஸ்வேஹாதமடைந்துவிட்
டால். தேவரீருடைய அருளால், (எல்லாம்) செய்யப்பட்டதென்றே
நான் நினைக்கிறேன். தோஷமற்றவரே! ரிஷிகளுள் மேனமை வாய்ந
தவரீர்! ஸ்வேஹாதரர்களுடன் சேர்ந்திருக்கிற நான் அனுகூலக
கப்படத்தகுந்தவனாகில தேவரீர் உணவையை உபதேசித்தது என்
ஸந்தேஹத்தைப் போக்கக்கடவீர். எவன தீர்த்த யாததிரையில் பற
றுதலுடன் பூமியை பரதகூரிணமசெய்கிறானே அவனுக்கு உண்டா
கும பயன யாது? அதனைத் தேவரீர் மிச்சமினறிச் சொல்லக்கட
வீர்' என்று வினவ, நாரதா சொல்லலானார்.

'அரசனே! சிறந்த புத்தியுள்ள பிஷ்மராலே புலஸ்தியரிட
மிருந்து கேட்கப்பட்ட இவை அனைத்தையும் நீ கருத்துடன் கேள்.
தர்மத்தைத் தரிப்பவர்களுள் சிறந்தவரான பிஷ்மா முற்காலத்தில்
கங்கைக்கரையில் பிதருதேவதைகளை தருப்தியடையச் செய்கிற
விரதத்தை மேற்கொண்டு ரிஷிகளுடன் வஸிதது வந்தாரா. அரசனே!
மஹா பாகயமுள்ளவனே! ரிகரில்லாத ஒளி பொருந்தின அந்தப்
பிஷ்மர், மங்களகரமானதும் புண்யமானதும் தேவரிஷிகளால் அடை
யப்பட்டதும் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்டது
மான அப்படிப்பட்ட கங்காதவாரமெனனு விடத்தில் பிதருக்களையும்
தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மாக்களைச்
செய்து தருப்தியடையும்படி செய்தார். பிறகு சிறிதுகாலம் சென்ற
பின், மிக்க புகழுள்ள பிஷ்மர் மந்திரங்களை ஜபித்ததுக்கொண்டே
இருக்குட்பொழுது அதபுதமான தோற்றமுள்ளவரும் ரிஷிகளுள்
மிகக் மேன்மைபெற்றவருமான புலஸ்தியரைக்கண்டார் அந்தப் பிஷ்
மர், கடுந்தவமுள்ளவரும் தேஜஸினால் ஜவலிப்பவர் போலிருப்பவரு
மான அந்தப் புலஸ்தியரைக் கண்டு ரிகரில்லாத மகிழ்ச்சியை
அடைந்ததுடன் மிக்க ஆச்சாயத்தையும் அடைந்தாரா. பரத குலத்
தில் உகித்தவனே! தார்மிக்களுள் சிறந்தவரான பிஷ்மர், வந்தி

ருச்சின்ற மஹா பாக்யசாலியான புலஸ்தியரைச சாஸ்திரததில கண்ட செயகையினால் பூஜித்தார். சுததரும் மனததை அடக்கின வருமான பீஷமர் தலையினால் பூஜாதாவ்யததை எடுதனூக்கிகாண்டு ப்ரமமரிஷிகளுள் மிச்சசிற்றந்த அந்தபபுலஸ்தியரிடததில, 'நல்ல விரத முளளவரே! நான பீஷமன. தேவரீருக்கு மனகளம நான் தேவரீருக்கு அடிமை. தேவரீருடைய தர்சனததினாலேயே நான எல்லாப பாவங்களினின்றும் விடுபட்டேன்' என்று தம்பெயரைச சொன்னா. மஹாராஜனே! யுதிஷ்டிர! தார்மிநாகளுள சிறந்தவரான பீஷமர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுப் பேசசைநிறுத்திககைகூப்பிக்கொண்டு மௌனமாக இருந்தார். பிறகு, முனிவா, விரதததாலும் வேததததியயனததினாலும் குருகுலஸரேஷ்டரான அந்தப பீஷமர் மெலிந்திருப்பதைக் கண்டு மனமகிழ்ந்தவராயினார். பெருந்தவமுளள வரும் தர்மததை அறிந்தவருமான அந்தப புலஸ்தியர், மனமகிழ்ந்து இனிய குரலுடன் (பினவரும்) வாக்யங்களை உரைக்கலானார்.

எண்பதாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த ய ர த் ர ா ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(புலஸ்தியர் பீஷமருக்குப் புஷ்கர முதலிய தீர்த்தங்களின் மஹிமையைச் சொல்லியது)

புலஸ்தியர், 'தாமததை அறிந்தவனே! மிக்க பாக்கியமுள்ளவனே! நல்ல விரதததுடன் கூடியவனே! உன்னுடைய இந்த வணக்கத்தாலும் (இந்தரியங்களுடைய) அடக்கத்தாலும் உன்னுடைய ஸதயததாலும் மகிழ்ச்சியடைந்தவனாக இருக்கிறேன். தோஷமற்றவனே! புதரனே! பிதருவாக்யததினால் அடையப்பட்ட உன்னுடைய இப்படிப்பட்ட இந்த தர்மததினால் நீ என்னைக் காணுகறாய் உன்னிடத்தில், எனக்கு, இணையில்லாத அன்பும் இருக்கிறது. பீஷம! நான்¹ வீண்போகாத காட்சியுள்ளவன். உனக்கு என்ன செய்யக்கடவேன்? சொல். கௌரவர்களுள் சிறந்த

1 தமமைக காண்பது பயனுள்ளதாகவே இருக்குமென்பது

வனே ! குற்றமற்றவனே ! நீ எதைச் சொல்லுவாயோ அதைக் கொடுப்பேன்' என்றா.

பீஷ்மா, 'மஹாபாக்யமுள்ளவரே ! நான் பரபுவான உம்மைத தரிசித்தமையினாலும் எல்லா உலகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட தேவ ரீர மகிழ்ச்சியடைந்தமையினாலும், (எல்லாம்) செய்யப்பட்டன வென்றே நான் எண்ணுகிறேன். தார்மிகர்களுள் சிறந்தவரே ! நான் உமமால் அனுக்ரஹிக்கப்படாததக்கவனாகில் ஒரு ஸந்தேகத்தை உம மிடம சொல்லவேன். என்னுடைய அந்த ஸந்தேஹத்தைத் தேவரீர் போக்கக்கடவீர். பகவானே ! எனக்குத் தீர்த்தங்கரைப் பற்றி ஒரு ஸமசயமிருக்கிறது. நான் அதனைக் கேட்க விரும்புகிறேன். அதைத் தேவரீர் சொல்லக்கடவீர். தெய்வமேபோன்றவரே ! பிரமமரிஷியே ! எவன் பூமியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்கிறானோ அவ னுக்கு என்ன பயன் உண்டாகிறது ? தபோதனரே ! அதனை எனக்குச் சொல்வீராக' என்று வினவ, புலஸ்தியர் சொல்லலானார்.

'ஸந்தோஷம். ரிஷிகளுக்கு எது முக்கியகதியாக இருக்கிறதோ அதனை உனக்கு நன்கு எடுத்துரைப்பேன். ஐயா ! தீர்த்தங்களில் கிடைக்குமபயனைக் கருதாதுடன் கேள். எவனுடைய * கைகளும் கால்சளும் மனமும் கல்வியும் தவமும் கீர்த்தியும் நன்கு அடக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவன் தீர்த்தபலனை அடைகிறான். தானம் வாற காதவனும் கிடைத்ததைக் கொண்டு மகிழ்பவனும் நான் எனநிற அஹம்பாவத்தினின்று விடுபட்டவனுமான மனிதன் தீர்த்த பலனை அடைகிறான். டம்பம் முதலியவை இல்லாதவனும் (பயனை எதிர்பார் ததுக் கார்யங்களைத்) தொடங்காதவனும் லகுவான ஆகாரமுள்ளவ னும் புலன்களை வென்றவனுமாயிருப்பவன், எல்லாப் பாவங்களினின்று விடுபட்டுத் தீர்த்தபலனை அடைகிறான். ராஜஸரேஷ்டனே ! கோபமில்லாதவனும் இயற்கையாகவே உண்மை பேசுகிறவனும் உறுதியானவிரதமுள்ளவனும் எல்லாப் பிராணிகளையும் தனக்கொப்பாகநினைப்பவனுமாயிருப்பவன் தீர்த்தபலனை அடைகிறான். இவ்வுலகில் ரிஷிகளால்

*1 கைகளை அடக்குதலாவது—தகாத தானங்களை வாங்காமை, பிறரைத் துன்புறுத்தாமை முதலியன. 2 கால்களை அடக்குதலாவது—கண்ணால் பார்த்துச் சுத்தமான இடத்தில் அடிவைத்தல். 3 மனத்தை அடக்குதலாவது—பிறனுக்குத் தீங்கு விளையாமை. 4 கலவியை அடக்குதலாவது—அபிசாரம் செய்யாமை, அதாவது, மந்திர முதலியவற்றால் பிறருக்குத் தீங்கு செய்யாமை. 5 தவத்தை அடக்குதலாவது—காவ மில்லாமை. 6 கீர்த்தியை அடக்குதலாவது—அபகீர்த்தியில்லாமை' என்பது பழையவுரை.

தேவர்கள் விஷயமாக(ச செய்ய லேண்டிய) யாகங்களும் அந்த யாகங்களளுக்கு முறைப்படி இடமையிலும் மறுமையிலும் கிடைக்கும்படியும் முழுமையும் உள்ளபடி கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அரசனே! அந்த யஜ்ஞங்கள் பொருளில்லாதவனால் செய்து முடிக்கக்கூடியவைவல்ல. பல ஸாதனங்களுள்ளவையும் பலவகைப்பட்ட வீரிகள் பொருளுள்ளவையுமான யஜ்ஞங்கள் இந்த அரசர்களாலாவது செல்வத்தால் நிறைந்த மனிதர்களாலாவது ஒரு ஸபயநதில் செய்யப்படுகின்றன. பொருளும் மற்றஸாதனங்களும் குறைந்தவாகனாலும் ஸ்ஹாயமற்றவர்களாலும் மனைவிமக்களில்லாதவர்களாலும் செய்யப்படமுடியா. மஹாராஜனே! யுத்தம் செய்பவர்களுள் சிறந்தவனே! எளியவர்களும் செய்யக்கூடியதும் புண்யமான யாக பலன்களை ஒத்த பலன் தருவதுமான செய்கையை நீ தெரிந்ததுகொள பரதர்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! ரிஷிகளுடைய பரமரஹஸ்யமாயுள்ள இரத்தப் புண்யமான தீர்த்தயாததிரையானது, யாகங்களைக்காட்டிலும் சிறந்ததாகும். தீர்த்தங்களை அடையாமையாலும், (அடைந்தும்) மூன்றுநாள் உபவாசம் இராமையாலும், பொன்னையும் பசுக்களையும் கொடாமையாலும், மனிதன் தீர்த்தாகுப் பிறக்கிறான் அன்றோ? (மனிதன்) தீர்த்தானத்தினால் எந்தப் பலனை அடைகிறானோ அந்தப்பலனை அதிக தகூழிணைகளுள்ள அக்ஷீஷ்டோம முதலிய யாகங்களைச் செய்தும் அடையான்.

ராஜஸுரேஷ்டனே! மிகக் பாசுபராலியானவன் எல்லாதீர்த்தங்களள்ளும் மூவுலங்களிலும் ப்ரஸீததிபெற்ற 1 புஷ்கரம் என்கிற பெயர் பெற்ற தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். பேரறிவுள்ளவனே! குருநந்தன்! பதினாபிரங்கோடி தீர்த்தங்கள் புஷ்கரத்தில் மூன்று ஸந்தியாகாலங்களிலும் வருகின்றன. பிரபுவே! ஆதிதயர்களும் வஸுக்களும் ருத்ரர்களும் மருதகணங்களும் ஸாதயர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் எப்பொழுதும் புஷ்கரத்தில் வலிக்கிறார்கள். மஹாராஜனே! அந்த தீர்த்தத்தில் தேவர்களும் அஸுரர்களும், அப்படியே பிரம்மரிஷிகளும், தவத்தைச் செய்து சிறந்தயோகமுள்ளவர்களும் பெரும் புண்ணியத்தையடைந்தவர்களும் அதிக தேஜஸுள்ளவர்களுமாகிப் பல சிறந்த தவங்களால் (அடையக்கூடிய) ஸ்தானங்களை அடைந்தார்கள். நல்ல எண்ணமுள்ளவனுக்குப் புஷ்கரதீர்த்தங்களை

1 சில தீர்த்தங்கள் பலமுறை வருகின்றன. சில தீர்த்தமுதலியவற்றுக்கு நீலகண்டவியாகயான பாடத்தில் பெயர்கள் வேறுபடுகின்றன.

அடைய மனத்தினால் விருமபுலவநாலும் பாவங்களனைததும் நாசமடை
கின்றன. (அவன்) ஸ்வாக்கத்திலும் பூஜிக்கப்படுகிறான். மிக்கபுகழ்
பெற்றவரும் தேவாஸுரர்களுள் மிக்க மேன்மைபெற்றவருமான
பிரமமதேவர், அநதப் புஷ்கரதீர்த்தத்தில் எப்பொழுதுமே நிகரற்ற
பிரியமுடையவராக வஸித்தாரா. புகழுள்ளவனே! முறகாலத்தில்
ரிஷிக்கூட்டங்களுடன் கூடின தேவர்கள் பெரிய புண்ணியத்துடன்
சேர்ந்தவர்களைப்புகழ்புஷ்கரதீர்த்தத்தில் வித்தியை நன்கு அடைந்தார்
கள். அநததீர்த்தத்தில் ஸநானமசெய்து பித்ருக்களுக்கும் தேவர்
களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்பவன் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்
டுப பிரமமலோகத்திலும் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஓ! பிஷ்ம! புஷ்கர
தீர்த்தத்தின் கரையிலுள்ள வனத்தை அடைந்து ஒரு பிராம்மணனை
யாவது உண்பிப்பவன் அநத நற்செய்கையால் இமமையிலும் மறு
மையிலும் மகிழுகிறான். கறநந்த மனிதன் கீரைகளாலோ கிழங்கு
களாலோ பழங்களாலோ எதனால் தான ஜீவனம் செய்கிறானோ அதனை
நரத்தைபுள்ளவனாகவும் அஸூயை இல்லாதவனாகவும் (அங்கே)
பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்கக் கடவன்; அநனலேயே அஸ்வமேத
பலனை அடைவான். தீர்த்தபாததிரங்களையாவது (கொடுத்துப்)
பிராம்மணர்களைக் கொண்டு மங்கள ஆசீர்வாதத்தைச் சொல்லுவிகக்
வேண்டும். அநதப் பூஜையினாலும், இறநதபின விரைவில் மோக்ஷ
த்தை அடைகிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! (புஷ்கர)தீர்த்தத்தில் ஸநா
னம்செய்த மஹாத்மாக்கள் பிராம்மணர்களாயினும் ஸூத்திரியர்களாயி
னும் வைசியர்களாயினும் சூத்திரர்களாயினும் பிறவியை அடையார்.
பரதர்களுள் சிறந்தவனே! முக்கியமாகக் கார்த்திகை மாதத்துப்
பௌர்ணமாவியில் புஷ்கரத்தை அடைகிறவன் அந்தத் தீர்த
த்தில் அக்ஷயமான பலனை அடைகிறான். பரதகுலத்தில் தோன்றி
யவனே! காலையிலும் மாலையிலும் கைகூவித்துக்கொண்டு புஷ்கரத்தி
லுள்ள தீர்த்தங்களை நினைப்பவன் எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸநானம்
செய்தவனாவான். அந்த மனிதன் பிரம்மலோகத்தில் அழிவற்ற இடங்
களையும் அடைவான். ஸதரீகளுக்கோ புருஷர்களுக்கோ பிறந்தது
முதல் உள்ளபாவமனைததும் புஷ்கரத்தில் ஸநானம்செய்த மாத்திரத்தி
லேயே நீங்கிவிடுகின்றது. அரசனே! மதுஸூதனர் எல்லாதேவர்
களுக்கும் முதன்மையாயிருப்பது போல புஷ்கரமானது எல்லாதீர்த
தங்களுக்கும் முதன்மையாயிருப்பதென்று சொல்லப்படுகிறது. நியம்
முள்ளவனாகவும் ஈத்தனாகவும் புஷ்கரத்தில் பன்னிரண்டு வர்ஷகாலம்

வஸிப்பவன் எல்லா யாகங்களின் பலனையும் அடைந்து பிரம்மலோகத்தை
 தையும் அடைகிறான். ஒருவன் பூணமாக நூறு வருஷகாலம் அகநி
 ிஹாதரத்தைச் செய்தாலும், அல்லது புஷ்கரத்தில் காத்தகைமாதத்
 துப் பூணிமை ஒருதினம் மாதசிபம் வலித்தாலும் அவ்விரண்டிற்
 கும பலன் ஒன்றே வெணமையான மூன்று மலசசுகரங்களும்
 மூன்று சீரோட்டங்களும் தொன்று தொட்டுப் புஷ்கரமென்னும் பெய
 ரால் வழங்குகின்றன. அது விஷயத்தில் காரணத்தை நாம் அறி
 யோம். புஷ்கரத்தை அடைவதும் அரிது, புஷ்கரத்தில் தவஞ்செய
 வதும் அரிது; புஷ்கரத்தில் தானக்கொடுப்பதும் அரிது, புஷ்கரத்
 தில் வலிப்பதுமீ மிக அரிது. (மனிதன்) நியமமுள்ளவனாகவும்
 ஆகார சியமமுள்ளவனாகவும் புஷ்கரத்தில் பன்னிரண்டுநாள வலித்து
 விட்டு அதனை வலமாகசசற்றி வந்து ஜம்பூமார்க்கத்தை அடையவேண்
 டும். தேவர்களாலுமரிஷிகளாலும் பிதருக்களாலும் அடையப்பட்ட ஜம்
 பூமார்க்கத்தை அடைந்தால் அஸ்வமேத பலனை அடைந்து விஷ்ணு
 லோகத்துக்கும் செல்லுகிறான். மனிதன் பசுவில் 1 ஆறாவது காலம்வரை
 யிலபசியைப்பொறுத்துக்கொண்டு அந்த ஜம்பூமார்க்கத்தில் ஐந்துநாள்
 கள்வலித்தால் நாகத்தை அடையான்; உகதமமான ஸித்தியையும்
 அடைகிறான். அறிவுமிக்கவனான மனிதன் அங்குசசென்று உறுதியான
 விரத்ததுடன் ஸ்ராததத்தைச் செய்யக்கடவன். (அப்படிச் செப்ப
 வன்) வாஜபேயயாகத்தின்பலனை அடைகிறான். அவனுடைய பாவ
 மும் தொலைகிறது. ஜம்பூமார்க்கத்தினின்று திருமபி ஸதண்டில
 காஸ்ரமத்துக்குச் செல்லவேண்டும். (அப்படிப்போகிறவன் நாகத்தை
 அடையான்; பிரம்மலோகத்தையும் அடைகிறான். அரசனே! அகஸ
 தியருடைய ஸாஸை அடைந்து பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்
 சிப்பதில் பற்றுதலுள்ளவனாக மூன்று நாள் உபவாஸமிருப்பவன்
 அகனிஷ்டோமயாகத்தின் பலனை அடைவான். (அங்கே) இலைகளை
 யாவது பழங்களையாவது உணவாகக் கொண்டிருப்பவன் ஸுப்ரம்
 மண்யருடைய ஸதானத்தை அடைகிறான். பரதாகளுள் சிறந்த
 வனே! பிறகு, லக்ஷமீ வாஸம் பொருந்தியதும் உலகத்தால் பூஜிக்
 கப்பட்டதுமான கண்வாஸ்ரமத்துக்குச் செல்லவேண்டும். அந்
 தத தர்மாரண்யம் புண்யமானதும் ஆதியில் உண்டானதுமன்றோ?
 அந்த இடத்தில் ப்ரவேசித்த மாகத்திரத்தினாலேயே (மனிதன்)

1 சாந்திபாவம் 900-ம் பக்கத்திலும், ஆஸ்வமேதிபாவம் 248-ம் பக்கத்
 திலும் குறிப்பிடுகாண்க.

எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். நியமமுள்ளவனாகவும் ஆஹார நியமமுள்ளவனாகவும் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அரசு சிப்பவன், விருமபிய எல்லாம் நிரமபினவன் ஆவான்; யாக பலனை யும் அடைகிறான். பிறகு, (அநனை) வலம செய்து யயாதிபதனம் என்னுமிடத்தை அடையவேண்டும். (அடைபவன்) அங்கே அஸ்வமேத யாகத்தின் பயனை அடைகிறான். பிறகு, நியமமுள்ளவனாகவும் நியமமான ஆஹாரமுள்ளவனாகவும் மஹாகாலமென்னும் இடத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். (அங்குள்ள) கோடி தீர்த்தத்திலுள்ள ஸநானம் செய்தால் அஸ்வமேத பலனை அடைவான் பிறகு, தர்மங்களை அறிந்தமனிதன் பதரவடமெனகிற பெயருள்ளதும் மூவுலகங்களிலும் பரஸித்திபெற்றதுமான உமாபதியாகிய ஸதானுவினுடைய தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். அந்தத்தீர்த்தத்திலுள்ள சானனை அடைந்து (வணங்கினால்) ஆயிரம் பசுகளைத் தானம் செய்வதனுண்டாகும் பலனை அடைவான்; மஹாதேவருடைய அருளால் கணங்களுக்கடுத்தலைமையையும் அடைகிறான். மனிதஸரேஷ்டன் அவ்விடத்தில் சென்று செல்வப் பெருகுகுள்ளதும் பகைவரிலலாததும் அழகியதுமான அரசாக்கு அரசனாயிருக்கும் பதவியையும் அடைவான். அந்த மனிதன் மூவுலகங்களிலும் பரஸித்திபெற்ற நர்மதாநதியை அடைந்து பிதருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தாபபணம் செய்தால் அகநிஷ்டோமத்தின் பலனை அடைவான். பிரம்மசர்யமுள்ளவனும் பொறிகளை வென்றவனுமான மனிதன் தென்கிசையிலுள்ள 1 ஸிந்தூரதியை அடைந்தால் அந்நிஷ்டோமயாகத்தின் பலனை அடைவதுடன் விமானத்தின் மீதும் ஏறுகிறான். நியமமுள்ளவனாகவும் ஆகாரநியமமுள்ளவனாகவும் 2 சாமண்வதி நதியை அடைந்து ரந்திதேவனால் அனுமதிக்கொடுக்கப் படாதிருக்கிற அகநிஷ்டோமபலனை அடைவான். 3 யுகத்தில் ஸ்திரமாயிருப்பவனே! அங்கிருந்து எந்த இடத்தில் முற்காலத்தில் பூமியில் துவாரமிருந்ததோ ஹிமவானுடைய பிள்ளையும் தர்மங்களை அறிந்ததுமான அந்த அப்புத்தத்தை அடையவேண்டும். அந்த இடத்தில் மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற வஸிஷ்டருடைய ஆஸ்ரமம் இருக்கிறது.

1. 'தக்ஷிணம் விரதம்' என்பது மூலம்; 'தென்கடலை' என்பது இங்கு லீஷ் மொழிபெயர்ப்பு 2. துரோண பாவம் 217-ம் பக்கத்திலும் சாந்தி பாவம் 95 ம் பக்கத்திலும் பார்க்க. 3. 'யுகிஷ்டிர!' என்பது மூலம்; பீஷ் மருகசானமையால் இங்ஙனம் பொருள் செய்யப்பட்டது. இந்த ஸம்பாஷணையில் பின்வருமிடங்களிலும் இங்ஙனமே கொள்க.

அங்கே ஓர் இரவு வாஸம் செய்தால் ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலனைப் பெறவான். மனிதர்களுள் சிறந்தவனே! பிரம்ம சர்யமுள்ளவனும ஐம்புலன்களையும் வென்றவனுமான மனிதன் பிங்கு தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்தலால், நூறு கபிலைப்பசுக்களைக் கொடுக்கும் பலனைப் பெறுகிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, உலகத்தில் புகழ்பெற்றதும் தேவகணங்களால் பூஜிக்கத்தக்கதும் ரிஷிகளால் அடையப்பட்டதுமான பிரபாஸ்தீர்த்தத்துக்குச் செல்லவேண்டும். வீரனே! அந்த பரபாஸ்தீர்த்தத்தில் ஹவிஸ்புண்பவனும தேவதைகளுக்கும் வாயாக இருப்பவனும காற்றை ஸாரதிபாகவுடையவனுமான அகனியானவன் தானே எப்பொழுதும் நேரிலிருக்கிறான். மனிதன் சுத்தனாகவும் மனத்தை நன்கு அடக்கினவனாகவும் அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸநானம் பண்ணுவதால் அகநிஷ்டோமத்தினாலும் அதிராதரத்தாலும் உண்டாகிற பலனை அடைகிறான். பிறகு, ஸரஸ்வதீர்த்தியும் ஸமுத்தீர்த்தமும் சேருமிடத்தில் சென்று (ஸநானம் செய்தால்) அவனுக்கு ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம்செய்த பலன் உண்டாகிறது. (அவன்) ஸவர்க்கலைகதையும் அடைகிறான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! ராஜேந்திரனே! அதில் ஸநானம்செய்து மாசற்ற ஸூர்யனபோன்ற கார்த்தியுடையவனாகி ஒளியினால் எப்பொழுதும் அகநிபோலப் பிரகாசிக்கிறான். அந்த இடத்தில் மூன்று நாள் வஸித்தது ஸநானம் செய்து பித்தருக்களையும் தேவர்களையும் திருப்தியடையச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்பவன் சந்திரனபோலப் பிரகாசிப்பதுடன் அஸ்வமே தத்தின் பலனையும் அடைகிறான். பரத குலத்தில் பிறந்தவர்களுள் உத்தமனே! யுத்தத்தில் ஸதிரமாயிருப்பவனே! பிறகு, எதில் தூர் வாஸரிஷியினால் வீஷ்ணுவைக்கு வரம் அளிக்கப்பட்டதோ அந்தவர தானமென்கிற தீர்த்தத்தை குறித்துச்செல்லவேண்டும். மனிதன் வர தானத்தில் ஸநானம்செய்தால் ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம்செய்தபலனை அடைவான். பிறகு, மனிதன் நியமமுள்ளவனாகவும் நியமமான ஆகார முள்ளவனாகவும் த்வாரகையைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். ஒருவன் பிண்டாரகத்தில் ஸநானம் பண்ணினால் பல ஸுவாணங்களைத் தானம் செய்தபலனை அடைவான். மஹாபாக்கியமுள்ளவனே! அந்தத் தீர்த்தத்தில் தாமரைமலர் முதலிரை இடப்பட்ட நாணயங்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. பகைவரையடக்குபவனே! அது ஆச்சரியம். குருந்தன்! முவில்லைச் சூல அடையாளமுள்ள தாமரை மலர்கள் காணப்படுகின்றன. மனிதருட்சிறந்தவனே! அங்கே மஹாதேவ

ருடைய ஸாந்தியம் இருக்கின்றது. பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அடைவதற்கு அரியதும் கடலும் விந்தூர்திபும் கூடுவதுமான இடத்தை அடைந்து மன அடக்கத்துடன் தீர்த்தராஜனான வருணனுடைய தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம் செய்து பித்தருகையும தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் திருபதிசெய்து தன தேஜஸினால் 1 ஜ்வலிக்கின்ற வருணலோகத்தை அடைகிறான் புத்தத்தில் ஸ்திரமாயி நுப்பவனே! தேவரான சங்குநாணைஸ்வரை அச்சித்தது அஸ்வமேதயாக பலனுக்குப் பத்தது மடங்கானபலனை அடைகிறானென்று புத்திமான்கள் கூறுகின்றனர். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! சிறந்த கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! வலமாகச்சென்று மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றதும் எல்லாப் பாவங்களையும் போக்குவதும சரியென்னும் பெயர் வழங்குவதுமான தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். அந்தத் தீர்த்தத்தில் பிரம்மாமுத்தலிய தேவர்கள் மஹேஸ்வரை உபாலிககிரர்கள். அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம்செய்து தேவகணங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிற ருதாரை அச்சித்தால் அச்சிப்பவனுக்குப் பிறந்தது முதலுள்ள பாலம் அழிந்துவிடுகிறது. புருஷஸரேஷ்டனே! இவ் குள்ள 2 சமீத்தீர்த்தமானது எல்லாச் தேவர்களாலும் புகழப்பட்டிருக்கிறது. நரசரேஷ்டனே! பேரறிவுள்ளவனே! அரசனே! முற்காலத்தில் பிரபுவான விஷ்ணு தேவசகருகளைக் கொன்றபின் சென்று சுத்தி செய்துகொண்டதான சமீ தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம் செய்தால் அஸ்வமேதபலனை அடைவான். சர்மங்களை அறிந்தவனே! பிறகு, துதிக் கப்பட்டிருக்கிற வஸோத்தாரைக்குச் செல்லவேண்டும். மனிதன் அங்கே செல்லகனாலேயே அஸ்வமேதபலனை அடைவான். கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! ஒருவன் மனத்தை அடக்கினவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனுமாகி அதில் நீராடி, தேவர்களையும் பித்தருகளையும் தருப்தி செய்தால் விஷ்ணுலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். பரதஸரேஷ்டனே! இந்தத் தீர்த்தத்தில் வஸுக்களுடைய புண்ணியமான தடாகம் இருக்கிறது. ஒருவன் அதில் ஸ்ரானம் செய்தும்

1 'ஜீப்யமாநஃ' எனற பாடங்கொண்டு, 'ஜ்வலிக்கின்றான்' எனபது இங்கிலிஷ மொழிபெயர்ப்பு.

2 'சமீச' எனபது மூலம், 'சமீச' என்று சகாரம் கொடுத்திருப்பதனால், சமீ, அங்குள்ள மரமாயிருக்கலாமென்றும் அதனாலேயே அந்தத்தீர்த்தத்துக்கு, சமீ தீர்த்தமென்று பெயர் வந்திருக்கலாமென்றும் தோன்றுகிறது.

தீர்த்ததைப் பானம பண்ணியும் வஸுக்களுக்கும் பிரியனாவான். நரஸ்ரேஷ்டனே! எல்லாப்பாவங்களையும் போக்குவதான லீர்த்துத தமம என்கிறபரஸித்தமான தீர்த்தம் இருக்கிறது. ஒருவன் அதில ஸநானம் செய்து அனைக ஸுயர்ணங்களைத் தானஞ்செய்த பலனை அடைவான். ஒருவன் பரிசுத்தனாக நன்னடையுடன் பிரமம் தீர்த்த ததை அடைந்து (ஸனானம் செய்தால்) பிரமமலோகத்தை அடைவதுடன் உத்தமமான கதியையும் அடைவான். வித்தா களாலே அடையப்பட்ட இந்திரனுடைய குமாரிகளின் தீர்த்த கம் இருக்கிறது. ஒருவன் அதில ஸநானம்செய்தால் விஷ்ணுவில ஸவர்க்கலோகத்தை அடைவான். அந்த இடத்திலேயே வித்தா களால் அடையப்பட்ட ரேணுகையின் தீர்த்தம் இருக்கிறது. ஒரு பிரமமணன் அதில ஸநானம் செய்தால் சந்திரன் போல நிர்மலனாவான். பிறகு, ஒருவன் நியமமுள்ளவனாகவும் நிர்மலமான ஆகார முள்ளவனாகவும் பஞ்சநததையைடைந்து ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சொல்லப்பட்ட ஐந்துயாகங்களின் பலனை அடைகிறான். ராஜ ஸரேஷ்டனே! பிறகு, ஒருவன் உத்தமமான பீமையினுடைய ஸநானத்தை அடையவேண்டும். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்தால் பிறவியில் பிறக்கமாட்டான். அரசனே! ஒரு மனிதன் புடமிட்ட பொன்னாலாகிய குண்டலங்களை அணிந்து தேவியின் புதரனாவான்; லக்ஷம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலனையும் அடைவான். ஒருவன் முவுலகங்களிலும் பரஸித்திபெற்ற கிரிகுஞ்சத்தை அடைந்து பிரம்மதேவரை வணங்கி னால் ஆபிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலனைப் பெறுவான். தர் மங்களை அறிந்தவனே! பிறகு ஒருவன் பொன்னிறமுட வெள்ளி நிறமுமுள்ள மீன்கள் இப்பொழுதும் காணப்படுகின்ற உத்தம மான விமலமென்கிற தீர்த்தத்தைக்குறித்துச் செல்லவேண்டும். ஒருவன் அதில ஸநானம் செய்து இந்திரலோகத்தை விரைவில் அடைவான்; எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சுத்தனாகிச் சிறந்த கதியை அடைவான். பரதவயசுத்தில பிறந்தவனே! ஒரு வன் விதஸையை அடைந்து பிதருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் நன்கு தர்ப்பணம் செய்து வாஜபேயத்தின் பலனை அடைகிறான். காஸ்மீரதேசத்திலேயே தகூகன் என்கிற ஸர்ப்பத்துக்கு இருப் பிடமும் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பதும் விதஸதை

என்கிறபெயரினால் ப்ரஸித்திபெற்றதுமான தீர்த்தம இருக்கிறது. ஒருவன் அதில் ஸ்ரானம்செய்து நிசரயமாக வாஜ்பேய யாகத்தின் பலனை அடைவான். எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சுத்தனாகிச் சிறந்தகதியையும் அடைவான். பிறகு, ஒருவன் மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற மலையை அடையவேண்டும். அரசனே! ஸாயம்ஸந்தியாகாலத்தில் விதிப்படி அதில் ஸ்ரானம் செய்து நன் சகதிக்குத்தக்கவாறு அகனிகுஞ்ச்¹ ச்ருவை நிலேதனம் செய்யவேண்டும். விதவான்கள் பிதருக்களுக்கு (அங்கே செய்யப்படும்) தானத்தை அக்ஷயமானதாகச் சொல்லுகிறார்களா. மனிதர்களுக்குத்தலைவனே! ரிஷிகளும் பிதருக்களும் தேவர்களும் கந்தாவர்களுடைய கூட்டங்களும் அப்ஸரஸ்களுடைய கூட்டங்களும் குஹயகர்களும் கினனர்களும் யக்ஷர்களும் விததர்களும் விதயாகர்களும் மனிதர்களும் ராக்ஷஸர்களும் தைதயர்களும் ருதர்களும் பிரம்மாவும் நியமமுள்ளவர்களாக ஆயிரம் வருஷகாலம் நிகரற்றதிகையை அடைந்து விஷ்ணுவுக்கு அருள்வரச் செய்பவர்களாக அப்படியே ச்ருவையும் நன்கு பக்குவம்செய்து (நிலேதனம் செய்தார்கள்.) ஏழு ஏழு ரிக்குக்களால் கேசவரை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள் கேசவரோ, ஸந்தோஷமடைந்து, அவர்களுக்கு எட்டுமடங்கான ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுத்தார். வேந்தே! அந்தத்தேவர் மற்றும் அவர்கள் விரும்பியவற்றையும் விரும்பினவண்ணம் கொடுத்து மேகங்களில் மினனல் மறைவதுபோல அவ்விடத்திலேயே மறைந்துவிட்டார். பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனே! அதலை, (அந்த தீர்த்தம்) உலகங்களில் ஸபதசரு என்கிற பெயரினால் ப்ரஸித்திபெற்றதாயிற்று. அந்த இடத்தில் அகநிகுஞ்ச ச்ருவை நிலேதனம்செய்வது லக்ஷம் பசுக்களின் தானத்தைக்காட்டிலும் நூறு ராஜஸூய யாகங்களைக்காட்டிலும் ஆயிரம் அஸ்வமேதங்களைக்காட்டிலும் மேன்மைபுள்ளது. ராஜஸூரேஷ்டனே! பிறகு, அங்கிருந்து திருமபி ருதரபத்தை அடையவேண்டும். ஒருவன் அங்கே மஹாதேவரை அர்ச்சித்து அஸ்வமேதப்பலனை அடைவான். அரசனே! ஒருவன் மணிமான் என்கிற தீர்த்தத்தை

1 தேவர்களையாவது பிதருக்களையாவது உத்தேசித்து வைதிகாக்கிரியை விதிப்படி யவை அல்லது நெல்லரிசியில் பாலவிட்டுப் பக்குவஞ்செய்யப்பட்டுவதும் கஞ்சிவடியாததும் பக்குவமானதும் சூடாறினதுமான அன்னம்.

அடைந்து ஸநானமசெய்து பிரமமசர்யமுள்ளவனாகவும் மனஅடக்க முள்ளவனாகவும் ஓர் இரவு அங்கு வஸிதகலால் அகநிஷ்டோமபலனை அடைவான். ராஜேந்திரனே! பரதஸரேஷ்டனே! பிறகு, ஒருவன் பிரமமணர்களுக்கே உத்பததி ஸதானம என்று கேட்கப்படுவதும் உலககுகளில் பரஸித்திபெற்றதுமான தேவிகையைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். மூவுலகுகளிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற தரிசுல பாணியினுடைய ஸதானமும் (அங்கு) இருக்கிறது. பரதஸரேஷ்ட டனே! ஒருவன் தேவிகையில் ஸநானமசெய்து மஜேஸவரரை நன்கு பூஜித்து அந்தப் பூஜையில் சக்திக்ருதககவாழ் சருவை நிவேதனம செய்தால் விருமபின எல்லாம் நிரமபின யாகத்தினுடைய பலனை அடைகிறான். பரதவம்சத்திலுதித்தவனே! அந்த இடத்தில், தேவர் களால் உபபட்டிருக்கிற காமமென்று பெயர்பெற்ற நுதரருடைய தீர்த்தம் இருக்கிறது. ஒருவன் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸநானம்செய்து சீக்கிரம் வித்தியை அடைகிறான். (அங்குள்ள) யஜனம், யாஜனம், பரம்மவாலுகம், புஷ்பாமபஸ் என்கிற தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்த மனிதன், மரணமடைந்த பிறகு, துக்கிக்கவேண்டாம். தேவர்களா லும் ரிஷிகளாலும் அடையப்பட்டதும் புண்யமுமான இந்தத் தேவி கையை அரையோஜனை அகலமுள்ள தும் ஐந்துயோஜனை நீளமுள்ளது மாசுவன்றே சொல்லுகிறார்கள். தர்மத்தை அறிந்தவனே! பிறகு, வரிசைப்படி தீர்க்கஸ்தரத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அந்த இடத்தில் பிரம்மா முதலிய தேவர்களும் விததர்களும் நிகரில்லாத ரிஷிகளும் தீசுஷ்டபெற்றவர்களாகவும் தவறாத விரதமுள்ளவர்களாக வும் தீர்க்கஸ்தரமென்னும் யாகத்தைச் செய்கிறார்கள். ராஜேந்திரனே! பகைவரை அடக்குபவனே! பரதவம்சத்திலுதித்தவனே! ஒருவன் தீர்க்கஸ்தரமென்னும் அந்த இடத்தை அடைவதனாலேயே ராஜஸூ யத்தாலும் அஸ்வமேதத்தாலும் உண்டாகக்கூடிய பலனைப் பெறுகிறான். பிறகு, ஒருவன் மேருவினமேல் எந்தவிடத்தில் ஸஸ்வதீ நதியானது பூமியினுள் மறைந்து ஓடி, பிறகு சமஸ்ததிலும் சிவோத பேதத்திலும் நாகோதபேதத்திலும் காணப்படுகிறதோ அந்த விநச னத்தை நியமமுள்ளவனும் ஆகாரவரையறையுள்ளவனுமாக அடைய வேண்டும். ராஸரேஷ்டனே! அதில் ஸநானம் செய்பவன் சந்திரன் போல எடபொழுதும் பிரகாசிக்கிறான். சமஸோதபேதத்தில் ஸநா னம் செய்பவன் அகநிஷ்டோமபலனை அடைகிறான். ஒரு மனிதன்

சுவேதபேதத்தில் ஸநானம் செய்தால் ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்தபலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன் நாகோதபேதத்தில் நீராடினால் நாகலோகத்தை அடைவான். ராஜேந்திரனே! பாரத! மஹாராஜனே! நரஸ்ரேஷ்டனே! ஸரஸ்வதிநதியில் எந்தச் சசயான தீர்த்தத்தில் நூறு வருஷங்களாகத் தாமரை மலர்கள் கார்த்திகை மாதத்துப் பூர்ணிமைதோறும் 1 பலசிற்றமுள்ளவையாகக் காணப்படுகின்றனவோ அடைதற்கரிதான அந்தத் தீர்த்தத்தை ஒருவன் அடைந்து அதில் ஸநானம் செய்து எப்பொழுதும் சந்திரன போலப் பிரகாசிக்கிறான்; பாரதேரே! ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்வதால் விளையும் பலனையும் அடைவான். குருநந்தனே! ஒருவன் நியமமுள்ளவனாகக் குமாரகோடி தீர்த்தத்தை அடைந்து பிதருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதில் பற்றுதலுள்ளவனாக அதில் நீராடக்கடவன்; அவன பதினாயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலனை அடைவதுடன் குலத்தையும் நன்கு உரையேற்றுவான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! பிறகு, அடக்கமுள்ளவனாக ருதரகோடியைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். மஹாராஜனே! முற்காலத்தில் அந்த இடத்தில் கோடிரிஷிகள் பெருமகிழ்ச்சியுடன் ருதரரைத்தரிசிக்கும் விருப்பத்தால் கூடினார்கள். பாரத! அரசனே! ரிஷிகள், 'விருஷபதவஜரை நான் முந்திப் பார்ப்பேன்; நான் முந்திப் பார்ப்பேன்' என்று இவ்வண்ணம் புறப்பட்டு வந்தார்களாம். பூமிக்கு நாதனே! பிறகு, மனத்தை அடக்கினவர்களான அந்த ரிஷிகளின் விவாதம் ஒழிவதற்காக யோசனையெல்லாம் யோசனையை அடைந்து உண்டுபண்ணப்பட்ட கோடிருகர்கள் (அந்த) ரிஷிகளின் முன்னிலையில் வந்து நின்றார்கள். அந்த ரிஷிகள், 'ருகர் எனாலேயே முதல் முதலில் பார்க்கப்பட்டார்' என்று தனித்தனியாக கினைத்தார்கள். அரசனே! மஹாதேவா மனத்தை அடக்கினவர்களான அந்தரிஷிகளுடைய உத்தம பகதியினால் மகிழ்ந்து அவர்களுக்கு, 'இனாமுதல் உங்களுக்குத் தர்மப் பெருக்கம் உண்டாகும்' என்று வரன் அளித்தார். நரஸ்ரேஷ்டனே! ஒரு மனிதன் சத்தனாக அந்த ருதரகோடியில் ஸநானம் செய்து அஸ்வமேதபலனைப் பெறுவதுடன் குலத்தையும் நன்கு உரையேற்றுவான். ராஜேந்திரனே!

1 சிறிது வேறுபாடம்கொண்டு, 'ஸாரஸபறவைகள் சசங்களில் மறைத்துபோய் வருஷந்தோறும் கார்த்திகைப் பூர்ணிமையில் காணப்படுகின்றன' எனப்பது இங்கிலிஷ்மொழிபெயர்ப்பு.

பிறகு, எந்தத் தீர்த்தத்தில் பிரம்மாவை முதன்மையாகக் கொண்ட தேவர்களும் தவததை தனமாகக் கொண்ட ரிஷிகளும் கேசவரை உபாஸிப்பதற்காகச் சித்திரைமாதத்து வளர்பிறைச் சதுர்த்தசியில் வருகிறார்களோ, மிகக் புணயமானதும் உலகத்தில் ப்ரஸித்திபெற்றதுமான அந்த ஸரஸ்வதியினுடைய ஸங்கமத்தை அடையவேண்டும். நரஸ்ரேஷ்டனே! ஒருவன் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸநாமம் செய்து பல ஸுவர்ணங்களைத் தானஞ்செய்த பலனை அடைவான்; எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சத்தமான ஆதமாயுடன் பிரம்மலோகத்தையும் அடைகிறான். நராதிர்பனே! ஒரு மனிதன் எந்த இடத்தில் ரிஷிகளுடைய ஸ்தர யாகங்கள் நிறைவேறினவோ அந்த ஸரஸ்வதி ஸங்கமத்தை அடைந்து ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம்செய்வதன் பலனை அடைவான்.

எண்பத்தோராவது அத்த்யாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சீ.)

(புலஸ்தியர் பற்பல தீர்த்தங்களின் மகிமையைப் பீஷ்மருக்குச் சொல்லியது.)

ராஜேந்திரனே! பிறகு, ஒருவன், (எல்லாராலும்) புகழ்ப்பட்ட ¹ குருகேசுத்திரத்தை அடையவேண்டும். அந்தக் குருகேசுத்திரத்தை அடைந்த எல்லா ப்ராணிகளும் பாவங்களினின்று விடப்படுகின்றன எனின், 'நான் குருகேசுத்திரம் செல்வேன்; குருகேசுத்திரத்தில் வஸிப்பேன்' என்று இவ்வண்ணம் எப்போழுதும் சொல்வனே அவனும் பாவங்களால் விடப்படுகிறான். குருகேசுத்திரத்தில் காற்றினால் தூற்றப்பட்ட புழுதிகளும் (மேனியில் பட்ட மாதிரித்திலையே) பாவச் செயலுள்ளவனையும் மேலான கதியை அடையச் செய்கின்றன. ஸரஸ்வதி நதிக்குத் தெற்கிலும் தருஷத்வதி நதிக்கு வடக்கிலுமுள்ள குருகேசுத்திரத்தில் எவர்கள் வஸிக்கிறார்களோ அவர்கள் ஸவர்க்கத்தில் வஸிக்கிறார்கள். போர் புரிபவர்களுள் உத்தமனே! பூபதியே! பாரத! தீரனாயிருப்பவன் எந்தக் குருகேசுத்திரத்தில் ப்ரம்மாத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் சரணர்

¹ 'பாவத்தைப் போக்கிக் காப்பாற்றுவதனால் குருகேசுத்திரம் என்றாயிற்று' எனபது பழையவுரை.

களும கந்தாவாகளும அபஸரஸுசுளும யக்ஷர்களும் பன்னகர்களும் மிகக புண்யமான பரமம சேஷத்திரததைக குறித்து வருகின்றார்களோ அந்தக் குருசேஷத்திரததில் ஸரஸ்வதீநதிக்கரையில் ஒரு மாதம உஷிக்க வேண்டும். யுத்தம செய்பவாகளுள் சிறந்தவனே! குருசேஷத்திரததை அடைய மனத்தினால் விருமபுகிறவனுக்கும் பாவங்கள் தொலைகின்றன. அவன் பரமமலோகத்தையும் அடைகிறான். கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! ஒரு மனிதன் ஸாததையுடன் குருசேஷத்திரததை அடைந்து ராஜஸூயாகத்தாலும் அஸ்வமேத யாகத்தாலும் உண்டாகும் பலனை அடைகிறான். அரசனே! பிறகு, வாயில் காப்பவனும் மஹாபலசாலியுமான மந்துகன என்கிற யக்ஷனை நமஸ்கரிப்பதனாலேயே ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலனை அடைவான். தாமஸனே அறிந்தவனே! ராஜேந்திரனே! பிறகு, ஒருவன் எந்த இடத்தில் ஹரிபானவா ஸாந்திநதியம் செய்கிறாரோ அந்த ஸததமென்கிற பரஸித்தமான விஷ்ணுவினுடைய சிறந்த ஸ்தானத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அந்த இடத்தில் ஸநானம் செய்தும் மூவுலகங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கிற ஹரியை அர்ச்சித்தும் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனை அடைவதுடன் விஷ்ணுலோகத்தையும் அடைகிறான். பாரத! ஒருவன், பிறகு, மூவுலகங்களிலும் பரஸித்தமென்ற பரிபல்வமென்கிற தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். அவன் அக்னிஷ்டோமத்தாலும் அதிராதரத்தாலும் உண்டாகும் பலனை அடைகிறான். ஒருவன் ப்ருதிவீரீர்த்தத்தை அடைந்து ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்தபலனை அடைவான். நராகிபனே! தீர்த்த யாதரை செய்பவன், பிறகு, சாலுகினியை அடைந்து தசாஸ்வமேத தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்து (அந்தப்) பசுது அஸ்வமேத யாகங்களின் பலனையே அடைவான். ஒருவன் ஸர்ப்பதர்வி என்கிற நாகங்களுடைய உத்தம தீர்த்தத்தை அடைந்து (ஸநானம் செய்தால்) அக்னிஷ்டோம யாக பலனை அடைகிறான்; நாகலோகத்தையும் அடைகிறான். சர்மங்களை அறிந்தவனே! ஒருவன், பிறகு, தவாரரக்ஷகனான அருந்துகளை அடையவேண்டும். அந்த இடத்தில் ஓர் இரவு வாஸம் செய்தால் ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலனை அடைவான். பிறகு, பஞ்சநத்தத்தையடைந்து நியமமுள்ளவனாகவும் நியதமான ஆகாரமுள்ளவனாகவும் கோடிதீர்த்தத்தில் ஸநானமபண்ணி அஸ்வமேதயாகத்தின் பலனைப் பெறுவான்.

1 'பிரமமத்தை அடைதற்கிடமான குருசேஷத்திரததை' என்பது பழைய வரை.

அஸ்வினீதேவர்களுடைய தீர்த்தததையடைந்து ஸநானம் செயது நல்ல ரூபமுள்ளவனாகிறான். தர்மங்கலையறிந்தவனே! ஒருவன், பிறகு, எந்த இடத்தில் எங்கும் வ்யாபிததவரான விஷ்ணுவானவர் வராஹவடிவத்துடன் இருந்தாரே அந்த உத்தமமான வராஹ தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். நாரேஷ்டனே! அந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடி அக்ஷிஷ்டோம்பலனைப் பெறுவான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, ஜயந்தியில் லோமதீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். ஒருமனிதன் அதில் ஸநானம்செய்து ராஜஸூயயாகபலனை அடைகிறான். ஒரு மனிதன் ஏகஹம்ஸத்தில் ஸநானம்செய்து ஆயிரம் கோதானபலனை அடைகிறான். நராதிபனே! தீர்த்தயாததிரை செய்பவன் சதசௌசதத்தை அடைந்து பெண்டரீக யாகபலனை அடைகிறான்; சுகதி செய்து கொண்டவனுமாவான். அதற்குப் பிறகு, மஹாதமாவான ஸ்தானுவினுடைய முஞ்சவட மெனகிற ஸ்தானத்தை அடைந்து அந்த இடத்தில் ஓரிரவு உபவாஸமிருந்து கணங்களுக்குத் தலைமையைப் பெறுகிறான். மஹாராஜனே! அந்த இடத்திலேயே உலகத்தில் கியாதிபெற்ற ஒரு 1 யக்ஷிணி இருக்கிறாள். ராஜேந்திரனே! அவளை அடைந்து வணங்கினால் விருமபின எல்லாவற்றையும் அடைவான். பரதாரேஷ்டனே! ராஜனே! அது குருகேத்திரத்திற்குப் பிரஸித்திபெற்ற வாயிலாக இருக்கிறது. தீர்த்தயாததிரை செய்பவன் மன அடக்கத்துடன் அதை பரதயக்ஷிணமாகச் சுற்றிவந்து புஷ்கரங்களுக்கு ஸமமான அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸநானம்செய்து பிதருதேவதைகளை அர்ச்சித்துக் கிருதகருதயன் ஆவான்; அஸ்வரீமதபலனையும் அடைகிறான். அந்தத் தீர்த்தமானது பெரிய மஹாதமாவும் ஜமதக்நிகுமாரருமான பாகராமரால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. தீர்த்தயாததிரை செய்பவன், பிறகு, மன அடக்கத்துடன் ராமஹரதங்களை அடையவேண்டும். ராஜேந்திரனே! நாரேஷ்டனே! ஜவலிககிற தேஜஸுள்ளவீரரான பாகராமராலே அந்த இடத்தில் பலதகினால் க்ஷத்திரியர்களைக்கொண்டு அவர்களுடைய ரகத்ததால் நிறைத்து ஐந்துமடுக்கள் அமைக்கப்பட்டனவென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். (அந்த இரத்தததால்) பிதருக்களும், அவ்வாறே, பரபிதாமஹாக்களுமான அனைவரும் தருபதி செய்யப்பட்டார்கள். நராதிபனே! பிறகு, அந்தப் பித

1 'யக்ஷிணி' எனபதுமூலம், 'யக்ஷிணீம்' என்ற பாடங்கொண்டு 'யக்ஷிணி தீர்த்தம்' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

ருக்கவா ப்ரீதியடைந்து ராமரைப்பார்த்தது, 'ராம! ராம! மஹாபாக்கிய முள்ளவனே! ப்ருகுந்தனனே! பரபுவே! உன்னுடைய இரதப்பிதருபக்தியினாலும் விகரமத்தினாலும் உன் விஷயத்தில தருப்தி அடைந்தவர்களாக இருக்கிறோம். மிகக் காந்தியுள்ளவனே! வரததைக் கேட்பாயா. உனக்கு மங்கம. எதை விரும்புகிறாய்?' என்று வினவினார்கள். ராஜஸரேஷ்டனே! இவ்வாறு சொல்லக் கேட்டவரும் அடிப்பவர்களுள் சிறந்தவருமான அரதப்பரசுராமர், இரு கைகளையும் குவித்துக்கொண்டு, ஆகாயத்தில நிமிசுன்ற பிதருக்களைப் பார்த்தது, 'நீங்கள் எனவிஷயத்தில ப்ரீதியுள்ளவர்களாகில், என்னிடத்தில (தங்களால) அனுக்ரஹிக்கப்படாதகக தன்மையும் இருந்தால, பிதருக்களுடைய அருளால் மீண்டும் தவததையும் நல்ல வேதாததியனததையும் விரும்புகிறேன். மேலும், நான கோபவசப்பட்டுக் கூத்திரியர்களைக்கொன்ற பாவத்தினின்றும் உங்களுடைய தேஜஸினால் விடுபடக்கடவேன். எனனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ரகதமடுக்களும பூமியில் பிரசித்தியுள்ள தீர்த்தங்க ளாகவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டார். பிதருக்கள். ராமருடைய இந்த மங்களவாககியதைக்கேட்டு, அப்பொழுது அதிக ப்ரீதிப்படைந்தவர்களாகவும் ஸந்தோஷத்ததுடன் கூடியவர்களாகவும் ராமரைப் பார்த்தது, 'பிதருபக்தியினால் உன்னுடைய தவமானது மீண்டும் விசேஷமாக விருத்தியடையட்டும். நீ கோபத்துக்கு வசப்பட்டுக் கூத்திரியர்களைக்கொன்ற பாவத்தினின்றும் விடுபட்டுவிட்டாய். அவர்கள் தங்களை கர்மங்களாலேயே மாண்டார்கள். உன்னாலுண்டு பண்ணப்பட்ட மடுக்களும தீர்த்தங்களாகும. இதில் ஸமசயமில்லை. எந்த மனிதன அந்த மடுக்களில் ஸநானம்செய்து பிதருக்களுக்கு நன்கு தர்ப்பணம் செய்வானே அவனுக்குப் ப்ரீதியடைந்தபிதருக்கள பூமியில கிடைத்தமகரியதும் விரும்பப்பட்டதுமான மனே பிஷ்டங்களும சாஸ்வதமான ஸவர்க்கததையும் கொடுப்பார்கள்' என்று மறுபொழி கூறினார்கள். அரசனே! ராமருடைய பிதருக்கள் இவ்வாறு வரங்களைக்கொடுத்தது அப்பொழுது மகிழ்ச்சியுடன் பார்க்கவரான அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கேயே மறைந்தார்கள். மகாதமாவான பார்க்கவருடைய ராமஹரதங்கள் இப்படிப் புணயமானவை. ராஜேந்திரனே! ஒருவன பிரமமசர்ய முள்ளவனும் சுததவிரதமுள்ளவனுமாகி ராமஹரதங்களில் ஸநானம்செய்து ராமரைப் பூஜித்ததுப் பல பொன்னையங்களைத்

தானம்செய்தபலனை அடைவான். கௌரவர்களைத் தாங்குபவனே! அரசனே! தீர்த்தயாததிரை செய்பவன் வமசமுலகத்தை அடைந்து அந்த வமசமுலகத்தில் ஸ்நானம்செய்து தன் வமசநதைக் கரையேற்றுவான். பரதர்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! காய சோதன மெனகிற தீர்த்தத்தை அடைந்து, அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தவனுக்குச் சரீராகத்தி உண்டாவது திண்ணம். (அவன்) சுதததேகமுள்ளவனாகி மங்களகரமானவையும் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவையுமான உலகங்களையும் அடைகிறான். தாமங்களை அறிந்தவனே! ஒருவன், பிறகு, முறகாலத்தில் எந்த இடத்தில் பிரபுவான விஷ்ணுவினால் உலகங்கள் மேலே தூக்கப்பட்டனவோ மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற அந்த தீர்த்தத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அரசனே! மூவுலகத்தாராலும் பூஜிக்கப்பட்ட லோகோத்தாரமெனகிற அந்தத் தீர்த்தத்தை அடைந்து அந்த உத்தமதீர்த்தத்தில் நீராடித் தனக்குச் சிறந்த உலகங்களைப் பெறுகிறான். பூஜீர்த்தத்தையுமடைந்து மன அடக்கத்துடன் ஸ்நானம் செய்து பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சித்து உத்தமமான ஸ்ரேயஸை அடைகிறான். பிரம்மசர்யமுள்ளவனும மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தினவனுமான மனிதன் கபிலாதீர்த்தத்தை அடைந்து அதில் ஸ்நானம்செய்து தன் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சித்து ஆயிரம் கபிலைப் பசுக்களின் தான பலனை அடைகிறான். ஸூர்யதீர்த்தத்தை அடைந்து மனத்தை நன்கு அடக்கிக்கொண்டு அதில் ஸ்நானம் செய்து பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சித்து உபவாஸமிருப்பவன் அகநிஷ்டோம பலனை அடைகிறான்; ஸூர்யலோகத்தையும் அடைகிறான். தீர்த்தாடனம் செய்பவன் கிரமப்படி கோபவனம் எனகிற தீர்த்தத்தை அடைந்து அதில் ஸ்நானம் செய்தால் ஆயிரம் கோதானபலனை அடைகிறான். கௌரவர்களைத் தாங்குபவனே! தீர்த்த யாததிரை செய்கின்ற மனிதன் சங்கனி தீர்த்தத்தையடைந்து தேவீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்து உத்தமமான ஸ்ரபத்தைப் பெறுகிறான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, துவாரரக்ஷணை அருந்துகளை அடையவேண்டும். ஸரஸ்வதியில் மஹாதமாவான யக்ஷராஜனுடைய அந்தத் தீர்த்தம் இருக்கிறது. அரசனே! மனிதன் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து அகநிஷ்டோமபலனை அடைவான். ராஜேந்திரனே! மனிதர்களுள் சிறந்தவனான ஒருவன் பிறகு, பரமமாவர்த்தத்தை அடையவேண்டும். அந்த மனிதன் பிரம்மாவர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்து பிரம்மலோகத்தை

அடைவான். ராஜேந்திரனே! ஒருவன், பிறகு, ஸர்வோத்தமமான ஸுதீர்த்ததைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அந்த இடத்தில் பிதருக்கள் தேவதைகளுடன் நிதமம் ஸாநந்தியம் செய்கிறார்கள். ஒருமனிதன் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்யக்கூடவன். அவன் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் 1 அர்ச்சிப்பதில் பற்றுள்ளவனாகி அஸுவமேத பலனை அடைகிறான்; பிதருலோகத்தையும் அடைகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! அதனால், அடபுமதியிலுள்ள ஸுதீர்த்தம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகும். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! கோசேஸுவரனுடைய தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்பவன் எல்லா நோய்களினின்றும் விடுபட்டு பிரமமலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். பாரத! அரசனே! அந்த இடத்திலேயே மாதருதீர்த்தம் இருக்கிறது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்தவனுக்கு ஸந்ததியானது விசேஷமாக விருத்தியடைகிறது. அவன் பெருஞ்செல்வத்தை அடைகிறான். மகாராஜனே! பிறகு, மனிதன் நியமமுள்ளவனும ஆசாரநியமமுள்ளவனுமாகிப் பெரிதும் வேறிடத்தில் கிடையாததுமான அங்குள்ள சீதவனம் என்கிற தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். நராதியனே! அந்தத் தீர்த்தத்தைநோக்கிச் செல்வதனாலேயே மனிதன் தன் ஒரு குலத்தைப் பரிசுத்தம் செய்கிறான். பாரத! அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தலைமயிர்களில் 2 தெளித்துக் கொண்டால் பரிசுத்தனாகிறான். மகாராஜனே! நரஸ்ரேஷ்டனே! பரதர்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! கற்றறிந்தவர்களுடன் தீர்த்தத்தில் பற்றுதலுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்கள் எதில் ஸநானம்செய்து உயர்ந்தகதியை அடைகிறார்களோ அந்த 3 ஸவானலோமாபஹம் எனலும் தீர்த்தம் அங்கு (இருப்பதாகக்) கருதப்பட்டது. பரதஸ்ரேஷ்ட! பிராமமனோததமர்கள் ஸவானலோமாபநயன தீர்த்தத்தில் பராரணயாமங்களால் தம் தேகத்திலுள்ள ரோமங்

1 அர்ச்சித்து என்பது

2 'அபயுகூஷ்ய' என்பது மூலம்; 'நீராடி' என்றும் கொள்ளலாம். தெளித்தல் மூன்றுவகைப்படும். 1 ப்ரோக்ஷணம்—நிமிர்த்தகையால் ஜலத்தைத் தெளித்தல், 2 அபயுகூஷணம்—கையை வளைத்துப் பக்கத்தால் தெளித்தல்; 3 அலோக்ஷணம்—கையைக்கவிழ்த்துத் தெளித்தல் என்பன 'க்ஷேளரம் செய்து கொண்டு' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

3 'ஸவானலோமாப நயநம்' என்பதும் இதவே. 'ஸ்வாவிலலோமாபஹம்' என்பது வேறுபாட்டம்.

களை உதிர்தது போகுமபடி செய்கின்றனர். ராஜேந்திரனே! ஆத்மா பரிசுத்தமாகி உததமகதியை அடைகின்றார்கள். பூமிக்கு அரசனே! அந்தகதீர்த்தகத்தில் தசாஸ்வரீமதிகம என்கிற தீர்த்தமும் இருக்கிறது. மனிதர்களுடைய சிறந்தவனே! ஒருவன் அதில் நீராடினால் சிறந்தகதியை அடைவான். அரசர்களுள் சிறந்தவனே! அரசனே! பிறகு, எந்த இடத்தில் வேடனால நரம்புறங்களிலும் துன்புறுத்தப்பட்ட கருமைநிறமுள்ள மான்கள் அங்குள்ள ஸாஸில விழுந்து மனிதருபததை அடைந்தனவோ அந்த இடத்தில் உலகங்களில் பிரஸித்திபெற்ற மானுஷமென்கிற தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். ஒருமனிதன் பிரம்மசர்யத்துடனும் மன அடக்கத்துடனும் அந்த தீர்த்தத்தில் நீராடி, எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு ஆத்மா சுத்கியடைந்தவனாகி, ஸவாககலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். பூமிக்கு நாதனே! மானுஷதீர்த்தத்துக்குக் கீழ்புறத்தில் ஒரு குரோசதூரத்தில் புகழ்பெற்றதும் விததர்களால் அடையப்பட்டதுமான ஆபகை என்கிற நகி இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் எவன் தேவர்களையும் பிதருக்களையும் உததேசுததுச சாமை அரிசியினால்செய்த போஜனத்தை (ப்ராமமணாகளுக்குக்) கொடுக்கிறானே அவனுக்குப் பெரிதான தர்மபலன் உண்டாகிறது. (அங்கே) ஒரு பராமமணன் போஜனம் செய்கிறபபட்டால் கோடி ப்ராமமணர்கள் போஜனம் செய்கிறபபட்டவர்களாகிறார்கள். ஒருவன் அந்த ஆபகை தீர்த்தத்தில் ஸநானம்செய்து பிதருக்களையும் தேவதைகளையும் அர்ச்சித்தது ஓர் இரவு அவ்விடத்தில் வாஸம்செய்தால் அக்நிஷ்டோமபலனைப் பெறுவான். ராஜேந்திரனே! பாரத! பிறகு, பூமியில் பிரம்மோதுமபரமெனனும் பெயராலேயே விளங்குகின்ற உததமமான பிரம்மாவினுடைய ஸ்தானத்தைக்குறித்ததுச செல்லவேண்டும். நரஸ்ரேஷ்டனே! ராஜேந்திரனே! அந்த இடத்தில் ஒருவன் சுததனும் மிக்க மன அடக்கமுள்ளவனுமாக ஸபதரிஷி குண்டங்களிலும் கபிஞ்சல மஹரிஷியினுடைய கேதாரத்திலும் ஸநானம் செய்து பிரம்மாவை வந்தனம் செய்தால் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுப் பரிசுத்தமான ஆத்மாவுடன் பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான். ஒருவன் கிடைக்க மிகஅரிதான கபிஞ்சலருடைய கேதாரத்தை அடைந்து தவதகினால் பாவங்களை எரித்தது அந்தர்த்தானத்தை (அதாவது, ஒருவர் கண்ணுக்கும புலப்படாமை என்னும் சக்தியை) அடைகிறான். ராஜேந்திரனே! ஒருவன், பிறகு, உலகங்களில் புகழ்பெற்ற சங்கரதீர்த்தத்தைக்குறித்ததுச செல்லவேண்டும்.

கிருஷ்ணபகஷ் சதுர்த்தசியில் விருஷபதவஜரைத தரிசித்தால் விரும்பின எல்லாவற்றையும் அடைவதுடன் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். குருநந்தன்! அரசனே! சங்கரதீர்த்தத்திலும் ருத்ரகோடியிலும் அவவாறே கூபத்திலும் மடுக்களிலும் மூன்றுகோடி தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. பரதஸரேஷ்ட! அந்த இடத்திலேயே சுததாஸ்பதம் என்கிற தீர்த்தம் இருக்கிறது. அதில் ஸநானம் செய்தும தேவதைகளையும் பிதருக்களையும் அர்ச்சித்ததும் மனிதன் நரகத்தை அடையான்; வாஜபேய யாகத்தின் பலனையும் அடைகிறான். அரசனே! பாரத! ஒரு மனிதன் கிந்தானத்திலும் கிஞ்சபயத்திலும் ஸநானம்செய்து அளவிடமுடியாத தானபலனையும் மந்திரஜபத்தின் பலனையும் அடைகிறான். ஒரு மனிதன் ஸரததைபுள்ளவனாகவும் இந்நிரியங்களை வசப்படுத்தினவனாகவும் கலசிதீர்த்தத்தில் ஸநானம்செய்து அக்ரிஷ்டோமயஜ்ஞ பலனைப் பெறுகிறான். குருகுலத்தவருள் உத்தமனே! சங்கரதீர்த்தத்திற்குக் கீழ்புறத்தில் மஹாதமாவான நாரதருடைய அஜானந்தை என்கிற ப்ரஸித்தமானதீர்த்தம் இருக்கிறது. பரதவம்சத்தில் பிறநகவனே! ஒரு மனிதன், அந்த தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்தால், பிராணனைவிட பிறகு, நாரதரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டவனாகி, மிகச் சிறந்த உலகங்களை அடைகிறான். சுக்லபகஷ் தசமியில் புண்டரீக தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். அரசனே! ஒரு மனிதன் அதில் நீராடினால் பெண்டரீக யாக பலனைப் பெறுவான். பிறகு, மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற தரிவிஷ்டபததைக்குறித்ததுச் செல்லவேண்டும். அந்த இடத்தில் பாவங்களைப் போக்குந் தன்மைபுள்ள 1 வைதரணி என்கிற புண்ணியநதி ஓடுகிறது. அதில் ஸநானம்செய்தும சூலத்தைக் கையிலேந்திய வருஷபதவஜரை அர்ச்சித்ததும், எல்லாப் பாவங்களும் விடுபட்டுப் பரிசுத்தனாகி உயர்ந்த கதியை அடைவான். ராஜஸரேஷ்டனே! அவ்விடத்திலிருந்து உத்தமமான பலகீவனத்தைக் குறித்தது யாத்திரை செய்யவேண்டும். வேந்தனே! தேவர்கள் அவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் பலகீவனத்தை அடைந்து பல்லாயிர வர்ஷங்களாகப் பெருந்தவம் புரிகின்றார்கள். பாரத! மனிதன் த்ருஷ்தவதியில் ஸநானம்செய்தும் தேவதைகளுக்குத் தர்ப்பணம் செய்தும அக்ரிஷ்டோமம் அதிராதரம் என்கிற யாகங்களின் பலனை அடைகிறான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே!

ராஜேந்திரனே ! ஒரு மனிதன் ஸர்வதேவர்களுடைய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தும் ஆபிரம பசுக்களைத் தானம் செய்த பலனைப் பெறுகிறான். பாரத ! ஒரு மனிதன் பாணிகாதத்தில் ஸ்நானம் செய்தும் தேவதைகளைத் திருப்தி செய்தும் அக்ஷிஷ்டோமம் அதி ராதரம் என்கிற யாகங்களின் பலனைப் பெறுகிறான் ; ராஜஸூய யாக பலனையும் பெறுகிறான் ; ரிஷிலோகததையும் அடைகிறான். ராஜஸுரேஷ்டனே ! அவ்விடத்தினின்று உத்தமமான மிஸாகமென் கிற தீர்த்தத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். ராஜேந்திரனே ! அபசருள புலிபோன்றவனே ! அந் இடத்தில் மஹாதமாவான வ்யாஸரால் பிராமமணர்களுக்காகத் தீர்த்தங்களை ஒன்றோடொன்று மிஸ்ரமசெய்ய (=சேர்க்க)பட்டனவென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். எந்த மனிதன் மிஸாகத்தில் ஸநானம் செய்கிறானோ அவன் எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தவனாகிறான். ஒரு மனிதன் நியமமுள்ளவனாகவும் நியமமான ஆஹாரமுள்ளவனாகவும் அந்நத தீர்த்தத்திலிருந்து வயாஸவனத்தை அடையவேண்டும் ; மனோஜவத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் ஆபிரம பசுக்களைத் தானம் செய்த பலனை அடைவான். ஒரு மனிதன் சுததனாகத் தேவியின் ஸ்தானமான மதுவடிவையும் அடைந்து அங்குள்ள தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்தும் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சித்தும், தேவியினால் நன்கு அனுகரணிக்கப்பட்டவனாகி, ஆபிரம பசுக்களைத் தானம் செய்த பலனைப் பெறுவான். பாரத ! நெளசிகி தருஷ்தவதீ என்கிற இரண்டு மஹா நதிகளின் ஸங்கமத்திலும் ஆகார நியமமுள் ளவனாகி ஸ்நானம் செய்கிறவன் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப் படுகிறான். அதற்கப்புறத்தில், எந்தக் க்ஷேத்திரத்தில் புத்திர சோகத்தால் எரிக்கப்பட்ட புத்திமானான வயாலா தேகத்தை விடுவ தில் நிச்சயம் செய்து, பிறகு தேவர்களால் அப்பொழுது மீண்டும் தேகத்துடன் எழுப்பப்பட்டாரோ அந்ந வியாஸஸ்தலி என்கிற க்ஷேத்ரம் இருக்கிறது. அந்த வியாஸருடைய ஸ்தலியை அடைந்து, ஆபிரம பசுக்களைத் தானம் செய்த பயனைப் பெறுவான். குரு வம் சுததைத் தாங்குபவனே ! ஒருவன் க்ந்தத்தம் என்கிற க்ஷேத்ரத்தை அடைந்து ஒரு 1 பிரஸ்தம் என்னைத் தானம் செய்து, கடன் களால் விடுபட்டவனாகி உத்தமமான ஸித்தியை அடைவான்.

1 பன்னிரண்டு பிடி தானியம் கொண்டது ஒரு குடவம்; நான்கு குட வம் கொண்டது ஒரு பிரஸ்தம்.

ஒரு மனிதன் வேதீ தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் ஆயிரம் பசுக்களைத் தானமசெய்த பயனைப் பெறுவான். மனிதரில் சிறந்தவனே! அஹஸ ஸுதினம் என்கிற இரண்டு தீர்த்தங்களும் உலகங்களில் பரஸித்திபெற்றவை. அவைகளில் ஸ்நானம் செய்தால் ஸூர்யலோகத்தை அடைவான். அரசர்களுள் சிறந்தவனே! அந்தத் தீர்த்தத்தினின்று மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற மிருகதாமத்தை அடையவேண்டும்; அங்கே, கங்கையில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்; மஹாதேவரை அர்ச்சித்தால் அஸுவமேத யாகத்தின் பலனை அடைவான். ஒருமனிதன் தேவீ தீர்த்தத்தில் நீராடினால் ஆயிரம் கோதான பலனைப் பெறுவான். அந்தத் தீர்த்தத்தினின்று மூவுலகங்களிலும் பரஸித்திபெற்ற வாமனதீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். அந்த இடத்தில் விஷ்ணுபதத்தில் ஸ்நானம் செய்தும், வாமனரை அர்ச்சித்தும் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுத் தூயமனமுள்ளவனாகி விஷ்ணு லோகத்தை அடைகிறான். ஒரு மனிதன், பிறகு, குலமபுனத்தில் ஸ்நானம் செய்து தன் குலத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறான். புருஷ ஸரேஷ்டனே! பவனனுடைய மடுவில் ஸ்நானம் செய்து உததமமான மருததுக்களுடைய தீர்த்தத்தை (அடைநது) அதிலும் ஸ்நானம் செய்து விஷ்ணுலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். அமர்களுடைய மடுவில் ஸ்நானம் செய்து அமராகிபுனை இந்திரனை நன்கு அர்ச்சித்தது அமர்களுடைய ப்ரபாவத்தினால் ஸவர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். சிறந்த மனிதருள் சிறந்தவனே! சாலிஹோதரனுடைய சாலிகூர்ப்பம் என்கிற தீர்த்தத்திலும் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்து ஆயிரம் கோதானபலனை அடைவான். பரதர்களுள் உததமனே! ஸ்ரீ குருசமென்பது ஸரஸ்வதியினுடைய தீர்த்தம். புருஷ ஸரேஷ்டனே! ஒருவன் அதில் ஸ்நானம் செய்தால் அக்ரிஷ்டோமபலனைப் பெறுவான். கௌரவர்களைத் தாங்குபவனே! ராஜேந்திரனே! பிறகு, நைமிஷகுருசத்தை அடையவேண்டும். ராஜ ஸ்ரேஷ்டனே! முற்காலத்தில் நைமிஷாரண்யவாஸிகளும் தபஸவிகளும் மரிகள் தீர்த்தயாத்திரையை முன்னிட்டுக் கொண்டு குருசுத்திரத்தை அடைந்தார்கள். ஒருமனிதன் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் அஸுவமேதயாகத்தின் பலனை அடைவான். பரத ஸரேஷ்டனே! பிறகு, ரிஷி-குருக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணக்கூடிய பெரிய வெளியிருக்குமபடி ஸரஸ்வதியினுடைய (கரையில்) குருசம (=சொடிப்பந்தல்) உண்டு

பண்ணப்பட்டது. ஒரு மனிதன் அநதக்குஞ்சததில் ஸ்நானம் செய்தால் அக்நிஷ்டோமபலனை அடைவான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! ஒரு மனிதன் அவ்விடத்தினின்று ஸர்வோததமமான கனயா தீர்த்தததை அடையவேண்டும்; கன்யா தீர்த்தததில் ஸ்நானம் செய்தால் ஆயிரம் கோதானபலனை அடைவான். ராஜேந்திரனே! அந்தத தீர்த்தததிலிருந்து உததமமான பிரம்ம தீர்த்தததை அடைய வேண்டும். தாமூநதவர்ணதகானுன மனிதன அநதத தீர்த்தததில் ஸ்நானம்செய்து பிராமமணத தனமையை அடைகிறான். பிராமமணனும் ஸ்நானம்செய்தால் ஆதமா பரிசுததமாகி உததமகதியை அடைவான். மனிதருட் சிறந்தவனே! அநதத தீர்த்தததினின்று சிறப்புற்ற ஸோமதீர்த்தததை அடையவேண்டும். அரசனே! ஒரு மனிதன் அதில் ஸ்நானம்செய்தால் ஸோமலோகததை அடைவான். வேந்தே! ஒருவன, பிறகு, எந்தத தீர்த்தததில் உலகத்தில் பிரஸித்தி பெற்ற மங்கணகர் என்கிற மஹரிஷியானவர் விததியடைந்தாரோ அந்த ஸப்தஸாரஸ்வத தீர்த்தததை அடையவேண்டும்.

அரசனே! 'முறகாலததில் மங்கணகர் என்கிற ரிஷி தம்முடையகையில் தாப்பததின நுனியினால் அறுக்கப்பட்டார். அதினின்று 1 சாகரஸம் பெருகியது. அந்த மங்கணகர் சாகரஸத்தைக்கண்டு களிகொண்டு கூததாடினார். வீரனே! பிறகு, அவர் கூததாடினபோது ஸதாவரமும ஜங்கமமுமான இருவகைப் பொருள்களும் அந்த ரிஷியினுடைய தேஜஸினால் மயக்கப்பட்டுக் கூததாடின. அரசனே! நராதிரனே! பிரம்மவாதிகளும் தேவர்களும் தபோதனாகளான மகரிஷிகளும் மஹாதேவரை, 'தேவரே! இநத ரிஷி கூத்தாடாமலிருக்குமபடி தேவரீர் செய்யக் கடவீர்' என்று ரிஷியின் நிமித்தம விண்ணப்பம்செய்தனர். மகாதேவர், தேவர்களுடைய நன்மைக்காக, களிப்பினால் சுவரப்பட்ட மனததுடன் அதிகமாக நர்த்தனம் செய்கின்ற அந்த ரிஷியை அடைந்தது, 'ஓ! ஓ! மஹரிஷியே! தர்மங்களை அறிந்தவனே! எதற்காக நீ நர்த்தனம் செய்கிறாய்? முனிஸ்ரேஷ்ட! உனக்கு இப்பொழுது ஸந்தோஷததிற்குக் காரணம் யாது? எதற்காக நர்த்தனம் செய்கிறாய்?' என்று வினவினார். ரிஷியானவா, 'பிராமமணஸ்ரேஷ்டரே! பிராமமணரே! தர்மமார்க்கததில் நிலைபெறறிருக்கிற தபஸ்வியான என்னுடைய கையிலிருந்து சாகரஸம் பெருகுவதை நீர் பார்க்கவில்லையா? அந்தச் சாகரஸத்தை நான் பார்த்து அதிக

1 கீரை அல்லது காயகறிகளின் சாறு.

ஸந்தோஷத்தோடு ¹ மிகக் கூத்தாடுகிறேன்' என்று விடை அளித்தாரா மஹாதேவர், ரஜோகுணத்தால் மதிமயக்கமுற்ற அநத ரிஷியைப்பார்த்து நகைத்தது, 'பிராமமண! என ஆசசர் யததை அடையவில்லை எனனைப் பா' என்றா. நரஸரேஷ்டனே! ராஜேநகிரனே! தேஷமறறவனே! இவ்வாறு கூறி விட்டுச் சிறந்தபுத்தியுள்ள மஹாதேவர் விரலநுரியினும் தமது கட்டைவியலைத் தட்டினார். அச்சனே! அநதகநாயத்திலிருந்து பணிககொப்பான பஸமம் வெளிவநதது. அரசனே! அநத ரிஷியான வர் அதைப்பார்த்தது, 'வெடகி, அவருடைய இரு காலகளிலும் தண்ட னிட்டுத் தேவரான ருதாரைக் காட்டிலும் வேறென்றைப் பெரிதும் மிகச்சிறந்ததுமாக எண்ணவில்லை. அவர், 'சூலாயுத்ததைத் தரிப்ப வரே! தேவரீரே தேவாஸுராநுடனகூடின உலகநதுக்குக் கதியாக இருக்கிறீர். ஜங்கமங்களுடனும் ஸதாவரங்களுடனும் கூடின இந்த மூவுலகம் முழுமையும் உடமால் படைக்கப்பட்டது யுகமுடிவில் மறுபடியும் தேவரீரே எல்லாவற்றையும் பகூழிக்கிறீர். தேவர்க ளாலேகூட உம்மை அறியமுடியாது; எனலை எப்படி அறியமுடி யும்? தேஷமறறவரே! தேவரீரிடத்தில் பிரமமா முதலிய எல்லாத தேவர்களும் காணப்படுகிறார்கள். நீர் எல்லாமாகவுமிருக்கிறீர். உலகங்களைப் படைப்பவரும் படைக்குமபடி செய்வரும் நீரே; உம்முடைய அனுக்ரஹத்தினால் எல்லாத தேவர்களும் ஓரிடத்தி னின்றும் பயமில்லாதவர்களாக வஸிக்கிறார்கள்' என்றா. இவ் வண்ணம் மஹாதேவரைத் துதித்தது, ரிஷியானவா, 'மஹாதேவரே! உமமுடைய அனுக்கிரகத்தினால் என தவமானது குறையாமல் இருக்கவேண்டும்' எனகிற வசனத்தை உரைத்தார். பிறகு, மஹா தேவர், மனம் மிகமகிழ்நதது, பிரமமரிஷியைப் பார்த்தது, 'பிராம மண! என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் உன்னுடைய தவம் ஆயிர மடங்காக வளரட்டுர். மஹாமுனியே! உன்னுடன்கூடவே இநத ஆஸ்ரமத்தில் வஸிப்பேன எவர்கள் ஸபதஸாரஸவதத்தில் ஸ்நா னமசெய்து எனனை அர்ச்சிப்பார்களோ அவர்களுக்கு இவவுலகத் திலும் பரலோகத்திலும் கிடைக்க அரியது ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் ஸாரஸ்வத லோகத்தையும் அடைவார்களென்பதில் ஸமசய மில்லை' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணங்கூறி, மஹாதேவர் அவ விடத்திலேயே மறைந்தார்' என்று நாம கேட்டிருக்கிறோம். பாரத! பிறகு, எதில் ப்ரம்மா முதலிய தேவர்களும் தவத்தையே

பொருளரீகக்கொண்ட றிஷிகளும் மகிமைபொருத்திய ஸுப்ரம் மணயரும் பருகுபுத்திரனை சுககிரனுக்கு பரியததைச்செய்யும் வீருப்பத்தால தினநதோறும மூன்று ஸந்தபாகாலங்களிலும் ஸாந்தியம் செய்கிறார்களோ அந்த மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்தி பெற்ற ஓளசனஸ்தீரத்ததை அடையவேண்டும். கபாலமோசன மென்கிற தீரத்தம் எல்லாப் பாவங்களினினறும் விடுவிப்பது. புருஷஸரேஷ்டனே! ஒருவன அந்த தீரத்ததில ஸரானம் செய்தால் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். நரசு ரேஷ்டனே! ஒருவன அந்த தீரத்ததிலிருந்து அக்னிதீரத்த தைக்குறித்துச் சொல்லவேண்டும். அதில ஸ்ரானம் செய்தால் அக்னிலோகத்தை அடைவதுடன் குலத்தையும் நன்கு கரை பேற்றுவான். பரதருள் சிறந்தவனே! அந்த இடத்திலேயே விஸ்வாமிதர தீரத்தம் இருக்கிறது. நரசுரேஷ்டனே! அதில் ஸரானம்செய்து பராமமண்யத்தை அடைகிறான். நரசுரேஷ்ட டனே! ஒருவன சுத்தனும் மனஅடக்கமுள்ளவனுமாகிப் ப்ரம்ம யோசி என்னும் தீரத்தத்தை அடைந்து அதில ஸ்ரானம் செய்து பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான். ஏழு தலைமுறை வரையில் குலத்தைச் சுத்தம் செய்கிறான்; இந்த விஷயத்தில் ஸமசய மிலலை. ராஜேந்திரனே! அரசனே! பிறகு, ஒருவன் மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற பருதாதகமென்கிற ஸுப்ரமமண்பருடைய தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சிப்பதில் பற்றுதலுள்ளவனாகி அந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம் செய்யவேண்டும். பரதவமசத்திலுதித்தவனே! மனிதர்களுரிய (அலப) புத்தியுள்ள ஸதரீயினிலோ புருஷனிலோ, தெரிந்தோ தெரியாமலோ, செய்யப்பட்ட பாவமனைதனும் அந்த தீரத்தத்தில் ஸ்ரானம்செய்த அளவில் நாசமடைகின்றன. அவனுக்கு அஸ்வ மேதயாக பலன உண்டாகிறது. அவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். குருகேசுத்திரத்தைப் புண்யமானதென்று சொல்லுகிறார்கள். குருகேசுத்திரத்தைக் காட்டிலும் ஸரஸ்வதீரத்தி புண்யமானது. ஸரஸ்வதியைக் காட்டிலும்¹ தீர்த்தங்கள் புண்யமானவை. (எல்லாக்) தீர்த்தங்களைக் காட்டிலும் ப்ருதாதகம் புண்யமானது. எல்லாதீர்த்தங்களுள்ளும் உத்தமமான ப்ருதாதகத்தில் எவன் மந்திரஜபத்தில் பற்றுள்ளவனாகத் தன் சரீரத்தை

1 'மற்ற எல்லாதீர்த்தங்களும் சோந்து' என்பது இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

விடுவதே அலவே மறுபடியும் மரணமானது வருததாகது. ஆரசனே! ஸந்தகுமாரராலும் மஹாதமாரான வயாஸராலும் புகழ்ப்பட்ட தும் வேதத்திலும் புகழ்ப்பட்டதுமான ப்ருதாதகததைக் குறித்த தவறாமல் யாததிரை செய்யவேண்டும். கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! வேறு ஒரு தீர்த்தமும் ப்ருதாதகததைவிடச் சிறந்த தீர்த்தம் அன்று. அது பரிசுத்தமானது. அது பாவத்தைப் போக்குவது; புண்ணியமானது. ஸந்தேகமில்லை. நரஸ்ரேஷ்டனே! பாவஞ்செய்த மனிதர்களும்கூட அந்த ப்ருதாதகததில் ஸநானம் செய்து ஸவர்க்கத்தை அடைகிறார்களென்று இவ்வாறு அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அவ்விடத்திலேயே மதுஸரவமென்கிற தீர்த்தம் இருக்கிறது. வேந்தனே! ஒரு மனிதன் அதில் நீராடினால் ஆபிரம் கோதானத்தின் பலனை அடைவான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அந்த தீர்த்தத்தினின்று க்ரமம் தவறாமல் தேவீதீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். ஒரு மனிதன் உலகத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற ஸரஸவதீ அருணை என்னும் நதிகளின் ஸங்கமத்தில் மூன்று நாள் உபவாஸமிருந்து ஸநானம் செய்தால் பிரம்மஹத்தி தோஷத்தால் விடப்படுகிறது. ஒரு மனிதன் அசுனிஷ்டோம யாகத்தாலும் அதிராத யாகத்தாலு முண்டாகிற பயனை அடைவான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! ஏழாவது தலைமுறை வரையில் குலத்தையும் பரிசுத்தமாகச் செய்கிறான். குருவம்சத்தைத் தாங்குவனே! அந்த இடத்திலேயே அவதீர்ணமென்கிற தீர்த்தம் இருக்கிறது. அது முற்காலத்தில் பிரம்மணர்களிடமுள்ள கருணையினால் சார்ங்கியினால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. ஒரு பரம்மணன் (அந்த தீர்த்தத்தில் நீராடி) விரதத்தையும் உபநயனத்தையும் செவ்வதனால், அல்லது, உபவாஸமிருப்பதனால், க்ரியைகளுடனும் மந்திரங்களுடனும் கூடினவனாவான்; ஸந்தேகமில்லை. நரஸ்ரேஷ்டனே! கரியைகளாலும் மந்திரங்களாலும் விடுபட்டவனும் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸநானம்செய்தால் விரதானுஷ்டானம் செய்தவனும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனுமாவான். இந்த விஷயம் முன்னோகனால் காணப்பட்டிருக்கிறது. தர்ப்பியினால் நான்கு ஸமுத்திரங்களும் வரவழைக்கப்பட்டன. நரஸ்ரேஷ்டனே! அவைகளில் ஸநானம்செய்பவன் நாகத்தை அடையமாட்டான். அவன் நாலாயிரம் பசுக்களைத் தானம்செய்க பயனையும் அடைவான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! பிறகு, அந்த இடத்திலேயே இருப்பவையும் உலகங்களில் ப்ரஸித்திபெற்றவையுமான சதஸஹஸ்ரகம்,

பொருளரீகக்கொண்ட ரிஷிகளும் மகிமைபொருத்திய ஸுப்ரம் மணயரும் பருகுபுத்திரனை சுககிரனுக்கு பரியததைச்செய்யும் வீருப்பத்தால தினநதோறும மூன்று ஸந்தபாகாலங்களிலும் ஸாந்தியம் செய்கிறார்களோ அந்த மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்தி பெற்ற ஓளசனஸ்தீரத்ததை அடையவேண்டும். கபாலமோசன மென்கிற தீரத்தம் எல்லாப் பாவங்களினினறும் விடுவிப்பது. புருஷஸரேஷ்டனே! ஒருவன அந்த தீரத்ததில ஸரானம் செய்தால் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். நரஸரேஷ்டனே! ஒருவன அந்த தீரத்ததிலிருந்து அக்னிதீரத்ததைக்கூறித்துச் சொல்லவேண்டும். அதில ஸ்ரானம் செய்தால் அக்னிலோகத்தை அடைவதுடன் குலத்தையும் நன்கு கரை பேற்றுவான். பரதருள் சிறந்தவனே! அந்த இடத்திலேயே விஸ்வாமிதர தீரத்தம் இருக்கிறது. நரஸரேஷ்டனே! அதில் ஸரானம்செய்து பராமமண்யத்தை அடைகிறான். நரஸரேஷ்டனே! ஒருவன சுத்தனும் மனஅடக்கமுள்ளவனுமாகிப் ப்ரம்ம யோசி என்னும் தீரத்ததை அடைந்து அதில ஸ்ரானம் செய்து பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான். ஏழு தலைமுறை வரையில் குலத்தைச் சுத்தம் செய்கிறான்; இந்த விஷயத்தில் ஸமசய மிலலை. ராஜேந்திரனே! அரசனே! பிறகு, ஒருவன் மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற பருதாதகமென்கிற ஸுப்ரமமண்பருடைய தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சிப்பதில் பற்றுதலுள்ளவனாகி அந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானம் செய்யவேண்டும். பரதவமசத்திலுதித்தவனே! மனிதர்களுரிய (அலப) புத்தியுள்ள ஸதரீயினிலோ புருஷனிலோ, தெரிந்தோ தெரியாமலோ, செய்யப்பட்ட பாவமனைதனும் அந்த தீரத்தத்தில் ஸ்ரானம்செய்த அளவில் நாசமடைகின்றன. அவனுக்கு அஸ்வ மேதயாக பலன உண்டாகிறது. அவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். குருகேசுத்திரத்தைப் புண்யமானதென்று சொல்லுகிறார்கள். குருகேசுத்திரத்தைக் காட்டிலும் ஸரஸ்வதீரத்தி புண்யமானது. ஸரஸ்வதியைக் காட்டிலும்¹ தீர்த்தங்கள் புண்யமானவை. (எல்லாக்) தீர்த்தங்களைக் காட்டிலும் ப்ருதாதகம் புண்யமானது. எல்லாதீர்த்தங்களுள்ளும் உத்தமமான ப்ருதாதகத்தில் எவன் மந்திரஜபத்தில் பற்றுள்ளவனாகத் தன் சரீரத்தை

1 'மற்ற எல்லாதீர்த்தங்களும் சோந்து' என்பது இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

அந்தத் தீர்த்தத்தில் ப்ரம்மதேவர் ஸ்ரீமந் நாராயணரை முதன்மையாகக்கொண்ட தேவர்களுடன் தாமே எப்பொழுதும் ஸாந்திரியம் செய்கிறார். குருவம்சத்தைத் தாங்குபவனே! ராஜேந்திரனே! அந்தத் தீர்த்தத்தில் ருதரபதனியின் ஸாந்திரியம் இருக்கிறது. ஒருமனிதன் அந்தத் தேவியை வணங்கினால் நரகத்தை அடையமாட்டான். மகாராஜனே! அந்த இடத்திலேயே விஸ்வவீரரும் உமாபதியுமான மஹாதேவரை வணங்கி எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். பகைவரை அடக்குகிறவனே! மஹாராஜனே! தாமரை மலர்போன்ற நாபியுள்ள நாராயணரையும் வணங்கி விளங்குபவனாகி விஷ்ணுவோகத்தையும் அடைகிறான். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அவன் ஸர்வதேவர்களுடைய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானமசெய்தால், எல்லாத் துக்கங்களாலும் விடுபட்டுச் சந்திரன்போல விளங்குகிறான். நராகிபனே! தீர்த்த யாதரை செய்பவன், பிறகு, ஸவஸ்திபுரத்தைக் குறித்து யாத்ரை செய்ய வேண்டும். ஒருவன் அதை வலமாகச் சுற்றிவந்தால் ஆயிரம் கோதான பலனை அடைவான். பாரத! ஒருவன் பாவனமென்கிற தீர்த்தத்தை அடைந்து பிதருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்யக்கடவன். (அவன்) அக்ரிஷ்டோம யாகத்தினுடைய பலனை அடைகிறான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அந்த இடத்திலேயே கங்காஹரதமும் கூபமும் இருக்கின்றன. பூமிக்கு நாதனே! அந்தக் கூபத்தில் மூன்றுகோடி தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அரசனே! ஒருமனிதன் அதில் நீராடினால் ஸவர்க்கலோகத்தை அடைகிறான். ஒருமனிதன் ஆபகையில் நீராடி மஹேஸ்வரரை அர்ச்சித்தால் கணங்களுக்குத் தலைவனாக இருக்கும் பதத்தையும் பெறுவதுடன் குலத்தையும் கரையேற்றுவான். பிறகு, மூவுலகங்களிலும் புகழ்பெற்ற ஸ்தானாவதத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அதில் நீராடி ஓர் இரவு அங்கு இருந்தால் ருதரலோகத்தை அடைவான். ஒருமனிதன் பதாரீகானனத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அந்த இடத்தில் வஸிஷ்டாஸ்ரமத்தை அடைந்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருந்து இலந்தைப் பழத்தைப் புசிக்கவேண்டும். மனிதர்களுக்கு அதிபதியே! (வேறிடத்தில்) பன்னிரண்டு வருஷகாலம் இலந்தைப் பழத்தைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருப்பவனோடு, இங்கே மூன்றுநாள் உபவாஸமிருப்பவன் ஒப்பாகிறான். அரசனே! தீர்த்தயாத்ரை செய்பவன் இந்திரமார்க்கத்தை அடைந்து ஓர் இரவும் பகலும் உபவாஸமிருப்பதனால் இந்திரலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஒருமனிதன்

நியமமுள்ளவனும் ஸத்யவாதியுமாகி ஏகராத்ர தீர்த்தத்தை அடைந்து ஒருநாள் வஸிததால் பிரம்மலோகததில பூஜிக்கப்படுகிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, எங்கே ஒளித்திரளாயிருப்பவனும் மஹாத்மாவுமான ஆதித்யனுடைய ஆஸரமம் இருக்கிறதோ அந்த மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற தீர்த்தத்தை அடைய வேண்டும். ஒருமனிதன் அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து ஸூரியனைப் பூஜித்தால், ஆதித்யலோகத்தை அடைவதுடன் குலத்தையும் கரையேறலுவான். ஜனநாதனே! தீர்த்த யாதரையில் பற்றுள்ள மனிதன் ஸோமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து ஸோமலோகத்தை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமிலலை. தர்மங்களை அறிந்தவனே! அரசனே! பிறகு, எந்தத்தீர்த்தத்தில் தவத்துக்கு நிதியாக இருப்பவரும் ஸரஸ்வதீ நதியின் புத்ரருமான அந்த அங்கிரஸ 1 பிறந்தாரோ மிக்க புண்யமானதும் பரிசுத்தமானதும் உலகத்தில் புகழ்பெற்றதுமான மகாதமாவான ததீசருடைய அந்தத்தீர்த்தத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஒரு மனிதன் ஸ்நானம் செய்தால் அஸ்வமேதத்தின்பலனை அடைவான்; ஸரஸ்வதியின் உலகத்தையும் அடைகிறான். இதில் ஸம்சயம் இல்லை. ஒருவன், பிறகு, நியமமுள்ளவனும் பிரம்மசர்யமுள்ளவனுமாகிக் கன்யாஸரமத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அரசனே! நியமமுள்ளவனும் நியமமான ஆகாரமுள்ளவனுமாகி அங்கு மூன்று நாள் உபவாஸமிருப்பவன் தேவகன்னியர் நூற்றுவரை அடைவதுடன் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! ஒருவன் அந்தத்தீர்த்தத்தினின்று 2 ஸந்ரிஹதி என்கிற தீர்த்தத்தைக்குறித்தும் செல்லவேண்டும். அந்தத்தீர்த்தத்தில் பிரமமாகி தேவர்களும் தவததையே பொருளாகவுடைய ரிஷிகளும் அதிக புண்யத்துடன் கூடினவர்களாகி மாதந்தோறும் வருகிறார்கள். எந்தமனிதன் ஸூர்யன் ராகுவினால் பற்றப்படும் போது ஸந்ரிஹதியில் ஸ்நானம்செய்கிறானே, அவனால் அந்த இடத்தில் நூறு அஸ்வமேதங்கள் அடிக்கடி செய்யப்பட்டவைஆகும். நராதியனே! நரஸ்ரேஷ்டனே! பூமியிலுள்ள எல்லாத்தீர்த்தங்களும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றதீர்த்தங்களும் நதிகளும் மடுக்களும் தடாகம்

1 வேறு பாடம்.

2 'ஸந்ரிஹத்யா' என்றும் வழங்குகிறது. 'குருஷேத்திரத்தகுகே ஸந்ரிஹதி என்றும் பெயர்' என்பது பழையவுரை.

களுமும் எல்லா மலைஅருவிகளும் கிணறுகளும் வாழிகளும் தீர்த்தங்களுமும் ஆயதனங்களும் மாதந்தோறும் அமாவாஸயையில் ஸந்ரிஹதியில் நிச்சயமாக வந்துசேருகின்றன. ஸந்தேகமில்லை. தீர்த்தங்கள் வந்து சேர்ந்து ஸாந்ரிதயம் செய்வதனாலேயே அந்தததீர்த்தமானது ஸந்ரிஹதயா என்று ப்ரஸிதகிபெற்றிருக்கிறது. ஒரு மனிதன் அதில் ஸ்நானம்செய்தும் தீர்த்தத்தைப் பானம் செய்தும் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். அந்த ஸந்ரிஹதியிலேயே அமாவாஸயையில் ஸூர்யன் ராகுவினால் பற்றப்படும்போது எந்த மனிதன் ஸ்ராததமசெய்கிறானோ அவனுடைய புண்ய பலனைக் கேட்பாயாக. ஒருமனிதன் ஸ்நானம் செய்து ஸ்ராதத்ததைச் செய்தமாததிரதகிலேயே நனகுசெய்யப்பட்ட ஆஸிரம் அஸ்வமேதயாகங்களின் பலனை அடைகிறான். ஸதீயினாலோ புருஷனாலோ செய்யப்பட்ட பாவமனைத்தும் அந்தததீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்த மாத்ரிததீர்த்தினாலே நாசமடைகின்றன. இதில் ஸந்தேகமில்லை. தாமரைமலரின் நிழமுள்ள விமானத்தினால் பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான். ஒருவன், பிறகு, கோடிதீர்த்தத்தை அடைந்து அதில் ஸ்நானம்செய்து தவாரபாலன மசக்ருகனென்கிற யக்ஷனை வணங்கினால் பல பொன்னுணயங்களைத் தானஞ்செய்த பலனை அடைவான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அந்த இடத்திலேயே கங்காஹ்ரதமென்கிற தீர்த்தம் இருக்கிறது. தர்மங்களை அறிந்தவனே! ஒரு மனிதன் பிரம்மசர்யததுடன் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி அதில் ஸ்நானம் செய்வதனால் ராஜஸூய யாகத்தாலும் அஸ்வமேதயாகத்தாலுமுண்டாகிற பலனை அடைகிறான். பூமியில் நைமிசாரண்யத்திலுள்ள தீர்த்தம் மிக்க புண்யமானது. அந்தரிக்ஷத்தில் புஷ்கரதீர்த்தம் மிகவும் பாவனமானது. மூவுலகங்களுள்ளும் குருக்ஷேதரம் மிகச் சிறந்தது. குருக்ஷேதரத்தினின்று காற்றினால் தூற்றப்பட்ட புழுதிகளும் மேலே பட்ட அளவில், பாவி களையும் உத்தமகதியை அடையச்செய்கின்றன. ஸரஸ்வதிக்குத் தென்புறத்திலும் த்ருஷ்வததீர்த்திக்கு வடபுறத்திலுமுள்ள குருக்ஷேதரத்தில் எவர்கள் வஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கிறார்கள். ஒருமனிதன், 'குருக்ஷேதரிததீர்த்திற்குப் போவேன்; குருக்ஷேத்திரத்தில் நான் வஸிப்பேன்' என்கிற ஒரு வார்த்தையை வெளிப்படுத்தினாலும் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். ப்ரம்மரிஷிகளால் அடையப்பட்டிருக்கிறதும் புண்யமான குருக்ஷேதரிதமானது ப்ரம்மதேவருடைய யாகவேதி; அந்த இடத்தில் எவர்கள் வாஸம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் எவ்

விதத்தாலும் துக்கிக்கப்படத்தக்கவர்களல்லர். தரந்துகததிற்கும் அருந்துகததிற்கும் ராமஹ்ரதங்களுக்கும் மசக்ருகததிற்கும் மததியி லிருக்கிற இடமாகிய அப்படிப்பட்ட இந்தக் குருகேஷததிர ஸமந்த பஞ்சகமானது, ப்ரம்மதேவருடைய உத்தரவேதியென்று சொல்லப் படுகிறது.

எண்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(புலஸ்தியர் பீஷ்மருக்தப் பற்பல தீர்த்தங்களின் மகீமையை எடுத்து உரைத்தது.)

மகாராஜனே ! பிறகு, ஸர்வோததமமான தர்ம தீர்த்தத்தைக் குறித்து யாதரை செய்யவேண்டும். அந்த இடத்தில் மகாபாக்யவா னான தர்மதேவன் நிகரற்ற தவத்தைச் செய்து விதகிபெற்றான். அந்தத் தர்மதேவனால் தன் பெயரால் ப்ரஸித்திபெற்ற புண்ய மான தீர்த்தம் உண்டுபண்ணப்பட்டது. ராஜனே ! ஒரு மனிதன், தர்மசீலனும் மன அடக்கமுள்ளவனுமாகி அதில் ஸநானம் செய் தால் ஏழாவது தலைமுறைவரையில் குலத்தைப் பரிசுத்தமாக்கு கிறான். இதில் ஐயமில்லை. ராஜேந்திரனே ! பிறகு, உத்தமமான ஞானபாவனத்தை அடையவேண்டும்; அதனை அடைந்தவன் அக் நிஷ்டோம்பலனை அடைகிறான்; முனிலோகத்தையும் அடைகி றான். அரசனே ! ஒருவன் அந்தத் தீர்த்தத்திலிருந்து ஸௌகந் திக வனத்தை அடையவேண்டும். அந்த வனத்தில் ப்ரம்மா முத லிய தேவர்களும் தவத்தைத் தனமாகக்கொண்ட ரிஷிகளும் வித் தர்களும் சாரணர்களும் கந்தர்வர்களும் கின்னரர்களும் மஹோர கர்களும் வஸிக்கின்றார்கள். (ஒருவன்) அந்த வனத்தில் ப்ரவே சிக்கும்பொழுதே, எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடப்படுகி றான். அந்த வனத்தினின்று நகிகளுள் சிறந்ததும் புண்யமான தும் தேவியுமான ஸர்வதீர்தியானது தேவியான ப்லகைஷ என்று கருதப்பட்டது. புற்றிலிருந்து பெருகிவருகிற அந்தத் தீர்த்தத் தில் ஸநானம் செய்யவேண்டும். பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சித்தது அஸ்வமேத யாகபலனைப் பெறுவான். புற்றிலிருந்து

1 சம்மையையச் சுழற்றி எறிந்தால் எவ்வளவுதூரம்போய் விழுமோ அதைவிட ஆறுமடங்கு தூரத்தில் நிச்சயமாகக் கிடைக்க மிக அரிதான கவேராதபுஷிதமென்கிற தீர்த்தம் இருக்கிறது. நரஸ்ரேஷ்டனே! அதில் ஸ்நானம் செய்து ஆபிரம் கபிலைப் பசுக்களின் தானபலனை அடைவதுடன் அஸுவமேதயாக பலனையும் அடைகிறான். இது 2 பழைய தூல்களில் காணப்பட்டது. பாரத! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! ஒரு மனிதன் ஸுகந்தையையும் சதகும்பையையும் பஞ்சயகைஷ்யையும் அடைந்தால் ஸ்வர்க்க லோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். பாரத! அந்த இடத்திலேயே இருக்கிற தரிசுலகாதத்தை அடைந்து பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சிப்பதில் ஆதரவுள்ளவனாக அதில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அவன் தேகத்தைவிட்டுக் கணங்களுக்குப் பதியாக இருக்கும் பதத்தைப் பெறுகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. ராஜேந்திரனே! பிறகு, கிடைக்க மிக அரிதான தேவியின் ஸ்தானத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். அந்தத் தேவியானவர் சாகம்பரி என்று பெயர் பெற்றவள்; மூவுலகங்களிலும் பரஸித்தி பெற்றவள். நராதிபனே! நல்ல விரதத்தையுடையவனான அந்தத் தேவியானவர் தேவ வருஷத்தில ஆபிரம் வருஷகாலம் மாதமொருமுறை சாகத்தால் ஆகாரம் செய்துகொண்டுவந்தாள். தேவியினுடைய பக்தியினால் தபோதனர்களான ரிஷிகள் அந்த இடத்தில் வந்தார்கள். பாரத! அவர்களுக்குத் தேவியினால் சாகத்தாலேயே விருந்துசெய்யப்பட்டது. அதனால், சாகம்பரி என்றே அவளுக்குப் பெயர் நிலைத்தது. பாரத! ஒருமனிதன் பிரம்மசர்யமுள்ளவனும மனத்தை அடக்கினவனும் சததனுமாகிச் சாகம்பரியை அடைந்து மூன்றுநாள் வஸித்துச் சாகத்தைப் புஜித்தால், பன்னிரண்டு வருஷகாலம் சாகத்தையே ஆகாரம் செய்தவனுக்குள்ள புண்யபலன் அவனுக்குத் தேவியின் இச்சையால் உண்டாகிறது. அவ்விடத்தினின்று மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற ஸுவர்ணமென்கிற தீர்த்தத்தை நோக்கிச் செல்லவேண்டும். அந்த இடத்தில் முற்காலத்தில் விஷ்ணுவானவர் அருளுக்காக ருத்ரரை ஆராதித்தார்; தேவதைகளாலும்

1 துரோண பர்வம் 211-வது, சாந்தி பர்வம் 93-வது, 818-வது பக்கங்களின் குறிப்பிற் காண்க.

2 'புராதநெ' என்பது மூலம், 'பவிஷ்யபுராண முதலியவற்றில்' என்பது பழையவரை.

அடையமுடியாத அனேக வரன்களை அடைந்தார். பாரத! ஸந்தோஷமடைந்த தரிபுராரியானவர், விஷ்ணுவைநோக்கி, 'க்ருஷ்ண! நீர் உலகத்தில் (எல்லா ப்ராணிகளுக்கும்) மிக்க அனபுக்குரியவராவீர். உலகமனைததும் உம்மைத தலைவராகக்கொண்டதாரும். ஸந்தேக மில்லை' எனறு சொல்லினர். ராஜேந்திரனே! ஒருவன் அந்த விருஷ பதவஜரை அடைந்து பூஜைசெய்து அஸ்வமேதயாகபலனைப் பெறுகிறான்; ப்ரமதகணங்களுக்குத தலைமையையும் அடைகிறான். ஒரு மனிதன், பிறகு, தூமாவதியைக்குறிததுச் செல்லவேண்டும். (அங்கே) மூன்றுநாள் உபவாஸமிருந்தால் மனததினால்வேண்டப்பட்ட எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. நராகிபனே! தேவிக்குததென்புறததில் ரதாவர்ததமென்கிற பர்வதம இருக்கிறது. தர்மங்களை உணர்ந்தவனே! ஸ்ரத்தையுள்ளவனாகவும் இங்கிரியங்களை வென்றவனாகவும் அதில் ஏறவேண்டும். (அவன்) மகாதேவருடைய அருளால் உத்தமகதியை அடைவான். பாரத ஸ்ரேஷ்டனே! பேரறிவாளனே! அந்த (மலையை) வலம் வந்து எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பதான தாரை என்கிற தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். நரஸ்ரேஷ்டனே! நராகிபனே! ஒருவன் அதில் ஸநானம்செய்தால் துயரத்தை அடையான். தர்மத்தை அறிந்தவனே! பிறகு, மஹாகிரியை நமஸகரித்து அவ்விடத்தி லிருந்து (கங்காதவாரத்தைக் குறித்து) யாத்திரைசெய்யவேண்டும். 1 ஸ்வர்க்கத்வாரத்தோடு ஒத்ததென்று உறுதியாகச் சொல்லப்படுகிற கங்காதவாரத்தை அடையவேண்டும். சித்தத்தை அடக்கினவனாகி அவ்விடத்திலுள்ள கோடிதீர்த்தத்தில் நீராடவேண்டும். நீராடுபவன் பெளண்டரீகயாகபலனை அடைகிறான்; குலத்தையும் கரையேற்றுவான். அந்ததீர்த்தத்தில் ஓர் இரவு வஸிததால் ஆயிரம கோதான பலனைப்பெறுவான்; ஸப்தகங்கையிலும் த்ரிகங்கையிலும் சக்ராவர்த்தத்திலும் விதிப்படி தேவர்களையும் பிதருக்களையும் தருப்தியடையச்செய்பவன் புண்யலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஒரு மனிதன், பிறகு, கணகலத்தில் ஸநானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருந்தால் அஸ்வமேத பலனை அடைகிறான். ஸவர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். நராகிபனே! தீர்த்தயாததிரை செய்பவன், பிறகு, கபிலா வடம் போகவேண்டும். அந்த இடத்தில் ஓரிரவு உபவாஸமிருந்தால் ஆயிரம்பசுக்களைத் தானம்செய்தபலனைப் பெறுவான்.

1 அதிக பாடமான இரண்டு ஸ்ரேலோகங்கள் விடப்பட்டன.

ராஜேந்திரனே ! கொளவர்களுமா மிகச்சிறந்தவனே ! எல்லா உலகங்களிலும் புகழ்பெற்ற மஹாதமாவான கபிலனென்னும் நாகராஜனுடைய தீர்த்தம் இருக்கிறது. நராதிபனே ! ஒருமனிதன் அந்த நாகதீர்த்தத்தில் ஸநானம்செய்யவேண்டும். அவன் ஆயிரம் கபிலைப் பசுக்களைத் தானம்செய்த பலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன், பிறகு, உதமமான சந்தனுவினுடைய லலிதகமென்கிற தீர்த்தத்தை அடைய வேண்டும். அரசனே ! அதில ஸநானம் செய்தால் நாகத்தை அடைய மாட்டான். கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்தில் அவற்றினிடையில் ஸநானம்செய்கிறமனிதன் பதது அஸ்வமேதயாகபலன்களை அடைகிறான் ; குலத்தையும் கரையேற்றுவான். ராஜேந்திரனே ! ஒருவன், பிறகு, உலகத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற ஸுகந்தமென்கிறதீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். அதனை அடைந்தவன் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு ஆதமா பரிசுத்தமாகி ப்ரம்மலோகத்தில் கொண்டாடப்படுகிறான். அரசனே ! தீர்த்தாடனம் செய்பவன், பிறகு, ருத்ராவர்த்தத்தை அடையவேண்டும். அரசனே ! ஒருமனிதன் அதில ஸநானம்செய்தால் ஸவர்க்கலோகம் செல்லுகிறான். நரஸ்ரேஷ்டனே ! கங்கையும் ஸரஸ்வதியும் சேருமிடத்தில் நீராடினால் அஸ்வமேதபலனைப் பெறுகிறான் ; ஸவர்க்க லோகத்தையும் அடைகிறான். பத்ரகர்ணஸ்வரத்தை அடைந்து விதிப்படி தேவரை அர்ச்சிப்பவன் நாகத்தை அடையான் ; ஸவர்க்கலோகத்திலும் பூஜிக்கப்படுகிறான். அரசனே ! பிறகு, தீர்த்த யாத்ரைசெய்பவன் குப்ஜாவதியை அடையவேண்டும். அந்த மனிதன் ஆயிரம்பசுக்களைத் தானம்செய்த பலனைப் பெறுகிறான் ; ஸவர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். நராதிபனே ! தீர்த்தயாதரைசெய்பவன் அருந்ததீவடத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். ஒருமனிதன் பிரம்மசர்யமுள்ளவனும் மனத்தை ஒருவழிப் படுத்தினவனுமாகி அங்குள்ள ஸாமுத்ரகத்தில் ஸநானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருந்தால் அஸ்வமேதபலனை அடைவான் ; ஆயிரம்கோதானபலனையும் அடைவான் ; குலத்தையும் நன்கு கரையேற்றுவான். அவ்விடத்தினின்று பிரம்மசர்யத்துடனும் மன அடக்கத்துடனும் பிரம்மாவர்த்தத்தை அடையவேண்டும். இந்தப் புண்யபூமியை அடைந்தால் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான் ; லோமலோகத்துக்கும் செல்லுகிறான். யமுனையின் உத்பத்தியை அடைந்து, யாமுனதீர்த்தத்தில் நீராடினால், அஸ்வமேத பலனைப் பெற்று ஸவர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஒருவன்,

மூவுலகதாராலும் பூஜிக்கப்பட்ட தர்விஸங்கிரமண தீர்த்தத்தை அடைந்தால் அஸ்வமேதபலனைப் பெறுகிறான் ; ஸவர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான் ; விததர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்ட விந்துவின் உத்பத்தியை அடைந்து அந்தஇடத்தில் ஐந்து இரவு வாஸம்செய்தால் மிக்கபொன்னைத் தானஞ்செய்தபலனை அடைவான். ஒருமனிதன், பிறகு, எவ்விதத்தாலும் அடைய முடியாத வேதியை அடைந்தால், அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான் ; 1 சுக்ரபத்தையும் அடைவான், பாரத ! ஒருவன் ரிஷிகுலயையையும் வாஸிஷ்டையையும் அடையவேண்டும். வாஸிஷ்டையை அடைந்த எல்லா வர்ணத்தார்களும் ப்ராம்மணர்களாகிறார்கள். ஒருமனிதன் ரிஷிகுலயையை அடைந்து அதில் நீராடினால் பாவம்தொலைந்து தேவர்களையும் பிதருக்களையும் அர்ச்சித்து ரிஷிலோகத்தை அடைகிறான். நராதிர்பினே ! ஒருமனிதன் சாக ஆகாரமசெய்துகொண்டு அந்தஇடத்தில் ஒருமாதம வஸித்தால் தவாதசாஹயஜ்ஞத்தின்பலனை அடைகிறான் ; பருகுதுங்கத்தை அடைந்தால் அஸ்வமேதபலனைப் பெறுவான் ; வீரப்ரமோக்ஷத்தை அடைந்தும் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். பாரத ! ஒருமனிதன் கிருத்திகாதீர்த்தத்தையும் மாகதீர்த்தத்தையும் அடைந்தால் அக்னிஷ்டோமத்தினாலும் அகிராத்ரத்தினாலும் உண்டாகிற பலனை அடைகிறான். அந்த இடத்திலுள்ள ஸாவோததமமான விதயாதீர்த்தத்தை ஸந்தியாகாலத்தில் அடைந்து, எந்த இடத்திலாவது ஸநானம்செய்து விதையை அடைகிறான். எல்லாப் பாவங்களினின்றும் பிராணிகளை விடுவிக்கிற மஹாஸ்ரமம் என்னும் இடத்தில் ஓர் இரவு வாஸம்செய்யவேண்டும். (அங்கு) ஒருகாலம் ஆகாரமில்லாமலிருப்பவன் நல்ல உலகங்களில் வாஸம் செய்கிறான். மஹாலயத்தில் ஒரு மாதகாலம் பகலின் ஆறாவது காலம வரையில் உபவாஸமிருப்பதனால் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சுதமமான ஆத்மாவுடன் மிக்க பொன்னைக் கொடுத்த பலனை அடைவான். தன் குலத்தில் பிந்திப் பததுத்தலைமுறையாரையும் முந்திப் பததுத் தலைமுறையாரையும் கரையேறறுகிறான். பிறகு, ப்ரம்மதேவரால் அடையப்பட்ட வேதஸிகையை அடைந்து அஸ்வமேத பலனை அடைகிறான் ; சுக்ரபத்தையும் அடைகிறான். பிறகு, விததர்களால் அடையப்பட்ட ஸுந்திரிகாதீர்த்தத்தை அடைந்து சிறந்த வடிவமு

1 ' ஓளசநவீம்கதிம் ' என்பதுமூலம் ; ' சுக்ரதவம் ' எனபது பழைய உரை.

கைப் பெறுகிறான். இந்த விஷயம் முன்னோர்களால் சாண்பபட்டது. பிறகு, பிரம்மசர்யமுள்ளவனாகவும் இந்திரிய ஜயமுள்ளவனாகவும் பரம்மதீர்த்தத்தை அடைந்து அதில் நீராடினால் தாமரைமலாநிறமடீபோன்ற நிறமுள்ள விமானத்தினால் பரம்ம லோகத்தை அடைகிறான். பிறகு, விததர்களால் அடையப்பட்ட புண்யமான நைமிஷத்தைக் குறித்து யாத்ரைசெய்யவேண்டும். அந்த நைமிஷத்தில், ப்ரம்மா, தேவர்களுடைய கூட்டங்களோடு எப்பொழுதும் வாஸம் செய்கிறார். நைமிஷத்தை (எங்கே உள்ளது என்று) தேடுகிறவனுக்குப் பாதிப்பாவம் நாசமடைகிறது. அதில் பரவேசு, நமாததிரத்தினால் மனிதன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். க, பற்றிந்தவன் தீர்த்தத்தில் பற்றுள்ளவனாக அந்த நைமிஷத்தில் ஒருமாதம் பூர்ணமாக வஸிக்கவேண்டும். பூமியில் எந்தத தீர்த்தங்களுண்டோ அந்தததீர்த்தங்களைத்தன நைமிஷத்தில் இருக்கின்றன. பாரத! நியமமுள்ளவனும் நியமமான ஆகாரமுள்ளவனுமாயிருப்பவன், அதில் நீராடினவுடனே, கோமேதயஜ்ஞ பலனை அடைகிறான். பரதர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! ஏழாவது தலைமுறைவரையில் குலத்தையும் பரிசுத்தம் செய்கிறான். 'நைமிஷத்தில் உபவாஸமிருந்து பிராணனைவிடுபவன் எல்லா உலகங்களிலும் ஸந்தோஷத்தை அடைவான்' என்று இவ்வண்ணம் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். ராஜஸுரேஷ்டனே! நைமிஷமானது எப்பொழுதும் சுத்தமானது, புண்யமானது. மனிதன் கங்கோதபேதத்தை அடைந்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருந்தால் வாஜபேயயாகபலனை அடைவான்; எப்பொழுதும் பிரம்மத்தன்மையை அடைந்தவனாவான். ஒருவன் ஸரஸ்வதியை அடைந்து பிதருக்களையும் தேவர்களையும் திருப்திசெய்யவேண்டும். அப்படிசெய்பவன் ஸரஸ்வதியின் உலகங்களில் ஆனந்தத்தை அடைகிறான். இதில் ஐயமில்லை ஒருவன், பிறகு, பாசுதையைக்குறித்துச் செல்ல வேண்டும். குருகுலத்தில் கோன்றியவனே! ப்ரம்மசர்யத்துடனும் ஒருவழிப்பட்ட மனத்துடனும் அங்கே ஓர் இரவு வாஸம் செய்தால், ஸவர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான்; தேவஸதரமென்னும் யஜ்ஞத்தின் பலனை அடைகிறான். அந்தததீர்த்தத்தினின்று புண்யமானதும் மிக்க புண்யசாலிகளால் சூழப்பட்டதுமான க்ஷீரவதியை அடையவேண்டும். அங்கே பிதருக்களையும் தேவர்களையும் அர்ச்சிப்பதில் பற்றுள்ளவனாக இருந்தால், வாஜபேயயாகபலனை அடைகிறான். விடலாசோகத்தை அடைந்து பிரம்மசர்யத

ஆடனும் மன அடக்கத்துடனும் அந்த இடத்தில் ஓர் இரவு வாஸம் செய்தால், ஸவர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப் படுகிறான். மஹாராஜனை! ஒருவன், பிறகு, எந்ததீர்த்தத்தில் ராமர் பரிஜனங்களுடனும் சேரையுடனும் யானை குதிரைகளுடனும் தேகத்தை விட்டு அந்த தீர்த்தத்தின் தேஜஸினால் ஸவர்க்கத்தை அடைந்தாரோ, ஸரபூதநியைச் சார்ந்த கோபரதார மெனகிற அந்த உத்தம தீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். பரத! நராகிபனே! மனிதன் உறுதியுடன் அந்தக் கோபரதார தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்தால் ராமருடைய அணுகுகாததினால் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சத்தமான மனத்துடன் தேவலோகத்தில் கொண்டாடப்படுகிறான். குருநாதன்! ஒருமனிதன் கோமதியில் ராமதீர்த்தத்தில் நீராடினால் அஸ்வமேத பலனை அடைகிறான்; குலத்தையும் பரிசுத்தம் செய்கிறான். பரதர்களுவிட சிறந்தவனே! அந்த இடத்திலேயே சதஸாஹஸரகம் என்கிற தீர்த்தம் இருக்கிறது. பரத ஸரேஷ்டனே! நியமத்துடனும் ஆகார நியமத்துடனும் அகில நீராடினால், புண்யமான ஆபிரம கோதான பலனை அடைகிறான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, மிகச்சிறந்ததான பரதருஸ்தானத்தை அடைய வேண்டும். ஒருமனிதன், அதனை அடைவதினால் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான். அரசனே! ஒருமனிதன், கோடி தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்து ஸுப்ரமணயரை அர்ச்சித்தால் ஆபிரம பக்கலோத தானம் செய்த பலனை அடைவான். அவன் தேஜஸ்விபு மாவான். ஒரு மனிதன், பிறகு, 1 வாராணஸியை அடைந்து வ்ருஷபதவஜரை அர்ச்சித்துக் கபிலாஹரத்தத்தில் ஸநானம் செய்தால் ராஜஸூயயாகபலனை அடைவான். குருவம்சத்தைத் தாங்குபவனே! தீர்த்த யாதகிரை செய்பவன் அவிமுத்தத்தை அடைந்து தேவ தேவருடைய தரிசனத்தினால் பிரம்மஹத்தி தோஷத்தால் விடப்படுகிறான். ஒருமனிதன் அவ்விடத்திலேயே உயிரை விட்டால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான். ராஜேந்திரனே! உலகத்தில் ப்ரஸித்தமான கோமதி கங்காஸங்கமத்திலுள்ள கிடைக்க அரிதான மார்க்கண்டேய தீர்த்தத்தை அடைந்தால் அக்ரிஷ்டோமபலனை அடைகிறான்; குலத்தையும் நனகு கரையேற்றுகிறான். ஒருவன், பிறகு, ப்ரமமசர்யத்துடன் இந்திரியங்களை அடக்கினவனாகக் கயைக்குச் சென்றால்

1 காசி; வரண அஸி என்கிற இரண்டுநதிகளின் இடையிலிருப்பது.

ஆஸ்வமேதபலனை அடைகிறான்; குலத்தையும் கரையேற்றுவான். அந்த இடத்தில் அக்ஷயவடமென்கிற ஆலமரம் மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றது. அந்த ஆலமரத்தினடியில் பித்ருக்களை உத்தேசித்துக் கொடுக்கப்பட்டது அக்ஷயமாகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஒருமணிதன் மஹாநதியில் ஸநானம் செய்து பித்ருதேவதைகளைத் திருப்தி அடையச் செய்யவேண்டும். அவன் அக்ஷயலோகங்களை அடைவான்; குலத்தையும் கரையேற்றுவான். பிறகு, தர்மா ரண்யத்தினால் ப்ரகாசிக்கின்ற பிரம்மஸரஸை அடைந்து ஓர் இரவு விடியும்பொழுது வஸித்தால், பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான். அந்த ஸரஸில் பிரமமாவினால் ஒரு சிறந்த யூபஸதம்பம நிமிர்த்து நாட்டப் பட்டது. அந்த யூபத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்தால் வாஜபேயபலனை அடைவான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, உலகத்தில் பெயர்பெற்ற தேனுக் கீர்த்தத்தை அடையவேண்டும். அரசனே! அவ்விடத்தில் ஓரிரவு வாஸம் செய்து 1 திலதேனுவைத் தானம் செய்ய வேண்டும். அவன் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சததாதமாவாகி நிச்சயமாக ஸோமலோகத்தை அடைவான். அரசனே! பாரத! அந்த இடத்தில் மலையில் ஸஞ்சரித்த கபிலை அதன் 2 கன்று இவற்றின பெரிய அடிச்சுவடுகள் (அவைகளால்) அமைக்கப்பட்டு இன்றும் மிகப் பெரியவையாகக் காணப்படுகின்றன. ராஜஸுரேஷ்டனே! அரசுகளுள் மேன்மைவாய்ந்தவனே! பாரத! அந்தக் கபிலையின் காலடிகளில் ஸநானம் செய்தவனுடைய பாவமனைததும் அழிந்து போகிறது. பிறகு, சிறந்த புத்தியுள்ள மகாதேவருக்கு வாலஸ்தானமான க்ருதரவடத்தை அடையவேண்டும். அவ்விடத்திலுள்ள வருஷபத்வஜரை வணங்கி, பஸ்மத்தினால் ஸநானம் செய்ய வேண்டும். அப்படி (பஸ்மஸநானம் செய்த) பிரம்மணனால் பன்னிரண்டு வர்ஷகாலங்களில் நிறைவேறும் விரதமானது நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாகும். மற்ற வர்ணத்தார்களுக்கு எல்லாப் பாவங்களும் நாசமடைகின்றன. ஒருவன், பிறகு, பாடலால் ஒலியுள்ள தான உதய பர்வதத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். பரதஸுரேஷ்டனே! அந்த மலையில் ஸாவிதரியினுடைய காறசுவடு காணப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் ப்ரம்மணன் கடுமையான விரத

1 அநுசாஸன பாவம் 357-ம் பக்கத்திலும் ஆஸ்வமேதிகபர்வம் 293-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புகளில் காண்க.

2 இரட்டித்தலால் சில சொற்கள் விடப்பட்டன.

மூள்ளவனாகி ஸந்தயையை உபாஸிக்க வேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவனால் பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் ஸந்தி உபாஸிக்கப்பட்டதாகும். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அந்த இடத்திலேயே ப்ரஸித்திபெற்ற யோசிதவாரம இருக்கிறது. ஒருமனிதன் அந்த இடத்தில் சென்றால் 1 பிறவிததுன்பத்தினின்று விடப்படுவான். அரசனே! கையில் கிருஷ்ணபக்ஷம் சுல்லபக்ஷம் இந்த இரண்டு பக்ஷங்களும் வஸிப்பவன், ஏழாவது தலைமுறைவரையில் குலத்தைப் பரிசுத்தம்செய்கிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. 'ஒருவனாவது கயைக்குப் போவான்; ஒருவனாவது 2 கௌரியெனனும் கணனியை மணப்பான்; ஒருவனாவது 3 நீலவ்ருஷத்தை உதஸர்ஜனம் செய்வான்' எனகிற எண்ணத்தால் உலகத்தில் மனிதர்கள் அனேகம் புத்திரர்களை அடைய விரும்பவேண்டும். அரசனே! நராதிபனே! தீர்த்தயாதரைசெய்பவன், பிறகு, பல்சுவை அடையவேண்டும். அதை அடைந்தவன் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான்; அதிகமான வித்தியையும் அடைவான். ராஜேந்திரனே! ஒருவன், பிறகு, மன அடக்கத்தான் தர்மபரஸ்ததைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும். மகாராஜனே! யுதிஷ்டிர! அந்தஇடத்தில் தர்மமானது நிதயவாஸம் செய்கிறது. ஒருவன் அந்தஇடத்தில் கிணறுவெட்டித் தீர்த்தத்தை உண்டுபண்ணி அதனால் ஸ்நானம் செய்து அவ்வண்ணம் சுத்தனாகிப் பிதருக்களுக்கும் தேவாகளுக்கும் நன்கு தர்ப்பணம்செய்தால் பாவத்தினின்று விடுபட்டுத் தேவலோகம்செல்வான், பரமாதம த்யானம்செய்கிற மதங்கமஹரிஷியினுடைய ஆஸ்ரமம் அங்கு இருக்கிறது. ஒருமனிதன் இளைப்பையும் துயரையும் போக்குவதும் அழகியதுமான அந்தஆஸ்ரமத்தில்சென்றால் கவாமயநயஜ்ஞ பலனை அடைகிறான். அந்த இடத்தில் 4 தர்மத்தை நன்கு அனுஷ்டித்தால் ஆஸ்வமேதபலனை அடைவான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஒருவன், பிறகு, ஸர்வோத்தமமான ப்ரம்மஸ்தானத்தை அடையவேண்டும். ராஜேந்திரனே! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அந்த இடத்தில் ப்ரம்மாவை வணங்கினால், ராஜஸூயத்தாலும் அஸ்வமேதத்தாலும்

1 வேறு பாடம். 2 கௌரி = எட்டுவயதுப் பெண், 'அஸ்வமேதம்செய்வான்' எனபது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

3 சிவப்படி நிறமும் முகத்திலும் வாலிலும் சிவப்புக்கலந்த வெண்மை நிறமும் குளம்புகளிலும் கொம்புகளிலும் வெண்மை நிறமுமுள்ள காளீ.

4 'தாமம் அபிஸம்ஸ்ப்ருஸ்ய' எனபது மூலம், 'தாமதேவதையின் பிம்பத்தைத் தொடுவதனால்' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

வரும லலனை அடைகிறான். ராஜிபனே! நோததயாதரைசெய் பவன, பிறகு, ராஜகருஹத்தைக்குறித்துச் செல்லவேண்டும். பிறகு, அந்த இடத்தில் வநானமசெய்தால் கஷ்டிவான்போல மகிழுகிறான். ஒருமனிதன அந்த இடத்தில் சுததனாகி யக்ஷிணிக்கு நிவேதனம் செய்ததைப் புஜிக்கவேண்டும். யக்ஷிணியினுடைய அருளால், ப்ரமம ஹததிதோஷததால் விடப்படுகிறான். பிறகு, மணிநாகத்தை அடைந் தால் ஆயிரமகோதானபலனை அடைகிறான். பாரத! மணிநாக தீர்த்த ஸம்பந்தமானதைப் புசிப்பவன் ஸர்ப்பததால் கடிக்கப்பட்டாலும், அவன தேகத்தில் விஷம பரவுகிறதில்லை. அந்த இடத்தில் ஓர் இரவு வாஸமசெய்தால் ஆயிரமகோதானமசெய்த பயனைப் பெறுவான். அதிநின்று பிரமமரிஷியான கௌதமருடைய பிரியமான வனத்தை அடையவேண்டும். அக்ஷிகைபினுடைய மடுவில் ஸநானம் செய்தால் உததமகதியை அடைவான். ஆரசனே! ஒருமனிதன் அந்த ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தால் ஆத்மஸம்ப்சதை அடைகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! அந்தஇடத்தில் மூவுலகங்களிலும் புகழ் பெற்ற ஒருகிணறு இருக்கிறது. அதில் வநானமசெய்தால் அஸவ மேதபலனைப் பெறுவான். தேவர்களால் புஜிக்கப்பட்ட ராஜரிஷியான ஜனகருடைய கிணறு இருக்கிறது. அதில் ரீராடினால் விஷ்ணுவிலோ கத்தை அடைவான். ஒருவன், பிறகு, எல்லாப் பாவங்களையும் போகுகிற விநசனத்தைக்குறித்துச் செல்லவேண்டும்; அவன் வாஜபேய யாகபலனை அடைவான்; ஸோமலோகத்தையும் அடைவான். பரிசுத்தமான எல்லாதீர்த்தங்களும் தன்னிடத்தே தோன மப்பெற்ற கண்டகியை அடைந்து ரீராடினால் வாஜபேயயாக பலனை அடைகிறான்; ஸூர்யலோகத்தையும் அடைகிறான். ஒருவன், பிறகு, மூன்று உலகங்களிலும் பிரசித்திபெற்ற விசலயை என்கிற நதியை அடைந்தால் அக்ஷிஷ்டோமபலனை அடைகிறான்; ஸவர்க்க லோகத்தையும் அடைகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! ஒருவன், பிறகு, அங்கிருந்து வங்கதேசத்திலுள்ள வனத்தை அடைந்து வஸிக்க வேண்டும் மகாராஜனே! அவன் குஹயகர்சுரினிடையில் மகிழுகிறான். இதில் ஸமசயமில்லை. ஸித்ததாகனால் அடையப்பட்ட கம்பனை என்கிற நதியை அடைந்தால் பெளண்டரீகயாகபலனை அடைகிறான்; ஸவர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். பூமிக்கு அதிபதியே! ஒருவன், பிறகு, மஹேஸ்வரருடையதான தாரையை அடைந்தால் அஸவமேத பலனை அடைகிறான்; குலத்தையும் நன்சுகரையேற்றுகிறான். நராதிபனே! ஒருவன் தேவாகளுடைய புஷ்கரிணியை அடைந்தால் நரகத்தை

அடையான; அர்வமேதபலனையும் அடைகிறான். ஒருவன், பிறகு, பிரம்மசாயததுடனும் மன அடக்கத்துடனும் ¹ லோம பதத்தை அடையவேண்டும். மாஹேஸ்வரபதத்தில் நீராடினால் அர்வமேத பலனை அடைவான். பரதர்ஷேஷ்ட! அதில ப்ரக்யாகிபெற்ற கோடிதீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. ராஜேந்திரனே! மனவ! ஆமை வடிவங்கொண்டவனும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனுமான ஓர் அஸுரனால் அபகரிக்கப்பட்ட தீர்த்த கோடியானது பிரபுவான விஷ்ணுவால் மீட்டுக் கொண்டுவரப்பட்டது. யுத்தத்தில் ஸ்திரமாயிருப்பவனே! அந்நத தீர்த்தகோடியில் மனிதன ஸநானம் செய்யவேண்டும். அவன் பொண்டாரீகயாகபலனை அடைகிறான்; விஷ்ணுலோகததையும் அடைகிறான். ராஜஸுரேஷ்டனே! ஒருவன், பிறகு, நாராயணருடைய ஸ்தானத்தைக் குறித்து யாதரை செய்யவேண்டும். பரத! அந்த இடத்தில் எப்பொழுதும் விஷ்ணு ஸாநந்தியம் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அந்த இடத்தில் பரமமா முதலிய தேவர்களும் தபோதனர்களான ரிஷிகளும் ஆதிதயர்களும் வஸுக்களும் நுதரர்களும் ஜநாததனரை உபாஸிக்கிறார்கள். ஸாலகராமரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவரும் ஆசசர்யமான செய்கைகளுள்ளவருமான விஷ்ணு இருக்கிறார். மூவுலகத்துக்கும் நாதரும் வரன்களைக் கொடுப்பவரும் அழிவில்லாதவருமான விஷ்ணுவை வணங்கி அர்வமேதபலனை அடைகிறான்; விஷ்ணு லோகததையும் அடைகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பதான ஒருகிணறு அந்ந இடத்தில் இருக்கிறது. அந்தக் கிணறில் நான்கு ஸமுத்திரங்கள் எப்பொழுதும் ஸாந்தியம் செய்கின்றன. ராஜேந்திரனே! அதில ஸநானம் செய்தவன் நரகத்தை அடையமாட்டான். மனிதர்களுக்கு இறைவனே! தரி லோகநாதரும் வரன்களை அளிப்பவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை வணங்கினால் மேகத்தினின்று விடுபட்ட சந்திரன்போல ப்ரகாசிக்கிறான். ஒருவன் சுததனும் மனத்தை நன்கு அடக்கினவனுமாகி ஜாதிஸுமரமென்கிற தீர்த்தத்தில் ஆசமனம் செய்து ஸநானம் செய்தால் முற்பிறப்புக்களின் உணர்ச்சியை அடைகிறான். அதில் ஸம்சயமில்லை. வடேஸ்வர புரத்தை அடைந்து கேசவரை அர்ச்சித்து உபவாஸத்தால் வேண்டிய வரன்களை அடைகிறான்; ஸந்தேகமில்லை. அந்த இடத்திலிருந்து எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிற வாமனரை அடைந்து தேவ

¹ லோமன் = சிவன், உமைபுடன் இருப்பவர்.

ரான அந்த ஹரியை வணங்கினால் மனிதன் நரகத்தை அடையமாட்டான். ஒரு மனிதன் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிக்கிற பரதருடைய ஆஸ்ரமத்திற்குப் போகவேண்டும். அந்த ஆஸ்ரமத்தில் கொடிய பாவங்களையும் போகுகிற கௌசிகியை அடையவேண்டும். அவன் ராஜஸூயாக பலனை அடைகிறான். ராஜஸூரேஷ்டனே! ஒருவன், பிறகு, உததமமான சம்பகாரணயத்தை அடையவேண்டும். அந்த இடத்தில் ஓர் இரவு வாஸம் செய்பவன் ஆயிரமபசுக்களைத் தானம் செய்த பலனை அடைவான். பிறகு, அடைதற்கரிய ஜேஷ்டில் தீர்த்தத்தை அடைந்து அந்த இடத்தில் ஓர் இரவு வாஸம் செய்தால் ஆயிரமபசுக்களைத் தானம் செய்த பயனை அடைவான். புருஷஸூரேஷ்டனே! அந்த இடத்தில் தேவியையும் மகாகாந்திபுள்ள விஸுவேஸ்வரையும் தரிசுத்தால் மிதரா வருணர்களுடைய லோகங்களை அடைகிறான். அவ்விடத்தில் மூன்று நாள் உபவாஸமிருந்தால் அக்கினிஷ்டோபபலனை அடைவான். புருஷஸூரேஷ்டனே! ஒருவன் நியமததுடனும் நியமமான ஆகாரததுடனும் கன்யா ஸம்வேதய தீர்த்தத்தை அடைந்தால் மனு என்னும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தருடைய உலகங்களை அடைகிறான். பாரத! கன்யாதீர்த்தத்தில் செய்யப்படும் அணுஅளவு தானமும் அக்ஷயமானதென்று கடுமையான விரதமுள்ள ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். அந்தத் தீர்த்தத்திலிருந்து மூன்று உலகங்களிலும் புகழ்பெற்ற நிர்வீரதீர்த்தத்தை அடைந்து அஸ்வமேத பலனை அடைகிறான்; விஷ்ணுலோகத்தையும் அடைகிறான். மனிதருட் சிறந்தவனே! எந்த மனிதர்கள் நிர்வீரா ஸங்கமத்தில் விறகைக் கொடுக்கிறார்களோ, அவர்கள் துன்பமற்றதான இந்திரலோகத்தை அடைகிறார்கள். அங்கே, மூவுலகங்களிலும் ப்ராஸித்திபெற்ற வலிஷ்டருடைய ஆஸ்ரமமிருக்கிறது. அங்குள்ள தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்பவன் வாஜ்பேயயாகபலனை அடைவான். ஒருவன் பிரம்மரிஷிகளின் கூட்டங்களால் அடையப்பட்ட தேவகூடத்துக்குச் சென்றால் அஸ்வமேத பலனை அடைகிறான்; தன் குலத்தையும் கரையேற்றுவான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, எதில் குசிகவம்சத்தில் பிறந்த விஸ்வாமித்திரர் உததமமான ஸித்தியைப் பெற்றாரோ கௌசிக முனிவருடைய அந்த மடுவை அடையவேண்டும். வீரனே! பரதஸூரேஷ்டனே! கௌசிகியில் ஒரு மாதம் வஸிக்கவேண்டும். அப்படி ஒருமாதம் வஸிப்பதால் அஸ்வமேதத்திற்குரிய புண்யத்தை அடைகிறான். எல்லாதீர்த்தங்களிலும் சிறந்த

மஹாஹ்ரதத்தில் வாஸம்செய்பவன் நாகத்தை அடையமாட்டான்; பல ஸுவர்ணங்களின் தானபலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன், பிறகு, வீராப்ரமததில் வஸிக்கின்ற ஸுப்ரம்மணயரை நமஸ்கரித்தால் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற அக்ஷிதாரையை அடைந்து அங்கு நீராடுபவன் அக்ஷிஷ்டோமபலனை அடைவான். ¹ மஹாதேவரும வரன்களை அளிப்பவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை வணங்கி இமயமலைக்கு அருகிலுள்ள பிதாமஹஸரையை அடைந்து அதில் ஸ்நானம்செய்பவன் அக்ஷிஷ்டோமபலனை அடைவான். அந்த இடத்திலேயே உலகங்களைப் பரிசுத்தமாக்கச் செய்கிறதும் மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றதுமான குமாரதாரையானது பிதாமஹஸரஸினின்று பெருகி வருகிறது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்பவன், 'நான் க்ருதார்த்தன்' என்று தன்னை நினைக்கிறான். (பக்ஷில்) ஆறாவது காலம்வரையில் உபவாஸமிருப்பதனால் பிரம்மஹத்திதோஷத்தினால் விடப்படுகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! தீர்த்தாடனத்தில் பற்றுள்ளவன், பிறகு, மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற மஹாதேவருடைய பதனியாகிய கௌரியின் மலைச்சிகரத்தை அடையவேண்டும். நரஸ்ரேஷ்டனே! அதில் ஏறி ஸதநகுண்டங்களில் செல்லவேண்டும்; ஸதநகுண்டத்தில் ஆசமனம் செய்தால் வாஜ்பேய யாகபலனை அடைவான். அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதில் பற்றுள்ளவன் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான்; இந்திரலோகத்தையும் அடைகிறான். ஒருமனிதன் பிரம்மசாயததுடனும் மன அடக்கத்ததுடனும் தாம்ராருணதீர்த்தத்தை அடைந்தால் அஸ்வமேதபலனைப் பெறுகிறான்; பிரம்மலோகத்தையும் அடைகிறான். நாரதிபனே! ஒருவன் நந்தினியில் தேவர்களால் அடையப்பட்ட கூபத்தை அடைந்தால் நரமேதத்திறகுள்ள புணயத்தை அடைகிறான். அரசனே! கௌசிகி அருளை என்கிற நதிகளில் காளிகா ஸங்கமத்தில் சென்று ஸ்நானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருப்பவன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். கறறறிந்த மனிதன் உர்வசிதீர்த்தத்தை அடைந்து, பிறகு, ஸோமாப்ரமத்தை யும் சும்பகர்ணாப்ரமத்தையும் அடைந்தால், மண்ணிலகில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஒருவன் பிரம்மசாயததுடனும் அடக்கமாகிற வீர

1 'வரன்களையளிப்பவரும் விஷ்ணுவும் அழிவற்றவருமான மஹாதேவரை' என்றும் கொள்ளலாம்.

தத்துடனும கோகாமுகத்தில் ஸநானம்செய்தால் முறபிறப்புக்களின் உணர்ச்சியைப் பெறுகிறான். இது முன்னோர்களால் காணப்பட்டது. பிராம்மணன் ப்ராந்நதியை அடைந்தால் மனததாய்மைஉள்ளவன் ஆகிறான். எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சுத்தமான ஆதமாவுடன் இந்திரலோகத்தையும் அடைகிறான். பரிசுத்தமானதும் 1 கிரௌஞ்சகிரியைப் பிளந்த இடமுமான ரிஷபத்வீபத்தை அடைந்து ஸரஸ்வதியில் ஸநானம்செய்தால் விமானத்திலிருந்து கொண்டு பிரகாசிக்கிறான். மகாராஜனே! ரிஷிகளால் அடையப்பட்ட ஒளததாலகதீர்த்தத்தை அடைந்து அதில் நீராடினால் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். ப்ரம்மரிஷிகளால் அடையப்பட்ட புண்யமான தர்மதீர்த்தத்தை அடைந்தால் வாஜ்பேயயாகபலனை அடைகிறான். விமானத்தில் இருந்துகொண்டு பூஜிக்கவும்படுகிறான். பிறகு, பம்பையை அடைந்து பாகீரதியில் ஜலதர்ப்பணம்செய்து தண்டார்த்தத்தை அடைந்தால் ஆயிரம் கோதானபலனைப் பெறுவான். ஒருவன், பிறகு, புண்யமானதும் புண்யாதமாக்களால் அடையப்பட்டதுமான லேவலிகையை அடையவேண்டும்; அவன் வாஜ்பேயயாகபலனை அடைகிறான். விமானத்திலிருந்துகொண்டு பூஜிக்கவும் படுகிறான்.

எண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(நாரதர், புலஸ்தியர் பீஷ்மருக்குச் சொல்லிய தீர்த்த மஹிமையை யுதீஷ்டிரருக்குக் கூறிக் கேற்றது.)

மனிதன், பிறகு, உத்தமமான ஸம்வேத்யதீர்த்தத்தை ஸந்தியாகாலத்தில் அடைந்து அதில் ஸநானம் செய்தால் (ப்ரம்ம) வித்தையை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. அரசனே! முற்காலத்தில் ராமருடைய அருளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அந்த லௌஹித்யதீர்த்தத்தை அடைந்தால் அனேகஸுவர்ணங்களைத் தானஞ்செய்தபலனை அடைவான். கரதோயையை அடைந்து மூன்று தினம் உபவாஸமிருக்கிற மனிதன் அஸ்வமேதபலனை

1 'கிரௌஞ்சநிஷ்-உதரம்' என்பது மூலம்.

மஹாஹ்ராதத்தில் வாஸம்செய்பவன் நாகத்தை அடையமாட்டான்; பல ஸுவர்ணங்களின் தானபலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன், பிறகு, வீராப்ரமததில் வஸிக்கின்ற ஸுப்ரம்மணயரை நமஸ்கரித்தால் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற அக்ஷிதாரையை அடைந்து அங்கு நீராடுபவன் அக்ஷிஷ்டோமபலனை அடைவான். ¹ மஹாதேவரும வரன்களை அளிப்பவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை வணங்கி இமயமலைக்கு அருகிலுள்ள பிதாமஹஸரையை அடைந்து அதில் ஸ்நானம்செய்பவன் அக்ஷிஷ்டோமபலனை அடைவான். அந்த இடத்திலேயே உலகங்களைப் பரிசுத்தமாக்கச் செய்கிறதும் மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றதுமான குமாரதாரையானது பிதாமஹஸரஸினின்று பெருகி வருகிறது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்பவன், 'நான் க்ருதார்த்தன்' என்று தனனை நினைக்கிறான். (பக்ஷில்) ஆறாவது காலம்வரையில் உபவாஸமிருப்பதனால் பிரம்மஹத்திதோஷத்தினால் விடப்படுகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! தீர்த்தாடனத்தில் பற்றுள்ளவன், பிறகு, மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற மஹாதேவருடைய பதனியாகிய கௌரியின் மலைச்சிகரத்தை அடையவேண்டும். நரஸ்ரேஷ்டனே! அதில் ஏறி ஸதநகுண்டங்களில் செல்லவேண்டும்; ஸதநகுண்டத்தில் ஆசமனம் செய்தால் வாஜ்பேயயாகபலனை அடைவான். அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதில் பற்றுள்ளவன் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான்; இந்திரலோகத்தையும் அடைகிறான். ஒருமனிதன் பிரம்மசாயததுடனும் மன அடக்கத்ததுடனும் தாம்ராருணதீர்த்தத்தை அடைந்தால் அஸ்வமேதபலனைப் பெறுகிறான்; பிரம்மலோகத்தையும் அடைகிறான். நாரதிபனே! ஒருவன் நந்தினியில் தேவர்களால் அடையப்பட்ட கூபத்தை அடைந்தால் நரமேதத்திறகுள்ள புணயத்தை அடைகிறான். அரசனே! கௌசிகி அருளை என்கிற நதிகளில் காளிகா ஸங்கமத்தில் சென்று ஸ்நானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருப்பவன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். கறறறிந்த மனிதன் உர்வசிதீர்த்தத்தை அடைந்து, பிறகு, ஸோமாப்ரமத்தை யும் சும்பகர்ணாப்ரமத்தையும் அடைந்தால், மண்ணிலகில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஒருவன் பிரம்மசாயததுடனும் அடக்கமாகிற வீர

1 'வரன்களையளிப்பவரும விஷ்ணுவும் அழிவற்றவருமான மஹாதேவரை' என்றும் கொள்ளலாம்.

அடைந்து ராமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்தால் அஸ்வமேத பலனை அடைவான். குருநந்தன்! அந்த இடத்திலேயே மதங்கருடைய கேதாரமிருக்கிறது. குருஸரேஷ்டனே! அதில் ஸ்நானம்செய்தால் ஆயிரம் பககளைத் தானம் செய்த பலனை அடைவான். ஒருவன் ஸ்ரீ பர்வதத்தை அடைந்து நதீதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அவன் வருஷபதவஜரைப் பூஜித்தால் அஸ்வமேத பலனைப் பெறுகிறான். ஸ்ரீபர்வதத்தில் தேவியுடன் மிக்க காந்தியுள்ள மகாதேவரும் தேவர்களோடுகூட மிக்க ப்ரியமுள்ள பிரம்மாவும் வாஸம்செய்தார்கள். ஒருவன் அங்குள்ள தேவஹ்ரதத்தில் சுத்தனாகவும் சுத்தமனமுள்ளவனாகவும் நீராடினால் அஸ்வமேத பலனைப் பெறுகிறான்; குலத்தையுமே கரையேற்றுவான். பாண்டியநாட்டில் அரசர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட ரிஷபமலையை அடைந்தால் வாஜபேயயாக பலனை அடைகிறான்; தேவலோகத்திலும் மகிழ்கிறான். பிறகு, அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களால் சூழப்பட்ட காவேரியை அடையவேண்டும். அரசனே! ஒரு மனிதன், அதில் நீராடினால், ஆயிரம் கோதானபலனைப் பெறுவான். ஒருவன், பிறகு, ஸமுத்திரதீர்த்தத்தில் கன்யாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ராஜேந்திரனே! அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தொடரல எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, ஸமுத்திரமத்தியில எதில பிரம்மா முதலான தேவர்களும் தபோதனாகளான ரிஷிகளும் பூதங்களும் யக்ஷர்களும் பிசாசர்களும் கின்னரர்களும் மஹோரகர்களும் வித்தர்களும் சாரணர்களும் கந்தர்வர்களும் மனிதர்களும் பன்னகர்களும் ஆறுகளும் ஸமுத்திரங்களும் மலைகளும் உமாபதியை உபாஸிக்கிறார்களோ முவுலகங்களிலும் புகழ்பெற்றதும் எல்லா உலகத்தாலும் வணங்கப்பெற்றதுமான அந்தக் கோகர்ணத்தை அடைந்து அங்கே ராசானரைப் பூஜித்து மூன்று தினங்கள் உபவாஸமிருக்கும் மனிதன் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான்; ப்ரமதகணங்களுக்குத் தலைமையையும் அடைகிறான். ஒரு மனிதன் (அங்கே) பன்னிரண்டு நாள் வலித்தால் பரிசுத்தாதமா ஆவான். அங்கிருந்தே முவுலகத்தாராலும் பூஜிக்கப்பட்ட காயதரியினுடைய ஸ்தானத்தை (அடையவேண்டும்.) அங்கே மூன்றுநாள் வலிப்பவன் ஆயிரம் கோதான பலனை அடைவான். நராதிபனே! பிராம்மணர்களுக்கு உதாரணம் (அந்த விஷயத்தில்) பிரத்யக்ஷமானதே. அரசனே! அப்படியே கலப்பு ஜாதியாகப் பிறந்தவன் காயதரியை (நன்றாக) உச்சரித்தாலும் அது (வசனம்போல) ஸ்வரநியமில்லாததும்

மஹாஹ்ரதத்தில் வாஸம்செய்பவன் நாகத்தை அடையமாட்டான்; பல ஸுவர்ணங்களின் தானபலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன், பிறகு, வீராப்ரமததில் வஸிக்கின்ற ஸுப்ரம்மணயரை நமஸ்கரித்தால் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற அக்ரிதாரையை அடைந்து அங்கு நீராடுபவன் அக்ரிஷ்டோமபலனை அடைவான். ¹ மஹாதேவரும வரன்களை அளிப்பவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை வணங்கி இமயமலைக்கு அருகிலுள்ள பிதாமஹஸரையை அடைந்து அதில் ஸ்நானம்செய்பவன் அக்ரிஷ்டோமபலனை அடைவான். அந்த இடத்திலேயே உலகங்களைப் பரிசுத்தமாக்கச் செய்கிறதும் மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றதுமான குமாரதாரையானது பிதாமஹஸரஸினின்று பெருகி வருகிறது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்பவன், 'நான் க்ருதார்த்தன்' என்று தன்னை நினைக்கிறான். (பக்ஷில்) ஆறாவது காலம்வரையில் உபவாஸமிருப்பதனால் பிரம்மஹத்திதோஷத்தினால் விடப்படுகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! தீர்த்தாடனத்தில் பற்றுள்ளவன், பிறகு, மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற மஹாதேவருடைய பதனியாகிய கௌரியின் மலைச்சிகரத்தை அடையவேண்டும். நரஸ்ரேஷ்டனே! அதில் ஏறி ஸதநகுண்டங்களில் செல்லவேண்டும்; ஸதநகுண்டத்தில் ஆசமனம் செய்தால் வாஜ்பேய யாகபலனை அடைவான். அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதில் பற்றுள்ளவன் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான்; இந்திரலோகத்தையும் அடைகிறான். ஒருமனிதன் பிரம்மசாயததுடனும் மன அடக்கத்ததுடனும் தாம்ராருணதீர்த்தத்தை அடைந்தால் அஸ்வமேதபலனைப் பெறுகிறான்; பிரம்மலோகத்தையும் அடைகிறான். நாரதிபனே! ஒருவன் நந்தினியில் தேவர்களால் அடையப்பட்ட கூபத்தை அடைந்தால் நரமேதத்திறகுள்ள புணயத்தை அடைகிறான். அரசனே! கௌசிகி அருளை என்கிற நதிகளில் காளிகா ஸங்கமத்தில் சென்று ஸ்நானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருப்பவன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். கறற்றிறத மனிதன் உர்வசிதீர்த்தத்தை அடைந்து, பிறகு, ஸோமாப்ரமத்தை யும் சும்பகர்ணாப்ரமத்தையும் அடைந்தால், மண்ணிலகில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஒருவன் பிரம்மசாயததுடனும் அடக்கமாகிற வீர

1 'வரன்களையளிப்பவரும விஷ்ணுவும் அழிவற்றவருமான மஹாதேவரை' என்றும் கொள்ளலாம்.

அடையப்பட்ட சூர்ப்பாரகத்தைக் குறித்துச் செல்லவேண்டும் ; ராம தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்தால் பலஸுவர்ணங்களைத் தானஞ் செய்த பலனைப் பெறுவான். ஒருவன் நியமமுள்ளவனும் நியமமான ஆகாரமுள்ளவனுமாகி ஸப்தகோதாவரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தால் அதிகமான புண்யத்தைப் பெறுகிறான் ; தேவலோகத்தையும் அடைகிறான். ஒரு மனிதன், பிறகு, நியமமுள்ளவனும் நியமமான ஆகாரமுள்ளவனுமாகத் தேவபதத்தை அடைந்தால் தேவஸத்ரத்திற்குரிய புண்யத்தையே அடைகிறான். முற்காலத்தில், ஸாரஸ்வதரிஷியானவர், ப்ரம்மசர்யததுடன் இந்திரியங்களை அடக்கித் துங்ககாரண்யத்தை அடைந்து அங்கே (முனிவர்களுக்கு) வேதங்களை ஒதுவித்தார். வேதங்கள் மறந்துபோனபொழுது, எவரால எது முன்பு கற்கப்பட்டிருந்ததோ அது அனைத்தும், அங்கிரஸின் குமாரரான அவர் அந்த இடத்தில் ரிஷிகளின் உத்தரீயங்களில் ஸுகமாக நன்கு வீற்றிருந்து ஓங்காரத்தை முறைப்படி நன்கு உச்சரிக்கச் செய்ததால் நன்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது. 1 அந்த இடத்தில் ரிஷிகளும் தேவர்களும் வருணனும் அக்னியும் பிரஜைகளின் பதியும் நாராயணரானஹரியும் அப்படியே மகாதேவரும் மிகக காந்தியுள்ள பகவானான பிரம்மதேவரும் தேவர்களுடன் மிக்கதேஜஸுள்ள பிருகுவை யாகம்செய்விப்பதற்காக கட்டினையிட்டனர். பிறகு, பகவானான அவர் அப்பொழுது எல்லா ரிஷிகளுக்கும் சாஸ்திரத்தில் காணப்பட்ட செய்கையினால் முறைப்படி புராதானம் செய்வித்தார். அந்த இடத்தில் விதிப்படி ஆஜ்யபாகததால் அக்னியைத் திருப்திசெய்து தேவர்களும் ரிஷிகளும் கிரமப்படி தங்கள் தங்கள் வாஸஸ்தானத்திற்குச் சென்றார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அந்தத் துங்ககாரண்யத்தில் ப்ரவேசித்தவுடனே ஸ்தரீகளுக்கோ புருஷர்களுக்கோ உள்ளபாவங்களெல்லாம் அழிந்து விடுகின்றன. அரசனே! தீரானவன் நியமமுள்ளவனும் நியமமான ஆஹாரமுள்ளவனுமாகி அந்தஇடத்தில் ஒருமாதகாலம் வலிக்கவேண்டும். அவன் பிரம்மலோகத்தை அடைவான். குலத்தையும் நன்கு கரையேற்றுவான். ஒருவன், மேதாவிநத்தை அடைந்து பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் - திருப்தியடையச் செய்யவேண்டும். அவன் அக்னிஷ்டோமபலனை அடைகிறான் ; ஞாபகசக்தியையும் மேதையையும் அடைகிறான். ஒருவன் இங்கே உலகத்தில் ப்ரஸித்தி பெற்ற காலஞ்சரபர்வதத்தை அடைந்து அங்குள்ள தேவஹ்ரதத்தில்

1 இரட்டித்தலால் ஒரு சொல விடப்பட்டது.

மஹாஹ்ராதத்தில் வாஸம்செய்பவன் நாகத்தை அடையமாட்டான்; பல ஸுவர்ணங்களின் தானபலனை அடைகிறான். ஒருமனிதன், பிறகு, வீராப்ரமததில் வஸிக்கின்ற ஸுப்ரம்மணயரை நமஸ்கரித்தால் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற அக்ஷிதாரையை அடைந்து அங்கு நீராடுபவன் அக்ஷிஷ்டோமபலனை அடைவான். ¹ மஹாதேவரும வரன்களை அளிப்பவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை வணங்கி இமயமலைக்கு அருகிலுள்ள பிதாமஹஸரையை அடைந்து அதில் ஸ்நானம்செய்பவன் அக்ஷிஷ்டோமபலனை அடைவான். அந்த இடத்திலேயே உலகங்களைப் பரிசுத்தமாக்கச் செய்கிறதும் மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றதுமான குமாரதாரையானது பிதாமஹஸரஸினின்று பெருகி வருகிறது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்பவன், 'நான் க்ருதார்த்தன்' என்று தன்னை நினைக்கிறான். (பக்ஷில்) ஆறாவது காலம்வரையில் உபவாஸமிருப்பதனால் பிரம்மஹத்திதோஷத்தினால் விடப்படுகிறான். தர்மங்களை அறிந்தவனே! தீர்த்தாடனத்தில் பற்றுள்ளவன், பிறகு, மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற மஹாதேவருடைய பதனியாகிய கௌரியின் மலைச்சிகரத்தை அடையவேண்டும். நரஸ்ரேஷ்டனே! அதில் ஏறி ஸதநகுண்டங்களில் செல்லவேண்டும்; ஸதநகுண்டத்தில் ஆசமனம் செய்தால் வாஜ்பேயயாகபலனை அடைவான். அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதில் பற்றுள்ளவன் அஸ்வமேதபலனை அடைகிறான்; இந்திரலோகத்தையும் அடைகிறான். ஒருமனிதன் பிரம்மசாயததுடனும் மன அடக்கத்ததுடனும் தாம்ராருணதீர்த்தத்தை அடைந்தால் அஸ்வமேதபலனைப் பெறுகிறான்; பிரம்மலோகத்தையும் அடைகிறான். நாரதிபனே! ஒருவன் நந்தினியில் தேவர்களால் அடையப்பட்ட கூபத்தை அடைந்தால் நரமேதத்திறகுள்ள புணயத்தை அடைகிறான். அரசனே! கௌசிகி அருளை என்கிற நதிகளில் காளிகா ஸங்கமத்தில் சென்று ஸ்நானம்செய்து மூன்றுநாள் உபவாஸமிருப்பவன் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். கறறறிந்த மனிதன் உர்வசிதீர்த்தத்தை அடைந்து, பிறகு, ஸோமாப்ரமத்தை யும் சும்பகர்ணாப்ரமத்தையும் அடைந்தால், மண்ணிலகில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஒருவன் பிரம்மசாயததுடனும் அடக்கமாகிற வீர

1 'வரன்களையளிப்பவரும் விஷ்ணுவும் அழிவற்றவருமான மஹாதேவரை' என்றும் கொள்ளலாம்.

தரிசித்தும் வந்தனம் செய்தும் பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிவந்தால் கணங்களுக்குப் பதியாக இருக்கும்பதத்தைப் பெறுவான். கங்கையின் அந்தத் தீர்த்தத்தில ஸநானமசெய்தால் பாவங்களால் நன்கு விடப்படுகிறான். ராஜேந்திரனே! பிறகு, பிரம்மதேவர் முதலிய தேவர்களும் திக்பாலகர்களுடன் கூடின திக்குக்களும் லோகபாலர்களும் ஸாததியர்களும் உலகததால்நன்குமதிக்கப்பட்ட பிதருக்களும் ஸநதகுமாரர்முதலிய பரமரிஷிகளும் சததர்களான அங்கிரஸ்முதலிய பிரமமரிஷிகளும் நாகர்களும் ஸுபர்ணர்களும் ஸித்தர்களும் ஸூர்யன் முதலிய கிரஹங்களும் நதிகளும் ஸமுததிரங்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் பிரம்மதேவரால் பூஜிக்கப்பட்ட பகவானு ஹரியும் எந்த இடத்தில ஸாந்தித்தியம்செய்கிறார்களோ ரிஷிகளால் புகழப்பட்ட அந்தப் பிரயாகையை அடையவேண்டும். எல்லாததீர்த்தங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட கங்கையானது எவற்றின் மத்தியில் ப்ரயாகையினின்று வெளிப்பட்டுவருகின்றதோ அந்த மூன்று அக்னி குண்டங்கள் அவ்விடத்தில் இருக்கின்றன. மூவுலகங்களிலும் பிர ஸித்திபெற்றதும் ஸூர்யபுத்திரியும் தேவியும் உலகத்தைப் பரிசுத்த மாக்குவதுமான யமுனையானது கங்கையோடு அங்கே கலக்கிறது. கங்கையமுனைகளின் நடுவானது பூமிஎன்கிற பெண்ணுக்கு¹ ஜகன மென்று கருதப்பட்டது. ரிஷிகள் ப்ரயாகத்தை ஜகனத்தின் முடிவி லிருக்கிற ஜநேந்திரியமாக அறிகிறார்கள். ப்ரதிஷ்டானததுடன் கூடின ப்ரயாகம், அபபடியே கம்பளம், அஸவதரம், போகவதீர்த்தம் ஆகிய இவைகள் பிரம்மதேவருக்கு யாகவேதி. யுத்தத்தில் ஸதிரமா யிருப்பவனே! அந்த இடத்தில் வடிவெடுத்தவையான வேதங்களும் யஜ்ஞங்களும் தபோதனர்களான ரிஷிகளும் பிரம் மாவை உபாஸிக்கின்றார்கள். தேவர்களும், அவ்வாறே, சக்ரவர்த்தி களான அரசர்களும் யாகங்களைச் செய்கிறார்கள். பாரதனே! பிரபு வே! அதனால் ப்ரயாகத்தை மூவுலகங்களிலும் மிக்க பரிசுத்தமென றும் எல்லாத தீர்த்தங்களையுங்காட்டிலும் சிறந்ததென்றும் சொல்லு கிறார்கள். ஒருமனிதன் அந்தப்ரயாகதீர்த்தத்தின் மகிமையைக் காதால் கேட்பதாலும் அதன்பெயரைச் சொல்வதாலும் மரண

1 மேருப்ருஷ்டத்தைத் தலையாகவுடைய பூமி யெனனும் பெண்ணுகு ஹரித்வாரம் முதல் (உறுபுகுகள் சொல்லி) இந்த இடம், 'ஜகனமாகக் கருதப் பட்டது' என்பது பழைய வுரை.

கால பயத்தினின்றும் பாவத்தினின்றும் விடப்படுகிறான். உலகத்தில் புகழ்பெற்றதான அந்தக் கங்கையமுனைகளின் ஸங்கமத்தில் ஸ்நானம் செய்பவன ராஜஸூயம் அஸ்வமேதம் என்கிற யாகங்களின் புண்பலனை அடைகிறான். அது நார்புறமும் செப்பனிடப்பட்டதான தேவாகருடைய யாகபூமியன்றோ? பாரத! அந்த இடத்தில் கொடுக்கப்பட்டது சிறிதாயினும் பெரிதாகிறது. ஐயா! வேதவாக்சியததாலும் உலகததாருடைய வசனததாலும் பரயாகத்தில் ¹ உயிரை விடுவதைப்பற்றி உன்னுடைய புத்தியானது மாற்றப்படாதகதன்று. குருநந்தன்! (வெனையில்,) பதினாயிரம் தீர்த்தங்களும் அப்படியே வேறு அறுபதுகோடி தீர்த்தங்களும் இந்தப்ரயாகத்திலேயே ஸாந்தியம் செய்கின்றனவென்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நான்குவேதங்களையும் அறிந்தவனுக்கும் உண்மைசொல்லுகிறவர்களுக்கமளந்தப்புண்புணடோ அந்தப்புண்யததைமனிதன் கங்கையமுனைகளின் ஸங்கமத்தில் ஸ்நானம் செய்ததனாலேயே அடைகிறான். அந்த இடத்தில் வாஸுகியினுடைய போகவதி என்கிற உத்தமதீர்த்தம் இருக்கிறது. அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்பவன் அஸ்வமேதப்லனை அடைவான். குருநந்தன்! அந்த இடத்தில் கங்கையில் மூன்று உலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற ஹமஸப்ரபதனதீர்த்தமும் தசாஸ்வமேதிக தீர்த்தமும் இருக்கின்றன. இவற்றுள், எதில் ஸ்நானம் செய்தாலும் கங்கையானது ² குருக்ஷேத்திரத்திற்குச் சமமானது. கணகலத்தில் அதனிலும் அதிகபுண்யம் வரும். ப்ரயாகத்தில் அதனிலும் மிகப் பெரும் புண்யம் வரும். எவன் கங்கையில் ஸ்நானம் செய்வனோ அவன் னூறு அகார்யங்களைச் செய்திருந்தாலும் அவனுடைய அந்தத் தீசசெயல்களாலுண்டான பாவங்களைத் ததையும் கங்காதீர்த்தமானது, விறகை நெருப்பு எரிப்பதுபோல எரித்து விடுகிறது. க்ருத்யுகத்தில் எல்லா இடமும் புண்யமானது; தீரத்யுகத்தில் புஷ்கரம் புண்யமானதென்று கருதப்பட்டது; த்வாபரத்தில் குருக்ஷேத்திரம் புண்யமானது; கலியுகத்தில் கங்கை புண்யமானதென்று கருதப்பட்டது. புஷ்கரத்தில் தவமபுரியவேண்

¹ 'இது காகியில மரிப்பதுபோலத் தம்செயலாக உயிரை விடுவதைப் பற்றியதேயன்றி, பலாத்காரமாக உயிரை விடுவதான ஹடமரணத்தைப் பற்றியதன்று. ஆதலால், ஹடமரணம் ரெய்யலாகாது' என்று கூறி, வேதம் ஸ்மிருதி முதலியவற்றிலிருந்து ஆதாரங்காட்டி நிச்சயப்பது பழைய வுரை.

² குருக்ஷேத்திரம் தருவது போன்ற புண்பலனைத் தருமென்பது.

டும. மஹாலயத்தில் தானம் கொடுக்கவேண்டும். மலயமலையிலோ அக்னியில் ஆரோஹணம் செய்யவேண்டும். பருகுதூந்தத்திலோ அநசனவிரதத்தை அதுஷ்டிக்கவேண்டும். புஷ்கரத்திலும் குருக்ஷேத்திரத்திலும் கங்கையிலும் மகதத்திலும் ஒருமனிதன ஸநானம் செய்தால் மேலவமுதலைமுறையாரையும் அப்படியே கீழவமுதலைமுறையாரையும் உரைவற்றிவிடுகிறான். கங்கையானது வாககினால் சொல்லப்பட்டால் பாவஞ்செய்தவனைப் பரிசுததனாக்குகிறது ; பாககப்பட்டால் மங்களத்தைக் கொடுக்கிறது ; ஸநானம் செய்யப்பட்டாலும் பானம் செய்யப்பட்டாலும் ஏழுதலைமுறை வரையில் குலத்தைச் சத்தியடையச்செய்கிறது. அரசனே! ஒருமனிதனுடைய எலும்பானது எவ்வளவுகாலமவரையில் கங்கையின் ஜலத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கிறதோ அவ்வளவு காலம் வரையில் அநதமனிதன் ஸவர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஒருமனிதன் 1 புண்யதீர்த்தங்கலையும் புண்யமானக்ஷேத்ரங்களையும் அடைந்து புண்யத்தைப்பெற்றுத் தேவலோகத்தை அடைந்தவனாகிறான். கங்கைக்கு ஒபபான தீர்த்தம் இல்லை; கேசவரைக்காட்டிலும் மேலான தெய்வம் இல்லை; பிராம்மணர்களைக் காட்டிலும் மேலான வஸ்து இல்லை. இவ்வண்ணம் பிரம்மதேவர் கூறுகிறார். மஹாராஜனே! 'எந்த இடத்தில் கங்கை ஓடுகிறதோ அது தேசம்; அது தபோவனம். கங்கையின் கரையை அடுத்திருக்கிற அந்த இடம் ஸித்திக்ஷேத்திரம்' என்றும் அறியவேண்டும். இது உண்மை. ப்ராம்மணர்கள், ஸாதுக்கள், தனக்கு 2 ஆப்தர்களான ஸ்வேஹிதர்கள், அனுசரிததுக் கொண்டிருக்கிற சிஷ்யன் ஆகிய இவர்களின் காதல் இதனை ஜடிக்கவேண்டும். இது தன்யமானது; இது பரிசுததமானது; இது ஸவர்க்கததுக்கு ஸாதனமானது, இது ஸுகமானது; இது புண்யமானது; இது ரமயமானது; பாவனமானது; தர்மத்தைவிட்டு விலகாதது; உததமமானது; இது மஹரிஷிகளுடைய ரஹஸ்யம்; எல்லாப் பாவங்களினின்றும் மனிதனை விடுவிப்பது. ஒருமனிதன் பிராம்மணர்களுடைய மத்தியில் (இதைக்) கற்றறிந்தால் மாசற்றவனாகி ஸவர்க்கத்தை அடைவான். தீர்த்தபரம்பரையைச் சொல்வது ஐஸுவர்யத்தைத் தருவது; ஸவர்க்கலோகத்தை அடைவதற்கும ஹிதமானது; அவ்வாறே புண்யமானது; பகைவர்களை அடக்

1 'பொருநதாமையால் 'யதா' என்னும் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

2 'ஆதமந:' என்பது மூலம்; 'தன்னுடைய குமாரன்' எனப்பது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு.

சுவது ; மவகளகரமானது ; சிறந்தமேதையை உண்டுபண்ணுவது. (அப்படிச சொல்வதனால்), புத்திரனில்லாதவன் புத்திரனை அடைகிறான் ; பொருளில்லாதவன் பொருளை அடைவான் ; அரசன் பூமியை ஐயிப்பான, வைசயன் பொருளை அடைவான் ; சூதரன் விரும்பினவைகளை விருடபின்படி அடைவான். பிராமமணன் படித்தால் (வேதசாஸ்திரங்களில்) கரைகாண்கிறான். சுத்தனாக இருந்து கொண்டு தினந்தோறும் இந்தத் தீர்த்தபுணயத்தைக் கேட்கும் மனிதன் (முந்தின்) பலபிறப்புகளை அறிகிறான். தேவலோகத்திலும் மகிழ்கிறான். அடையக்கூடியவையும் அடைதற்கு அரியவையுமாக எந்தத் தீர்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டனவோ, அவைகளை, மனிதன் எல்லாத் தீர்த்தங்களையும் தரிசனம் செய்யும் விருப்பத்துடன் மனத்தால் அடையவேண்டும். இந்தத் தீர்த்தங்கள் வஸுக்களாலும் ஸாத்யர்களாலும் ஆகியவர்களாலும் மருதகுடிகளாலும் அஸுவினீ தேவர்களாலும் தேவர்களுக்கு ஒப்பான ரிஷிகளாலும் புணயத்தை விரும்பி ஸநானம் செய்யப்பட்டன. குருவம்சத்தில உதித்தவனே ! நல்ல விரதமுள்ளவனே ! இவ்வண்ணம் நீயும் நியமமுள்ளவனாகவும் புண்ணியத்தைப் புண்ணியத்தால் விருத்தியடையச் செய்வனாகவும் இந்த விதியினால் தீர்த்தங்களை அடைவாயாக. சாலதிரார்த்தங்களைக் கண்டவர்களான பெரியோர்களால் ¹ சுத்தமான அந்தக்கரணங்களுடன் முந்தியிருக்கிற ஆஸ்திக்யத்தாலும் ஸருதிகளின் தர்சனத்தாலும் அந்தத் தீர்த்தங்கள் அடையப்படுகின்றன. சாலதிரார்த்தங்களின் உணமையை அறிந்தவர்களும் பெரியோர்களுமான பிராம்மணர்களுடன் நீ தீர்த்தங்களை அடைவாயாக. கௌரவ்ய ! விரதங்களைச் செய்யாதவனும், மனத்தை வசப்படுத்தாதவனும், சுத்தி இல்லாதவனும், திருடனும், வகரபுத்தியுள்ள மனிதனும், தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்யார். ஐயா ! நல்ல நடையுள்ளவனும் எப்பொழுதும் தர்மார்த்தங்களைக் காண்பவனுமான உன்னாலோ எல்லாப் பித்ருக்களும் பிரபிதாமஹர்களும் கரையேற்றப்பட்டார்கள். வேந்தே ! தர்மங்களை அறிந்தவனே ! உன்னுடைய ² தகப்பனும் பாட்டனும் எல்லா முப்பாட்டன்மார்களும் பிரம்மாவை முதன்மையாகக் கொண்டவர்களும் ரிஷிகளுடைய கூட்டங்ளோடு கூடியவர்களுமான தேவர்களும் உன்னுடைய தர்மத்தால் நித்தியமே மகிழ்விக்கப்பட்டார்கள். இத்திரனுக்கு ஒப்பானவனே ! நீ வஸுக்களுடைய உலகங்களை அடைவாய். பீஷ்ம ! பூலோகத்தில் பெரிதும் அழியா

¹ வேறுபாடும், ² அதிகபாடமான அரைஸலோகம் விடப்பட்டது.

ததுமான தீர்த்ததியையும் அடைவாய்' என்று கூறினார். பகவானுள் புலஸ்தியரிஷியானவா ஸ்ரீத்யுள்ள மனததுடன் இவ்வண்ணம் சொல்லிவிட்டுப் பிஷ்மரிடத்தில் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் அந்த இடத்திலேயே மறைந்தார். கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! சாஸ்திரங்களின் உணமைப் பொருளைக் கண்டறிந்தவரான பிஷ்மரும் புலஸ்தியருடைய வசனத்தினால் பூமியைச் சுற்றிவந்தார்.

மிகக் மகிமையுள்ளதும் மிகக் புண்ணியமானதும் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிககினறதுமான இந்தத் தீர்த்தயாதத்திரையானது இவ்வண்ணம் பிரயாகத்தில் முடிவடைகிறது. எந்தமனிதன் இந்த விதியினால் பூமியில் ஸஞ்சரிப்பதோ அவன் இறந்தபின் நூறு அரவமேத பலனை முழுமையையும் அனுபவிக்கிறான். குந்தி நந்தனே! கௌரவர்களுள் மிகச் சிறந்தவரான பிஷ்மர் முன்பு அடைந்த தாமததைவிட எட்டுமடங்கான உததமதர்மத்தை அடைவாய். நீ ரிஷிகளையும் அழைத்ததுகொண்டு போகிறவனாயிருந்தால் உனக்கு எண்மடங்கு பலன் உண்டாகும். பாரத! குருநந்தன! ராக்ஷஸர்களுடைய கூட்டங்களால் ஆகரமிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தத்தீர்த்தங்களின் உன்னைத் தவிர மற்ற அரசர்களால் அடைய முடியாதவைகள். எல்லாத் தீர்த்த சரிதங்களுடனும் கலந்திருப்பதான தேவர்கள் ரிஷிகள் இவர்களுடைய இந்தச் சரித்திரத்தை எவன் படிப்பதோ அல்லது கேட்பதோ அவன் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். மகாராஜனே! ரிஷிகளுள் முக்கியர்களான வால்மீகி, கரையபர், ஆத்ரேயர், குண்டஜடரர், விஸ்வாமிததிரர், கௌதமர், அஸிதா, தேவலா, மார்க்கண்டேயர், காலவர், பரதவாஜர், வஸிஷ்டர், உததாலகர், புதரருடனிருக்கும் செளனகர், தவசிகளுள் சிறந்த வ்யாஸர், முனிஸரேஷ்டரான தூர்வாஸர், மகா தபஸ்வியான ஜாபாலி ஆகிய தபோதனர்களான இந்த ரிஷிஸரேஷ்டர்களனைவரும் எந்தத் தீர்த்தவிஷயத்தில் எப்பொழுதும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்தத்தீர்த்தங்களைக்குறித்து இந்தரிஷிகளுடன் தொடர்ந்து செல்வாயாக. மகாராஜனே! அளவற்ற தேஜஸுள்ள இந்த லோமசமகரிஷியானவர் வருவார். இவருடன் தொடர்ந்து செல்வாயாக. தர்மங்களை அறிந்தவனே! என்னோடுகூடவும் இந்தத் தீர்த்தங்களை வரிசைப்படி அடைவாயாக. (சந்தனுவாகப் பிறந்த) ¹ மகாபிஷ்மனென்கிற அரசன்போல மிக்கதீர்த்தியை அடை

வாய். கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! தர்மாதமாவான யயாதிரி போலவும் அரசனான புருவன்போலவும் நீ ஸவதாமததினால பிரகாசிக்கிறாய். அரசனான பகீரதன போலவும் பரஸித்திபெற்ற ராமர் போலவும் நீ எல்லா அரசர்களையுங்காட்டிலும் (மேனமையுள்ளவனாக) ஸூர்யனபோல விளங்குகிறாய். மஹாராஜனே! மனுவும் இக்ஷ்வாகுவும் மிக்ககீர்த்தியுள்ள பூருவும் வேனகுடாரனப்ருதுவும் போல நீயும் புகழ்பெற்றிருக்கிறாய். முற்காலத்தில் தேவராஜன் எவ்வாறு வ்ருதரனைக் கொண்டு எல்லாப் பகைவாகளையும் எரித்து மனக் கவலையை விட்டவனாகி மூவுலகங்களையும் காப்பாற்றினானோ அவ்வாறு நீ பகைவர்களை நாசம்செய்து பராஜைகளைப் பரிபாலிப்பாய். தாமரை மலாபோன்ற கண்களையுடையவனே! உன் தொழிலால ஜயிக்கப்பட்ட பூமியை அடைந்து காத்தவீர்யராஜனனைப் போலத் தாமததினால க்யாதியை அடைவாய்' என்று கூறினார்.

மகாராஜனே! ரிஷியான நாரதபகவான் அரசரை இவ்வணைம தேற்றி அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, அந்த இடத்திலேயே மறைந்தார். தாமாதமாவான யுதிஷ்டிரரும் அந்த விஷயத்தையே எண்ணிக்கொண்டு, தீராதயாதரையைப் பற்றிய புரையத்தை ரிஷிகளுக்குத் தெரிவித்தார்.

எண்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனை விட்டுப்பிரிந்ததனால் தமக்கீக காம்யகவனத்தீல் வஸிக்க வ்ருப்பயின்மையைக்கூறி வாஸ்த்துக்காக வேறு ஓடத்தைச் சொல்லும்படி தெளம்யரை வேண்டினது.)

யுதிஷ்டிரராஜர், தம்பிரமார் புத்திமானான நாரதர் ஆகிய இவர்களின கருத்தை அறிந்து பிரம்மதேவருக்கு ஒப்பான தெளம்யரைப் பார்த்து, 'புருஷஸுரேஷ்டனும் ஸத்யமான பராக்கிரமமுள்ளவனும் மிக்க புஜபலமுள்ளவனும் அளவுகடந்த தைர்யமுள்ளவனுமான அந்த ஜிஷ்ணுவானவன் அஸ்திரங்களைப்பெறுவதற்காகத் தேசாந்தரத்திற்கு என்னால் அனுப்பப்பட்டான். அந்த அர்ஜுனன் வீர்யமுள்ளவன், அன்புள்ளவன்; சமர்த்தன்; தவத்தைப்பொருளாகக் கொண்டவன்; பிரபுவான வாஸுதேவரைப்போல அஸ்திரத்தில்

மிக்க தேர்ச்சியுள்ளவன். பிராமமணரே ! நான் இந்த இரண்டு க்ருஷ்ணர்களுையும் பகைவாகளைக் கொல்லுகிறவர்களென்றும் மிக்க வல்லமையுள்ளவர்களென்றும் அறிகிறேன். அவ்வாறே, வ்யாஸரும், பகைவரை வாட்டுபவர்களான வாஸுதேவர் தனஞ்சயன இருவரையும்¹ தரிபுகர்களென்றும் நேரேவந்த இரண்டு விஷ்ணுக்களென்றும் அறிந்திருக்கிறார். எனக்கு எப்பொழுதும் அவர்களைப் புகழ்ந்துசொல்லிய நாரதரும் அவ்வாறே அறிந்திருக்கிறார். அவண்ணம் நானும் அவவிருவரையும் நாரதராயணரெனனும் ரிஷிகளென்று அறிகிறேன். 'இவன் ஸாமந்ததியமுள்ளவன்' என்று எண்ணி, என்னால் அந்த அர்ஜுனன அனுப்பப்பட்டான். தேவகுமாரான அர்ஜுனன இந்திரனைவிடக் குறைந்தவனல்லென்றெண்ணித் தேவர்களுக்கும் தலைவனான இந்திரனைப் பார்ப்பதற்கும் இந்திரனிடத்திலிருந்து அஸ்திரங்களைப் பெறுதற்கும் அனுப்பப்பட்டான். அதிரதர்களான பீஷ்மத்ரோணர்களும் க்ருபரும் (பிறரால்) ஜயிக்கமுடியாத அஸ்வத்தாமாவும் திருதராஷ்டிரபுத்திரரால் நன்கு தாங்கப்பட்டவர்கள் ; மிகப் பலசாலிகள் ; எல்லாரும் வேதங்களை அறிந்தவர்கள் ; சூர்கள் ; அப்படியே எல்லாரும் எல்லா அஸ்திரங்களிலும் நல்லதேர்ச்சியுடையவர்கள் ; எல்லாரும் மகரதர்கள் ; முக்கியர்கள் ; எல்லாரும் சிரமத்தை ஜயித்தவர்கள். மஹாபலசாலிகளான அவர்கள் எப்பொழுதும் அர்ஜுனனோடு யுத்தம்செய்ய விருப்பமுள்ளவர்கள். கிவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்தவனும் ஸூதபுத்திரனும் மஹாரதனுமான அந்தக் கர்ணனும் அர்ஜுனனுடன் போர்புரிவதில் விருப்ப

1 'கிருதபுகத்தில தாமருடைய மனைவியான மூத்ததிபென்பவளிடம் அவதரித்த நாரதராயணர்கள். அவர்களே தவிர்ப்புக முடிவில் கேசவரும் அர்ஜுனனுமாகப் பிறந்தனர். ஆகவே, மூன்று யுகத்திலிருந்த புராணபுருஷர் ; நம்போன்ற மனிதரல்லா, அல்லது, எல்லாவற்றுகும் தலைமை, ஞானம், புகழ், செல்வம், வைராக்கியம், தாமம் ஆகிய பகமென்னும் பெயருள்ள ஆறு ஜய்வாயமுள்ளவர், அல்லது முற்றறிவுடைமை, தருப்தி, அநாதியானபோதம், ஸ்வதந்திரமுடைமை, என்றம்குறைபாத ஆற்றலுடைமை, முடிவிலாத ஆற்றலுடைமை என்னும் ஆறு அங்கங்களுள்ளவர். சிலர், 'ஞானம் ஜய்வாயம், வீரம் பலம், தேஜஸ பராக்ரமம் என்னும் மூன்று இரட்டைகளுள்ளவர்' என்பர் ; இது ஆதாரமில்லாதது ; கூறியது கூறலென்னும் சூற்றமுமாகும் : ஆதலால் பொருந்தாது' என்பது பழையவுரை.

முள்ளவன. அஸ்திரவேகமாகிற காற்றின பலமுள்ளதும் பாணங்களாகிற ஜவாலையுள்ளதும் கையில் நான்கயிறு உரைவதனனுண்டாகும் சபதமாகிற ஒலியுள்ளதும் ரஜோகுணத்தின காரயமான குரோதமாகிற புகையுள்ளதும் அஸ்திரங்களாகிற வீழ்ச்சியுள்ளதும் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களாகிற காற்றினால் மூட்டப்பட்டதுமான எந்தக் (கர்ணனாகிற நெருப்பானது) காலனால் வைக்கப்பட்ட ஊழித்தீபபோல எனனுடைய ஸையநுபமான துருப்புக்காட்டை ஸந்தேகமில்லாமல் எரிக்கப்போகிறதோ நனுகுகளிகிற அந்தக் கர்ணனாகிற நெருப்பை, கிருஷ்ணனாகிற காற்றினால் எழுப்பப்பட்டதும் திவ்யாஸ்திரங்களாகிற ¹ மின்னலுள்ளதும் பெரியதும் வெண்மையான குதிரைகளாகிற கொக்குகளுள்ளதும் காண்டவமென்கிற வானவில்லிருப்பதனால் தாங்கமுடியாததும் முழுகமுள்ளதும் கிளம்பினதுமான இந்த அர்ஜுனனாகிற மேகமானது யுத்தத்தில் பாணமாகிற (நீர்த) தாரைகளால் அவிக்கப்போகிறது. பகைவரின் பட்டணங்களை ஜயிப்பவனான அந்தப் பீபதஸுவானவன இந்திரனிடத்தினின்று நேரிலேயே திவ்யாஸ்திரங்களைத் தையும் முறைப்படி பெறுவான். அவன் அவர்களை வருக்கும போதுமானவன் என்று எனக்கு எண்ணம் இருக்கிறது. சண்டையில் பகைவர்களுக்குப் பிரதிசெய்வது அவனுக்குப் பெரிய காரியமன்றன்றோ? அப்படிப்பட்ட நாங்கள் எல்லாரும், அஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டவனும பகைவரை அடக்குவவனுமான ² அர்ஜுனனைக் காணவில்லை. பீபதஸுவானவன் (காரய) பாரததைத் தாங்கி வருந்துகிறானல்லவா: மனிதருட்சிறந்தவரே! நாங்கள் அந்த வீரனை விட்டு இந்தக் காம்யகவனத்தில் தரௌபதியுடன் நலலிருப்பை அடைகிறோமில்லை. நாங்கள் ஸதயமான விக்கிரமமுள்ளவனும வீரனுமான அர்ஜுனனை, மழையில் விருப்பமுள்ளவர்கள் மேகத்தை எதிர்பார்ப்பதுபோல எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சிறிது காலம் வாஸம் செய்யக்கூடியதும் நல்லதும் மிகுதியான ஆகாரங்களுள்ளதும் பழங்களுள்ளதும் சுத்தமானதும் அழகியதும் புண்யஞ்செய்தவர்களால் அடையப்பட்டதுமான அந்த வேறுகாட்டைத் தேவரீர் சொல்வீராக. ³ பிராம்மணர்களிடமிருந்து

1 'ஜ்வலந:' என்பது மூலம்.

2 'அர்ஜுனனைப் பார்க்கப்போகிறோம். பீபதஸுவானவன காரயபாரகதைத் தாங்கி வாட்டமடையமாட்டான்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

3 'பரதிஸ்ருதாந்' என்பது மூலம்.

கேட்கப்பட்ட பற்பலவிதமான சில ஆஸரமங்கலையும் தடாகங்களை யும் நதிகளையும் அழகியமலைகளையும் சொல்வீராக. பிராமமணரே ! எனக்கு அந்த அர்ஜுனனைவிட்டு இந்தக் காம்யகவனத்தில வாஸம் செய்வது ருசிக்கவில்லை. வேறு திசையை நோக்கிச் செல்வோம் என்று கூறினா.

எண்பத்தைந்தாவது அதயாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ர ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(தேளம்யர் யுதிஷ்டிராக்ரூக் கீழ்த்திரையிலுள்ள பற்பல தீர்த்தங்களைக் கூறியது.)

(அர்ஜுனனைக் காண்பதில்) ஆவலுள்ளவர்களும் தீனமான மனமுள்ளவர்களும் அந்தப் பாண்டவர்களைவரையும் பார்த்துப் பிருஹஸ்பதிகு ஓப்பான தேளம்யர் அவ்வாறு தேறுதலடையச் செய்து கூறலானா. பரதஸ்ரேஷ்டனே! தோஷமற்றவனே! அரசனே! நரேஸ்வரனே! எவைகளைச் சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்று கேட்டு நீ இந்த தரோபதியுடனும் பிராதாக்களுடனும் சோகம் நீங்கினவனாவையோ பிராம்மணர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அந்தப் புண்யாஸரமங்களையும் திசைகளையும் தீர்த்தங்களையும் மலைகளையும் சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்று கேட்பாயாக. பாண்டவ! அவைகளைக் கேட்பதனாலேயே நீ புண்யத்தை அடைவாய். நரபரேஷ்டனே! அவைகளுக்கே சென்றால் நூறுமடங்கு புண்யத்தை அடைவாய். வேந்தனே! யுதிஷ்டிர! தேவகணங்களாலும் ரிஷிகணங்களாலும் அடையப்பட்ட அழகிய கீழ்த்திசையைக் கேள். தோற்றினவரையில் அதனை உனக்குச் சொல்லுவேன். பரத! எந்தத்திசையில் தனித்தனியாகத் தேவர்களுடைய புண்யதீர்த்தங்கள் இருக்கின்றனவோ தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் பிரியததுடன் அடையப்பட்ட அந்தக் கீழ்த்திசையில் ரைமிஷம் இருக்கிறது. எந்தத்திசையில் புண்யமானதும் அழகியதும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் அடையப்பட்டதுமான அந்தக் கோமதீநதியும் தேவர்களுடைய யாகபூமியும் ஸூர்ய புதகிரானையமனுடைய யஜ்ஞபசுவின் மாரணஸ்தானமும் இருக்கின்றனவோ, எதில் மங்களமானதும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் அடையப்பட்டதுமான பிரம்மஸரஸ் இருக்கிறதோ

அந்தத் திசையில் புண்யமான சிரிவரம் இருக்கிறது. புருஷ ஸ்ரேஷ்
 டனே ! முன்னோர்கள் எவனுடைய விஷயத்தில், 'பல புத்திரர்களை
 விரும்பவேண்டும்; ஒருவனாவது கையக்குப் போவான் ; ஒருவனாவது
 1 கௌரி என்கிற கன்னியை மணந்துகொள்வான் ; ஒருவனாவது
 நீலவ்ருஷத்தை உதல்ர்ஜனம் செய்வான் ; ஒருவனாவது, தன்ஸந்ததி
 யினால், முந்திய பத்துத தலைமுறையாரையும் பிந்திய பத்துதலை
 முறையாரையும் கரையேற்றுக்ருன்' என்று சொல்லுகிறார்களோ ராஜ
 ரீஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்தக் கயனுப் இருக்கிறான். அரசனே !
 எந்த இடத்தில் பிதருக்களை உத்தேசித்ததுக் கொடுக்கப்படும கல்யங்
 களை அக்ஷயமாகச் செய்கிற அந்த ஆலமரம் இருக்கிறதென்று
 பிராம்மணர்கள் சொல்லுகிறார்களோ அந்தஇடத்தில் ஒரு மகாநதியும்
 இருக்கிறது ; அப்படியே கயனுடைய சிரஸும் இருக்கிறது. பிரபுவே!
 எந்தஇடத்தில் பிதருக்களை உத்தேசித்ததுக் கொடுக்கப்பட்ட அன்னம்
 அக்ஷயமாகிறதோ புண்யஜலத்துடன் கூடின பல்கு என்கிற அந்த
 மகாநதியும் அந்த இடத்தில் இருக்கிறது. பரதஸ்ரேஷ்டனே !
 தபோதனரான விஸ்வாமிதிரர் எந்தநதியில் பிராம்மணத்
 தன்மையை அடைந்தாரோ அதிகமான கீழங்குகளும் பழங்களு
 முள்ள அந்தக் கௌசிகேந்தி இருக்கிறது. பகீரதமகாராஜன் எந்த
 இடத்தில் எந்த நதியின்கரையில் அதிக தக்ஷிணைகளுள்ள பல
 யாகங்களால் தேவர்களைப் பூஜித்தானோ அந்த இடத்தில் அந்தப்
 புண்யமான கங்காநதி இருக்கிறது. குருவம்சத்தில் உதித்தவனே !
 எந்த இடத்தில் குசிகவம்சத்தில் பிறந்தவரான விஸ்வாமிதரர் 2 இந்
 திரனோடு யாகம் செய்தாரோ அந்த உதபலாவதத்தைப் பாஞ்சால
 நாட்டிலுள்ளதாகச் சொல்லுகிறார்கள். பகவானுன் பரசுராமர்
 மனிதர்களின் ஐஸ்வரியத்தை மீறி இருக்கிற விஸ்வாமிதிரருடைய
 அந்த ஐஸ்வரியத்தைக்கண்டு எந்த இடத்தில் அவருடைய வம்ச
 பரம்பரையில் வந்த கதையை அவ்வாறு பாடினாரோ, அந்தக் கான்ய
 குப்ஜத்தில் விஸ்வாமிதரர் இந்திரனுடன் லோமரஸத்தைப் பானம்
 செய்தார். பிறகு, அவர் கூத்திரியஜாதியினின்று விலகினார் ; 'பிராம்
 மணனுகிறேன்' என்றும் சொன்னார். வீரனே ! எந்த இடத்தில்
 பூதாதமாவான பிரமமதேவர் முந்தியே யாகம் செய்தாரோ
 உலகங்களில் பிரஸித்திபெற்ற அந்தக் கங்கையமுனைகளின்

1 எட்டுவயதுபெண். 'அஸ்வமேதம் செய்வான்' என்பது வேறு
 பாடத்தின் பொருள். 2 'புத்திரனோடு' என்பது வேறுபாடம்.

ஸங்கமம் ¹ பவித்ரமானது; ரிஷிகளால் அடையப்பட்டது; தர்மம் வளரக் காரணமானது; பாவதைப போகருவது; சிறந்தது; பரதாசனான் மிகச்சிறந்தவனே! அந்தப் (பிரம்மதேவர் யாகமசெய்த ஸதல்மாக இருப்பதால்) பிரயாகமென்று பிரஸித்தி பெற்றது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அரசனே! அந்தப்ரயாகத்தில் அகஸ்தியருடைய சிறந்த ஆஸ்ரமம் இருக்கிறது. அப்படியே ரிஷிகளால் பரகாசிக்கின்ற அந்தத் தாபலாரணயமும் இருக்கிறது. காலஞ்சர கிரியில் பெரிதும் அழகியதும் பரிசுத்தமானதும் மலைகளுள் சிறந்ததும் மங்களகரமானதுமான ஹிரண்யபிந்து என்கிற அகஸ்தியபர்வதம் சொல்லப்பட்டது. கௌரவ்ய! மஹாத்மாவான பரசராமருக்கு இருப்பிடமான மஹேந்திரமென்கிற மலையும் இருக்கிறது. குந்தீரந்தன! அந்த மகேந்திரகிரியில் முந்தியே பிரம்மதேவர் யாகம் செய்தார். யுகிஷ்டிரனே! பிரஜைகளுக்கு அபிபதியே! எந்த இடத்தில் புண்யமான பாசீர்தியானது மணிகர்ணிகை என்கிற ஸரஸில பரவே சித்ததோ, எந்த இடத்தில் புண்யமானதும் பாவதை உதறினவர்களால் நிறைந்ததுமான அந்தப் பாசீர்தி பிரம்மசாலையென்று பிரஸித்திபெற்றதோ அந்த இடத்தில் அந்தப் பாசீர்தியினுடைய தர்சனமும் புண்யமானது. பரிசுத்தமானதும் மங்களத்தை உண்டு பண்ணுகிறதும் உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்றதும் தொன்று தொட்டிருப்பதும் மிகச்சிறந்ததுமான மதங்கருடைய கேதாரமென்னும் பெரிய ஆஸ்ரமமும் இருக்கிறது. எந்த இடத்தில் தாகம் கொண்ட நிஷதராஜன் ஜலத்தையும் ஸுகததையும் அடைந்தானோ, எந்த இடத்தில் புண்யமானதும் ரிஷிகளால் விளங்குகின்றதுமான தேவவனம் இருக்கிறதோ, எந்த இடத்தில் மலையுச்சியில் பாகுதாரதியும் நந்தையும் பெருகுகின்றனவோ மிகுதியான கிழங்குகளும் பழங்களும் ஜலமுமுள்ள அழகிய அந்தக் குண்டோதமென்கிறமலை இருக்கிறது. மகாராஜனே! கீழ்த்திசையிலுள்ள தீர்த்தங்களும் நதிகளும் மலைகளும் புண்யமான ² ஆயதனங்களும் என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டன. மற்ற மூன்றுதிக்குகளிலுமிருக்கிற புண்யமான தீர்த்தங்களையும் நதிகளையும் மலைகளையும் புண்யமான ஆயதனங்களையும் எனையிடமிருந்து கேள்.

¹ பவியென்னும் வஜராயுதம் போன்ற பிறப்பு இறப்பு முதலிய துககங்களினின்று காப்பாற்றுவது. ² இடங்கள்.

எண்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(தொழையர் தேவதீசையிலுள்ள பற்பல தீர்த்தங்களை யுதிஷ்டிபாருத்திச் சொல்லியது)

பாரத! எந்தததிசையில் புணயமானதும் அனேக உத்த்யான வனங்களுள்ளதும் மிக்கஜலமுள்ளதும் தவசிகள் வலிப்பதும் மங்கள கரமுமான கோதாவரீநதியானது சொல்லப்படுகிறதோ அந்தத தென் திசையிலுள்ளவையும் எண்புத்திககு எட்டினவரையில் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றவையுமான அந்தப புண்யதீர்த்தங்களைக் கேள. மிரு கங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் சூழப்பட்டவையும தவசிகளுடைய ஆஸரமங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும பாப பயதைப் போககு கின்றவையுமான வேணை, பீமமதி என்கிற நதிகள் இருக்கின்றன. பாதஸரேஷ்டனே! சம்யமான துறைகளுள்ளதும் அதிக ஜலமுள்ள தும் பராமமணர்களால் அடையப்பட்டதுமான பயோஷணி என்கிற அந்த ந்ருகனென்னும் ராஜரீஷியினுடைய நதியும் இருக்கிறது. மேலும், மகாயோகியும் மிக்கபுகமுள்ளவருமான மார்க்கண்டேயர் இங்கே யாகம் செய்கின்ற ந்ருகனுடைய முனனிலையில் பூபதியான அந்த ந்ருகனுடைய வம்சத்தைப் பற்றிய காதையைப் பாடின ரேன்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். பயோஷணியிலுள்ள உத்தமமான வராஹ தீர்த்தத்தில யாகம் செய்கின்ற ந்ருகனுடைய யாகத்தில, இந் திரன் லோமபானததால் களிப்படைந்தான்; பிராமமணர்கள் தக்ஷி ணைகளால் களிப்படைந்தார்கள்; மருததுககள் பரிமாறினார்கள்; தேவர்கள் ஸதஸபர்களாக இருந்தார்கள். பயோஷணியின் ஜலமானது, கொண்டு வரப்பட்டதானாலும் (அங்கேயே) தரையிலிருப்பதானாலும் காற்றினால் வீசப்பட்டதானாலும் (அதனைஉபயோகித்தவனுக்கு) மா ணம் வரையிலுள்ள பாவத்தைப் போக்குகிறது. ஒருவன், எங்கே ஸவர்க்கத்தைக்காட்டிலும் மிகஉயர்ந்ததும் மாசறததும் ஆத்மாக் களின் உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஏற்படுத்தப்பட்டதும் சிவதனமுமான 1 விஷாணமிருக்கிறதோ அங்கே அதனைத் தரிசித்ததால் மனிதன சிவ புரத்தை அடைவான். ஜலம் மிகுதியாகவுள்ள கங்கை முதலிய

1 விஷாணம் என்பது சிவனுடைய வடிவம் என்பது இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு

எல்லா நதிகளும் ஒருபக்கம், (எல்லாத்) தீர்த்தங்களை யுங்காட்டி-ஓம புண்யமான ப்யோஷணியானது ஒருபக்கம் என்பது எனது எண்ணம். மிகுதியான கிழங்குகளும் கணிகளுமுள்ளதும் மங்களகரமானதும் புண்யமுமான மாடரூடையவனம் இருக்கிறது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! வருணஸ்ரோதஸமென்கிற மலையில் யூபஸதம்பமும் இருக்கிறது. ப்ரவேணியின் வடபாகத்திலும் அவ்வாறே புண்யமான கணவாஸ்ரமத்திலும் தவசிகளுடைய அரண்யங்கள் நான்கேட்டிருந்தபடி சொல்லப்பட்டன. அப்பா! சூர்ப்பாகத்தில் மகாத்மாவான ஜமதகனியின் யாகவேதி இருக்கிறது. பரத! அழகிய பாஷாணதீர்த்தமும் புரஸ்சந்தரையும் இருக்கின்றன. கௌரதேய! அந்த இடத்திலேயே பலஆஸ்ரமங்களுள்ள அசோகதீர்த்தமும் இருக்கிறது. யுதிஷ்டிர! பாண்டியதேசத்தில் அகஸ்தியதீர்த்தமும் வருணதீர்த்தமும் இருக்கின்றன. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பாண்டியநாட்டிலேயே புண்யமான குமாரீதீர்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டன. சூரதியின் புதல்வனே! தாம்ரபர்ணியைப் பற்றிச் சொல்லுவேன்; அதனைக்கேள். பரத! மோக்ஷபலனை விரும்புகிற தேவர்களால் எந்த இடத்தில் ஆஸ்ரமத்தில் தவம் செய்யப்பட்டதோ கோகர்ணமென்று மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற அந்தக்ஷேத்திரம் இருக்கிறது. ஐயா! அவ்விடத்தில், சூரீர்த ஜலமுள்ளதும் அதிக ஜலமுள்ளதும் புண்யமானதும் மங்களகரமானதும் மனத்தை அடக்காத மனிதர்களால் அடைய மிகஅரியதுமான அந்தமடு இருக்கிறது. அந்த இடத்திலுள்ள தேவஸஹமென்கிற கிரியில் மரங்களாலும் புல் முதலியவைகளாலும் நிறைந்ததும் கணிகளும் கிழங்குகளுமுள்ளதும் புண்யமானதுமான அகஸ்தியசிஷ்யருடைய ஆஸ்ரமம் இருக்கிறது. அந்தஇடத்தில் காரதியுள்ளதும் மணிமயமானதும் மங்களமானதுமான வைடூர்யமலை இருக்கிறது. ஏராளமான கிழங்குகளும் பழங்களும் ஜலமுமுள்ள அகஸ்தியருடைய ஆஸ்ரமமும் இருக்கிறது. நராதிபனே! ஸுராஷ்டிரதேசத்திலுள்ள புண்யமான ஆயதனங்களை யும் ஆஸ்ரமங்களை யும்நதிகளையும் தடாகங்களையும் சொல்லுவேன். பிராம்மணர்கள் அந்தஇடத்தில் சமலோதபேதனத்தையும் கடலில் மூவுலகங்களிலும் ப்ரக்யாதிபெற்ற பிரபாஸதீர்த்தத்தையும் சொல்லுகின்றனர். அந்தஇடத்தில் தவசிகளால் வசிக்கப்பட்ட மங்களகரமான பிண்டாரகம் இருக்கிறது. விரைவில் ஸித்தியை உண்டுபண்ணுகிறதும் பெரிது

மான உஜ்ஜயந்தமென்கிறமலையும் இருக்கிறது. யுதிஷ்டிர! அந்த உஜ்ஜயந்தகிரியில் தேவரிஷிகளுள் சிறந்தவரான நாரதரால் சொல்லப் பட்ட புராதனமான ஸலோகம் ஒன்று கேட்கப்படுகிறது. அதை நீ தெரிந்துகொள். (அதன்பொருள்), 'மிருகங்களாலும் பசுநிலங்களாலும் அடையப்பட்டதும் புண்யமானதுமான ஸுராஷ்டர் தேசத்திலுள்ள உஜ்ஜயந்தமென்கிற பர்வதத்தில் தவத்தால் வாட்டப் பட்ட மேனியை உடையவன் ஸவர்க்கலோகத்தில் கொண்டாடப்படுகிறான்' என்பது. லக்ஷ்மியோடிருப்பவரும் பாற்கடலை இருப்பிடமாகக்கொண்டவருமான இந்த நாராயணர் ஆதிசேஷனாகிற கட்டிலை விட்டு மதுராபட்டணத்திற்கு வந்துவிட்டாரன்றோ? எந்தப் பட்டணத்தில் புராணரும் தேவருமான இந்த மதுஸூதனர் நேரில் வஸிக்கிறாரோ அந்தப் புண்யமான துவாரகையும் அங்கே இருக்கிறது. அந்தக் கோவிந்தர் ஸநாதனமான தர்மஸவரூபியன்றோ? எந்தப்பிராம்மணர்கள் வேதங்களை அறிந்திருக்கிறார்களோ, எந்த ஜனங்கள் வேதாந்தசாஸ்திரத்தை உணர்ந்திருக்கிறார்களோ அவர்கள் மஹாதமாவான வாஸுதேவரை ஸநாதனமான தர்மமென்று சொல்லுகிறார்கள். கோவிந்தர் பரிசுத்தவஸ்துக்களுள் சிறந்த பரிசுத்தவஸ்து வென்று சொல்லப்படுகிறார். தேவர்களுக்குத் தேவரும் ஸநாதனருமான இந்தப்புண்டரீகாக்ஷர் மூவுலகங்களிலும் புண்யங்களுக்கும் புண்யமும் மங்களங்களுக்கும் மங்களமுமாயிருக்கிறார். அழிவற்ற உருவமுள்ளவரும் அழியக் கூடிய வஸ்துக்களில் வியாபித்திருப்பவரும் கேஷதாஜ்ஞரும் பரமேஸ்வரரும் மனத்தினால் நினைக்க முடியாத ஸவரூபமுள்ளவரும் மதுவென்கிற அஸுரனை வதமசெய்த வருமான ஸ்ரீ ஹரியானவர் அவவிடத்திலேயே இருக்கிறார்.

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(தேளம்யர் மேல்திசையிலுள்ள தீர்த்தங்களை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது.)

மேல்திசையில் அவந்தி தேசத்திலிருக்கும் பஹித்ரமானவையும் புண்யமானவைபுமான ஆயதனங்களை உனக்குச் சொல்லு

வேன். பாரத! 1 ப்ரியங்கு வ்ருக்ஷங்களடர்ந்த தோப்புக்களாலும் மாமரங்களடர்ந்த தோப்புகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பழுத திருக்கிற வஞ்சிமரங்களின் வரிசைகளுடன் கூடியதும் பரிசுத்தமுமான நர்மதாநதியானது அந்த இடத்தில் மேற்குமுகமாக ஓடுகிறது. கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! பாரத! மூவுலகங்களிலுமுள்ள 2 தீர்த்தங்களும் புண்யமான ஆயதனங்களும் நதிகளும் காடுகளும் சிறந்த மலைகளும் ப்ரம்மதேவருள்ளிட்ட தேவர்களும் ஸித்தகாளோடும் ரிஷிகளோடும் சாரணர்களோடும் கூட நாமதையிலுள்ள தீர்த்தங்களில் புண்யத்தினமிகுதியால் ஸநானமசெய்வதற்காக எப்பொழுதும் வருகிறார்கள். எதில நதிகளுக்கூத்தலைவனும மனிதர்களை வாகனமாகக் கொண்டவனுமான குபேரன் பிறந்ததான விஸ்ரவஸமுனிவருடைய புண்யமானவீடு இருப்பதாகக் கேட்கப்படுகிறதோ, பரிசுத்தமும் மங்களகரமுமான அந்த வைதூர்யசிகரமென்கிற சிறந்தமலை இருக்கிறது. அந்தமலையில் மரங்கள் எப்பொழுதும் மலர்களாலும் கணிகளாலும் நிறைந்தவைகளாகவும் பசுமைநிறமான இலைகளுள் எவைகளாகவும் இருக்கின்றன. பூமிக்கு அகிபதியே! மகராஜனே! அந்தமலையின் உச்சியில் புண்ணிபமானதும் மலர்ந்ததாமரைமலர்களுள்ளதும் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான தடாகம் இருக்கிறது. மகராஜனே! புண்யமானதும் ஸவர்க்கம்போன்றதும் தேவர்கள் ரிஷிகள் ஆகிய இவர்களுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதுமான அந்தமலையில் பலஆசசாயங்கள் காணப்படுகின்றன. எந்தநதியின்கரையில் நகுஷ்ணுடைய குமாரனான யயாதிகாராஜன (ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து) லாதுக்களின்நடுவில் விழுந்தது மீண்டும் தர்மமானவையும் சாஸ்வதமானவையுமான உலகங்களை அடைந்தானோ, வீஸ்வாமித்திரரால் தவத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதும் எல்லாரையும் பரிசுத்தம் செய்வதும் மடுவுள்ளதும் புண்யமானதுறைகளையுடையதுமான ராஜரிஷியினுடைய அந்தநதியானது அந்தமலையில் ஓடுகிறது. அந்த நதியில் புண்யமான ஒருமடு இருக்கிறது. பிரஸித்திபெற்ற மைநாகமென்கிற மலையும் இருக்கிறது. அளவற்ற கிழங்கும் கணிகளுமுள்ள அஸிதமென்கிறமலை இருக்கிறது. யுகிஷ்டிர! அந்தமலையில் கக்ஷேஸேனருடைய பாவனமான ஆப்ரமம் இருக்கிறது. பாண்டவ! அந்தமலையில்

1 ஒருவகைக்கொடி எனினுமாம்.

2 அவற்றின் அதிதேவதைகள் என்பது

ப்ரஸித்திபெற்ற ச்யவனருடைய ஆஸ்ரமமும் இருக்கிறது. பிரபுவே! அந்தஇடத்தில் மனிதர்கள் சிறிதுதவத்தினாலேயே ஸித்தியை அடைகிறார்கள். மகாராஜனே! சாந்தியுள்ளவர்களுள் சிறந்தவனே! மிருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் அடையப்பட்டதான மனத்தை அடக்கினவர்களான ரிஷிகளுடைய ஜம்பூமார்க்கமென்கிற ஆஸ்ரமம் இருக்கிறது. வேந்தனே! பூமிக்கு நாதனே! அதற்கு அபபுறத்தில் மிக்கபுண்யமானதும் எப்பொழுதும் ரிஷிகளுடன் கூடியதுமான கேதுமாலையும் மேதயையும் கங்காதவாரமும் இருக்கின்றன. பிரஸித்தியுள்ளதும் புண்யமானதும் பிராம்மணாகளால் அடையப்பட்டதுமான ஸைந்தவாரணயம் இருக்கிறது. புஷ்கரமென்னுடைய பெயரால் பிரஸித்திபெற்ற புண்யமான பிரமமஸரஸும் இருக்கிறது. (தவத்தில) ஸித்திபெற்றவர்களான வைகாணஸர்களென்கிற ரிஷிகளுக்கூட பிரியமான ஆஸ்ரமம் இருக்கிறது. கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! புண்யவான்களுள் சிறந்தவனே! பிரணைகளைப்படைப்பவரான பிரமம தேவர், இந்தப் புஷ்கரங்களிலுள்ள புண்யஸ்தலங்களை அடைந்து வஸிப்பதன் பொருட்டு, 'மனத்தினாலாவது புஷ்கரங்களை அடைய விரும்புகிற நல்லமனமுள்ளவனுடைய பாவங்கள் முற்றிலும் நாசமடைகின்றன. அவன் ஸ்வர்க்கத்திலும் ஆனந்தத்தை அடைகிறான்' (எனும்பொருளுள்ள) காதையைப் பாடினார்.

எண்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தௌமியர் வடதிசையிலுள்ள தீர்த்தங்களை யுதிஷ்டிர
ருக்குக் கூறியது)

ராஜஸ்ரேஷ்டனே! வடதிசையிலுள்ள ¹ புண்யமான ஆயதனங்களை உனக்குச் சொல்வேன். பிரபுவே! சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்று எல்லாவற்றையும் அவதானத்தூடன் கேள். வீரனே! கதைகளை மனத்தில் அமைத்தல் மங்களகரமான ஸ்ரததையை உண்டுபண்ணுகிறது. பாண்டவ! குற்றமற்றவனே! பாரத! யுகிஷ்டிர! குருஸ்ரேஷ்ட! எந்தஇடத்தில் மிக்கபுண்யமானதும் மடுக்களுடன் கூடியதும் தீர்த்தங்களின வரிசைகளுள்ள துமான

¹ இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

ஸரஸ்வதீநதி இருக்கிறதோ, எந்தஇடத்தில் யமுநாதியானது மிக்க வேகத்துடன் கூடியதாகி ஸமுத்திரத்தைக்குறிததுச செல்லுகிறதோ, எந்த இடத்தில் மிக்கபரிசுததமானதும் மிக்கபுண்யமுமான பிலக்ஷாவ தரணமென்கிறதீர்த்தம் இருக்கிறதோ, எந்த இடத்தில் பிராமம ணர்கள் ஸரஸ்வதியில் ஸநானததுக்காக வந்திருக்கிறவர்களுடன் யாகம்செய்து அவப்ருதததைச் செய்கிறார்களோ, எந்தஇடத்தில் புண்யமானதும் திவ்யமானதும் மங்களகரமுமான அக்னிசிரஸ் என்கிற கேஷதரமானது சொல்லப்படுகிறதோ, எந்தஇடத்தில் (ஸ்ருஞ்சயனுடையபுத்திரான) ஸஹதேவன், இதேவிஷயத்தில் இந்திரனால் கானம்பண்ணப்பட்டதும் இவ்வுலகத்தில் பிராம்மணர் களால் கானம்செய்யப்படுகின்றதும், 'ஸஹதேவனால் யமுனை ஆற்றின அருகில் செய்யப்பட்ட அவனுடைய அக்னிசயனங்கள் லக்ஷக்கணக்கான தக்ஷிணையுள்ளவையாயிருந்தன' (என்னும் பொரு ளுள்ளதுமான) அந்தக்காதை உலவுகின்ற 1 சம்யாகேஷபமென்னும யாகததைச் செய்தானோ, அந்த இடத்திலேயே பெரும புகழ்பெற்ற சக்கரவர்த்தியான பரதனென்கிற அரசன் 2 நூற்றுநாற்பத்தெட்டு அஸ்வமேதயாகங்களைச் செய்தான். ஐயா! எந்த ஆஸரமமானது முன்போலவே பிராம்மணர்களுக்கு விரும்பினவற்றை உண்டுபண்ணு கிறதென்று கேட்கப்படுகிறதோ, மிக்க புண்யமானதும் பிரஸித்தி பெற்றதுமான அந்தச் சரபங்கருடைய ஆஸரமம் இருக்கிறது. மகா ராஜனே! குந்தீபுத்திரனே! எந்தஇடத்தில் முற்காலத்தில் வால கில்யரிஷிகளால் யாகம் செய்யப்பட்டதோ எப்பொழுதும் ஸாதுக் களால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்த ஸரஸ்வதீ நதியானது ஓடுகிறது. யுகிஷ்டிர! மனிதருட்சிறந்தவனே! குந்தீபுதர! மனிதர்க்கதிபதியே! பரதர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! எந்தஇடத்தில் மிக்க பரிசுததமான தும் பிரஸித்தியுள்ளதுமான தருஷதவதீநதியானது ஓடுகிறதோ எந்த இடத்தில் ந்யக்ரோதரென்கிற பெயருள்ளவரும் பாஞ்சால தேசத துக்கு நன்மையைச் செய்வருமான பாஞ்சால்யரும் தால்ப்யகோ ஷரும தால்ப்யரும் வஸிக்கிறார்களோ, எந்தப் பூமியில் அழி வற்ற புகழ்பெற்றவரும் அளவற்றகார்தியுள்ளவரும் மஹாத மாவுமான ஸுவ்ரதருடைய மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற

1 பலசாலியான ஒருவன் எறியும் சம்மையெனனும் தடி போய விழுந தாரம இடமமைததுச செய்யும் யாகம்.

2 'முப்பததைந்து' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

புண்யாஸ்ரமமானது இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறதோ எந்த இடத்தில் கிருஷ்ணமென்கிற மானின் நிறமுள்ளவர்களும் 1 நிறமில்லாதவர்களும் பிரஸித்தர்களும் வேதங்களை அறிந்தவர்களும் வேதங்களிலுள்ள துட்பமான அர்த்தங்களை நன்கு கற்றறிந்தவர்களும் 2 வேதங்களையும் விததைகளையும் அறிந்தவர்களுமான நரநாராயணர்கள் இருவரும் புண்யமான முக்கிய யாகங்களைச் செய்தார்களோ, முற்காலத்தில் இந்நிரனோடும் வருணனோடும் கூடின தேவர்கள் பலவாறாக ஒன்றுசேரநது வநது அநத விசாகயூபத்தில் தவமபுரிநதார்கள். அதனால் அந்த இடம் மிக்க பரிசுத்தமானது. மகாபாக்கியமுள்ளவரும் மிக்க புகழுள்ளவரும் பிரபுவுமான ஜமதக்னி மஹரிஷியானவர், எந்த யாகத்தில் சிறந்த எல்லா நதிகளும் தத்தம் தீர்த்தத்தை எடுத்துவந்து சூழ்நதுகொண்டு ரிஷிகளுள் சிறந்தவரான (அவரை) நேரில் உபாஸித்தனவோ அந்த யாகத்தைப் புண்யமாகவும் ரம்யமாகவுமிருக்கிற பலாசகங்களில் செய்தார். மகாராஜனே! வீரனே! மேலும், அநத இடத்தில் மஹாதமாவான ஜமதக்னியினுடைய தீசைகூயைப் பார்த்து விஸ்வாவஸுவானவன, அப்பொழுது 'யாகஞ செய்துகின்ற மஹாதமாவான ஜமதக்னியினுடைய யாகத்தில் நதிகள் வந்து பிராமமணர்களை மதுவினால் திருப்தியடையச் செய்தன' (என்னும் பொருளுள்ள) இநத ஸ்லோகத்தைத் தானாகவே பாடினான். யுதிஷ்டிர! கந்தர்வர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும் அடையப்பட்டதும் கிராதர்களுக்கும் கின்னரர்களுக்கும் இருப்பிடமானதும் மலைகளுள் சிறந்ததுமான மலையைக் கங்கையானது வேகததால் பிளந்தது. அது கங்காதவாரமென்று சொல்லப்படுகிறது. வேந்தே! பிரம்மரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்ட அந்தக் கங்காதவாரமானது புண்யமானதென்று சொல்லப்படுகிறது. கௌரவ்ய! அப்படியே, ஸநத்குமாரர் கனகலத்தைப் புண்யமானதென்று கூறுகிறார். எந்த மலையைப் புருரவமகாராஜன் அடைந்தானோ அந்தப் புரு என்கிற ப்ரஸித்தமான மலையும் இருக்கிறது. அரசனே! மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்ட எந்த இடத்தில் ப்ருகு மஹரிஷி தவம்செய்தாரோ 3 ப்ருகுநதமென்கிற பெரிய மலையானது அந்த ஆஸ்ரமமென்று பிரஸித்தி

1 'செமமை வெணமை கருமை ஆகிய ரஜஸ் ஸதவ தமோகுணங்களில்லாதவர்கள்' என்பது பழையவுரை. 2 வேறு பாடம்.

4 'ப்ருகுதுங்கம்' என்பதும் இதுவே.

பெற்றது. பரதஸ்ரேஷ்ட! எவர், சென்றதும் வருவதும் நிகழ்வது மாயிருப்பவரோ அவர் நாராயணர்; பிரபு; விஷ்ணு; சர்வதர்; புருஷோத்தமர். மிக்க புகழூடையவரான அவருடைய முயலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்ற புண்யாஸ்ரமமானது புண்யமான விசாலே என்கிற பதரியின் ஸமீபத்தில் இருபதாகச் சொல்லப்படுகிறது. வேந்தே! முற்காலத்தில் விசாலே என்கிற பதரியின ஸமீபத்தில் கங்கையானது உஷணஜலமுள்ளதாகவும் குளிர்ந்த ஜலமுள்ளதாகவும் ஸவர்ணமயமான மணலுள்ளதாகவும் ஓடிற்று. எந்த இடத்தில் ரிஷிகளும், மஹா பாக்கியசாலிகளும் மிக்க தேஜஸுள்ளவர்களுமான தேவர்களும், தேவரும் பிரபுவுமான நாராயணரை அடைந்து எப்பொழுதும் நமஸ்கரிக்கின்றார்களோ, எந்த இடத்தில் தேவரும் பரமாதமாவும் ஸநாதனருமான நாராயணர் இருக்கிறாரோ அந்த இடத்தில் எல்லா உலகங்களும் தீர்த்தங்களும் ஆயதனங்களும் மிச்சமின்றி இருக்கின்றன. எதை அறிந்து சாஸ்திரங்களைக் கண்ணாகக் கொண்டிருக்கிற வித்வான்கள் சோகததை அடைகிறதில்லையோ அது புண்யமானது; அது பரப்ரம்மம்; அது தீர்த்தம்; அது தபோவனம்; அது மேன்மையுள்ளது; சிறந்த தெய்வம்; பிராணிகளுக்குச் சிறந்த அகிபதி; அது சர்வதமாயுள்ளது; எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது; (உலகத்தைப்) போஷிக்கிறது; அது சிறந்த ஸ்தானம். அந்த இடத்தில் தேவரிஷிகளும் ஸித்ததர்களும் எல்லாத் தபோதனர்களும் வஸிக்கிறார்கள். எந்த இடத்தில் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதியாக இருப்பவரும் மகாயோகியுமான மதுஸூதனர் இருக்கிறாரோ அந்த இடமானது புண்யக்ஷேத்திரங்களுள் புண்யமானக்ஷேத்திரம். இதில் உனக்கு ஸம்சயம் உண்டாகவேண்டாம். பூமிக்கு இறைவனே! அரசனே! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பூமியிலுள்ள புண்யமான இந்தத் தீர்த்தங்களும் ஆயதனங்களும் சொல்லப்பட்டன. இவைகள் வஸுக்களாலும் ஸாததியர்களாலும் ஆதித்யர்களாலும் மருத்துக்களாலும் அஸ்வினீ தேவர்களாலும் தேவர்களுக்கு ஸமானர்களும் மஹாதமாக்களுமான ரிஷிகளாலும் அடையப்பட்டவை. குந்தீ நந்தன! பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களோடும் மஹா பாக்கியசாலிகளான ஸஹோதரர்களோடும் சேர்ந்து நீ இவைகளில் யாத்திரை செய்கின்ற வனுகிக் கவலையை வெல்லாய்' என்றார்.

எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(லோமசர், இந்திரன் கட்டளைப்படி, அர்ஜுனன் பாசுபதம் முதலிய அஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டதை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி இந்திரன் சொல்லிய செய்தியையும் தெரிவித்தது.)

கௌரவநந்தனரே! தெளம்பர் இவ்வண்ணம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், மஹாதேஜஸ்வியான அந்த லோமசரிஷியானவர் அங்குவந்தார். பரிஜனங்களுடனிருப்பவரும் பாண்டவர்களுள் முததவருமான அரசரும் அந்தப பிராம்மணர்களும், மிக்க பாக்கியமுள்ளவரான அந்த லோமசரை, ஸவர்க்கத்தில் இந்திரனைத் தேவர்கள் உபசரிப்பதுபோலத தக்கபடி உபசரித்தார்கள். தர்ம நந்தனரான யுதிஷ்டிரர் நியாயப்படி நன்றாகப்பூஜித்து அவருடைய வரவின் காரணத்தையும் தேசாடனததிலுள்ள பயனையும் வினவினார். பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரால் கேட்கப்பட்டவரும் உதாரமன முள்ளவருவான அந்தலோமசர் பிரீதியுள்ளவராக மதுரமான வாக்கினால் பாண்டவர்களை மகிழ்வித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு கூறலானார்.

‘குந்தி நந்தன! எல்லா உலகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தற்செயலாக இந்திரனுடையமாளிகையை அடைந்தேன். அந்தஇடத்தில் தேவராஜனைப் பார்த்தேன். வீரனும் ஸவ்யஸாசியும் இந்திரனுடைய அர்த்தாஸனத்தில்வீற்றிருப்பவனுமான உன்னுடைய ஸஹோதரனையும் பார்த்தேன். புருஷஸரேஷ்டனே! அப்படி அடைந்திருக்கிற அர்ஜுனனைக்கண்டு எனக்குப் பெரிதான ஆச்சர்யம் உண்டாயிற்று. அந்தஇடத்தில் தேவராஜன் என்னைநோக்கி, ‘பாண்டு புத்திரர்களைக் குறித்துச் செல்வீராக’ என்று சொன்னான். அப்படிப்பட்டநான் இந்திரனுடையவசனத்தினாலும் மஹாத்மாவான பார்த்தனுடையவசனத்தினாலும் இளையஸஹோதரர்களுடனிருக்கும்உனைப் பார்க்கவிருப்பமுள்ளவனாகி விரைவாகவந்தேன். ஐயா! பாண்டவர்களை ஆனந்தமடையச்செய்பவனே! உனக்குப் பெரிய பிரியத்தைச் சொல்வேன். அரசனே! பிராதாக்களுடனும் திரௌபதியுடனும் சேர்ந்து அதனைக் கேட்பாயாக. பாதர்களுள்சிறந்தவனே! பிரபுவே! மிக்கபுஜபலமுள்ள அர்ஜுனன் எந்த அஸ்திரத்தைப் பெறும்

படி உன்னால் சொல்லப்பட்டானே ஒப்பற்ற அந்தஅஸ்திரமானது பார்த்தலை ருத்திரரிடத்தினின்று பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. பிரமமசிரஸென்றுபிரஸித்திபெற்ற எந்த அஸ்திரமானது தவத்தினால் ருத்திரரை வந்தடைந்ததோ அம்ருத்ததிரீருந்து உண்டான அந்த ரௌதராஸ்திரமானது (ப்ரயோக) மந்திரததுடனும் திருப்பியழைக்குமுறையுடனும் பிராயச்சித்த மங்களததுடனும் ஸ்வயஸாசிரியினால் அடையப்பட்டது. யுகிஷ்டிர! குருந்தன! வஜ்ரத்தை யும் தண்டம முதலிய வேறுஅஸ்திரங்களையும் திவ்யாஸ்திரங்களையும் அளவுகடந்தவிக்கிரமமுள்ள அர்ஜுனன் யமனிடத்தினினறும் குபேரனிடத்தினினறும் வருணனிடத்தினினறும் இந்திரனிடத்தினினறும் கற்றுக்கொண்டான. விஸ்வாவஸுவின் குமாரனிடமிருந்து கானததையும் நர்த்தனததையும் ஸாமகானததையும் நான்குவித வாததியங்களை யும் முறை தவறாமல விதிப்படி பெற்றுக்கொண்டான. மனோதைர்ய முள்ளவனும் குந்தீ புத்ரனும் உன்னுடைய தம்பிக்குத் தம்பியுமான பீபதஸுவானவன் இவ்வண்ணம் அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியடைந்து காந்தர்வவேதததையும் (கற்று) ஸுகமாக வஸிக்கிறான். யுகிஷ்டிர! எதற்காகத் தேவராஜன் எனனைநோக்கி இந்த வசனததைச் சொன்னு னே அதனையும் உனக்குச்சொல்லவேன். என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள்.

இந்திரன், 'பிராம்மனோததமரே! தேவரீர் மானிட உலகத் துக்கும் போவீர். இதில் ஐயமில்லை. அங்கே யுகிஷ்டிரனைப் பார்த்து, 'உன்னுடைய தம்பியான அர்ஜுனன் அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியடைந்தவனாகித் தேவர்களால் செய்யமுடியாத பெரிதான தேவகார்யத்தைச் செய்து விரைவில் வருவான். நீ ப்ராதாக்களோடு கூட உன்னைத் தவததுடன் சேர்ப்பாயாக. தவததைவிடச் சிறந்தது இல்லையன்றோ? தவத்தினால் (மனிதன்) மகிமையை அடைகிறான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! நானும் கர்ணனை ஸத்யம் தவறாதவனும் மிக்க உதஸாகமுள்ளவனும் மிக்க வீர்யமுடையவனும் மிக்க பலமுள்ளவனும் மகா யுத்தங்களில் நிகரற்றவனும் மகா யுத்தங்களில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவனும் பெரிய வில்லைத் தரிததவனும் வீரனும் பெரிய அஸ்திரங்களையுடையவனும் மிக்க அழகுள்ளவனும் மனோஹர்வருடைய குமாரரான ஸுப்ரமண்யருக்கு ஒப்பானவனும் ஸூர்யனுடைய புதல்வனும் ப்ரபுவுமானவனென்று உள்ள படி அறிவேன். அப்படியே அர்ஜுனனையும் உன்னதமான தோள் களுள்ளவனும் பிறப்பிலமைந்த மிக்க ஆண்மையுள்ளவனுமாயிருப்

பவனென்றும் உள்ளபடி அறிவேன். அந்தக் கர்ணன் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடைய பதினொன்றில் ஒர் அம்சத்துக்கும் ஈடாகான். பகை வரை அடக்குகிறவனே! கர்ணன் காரணமாக எந்தப்பயம் உன்னுடைய மனத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறதோ அந்தப்பயத்தையும் ஸவ்ய ஸாசியானவன் வந்தவுடனே (கர்ணனுடைய கவசகுண்டலங்களைப் பறிப்பதால்) போக்குவேன். வீரனே! இந்தத் தீர்த்தயாத்திரையைக் குறித்து நீ அறியக் கருதுவதை உனக்கு அந்த லோமசமஹரிஷியானவா ஸந்தேஹமினறிக கூறுவார். பாரத! தவததுடன் கூடினதாகத் தீர்த்தங்களிலுள்ள பலனை இந்த ப்ரம்மரிஷியானவர் உனக்குச் சொல்வார். அது வேறுவிதமாக எண்ணத்தக்கதன்று' என்று என வசனத்தால் சொலவீராக' என்று சொன்னான்.

தொண்ணூறாவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ர ா ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(லோமசர் தம்முடன் சேர்ந்து தீர்த்தயாத்திரை செய்யவேண்டுமென்று அர்ஜுனன் சொல்லியதை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவித்ததும், யுதிஷ்டிரர் லோமசருடைய கட்டளையினால் அதிக பரிஜனங்களை விட்டதும்.)

யுதிஷ்டிர! தனஞ்சயன் சொல்லியதையும் கேட்பாயாக. 'தபோதனரே! என் பிராதாவான யுதிஷ்டிரரைத் தர்மததிலமைந்த புத்தியுடன் சேர்ப்பீராக. நீரோ உததம தர்மங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் அறிந்திருக்கிறீர். ஸ்ரீமான்சுனான மன்னர்களுடைய ஸநாதன தர்மத்தையும் அறிகிறீர். அப்படிப்பட்ட தேவரீர் மனிதனுக்கு எது பரமபாவனமோ அதை அறிகிறீர். தேவரீர் அந்தத் தீர்த்த புனயத்துடன் பாண்டவர்களைச் சேர்ப்பீராக. அந்த அரசர் எவ்வாறு தீர்த்தங்களைக்குறித்து யாத்திரை செய்வரோ, பசுக்களை எவ்வாறு தானம் செய்வரோ அவ்வாறு எல்லாவிதத்தாலும் செய்யக் கடவீர்' என்று என்னை அர்ஜுனன் சொன்னான். 'இவர் உம்மால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவராகி எல்லாதீர்த்தங்களுக்கும் குறித்து யாதிரை செய்யவேண்டும். துழைய முடியாத மேடுபள்ளமான காடுகளில் ராஜஸர்ச்சரிடத்திலிருந்து காப்பாற்றப்படவேண்டும். பிராம்மணோத்

தமரே ! ததிசர் தேவேந்திரனைக் காத்ததுபோலவும் அங்கிரஸ்மகரிஷி ஸூர்யனைக் காத்ததுபோலவும் சூந்தீபுத்திரர்களை ராக்ஷஸர்களிடத்திலிருந்து பாதுகாப்பிராக. ராக்ஷஸர்கள் அனேகர்கள் இருக்கிறார்களன்றோ ? மலைக்கு ஒப்பான உருவங்களுள்ள ராக்ஷஸர்கள் உம்மால் காக்கப்பட்ட சூந்தீபுத்திரர்களின் பக்கத்தில் திரும்பமாட்டார்கள்' என்றான். அப்படிப்பட்ட நான் இந்திரனுடைய வசனத்தினாலும் அர்ஜுனனுடைய தூண்டுதலாலும் பயங்களினின்று உன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு உன்னுடன்கூட ஸஞ்சரிப்பேன். குருநந்தன ! என்னால் முந்தித் தீர்த்தநகர்கள் இரண்டுமுறை பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தத் தீர்த்தநகளையே உன்னுடன்கூட இதோ மூன்றாவது முறை பார்க்கப்போகிறேன். யுதிஷ்டிர ! மகாராஜனே ! புண்யம்செய்தவர்களான மனுமுதலிய ராஜ ரிஷிகளாலும் (நாக) பயத்தைப் போக்குகிற இந்தத் தீர்த்தயாததிரையானது செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கௌரவ்ய ! உள்ளும்புறமும் ஒத்திராதவனும் மனத்தை அடக்காதவனும் (வேத) வித்தை இல்லாதவனும் பாவத்தைச் செய்பவனும் வகரபுத்தியுள்ளவனுமான மனிதன் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்செய்யமாட்டான், நீயோ எப்பொழுதும் தர்மத்தில் புத்தியுடையவன் ; தர்மங்களை அறிந்தவன் ; சொல்தவறாதவன். மீண்டுமே எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாவாய். கௌந்தேய ! பாண்டவ ! பகீரதராஜனும் கயன்முதலிய அரசர்களும் யயாதியும் இருந்ததுபோலவே நீயும் இருக்கிறாய்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'மஹரிஷியே ! ஸந்தோஷத்தினால் இந்த வாக்கியத்திற்கு ஓரிடத்திலும் உத்தரத்தை நன்றாகக் காணவில்லை. தேவராஜன் என்னை நினைக்கிறானென்பதைக் காட்டிலும் மேலானது எது இருக்கிறது ? எவனுக்குத் தேவரீரோடு சேர்க்கையோ, எவனுக்குத் தனஞ்சயன் பிராதாவோ, எவனை இந்திரன் நினைக்கிறானோ அவனைவிட மேலானவன் யார் ? தீர்த்தங்களுக்குச் செல்வதைக்குறித்துப் பகவானான இந்திரன் என்னை நோக்கிச் சொல்லுகிற இந்த நிச்சயமானது தெளம்பருடைய வசனத்தினால் முந்தியே என்னால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பிராம்மணரே ! ஆதலால், தீர்த்தங்களைத் தரிசனம் செய்வதற்காக எப்பொழுது தேவரீர் செல்ல விரும்புகிறீரோ, அப்பொழுதே தீர்த்தங்களை உதேசித்து நான் புறப்படுவேன் ; இது எனனுடைய சிறந்த நிச்சயம்' என்று சொன்னார். லோமசர், தீர்த்தயாததிரையில் மனம்வைத்தவரான பாண்டவரைப்பார்த்து, 'மகாராஜனே ! நீ சொற்ப பரிவாரங்களுள்ளவனாக

வேண்டும். லகுபரிவாரமுள்ளவனனால் நீ உன்னிஷ்டப்படி செல்வாய்' என்று சொன்னார். யுகிஷ்டிசர், 'எந்தப்ராம்மணர்களும் ஸன்யாஸிகளும் பிகைஷ எடுத்துப் புஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் திருமபக்கடவர். எவர்கள் பசி தாஹம் வழிநடையினுண்டாகிற ஸ்ரமம் ஆயாஸம் குளிர்ஆகிய இவைகளாலுண்டாகும் துன்பம் பொறுக்க மாட்டார்களோ, எந்தப்ராம்மணர்கள் ம்ருஷ்டான்னபோஜனம் செய்பவர்களோ அவர்களனைவரும் திருமபக்கடவர். எவர்கள் பக்குவமான அன்னங்களையும், நக்கிச் சாப்பிடாதககவைகளையும், பருகத்தக்கவைகளையும், மாம்ஸங்களையும் 1 பலவகையாகப்பக்குவம் செய்பவர்களோ, எவர்கள் சமையற்காரர்களைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறார்களோ அவர்களனைவரும் திருமபக்கடவர். என்னால் பட்டணத்தது ஜனங்களான எவர்கள் வேலைக்காரர்முதலியோராலும் மானியமுதலியவற்றாலும் பகுததுக்கொடுக்கப்பட்டு ராஜபத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறார்களோ அவர்களும் திருதராஷ்டிரமகாராஜரை அடையக்கடவர். அவர் யாருக்கு ஏது உசிதமான சம்பளமோ அதைக் காலம்தவறாமல் கொடுப்பார். மனிதர்களுக்கதிபதியான அந்தத் திருதராஷ்டிரர் தக்க ஜீவனத்தைக் கொடாமல் போனால் நம்முடைய பிரியத்திற்காகவும் ஹிதத்திற்காகவும் பாஞ்சாலராஜன் உங்களுக்கு ஜீவனத்தைக் கொடுப்பான்' என்று சொன்னார். பிறகு, திருதராஷ்டிரனிடத்தில் பாரம் வைக்கப்பட்டவுடன், பட்டணத்துஜனங்களும் பிராம்மணர்களும் முக்கியமான யதிகளும் பெரும்பாலும் ஹஸ்திபுபட்டணத்தைக்குறித்துச் சென்றார்கள். அம்பிகாபுத்திரனான அரசன் அவர்களனைவரையும் தர்மராஜரிடத்திலுள்ள அன்பினால் விகிப்படி வரவேற்றான்; தனங்களாலும் நன்கு திருப்தியடையச் செய்தான். பிறகு, குந்தீபுத்திரரான அரசர் ஸ்வல்பப்ராம்மணர்களுடனும் லோமசருடனும் மிக்க ப்ரீதியுள்ளவராக மூன்றுநாள் காம்யகவனத்தில் வஸித்தார்.

1 வேறு பாடம் கொண்டு, 'நன்றாயிருக்கின்றன, நன்றாயில்லையென்று வேறுபாடு கூறுபவர்கள்' என்பது பழைய வுரை.

தொண்ணூற்றேராவது அத்தாயம்.

தீ ர் த் த ய ா த் ர ா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிர் லோமசர் முதலியவர்களோடு தீர்த்தயாத்ரைக்தப் புறப்பட்டதும், வழியில் பிராம்மணர்பலர் உடன் வருவதாகச்சொல்ல, அவர் அழைத்துச் செல்ல ஸம்மதித்ததும்.)

அரசரே ! பிறகு, வனத்தில் வலிக்கிற பிராம்மணர்கள், அப் பொழுது, புறப்பட்டுச் செல்லுகிற சூந்தீபுதகிரரை அடைந்து இந்த வசனத்தை உரைக்கலானார்கள். 'வேந்தரே ! பிராதாக்களோடும் தேவரிஷியும் மஹாத்மாவுமான லோமசரோடும்சேர்ந்து புண்யதீர்த்தங்களை அடைகிறவராயிருக்கிறீர். மகாராஜரே ! பாண்டவரே ! எங்களையும் அழைத்துச் செல்லக்கடவீர். குருவம்சததிலுதிதவரே ! உம் முடைய உதவி இல்லாவிடில் அந்தத் தீர்த்தங்கள் எங்களால் அடைய முடியாதவைகளன்றோ ? மனிதர்களுக்குத் தலைவரே ! துஷ்டமிருகங்களால் அடையப்பட்டவைகளும் அடைதற்கரியவைகளும் மேடு பள்ளங்களிலிருப்பவைகளுமான தீர்த்தங்கள் அல்பமனிதர்களால் அடைய முடியாதவைகள். உம்முடைய பிராதாக்கள் சூரர்கள் ; எப்பொழுதும் விற்பிடித்தவர்களுள் சிறந்தவர்கள் ; நாங்களும், சூரர்களான உங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டவர்களாக வருகிறோம். பூமிபாலரே ! ப்ரஜைகளுக்கு அதிபரே ! உம்முடைய அருளாலன்றோ நாங்கள் தீர்த்தங்களையும் வனங்களையும் அடைவதன் பலனைச் சுகமாக அடைவோம். அரசரே ! உம்முடையவீர்யத்தால் காப்பாற்றப்பட்டுச் சுகதர்களும் தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்தவர்களும் தீர்த்த 1 ஸநாசனத்தினால் பாவத்தை உதறினவர்களும் ஆகக்கடவோம். பாரதரே ! அரசரே ! நீரும், தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்து, அரசனான கார்த்தவீர்யனும், அஷ்டகனென்கிற ராஜரிஷியும், ரோமபாதனும், வீரனும் உலகமுழுதுமுடையவனுமான பரதனும் அடைந்தவையும அடைதற்கரியவையுமான உலகங்களை நிச்சயமாக அடைவீர். பூமியைக்காப்பவரே ! நாங்கள், உம்முடன்கூடச் சூரர்களான உங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு, பிரபாஸமுதலியதீர்த்தங்களையும் மஹேந்

1 'ஸம்ஸ்பாசனம்' என்பது வேறு பாடம். அதற்கு, 'ஸநானம் செய்தல்' என்பது பொருள்.

திரமுதலிய மலைகளையும் கங்கைமுதலிய நதிகளையும் பிலகூழமுதலிய மரங்களையும் (மற்றுமுள்ள) தீர்த்தவகளை யும் ஆயதனங்களையும் பார் கக விரும்புகிறோம். ஜனாதிபதே! உமக்கு பராம்மணாகளிடத்தில அனபு சிறிதிருக்குமாகில் எங்களுடைய வசனத்தை விரைவாகச் செய்வீராக. அதனால், நன்மையை அடைவீர். மிக்க பாகுபலமுள்ள வரே! தீர்த்தங்கள் எப்பொழுதும் தவததுககு இடையூறு செய்கிற ராகூஸர்களால வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன அல்லவா? அவர்களிட மிருந்து எங்களைக் காக்கக்கடவீர். நராதிபதே! தெளம்யராலும் புத்திமானான நாரதராலும் எந்தத தீர்த்தங்கள் சொல்லப்பட்ட னவோ, மிக்கதவமுள்ள தேவரிஷியான லோமசா எவைகளைச் சொன்னாரோ அந்த எல்லாததீர்த்தங்களையும் குறித்து நீர லோமச ரால் பாதுகாக்கப்பட்டுப் பாவத்தை உதறினவராகி எங்களுடன விதிப்படி யாததிரை செய்வீராக' என்றனர்.

அவர்களால பூஜிக்கப்பட்டவரும் பாண்டவர்களுள் சிறந்தவரு மான அந்தத்தர்மராஜா ஸந்தோஷத்தால கணணிரால நனைக்கப்பட்ட வராகவும் வீரர்களான பீமஸேனன முதலிய ஸஹோதார்களால் சூழப்பட்டவராகவும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அந்த எல்லா ரிஷிகளையும் பார்த்துக் கூறினார். பிறகு, இந்திரியங்களை அடக்கி 'அந்தப் பாண்டவஸ்ரேஷ்டர், பிராதாக்களுடனும் குற்றமற்ற அங்கங் களுள்ள த்ரௌபதியுடனும், லோமசரையும் புரோகிதரான தெளம் யரையும் விடைகேட்டுக்கொண்டு செல்ல மனம்வைத்தார். பிறகு, புத்திமான்களான மகாபாக்கியசாலியான வயாஸரும் அப்படியே பர்வதரும் நாரதரும் காம்பகத்தில் பாண்டவரைப் பார்ப்பதற்காக வந்தார்கள். யுதிஷ்டிரராஜர் அவர்களுக்கு விதிப்படி பூஜைசெய்தார். பூஜிக்கப்பட்ட மிக்க பாக்கியசாலிகளான அவர்கள், பிறகு, யுதிஷ்டிர ரைப்பார்த்து, 'யுதிஷ்டிர! இரட்டையரே! பீம! நீங்கள் மனத்தி னால் உள்ளும்புறமும் ஒத்தவராகக் கடவீர். மனத்தினால் சுத்தி செய்துகொண்டு சுத்தர்களாகித் தீர்த்தங்களை அடையக்கடவீர். பிராம்மணர்கள் சரீரநியமத்தை மானுஷ விரதமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் மனத்தினால் சுத்தமான புத்தியைத் தெய்வ விரதமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். நராதிபதே! மனம் தோஷ மற்றிருப்பதே சுத்திககுப் போதுமானது. மிதகிரபாவையுள்ள புத்தியை அடைந்து சுத்தர்களாகத் தீர்த்தங்களை அடையுங்கள். அப்படிசெல்லும் நீங்கள், அந்தக்கரணங்களாலும் சரீர நியமங் களாலும் சுத்தர்களாகித் தெய்வ விரதத்தைக் கைக்கொண்டு சாஸ்தி

ரங்குகளில் சொல்லப்பட்டபடி பலனை அடையக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். ராஜஸுரேஷ்டரே! வீராகளான அந்த எல்லாப பாண்டவாசுரமும் திரௌபதியுடன் கூட, 'அப்படியே' என்று பரதிஜ்ஞை செய்து தேவரிஷிகளாலும் மனுஷ்ய ரிஷிகளாலும் மங்கலவாழ்த்துக கூறப்பெற்று லோமசா தவைபாயனர் தேவரிஷியான நாரதர் பர்வதர் ஆகிய இவர்களுடைய அடிகளை வணங்கித் தெளம்யரோடும் அப்படியே வனவாலிகளான அவர்களோடும் மார்கழிமாதம் சென்ற பிறகு, பஷ்ய மாதத்தில புறப்பட்டார்கள். ஜனமேஜயரே! வீரர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள், தடிகளை எடுததுககொண்டு, மரவுரியும் மானதோலும் சடையும் தரிததும் பிளக்கமுடியாத கவசங்கள் பூண்டும் அந்த இடத்தினின்று தீர்த்தங்களைக் குறித்துச் சென்றார்கள். இந்நிரலேனன் முதலிய வேலைகாரர்களோடும் பதினான்குக்கு மேற்பட்ட ரதங்களோடும் அப்படியே மடைப்பள்ளியிற் சூழந்துள்ள மற்றப் பரிசாரகர்களோடும் கூடினவர்களாகவும் ஆபுதங்களுள்ளவர்களாகவும் கத்திகட்டினவர்களாகவும் அம்புத்தூணிகளும் அம்புகளும் முள்ளவர்களாகவும் கீழ்த்திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ரா ப ர் வ ம். (தொடர்கீச்)

(லோமசர் தர்மமும் அதர்மமும் முறையே செல்வத்துக்கும் வறுமைக்கும் காரணமென்பதை யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியது)

யுதிஷ்டிரர், 'தேவரிஷிகளுள் மிகசகிறந்தவரே! என்னைக் குணமில்லாதவனென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆயினும், வேறோர் அரசன் பட்டிராத அப்படிப்பட்ட துக்கத்தால் மிக எரிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். லோமசரே! பகைவர்களைக் குணங்களில் லாதவர்களாகவும் தர்மங்களை அடையாதவர்களாகவும் நினைக்கிறேன். யாதுகாரணத்தால் அவர்கள் இவ்வுலகத்தில் மிகவும் செழிக்கிறார்கள்?' என்று வினவ, லோமசர் சொல்லலானார்.

'அரசனே! குந்தீபுத்திர! அதர்மத்தில் ருசியுள்ள ஜனங்கள் அதர்மத்தினால் விருத்தியடைவார்களென்னும் இந்த விஷயத்தில்

உன்னால் எவ்விதத்தாலும் மனவருத்தம் அடையத்தக்கதன்று. மனிதன் அதர்மத்தினால் விருத்தியடைகிறான் ; அதனால், மங்களங்களைக் காண்கிறான் ; அதனால், பகைவர்களை ஜயிக்கிறான் ; பிறகு, அடியோடு அழிந்துவிடுகிறான். அரசர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே ! எங்கே அரசர்கள் தர்மத்தினால் விருத்தியடைகின்றார்களோ, எல்லாப்பகைவர்களையும் அழிக்கிறார்களோ, அங்கே அவர்களுடைய ராஜ்யமானது விருத்தியடைகிறது. வேந்தே ! தைதயர்களும் தானவர்களும், அதர்மத்தினால் வளாந்ததும் மறுபடியும் அழிவை அடைந்ததும் எனனால் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிரபுவே ! என்னால் முன்பு தேவயுகத்தில் எல்லாம் பார்க்கப்பட்டன. தேவர்கள் தர்மத்தை விருமபிராகள். அஸுரர்கள் தர்மத்தை விடார்கள். பாரத ! தேவர்கள் தீர்த்தங்களை அடைந்தார்கள். அஸுரர்கள் அவைகளை அடையவில்லை. அதர்மத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட கொழுப்பானது அந்த அஸுரர்களை முந்தியே அடைந்துவிட்டது. கொழுப்பினால் அகங்காரமானது உண்டாயிற்று. அகங்காரத்தால் கோபம் உண்டாயிற்று. கோபத்தினால் (அகார்யங்களில்) வெடகமில்லாமை உண்டாயிற்று. அதனால், நினைவு என்கிற தோஷத்தில் பயமின்மை உண்டாயிற்று. அதனால், அவர்களுடைய நடை கெட்டுவிட்டது. பிறகு, நிந்தைவருமென்ற பயமில்லாதவர்களும் செல்வத்தை இழந்தவர்களும் கெட்டநடையுள்ளவர்களும் பயனற்ற விரதமுள்ளவர்களுமான அந்த அஸுரர்களைப் பொறுமையும், லக்ஷமியும், ஸவதர்மமும், சிக்கிரத்தில் விட்டுவிட்டன. அரசனே ! லக்ஷமியோ தேவர்களை அடைந்தாள். அலக்ஷமியானவள் அஸுரர்களை அடைந்தாள். பிறகு, அலக்ஷமியினாலே நன்கு அடையப்பட்டவர்களும் கொழுப்பினால் கெடுக்கப்பட்ட மனமுள்ளவர்களுமான அந்தத் தைதயர்களையும் தானவர்களையும் கலியும் அடைந்தான். குந்தீ புத்திர ! அலக்ஷ வியினால் நன்கு அடையப்பட்டவர்களும், கலியினால் கெடுக்கப்பட்டவர்களும், கொழுப்புமேலிட்டவர்களும், நற்செய்கைகளால் விடுபட்டவர்களும், புத்தியில்லாதவர்களும், அகங்காரம் மேலிட்டவர்களுமான அவர்களை விரைவில் விராசம் வந்தடைந்தது. வேந்தே ! அப்படி கீர்த்தி இழந்தவர்களும், அதர்மத்தில் ருசியுள்ளவர்களும், அலக்ஷமியினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவர்களுமான தைதயர்கள் முழுமையும் நாசமடைந்தார்கள். தர்மத்தை இயற்கையாகக்கொண்ட தேவர்களோ கடல்களையும், ஆறுகளையும், குளங்களையும், புண்யமான ஆயுதனங்களை யும் குறித்துச் சென்றார்கள். பாண்டல ! தவங்களாலும், யாகங்களால்

லும், தானங்களாலும், ஆசீர்வாதங்களாலும், தேவர்கள் எல்லாப் பாவங்களையும் தொலைத்தார்கள்; மேன்மையும் பெற்றார்கள். இவ்வண்ணம் தேவர்கள் உளளும் புறமும் ஒத்திருத்தலமுதலிய நியமமுள்ளவர்களாகவும் தேவர்கள் முதலியவர்களாலும் தடை உண்டு பண்ணப்படாதவர்களாகவும் தீர்த்தங்களை அடைந்தார்கள். அதனால், உத்தமமான ஸம்பததை அடைந்தார்கள். ராஜேந்திரனே! அப்படியே, நீயும் இளையஸகோதரர்களோடு தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்து அந்தலக்ஷமியை மீண்டும் அடைவாய். இது சாஸ்வதமான வழி. மஹாராஜனே! ராஜஸுரேஷ்டனே! ந்ருகன் என்கிற அரசனும், உசீநரதேசாதிபதியான சிபியும், பகீரதனும், வஸுமநஸும், கயனும், பூருவும், புருரவஸும், தவததைச செய்கின்றவர்களாகியும், தினந்தோறும் புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்செய்வதனாலும் தீர்த்தங்களைக்குறித்ததுச செய்வதனாலும் மகாதமாக்களினுடைய தாசனத்தினாலும் பரிசுத்தர்களாகியும், எப்படி புகழையும் புண்ணியத்தையும் தனங்களையும் அடைந்தார்களோ அப்படியே நீயும் மிகப்பெரிய செய்வததை ¹ அடைவாய். புத்திரர்களுடனும் ஜனங்களுடனும் பந்துக்களுடனும் கூடின இக்ஷ்வாகுவும் முசுசுந்தனும் மாந்தாதாவும் மருத்தராஜனும் தேவரிஷிகளும் தபோபலத்தினால் எவ்வாறு புண்ணியமான கீர்த்தியைப் பெற்றார்களோ அவ்வாறே நீயும் எல்லாவற்றையும் அடைவாய். அதாமத்தினாலும் அருளுனத்தினாலும் வசப்படுத்தப்பட்ட தருத்தராஷ்டிர புத்திரர்களோ, அஸுரர்கள்போல விரைவில் நாசமடைவார்கள்; இதில் ஐயமில்லை' என்றார்.

தொண்ணூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்திராபர்வம். (தொடர்கீழி.)

(யுதிஷ்டிரர்முதலியவர்கள் அடைவில் பிரம்மஸரலை அடைந்ததும், அங்கே சமடர் கயனுடைய யாகத்தை அவர்களுக்கே சோல்லியதும்.)

பூமியைப் பாதுகாக்கிறவரே! வீரர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள், அவ்வண்ணம் ஒன்றுசேர்ந்து அங்காங்கு வஸித்துக்கொண்டு அடைவில் நைமிசாரண்யத்தை வந்தடைந்தார்கள். அரசரே! பாரதரே!

பிறகு, பாண்டவர்கள் புண்யமான கோமதீந்தியின் தீர்த்தங்களில் ஸநானம்செய்து பசுக்களையும் தனதையும் கொடுத்தார்கள். பாரதரே! பூமியைப் பாதுகாப்பவரே! குருவம்சத்தவர்களான அனைவரும் அந்தக் கோமதியில் தேவர்களையும் பிதருக்களையும் பிராம்மணாகளையும் மறுபடியும் மறுபடியும் திருப்தியடையச் செய்து கன்யா தீர்த்தத்திலும் அஸ்வதீர்த்தத்திலும் கோதீர்த்தத்திலும் காலகோடியிலும் விஷபரஸதமென்கிற மலையிலும் வஸிததுப் பாகுதாரதியில் ஸநானம் செய்தார்கள். பூமிக்கு அகிபதியே! தேவர்களுடைய யாகபூமியான பிரயாகையில் ஸநானம்செய்து அங்கு வஸிததார்கள்; உத்தமமான தவதையும் செய்தார்கள். சொல் தவறாதவர்களும் பாவமில்லாதவர்களும் மஹாதமாகளுமான அவர்கள் கங்கையமுனைகளின் ஸங்கமத்தில் தனததைப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். அரசரே! பாரதரே! பிறகு, பாண்டுவின் புதல்வர்கள், பிராம்மணர்களுடன்கூடத் தவசிகளால் அடையப்பட்ட பிரம்மதேவருடைய யாகவேதியை அடைந்தார்கள். வீரர்களான அவர்கள் எப்பொழுதும் வனத்தில் கிடைத்தவற்றால் செய்த ஹவிஸினால் பிராம்மணர்களைத் திருப்தி செய்பவர்களாகி அந்த இடத்தில் வாஸம்செய்து கொண்டு உத்தமமான தவத்தையும் செய்தார்கள். நிகரற்றகாரதியுடையவரே! பிறகு, எந்த இடத்தில் கயசிரஸஎன்கிற மலையும் புண்யமானதும் 1 வாரீரத்தூறுகளை இரண்டுபக்கங்களிலுமுடையதும் அழகியதும் மணல்திட்டுக்களால் விளங்குவதுமான நதியும் இருக்கின்றனவோ, எந்தவிடத்தில் திவ்யமானதும் பரிசுத்தமான சிகரங்களுள்ள பவிதரபர்வதத்தையுடையதும் ரிஷிகளால் அடையப்பட்டதும் மிகக் புண்யமானதும் ஒப்பற்றதுமான பிரம்மசிரஸென்கிற அந்தத்தீர்த்தமும் இருக்கிறதோ, எந்த இடத்தில் அகஸ்தியபகவான் வைவஸவதனிடம் சென்றாரோ, தர்மங்களையறிந்தவனும் புண்யஞ்செய்தவனுமான கயனென்னும் ராஜரிஷியினால் சென்று பூஜிக்கப்பட்ட அந்த மலையை அடைந்தார்கள். அரசரே! எந்த இடமானது எல்லாநதிகளுக்கும் உற்பத்திஸ்தலமோ அந்த இடத்தில் ஸநானஞான தர்மராஜன் தானே வஸிததான். எந்த இடத்தில் பிராகம் என்கிற வில்லைத்தாங்கியவரும் பரிபூர்ணரும் சிறந்த ஜ்யோதிஸ்வருபியும் பரமாதமாவும் ஸநானரும் பிரம்மதேவர்முதலியவர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவரும் பக

வானும் மஹாதேவருமான பரமேஸ்வரர் நிதயம் ஸாந்நிதயம்செய்கிறாரோ, அந்த இடத்தில், நான்கு புருஷார்த்தரூபமான பயனகளைக் கொடுப்பவரான அந்தமகாதேவரை நமஸ்காரமசெய்து, மோக்ஷத்தைவிருமபுகிறவர்களைவருக்கும் இது ஸித்திக்ஷேத்ரமென்று எண்ணி, வீரர்களான பாண்டவர்கள் அந்தஇடத்தில் அப்பொழுது சாதூர்மாலய விரதங்களால் பூஜித்தார்கள். எந்த இடத்தில் பெரிதான அக்ஷயவடம இருக்கிறதோ, அக்ஷயமான எந்தத தேவயஜனக்ஷேத்ரத்தில் பெரிய ரிஷியஜ்ஞாததினால் அக்ஷயமான பலன் கிடைக்கிறதோ அந்த இடத்தில் ¹ அவர்கள் மனவுறுதியுடன் உபவாலத்தைச் செய்தார்கள். அந்த இடத்தில் தபோதனர்களான பிராம்மணர்கள் நூற்றுக்கணக்காக வந்தார்கள். (அவர்கள்) அப்பொழுது வேதவிதிப்படி சாதூர்மாலயயாகத்தைச் செய்தார்கள். அந்த யாகத்தில் ஸதஸிஸிருப்பவர்களும் வித்தையினாலும் தவத்தினாலும் முதிர்ந்தவர்களும் வேதங்களின் கரையைக் கண்டவர்களுமான பிராம்மணர்கள் மஹாதமாக்களுடைய புண்ணியமானகையைக் கூறினார்கள். அரசரே! அந்த இடத்தில் வித்யாஸ்நானத்தையும் வ்ரதஸ்நானத்தையும்செய்து ² கௌமாரவிரதத்தைக் கைக்கொண்ட சமடர் ஆதூரத்தரஜஸின் குமாரனான கயணைப் பற்றிச சொல்லாரார்.

‘பாரத! ராஜரிஷிகளுர் மிக்சிந்தவனான கயன் ஆதூர்த்தரஜஸினுடைய புத்திரன். அவனுடைய அந்தப் புண்ணியமான செயல்களை என்னிடத்தினின்றுகேள். அரசனே! எந்தக்கயனுடைய யஜ்ஞமானது இங்கே மிக்க அன்னமுள்ளதாகவும் மிககதக்ஷிணையுள்ளதாகயிருந்ததோ, எந்தயஜ்ஞத்தில் அன்னமலைகள் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும், நெய்யாறுகளும் அப்படியே தயிராறுகளும் பலநூற்றுக்கணக்காகவும், விலையுயர்ந்த வியஞ்சனப் ப்ரவாஹங்கள் ஆயிரக்கணக்காகவும், நாஸ்தோலும், யாசிக்கிறவர்களுக்கு இவ்வண்ணம் நன்கு கொடுக்கப்பட்டனவோ, மறறப்பிராம்மணர்களும் நன்கு பக்குவம்செய்யப்பட்ட அன்னத்தைப் பூஜித்தார்களோ, அந்த யாகத்தில் தக்ஷிணைகள் கொடுக்கும் ஸமயத்தில் (ப்ராம்மணர்களின்) வேதகோஷமானது வானுலகை அளாவினது. பாரத! வேதகோஷத்தால் ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. அரசே! பரவுகின்ற புண்யமான வேதகோஷத்தால் பூமி

1 வேறு பாடம்.

2 ப்ரம்மசாய வரதம் என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

யும் எல்லாத்திசைகளும் ஆகாயமும் அவ்வாறே அநதரிக்கூழும் நிரம்பினவாயின. அதுவும் பெரிய ஆச்சரியமாக இருந்தது. பரதர்களுள் சிறந்தவனே! குருநரதன! எந்தயஜஞ்சுதத்தில் மணிதர்கள் மங்களகரமான அன்னபானங்களால் திருபதியடைந்தவர்களாகவும் நல்ல தேஜஸுள்ளவர்களாகவும் தேசநதோறும், 'கயனுடைய யாகததில் (புசிதத) எந்தப் பிராணிகள் இப்பொழுது புசிக்கவிரும்பும்? அங்கே சாப்பிட்ட மிச்சம் இருபதைநது மலைகள் இருந்தன. அளவிறந்த காந்தியுள்ளவனும் ராஜரிஷியுமான கயன் யஜஞ்சுதத்தில் எதைச் செய்தானே அதை முந்தியிருந்த ஜனங்களும் செய்யவில்லை; பிரதினவர்களும் செய்யா. கயனலை ஹவிஸினலை திருப்திசெய்யப்பட்ட தேவர்களா மற்றவர்களால் கொடுக்கப்பட்டவைகளை மறுபடியும் வாங்கிக்கொள்வதற்கு எவ்வாறு சகதியுள்ளவர்களாவார்கள்? உலகத்தில் எப்படி மணல்களும் ஆகாயத்தில் நகூத்திரங்களும் பொழிகிற மேகத்தினுடைய நீர்த்தாரைகளும் ஒருவராலும் எண்ணமுடியாதவைகளோ அப்படியே கயனுடைய யஜஞ்சுதத்தில் தகூழிணைகள் எண்ணமுடியாமலிருந்தன' என்னும் (பொருளுள்ள) காதைகளைப் பாடுகிறார்களோ இப்படிப்பட்ட அந்தக் கயராஜனுடைய மிகப்பல யாகங்கள் இந்தப்பிரமமசிரஸின் ஸம்பதத்தில் நடந்தேறின' என்று கூறினார்.

தொண்ணுற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(லோமசர் யுதிஷ்டிரருக்கு அகஸ்தியருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி வாதாபி இவ்வலன் ஆகிய இவர்களின் வரலாற்றையும் லோபாமுத்திரையினுடைய உத்பத்தியையும் சொல்லியது.)

பிறகு, (தீர்த்த யாததிரைக்காகப்) புறப்பட்டவரும் மிக்க தகூழிணை கொடுப்பவரும் அரசருமான யுதிஷ்டிரர், அகஸ்தியருடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து, தூர்ஜயை (என்கிற வாதாபியினுடைய மணிமதிநகரி) யில் வஸிததார். பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரான அரசர், அந்த இடத்திலேயே லோமசரைப்பார்த்து, 'இந்த இடத்தில் அகஸ்தியரால் வாதாபி எதற்காக நாசம்செய்யப்பட்டான்? மணிதர்களுக்கு முடிவைச் செய்துகொண்டிருந்த

அந்த அஸுரன் என்னபெருமை உள்ளவனாக இருந்தான்? மகாத் மாவான அகஸ்தியருக்கு எதற்காகக் கோபம் மூட்டப்பட்டது? என்று வினவினர்.

லோமசா, 'கௌரவந்தன! முற்காலத்தில் மணிமதி என்கிற பட்டணத்தில் இவ்வலனென்கிற ஓர் அஸுரன் இருந்தான். அவனுக்கு வாதாபி என்கிற தமபி ஒருவன் இருந்தான். அந்த அஸுரன், தவத்துடனிருக்கும் ஒரு ப்ராம்மணனைப் பார்த்தது, 'பகவானை (நீர்) எனக்கு இந்திரனபோன்ற ஒரு பிள்ளையைக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று சொன்னான். அந்தப் பிராம்மணன் அவனுக்கு இந்திரனுக்கு நிகரான புத்திரனைக் கொடுக்கவில்லை. பிறகு, அந்த அஸுரன் அந்தப்பிராம்மணன்விஷயத்தில் மிகவும் கோபம்கொண்டான். ராஜேந்திரனே! அதுமுதல் இவ்வலன் என்கிற அஸுரன் பிராம்மணர்களைக் கொல்பவனாகிவிட்டான். பிறகு, கோபமுள்ளவனும் மாயாவிபுமான அவன் தம்பியை ஆடாகச்செய்தான். நினைதத உருவங்களை எடுக்கும் வாதாபியானவன் ஒரு நொடியில் ஆட்டின் உருவமுள்ளவனானான். (இவ்வலன்) அதனைப் பக்குவம் செய்து போஜனம் செய்வித்ததுப் பிறகு பிராம்மணனைக் கொல்ல விருமபினான். அந்த இவ்வலன் யமலோகத்தை அடைந்த எவனை வாக்கினால் அழைக்கிறானோ அவன் மீண்டும் தேகத்தை எடுத்துக் கொண்டு உயிருள்ளவனாக நேரில் காணப்பட்டான். பிறகு, வாதாபி என்கிற அஸுரனை ஆடாகச் செய்து நனகு சமைத்தது அதனைப் பிராம்மணனைப் புஜிப்பித்தது மறுபடியும் அழைத்தான். அரசனே! ஜனாதிப! இவ்வலனால் உரத்த குரலால் சொல்லப்பட்ட அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு மாயை மிகுந்தவனும் பலசாலியும் பிராம்மணருக்குப் பகைவனும் பெரிய அஸுரனுமான அந்த வாதாபி அந்தப் பிராம்மணனுடைய விலாவை விரைவில் பிளந்து கொண்டு உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டும் வெளிப்பட்டான். வேந்தே! கெட்டபுத்தியுடைய அந்த இவ்வலன் என்கிற அஸுரன் இவ்வண்ணம் மறுபடியும் மறுபடியும் பிராம்மணர்களைப் புஜிப்பித்ததுக் கொன்றுவந்தான். இந்த ஸமயத்திலேயே அகஸ்தியபகவானும் தம பிதருக்கள் ஒருபள்ளத்தில் தலைகீழாகத் தொங்குவதைக் கண்டார். அவர், தொங்குகிற அந்தப் பிதருக்களைப் பார்த்து, 'பகவான்களான நீங்கள் எதில் விருப்பமுள்ளவர்கள்? இந்தப்பள்ளத்தில் நீங்கள் தலைகீழாக எதற்காகத்தொங்குகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். பிரம்மவாதிகளான அவர்கள்,

‘ஸந்தானத்தின்பொருட்டு’ என்று மறுமொழி கூறினார்கள். அவர்கள், ‘நாங்கள் உன்னுடைய சொந்தப் பிதருக்கள். இந்தப் பள்ளத்தை அடைந்து ஸந்ததியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தொங்குகிறோம். அகஸ்திய! எங்களுக்காக உததமமான பிள்ளையை நீ உண்டு பண்ணுவாயாகில் எங்களுக்கு இந்த நரகத்தினின்று மோகூதம் உண்டாகும். புத்திரனே! நீயும் நரகதியை அடைவாய்’ என்று அவருக்குச் சொன்னார்கள். தேஜஸுள்ளவரும் ஸதயத்திலும் தர்மத்திலும் நிலைபெற்றிருப்பவருமான அவர், அவர்களைப் பார்த்து, ‘பிதருக்களே! (உங்களுடைய) விருப்பத்தைச் செய்வேன். உங்களுடைய மனத்திலுள்ள நோய் நீங்குக’ என்று சொன்னார். பிறகு, பகவானான முனிவர் ஸந்ததியின் தொடர்ச்சியைப்பற்றி ஆலோசித்துப் பிள்ளையை அடையும் விஷயத்தில் தமக்குத் தகுதியுள்ள மாதைக் காணவில்லை. அவர் ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் ஒவ்வொரு அங்கம் சிறந்திருப்பதை நன்கறிந்து அந்த அங்கங்களுக்குச் சமமான அங்கங்களுடன் ஒப்புயர்வற்ற ஒரு ஸதிரீயை ¹ உண்டுபண்ணினார். பெருந்தவமுள்ள அந்த முனிவர் தமக்காக உண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தப்பெண்ணைப் புத்திரனை விரும்புகிறவனும் வாடுகிறவனுமான விதர்ப்பதேசத்தரசனுக்குப் (பிறக்கும்படி) கொடுத்தார். மிக்க பாக்ய சாலியான அவள் மிக்க ஒளி பொருந்திய மின்னல்போல அங்கே பிறந்தாள்; சரீரத்தால் விளங்குகின்றவளாகவும் மங்களகரமான முகமுள்ளவளாகவும் வளர்ந்தாள். பாரத! விதர்ப்பராஜன், பிறந்த மாதிரித்தலை அந்தப்பெண்ணைக்கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் பிராம்மணர்களுக்குத் தெரிவித்தான். பூமிக்கு அதிபதியே! எல்லாப் பிராம்மணர்களும் அந்தப்பெண்ணைப் புகழ்ந்தார்கள். அந்தப் பிராம்மணர்கள் அவளுக்கு ² லோபாமுதரைஎன்று பெயரையும் இட்டார்கள். மஹாராஜனே! அந்தப்பெண் உததமரூபத்தைத் தரித்தவளாக ஜலத்தில் தாமரைக்கொடிபோலவும் அக்கினியினுடைய மங்களகரமான ஜ்வாலைபோலவும் சீக்கிரம் வளர்ந்தாள். ராஜேந்திரனே! டெளவனத்திலிருப்பவளும் கலயாணியுமான அவளை நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்ட நூறுகன்னியர்களும் நூறு தாதுயர்களும்

1 உண்டாகும்படி மனத்தால் எண்ணினார்.

2 பிராணிகளிடமுள்ள அழகிய இடை, கண முதலிய சிறந்த முதரைகளுக்கு (= லக்ஷணங்களுக்கு) லோபத்தை (= அவமதிப்பை) உண்டுபண்ணுகிறவள்; அதாவது அழகைக் கவர்கிறவள் என்பது பழையவுரை.

அவளுக்கு வசப்பட்டவர்களாகிச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அந்தக் கன்னியானவள் நூறு கன்னியரின நடுவில் நூறுதாதிமர்களால் சூழப்பட்டு ஆகாயத்தில் பிரகாசிக்கின்ற ரோஹிணிபோல ஒளியுள்ளவளாயிருந்தாள். நல்லியற்கையுடனும் ஆசாரத்துடனும் கூடியவளான அவளை, யௌவனப்பருவத்தில் இருந்தும், மஹாதமாவான அந்த அகஸ்தியருடைய பயத்தினால் ஒரு புருஷனாவது வரிககவில்லை. ஸத்யமுள்ளவனும் உருவத்தினால் அபஸரஸைவிட மேற்பட்டவருமான அந்தககன்னியானவள் நன்னடையினால் பிதாவையும் அப்படியே பந்துஜனங்களையும் மகிழ்வித்தாள். அடபடிப்பட்ட (ஸ்வபாவத்துடனும் ஆசாரத்துடனும்) கூடிய வைதர்ப்பி யௌவனமடைந்ததைப் பிதா பார்த்து, 'யாருக்கு இந்தப் பெண்ணைக்கொடுப்பேன்?' என்று மனத்தினால் ஆலோசித்தான.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்திராயம். (தோடீச்சி.)

(விதர்ப்பராஜன் ஸந்தானத்துக்காகக் கன்னியை விரும்புகிற அகஸ்தியருக்கு லோபாமுத்திரையை விதிப்படி கொடுத்ததும், அகஸ்தியர் லோபாமுத்திரையை விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களைவிட்டு மரவுழி முதலியவற்றை அணிவித்துத் தம் ஆஸ்ரமத்திற்கு அழைத்து வந்ததும், நதுகாலத்தில் அழைக்கப்பட்ட அவள் சிறந்த ஆடையாபரணங்களை விரும்ப அகஸ்தியர் அவற்றைத் தேடிவரப் புறப்பட்டதும்.)

அகஸ்தியர், எப்பொழுது அவளை இல்லறத்தில் தருதியுள்ளவனென்று நினைத்தாரோ அப்பொழுது விதாபபதேசத்தரசனை அடைந்து, 'அரசனே! புத்திரனை அடைவதற்காக எனக்கு விவாகம் செய்துகொள்வதில் எண்ணம் இருக்கிறது. பூபாலனே! உன்னிடம் லோபாமுத்திரையை வரிக்கிறேன்; எனக்குக் கொடு' என்று சொன்னார். முனிவரால் இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்ட அந்த அரசன், ப்ரஜைஞையை இழந்தவனாகி, மறுப்பதற்கும் சக்தியற்றவனான; கொடுப்பதற்கும் விரும்பவில்லை. பிறகு, அந்த

அரசன், மனைவியிடம் சென்று, 'வீர்யமுள்ள இந்த மஹரிஷியான வர் கோபங்கொண்டால் சாபாகனியினால் எரித்துவிடுவார்' என்று சொன்னான். அவ்வண்ணம் துக்கமடைந்தவனும் மனைவிபுடனிருப்பவனுமான அந்த அரசனைக்கண்டு, லோபாமுத்திரையானவள், அருகில சென்று, 'பூமிபாலரே! எனக்காக வருத்தத்தை அடையத் தக்கவரல்லீர். பிதாவே! என்னை அகஸ்தியருக்குக் கொடும். என்னால் உம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்' என்கிற இந்த வசனத்தை ஸமயத்தில் சொன்னார். வேந்தே! பிறகு, அந்த விதர்ப்பராஜன பெண்ணினுடைய வசனத்தால் மஹாத்மாவான அகஸ்தியருக்கு லோபாமுத்திரையைச் சாஸ்திரவிதியை முன்னிடமுத தானமசெய்தான். அகஸ்தியரோ, லோபாமுத்திரையை மனைவியாக அடைந்து, 'மிகுவிடையுள்ளவைகளான இந்த ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் விட்டு விடு' என்று சொன்னார். பிறகு, வாழைமரம்போன்ற தொடைகளுள்ளவனும் நீண்ட கண்களுள்ளவனான அவள அழகுள்ளவைகளும் விலையுயர்ந்தவைகளும் மெல்லியவைகளான ஆடைகளை எறிந்துவிட்டாள்; பிறகு, மரபபட்டைகளையும் தோல்களையும் ஆடையாகக்கொண்டாள். நீண்ட கண்ணுள்ள அவள ரிஷியோடு ஒத்தவிரதமும் ஒழுக்கமும் உள்ளவளானார். பிறகு, ரிஷிகளுள் மிகச்சிறந்த அகஸ்தியபகவான் கங்காத்வரத்திற்குவந்து அனுகூலையான பத்தினியுடன் கடுத்தவம்புரிந்தார். அப்பொழுது, அவள் பதியை அன்பினாலும் நன்மதிப்பினாலும் உபசரித்தாள். பிரபுவான அகஸ்தியரும் பாரையயினிடத்தில் அதிகப்ரீதியை அடைந்தார். அரசனே! பிறகு, பலநாட்கள் செல்லவே, பகவானான அகஸ்தியரிஷியானவர் தவத்தினால் விளங்குகின்றவனும் (ருது) ஸ்ரானமசெய்தவனான லோபாமுத்திரையைப் பார்த்தார். அவர், அவளுடைய பணிவிடையாலும் சுத்தியாலும் அடக்கத்தாலும் காந்தியாலும் ரூபத்தாலும் பிரீதியடைந்தவராகி, அவனைச் சேர்வதற்காக அழைத்தார். பிறகு, அந்தப் பெண், வெட்கமுள்ளவளாகி, கரங்களைக் குவித்துக்கொண்டு, அப்பொழுது பகவானான அகஸ்தியரைப் பார்த்து, 'ரிஷியே! பதியானவன பாரையையை அடைவது பிரஜைகளை அடைதற்காகவே என்பதில் ஐயமில்லை. உம்மையடையும் விஷயத்தில் என்னுடைய விருப்பம் எதுவோ அதனை நீர் செய்யக்கடவீர். பிராம்மணரே! பிதாவினுடைய அரண்மனையில் உள்ள உப்பரிக்கையில் எப்படி என்னுடைய படுக்கை இருந்ததோ அப்படிப்பட்ட படுக்கையில் நீர் என்னை இந்த இடத்தில் அடையக்கடவீர். புஷ்பமாலைகளை அணிந்தவரும் ஆபர

ணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவருமான உமமைத திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நான் இஷ்டப்படி அடைவதற்கு விருமபுகிறேன். நான் வேறுவிதமாகக் காஷாயவுடை உடுத்து உம்மை அடையமாட்டேன். பிரமமரிஷியே! இப்பொழுது அணிந்துள்ளவை எவ்விததாலும் அசுததமாதல் கூடாது' என்ற வசனத்தைக் காதுடன் கூறினார். அகஸ்தியர், 'அழகிய இடையுள்ளவளே! கல்யாணி! லோபாமுத்தரையே! உன் தகப்பனருக்கு எவ்விதமான தனங்கள் இருக்கின்றனவோ அவ்விதமான தனங்கள் உனக்கு மில்லை; எனக்குமில்லை' என்று சொன்னார். லோபாமுத்தரை. 'தபோதனரே! ஜீவலோகத்திலிருக்கிற தனமெல்லாவற்றையும் ஒரு கூணத்தில், தவத்தினால் கொண்டுவருவதற்குத் தேவரீர் ஸமர்ததாக இருக்கிறீர்' என்று சொன்னார். அகஸ்தியர், 'நீ சொல்லுகிற இது இவ்வண்ணமே. ஆனால், அது தவத்தைக்குறைபயதாகும். என்னுடைய தவம் அழியாதபடி என்னை ஏவுவாயாக' என்று சொன்னார். லோபாமுத்தரை, 'தபோதனரே! என்னுடைய இந்த ருதுகாலமானது சிறிதே மிகுதியுள்ளதாக இருக்கிறது. நான் வேறுவிதமாக உமமை அடைவதற்கு எவ்விததாலும் விரும்பவில்லை. உம்முடைய தர்மத்தையும் எவ்விதத்தாலும் அழிப்பதற்கும் நான் விரும்பவில்லை. இவ்விதமான என்னுடைய விருப்பத்தை நீர் நிறைவேற்றக் கடவீர்' என்று சொன்னார். அகஸ்தியர், 'ஸௌபாக்யவதியே! கல்யாணி! இந்த விருப்பமானது என்னுடைய புத்தியினால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தால் நான் (அவற்றைக்) கொண்டுவருகிறதற்குப் போகிறேன். நீ இந்த இடத்திலிருந்து (என்) விருப்பப்படி நடப்பாயாக' என்று சொன்னார்.

தொண்ணூற்றாவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ரா பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பொருளுக்காக ஸ்ரூதர்வா முதலிய பூவரை அடைந்த அகஸ்தியர் அவர்களுடைய பொருள் வரவும் செலவும் ஒத்திருப்பதை அறிந்து அவர்களுடன் இவ்வலன்டம் சென்றது.)

கௌரவனே! பிறகு, அந்த அகஸ்தியர் அரசர்களுள் எவனை (பொருள்) மிகவுனென்று அறிந்தாரோ அந்த ஸ்ரூதர்வா என்கிற

அரசனைப் பொருளை யாசிப்பதற்காக அடைந்தாரா. அந்த அரசனே அகஸ்தியர் தன்னுட்கெல்லையில் வந்ததை அறிந்து மந்திரிகளோடு (போய்) நன்கு பூஜித்து வரவேற்றான். அரசன் அவருக்கு முறைப் படி அர்க்கியத்தைக் கொண்டுவந்து கைகூப்பி மிக்க அடக்கமுள்ள வனாகி வரவில் விருப்பத்தை வினவினான்.

அகஸ்தியர், 'பூபதியே! எனனைப் பொருளைவேண்டி வந்தவனென்று தெரிந்துகொள். பிறரைத் துன்புறுத்தாமல் சக்திக்குத் தக்கபடி கொடுக்கக்கூடிய பாகத்தைக் கொடு' என்று சொன்னார். பிறகு, அரசன், 'சுற்றறிந்தவனே! வரவு செலவுகள் ஒத்திருக்கின்றன. ஆதலால், இந்தத் தனத்தில் மிச்சமிருந்தால் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று அவருக்குத் தெரிவித்தான். ஸம்புத்தியுள்ள பிராம்மணர், பிறகு, வரவு செலவுகள் ஒத்திருப்பதைக்கண்டு (பொருளைப்) பெற்றுக்கொள்வதில் பிராணிகளுக்கு எல்லாவிதத்தாலும் துன்பம் உண்டாவதை நினைத்தார். அவர் ஸ்ருதர்வாவை அழைத்துக் கொண்டு ப்ரதஸ்வனை அடைந்தார். அவனும் அவர்களைத் தன் தேசத்தினுடைய எல்லையில் விதிப்படி வரவேற்றான். ப்ரதஸ்வன் அவ்விருவருக்கும் அர்க்யத்தையும் பாதயத்தையும் கொடுத்து அனுமதிபெற்று, 'முனிஸ்ரேஷ்டரே! விருப்பத்தைச் சொல்லும். உம்முடைய வரவினால் தன்யனாகிறேன்' என்று அவருடைய வரவில் காரணத்தை வினவினான். அகஸ்தியர், 'பூமி! எங்களிருவரையும் தனத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாக இவரு வந்தவர்களென்று நீ அறி. பிறரைத் துன்புறுத்தாமல் உன் சக்திக்குத் தக்கபடி எங்களுக்குத் தனத்தைக் கொடு' என்று சொன்னார். பிறகு, அரசன், 'வரவும் செலவும் ஒத்திருக்கின்றன. இதை அறிந்து இந்தத் தனத்தில் மிச்சமிருப்பதாகத் தெரிந்தால் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்று அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். பிறகு, ஸம்புத்தியுள்ள பிராம்மணர் வரவு செலவுகள் ஒத்திருப்பதைக் கண்டு பொருளைப் பெறுவதனால் எல்லாவிதத்தாலும் பிராணிகளுக்குத் துன்பமுண்டாவதை நினைத்தார். அதற்குப் பிறகு, அகஸ்தியரும் ஸ்ருதர்வாவும் அரசனான ப்ரதஸ்வனும் மிக்க பொருளுள்ள புருகுத்ஸனுடைய குமாரனை த்ரஸதஸ்யுவை அடைந்தார்கள். மஹாராஜனே! பெரிய மனமுள்ள த்ரஸதஸ்யுவே அவர்களைத் தன் தேசத்தின் எல்லையிலே எதிர்சென்று கண்டு விதிப்படி வரவேற்றான். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவனான (அந்த) ராஜஸ்ரேஷ்டன், முறைப்படி அர்ச்சித்து, பிறகு, எல்லோரையும் வரவின் பரயோஜனத்தை வினவினான். அகஸ்தியர், 'அரசனே!

எவகளைத் தனததில் விருப்பததுடன் இங்கு வந்தவர்களாக நீ அறி. பிறரைத் துன்புறுத்தாமல் சக்திக்குத்தக்கபடி எங்களுக்குப் பொருளைக் கொடு' என்று சொன்னார். பிறகு, அரசன், 'வரவும செலவும் ஒத்திருக்கின்றன. இதை அறிந்து இந்தத் தனததில் மிச்சமிருந்தால் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்று அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். ஸமபுத்தியுள்ள பிராம்மணர், பிறகு, வரவு செலவுகள் ஸமமாக இருப்பதைக்கண்டு (தனததை) க்ரஹிப்பதனால் எல்லா விதத்தாலும் பிராணிகளுக்குத் துன்பமுண்டாவதை நினைத்தார். மகாராஜனே! பிறகு, அந்த அரசர்களனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு வரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு அந்த மஹாமுனிவரை நோக்கி, 'பிராம்மணரே! இவ்வலனென்கிற இந்த அஸுரன் பூமியில் மிகக் தனமுள்ளவனாக இருக்கிறான். அவனை அடைந்து நாடுமல்லாரும் இப்பொழுது பொருளை யாசிப்போம்' என்று இந்த வசனத்தைக் கூறினார்கள். அரசனே! இவ்வலனையாசிப்பதே உசிதமென்று அவர்களுக்கு அப்பொழுது தோன்றியது. பிறகு, அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தவர்களாக இவ்வலனிடம் விரைந்து சென்றார்கள்.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்தாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(இவ்வலன் அகஸ்தியருக்கு ஆடாகச்செய்யப்பட்ட வாதாபியின் மாடீஸ்தீ தைப்பரிமாறியதும், இவ்வலன் வாதாபியை அழைக்க அகஸ்தியர் தாம் அவனை ஜீனாமாக்கியதைச் சொல்லியதும், பயந்த இவ்வலன் பொருள்கொடுத்தலை முன்னிட்டு அவரைக்கொல்ல எண்ணிப் பின்தொடர்ந்ததும், அவர் ஏறாங்காரத் தால் இவ்வலனைச் சாம்பலர்க்கி லோபாமுத் தைக்க ஏராளமான தனத்தைக் கொடுத்து அவளிடத்தில் துண்சாலியான ஒரு பிள்ளையை உண்டுபண்ணியதும்.)

இவ்வலனே அந்த அரசர்கள் மஹரிஷியுடன் சேர்ந்து தன் தேசத்தின் எல்லையில் வந்ததை அறிந்து மந்திரிகளுடன் கூடினவனாக (அவர்களைப்) பூஜித்தான். குருவம்சத்திலுதித்தவனே!

பிறகு, அஸுரர்ஷ்டன், அப்பொழுது நன்றாகப் பக்குவம் பண்ணப்பட்ட பிராதாவான வாதாபியினால் அவர்களுக்கு விருந்து செய்தான். பிறகு, பெரிய அஸுரனை வாதாபி ஆடாகிப் பக்குவம் பண்ணப்பட்டதைக் கண்டு எல்லா ராஜரிஷிகளும் துயரமடைந்தவர்களும் பிரஜைஞாயை இழந்தவர்களும் ஆனார்கள். பிறகு, ரிஷிகளுள் மிகச் சிறந்தவரான அகஸ்தியர், அந்த ராஜரிஷிகளைப் பார்த்தது, 'நீங்கள் துயரமடைய வேண்டாம். பெரிய அஸுரனை நான் பக்ஷிப்பேன்' என்று சொன்னார். பிறகு, மஹரிஷியானவா, அக்ராஸனத்தை அடைந்து அதில் வீற்றிருந்ததா. அஸுரர்ஷ்டனான இவ்வலன் உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு அதனைப் பரிமாறினான். பிறகு, அகஸ்தியரே வாதாபிமாமஸம் முழுமையையும் பக்ஷித்தார்; தாம் பக்ஷித்ததுக் கொண்டே, 'எனக்கு உன்னுடைய அன்னத்தில மிக்க ஆசை இருக்கிறது' என்று சொன்னார். அவர் போஜனம் செய்த பிறகு, இவ்வலனென்கிற அஸுரன், 'வாதாபியே! தவத்தினால் ஜயிக்கப்பட முடியாத இந்த அகஸ்தியர் உன்னை மீறுவதற்குமுன் பலததையும் தேஜஸையும் காண்பித்துக்கொண்டு விழித்துக்கொள்' என்று அவனை அழைத்தான். பிறகு, வாதாபி அவருடைய வயிற்றைப் பிளப்பதற்கு வேகத்தைக் கைக்கொண்டான். பெருந்தவமுள்ள வரும் தேஜஸவிபுமான சும்பமுனிவர் அதனைத் தெரிந்துகொண்டார். தவத்தினால் உக்கிரமானவரும் பகவானுமான அந்தமுனிவர் வீரயத்தால் கர்ஜித்தார்; தேஜஸினால் நன்றாகஜ்வலித்ததுக் கொண்டு, மிகுந்த பரபரப்புடன், 'வாதாபியே! உலகத்தின் சேஷமத துக்காக இதோ என்னால் ஜீர்ணமாக்கப்படுகிறாய்' என்று இவ்வண்ணம் மூன்று முறை சொல்லித் தம் கைதுனியினால் வயிற்றைத் தட்டினார். ஐயனே! பிறகு, மகாதமாவான அந்த அகஸ்தியருக்குக் கர்ஜிக்கின்ற மேகம்போலப் பெரிய சப்தத்தோடு வாயுவானது கீழ் நோக்கிப் புறப்பட்டது. இவ்வலன், 'வாதாபியே! வெளிக்கிளம்பு' என்று திரும்பவும் திரும்பவும் சொன்னான். அரசனே! ரிஷிகளுள் மிகச் சிறந்தவரான அகஸ்தியர், அந்த இவ்வலனைப் பார்த்தது, உரக்கச் சிரித்து, 'எங்கிருந்து வெளிப்படுவதற்கு வல்லவனாவன்? என்னால் அந்த அஸுரன் ஜீர்ணமாக்கப்பட்டு விட்டானன்றோ?' என்று சொன்னார். இவ்வலனோ, பெரிய அஸுரன் ஜீர்ணமாக்கப்பட்டதைக் கண்டு துயரமடைந்தவனானான். அவன், மந்திரிகளுடன் சேர்ந்து கரங்குவித்துக்கொண்டு, 'எதற்காக நீங்கள் வந்தீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன செய்யக்கூடவேன்? சொல்லுங்கள்' என்ற சொல்லைச்

சொன்னான். பிறகு, அகஸ்தியர், அப்பொழுது இவ்வலனைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, 'அஸுர! நீ பிரபுவாக இருக்கிறாய். நாகுகள எல்லோரும் உன்னைத் தனங்களுக்கு உடையவனென்று அறிகிறோம். இவர்கள் அதிக தனமுள்ளவர்களல்லா. எனக்குத் தனத்தில் ஆசை அதிகமாக இருக்கிறது. பிறரைத் துன்புறுத்தாமல் சகதிக்குத் தக்க படி எங்களுக்குப் பாகம் கொடு' என்று மறுமொழி உரைத்தார். பிறகு, இவ்வலன், அந்த ரிஷியை அவமதித்து, 'நான் கொடுக்க விரும்பியதை நீர் அறிகிறீராகில், பிறகு, உமக்குத் தனத்தைக் கொடுப்பேன்' என்ற வசனத்தைச் சொன்னான். அகஸ்தியர், 'அஸுரனே! பெரிய அஸுரனே! இந்த அரசர்கள் ஒவ்வொரு வருக்கும் நீ கொடுக்க விரும்பினவை பதினாயிரம் பசுக்களும் அவ்வளவே பொன்களுமாம். மகாஸுரனே! எனக்கு நீ கொடுக்க விரும்பினவை அவற்றைவிட இரண்டு மடங்கும் ஸ்வர்ணமயமான ஒரு ரதமும் மனோவேகமுள்ள இரண்டு குதிரைகளுமாம்' என்று சொன்னார். இவ்வலனே, முனிவரைப் பார்த்து, 'நீர் என்னை நோக்கிச் சொல்லுகின்றவை அனைத்தும் இருக்கின்றன. பொன்னும் பசுக்களுமாகிய இந்தத் தனமனைத்தையும் கொடுப்பேன். என்னை நோக்கிச் சொல்லிய ஸ்வர்ணமயமான ரதத்தைநான் அறியேன்' என்று சொன்னான். அகஸ்தியர், 'மஹாஸுரனே! பொய்யான வசனம் ஒன்றுகூட என்னுள் முந்திச் சொல்லப்பட்டதில்லை. நன்கு ஆலோசித்தறியக் கடவாய். பொன்மயமான ரதம் இருக்கிறது நிச்சயம்' என்று சொன்னார். கௌந்தேய! ஆலோசித்தபோது அந்த ஸ்வர்ணமயமான ரதம் இருந்தது. பிறகு, அஸுரன் அதிக மனவருத்தமுள்ளவனாக அதிகமான தனத்தைக் கொடுத்தான். பாரத! அந்த ரதத்தில் பூட்டப்பட்ட விவாஜி ஸுவாஜி என்கிற அந்தக் குதிரைகள் அந்தத் தனங்களுடனும் அகஸ்தியருடனும் கூடிய எல்லா அரசர்களையும் ஒரு நிமிஷத்திற்குள்ளாக அகஸ்தியருடைய ஆய்ரமத்தைக் குறித்து விரைவில் சுமந்துகொண்டுவந்தன. இவ்வலனே இந்த அகஸ்தியரைப் பின்தொடர்ந்து கொல்ல விரும்பினான். மகாதேஜஸுவியான அகஸ்தியர் ஹுங்காரத்தால் மகாஸுரனைச் சாம்பலாகச் செய்தார். அப்பொழுது, ராஜரிஷிகள் அகஸ்தியரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டுச் சென்றார்கள். அகஸ்தியமுனிவர் லோபாமுத்திரையினால் விரும்பப்பட்ட எல்லாவற்றையும் செய்தார். லோபாமுத்தரை, 'பகவானே! எனக்கு விருப்பமான அஃ தனைத்தையும் செய்துவிட்டீர். ஒருமுறை சிறந்த பராக்கிரம

முள்ள குழந்தையை என்னிடத்தில் உண்டுபண்ணும்' என்று சொன்னான். அகஸ்தியர், 'கல்யாணி! மங்களகரியே! உன்னுடைய சரித்திரத்தினால் நான் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். குழந்தை விஷயத்தில் ஓர் ஆலோசனையை உனக்குச் சொல்வேன்; அதைக் கேள். உனக்கு ஆயிரம் பிள்ளைகள் வேண்டுமா? அல்லது, ஆயிரம் பிள்ளைகளுக்குச் சமமான நூறுபிள்ளைகள் வேண்டுமா? அல்லது, நூறுபிள்ளைகளுக்குச் சமமான பத்துபிள்ளைகள் வேண்டுமா? அல்லது ஆயிரத்தையும் வெலலக்கூடிய ஒருபிள்ளை வேண்டுமா?' என்று வினவினார். லோபாமுதரை, 'தபோதனரே! ஆயிரம் பிள்ளைகளுக்கு ஸமமான ஒரு புத்திரன் உண்டாகட்டும். கற்றறிந்தவனும்தார்மிகனுமான ஒரு புத்திரன் துஷ்டாகனான பலபிள்ளைகளைக் காட்டிலும் சிறப்புடையவன்' என்று சொன்னார். அந்த முனிவர், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று பரகிஜ்ஞை செய்து ஸரத்தையுள்ளவராகி ஸ்ரத்தையுள்ளவனும் தம்மோடு ஒத்த ஒழுக்கமுள்ளவனான அவனுடன் தக்க சமயத்தில் சேர்ந்தார்.

பிறகு, அந்த அகஸ்தியர் அந்தக் கர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டுக் காட்டுக்கே சென்றார். அவர் காட்டுக்குப்போன பிறகு, காப்பமானது ஏழுவருஷம் வளர்ந்தது. பாரத! ஏழாவது வருஷமும் சென்றபிறகு, அந்தக் கர்ப்பம் மகிமையால் விளங்கிக்கொண்டு த்ருடஸ்யு என்னும் மஹாகவியாகப் பிறந்தது மிக்க தவமுள்ளவனும் தேஜஸுள்ளவனும் மஹானுமான அந்த ரிஷி அங்கங்களுடனும் உபரிஷததுக்களுடனும் கூடிய வேதங்களை ஜபிததுக்கொண்டே அந்த அகஸ்தியரிஷிக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தான். தேஜஸுள்ள அவன் பாலாக இருந்துகொண்டே அந்தப் பிதாவினுடைய வீட்டில் ஸமிததுக்களுடைய சமையைக் கொண்டுவந்தான். அதனால், அவன் இதமவாஹன் என்கிற பெயருள்ளவனானான். அப்படி (வேதமோதலுடனும் ஸமிததுக் கொண்டுவருதலுடனும்) கூடின அந்தப் பிள்ளையைப் பார்த்தது அந்த அகஸ்தியமுனிவர் அப்பொழுது மகிழ்ந்தார். பாரத! அவர் இவ்வண்ணம் உத்தமமானகுழந்தையை உண்டுபண்ணினார். அரசே! அவருடைய பிதருக்களும் விரும்பப்பட்ட உலகங்களை அடைந்தார்கள். பரஜைகளுக்கு அதிபதியே! மஹாராஜனே! அதற்குமேல, இந்த அகஸ்தியருடைய ஆஸ்ரமமானது புத்திமானான அந்தப் புத்திரனுடைய தேஜஸினால் உலகில் க்யாதியை அடைந்தது. வேந்தே! பிரஹ்லாதனுடைய குலத்தில் பிறந்தவனான வாதாபி இப்படி பிராம்மணர்களைக் கொல்பவனும்

துஷ்டபுத்தியுள்ளவனுமாயிருந்தான் ; மகாத்மாவான அகஸ்திய ரால இவ்வண்ணம அழிக்கப்பட்டான். அரசனே ! மகிழ்ததக்க குணங்களுடன் கூடின இந்த ஆஸரமமானது அந்த அகஸ்தியருடையது. புண்யமானதும் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப் பட்டதுமான இந்தப பாகீரதியானது ஆகாயத்தில் காற்றினால் அசைக்கப்பட்ட கொடிததுணிபோல விளங்குகிறது. இந்தப பாகீரதியானது, எப்போழுதும் பள்ளங்களில் ஓடுவதுபோலச சிகரங்களில் நன்கு பரவிகொண்டும் ஸர்ப்பமபோலக கற்களுடைய அடிகளில் மறைந்துகொண்டும் செல்லுகிறது ; தாய்போலத தென்திசை முழுமையும் நனைத்துப் போஷிக்கிறது. ஸமுதரராஜனுக்குப் பிரியமகிஷியாக இந்தக கவகையானது முற்காலத்தில் சிவனுடைய ஜடையினின்று நழுவி விழுந்தது. மிக்க புண்யமான இந்தகதியில் இஷ்டப் படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

தொண்ணூற்றேட்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ப்ருததீர்த்தம் சென்றதும், தசரதாமர் பரகராமருடைய தேஜலைக் கவர்ந்ததையும் பரகராமர் பீதுருக்களின் கட்டளையினால் ப்ருததீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து மீண்டும் அந்தத் தேஜலைப் பெற்றதையும் லோமசர் யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியதும்.)

யுதிஷ்டிர ! மஹாராஜனே ! மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றதும் மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால அடையப்பட்டதுமான இதனை, பரகராமர் எந்தததீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்து (ரகுராமரால்) கவரப்பட்ட அந்தததேஜலைப பெற்றாரோ அந்த ப்ருததீர்த்தமென்று தெரிந்துகொள். பாண்டுநந்தன ! இந்தத தீர்த்தத்தில் நீ ஸஹோதரர்களுடனும் திரௌபதியுடனும் ஸ்நானம் செய்து (ரகுராமருடன்) பகைத்த பரகராமர் தேஜலை எவ்வாறு மீண்டும் அடைந்தாரோ அவ்வாறு துரியோதனனால் கவரப்பட்ட தேஜலை மீண்டும் அடையக்கடவாய்' என்று சொன்னார். பாரதரே ! பாண்டவரான அவர் அந்தப் பிருகு தீர்த்தத்தில் தம்பி மார்களுடனும் பாஞ்சாலியுடனும் ஸ்நானம்செய்து தேவர்களையும்

பிதருக்களையும் திருப்தியடையச்செய்தார். அந்தத்தீர்த்தத்தி னுடைய ரூபமானது காந்தியுள்ள பொருள்களைக்காட்டிலும் அதிக காந்தியுள்ளதாக விளங்கியது. புருஷஸுரேஷ்டரே! (யுகிஷ்டிரர்) பகைவர்களால் சிறிதும் அவமதிக்கமுடியாதவரும் ஆனார்.

ராஜேந்திரரே! பாண்டுபுத்திரரான தர்மராஜர், லோமசரைப் பார்த்தது, 'பகவானே! பிரபுவே! எதற்காகப் பரசுராமருடைய தேஜஸானது அபஹரிக்கப்பட்டதாயிற்று? எவ்வாறு அது மீண்டும பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டது? இதனை வினவுகின்ற எனக்குச் சொல்வீ ராக' என்று வினவினார். லோமசர், 'ராஜேந்திரனே! தாசரதி ராமர் சிறந்தபுத்தியுள்ள பரசுராமா இவர்களுடைய வரலாற்றைக் கேள். விஷ்ணுவானவர் ராவணனுடைய வதத்துக்காகத் தம் சரீரத் தால் மஹாதமாவான தசரதருக்கு ராமரென்கிற புதல்வராகப் பிறந் தார். அதிலிருந்து அந்தவிஷ்ணுவை அயோததியில் தசரதபுத்ர ராகப் பிறந்தவராகக் காண்கிறோம். 1 ரிசீகருடைய பேரரும ப்ருகு வின் ப்ரபௌதாரும் ரேணுகையின்புத்ரருமான (பரசு) ராமர் இகழத் தகாத செய்கைகளுள்ள அந்தத் தாசரதிராமருடைய (பராசுரமத் தைக்) கேட்டு அபபொழுது குதூஹலமுள்ளவராகவும் தசரதகுமார ரான ராமருடைய விர்யத்தை அறிய எண்ணம்கொண்டவராகவும் கூத்திரியர்களை அடக்குவதான அப்படிப்பட்ட திவ்யமானவில்லை எடுத்துக்கொண்டு மறுபடியும் அயோததியை அடைந்தார். தசரதர், அந்தப் பரசுராமர் தம்தேசத்தது எல்லையை அடைந்ததைக்கேட்டுப் பரசுராமருடைய வரவேற்புக்காகத் தம் புத்ரரான ராமரை அனுப்பி னார். குந்தீ நந்தன! அந்தப் பரசுராமர், எதிர்கொண்டுவந்தவரும் ஆயுதம்பிடித்து நிற்பவருமான அந்த ராமரைப்பார்த்தது, பரிகலிக்கிற வர்போல, 'ராஜஸுரேஷ்டனே! பிரபுவே! இந்தவில் எனனால் நெடுங் காலமாக உபயோகிக்கப்பட்டதன்றோ? அரசனே! நீ வல்லமையுள்ளவனாக இருந்தால் பிரயத்தனத்தால் இதனை நானேற்றுவாயாக' என்கிற வசனத்தைச் சொன்னார். இவ்வண்ணம் சொல்லக்கேட்ட (தாசரதிராமர்), 'பகவானே! நீர் (எனனை) அவமதிப்பதற்குத் தகுதி யுள்ளவரல்லீர். கூத்திரியர்களுடைய தர்மத்தில நானும் மிகத் தாழ்ந்தவனல்லேன். இச்சுவாகுவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுக்குப் புஜ பல விஷயத்தில் பிராம்மணர்களிடம் விசேஷமாகப் புகழ்ந்துபேசுவது தக்கதன்று' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் சொல்லுகிற அவ

ரைப் பரசராமர் அப்பொழுது, 'ராகவனே! பெருமை பேசாதே. வில்லில் நானேற்றுவாயாக' எனகிற வசனத்தை உரைத்தார். பிறகு, தசரதகுமாரரான ராமர் ரோஷத்தோடு சிறந்த கூத்ததிரியர்களைப் பிளப்பதான திவ்யமான வில்லைப் பரசராமருடைய கையிலிருந்து வாங்கிக்கொண்டார். பாரத! வியாபாரண ராமர் விளையாடுகிறவர் போல வில்லில் நானேற்றினார். புன்னகைசெய்துகொண்டு நானொலியையும் செய்தார். பிராணிகள் அந்த ஒலியைக்கேட்டு இடியைக்கேட்டுப் பயப்படுவதுபோலப் பயந்தன. பிறகு, தாசரதிராமா 1 அப்பொழுது பரசராமரைப்பார்த்தது, 'பிராம்மணரே! இது நானேற்றப்பட்டது. வேறு எதை உமக்கு நான் செய்யக்கடவேன?' என்று சொன்னார். ஜமதக்னிகுமாரரான ராமர், அந்த மஹாத்மாவான ராமருக்கு, 'இந்த அமபைக காதோரமவரையில் இழு' என்று திவ்யமான ஓர் அமபைக கொடுத்தார். ராமர், இந்த வார்த்தையைக்கேட்டுக் கோபத்தால் ஜ்வலிப்பவர்போலப் பரசராமரைப் பார்த்தது, 'பார்க்கவரே! நீர் அகங்காரத்தால் நிறைந்திருக்கிறீர் என்று கேட்டிருக்கிறேன்; பொறுக்கவும் பொறுக்கிறேன். பிதாமஹருடைய அனுக்ரஹத்தினால், உம்மால், கூத்ததிரியர்களை வென்றதிலிருந்து பராக்ரமமும் விசேஷமாக அடையப்பட்டது. அதனால், என்னை ஏறிந்துபேசுகிறீர்; இது நிசயம். என்னை ஸ்வரூபத்தோடு பாரும். நான் உமக்கு ஞானக்கண்ணைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னார். பாரத! யுகிஷ்டிர! பிறகு, பரசராமர் ராமருடை 1 சரீரத்தில் ஆகிதயர்களையும் வஸுக்களையும் ருதரர்களையும் மருதகணங்களையும் ஸாதயர்களையும் பிதருக்களையும் அக்னியையும் நகூத்திரங்களையும் அவ்வாறே க்ரஹங்களையும் கந்தர்வர்களையும் அரக்கர்களையும் இயக்கர்களையும் நகிகளையும் தீர்த்தங்களையும் பிரம்மமானவர்களும் ஸநாதனர்களும் வாலகில்ய ரிஷிகளையும் தேவரிஷிகளையும் எல்லா ஸமுதரங்களையும் அப்படியே எல்லா மலைகளையும் வஷ்ட்காரங்களையும் யாகங்களையும் உபரிஷ்டத்துக்களையும் வேதங்களையும் 2 சைதன்யமுள்ள லாமங்களையும் தனுர்வேதத்தையும் மேகக்கூட்டங்களையும் மழைகளையும் மினனல்களையும் பார்த்தார். பாரத! பிறகு, பகவானும் விஷ்ணுவுமான அந்த ராமர் அந்தப் பாணத்தைவிட்டாரா (அப்பொழுது) பூதலமானது பெரிய உறகைகளாலும் பெரிய புழுதிமழையாலும் மேகங்களின்

1 இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

2 சரீரமுள்ள.

மழைகளாலும் பூகம்பங்களாலும் பெரிய இடிமுழக்கங்களாலும் நெருப்பிடிகளாலும் நிரம்பியது. ராமருடைய கையால் விடப்பட்ட அந்தப் பாணமானது பரசுராமரை மயங்கியவராகச் செய்து தேஜஸை மாததிரம் போக்கிவிட்டுப் பிரகாசத்தூடன் திருமபிவந்தது. அந்தப் பரசுராமரோ, மயக்கத்தை அடைந்தது, பின்பு, நினைவை மீண்டும் பெற்று, உயிர்திரும்பி வந்தவராகி, விஷ்ணு தேஜஸுள்ளவரான ராமரைத் தண்டனிட்டார். (அந்த) விஷ்ணுவால் விடையளிக்கப்பட்ட அந்தப் பரசுராமர் மறுபடியும் மஹேந்திரமலைக்குச் சென்றார். பெருந்தவமுள்ள பரசுராமர் வெட்கமுள்ளவராகவும் பயந்தவராகவும் அந்தமலையில் வாஸம் செய்தார். பிறகு, ஒரு வர்ஷகாலம் சென்றபின், பிதருக்கள், வல்லமை கவரப்பட்டிருக்கிற பரசுராமரை மதமறறவரும் துக்கமுள்ளவருமாகக் கண்டு, 'புத்திர! விஷ்ணுவை (=ராமரை) எதிர்த்தது (ப்படும) இந்த மனவருத்தமானது நல்ல தன்று. அவர் மூவுலகங்களிலும் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படாத தக்கவரும், நன்குமதிக்காததக்கவரும் அல்லரோ? புத்திரனே! வதூஸரம் என்கிற பெயர்கொண்ட புண்யநதிகளுக்குச் செல்வாயாக அதிலுள்ள தீர்த்தங்களில் ஸநானம் செய்து மீண்டும் சரீரத்தை (=பலத்தை) அடைவாய். ராம! எந்தததீர்த்தத்தில் உன்னுடைய பிரபிதாமஹரான பிருகுவானவர் தேவயுகத்தில் உத்தமமான தவத்தைச் செய்தாரோ அந்தததீர்த்தமானது தீப்தோதம் என்று பிரஸித்திபெற்றது' என்று சொன்னார்கள். கௌந்தேய! ராமர்¹ பிதருக்களுடைய வாக்கியத்தினால் அதை அவ்விதம் செய்தார். பாண்டு நந்தன! இந்தததீர்த்தத்தில் தேஜஸை மீண்டும் அடைந்தார். ஐயா! மஹாராஜனே! முற்காலத்தில் சிறந்த செய்கையுள்ள பரசுராமரால் விஷ்ணுவான ராமரை எதிர்த்து இப்படிப்பட்ட இந்தத் தேஜோ பங்கமானது அடையப்பட்டதாயிற்று' என்று சொன்னார்.

தொண்ணூற்றேன்பதாவது அத்தாயம்.

தீர்த்தயாத்தராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(வ்ருத்ராஸூரனல் துன்புறுத்தப்பட்ட இந்திரன் முதலியவர்கள் பிரம்மதேவரின் கட்டளைப்படி வஜ்ராயுதம் செய்வ தற்காகத் ததீசரை அடைந்து அவருடைய எலும்பை வேண்டியதும், தீவஷ்டா ததீசருடைய எலும்பினால் வஜ்ராயுதத்தைச் செய்ததும்)

யுதிஷ்டிரர், 'பிராமமனோததமரே! புத்திமானான அந்தஅகஸ்தியமகரிஷியினுடைய செய்கைகளின் விரிவை மறுபடியுமே நான்கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று வினவ, லோமசர் சொல்லானார். 'அரசனே! மகாராஜனே! திவ்யமானதும் ஆச்சர்யமானதும் மனிதர்களுடைய சரித்திரத்தைத் தாண்டியிருப்பதுமான அளவிறந்த தேஜஸுள்ள அகஸ்தியருடைய கதையையும் பிரபாவத்தையும் கேள. கிருதபுகத்தில் கோரமானவாகளும் புத்தத்தில் கெட்டமதமுள்ளவர்களும் சூலகேயர்களென்று பிரஸித்தி பெற்றவர்களும் மிக்க பயங்கரர்களுமான அஸூரர்கள் கூட்டங்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் விருதரனை அடுததுப் பலவித ஆபுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு மஹேந்திரன் முதலிய தேவர்களை நோக்கி நாற்புறங்களிலும் (எதிர்த்து) ஓடினா. பிறகு, தேவர்கள் முற்காலத்தில் வ்ருத்தரனைக் கொல்லவில் முயற்சியைச் செய்தார்கள்; இந்திரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரபமாவை அடைந்தார்கள். பிரம்மதேவர், அஞ்சலீபந்தம் செய்துகொண்டிருக்கிற அவர்களனைவரையும் பார்த்தது, 'தேவர்களே! நீங்கள் செய்ய விரும்பின காரியமனைத்தும் எனக்குத் தெரிந்தது. வ்ருதரனைக் கொல்லத்தக்க உபாயத்தைச் சொல்லுவேன். ததீசர் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற உதாரபுத்தியுள்ள ஒரு மஹரிஷி இருக்கிறார். நீங்களெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து அவரை அடைந்து ஒருவரத்தை நன்கு வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். தர்மாத்மாவான அவர் மிக்கபரிதியுள்ள உள்ளத்தோடு உங்களுக்கு அளிப்பார். ஜயத்தை விரும்புகின்றவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களுமான நீங்களனைவரும், 'மூன்று உலகத்துக்கும் நன்மைக்காகத் தேவரிருடைய எலும்புகளைத் தாக்கடவீர்' என்று அவரைக் கேட்கவேண்டும். அவர் சரித்திரத்தை விட்டு எலும்புகளைக் கொடுப்பார். அவருடைய எலும்புகளால் மிக்கபயங்கரமானதும் பெரிய

தும் பகைவர்களைக்கொல்வதும் அச்சந்தருவதும் ஆறுபட்டையுள்ள தும் அச்சந்தரும் பேரொலியுள்ளதுமான வஜ்ராயுதமானது உறுதியாகச் செய்யப்படவேண்டும். இந்நிதரன் அந்த வஜ்ராயுதத்தால் வ்ருத்ரனைக் கொல்லுவான். இதுமுழுமுடியும் உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால், விரைவாகச் செய்யக் கடவீர்' என்று சொன்னார். பிறகு, இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட தேவர்கள், பிரம்மாவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டும் நாராயணரை முன்னிட்டுக் கொண்டும் ததீசருடைய ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றனர். ஸரஸவதி நதியினுடைய அக்கரைபிலிருப்பதும், பலவிதமரங்களாலும் கொடிகளாலும் சூழப்பட்டதும், ¹ஸாமகானம் பண்ணுகிறவர்கள் போன்ற வண்டுகளினுடைய உராததபாடலோசைகளால் முழக்கப்பட்டதும், ஆணகுயில்களுடைய ஒலியுடன் கலந்ததும், சகோரங்களால் ஒலிக்கப்பெற்றதும், புலியின் பயததால் விடுபட்ட எருமைகளாலும் பன்றிகளாலும் ஸ்ருமரங்களாலும் சமரங்களாலும் ஆங்காங்கு ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும், பெண்யானைகளாலும் மதம்பெருகும் துவாரங்களின் வாய்பிளந்திருப்பவைகளும் தடாகங்களில் மூழ்கி விளையாடுகின்றவைகளுமான ஆண்யானைகளாலும் நாற்பக்கங்களிலும் முழக்கப்பட்டதும், பேரொலிசெய்கின்ற சிங்கங்களாலும் புலிகளாலும் முழக்கப்பட்டதும், குகைகளிலும் மலைப்பொந்துகளிலும் படுத்திருப்பவைகளும் பதுங்கி இருப்பவைகளுமான மற்றவைகளாலும் அந்த அந்த இடங்களில் பிரகாசிக்கின்றதும், மனத்திற்கு மிக மகிழ்ச்சியைத்தருகின்றதும், ஸ்வர்க்கததுக்குச் சமமான ஒளிபுள்ளதுமான ததீசருடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தார்கள். அந்தத் தேவர்கள் அந்த ஆஸ்ரமத்தில் சூரியனுக்குச் சமமான காந்திபுள்ளவரும் சரீரத்தால் நேரே வந்த பிரம்மதேவர் போல மிக ஜ்வலிப்பவருமான ததீசரைக் கண்டார்கள். அரசனே! தேவர்கள் எல்லாரும் அவருடைய கால்களில் நமஸ்கரித்து அபிவாதனம் செய்து பிரம்மதேவர் சொல்லியவண்ணம் வரத்தை வேண்டினார்கள். பிறகு, ததீசர், மிக நம்பினவராகி அந்தத் தேவஸ்ரேஷ்டர்களைப் பார்த்தது, 'தேவர்களே! இப்பொழுது உங்களுக்கு எது நன்மையோ

1 'ஸாமகை' என்பது மூலம், 'ஸாமகானம் செய்பவர்களால்' என்பது அதன்பொருள்; உபமான உபமேயங்கள் பெருந்தாமையால், தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, 'ஸாமகானங்கள்' என்றே கொள்ளலாம். ஆர்ஷமாதலால் இவ்வணம் வந்தது என்க.

அதைச் செய்கிறேன். என தேகததையும் நானே விட்டுவிடுகிறேன்' என்று சொன்னார். மனிதர்களுள் மிகச்சிறந்தவரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவருமான அந்தத் ததீசா இவ்வண்ணம் சொல்லித் தம் உயிரை விட்டார். பிறகு, அந்தத் தேவர்கள் மரித்த அந்தத் ததீசருடைய எலும்பைப் பிரமமதேவா உபதேசித்தவண்ணம் எடுத்தார்கள். தேவாசுள மிக்க களிப்புள்ளவாகளாக ஜயத்தினபொருட்டுத் தவஷ்டாவை அடைந்து அந்தக்காரியத்தைச் சொன்னார்கள். தவஷ்டாவோ, அவாகளுடைய சொல்லைக்கேட்டு, மிக்கமகிழ்ச்சியுள்ளவனும் நியமமுள்ளவனுமாகி முயற்சியினால் மிகவும் பயங்கரமான ரூபமுள்ள வஜ்ராயுதத்தைச் செய்தான். அவன், அந்த ஆயுதத்தைச் செய்து ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இந்திரனைப்பார்த்தது, 'தேவனே! இந்தச் சிறந்த வஜ்ரத்தினால் உக்கிரனான தேவசதனுருவை இப்பொழுது சாமபலாகச் செய்வாயாக. பிறகு, பகைவனைக்கொன்ற நீ (தேவ) சுணங்களுடன் ஸ்வர்க்கத்தில நிலைபெற்றுத் தேவலோகம் முழுமையையும் ஸுகமாகப் பரிபாலனம் செய்வாயாக' என்று சொன்னான் தவஷ்டாவினால் அவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட புரந்தரனோ, அதிகஸந்தோஷமுள்ளவனாகவும் நியம முள்ளவனாகவும் அந்த வஜ்ராயுதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

நூறுவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்தராபர்வம். (தோடீச்சி.)

(இந்திரன் வீரத்தனைக் கொன்றதும், அஸுரர்கள் தேவகணங்கள்செய்த துன்பத்தைப் பொறுமல் கடவுள்சென்று உலகத்தை அழிக்க நீச்சயித்ததும்.)

பிறகு, வஜ்ராயுதம் பிடித்தவனும் வலாஸுரனைக் கொன்றவனுமான அவன், தேவர்களால் நாற்புறங்களிலும் பாதுகாக்கப்பட்டவனாகி, ஆகாயத்தையும் பூமியையும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருப்பவனும், பெரிய சரீரமுள்ளவர்களும் ஆயுதமெடுத்தவர்களும் கொடுமுடிகளுடன் கூடிய மலைகளபோன்றவர்களுமான காலகேயர்களால் நான்குபக்கங்களிலும் சூழ்ந்து காக்கப்பட்டிருக்கிறவனுமான வருதரனை எதிர்த்தான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, தேவர்களுக்கு அஸுரர்களோடு உலகத்துக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிற பெரிய யுதமானது ஒரு முகூர்த்த காலம் நடந்தது.

வீரர்களுடைய கைகளால் ஒங்கி வீசப்பட்டவைகளும் சரீரங்களில் போடப்படுகின்றவைகளுமான கதகிகளுடைய சப்தமானது மிக நெருங்கினதாயிற்று. மஹாராஜனே! ஆகாயத்திலிருந்து விழுகின்ற தலைகளால் பூமியானது காம்பிலிருந்து நழுவிவிழ்ந்த பனம் பழங்களால் நிறைந்ததுபோலக் காணப்பட்டது. அந்தக் 1 காலேயர்கள் பொற்கவசங்களைப் பூண்டவர்களும் பரிகங்களை ஆபுதமாகக் கொண்டவர்களுமாகிக் காட்டுத்தீயினால் எரிக்கப்பட்ட மலைகள் போலத் தேவர்களை எதிர்த்ததாகன. சிறந்த வேகமுள்ளவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களும் எதிர்த்தது ஓடிவருகிறவர்களுமான அந்தக்காலேயர்களுடைய வேகத்தைத் தாங்குவதற்குத் தேவர்கள் சக்தியற்றவர்களானார்கள். அந்தத்தேவர்கள் தோற்றுப் பயத்தினால் ஓடினார்கள். ஆயிரம்கண்களுள்ள புரந்தரன், பயந்து ஓடுகின்ற அந்தத் தேவர்களைப்பார்த்து, வருதரனும விருத்தியடையுமெப்பொழுது பெரிய மதிமயக்கத்தை அடைந்தான். காலேயர்களுடைய பயத்தால் நடுக்கமுற்ற தேவனுடையபுரந்தரன் தானே அந்தப் பிரபுவான நாராயணரை விரைவாகச் சரணமடைந்தான். ஸந்தானரான விஷ்ணுவானவர், அந்தஇந்திரன் மதிமயக்கத்தால் கவரப்பட்டதைக் கண்டு அவனுடைய பலத்தை அதிகமாக வருத்திசெய்வவராகி, தம்முடையதேஜஸை இந்திரனிடத்தில் வைத்தார். பிறகு, தேவக் கூட்டத்தார்களும் அப்படியே குற்றமற்ற பிரம்மரிஷிகளும், இந்திரன் விஷ்ணுவினால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதைக்கண்டு, தம்தம் தேஜஸையும் அவனிடம் வைத்தார்கள். அந்தஇந்திரன், விஷ்ணுவினாலும் தேவதைகளாலும் மிக்கபாக்யசாலிகளான ரிஷிகளாலும் நன்றாகத் தேஜஸினால் வருத்தியடையும்படி செய்யப்பட்டுப் பலமுள்ளவகுனான். வருத்தரன் தேவராஜனைப் பலமுள்ளவகை அறிந்து உரத்த சப்தங்களை (வெளியீட்டுககொண்டு) கர்ஜித்தான். அவனுடைய பேரொலியினால் பூமியும் திசைகளும் ஆகாயமும் ஸ்வர்க்கமும் மலைகளும்ஆகிய எல்லாம் அசைந்தன. அரசனே! பிறகு, மஹேந்திரன், கோரமான பேரொலியைக் கேட்டு மிக்க வாட்டமடைந்தவனும் பயத்தில் முழுகினவனு'ம் விரைபவனுமாகி, அந்த வருத்தரனைக் கொல்லும்பொருட்டுப் பெரியவஜ்ரத்தை எறிந்தான். இந்திரனுடைய வஜ்ரத்தால் அடிக்கப்பட்டவனும பொன் மலை தரித்தவனுமான அந்த மஹாஸூரன், முற்காலத்தில் விஷ்ணுவினுடைய கையினின்றிவிடுபட்ட அந்த மந்தரமென்கிற பெரிய சிறந்த

1 கஸ்யபருடைய மனைவியான காலே என்பவளின பிள்ளைகள்.

மலைபோல் விழுந்தான். அந்த அஸுரரோஷ்டன் கொல்லப்பட்ட வுடனே, இந்திரன் பயததால் பீடிககப்பட்டவனாகி ஒரு தடாகத்தினுள் பிரவேசிப்பதற்கு விரைவாக ஓடினான்; தன் கையினின்று வஜ்ராயுதம் விடப்பட்டதைப் பயததால் நினைக்கவில்லை; வருத்ரன் கொல்லப்பட்டதையும் நினைக்கவில்லை. எல்லாதேவர்களும் மஹரிஷிகளும், மகிழ்ந்தவர்களாகவும் மிகக்களித்தவர்களாகவும் இந்திரனைத் துதித்துக்கொண்டு, வஜ்ரததால் அடிககப்பட்டுச் சிதறின மலைபோலக்¹ கொல்லப்பட்ட விருத்ரனைப் பூமியில் கண்டார்கள். தேவர்கள் விரைவாக ஒன்றுசேர்ந்து விருத்ரனுடைய வதத்தினால் வாடியிருக்கிற எல்லா அஸுரர்களையும் கொன்றார்கள். ஒன்று சேர்ந்த தேவர்களால் கொல்லப்படுகின்ற அந்த அஸுரர்கள் பயத்தினால் பீடிககப்பட்டவர்களாகிக் கடலிலேயே பிரவேசித்தார்கள். அளத தற்கரியதும் மீன்களால் நிரம்பியதும் முதலைகளால் மிக நிரம்பியதுமான ஸமுத்திரத்தில நுழைந்து அப்பொழுது தக்க முயற்சியினால் மூவுலகங்களையும் அழிப்பதற்காக ஒன்றுசேர்ந்து ஆலோசனைசெய்தார்கள். புத்திநிச்சயத்தை அறிந்தவர்களான சில அஸுரர்கள் அந்த அந்த உபாயங்களை விரித்துரைத்தார்கள். அங்கே ஆலோசனை செய்கின்ற அந்த அஸுரர்களுக்கு, 'எவர்கள் கல்வியும் தவமும் நிரம்பியிருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய விநாசத்தையே முதலில் செய்யவேண்டும். உலகங்களினதும் தவத்தினால் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவல்லவா? ஆதலால், தவத்தை அழிப்பதற்கு விரைவுபடுங்கள். பூமியில் தவசிகளாகவும் தர்மங்களை அறிந்தவர்களாகவும் தவசிகளையும் தர்மவித்துக்களையும் அறிந்தவர்களாகவும் எவர்கள் இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய வதத்தை விரைவாகவே செய்யவேண்டும். அவர்களழிந்தால் உலகம் அழிந்தது' என்கிற கோரமான எண்ணமானது, அடைவில் செல்லும காலவசத்தால் உண்டாயிற்று. இவ்வண்ணம் எல்லோரும் உலகங்களை அழிப்பதில் புத்திநிச்சயத்தை அடைந்தவர்களாகிப் பெரிய அலைகளோடு கூடியதும் ரத்னங்களுக்கு இருப்பிடமுமான ஸமுத்திரமாகிற தூர்க்கத்தை அடைந்து மிக மனக்களிப்புள்ளவர்களாக இருந்தனர்.

1 இந்த விருத்ரவதம் வேறுவிதமாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது, உத்யோக பாவம் ௩௧-௩௨-ம் பக்கங்களிலும், ஆஸ்வமேதிக பாவம் ௩௦-௩௧-ம் பக்கங்களிலும் காண்க.

ஶுறரோவது அதயாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ர ர ப ர் வ ம் (தொடர்ச்சி.)

(கடலில் மறைந்துகொண்டிருந்த அஸுரர்கள்
இரவுதோறும் வெளிவந்து ஆஸ்ரமங்களி
லுள்ள ரிஷிகணங்களைக் கொன்றதும்,
தேவகணங்கள் நாராயணரைச்
சுரமடைந்ததும்)

அந்தக் காலையர்கள் ஜலங்களுக்கு நிதியும் வருணனுக்கு இருப்பிடமுமான சமுத்திரத்தை அடைந்து முயல்கவகளையும் அழிப்பதில் நன்றாக முயற்சிசெய்தார்கள். அவர்கள் ஆஸ்ரமங்களிலும் புண்யமான ஆயதனங்களிலும் எந்த ரிஷிகளிருக்கின்றீர்களோ அவர்களை எப்பொழுதும் இரவில் மிக்க கோபத்துடன் பகலித் தார்கள். துராதமாக்களான அவர்களாலே வலிவந்தருடைய ஆஸ்ரமத்தில் நூற்றெண்பத்தெட்டுப் பிராம்மணர்களும் வேறு ஒன்பது தவசிகளும் பகலிக்கப்பட்டார்கள். புண்யமானதும் பிராம்மணர்களால் அடையப்பட்டதுமான ச்யவனருடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து கணிகழங்குகளைப் புசிப்பவர்களான தூறுரிஷிகள் தின்னப்பட்டார்கள். துராதமாக்களும் தபோதனர்களைப் பகலிக்கிறவர்களுமான அந்தக் காலையர்கள் இரவில் இவ்வண்ணம் செய்தார்கள்; பகலில் கடலில் பிரவேசித்தார்கள். பரதவாஜருடைய ஆஸ்ரமத்திலும், நியமமுள்ளவர்களும் பிரம்மசர்யமுள்ளவர்களும் காறறைப் புசிப்பவர்களும் ஜலத்தைப் புசிப்பவர்களான இருபதின்மர் கொல்லப்பட்டார்கள். அப்பொழுது, இப்படி நாளடைவில் அந்த அஸுரர்கள் கடலீரின் பலத்தை அடைந்திருந்துகொண்டு இரவில் அந்த எல்லா ஆஸ்ரமங்களையும் பிடித்தார்கள். அனேகம் பிராம்மணக் கூட்டங்களைக் கொல்லுகிற அந்தக் காலையர்கள் காலத்தினால் பற்றப்பட்டார்கள். மனிதர்களுள் சிறந்தவனே! பரிதாபப்படத்தக்க தவசிகளின் விஷயத்தில் இவ்விதம் தொடங்கின இப்படிப்பட்ட அந்த அஸுரர்களை மனிதர்கள் அறியவில்லை. குரூரர்களான அவர்கள் உலகத்தை அழிப்பதன் பொருட்டுப் பூமியில் எங்கும் திரிந்தார்கள். ஆகார நியமங்களால் மெலிந்திருக்கிற முனிவர்கள் உயிர்போன சரீரங்களோடு தரையில் விழுந்திருப்பவர்களாகக் காலையில்

காணப்பட்டார்கள். தசை சூறைந்தவைகளும் ரகத மில்லாதவைகளும் மஜ்ஜையுமும் நரமபுமில்லாதவைகளும் பொருததுக்களற்றவைகளும் எங்கும் சிதறிககிடக்கின்றவைகளும் (சரீரங்களால்) நிறைக்கப்பட்ட பூமியானது, சங்குகளின் குவியல்களால் நிறைக்கப்பட்டது போலிருந்தது. உடைக்கப்பட்ட கலசங்களாலும் அபபடியே ஒடிக்கப்பட்ட ஸருவங்களாலும் இறைக்கப்பட்ட அக்னிஹோதர லாதனங்களாலும் பூமியானது மறைக்கப்பட்டதாயிற்று. உலகமானது வேதாததியனமும் ஹோமமுமில்லாததும் யஜ்ஞங்களும் உதஸவங்களும் காமானுஷ்டானங்களும்மற்றதும் உதஸாஹம நீங்கியதும் காலேயர்களின் பயத்தினால் துன்பமடைவிக்கப்பட்டதும் ஆகியது அரசனே! இவ்வண்ணம அழிகின்ற மனிதர்கள் தங்களைப் காப்பாற்றிககொள்வதில் நோக்கமுள்ளவர்களாகவும் பயந்தவர்களாகவும் பயத்தினால் திக்குக்களில் ஒடினார்கள். சிலர் சூகைகளில் துழைந்தார்கள். சிலர் மலைஅருவிகளை அடைந்தார்கள். சிலர் மரணத்தில் பயந்து பயத்தினாலே உயிரைவிட்டார்கள். இச்சமயத்தில் பெரியவில்லைக் கையில் தாங்கினவர்களான சில சூரர்கள மிக்க மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாகவும் தானவர்களைத் தேடுகின்றவர்களாகவும் அதிக முபறசியைச செயதார்கள். அவர்கள் ஸமுத்திரத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருக்கிற இந்த அஸுரர்களைக் காணவில்லை; அதிக ஸ்ரமத்தையும் அடைந்தார்கள்; அழிவையுமே அடைந்தார்கள். மனிதர்களுக்கு அகிபதியே! உலகமானது யஜ்ஞங்களும் உதஸவங்களும் கர்மானுஷ்டானங்களும் அழிந்து நாசத்தை அடையவே, தேவர்கள் மிக்க துன்பத்தை அடைந்தார்கள். தேவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து மஹேந்திரேடிருந்து பயத்தினால் ஆலோசனை செய்தார்கள்.

பிறகு, அந்தத்தேவர்கள் அனைவரும், ரக்ஷிப்பதில் ஸமர்த்தரும் ரக்ஷகரும் பிரகாசிப்பவரும் பிறப்பில்லாதவரும் எங்கும் வியாபித்திருப்பவரும் வைகுண்டரும் தோலவி அடைவிக்கப்படாதவரும் மதுஸூதனருமான நாராயணரை அடைந்து நமஸ்கரித்தது அப்பொழுது சொல்லலாயினர்: 'பிரபுவே! நீர் எங்களைப் படைத்தவர்; போஷிப்பவர். உலகத்தை அழிப்பவரும் நீர். ஜங்கமஸ்தாவங்களான இந்த உலகம் உம்மால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. செந்தாமரைக்கண்ணரே! மீண்டும் உம்மிடத்திலேயே அந்த உலகம் லயத்தை அடைகிறது. தாமரைக்கண்ணரே! முற்காலத்தில் காணாமற்போயிருந்த பூமியானது,

உலகங்களின் நனமைக்காகப் பன்றிவடிவமெடுத்தது உம்மாள்
ஸமுத்திரத்தினின்று தூக்கிக்கொண்டுவரப்பட்டது. புருஷோத்த
மரே ! முற்காலத்தில மகாவிாயமுள்ளவனும தைதயர்சளுள்
முந்தினவனுமான ஹிரண்யகசிபுவானவன் நருஸிம்ம சரீரத்தை
எடுத்தது உம்மால் கொல்லப்பட்டான். எல்லாப்ராணிகளாலும்
கொல்லமுடியாதவனான பஸி என்கிற மஹாஸூரனும் உம்மால் வாமன
வடிவத்தை அடைந்து முயலகங்களினின்றும் விலக்கப்பட்டான்.
பெரியவிலலுள்ளவனும யஜ்ஞங்களுக்காக கலக்கத்தைச் செய்கிறவனும
சூரனானும் ஜமபனென்று பிரஸித்திபெற்றவனுமான அஸூரனும்
உம்மாலேயே வீழ்த்தப்பட்டான். இவை முதலிய செய்கைகளுக்
குக் கணக்கிலலை. மதுஸூதனரே ! பயததால் நடுக்கமுற்றிருக்கிற
எங்களுக்கு நீரே கதி. தேவ தேவர்களுக்கெல்லாம் அதிபதியே !
ஆகையால், உலகங்களுக்காக உம்மை நினைவு மூட்டுகிறோம். உலகங்
களையும் தேவர்களையும் இந்திரனையும் பெரியபயத்தினின்று காப்
பாற்றுவிக்க; சரணமடைந்தவர்களைப் பாதுகாப்பதில் நீர் ஒருவர்
உறுதியான விரதமுடையவராக இருக்கிறீர்.

நூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ர ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(விஷ்ணு கடலில் மறைந்த அஸூரர்களைக் கொல்வதற்காக அதனை
வற்றச்செய்ய உபாயங் கூறியதும், தேவர்கள் பிரம்மலோகம்
சென்றதும், பிரம்மதேவர்கட்டளைவிலுல் அவர்கள்
அகஸ்தியரிடம்சென்று கடலை வற்றச்செய்ய
வேண்டினதும்.)

உமமுடைய அருளால் 1 நான்குவிதமான பிரஜைகள் எல்
லாம் விருத்தியடைகின்றன. (உம்மால்) போஷிக்கப்பட்ட அந்தப்
பிரஜைகள் ஹவ்யகவ்யங்களால் தேவர்களைப்போஷிக்கிறார்கள். இவ்
வண்ணம் உலகங்கள் ஒன்றை மறறென்று அடுத்தது விருத்தி அடை
கின்றன ; உம்முடைய அருளால் பயமற்றவைகளாக இருக்கின்றன ;
உம்மாலேயே காப்பாற்றப்படுகின்றன. உலகங்களுக்கு இந்தப்
பெரிதான பயம் வந்திருக்கிறது ; எதனால் என்று அறியோம் ; இர
வில் பிராம்மணர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள். பிராம்மணர்கள்
கூணிததுப்போனால் பூமியானது கூடியத்தை அடைந்துவிடும். பிறகு,

1 'தேவா, மனிதா, விலங்கு, தாவரம்' எனபது பழையவுரை.

பூமியானது கூழ்ணித்துவிட்டால், தேவலோகம கூடியததை அடையும். மிக்க பாகுபலமுள்ளவரே! ஜகதபதியே! உமமுடைய அருளால், எல்லா உலகங்களும் உமமாலேயே காப்பாற்றப்பட்டு விநாசத்தை அடையாமலிருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள்.

விஷ்ணுவானவர், ' தேவர்களே! பிரஜைகளுடைய அழிவுக்குக் காரணமனைததும் எனக்குத் தெரிந்தது. உங்களுக்கும் சொல்வேன். மனக்கவலை அறறுக கேளுங்கள். காலேயர்கள் என்று பிரஸித்திபெற்ற மிக்க உக்கிரமான (அஸுரர்களின்) கூட்டங்கள் இருக்கின்றன. விருதான அடுத்தது அந்தக் கூட்டங்களால், உலகமனைததும் நாசமசெய்யப்பட்டது. அந்தக் கூட்டத்தார்கள், புத்திமானான இரத்திரனால விருதான கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, உயிரைப்பாதுகாக்கிறவர்களாகி ஸமுத்திரத்தில பிரவேசித்தார்கள். அவர்கள் கோரமானதும் முதலீகளாலும் க்ராகங்களாலும் நிரம்பியதுமான ஸமுத்திரத்தில பிரவேசித்து உலகங்களை அழிப்பதற்காக இராக்காலத்தில் இவவுலகத்தில் ரிஷிகளைக் கொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் நாசத்தை அடைவிககப்பட முடியாதவர்கள். ஸமுத்திரத்தை அடைந்திருக்கிறார்களா? ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்வதில் உங்கள் எண்ணத்தை நிச்சயிப்பீர்களாக' என்று சொன்னார். அந்தத்தேவர்கள், விஷ்ணுவினால் சொல்லப்பட்ட இந்த வசனத்தைக்கேட்டு அவரையே முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரம்மதேவரை அடைந்து, பிறகு, வணங்கினவர்களாகி, 'எல்லா உலகங்களுடைய அழிப்பதற்காகக் காலேயர்கள் நிச்சயம் செய்கிறார்களா' என்கிற அதே விஷயத்தைத் தெரிவித்தார்கள். ஸநாதநரான பிரம்மதேவர், இவர்களுடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டு மிக்க பிரியத்துடன் இந்தத் தேவர்களைப் பார்த்தது, ' தேவர்களே! அஸுரர்களுடைய செய்கையையும் காலத்தால் தூண்டப்பட்ட காலேயர்களால் மனுஷ்யர்கள் முதலியவர்களின் அழிவையும் நான் அறிந்துகொண்டேன். எவர்கள் காலத்தால் கெடுக்கப்பட்டார்களோ அவர்களுக்கு நாசம் வந்துவிட்டது. ஸமுத்திரத்தை வற்றச்செய்வதில் உபாயத்தை நன்கு சொல்வேன். மிக்க அடக்கமுள்ளவரும் மிதரனுகும் வருணனுக்கும் புத்திரருமான அகஸ்தியர் என்பவர் புகழ்பெற்றிருக்கிறார். நீங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து அவரை அடைந்து இந்தப்ரயோஜனத்தை வேண்டுகொள்ளுங்கள். மிக்க தேஜஸுள்ள அவர் ஒரு கூழ்ணத்தில் பெரியகடலைப் பானம் பண்ணுவதற்குச் சக்தியுள்ளவரல்லரோ? ஸமுத்திரத்தை வற்றச்செய்வதில் அகஸ்

தியரைததவிர வேறு எவன் சுக்தியுள்ளவன்? ஸமுததிரததைவற்றச் செயதாலன்றி வேறுவிதத்தால அந்த அலுரர்கா (அழிக்கப்படக்) கூடியவராகா. ஸமுததிரம வற்றச செய்யப்படடால காலேயர்களைக் கொலவீரகா ' எனனும் பயனுள்ள சொலலைச சொலலினர்.

தேவர்கள், பரமேஷ்டியான பிரமமதேவருடைய இவ்வாறான வசனத்தைக கேட்டு அவரிடம் விடைபெறறு அகஸ்தியருடைய ஆஸ்ரமத்துக்குச சென்றார்கள். அங்கே மஹாதமாவும் ஜ்வலிக்கிறதேஜஸுள்ளவரும் தேவர்களால பிரமமதேவர் உபாஸிக் கப்படுவதுபோல ரிஷிகளால உபாஸிக்கப்படுகிறவருமான அகஸ்தியரைப் பார்த்தாராகா. அவர்கள் மகாதமாவும் (விரதத்திலிருந்து) நழுவாதவரும் ஆஸ்ரமத்திலிருப்பவரும் தரிசாநிகியும் மிதராவருணகுமாரருமான அகஸ்தியரை அடைநது அவருடைய செய்கைகளால் துதிக்கலாயினா. தேவர்கள், 'தேவரீர முற்காலத்தில நகுஷ்ணால் தவிககச செய்யப்பட்ட உலகங்களுக்குக கதியானீர். உலகங்களுக்கு முட்போலிருந்த நகுஷ்ண உம்மால உலகங்களின் நனமைக காகத தேவராஜ பதவியிலிருநது தளளபபட்டான ஸூர்யன தனனைத தாண்டிச செலவதை(ப பொறாமல்) கோபத்தால் மிக வளர்ந்து ஆகாயத்தை அளாவின விந்திய மலையானது உம்முடைய வசனத்தை மீறமாட்டாமல் வளராமலிருக்கிறது. உலகம் இருளால சூழப்பட்ட பொழுது மிருதபுவினால் துன்புறுத்தப்பட்ட பிரஜைகள் உம்மையே காப்பவராக அடைந்து மிகச் சிறந்த ஸுகத்தை அடைந்தார்கள். பயத்தால் நடுக்கமுள்ள எங்களுக்கு எப்பொழுதும் பகவானுன தேவரீர கதியாக இருக்கமீர். ஆதலால், துன்பத்தை அடைந்த நாங்கள தேவரீரிடம் வரத்தை யாசிக்கிறோம். தேவரீர் வரங்களைக் கொடுப்பவரல்லரோ?' என்றனா' என்று சொன்னார்.

நூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(விந்தியமலை வளர்த்தும் அகஸ்தியர் அதனைத் தடுத்தந்தும் காரணமும், தேவர்கள், கடலை வற்றச் செய்யவேண்ட அகஸ்தியர் அவர்களுடன் ஸமுததிரத்திந்திச் சென்றதும்)

யுதிஷ்டிரர், 'மகா முனிவரே! விந்திய மலையானது யாதுகாரணமபற்றிக் கோபம் மூண்டு விரைவாக வளர்ந்தது? நான் இதனை

விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று வினவ, லோமசர் சொல்லலானார் :

‘மலைகளுள் சிறந்ததும் மிக அச்சந்தருவதுமான மேருவென் சிற பொன்மலையை ஸூர்யன் உதயாஸ்தமய விஷயத்தில வலமாகச் சுற்றிவந்தான். அப்படி (சுற்றிவருகிற) அவனைப்பார்த்தது, விந்திய மலையானது, ‘சூரியனே! நீ மேருவைத் தினந்தோறும் அடைந்து பிரதக்ஷிணம் செய்வதுபோல எனனையும் அடைந்து பிரதக்ஷிணம் செய்வாயாக’ என்று சொல்லியது. இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட சூரியன், பிறகு, விந்தியத்தைப் பார்த்தது, ‘பர்வதமே! நான் என னுடைய இசையினால் இந்த மேருவைப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவில்லை. எவரால் இந்த உலகம் படைக்கப்பட்டதோ அவரால் இந்த வழி எனக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது’ என்று மறுமொழி கூறினான். பகைவரை வாட்டுபவனே! இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அந்த விந்திய மலையானது சூரிய சந்திரர்களுடைய வழியைத் தடுக்க விரும்பிக் கோபத்தால் விரைவாக வளர்ந்தது. பிறகு, இந்திரனுள்ளிட்ட எல்லாத தேவர்களும் கூடிப் பெரியமலைகளுள் சிறந்த அந்த விந்தியத்தை அணுகி உபாயத்தால் தடுத்தார்கள். அவர்கள் சொல்லியபடி அந்தமலை செய்யவில்லை. பிறகு, அந்தத் தேவர்கள் ஒன்றுகூடி, தவம் செய் பவரும் தார்மிகர்களுள் மிக மேலானவரும் மிக்க ஆச்சர்யமான வீர்யத்தால் பிரகாசிப்பவரும் ஆஸரமத்திலிருப்பவருமான அகஸ்திய முனிவரை அடைந்தார்கள். அவரைப் பார்த்தது, ‘மஹரிஷியே! மலைகளுள் சிறந்த இந்த விந்தியமானது கோபத்திற்கு வசப்பட்டு ஸூர்ய சந்திரர்களுடைய மார்க்கத்தையும் அவ்வாறே நகஷத்திரங் களுடைய வழியையும் தடுக்கிறது. பிராம்மணோத்தமமே! மஹா பாக்கிய முள்ளவரே! உம்மைத் தவிர வேறு ஒருவரும் அதனைத் தடுப்பதற்கு வல்லவரல்லர். ஆதலால், அதனைத் தடுப்பீராக’ என்று அந்த விஷயத்தை உரைத்தார்கள். பிராம்மணர், தேவர் களுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, விந்தியத்தைக் குறித்துச் சென்றார். அந்த அகஸ்தியர், மனைவியுடன் விந்தியத்தை அடைந்து ஸம்பத்திலிருந்துகொண்டு, ‘பர்வதோத்தம! நான் உன்னால் வழி விடப்பட விரும்புகிறேன். ஒரு கார்யத்தினால் தென் திசையைக் குறித்துச் செல்லுவேன். நான் திரும்பிவரும் வரையில் (வளராமல் என்னை) எதிர்பார்த்திரு. மலைகளுள் சிறந்தவனே! நான் திரும்பி வந்த பிறகு, உன் இஷ்டப்படி வளரக்கடவாய்’ என்று சொன்னார். பகைவர்களை அழிப்பவனே! அந்த வருணகுமாரரான அகஸ்தியர்

விந்தியமலையோடு இவ்வாறு உடன்பாட்டைச் செய்து (சென்றவர்) தென்னாட்டினின்று இன்னும் திரும்பிவரவில்லை. அரசனே! விந்தியமலையும அகஸ்தியரிடம் பயத்தினால் தன அங்கத்தை ஒடுக்கிக் கொண்டு வளராமல் இருக்கிறது. நீ என்னைக் கேட்டதும் அகஸ்தியருடைய பிரபாவத்தால் விந்தியமலை வளராமலிருப்பதுமான இந்த விஷயமனைததும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அரசனே! அகஸ்தியரிடத்தினின்று வரத்தைப்பெற்று எல்லாத் தேவர்களாலும் எவ்வாறு காலையர்கள் நாசம் பண்ணப்பட்டார்களோ அதை விருத்தாத் தத்தைச் சொல்லுகின்ற எனனிடத்தினின்று கேட்பாயாக.

அகஸ்தியர் தேவர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, 'நீங்கள் எதற்காக என்னிடம் வந்திருக்கின்றீர்கள்? என்னிடத்தினின்று எந்த வரத்தை விருமபுகிறீர்கள்?' என்று வினவினார் பிறகு, அந்த முனிவரால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட தேவர்களைவரும் புரந்தரனை முன்னிட்டுக் கைகூப்பிக்கொண்டு முனிவரைப்பார்த்து, 'மஹாதமாவே! மஹாஸமுத்திரம் உமமால்முடிக்கப்படுவதை விருமபுகிறோம். இப்படி காரியமானது செய்யப்பட்டால், பிறகு, காலத்தால் பற்றப்பட்ட அந்தத்தேவசதருக்களைப் பந்துவாக்கவகளோடு கூடக் கொல்வோம்' என்று சொன்னார்கள். முனிவர், தேவர்களுடைய மொழியைக்கேட்டு, 'அப்படியே உங்களுடைய விருப்பத்தைச் செய்வேன். உலகங்களுக்கும் பெரியஸூகத்தை உண்டுபண்ணுவேன்' என்று சொன்னார். நல்லவிரதமுள்ளவனே! இவ்வாறு கூறிவிட்டு, பிறகு, தவத்தினால் வித்தியடைந்தரிஷிகளோடும் தேவர்களோடும் கூட நதிகளுக்கு நாதனை ஸமுத்திரத்தைக்குறித்துச் சென்றார். மனிதர்களும் உரகர்களும் கந்தர்வர்களும் இயக்கர்களும் கிம்புருஷர்களும் அந்த ஆச்சர்யத்தைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவாகளாக அப்படியே அந்த மஹாதமாவைப் பின்தொடர்ந்தாகள. பிறகு, (அவர்கள்) ஒன்றுசேர்ந்து பயங்கரமாக முழங்குகின்ற ஸமுத்திரத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். அகஸ்தியரோடு கூடியவர்களும் கந்தர்வர்களோடும் மஹாரகர்களோடுங் கூடியவர்களுமான தேவர்களும் மஹாபாக்கியசாஸிகளான ரிஷிகளும் அலைகளால் நரத்தனஞ்செய்வதுபோலவும் காற்றினால் துள்ளிக்குதிப்பதுபோலவும் நுரைக்கூட்டங்களால் நகைப்பதுபோலவும் இருப்பதும் குகைகளில இடறிவிழுவதும் பலவிதமுதலைகளால் நிரம்பினதும் பலவகைப் பறவைக்கூட்டத்தோடு கூடியதுமான ஸமுத்திரத்தை அடைந்தார்கள்.

நூற்றாண்காவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(அகஸ்தியர் கடலைக் குடித்ததும், தேவர்கள் அஸுரர்களைக் கொன்றதும், தேவர்கள் மறுபடியும் கடலை நிரப்புவதற்காகக் குடித்த நீரை வேளியில் விடும்படி அகஸ்தியரை வேண்டினதும், அவர் அந்த நீரை ஜீர்ணமாக்கிவிட்டதாகச் சொல்ல அவர்கள் அதற்காகப் பிரம்ம தேவரை வேண்டியதும்.)

மிதராவருணர்களுக்குப் புத்திரரும் பகவானுமான அந்த ரிஷியானவர், ஸமுத்திரத்தை அடைந்து கூடியிருக்கிற தேவர்களையும் வந்திருக்கிற ரிஷிகளையும் பார்த்தது, 'இதோ நான் உலகங்களின் நன்மைக்காக ஸமுத்திரத்தைப் பானம்பண்ணுகிறேன். நீங்கள் செய்ய வேண்டியதை விரைவில் செய்யுங்கள்' என்று சொன்னார். (தவத்தினின்று) நமுவாதவரான அகஸ்தியர், இவ்வளவு வசனத்தைச் சொல்லிக் கோபமுள்ளவராகி எல்லா உலகமும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஸமுத்திரத்தைக் குடித்தார். அப்பொழுது அந்தக்கடல்குடிக்கப்படுவதைப் பார்த்து இந்திரனுள்ளிடட தேவர்கள் அதிக ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள்; 'உலகங்களை நிலைநிறுத்துகிறவரே! நீர் எங்களைப் பாதுகாப்பவர். உலகங்களையும் படைப்பவர். உம்முடைய அணுகரஹத்தினாலே தேவர்களுடன்கூடின உலகமானது அழிவை அடையாமலிருக்கவேண்டும்' என்று ஸதேவத்திரங்களால் பூஜையும் செய்தார்கள். மஹாத்மாவான அவர், தேவர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவரும் எங்கும் கந்தர்வர்களுடைய தூரியவாத்தியங்கள் ஒலிக்காத தேவலோகத்து மலர்களால் இறைக்கப்படுகின்றவருமாகி, மஹா ஸமுத்திரத்தை ஜலமற்றதாகச் செய்தார். மஹாஸமுதரம் நீரில்லாததாகச் செய்யப்பட்டதைக்கண்டு, தேவர்கள் அனைவரும் மிக்கமனக்களிப்புள்ளவர்களாகவும் தளராத பலமுள்ளவர்களாகவும் திவ்யமான சிறந்த ஆயுதங்களை எடுத்து அந்த அஸுரர்களைக் கொன்றார்கள். மஹாதமாக்களும், மிக்கபலமுள்ளவர்களும், வேகமுடையவர்களும், உரக்க லிம்மநாதம் செய்பவர்களுமான தேவர்களால் கொல்லப்படுகின்ற அந்த அஸுரர்கள் மஹாத்மாக்களும் வேகமுள்ளவர்களுமான தேவர்களுடைய வேகத்தைத் தாங்குவதற்கு அப்பொழுது

சக்தியற்றவர்களாணர்சன. பாரத! தேவர்சனால் வதமசெய்யப்படுகின்ற அந்தத தானவர்கன பயங்கரமான சபதமுள்ளவர்களாக மிக்ககோரமான யுத்தத்தை ஒருமுகூததகாலம செய்தார்கள். மனததையடககின ரிஷிகளால் முந்தியே தவததினால் எரிக்கப்பட்டவர்களும் சக்தியினால் மிகமுயல்கினறவர்களுமான அந்த அஸுராகள் தேவர்களால் நாசமபண்ணப்பட்டாகன. பொற பதக்கம் தரிததவர்களும் குண்டலங்கலையும தோளவலையும தரிததவர்களுமான அந்த அஸுரர்கள் கொலலப்படடுப பூததிருககின்ற பலாசமாங்கல்போல அதிகமாகப பிரகாசிததார்கள். புருஷோத்தமனே! பிறகு, கொல்லப்பட்டவர்கள்போக மிகுந்திருக்கினற சில காலையர்கள் பூதேவியைப் பிளந்துகொண்டு பாதாள தலததை அடைந்தார்கள். தேவர்கள், தானவர்கள் கொல்லப்பட்டதைப் பார்த்து, ரிஷிகளுள் சிறந்த அவரைப் பலவித வசனங்களால் மகிழ்விததார்கள்.

தேவர்கள், 'மிக்க புஜபலமுள்ளவரே! தேவரீருடைய அருளால் உலகங்கள் அதிகமான ஸுகததை அடைந்தன. கொடிய பராக்ரமமுள்ள காலையர்களும் தேவரீருடைய தேஜஸினால் கொல்லப்பட்டார்கள். மகாபாஹுவே! உலகங்கலை நிலைநிறுத்து பவரே! கடலை நீரால் நிரப்புவிராக. உலகங்கலைக் காப்பவரே! உம்மால் பானம்பண்ணப்பட்ட ஜலததை மீண்டும் இந்தக்கடலில் விட்டுவிடும்' என்ற இந்த வசனததை உரைத்தார்கள். இவ்வாறு சொல்லக் கேட்டவருட் ரிஷிகளுள் சிறந்தவருமான அகஸ்தியபகவான், அப்பொழுது இந்திரனுடன்கூடியவர்களும் ஒன்று சேர்ந்தவர்களுமான அந்தத் தேவர்கலைப்பார்த்து, 'என்னால் அந்தததீர்த்தமானது ஜீர்ணம் செய்யப்பட்டுவிட்டது. கடலைநிரப்புவதன்பொருட்டு முயறசியடைந்த நீங்கள் வேறு உபாயததை ஆலோசியுங்கள்' என்று மறுமொழி கூறினர். மனத்தை அடக்கிய மகரிஷியினுடைய இந்த வசனததைக்கேட்டு ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்ற தேவாகள் ஆசசரியமுள்ளவர்களும் துயரமுள்ளவர்களும் ஆணர்கள். மஹாராஜனே! எல்லாப்ரஜைகளும் ஒருவரிடத்தொருவர் அனுமதிபெற்று ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான அகஸ்தியரை வணங்கி வந்தபடியே திரும்பிச்சென்றார்கள். தேவர்கள் ஸமுத்திரததை நிரப்புவதன்பொருட்டு விஷ்ணுவுடன்கூட மறுபடியும் மறுபடியும் ஆலோசனைசெய்து பிரம்மதேவரை அடைந்தார்கள். அந்தத தேவர்கள் எல்லோரும் விஷ்ணுவுடன் பிரம்மதேவரை அடைந்து

கைகுவீததுகொண்டு ஸமுததிரததை நிரப்புவதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள்.

நூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிரம்மதேவர் பகீரதனுல் ஸமுத்திரம் நிரப்பப் படுமென்றதும், யுதிஷ்டிரர் வினவ, லோமசர் ஸகரனுகீதப்பள்ளைகள்பிறந்ததைச் சொல்லியதும்)

அரசனே! உலகங்களுக்குப் பிதாமஹரான பிரம்மதேவர், ஒருவகு திரண்டுவந்திருக்கிற தேவர்களைத் தேற்றிக்கொண்டு அப்பொழுது, 'தேவர்களே! நீங்கள்னைவரும் இஷ்டப்படி விருமபின இடத்துக்குச் செல்லுங்கள். வெகுகாலங்கழிந்தபிறகு ஸமுததிரமானது தனது நிலைமையை அடையும். மஹாராஜனான பகீரதன் ஞானிகளைக் காரணமாகச்செய்து ஜலப்பெருக்குக்களால் ஸமுததிரததைத் திரததங்களுக்கு நிதியாக நிரப்புவான்' என்று உரத்த குரலுடன்கூடிய வாகுகினால் சொல்லினார். தேவஸ்ரேஷ்டாக்களை வரும் பிதாமகரின் சொல்லைக்கேட்டு (உரிய) காலங்கூடுவதை எதிர்பார்க்கின்றவர்களாக வந்தபடியே திரும்பிச்சென்றார்கள்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'பிரம்மணரே! முனிவரே! இந்தக்கடலை நிரப்புவதில் எவ்வாறு ஞானிகள் காரணமானார்கள்? இந்த விஷயத்தில் காரணம் என்ன? பகீரதனுடைய பரிஸ்ரமத்தினால் எவ்வாறு ஸமுததிரம் நிறைக்கப்பட்டது? தபேதனரே! பிரம்மணரே! உம்மால் சொல்லப்படுகின்ற அரசாக்களுடைய இந்த உத்தமசுரீத திரததை நான் விஸ்தாரமாகக் கேட்கவிருப்புகின்றேன்' என்று சொன்னார். மஹாதமாவான தர்மராஜரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பிரம்மணோத்தமர், மஹாத்மாவான ஸகரனுடைய மகிமையை எடுத்துரைத்தார். லோமசர், 'ரூபத்துடனும் செளரியத்துடனும் பலத்துடனும் கூடின ஸகரன் என்கிற அரசன் இஷ்டவாகுவம்சத்தினரின் குலத்தில் உதித்தான். பிரதாபமுள்ளவனான அவன் புத்திரனில்லாதவனாக இருந்தான். பாரத! அவன் ஹை ஹயர்களுடும் தாலஜங்கர்களையும் நாசம்செய்து அரசர்களை வச

மும் செய்து தன் ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பரதரேறே! அவனுக்கு அழகினாலும் யௌவனத்தினாலும் கர்வ முடையவர்களான வைதர்ப்பி, சைப்யை என்னும் இரண்டு மனைவிகளா இருந்தார்களா. ராஜேந்திரனே! அந்த அரசன் புத்திரர்களை விருமபினவனாக மனைவிகளுடன் கைலாஸகிரியை அடைந்து பெருந்தவம புரிந்தான். யோகத்துடன்கூடி மிகப் பெருந்தவமபுரிகிற அவன் மிகக் மகிமைபுள்ளவரும் மூன்றுகண்களுள்ளவரும் முப்புறங்களை அழித்தவரும் சங்கரரும் பவரும் ஈசானரும் பினாகமென்கிற விலைத தாங்கியவரும் சூலத்தைக் கையில் ஏந்தியவரும் ¹ மங்களாநுபியும் உக்ரமான (கணங்களுக்குக்) தலைவரும் பல ரூபங்களுள்ளவரும் உமையவளுக்கு நாயகருமான பரமசிவனை அடைந்தான். புஜபலவிக்க அந்த அரசன் வரததைக்கொடுப்பவரான அவரைப் பார்த்தவுடனே, மனைவிகளுடன் சேர்ந்து நமஸ்காரம் செய்து புத்திரன் வேண்டினென்று வேண்டிக்கொண்டான்.

பிரீதியுள்ள ஹரர், மனைவிகளுடனிருக்கும் அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டனைப் பார்த்து, 'அரசனே! சிறந்த மனிதர்களுள் சிறந்தவனே! உன்னால் இந்த முகூர்த்தத்தில் நான் வரம் வேண்டப்பட்டேனாதலால், சூரர்களும், மிகக் கொழுப்புள்ளவர்களுமான அறுபதிபிரம் பிள்ளைகள் ஒரு மனைவியினிடம் உண்டாவார்கள். அரசனே! அவர்களெல்லாரும் சேர்ந்து நாசமடைவார்கள். வம்சத்தைத் தரிக்கிற சூரனை ஒருபுத்திரன் ஒருமனைவியினிடத்தில் உண்டாவான்' என்றார். நுத்திரர் அவனுக்கு இவ்வண்ணம்கூறி அவ்விடத்திலேயே மறைந்தார். அந்த ஸகரராஜனும் மனைவிகளுடன் கூடத் தன் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றான். அந்த இடத்தில் அவன் அப்பொழுது மனம் மிகக்களித்தவனும் சிவனுடைய வரத்தால் அடையப்பட்ட காலத்தை எதிர்பார்க்கின்றவனுமாகிக் காலத்தைக் கழித்தான். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவர்களான வைதர்ப்பி சைப்யை என்னும் அவனுடைய இரண்டு மனைவிகளும் கர்ப்பிணிகளானார்கள். பிறகு, வைதர்ப்பியானவள் வெகுகாலம் சென்றபிறகு, சுரைக்காய்போன்ற கர்ப்பத்தைப் பெற்றாள். சைப்யையும் தேவன்போன்ற ரூபமுள்ளவனும் புத்தென்னும் நாகத்தினின்று காப்பவனுமான ஒருகுமாரனைப் பெற்றாள். அந்த அரசன் அப்பொழுது சுரைக்காய்போன்ற கர்ப்பத்தை எறிந்துவிடுவதற்கு மனத்தில் எண்ணினான். அரசே! பிறகு, 'ஸாஹஸம்

¹ பொருள் இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

செய்யாதே. புத்திரர்களை நீ எறிந்துவிடத் தக்கவனல்லே. சரகக் காயின் நடுவினின்று விததுகளை வெளியில எடுத்தது நெய்யினால் நிறைக்கப்பட்டவையும் ஸமீபத்தில்¹ ஆஷ்டியுடன் கூடியவையுமான பாத்திரங்களில் தனித்தனி போட்டு முயற்சியுடன் பாதுகாக்கக் கடவாய். அரசே! பிறகு, அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளை அடைவாய். நராதிபனே! உனக்கு மஹாதேவரால் இந்த முறையாகப் புத்திரோதபத்தியானது கொடுக்கப்பட்டது. உன்னுடைய புத்தியானது, இதைவிட்டு, வேறுவிதமாகவேண்டாம்' என்று ஆகாயத்தினின்று உண்டானதும் கம்பீரமான குரலுள்ளதுமான வாகைக்கேட்டான்.

நூற்றூறுவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்திராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(யாகதீகைஷ்பெற்ற ஸகரன்கட்டளைப்படி அவனுடைய அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகள் ததிரையைத் தீரியவிட்டதும், அது கடற்கரையில் மறைந்ததும், பிதாவின் நியமனப்படி ததிரையைத்தேடிக்கடற்கரையைத் தோண்டின ஸகரபுத்திரர்கள் பாதாள லோகத்தில் கபிலர் தவம்புரிவதையும் பக்கத்தில் ததிரை தீரிவதையும் கண்டதும்)

பரதர்களுள் சிறந்தவனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனான அந்த அரசன் ஆகாயத்தில் தோன்றின இந்த வாகைக்கேட்டு ஸ்ரத்தையுள்ளவனாகி, பிறகு, ஆகாயவாக்குச சொல்லியவண்ணம் அதனைச் செய்தான். பிறகு, அரசன் அநதக் கர்ப்பபிண்டத்தினின்று விததுக்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்தது, பிறகு, எல்லாப்பாகங்களையும் நெய்யினால் நிரப்பப்பட்ட குடங்களில் வைத்தான்; புத்திரர்களைப் பாதுகாப்பதில் ஊக்கமுள்ளவனாக வளர்ப்புத்தாய்மாரிடமும் ஒருவரிடம் ஒருகுடம்வீதம் கொடுத்தான். பிறகு, நெடுங்காலம் கழித்து அந்தக் குடங்களிலிருந்து மஹாபலசாலிகளான (புத்திரர்கள்) எழுந்திருந்தார்கள். அரசே! ஒப்பற்ற வல்லமையுள்ள ராஜரிஷி

¹ 'ஸொவஸெஷெஷு' எனபது மூலம்; 'In steaming vessels' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

யான அவனுக்கு ருத்ரருடைய அருளால் அறுபதினாயிரம்பிள்ளைகள் உண்டானார்கள். பயங்கரமானவாகுளும் கொடிய செய்கையுள்ளவர்களும் ஆகாயத்தில ஸஞ்சரிப்பவாகுளும் பலராயிருப்பதனால் தேவர்களுள்ளிடட எல்லா உலகங்களையும் அவமதிக்கின்றவர்களும் சூரர்களும் போர்புரிகிறவர்களும் அவர்கள் தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அரசுகளையும் எல்லாப்பிராணிகளையும் துன்பமசெய்தார்கள். மந்தபுத்தியுள்ளவர்களான ஸாகரர்களால் அப்பொழுது வதம் செய்யப்படுகின்ற ஜனங்கள், எல்லாதேவர்களோடும்கூடிய பிரம்ம தேவரைச் சரணமடைந்தார்கள். மஹா பாக்யமுள்ளவரும் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹருமான பிரம்மதேவர், அவர்களைநோக்கி, 'தேவர்களே! நீங்களெல்லாரும் உலகத்து ஜனங்களுடன் கூட வந்தவண்ணம் திரும்பிசெல்லுங்கள். தேவர்களே! தங்களால் செய்யப்பட்ட தீவினைகளால் ஸாகரர்களுக்குச் சிறிதுகாலத்திலேயே மிக்ககோரமான பெரிய அழிவு உண்டாகும்' என்று சொன்னார். மனிதர்களுக்கு அகிபதியே! இவ்வாறு சொல்லுகேட்ட அந்த தேவர்களும் உலகத்து ஜனங்களும் பிதாமஹரிடம் அனுமதிபெற்று வந்தவண்ணம் திரும்பிசென்றார்கள். பரதார்களுள் சிறந்தவனே! பிறகு, நெடுங்காலம் சென்றபோது, வியாவான ஸகராஜன் அப்புவமேதத்தில் தீக்கூடுபெற்றான். அரசே! அவனுடைய குகிரையானது பெரிய உதஸாஹமுள்ள எல்லாப் புத்திரர்களாலும் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டுத் தன்னிஷ்டப்படி திரிவதாகப் பூமியில் ஸஞ்சரித்தது. அந்தக் குகிரையானது, முயற்சியுடன் காக்கப்பட்டும், ஜலமற்றதும் பயங்கரமான காட்சியுள்ளதுமான ஸமுத்திரத்தை அடைந்து அந்த இடத்திலேயே மறைந்துபோயிற்று. ஐயனே! பிறகு, அந்த ஸாகரர்கள், உத்தமமானகுகிரையானது கவரப்பட்டதென்றெண்ணித் தந்தையிடம் திரும்பிவந்து, குகிரை கவரப்பட்டுக் காணாமல் போனதைச் சொன்னார்கள். அவன், 'பிள்ளைகளே! குகிரையை எல்லாத்திசைகளிலும் தேடுங்கள்' என்று சொல்லினான். மஹாராஜனே! பிறகு, அந்தஸாகரர்கள் பிதாவினுடைய (விருப்பத்தை) அறிந்து அந்தக்குகிரையைப் பூதலமுமுமையும் எல்லாத்திசைகளிலும் தேடினார்கள். பிறகு, (பிரிந்துசென்ற) அந்த ஸாகரர்களெல்லாரும் ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்தும் குகிரையையும் குகிரையைக் கொண்டுபோனவனையும் அறியவேயில்லை.

பிறகு, (ஸாகரர்கள்,) திரும்பிவந்து பிதாவின் முன்னிலையில் கைகுவித்துக்கொண்டு, 'மனிதரைக்காப்பவரே! அரசரே! மகி

பதியே! உம்முடைய உத்திரவினால் எங்களால் ஸமுத்திரங்களுடனும் காடுகளுடனும் தீவுகளுடனும் கூடியதும் நதிகளுடனும் நதங்களுடனும் குகைகளுடனுஞ் சேர்ந்ததும் மலைகளுடனும் காட்டுவெளிகளுடனும் இருப்பதுமான பூமிமுழுவதும் தேடப் பட்டுவிட்டது. குதிரையையும் குதிரையைக் கொண்டுபோனவனை யுமே நாடகன அறியோம்' என்று சொன்னார்கள். அரசனே! அவர்களுடைய சொல்லையே கேட்டு அந்த அரசன் கோபத்தினால் மயங்கி அப்பொழுது தெய்வவசத்தால் அவர்களெல்லாரையும் பார்த்தது, 'திருமபிவராமலிருப்பதன்பொருட்டுச் செல்லுங்கள். மீண்டும் குதிரையைத் தேடுங்கள். புத்திரர்களே! யாகததுக் குரிய அநதக்குதிரையின்றி நீங்கள் திரும்பிவரக்கூடாது' என்ற சொல்லைச் சொன்னான். அந்தஸகரகுமாரர்கள், பிதாவினுடைய கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டு மறுபடியுமே பூமியினதையையும் தேடத்தொடங்கினார்கள். பூமியைக்காப்பவனே! பிறகு, அந்த வீரர்கள் பூமி தோண்டப்பட்டிருப்பதையும் ஸமுத்திரத்தில் குதிரையினுடைய காலடியையும் வழியையும் கண்டார்கள். ஸகர குமாரர்கள் அந்தப்பிலத்தை அடைந்து முயற்சியைக்கைக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தைக் குந்தாலிகளாலும் முஸலங்களாலும் தோண்டினார்கள். சேர்ந்திருக்கிறஸகரர்களால் வெட்டப்படுகிற அந்த வருணையுமான கடலானது எங்கும் பிளக்கப்படுவதாகி மிக அதிகமான துன்பத்தை அடைந்தது. ஸகரர்களால் துன்பப்படுத்தப்படுகின்ற அஸுர்களும் உரகர்களும் அரக்கர்களும் பலவிதமான பிராணிகளும் துன்பஒலியைச் செய்தனர். நூறு நூறுகளும் ஆயிரமாயிரமாகவும் பிராணிகள் தலையறுக்கப்பட்டவைகளும் உடலற்றவைகளும் முழங்கால எலும்புகளும் தலைகளுமுடைந்தவைகளுமாகக் காணப்பட்டன. அவர்களுக்கு இப்படி ஸமுத்திரத்தை வெட்டுவதிலேயே மிகநெடுங்காலம் சென்று விட்டது; குதிரையும் காணப்படவில்லை. அரசனே! பிறகு, மிக்ககோபமுள்ளவர்களான ஸகரகுமாரர்கள் ஸமுத்திரத்தின் வடகிழக்கான இடத்தில் பாதாளத்தைப்பிளந்து பின்பு அந்த இடத்தில் பூமியில ஸஞ்சரித்ததுக்கொண்டிருக்கிற குதிரையையும் மஹாத்மாவும் தேஜஸுகளின் கூட்டமாக இருப்பவரும் (ஒப்பு), உயர்வு அற்றவருமான கபிலரையும் கண்டார்கள். ஜ்வாலைகளால் அக்சி பிரகாசிப்பதுபோலத் தேஜஸினால் பிரகாசிக்கின்ற அந்தக் கபிலரைக்கண்டு ஸகரகுமாரர்களனைவரும் ஆச்சர்யம் அடைந்தவர்களானார்கள்.

1 நூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(குதிரையைத் திருடினவரென்றெண்ணிக் கொல்லவந்த ஸாகரர்களைக் கபிலர் கண்ணழலால் சாம்பலாக்கியதும், ஸகரன் கட்டளையினால் புறப்பட்ட அம்சுமான் கபிலரை மகிழ்வித்துக் குதிரையைக் கொண்டுவந்து ஸகரனுடையயாகத்தை நிறைவேற்றியதும், ஸகரனும் அம்சுமானும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தபிறகு தீலீபன் கங்கையைப் பூமீயீல் கொண்டுவர முயன்றும் நிறைவேறாமலே ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்ததும்.)

அரசனே! அவர்கள் அந்தக்குதிரையைக்கண்டு மயிர்சிவிர்த்தவர்களும் காலததால்தூண்டப்பட்டவர்களும் மஹாத்மாவான கபிலரை அவமதித்தது மிகுந்தகோபமுள்ளவர்களும் குதிரையைக் கைப்பற்றுவதில் விருப்பமுள்ளவாகளுமாகி, மஹாத்மாவான கபிலரை அலக்ஷயம்செய்து எதிர்த்தது ஓடினார்கள். மஹாராஜனே! பிறகு, முனிஸ்ரேஷ்டரான கபிலர் கோபங்கொண்டார். எந்த முனிபுங்கவரான கபிலரை வாஸுதேவரென்று சொல்லுகிறார்களோ ரிஷிகளுள்மேன்மையுள்ளவரும் மிகப்பெரியதேஜஸுள்ளவருமான² அவா தம்கண்ணை விகாரப்படுத்தி (அதிலுண்டான) தீயை அவர்களின்மீது தாக்கச்செய்து மதியற்றவர்களான அந்த அறுபதினாயிரம் ஸாகரர்களையும் ஒரேஸமயத்தில் எரித்தார். அவர்கள் சாம்பலானதைக்கண்டு மஹாதபஸ்வியாகிய நாரதர் ஸகரனிடம் வந்து அவனுக்கு அதனை உரைத்தார். அந்த அரசன் ரிஷியினுடையவாக்கினின்று வெளிவந்த கோரமான அந்தவசனத்தைக்கேட்டு ஒருமுகூர்த்தகாலம் மனவருத்தமுற்றவனாகி ஸ்தானுவினுடைய வாக்யத்தை நினைத்தான். புத்திரர்களுடையநாசத்தால உண்டான துக்கத்தில் நன்குமுழுசின அந்த ஸகரன் தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு குதிரையையே நினைத்தான். பரதஸ்ரேஷ்டனே!

1 இந்நத நூற்றேழாவது அத்தியாயத்துக்குப்பதிலாக 25 ஸ்லோகத்தில் ஓர் அத்தியாயம் சிறிது பாடபேதத்துடன் ஒரு புத்தகத்தில் இருப்பதாக கருஷ்ணசார்யர் பதிப்பில் குறித்திருக்கிறது.

2 இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

ஸகரன் அப்பொழுது அஸமஞ்சனுடையபுத்திரனும் தனக்குப் பேரனுமான அம்சமான அழைத்தது, 'ஐயனே! அளவிற்றந்த பராக கிரமசாலிகளான அறுபதியிரம்பிள்ளைகள் கபிலருடைய (கண்) நெருப்பை அடைந்து என்நிமித்தம் நாசமடைந்தார்கள். அப்பா! தோஷமற்றவனே! தர்மத்தைப்பாதுகாக்கிறவனும் பட்டணத்து ஜனங்களுக்கு நன்மையைவிரும்புகிறவனுமான என்னால் உன்னுடையபிதாவும் விடப்பட்டான்' என்கிற இந்தவசனத்தை உரைத்தான்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'தபோதனரே! அரசர்களுள் சிறந்தவனான ஸகரன், வீரனும் எவ்விதத்தாலும் விடத்தகாதவனுமான ஒளரஸபுத்திரனை எதற்காக விட்டான்? அதனை எனக்குச் சொல்வீராக' என்று வினவினர். லோமசர், 'அரசே! எவனைச் சைப்பை பெற்றாரோ ஸகரனுடைய அந்தப் பிள்ளையானவன் அஸமஞ்சனென்று பிரஸித்திபெற்றிருந்தான். அந்த அஸமஞ்சன் ஆங்காங்கு விளையாடிக்கொண்டிருப்பவர்களும் பலங்குறைந்தவர்களுமான பட்டணத்து ஜனங்களுடைய குழந்தைகளை விரைவில் அடைந்து மயிர்களைப்பிடித்து அலறும்பொழுதே நதியில் எறிந்தான். பிறகு, பயத்திலும் சோகத்திலும் முழுகின பட்டணத்து ஜனங்கள் (ஸகரனிடம்) வந்தார்கள். எல்லோரும் கைகளைக் குவித்துநின்று ஸகரனைப்பார்த்து, 'மஹாராஜனே! பகைவர்களுடையபடை முதலியவைகளால் (உண்டாகின்ற) பயத்தினின்று எங்களை நீ காக்கிறாய். அதனைவிடக் கோரமான அஸமஞ்சபயத்தினின்றும் எங்களைக் காக்கவேண்டியவனாகிறாய்' என்று சொன்னார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டனான ஸகரன், கோரமான நகராஜனங்களுடைய வசனத்தைக்கேட்டு, ஒரு முகூர்த்தகாலம் மனவருத்தமுற்றவனாகி மந்திரிகளைப்பார்த்து, 'என்னுடையபுத்திரனான அஸமஞ்சன் பட்டணத்திலிருந்து இப்பொழுது தூரத்தப்படவேண்டும். நீங்கள் எனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வதனால் இது சீக்கிரம்செய்யப்படவேண்டும்' என்கிற இதனைச்சொன்னான். நராகிபனே! அரசன் இவ்வண்ணம் சொல்லக்கேட்ட அந்த அமைச்சர்கள், அரசன் எவ்விதம் ஆணையிட்டானோ அவ்விதமே விரைவாகச் 1 செய்தார்கள்.

மஹாத்மாவும் நகரவாஸிகளின் ஹிதத்தில் விருப்பமுள்ளவனுமான ஸகரனால் எவ்வாறு புத்திரன் தூரத்தப்பட்டானோ இஃதனைத்தும் உனக்குக் கூறப்பட்டது. பெரியவில்லுள்ள அம்சமா

1 பொருநதாமையால் 'யதோகதம்' என்பது விடப்பட்டது.

னுக்கு ஸகரன் சொல்லியதனைத்தையும் உனக்குச் சொல்வேன். சொல்லப்படுவதை என்னிடத்தினின்று தெரிந்துகொள். ஸகரன், 'குழந்தாய்! உன் தகப்பனைவிட்டதாலும் புத்திரர்களுடைய நாசத்தாலும் அப்படியே குதிரை அகப்படாமையாலும் நான் பரிதவிக்கின்றேன். பௌதரணே! ஆதலால், துக்கத்தால் நன்கு எரிக்கப்பட்டவனும யாகம் தடைப்பட்டதனால் மதிமயங்கினவனுமான என்னைக் குதிரையைக் கொண்டுவருவதனால் நரகத்தினின்று கரையேற்று வாயாக' என்று சொன்னான். மஹாதமாவான ஸகரனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அம்சமானோ, எந்த இடத்தில் பூமி பிளக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த இடத்தைத் துக்கத்துடன் அடைந்தான். அவன் அதே வழியினால் கடலில் பிரவேசித்தான்; மஹாதமாவான கபிலஸையும் அந்தக் குதிரையையும் கண்டான். அவன் தேஜஸுகளுடைய ராசியாக இருப்பவரும் பழமையானவருமான ரிஷிஸ்ரேஷ்டரைக் கண்டு தலையினால் பூமியில் நமஸ்கரித்து அந்த ரிஷிபினிடம் கார்யத்தைத் தெரிவித்தான். மஹாராஜனே! பிறகு, கபிலர் அம்சமானிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரானார். பாரத! தாமாதமாவான அவர் இவனைப் பார்த்தது, 'வரன்களைக் கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன்' என்றும் சொன்னார். அந்த அம்சமான் அந்தச் சமயத்தில் யஜ்ஞம் பூர்த்தி அடைவதன் பொருட்டு முதலில் குதிரையை வேண்டினான்; பித்ருக்களுக்குப் பரிசுத்தி உண்டாக்கும் விருப்பத்தால் இரண்டாவதாகத் தீர்த்தத்தை வேண்டினான். மிக்க தேஜஸ்வியும் முனிவர்களுள் சிறந்தவருமான கபிலர் அவனைப்பார்த்தது, 'குறமற்றவனே! நீ எதை எதை வேண்டுகின்றாயோ அதை அதை உனக்குக் கொடுக்கக் கடவேன். உனக்கு மங்களம். என்னிடத்தில் பொறுமையும் தர்மமும் ஸத்யமும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஸகரன் உன்னால் கிருதார்த் தனானான். உன் தகப்பன் உன்னால் புத்திரனுள்ளவனானான். என்னுடைய கோபத்தால் உண்டான நெருப்பில் எந்த ஸாகரர்கள் விட்டிற்றூச்சுகளின் தன்மையை அடைந்தார்களோ அவர்கள் உன்னுடைய பிரபாவத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தையும் அடைவார்கள். உன்னுடைய பேரணும் ஸாகரர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துவதற்காக மஹேஸ்வரரை மகிழ்வித்துக் கவகையைத் தேவலோகத்தினின்று கொண்டு வருவான். மனிதருட் சிறந்தவனே! யாகத்தகுக்குரியதான குதிரையைக் கொண்டுபோ. உனக்கு மங்களம். குழந்தாய்! மஹாதமாவான ஸகரனுடைய யாகத்தை நிறைவேற்றக் கடவாய்' என்று சொன்னார்.

மஹாத்மாவான கபிலரால் இவ்வண்ணம் கூறப்பட்ட அம்ச மாளே குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு மஹாத்மாவான ஸகரனுடைய யாகசாலையை வந்தடைந்தான். பிறகு, அவன் மஹாத்மாவான ஸகரனுடைய கால்களில் தண்டனிட்டு, அந்த ஸகரனாலும் உச்சியில் முகரப்பட்டு, ஸாகரர்களுடைய அழிவு முழுமையையும் தான் கண்டபடியும் கேட்டபடியும் அவனுக்குத் தெரிவித்தான். அந்தக் குதிரை யாகசாலைக்கு வந்துவிட்டதையும் அவனுக்குச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு, ஸகரராஜன், புத்திரர்களுடைய நாசத்தால் உண்டான துக்கத்தை விட்டான்; அம்சமானையும் மிகுதியாகக் கொண்டாடி அந்த யாகததையும் முடிவுபெறச் செய்தான். யாகத்தை முடித்தவனும எல்லாத் தேவர்களாலும் ஸம்மானிக்கப்பட்டவனுமான ஸகரன் வருணனுக்கு ஆலயமான ஸமுத்திரத்தைத் தனக்குப் புத்திரனாயிருத்தலில் அமைததுக்கொண்டான். தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ள ஸகரன் ராஜ்யத்தை மிக நீண்டகாலம் ஆண்டு பேரனிடைத்தில் (ராஜ்ய) பாரததை வைத்து அப்பொழுது ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான். மஹாராஜனே! தர்மாத்மாவான அம்சமானும் கடலை மேகலையாகவுடைய பூமியைத் தன் பாட்டன் ஆண்டதுபோலவே ஆண்டுவந்தான். தர்மங்களை அறிந்தவனான திலீபனென்பவன் அவனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தான். அம்சமானும் அவனிடைத்தில் ராஜ்யத்தை வைத்து முடிவை அடைந்தான். பிறகு, திலீபனே பித்தருக்களுக்கு நேர்ந்த பெரிய நாசத்தைக் கேட்டுத் துக்கத்தால் பரிதவித்தான்; அவர்களுடைய கதியை ஆலோசித்தான். அரசன் கங்கையைப் (பூமியில்) இறங்கச் செய்வதில் மிகப் பெரியமுயற்சியையும் செய்தான்; தன்பலத்துக்கு இயன்றவரையில் காரியங்களைச் செய்தும் (கங்கையைப் பூமியில்) இறங்கச்செய்ய மாட்டாமற்போனான். அவனுக்கு ஐஸ்வர்யமுள்ளவனும் தர்மத்தில் பற்றுதலுள்ளவனும் மெய்பேசுகிறவனும் அஸூயை இல்லாதவனுமான பகீரதன் என்கிற கீயாதிபெற்ற புத்திரன் உண்டானான். அவனுக்கு ராஜ்யத்தில் முடிசூட்டித் திலீபன் கானகத்தை அடைந்தான். பாரதர்களுள் சிறந்தவனே! பாரத! அந்தத் திலீபன் தவஸித்தியின் சேர்க்கையினால் காட்டினின்று காலவசத்தால் ஸவர்க்கம் சென்றான்.

நூற்றெட்டாவது அடியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பகீரதன் கங்கையைப் பூமியில் ஓறங்கச்செய்வதற்காக அதனைக்
தறித்துத் தவம்புரிந்ததும், பூமியிலிறங்கும் கங்கை
யீன் வேகத்தைத் தாங்குவதற்காக அதன் கட்
டளைப்படி தவத்தால் சங்கரரை
மகிழ்வித்ததும்.)

பெரிய விலலுள்ளவனும் சக்கரவர்த்தியும் மஹாரதனுமான
அந்த அரசனோ, எல்லா ஜனங்களின் உள்ளத்தையும் கண்களையும்
மகிழ்விப்பவனானான். மிக்க புஜபலமமைந்த அவன் மஹாதமாவான
கபிலரால் பிதருக்களுடைய பயங்கரமான நாசத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தை
அடையாமையையும் கேட்டான். அந்த அரசன் ராஜ்யத்தை மந்திரி
யினிடத்தில வைத்துவிட்டுத் துயரப்படும் மனத்துடன் தவம் புரிவ
தற்கு இமயமலையின் தாழ்வரையை அடைந்தான். நரஸ்ரேஷ்டனே!
தவத்தினால் பாவத்தை எரித்தவனான அவன் கங்கையை ஆராதிக்க
விருப்பங்கொண்டு மலைகளுள் மிகச்சிறந்த இமயமலையைக் கண்டான்.
பகீரதன் பலவித வடிவமுள்ளவைகளும் தாதுவர்க்கங்களுள்ளவை
களுமான சிகரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், காற்றின வழியிற்
செல்லுகிற மேகங்களால் நரம்புறமும் நனைக்கப்பட்டதும், ஜலத்துடன்
கூடின நதிகளாலும் புதர்களாலும் தாழ்வரைகளாலும் விளங்குகின்ற
தும், குகைகளிலும் கற்சந்துகளிலும் பதுங்கிக்கொண்டிருக்கிற சிங்
கங்களாலும் புலிகளாலும் அடையப்பட்டதும், விசித்திரமான அங்
கங்களுள்ளவைகளும் பலவித ஒலிகளுடன் கூட்கின்றவைகளுமான
பக்ஷிகளாலும் அவ்வாறே சிறந்த வண்டுகளாலும் அன்னங்களாலும்
நீர்க்காக்கைகளாலும் நீர்க்கோழிகளாலும் மயில்களாலும் சதபதாங்க
ளாலும் ஜீவஞ்சீவங்களாலும் குயில்களாலும் அப்படியே 1 கறுத்த
கடைக்கண்களுள்ளவைகளும் குஞ்சுகளிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவை
களுமான சகோரபக்ஷிகளாலும் சூழப்பட்டதும், அழகிய ஜலமுள்ள
இடங்களில் தாமரைகளால் நெருங்கியதும், ஸாரஸங்களின் இனிய
ஒலிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் கின்னரர்களாலும் அப்ஸரஸு

1 'சகோரங்களாலும் அவிதாபாங்கங்களாலும் அவ்வாறே புதரபரியங்க
ளாலும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

கனாலும் அடையப்பட்ட கல்தரைகளுள்ளதும், திக்குயானைகளுடைய கொம்பு நுணிகளாலே நாற்பக்கத்திலும் உரையப்பட்ட மரங்களுள்ளதும், வித்யாதரர்களால் ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும், பலவித ரதனங்களால் நிரம்பியதும், விஷம் மிகுந்தவைகளும் பிரகாசிக்கின்ற நாக் குள்ளவைகளுமான ஸர்ப்பங்களாலும் சூழப்பட்டதும், சிலவிடங்களில் பொன்போன்றதும் சிலவிடங்களில் வெள்ளிபோன்றதும் சில இடங்களில் மைக்குவியல்களைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றதுமான இமய மலையை அடைந்தான். புருஷஸ்ரேஷ்டனான அந்தப் பகீரதனோ, அந்த மலையில் பழங்கனையும் கிழங்குகளையும் தீர்த்ததையும் ஆகாரம் செய்துகொண்டு ஆயிரவருஷகாலம் கடுத்தவம் புரிந்தான். ஆயிரம் தேவவருஷங்கள் சென்ற பிறகு, மஹாநதியான கங்கையானவள் தானே சரீரமுள்ளவளாகி அப்பொழுது அவனைத் (தனனைத்) தரிசிக்கச் செய்தாள். கங்கை, 'மஹாராஜனே! எனையிடத்தினின்று நீ எதை விருமபுகின்றாய்? நாஸ்ரேஷ்டனே! உனக்கு எதைக் கொடுக்கக்கடவேன்? அதைச் சொல் நீ சொல்வதைச் செய்வேன்' என்று சொன்னாள். அரசே! இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அரசனான பகீரதன், கங்கா நதியை அப்பொழுது நமஸ்காரம்பண்ணிக் கைகூப்பிக்கொண்டு, 'வரண்களைக் கொடுப்பவனே! மஹாநதியே! குதிரையைத் தேடுகின்ற எனபாட்டன்மார்கள் கபிலரால் யமனுடைய வீட்டை அடைவிக் கப்பட்டார்கள். மஹாதமாக்களான அந்த அறுபதினாயிரம் ஸாகரர்கள் கபிலதேவரை அடைந்து கூணத்தில நாசமடைந்தார்கள். இவ்வாறு நாசமடைந்த அவர்களுக்கு ஸவர்க்கத்தில வாஸம் இல்லை. மஹாநதியே! நீ ஜலங்களால் அந்தச் சரீரங்களை நனைக்காத வரையில் அந்த ஸாகரர்களுக்கு நற்கதியில்லை. மஹாபாக்யமுள்ளவனே! என் பித்ருக்களான ஸகரகுமாரர்களை ஸ்வர்க்கத்தை அடையும்படி செய். மஹாநதியே! அவர்களுக்காக நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்' என்று மறுமொழி சொன்னான்.

அரசனுடைய இந்தச் சொல்லக்கேட்டு, உலகங்களால் வணங்கப்பட்ட கங்கையானவள், மிக்க ப்ரீதியுடன் பகீரதனைப் பார்த்து, 'மஹாராஜனே! உன் வசனத்தைச் செய்வேன். இதில் சந்தேகமில்லை. அரசே! ஆகாயத்தினின்று பூமியில் விழுகிற என்னுடைய தாங்குதற்கரிய வேகத்தைத் தாங்குவதற்குத் தேவஸ்ரேஷ்டரும் நீலகண்டருமான மஹேஸ்வரரைத் தவிர, வேறொருவரும் முவுலகங்களிலும் சக்தியுள்ளவராகார். நீண்ட கைகளைடையவனே! வரண்களைக் கொடுப்பவரான அந்த ஈஸ்வரரைத் தவத்தினால் மகிழ்வி

அந்தத்தேவரோ, (ஸவர்க்கத்தினின்று) வேகமாக விழுகின்ற எனனை முடியினால் தாங்குவார். மஹிமைபுள்ளவரும் உலகங்களேககாப்பவருமான அந்தச் சமபுவானவர் தவத்தினால் ஆராதிக் கப்பட்டு உன்பிதருக்களுக்கு ஹித்ததைச் செய்யும் விருப்பத்தால் உன்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவார்' என்ற இந்தவாக்கியத்தைச் சொன்னான். அரசனே! பகிரதமஹாராஜன், இந்த வசனத்தைக் கேட்டு, பிறகு, கைலேமலையை அடைந்து சங்கரரைமகிழ் வித்தான். அரசனே! அரசன், பிறகு, சிறிது காலத்துக்குப்பின், அவரையடைந்து, கங்கை இறங்கிவருதலை வேண்டினான். அரசே! புருஷோத்தமனான அவன் பிதருக்களுக்கு ஸவர்க்கத்தில் வாஸத்தைக்கருதி அவரிடத்தினின்று கங்கையைத் தாங்குவதில் வரத்தையும் பெற்றான்.

நூற்றொன்பதாவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த் த ய ர த் ர ல ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(சங்கரர் பகிரதனுடைய பிரார்த்தனையினால் விழுகின்ற கங்கையைத் தாங்கினதும், பகிரதன் தன்னைத் தோடர்ந்துவருகின்ற கங்கையினால் பித்ருக்களுக்கீதத் தர்ப்பணம் செய்து ஸாகரத்தை நிரப்பியதும்)

பகவான், பகிரதனுடைய வசனத்தைக் கேட்டும், தேவர்களுடைய விருப்பத்தைச் செய்யக்கருகியும், அரசனைப்பார்த்து, 'இப்படியே ஆகட்டும். மஹாபாக்யமுள்ளவனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஆகாயத்தினின்று நழுவிவிழுகின்றதும் மங்களமானதும் தேவலோகத்ததும் புண்யமுள்ளதுமான கங்கையை உனக்காகத் தாங்குவேன்' என்று மறுமொழி உரைத்தார். நீண்ட கைகளை யுடையவனே! இவ்வண்ணம் உரைத்துக் கோரஸ்பிகளும் பலவித ஆபுதங்களை எடுத்தவர்களுமான பார்ஷதர்களால் சூழப்பட்டவராக இமயமலையை அடைந்தார். அந்தமலையில் நின்றுகொண்டு புருஷஸ்ரேஷ்டனான பகிரதனைப்பார்த்து, 'தோள்வலிமைமிக்கவனே! சைலராஜனுக்குப் புத்திரியான நதியை வேண்டிக்கொள். அரசனே! நான் உன் பித்ருக்களுடைய பரிசுத்தியின்பொருட்டுத் தேவலோகத்தினின்று விழுகின்ற அந்தச் சிறந்த நதியைத் தாங்

குவேன்' என்று சொன்னார். அரசன், சர்வரால் சொல்லப்பட்ட இந்த வசனத்தைக்கேட்டு, மிக்க அடக்கமுள்ளவனும் வணங்கின வனுமாகிக் கங்கையை நனகு தியானம் பண்ணினான். பிறகு, புண்யமான ஜலமுள்ளதும் ரம்யமானதும் அரசனால் நன்கு தியானிக்கப்பட்டதுமான கங்கையானது ராசானர் நிற்பதைக்கண்டு ஆகாயத்தினின்று விரைவாக விழுந்தது. பிறகு, அந்தக்கங்கை நழுவி விழுவதைப் பார்த்தது மஹரிஷிகளுள்ளிட்ட தேவர்களும், கந்தர்வர்களும் உரகர்களும் இயக்கர்களும் பார்க்க எண்ணமுள்ளவர்களாக வந்தார்கள். பிறகு, இமயமலையினுடைய மகளான கங்கையானது சுழிததுக்கொண்டு வருகின்ற பெரிய நீர்ச்சுழல்களுள்ளதும் மீன்களாலும் முதலைகளாலும் நிரமபியதுமாக ஆகாயத்தினின்று விழுந்தது. அரசனே! ஹரர் முததுமயமான மலைபோல நெற்றியில் விழுகின்றதும் ஆகாயத்துக்கு மேகலை போன்றதுமான அந்தக்கங்கையைத் தாங்கினார். அரசனே! அன்னப்பறவைகளுடைய வரிசைபோன்ற நுரைக்கூட்டங்களால் சூழப்பட்ட ஜலமுள்ள அந்த நகியானது மூன்றாக ஓடுவதாயிற்று. அந்தக் கங்கை ஓரிடத்தில் விரிவும் வளைவுமுள்ளதாகவும் ஒவ்வோர் இடத்தில் நடுமாற்றமுள்ளதாகவும் நுரைகளாகிற வஸ்திரத்தை உடுதததாகவும் மதமுள்ளமங்கைபோல் சென்றது. ஓரிடத்தில் ஜலத்தின் ஒலிகளால் பேரொலியைச் செய்வதும் ஓரிடத்தில் ஆகாயத்தை நீர்ச்சுழல்களால் நாற்புறங்களிலும் சுருக்குவதுபோன்றதும் இவ்விதமான மிகப்பலசெயல்களைச் செய்வதுமாகி ஆகாயத்தினின்று நழுவின அந்தக் கங்கையானது, பூமியை அடைந்து, பிறகு, பகீரதனைப் பார்த்தது, 'மஹாராஜனே! வழியைக் காட்டு எந்த வழியினால் நான் செல்வேன்? பூமிக்கு அதிபதியே! உனக்காகப் பூமியில் இறவகியிருக்கிறேன்' என்று சொல்லியது. நரஸ்ரேஷ்டனே! பகீரதராஜன் இந்தவசனத்தைக்கேட்டு மஹாத்மாக்களான ஸாகரர்களுடைய அந்தச்சரீரங்கள் இருந்தவிடத்தில் அவற்றைப் புண்ணிய தீர்த்தத்தினால் நனைப்பதற்காகப் புறப்பட்டான். ஹரர், கங்கையைத் தாங்கி உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டுத் தேவர்களுடன் மலைகளுள் சிறந்த கைலாஸத்தை அடைந்தார். அரசன் கங்கையுடன் சேர்ந்து ஸமுத்திரத்தையும் அடைந்து வருணனுக்கு இருப்பிடமான அந்த ஸமுத்திரத்தை வேகத்தோடு நிரப்பினான். அரசன், கங்கையைத் தனக்கு மகளாயிருத்தலிலும் அமைததுக்கொண்டான். விருப்பம் நிறைவேறினவனாகி அந்தக் கங்கையில்

உதகதானததையும் செய்தான. மஹாராஜனே! பிரபுவே! ஸமுத திரததை நிரபபுவதற்காக மூன்று வழியாகச்செல்லுகின்ற கங்கை பூமியில் வருவிககப்பட்டவிதமும் தேவர்களால் காலேயர்கள் அழிக் கப்பட்ட விதமும் மஹாதமாவான அகஸ்தியரால் காரணர்தத மாக ஸமுததிரம பானம்பண்ணப்பட்டவிதமும் பிராம்மணர்க ளைக்கொலபவனான அந்த வாதாபி நாசததை அடைவிககப்பட்ட விதமும் ஆகிய நீ 1 எனனைககேட்ட இவையெல்லாம எனனால் உனககு உரைககப்படடன' என்று சொன்னார்.

நூற்றப்பததாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ர ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ரிஷபகூடமலையில் நந்தை அபரநந்தைஎன்னும் நதிகளை அடைந்ததும், ரிஷபமுனிவர் நந்தைஓவர்களின் மகிமையை லோமசர் சொல்லியதும்)

பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, குந்தீபுத்திரர், பாவபயததைப்போக் கக்கூடிய நந்தை அபரநந்தையென்கிறநதிகளை முறையே அடைந் தார். அந்தஅரசா ஆரோக்யததுககு இருப்பிடமான ஹேமகூட மலையைஅடைந்து நினைததற்கரியவைகளும் ஆச்சரியமானவைகளு மான பலபொருள்களைக் கண்டார். எந்தமலையில் கோரமான மழையும் ஆயிரக்கணக்கான பாறைகளுமிருக்கின்றனவோ அம் மலையின்மீது ஜனங்கள் துயரமுற்றமனமுள்ளவர்களாக ஏறுவதற் குச் சக்தியற்றவர்களாகிறார்கள். அந்தமலையில் காற்று எப் பொழுதும் வீசுகிறது; (பர்ஜன்ய) தேவன் எப்பொழுதும் மழை பொழிகிறான். அப்படியே வேதவொலியும் கேட்கப்படுகிறது. (வேதாதயயனம் செய்கிறவன்) காணப்படுகிறதில்லை. அக்னி பகவான் மாலையிலும் காலையிலும் காணப்படுகிறான். அந்தமலையில் தவத்துக்குஇடையூற்றைச்செய்கின்ற 2 கதண்டுகள் (மனிதர் களைக்) கடிக்கின்றன. அங்கே செல்வதில் வேண்டாமென்ற எண்ணம் உண்டாகிறது. ஜனங்கள் வீடுகளை(அடைய) நினைக்கிறார்கள். பாண்டவர், இவ்வண்ணம் ஆச்சரியமான பலவிதவஸ்துக்களைப் பார்த்து, பிறகு, மறுபடியும் லோமசரைநோக்கி, 'பகவானே! மிக்ககாந்தியுள்ளவரே! மிக்கஓளிபொருந்திய இம்மலையிலிருக்கிற

1 ஒருசொல் விடப்பட்டது. 2 'மகிதிகா:' என்பது மூலம், ஒருவகை.

இந்த ஆச்சரியம் அனைத்தையும் விஸ்தாரமாக எனக்குச் சொல்வீ ராக' என்று அந்த ஆச்சர்யத்தைப்பற்றி வினவினார். லோமசா, 'பகைவரை இனாக்கசெய்பவனே! அரசனே! இது நம்மால் முற் காலத்தில் எவ்வாறு கேட்கப்பட்டதோ அவ்வாறு சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்று அதனை (அது) ஒன்றிலேயே மனமபற்றினவ னாகித் தெரிந்துகொள். இந்த ரிஷபகூடத்தில் பலதூறுவருஷங்கள் ஆயுளையுடையவரும் மிகுந்தகோபமுள்ளவரும் தவளுசெய்பவருமான ரிஷபர் என்கிற ஒரு ரிஷி இருந்தார். அவர், பிறரால் பேசப்படுகின்ற வராகிக் கோபத்தினால் ¹ மலையைப்பார்த்து, 'எவனொருவன் இவ் விடத்தில் பேசுவனே அவனமீது அப்படி கற்களைப்போடுவா யாக' என்று சொன்னான். அந்தரிஷியானவர், காறறையும அழைத்தது, 'நீ சத்தம் போடாதே' என்றும் சொன்னான். இந்தமலையில் பேசுகிற மனிதன் மேகத்தினுடைய சப்தத்தினால் தடுக்கப்படுகிறான். அரசனே! அந்தமஹரிஷியினால் இவ்வணமை கோபத்தினால் இந்தச் சிலகாரியங்கள் செய்யப்பட்டன; சிலகாரியங்கள் தடுக்கப்பட்டன. அரசனே! 'தேவர்கள் முதலகாலத்தில் நந்தாந்தியை அடைந்தார்கள்; மனிதர்கள் தேவர்களைப்பார்த்து விரைவாகப் பின்தொடர்ந்தார்கள். ஆதலால், அவர்கள் பாராமலிருப்பதைவிடும்பி, இந்திரனைத்தலை வனாகக்கொண்ட தேவர்கள், இந்தஇடத்தை அடைதற்கு அரிதாகவும தடைவடிவமான மலையாகவும் செய்துகொண்டார்கள்' என்று கேள்வி. குந்தீநந்தன்! மனிதர்கள் அது முதற்கொண்டு எப்பொழுதுமே இந்த மலையை ஏறிட்டுப் பார்ப்பதற்குச் சக்தியற்றவர்களானார்கள். ஏறுவ தற்கு எப்படிமுடியும்? குந்தீநந்தன்! தவம்புரியாத மனிதனாலே இந்த மலையானது பார்ப்பதற்காவது ஏறுவதற்காவது கூடுவதாகாது. ஆத லால், நீ வாகை அடக்கியவனாக இரு பாரத! இந்த இடத்தில் அப்பொழுது எல்லாத் தேவர்களும் உத்தமமான யாகங்களைச் செய் தார்கள். அவைகளுடைய அடையாளங்கள் இன்னும் காணப்படு கின்றன. பிரணைகளுக்கு அதிபதியே! இதோ அறுகம்புல்லுகள் தர்ப்பவகளுடைய வடிவமபோன்ற வடிவமுள்ளவைகளாகவும் இதோ பூமியானது தர்ப்பவகளால் பரப்பப்பட்டதுபோலவும் இதோ பல மரங்கள் யூபலதம்பங்கள்போலவும் இருக்கின்றன. பாரத! தேவர் களும் ரிஷிகளும் இப்பொழுதும் வஸிககிரார்கள். ஸாயங்காலத்திலும் அப்படியே காலையிலும் அவர்களுடைய அக்னியானது காணப்படு கின்றது. குந்தீபுத்திரனே! இதில் ஸ்ரானம்செய்கிறவர்களுடைய

பாவமானது உடனே நாசமசெய்யப்படுகிறது. சூருஸரேஷ்டனே ! ஆதலால், நீ தமபிமார்களுடனகூட ஸ்நானமசெய்வாயாக. நீ நந்தையி னுடைய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானமசெய்த சரீரமுள்ளவனாகி, பிறகு, விஸ்வாமிததிரரால் எந்தநதிர்பில் ஒப்புயர்வற்ற கந்த்வம் புரியப் பட்டதோ அந்தக கௌசிகீந்தியைகருறி, ததுச செல்வாய்' என்று சொன்னா. பிறகு, அரசர் பரிவாரங்களுடன அந்தநதிரியில் சரீரங் களை ஸ்நானமசெய்வித்துப் பரிசுத்தமாயிருப்பதும் அழகியதும் குளிர்ந்தஜலமுள்ள தும் மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிற துமான கௌசிகீந்தியை அடைந்தார்.

நூற்றுப்பதினோராவது அத்தாயம்.

தீர்த்தயாத்திராபர்வம். (தோடர்கீசீ)

(யுதிஷ்டிரர் கௌசிகீந்திரத்தில் ரீஸ்யஸருங்கருடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்ததும், லோமசர் ரீஸ்யஸருங்கருடைய உற்பத்தியையும் லோமபாதன் மழையிலீலமையை நீக்குதற்காக ரீஸ்ய ஸ்ருங்கரை அழைத்துவரத் தாஸிகளை அனுப்பியதை யும் அவர்கள் அவ்வனம்சேன்றதையும் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியதும்.)

லோமசர், 'பரதஸரேஷ்டனே ! இது கௌசிகீயென்னும பரி சுத்தமான தேவநதி. இங்கே இந்த அழகியதான விஸ்வாமிததிரரு டைய ஆஸ்ரமம் விளங்குகிறது. எவருக்குத் தவமுள்ளவரும், இந திரியங்களை யடக்கியவரும், தவத்தின்பெருமையினால் இந்திரனை மழைபொழியச்செய்தவரும், பலனையும் வருதரனையும் கொன்ற இந் திரன் மழையற்றுப்போனகாலத்தில் தமமிடமயந்து மழைபெய் யக் காரணமானவரும், காஸ்யபருக்குப் பெண்மானிடத்தில் தேஜஸ் வியானபிள்ளையாகப் பிறந்தவரும், பிரபுவும், லோமபாதனுடைய தேசத்தில் பயிரகளழிந்துபோனபோது பெரிய ஆச்சார்யத்தைச செய்தவரும், ஸூர்யன ஸாவித்ரியைக்கொடுத்ததுபோல லோம பாதராஜன் தனமகளானசாரதையைக் கொடுக்கப்பெற்றவருமான ரீஸ்யஸருங்கர் புத்ரரோ, அந்த மஹாத்மாவான காஸ்யபகோத திரத்தில் தோன்றின விபாண்டகருடைய புண்யமென்கிற பெய ருள்ள ஆஸ்ரமமும் விளங்குகிறது' என்று சொல்ல, யுதிஷ்டிரர், 'ரீஸ்யஸ்ருங்கர் பெண்மானிடத்தில் எவ்வாறு காஸ்யபருக்குப்புத்

திரராகத தோன்றினார்? விரோதமான ஜாதிகளுக்கு ஸம்பந்தமானது எப்படி தவததால் கூடிற்று? பலனையும் வருதானையும் கொன்ற இந்திரன் மழையினமை நோந்திருந்த தருணத்தில் புத்திமானான அந்தச்சிறுவரிடம் பயததால் எதற்காக மழைபொழிந்தான்? எவள் மிருகமாக இருக்கிற அந்த ரிஸ்யஸ்ருங்கருடைய மனததை (விஷயானுபவத்தில்) ஆசைபபடுப்படி செய்தானோ பதிவீரதையும் ராஜபுதரியுமான அந்தச் சாந்தை எவ்விதமான வடிவழகுள்ளவள்? லோமபாதன் தார்மிகனான ராஜரிஷி என்று கேட்கப்படுகிறானே; அவனுடைய தேசத்தில் இந்திரன் யாது காரணததால் மழை பொழியாமலிருந்தான்? பகவானே! ரிஸ்யஸ்ருங்கருடைய செய்கையைக் கேட்க விரும்புகிற எனக்கு இவையெல்லாவற்றையும் விஸ்தாரமாக உள்ளபடி உரைக்கக்கடவீர்' என்று வினவி, லோமசர் கூறலானார்.

'மஹாஹாரதத்தில் பிரம்மரிஷியும் தவததினால் மனததை அடக்கினவரும் வீண்பேரகாத வீர்யமுள்ளவரும் பிரம்மாவுக்கு ஸமமான காரதியுள்ளவருமான விபாண்டகருக்கு, பிரதாபசாலியும் மிக்க தேஜஸுள்ளவரும் சிறுவரும் பெரியோர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவருமான ரிஸ்யஸ்ருங்கர் புதரராகப் பிறந்த விதததைக் கேள். கஸ்யபகுலத்தில் பிறந்த தேவரிஷிபோன்ற விபாண்டகமுனிவர் மஹாஹாரதத்தை அடைந்து நெடுங்காலம் தவத்திலிருந்து மிருந்த களைப்பை அடைந்தார். அரசனே! ஸ்நானம் செய்கின்ற அவருடைய வீர்யமானது, (அவர்) ஊர்வசி என்கிற அப்ஸரஸைப் பார்த்தவதுடன் ஜலத்தில் நழுவி விழுந்தது. அதனை அப்பொழுது தாகங்கொண்ட ஒருபெண்மான் தண்ணீருடன் குடித்தது. அதிலிருந்து, அது கர்ப்பமுள்ளதுமாயிற்று. முன்பு, தேவகண்ணியாயிருந்த அந்தப்பெண்மானது உலகங்களைப் படைப்பவரும் மகிமையுள்ளவருமான பிரம்மதேவரால், 'நீ ஒரு பெண்மானாகப்பிறந்து ஒரு ரிஷியைப் பெற்று (அந்தப் பிறப்பிலிருந்து) விடுபடுவாய்' என்று சொல்லப்பட்டது. பிரம்மதேவரது வாக்ருப்பயன்படாமல் போகாததாலும் தெய்வதாலேற்படுத்தப்பட்டது அவ்வண்ணமே ஆகவேண்டியதாயிருப்பதாலும் அந்தப்பெண்மானிடத்தில் அந்தக்காஸ்யபருக்கு மஹானும் ரிஷியுமாகிய புத்திரர் உண்டானார். (அந்த) ரிஸ்யஸ்ருங்கர் தவதத்தில் நிலைபெற்றவராகி வனத்திலேயே வளர்ந்தார். வேந்தே! மஹாத்மாவான அவருக்குச் சிரததில் கொப்பு இருந்தது. அதனால் அப்பொழுது அவர் ரிஸ்யஸ்ருங்க

ரென்றே பிரஸித்திபெற்றவரானார். அந்த ரிஸ்யஸ்ருங்கரால், தம பிதாவைத்தவிர வேறு மனிதன முன பார்க்கப்பட்டதில்லை. வேந்தனை! அதனால், அவருடைய மனமானது சிதயம பிரமமசரியத்திலேயே ஊன்றியிருந்தது. இந்தத்தருணத்தில் தசரதருக்கு மிக திரனும் லோட்பாதனைன்று பிரஸித்திபெற்றவனுமான ஓர் அரசன் அங்கதேசாகிபதியாக இருந்தான். பாரத! தர்மங்களை அறிந்த வனாக இருந்தும் தெய்வத்தால் மனம் கெடுக்கப்பட்ட அவனால் பிராமமணர்களின் விருப்பம் ¹ வினாக்கப்பட்டதென்று கேள்வி. பரதர்களுள் மிகச்சிறந்தவனை! அப்பொழுது அவன் பிராமமணர்களால் விடப்பட்டான். (மேலும்) அவ்வரசனுடைய புரோஹிதரது தற்செயலான குற்றத்தாலும் இந்திரன் மழை பொழியவில்லை. அதனால், பிரஜைகள் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். பூமிக்கு நாதனை! அவன் தபோபலமுள்ளவர்களும் கற்றறிந்தவர்களும் தேவேந்திரனை மழைபொழியச் செய்யவல்லவர்களுமான பிராமமணர்களைப்பார்த்து, 'மேகம் எவ்வாறு மழைபொழியும்? உட்புத்ததை ஆலோசிப்பீர்களாக' என்று வினவினான். ஏவப்பட்ட அந்த விதவான்கள் தங்கள் அபிப பிராயங்களை அவனுக்குக் கூறினார்கள். அவர்களுள் ஒரு முனிஸ்ரேஷ்டர் அந்த அரசனைப்பார்த்து, 'ராஜேந்திரனை! உன்மீது பிராமமணர்கள் கோபவகொண்டிருக்கிறார்கள் அதற்குப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்துகொள். அரசனை! மானிடத்தினின்று பிறந்தவரும் பெண்களை அறியாதவரும் உள்ளூர்புறமும் ஒத்திருத்தவில பற்றுள்ள வருமான ரிஸ்யஸ்ருங்கரென்கிற ரிஷிகுமாரரையும் அழைத்துவா. மன்னவனை! மிக்க தவமுள்ளவரான அந்த ரிஸ்யஸ்ருங்கர் உன்னுடைய தேசத்தை அடைந்தால் உடனே பர்ஜனயன் மழையைப் பொழிந்துவிடுவானென்பதில எனக்கு ஐயமில்லை' என்று சொன்னார்.

அரசனை! இந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அவன் பிராமமணர்களிடம் சென்று தனக்குப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்து கொண்டு ப்ராமமணர்கள் பிரஸன்னர்களானபிறகு, மறுபடியும் திரும்பிவந்தான். பிரஜைகள் அரசன் திரும்பிவந்ததை அறிந்து அவனைப்பிரீதியுடன் வரவேற்றார்கள். தகப்பன்போல எப்பொழுதும் ஹித்ததைச்செய்கின்ற அவனும் அப்பொழுது அவர்களை அன்புடன் வரவேற்றான். பிறகு, அங்கதேசாகிபனான (அவன்) ஆலோசனையில் வல்லவர்களான மந்திரிகளை அழைத்து ரிஸ்யஸ்ரு

1 கொடுபதாக முதலில் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு சொல்லவில்லை என்று மறுபபது.

சகச

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ருங்கரை அழைத்துவருவதற்குரிய மந்திராலோசனை நிச்சயத்தில் முயற்சியைச் செய்தான். (ராஜயுகதைப் பாதுகாப்பதினின்று) தவறாதவனான அவன சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும் (அவற்றின்) ஆததங்களை முழுமையும் உணர்ந்தவர்களும் நீதியில நிலைபெற றிருப்பவர்களுமான அந்த அமைச்சர்களுடன் உபாயத்தை அறிந்து கொண்டான். அரசன், பிறகு, தாஸிகளுள் சிறந்தவர்களும் எல்லாவிஷயங்களிலும் ஸாமாததியமுள்ளவர்களுமான வேசிகளை அழைத்துவரச் செய்தான். அந்த அரசன், அவர்களைப்பார்த்தது, 'சல்லாணிகளை! ரிஷியினுடைய குமாரரான ரிஸ்யஸருங்கரை உபாயத்தால் ஆசையை உண்டுபண்ணி நம்பச்செய்து எனனுடைய தேசத்திற்கு அழைத்துவாருங்கள்' என்று சொன்னான். அந்த ஸ்திரீகள், ராஜயுகதினின்று பயந்தவர்களும் சாபத்தினின்றும் பயந்தவர்களும் துன்பமுற்றவர்களும் மதிமயக்கமுற்றவர்களுமாகி, அந்தக் கார்யம் தங்களால் செய்யமுடியாததென்று சொன்னார்கள். அவர்களுள் வயதுசென்ற ஒருத்தி, அரசனைப்பார்த்தது, 'மகாராஜே! அந்தத் தபோதனரை அழைத்துவருவதற்கு நான் முயல்வேன். நான் விரும்பிய விருப்பங்களை நீர் கொடுக்கக்கடவீர். அதனால், ரிஷிகுமாரரான ரிஸ்யஸருங்கரை அழைத்துவருவதற்கு நான் திறமைபுள்ளவளாவேன்' என்று சொன்னாள். அந்த அரசன் அவளால் விரும்பப்பட்ட எல்லாவற்றையும் (கொடுக்கும்படி) அனுமதியளித்தான். ஏராளமானபொருளையும் பற்பலவித ரத்தினங்களையும் கொடுத்தான். அரசனே! பிறகு, அவள் ரூபத்தோடும் நல்லவயதோடும் கூடின சில ஸ்திரீகளைக்கூட்டிக்கொண்டு விரைவாகக் காட்டை அடைந்தாள்.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்திராபர்வம். (தோடாச்சி.)

(ஒரு தாஸி விபாண்டகரில்லாத ஸமயத்தில் அவருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வந்து விலாஸங்களால் ரிஸ்யஸருங்கரைமயக்கி ஆசைகாட்டிச் சென்றதும், விபாண்டகர் ஆஸ்ரமத்திற்குவந்து புத்ரர் மயங்கியிருப்பதைப் பார்த்துக் காரணத்தை வினவியதும்.)

பாரத! அவள், ராஜகார்யம் பயன்படும்பொருட்டு அரசனுடைய கட்டளையினாலும் தன் புத்தியினாலும் ஓடத்தில் ஓர் ஆஸ்ர

மததை விதபுஷ்பங்குடும் - என லை நீடணடாஅநத ஆஸரமததைப் பல புதாகளோடும கொடிகளோடும - என லை வகளும ருசியுள்ள விருபயமான பழங்களைகொடுப்பவைகளும், ஒளிபொருந்தியவைகளுமான போலி மரங்களால் மிகவும் அழகுபுதாகவும் மனததை மிக்க கவர்வதாகவும் ரம்யமாகவும் ¹ ஆச்சர்யகரமான காட்சியுள்ளதாகவும் செய்தாள். பிறகு, அவள் விபாண்டகருடைய ஆஸரமத்திற்கு அருகில ஓடததைக்கட்டிவிட்டு, அநத முனிவா வேளியில புறப்பட்டுப்போகும ஸமயததை ஆட்களால் தெரிந்துகொண்டாள்; பிறகு, (அவள்) தன் மனததுக்குப் பிடித்தவளும தனமகளுமான வேசியை இவ்விதம செயயவேண்டுமென்பதை நனகு அறிவித்தது விபாண்டகா இல்லாத ஸமயமபார்த்தது (ஆஸரமத்திற்கு) ஆச்சுப்பினாள். ஸாமர்த்தயசாலியான அவள் அநத ஆஸரமத்தின் ² என்றும் தவமுள்ள (ரிஸயஸ்ருங்க முனிவர்) பா 1. பி 5 ஆந்திருக்கையில், அநத ஆஸரமததை அடைந்து ரிஷிகுமாரரான அரைப பார்த்தாள். வேசி, 'முனிவரே! முனிவர்களுக்கு கேஷமமா? உங்களுக்குக் கிழங்குகளும் கணிகளும் நிரமப இருக்கின்றனவா? நீர் இடத ஆஸ்ரமத்தில் மகிழுகிறீரா? உமமைப்பார்ப்பதற்காக நான் இப்பொழுது வந்திருக்கிறேன். தவசிகளுடைய தவம் பெருகிவருகிறதா? உமமுடையபிதா தேஜஸ குறையாமலிருக்கிறாரா? பிராம்மணரே! உம்மால் அவர் பரீதி அடைவிக்கப்படுகிறாரா? ரிஸயஸ்ருங்கரே! வேதாத்தியயனம் செய்யப்படுகிறதா?' என்று வினவினாள்.

ரிஸயஸ்ருங்கர், 'நீர் ஸம்ருத்தியினால் ஜோதிபோலப் பிரகாசிக்கிறீர். நான் உம்மை நமஸ்காரம் செய்யப்படததக்கவரென்று நினைக்கிறேன்; உமக்குப் ² பாத்யததைப் பிரியததுடன் கொடுப்பேன். தர்மம் தவறாமல் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் கொடுப்பேன். மான்தோலால் மூடப்பட்டிருக்கிற தாப்பாஸனத்தில ஸுகானுவத்தின்பொருட்டு உமதுவிருப்பப்படி வீற்றிருப்பீராக. உமமுடைய ஆஸ்ரமம் எங்கிருக்கிறது? பிராம்மணரே! நீர் தேவன்போல இருந்து கொண்டு என்ன பெயருள்ள இந்த விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறீர்?' என்று கேட்டாள். வேசி, காஸ்யபருடைய புதல்வரே! இந்தமலைக்கு மூன்றுயோசனைககப்பால ரமணீயமான என்னுடைய ஆஸரம மிருக்கிறது. அநத இடத்தில் வந்தனம் பெறாமலிருப்பது எங்களுக்கு ஸ்வதர்மமாக இருக்கிறது. பாத்ய தீர்த்தத்தை நாங்கள் தொடமாட்டோம். உமமால் நான் நமஸ்காரிக்கப்

¹ 'அதபுதோபமதாசனம்' என்பது மூலம்.

² கால கமுல நீர்.

நாற்றம்பதினான்காவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(வேசி விபாண்டகரில்லாதஸமயத்தில் மறுபடியும் ஆஸ்ரமத்துக்குவந்து
ரிஸ்யஸ்ருங்கரை ஓடத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு அங்கதேசத்தீர்த்த வந்த
வுடன் பெருமழை பெய்ததும், ரிஸ்யஸ்ருங்கர் லோமபாத
னுடைய ப்ரார்த்தனையின்படி சாந்தையை மணந்ததும்,
லோமபாதன் விபாண்டகரைக் கோபம் தணியச்
செய்ததும், ரிஸ்யஸ்ருங்கர் பீதாவீன்கட்டளைப்
படி புத்தீரோத்பத்தீ வரையில் அங்கே
வஸித்துப் பிறகு மனைவியுடன் தம்
ஆஸ்ரமம் சென்றதும்.)

விபாண்டகர், 'புத்திர! நிகரற்ற வலலமைபுள்ளவர்களும்
அழகுள்ளவாகளுமான இந்தராக்ஷஸாகள் அதபுதமான காட்சி
யுள்ள அநத உருவததோடு ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள்; எப்பொழுதும்
தவததுக்கு இடையூற்றை நினைக்கின்றார்கள். ஐயா! நல்லவடிவழ
குள்ள அவர்கள் பலவித உபாயங்களால் ஆசைகொள்ளச் செய்
கிறார்கள். பயங்கரமான உருவமுள்ள அவர்கள் வனங்களில் முனி
வாகளை ஸுகததின்னினும் உலகததின்னினும் தளளிவிடுகிறார்கள்.
மனத்தை அடக்கியவனும் பெரியோர்சளுடைய உலகங்களை
வேண்டுகிறவனுமான முனிவன் அந்த ராக்ஷஸர்களை எவ்விதத்தா
லும் அடையக்கூடாது. தீச்செயலுள்ளவர்களான அவர்கள்
ரிஷிகளுக்கு இடையூற்றை உணடுபண்ணி ஸந்தோஷமடைகின்றா
கள். தவததிலிருப்பவன் அவர்களைப் பார்க்கக்கூடாது. புத்திர!
கீழோர்களால் குடிக்கப்படுகின்றனவும் குடிக்கத்தகாதனவுமான
அந்த மதுக்கள் (நம்மால்) குடிக்கத்தக்கவை அல்ல. பலவித
மாகவிளங்குகிற நறுமணம் பொருந்திய இந்தப புஷ்பமாலைகளும்
முனிவர்களுக்கு (உரியவையென்று) கருதப்படவில்லை. அவர்
கள் அரக்காகள்' என்று சொல்லிப் புத்திரரைத்தடுதது அவளைத்
தேடினர். அவர் மூன்று தினங்கள் தேடியும் காணாமல் ஆஸ்ரமத
திற்குத் திரும்பிவந்தார். அந்தவிபாண்டகர் விதிப்படி பழங்களைக்
கொண்டுவருவதற்காக மறுபடியும் ஆஸ்ரமத்திலிருந்து வெளியிற்
சென்ற ஸமயத்தில் அநத வேசிப்பெண் ரிஸ்யஸ்ருங்கமுனிவரை
மறுபடியும் ஆசைப்படும்படி செய்வதற்காகச் சென்றாள். ரிஸ்ய
ஸ்ருங்கர் அவளைப் பார்த்தவுடனே மிக்க மனக்களிப்புள்ளவ

ரும் மயங்கிய உருவமுள்ளவருமாக அப்பொழுது அவளுக்கு எதிரில் ஓடிவந்தார்; 'என்பிதா இங்கே வருமுன்னரே உபமுடைய ஆஸ்ரமத்திற்கு நாமிருவரும் செல்வோம்' என்றும் அவளைப் பார்த்துச் சொன்னார். அரசனே! பிறகு, வேசிகள் விபாண்டகருடைய ஒரே புத்திரரை (ஓடத்தில்) ஏறச்செய்து வேகத்துடன் ஓடத்தை அவிழ்த்துவிட்டு, பலவித உபாயங்களால் ஆசைப்படச் செய்துகொண்டு, அங்கதேசத்தரசனுடைய ஸமீபத்தைவந்தடைந்தார்கள். பிறகு, செலுத்திவரப்பட்டதும் மிகக் வெண்ணிறமுள்ளதுமான அந்த ஓடத்தை அந்த ஆஸ்ரமம் கண்ணுகருத தெரியக் கூடிய தூரத்தில் நிறுத்திவிட்டு, அப்படியே கரைதொடங்கி விசிதரமான வனத்தை 1 நாவ்யாஸ்ரமமென்னும் பெயருள்ளதாகச் செய்தான். ஒரே பிள்ளையான அந்த விபாண்டகருடைய புத்திரரை அந்தப்புரத்திலிருக்கச் செய்தவுடன், உலகமானது மேகங்களால் மிகப்பொழியப்பட்டு ஜலத்தால் எங்கும் நிறைக்கப்படுகிறதை (அரசன்) பார்த்தான். விருப்பம் நிறைவேறியவனான அந்தலோமபாதன் நிர்ப்யஸ்ருங்கருககுச் சாந்தை என்கிற (தன்னு) பெண்ணைக் கொடுத்தான்; வருகிற விபாண்டகருடைய கோபந்தணியச் செய்வனவான காளிகளால் உழவையும் ஏராளமான பசுக்களையும் (இடையர்களையும்) வழிகளில் அமைத்தான். வீரர்களான இடையர்களை, 'புத்திரரிடத்தில் பேராவலுள்ள விபாண்டக மஹரிஷியானவர் உங்களைக் கேட்டால் நீங்கள் கைகுவித்துக்கொண்டு அவரை நோக்கி, 'இந்தப் பசுக்களும் உழுதபூமிகளும் உமமுடைய புத்திரருடையவை. மஹரிஷியே! உமக்கு என்னப்ரியத்தைச் செய்யக்கூடவோம்?' நாங்களனைவரும் உமக்கு அடிமைகள்; உமமுடையவாக்கில கட்டுப்பட்டவர்கள்' என்று சொல்லவேண்டும்' என்று கட்டினையிட்டான்.

பிறகு, உக்கிரமான கோபமுள்ள அந்த முனிவர் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தம்முடைய ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தார். அந்த இடத்தில் புத்திரரைத்தேடியும் காணவில்லை. அதனால், அவர் மிக்க கோபம்கொண்டார். பிறகு, கோபத்தால் பிளக்கப்படுகின்ற அவர், (அதனை) அரசனுடைய செய்கையென்று ஸந்தேஹித்துப் பட்டணத்தோடும் ராஜ்யத்தோடும், அந்த அங்கராஜனை எரிப்பவராகிச் சம்பாநகரியை நோக்கிச் சென்றார். அந்த விபாண்டகர் களைப்படைந்தவரும்

பசித்தவருமாகி மிக்க செறிப்புள்ள அந்த இடைச்சேரிகளை அடைந்தார்; அந்த இடையாகளால் விதிப்படி பூஜிக்கப்படுகிற வராகி அங்கே அந்த இரவு முழுவதும் அரசனபோல வசித்தார். பூஜையைப்பெற்று மிக மகிழ்ந்த விபாண்டகா, 'பசுக்காப்பவாகளை! நீங்கள் யாரைச் சேர்ந்தவரென்று பிரஸித்தி பெற்றவர்கள்?' என்று வினவினா. அதன பிறகு, அவர்கள் எல்லோரும் (முனிவரின்) எதிரில் நெருங்கிவந்து, 'இது உமதுபுத்திரருடைய தனமாகச் செய்யப்பட்டது' என்று சொன்னார்கள். இடங்கள் தோறும் பூஜிக்கப்படுகின்ற அவர், மதுரமான அந்த வசனங்களைக் கேட்கிறவரும் பெரும்பாலும் கோபந்தணிந்தவரும் மிக மகிழ்ந்த வருமாகி, நகரத்திலிருக்கின்ற அங்கத்தேசாதிபதியை அடைந்தார். புருஷஸுரேஷ்டனான அவனால் பூஜிக்கப்பட்ட அவர், ஸவர்க்கத்தில் தேவேந்திரனபோலிருக்கும் புத்திரரைக் கண்டார்; அங்கே ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மின்னலபோன்ற சாந்தை என்கிற மருமகளை யும் கண்டார். தம புத்திரருடைய கிராமங்களையும் இடைச்சேரிகளை யும் சாந்தையையும் பார்த்து அவருடைய அதிகமான அந்தக் கோபம் தணிந்தது. அரசே! விபாண்டகர் அந்த அரசனுக்கு அதிகமான அனுக்கிரஹத்தையே செய்தார். ஸூர்யனுக்கும் அக்கினிகுமும் ஒப்பான மகிமைபுள்ள அந்த மகரிஷியானவர், அந்தப்பட்டணத்தில் புத்திரரை இருக்கச் செய்து, 'இந்த அரசனுக்கும் பிரியமான எல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டு, ஒரு புத்திரன் பிறந்தவுடன், வனத்தைக்குறித்தே வந்து சேருவாயாக' என்று சொன்னார். அந்த ரிஸ்யஸ்ருங்கர் அவருடைய வசனத்தை அப்படியே செய்துவிட்டு, தமமுடைய பிதாவான அவரிருந்தவிடம் சென்றார். வேந்தனே! ஆகாயத்தில் ரோகிணியானவள் சந்திரனையும், மிகக் பாக்யசாலியான அருந்ததி வலிஷ்டரையும், லோபாமுத்திரை அக்ஸ்தியரையும் உபசரித்ததுபோலச் சாந்தையும் இவரை அநுகூலையாகி உபசரித்தாள். அஜமீடவம்சத்தவனே! பாண்டுபுதர! நரேந்திர! நளனுக்குத் தமயந்தியும் இரத்திரனுக்கு இந்திராணியும் முதகலருக்கு நளாயணியான இந்திரஸேனையும் மஹாத்மாவான தசரதகுமாரருக்கு ஸீதையும் எப்படி வசப்பட்டிருந்தார்களோ, உனக்கு தரோளபதி எப்படி வசப்பட்டிருக்கிறானோ அப்படியே வனத்திலிருக்கிற ரிஸ்யஸ்ருங்கருக்குச் சாந்தையானவள் ப்ரீதிபுடன் வசப்பட்டிருந்து பணிவிடை செய்தாள். அரசனே! மஹாஹரத்ததை விளக்கச்செய்கின்றதும் நல்ல புகழ் உள்ளதுமான புண்யமென்னும் அவருடைய ஆஸ்ரமமானது இதோ

பிரகாசிக்கின்றது. நீ இதில ஸநானமசெய்து செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்தவனும பரிசுத்தனுமாகி மறறத தீர்த்தங்களைக் குறித்துச் செல்வாயாக' என்று கூறினார்.

நூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த ய ர த் ரா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிமார் கங்காலாகரலங்கமம் முதலிய தீர்த்தங்களுக்கீழ் சேன்ற தும், லோமசர் அந்தஅந்தத் தீர்த்தங்கள் ஆராமங்கள் இவற்றின் மஹிமையைச் சொல்லியதும்.)

ஐனமேஜயரே! பாண்டவர் அநதககெளசிகீநதியினின்று புறப்பட்டுப் பின்பு வரிசையாக எல்லா ஆயதனங்களையும் அடைந தார். அரசரே! அவர் கங்கை வந்து கலக்குமிடத்தில் ஸமுத திரததை அடைந்து ஐந்தாறு நதிகளின் மத்தியில ஸநானஞ்செய் தார். பாரதரே! பிறகு, வீரரான அரசர் ஸகோதராகளுடன சேர்ந்து கடற்கரையோடு கலிகதேசங்களைக் குறித்துச் சென்றார். லோமசர், 'குந்தீநந்தன! எங்கே வைதரணீநதி ஓடுகிறதோ, எங்கே தர்மதேவரும் தேவர்களைச் சரணமடைந்து யாகம செய் தாரோ அநதக் கலிங்கதேசங்கள இவை. ரிஷிகளால் நன்றாக உபயோகிக்கப்பட்டதும் யாகம்செய்வதற்குத் தகுந்ததும், மலைகளால் விளங்குகிறதும் எப்பொழுதும் பிராமணர்களால் அடையப் பட்டதுமான இதுவன்றே (வைதரணியின்) வடகரை? ஸமமான தேவயான மார்க்கத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைய விருப்பிய மறற ரிஷிகளும் இந்த இடத்தில் முறகாலத்தில் யாகங்களால் (தேவர்களை) ஆராதித்ததாகள். ராஜஸரேஷ்டனே! இந்த இடத் திலேயே ருதரர் யாகத்தில் பசவைக் கைப்பற்றினார். ராஜேந் திரனே! பசவை எடுத்ததுகொண்டு, 'இது (என) பாகம்' என் றும் சொன்னார். பரதாசுரன் சிறந்தவனே! அப்பொழுது யாக பசவானது அபஹரிக்கப்பட்டவுடன், தேவர்கள், அந்த ருத்திர ரைப் பார்த்து, 'பிறருடைய 1 பொருளை நீர் துரோகம் செய்ய வேண்டாம். தர்மமார்க்கத்தினின்று தவறிப்போகாதீர். ஜகதீஸ் வர! பசவானை நீர் ஸவயமே யஜ்ஞேஸ்வரராகவும் கர்மங்களுக்

1 'பிறருடைய பாகத்தைக் கெடுக்கவேண்டாமென்பது கருத்து' என்பது பழைய வரை.

குப் பலன்களைக் கொடுப்பவராகவுயிருந்தும் யஜ்ஞத்தை அழிக்கத் தக்கவரல்லீர்' என்று சொல்லினர். அவர்கள் இவ்விதம் மங்கள ரூபமான வாகசூக்களால் ருத்திரரைத் துதித்தார்கள்; அப்பொழுது, அவரை இஷ்டியினாலும் திருபதியடையச் செய்து பூஜித்தார்கள். பிறகு, அவர் பசுவை விட்டுவிட்டுத் தேவயானத்தால் சென்றார் புதிஷ்டிர! இந்த விஷயத்தில், 'தேவர்கள் ருத்திரரிடத்தில் பயத்தினால் புதிதும் எல்லாப்பாகங்களையும்விடச் சிறந்ததும் சாஸுவதமுமான பாகத்தை ருத்திரருக்கு ஏற்படுத்தினார்கள்' என்னும்¹ பரம்பரையாக வழங்கும் ருத்திரருடைய கதையாகிய இதனைச் சொல்லுகிற என்னிடமிருந்துத் தெரிந்துகொள். இங்கே எந்த மனிதன இந்தக் காதையைப் பாடிக்கொண்டு தீர்த்தத்தில் ஸநானம் செய்கிறானோ அவனுக்குத் தேவயான மார்க்கமும் கண்ணுக்கு எதிரில் தெரிகிறது' என்று சொன்னார். பிறகு, மஹா பாக்கியசாலிகளான பாண்டவர்களனைவரும் அவ்வாறே திரௌ பதியும் வைதரணியில் இறங்கிப் பிதருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்தார்கள். புதிஷ்டிரர், 'லோமசரே! இங்கே இந்த வைதரணி நதியில் விதிப்படி ஸநானம்செய்து தபோபலத்தினால் மனிதர்களுடைய இயற்கையினின்றும் விலகினவனாக இருக்கிறேன்; பாரும நல்ல விரதமுள்ளவரே! உமமுடைய அருளால் எல்லா உலகங்களையும் காண்கிறேன். மந்திரங்களை ஜபிக்கிறவர்களும் மகாத மாக்களுமான வைகானஸர்களுடைய ஒளி இது' என்று சொன்னார். லோமசர், 'புதிஷ்டிரனே! எந்த இடத்தில் (இருந்து வருகிற) இந்தவனியைக் கேட்கிறாயோ அந்த இடம் மூன்றுலகும் யோஜனை தூரத்தில் உள்ளது. அரசனே!² பேசாமலிரு எந்த இடத்தில் பிரதாபமுள்ளவரான பிரம்மதேவர் யாகம் செய்தாரோ பிரம்ம தேவருடைய அப்படிப்பட்ட திவ்யமான இந்தவனம் விளங்குகிறது. அந்தயஜ்ஞத்தில் பிரம்மதேவரால் மலைகளோடும் வனப்ர தேசங்களோடும் கூடின பூமியானது மகாதமாவான கர்யபருக்குத் தக்ஷணைக்காகக் கொடுக்கப்பட்டது. குந்தீரந்தன! அப்பொழுது, பூமியானவள், கொடுக்கப்பட்டவுடனே, மனவருத்தத்தையுமடைந்தாள்; கோபம் கொண்டவளாகி உலகங்களுக்கு ஈசுவரரும் பிரபுவமான அவரைப்பார்த்து, 'பகவானே! எந்தமனிதனுக்கும் என்னை

¹ அநுவமசம் என்பது மூலம்.

² அங்குள்ள ஒளி இங்குக் கேட்பதுபோல அவர் பேச்சு ஒலியும் அங்குக் கேட்டு அவர்களின் தவம் தடைப்படு மென்றபடி.

நீர் கொடுப்பது தகாது. உம்முடைய இந்தத்தானம் பயனறந்து. இதோ பாதாளத்தை அடைகிறேன்' என்கிற இதனைக் கூறினாள். பிரஜைகளுக்கு நாதனே! பிறகு, விசனப்படுகிற அந்தப் பூமியைப் பார்த்து, பகவானை கஸ்யபரிஷியானவர், அதிலிருந்து அவளை மகிழ்ச்சியெய்தாரா. பாண்டருந்தன! பிறகு, பூமியானவர் அவருடைய தவததினால் மகிழ்ந்து மீண்டும் ஜலத்தினின்று எழுந்திருந்து வேதி (= மேடை) வடிவமாக இருந்து விளங்கினாள். அப்படிப்பட்ட இவர் வேதிபின் வடிவத்தை லக்ஷணமாகக் கொண்டவளாகப் பிரகாசிக்கின்றாள். இந்த வேதியின்மீது ஏறினால் நீ வீர்யவானாய். அரசனே! அப்படிப்பட்ட 1 இந்த வேதி (உன்னால்) ஸமுத்திரத்தை அடைந்து அடையப்பட்டது. நீ ஒருவனாக இதன்மீதேறி ஸாகரத்தைத் தாண்டுவாயாக. உனக்கு மங்களம். நீ இப்பொழுது இந்தவேதியில் ஏறத்தக்கபடி உனக்கு நான் மங்களா சீர்வசனத்தைப் பிரயோகிப்பேன். அஜமீடவம்சத்திலுதித்தவனே! இந்த வேதியானது மனிதனாலே தொடப்பட்டால் அந்த இடத்தினின்று ஸமுத்திரத்தில் முழுகிவிடுகின்றது. பாண்டவ! 'ஓம், உலகங்களை (ப்ரளயத்தில் உன்னிடம் மறைத்து) ரக்ஷிப்பவனும் உலகங்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவனுமான உனக்கு வந்தனம். தேவேச! உப்புநீருள்ளகடலில் ஸாந்தித்தியம் செய்வாயாக. அக்னியும் ஸூர்யனும் ஜலஸ்வரூபியான உனக்குக் காரணம் பிரகாசிப்பவரும் எங்கும் வியாபித்திருப்பவருமான 2 பரமாதமாவினுடைய சரீராகார பரிணாமத்திற்கு நீ அபிவ்யக்திஸ்தானமாக இருக்கிறாய். நீ அம்ருதத்திற்கு இருப்பிடமாகவுமிருக்கிறாய்' என்னும் பொருளுள்ள ஸத்யவாக்கியத்தை இவ்விதம்சொல்லிகொண்டு நீ இந்தவேதியின்மீது விரைவாக ஏறு. பாண்டவ! 'உனக்கு அக்நி காரணம்; யஜ்ஞம் சரீரம்; விஷ்ணுவின்ஜீவன் உன்னிடத்தில் சேர்ப்பிக்கப்படுகிறது. நீ மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம்' என்னும் பொருளுள்ள ஸத்யவாக்கியத்தை இவ்விதம் ஜபித்துக்கொண்டு அங்கிருந்து நதிகளுக்குப்பதியான ஸமுத்திரத்தில் ஸ்நானம் செய்வாயாக. குருஸ்ரேஷ்டனே! குந்தீபுத்ர! தேவனுக்கு ஸ்தானமானதும் தீர்த்தங்களுக்குப் பதியுமான மஹோத்தியானது வேறுவிதமாகத் தர்ப்பத்தின் நுனியி

1 'இந்தவேதி ஸமுதரம் வரையில செல்வது' என்பது இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு. 2 பகவத் ஸ்வரூபம் வெளிப்பட்டு விளங்கக் காரணமாயிருக்கிறாய் என்பது.

னூல்கூடத தொடததக்கதன்று' என்று கூறினார். பிறகு, மகாதமா வான யுதிஷ்டிரா ஸ்வஸ்தியனம செய்ப்பபட்டு ஸமுததிரததை அடைந்தார்; இந்த லோமசருடைய அந்தகபட்டளையினததையும் செய்துவிட்டு மஹேந்திரமலையை அடைந்து அவவிடததில் ஓர் இரவு வஸிததார்.

நூற்றுப்பதினாவது அத்யாயம்.

தீ ர த் த ய ர த் ரா ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(அக்ருதவ்ரணர் பரகராமருடைய சரித்திரத்தை யுதிஷ்டிராந்தகீ ஶோல் லத்தோடங்கியதும், ரிசீநி தேவலோகத்துக் துதரைகர் ஆயிரத் தைப் பரிமாகக் கொடுத்துக் காத்தீயின் மகளை மணந்ததும், காத்தீயின் புத்ரியான ஸத்யவதி பிந்துவின் அரணால் ஜமதக்னியைப் பெற்றதும்)

அந்த அரசர், அங்கே அந்த ஓர் இரவு வஸிதது, தம்பிமார்களுடன தவசிகளுக்குச் சிறந்த பூஜையைச் செய்தார். பிறகு, லோமசர், பிருகுக்களும் அங்கிரஸர்களும் வஸிஷ்டர்களும் காப்யபர்களுமாகிய அந்த தவசிகளனைவரையும் அங்கே அவருக்குச்சொன்னார். ராஜரிஷியாகிய அந்த யுதிஷ்டிரார், அவர்களை அடைந்து நமஸ்கரிததுக் கைகுவிததுக்கொண்டு, பரகராமருடன் கூடவே ஸஞ்சரிப்பவரும் வீரருமான அக்ருதவ்ரணரைப் பார்த்தது, 'பகவானும் தவசியுமான ராமர் எப்பொழுது காட்சி தருவார்? தவததுடன் கூடின அந்தப்பார்க்கவரை நான் பார்க்கவிருமபுகிறேன்' என்று வினவ, அக்ருதவ்ரணர், 'ஆதமஸவருபததை அறிந்தவரான ராமரால் நீ வரும்பொழுதே அறியப்பட்டாய் உன்னிடத்தில் ராமருக்கு ப்ரீதியும் இருக்கிறது. சீக்கிரம உனக்குக் காட்சி தருவார். சதுர்த்த சியிலும் அஷ்டமியிலும் தவசிகள ராமரைப் பார்க்கிறார்கள். இந்த ராதரி சென்றபிறகு, நானேசசதுர்த்தசி வரப்போகிறது. அப்பொழுது, கிருஷ்ணஜினததையும் ஜடைகளையும் தரித்த ராமரைப் பார்ப்பாய்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரார், 'தேவரீர் மகாபலசாலியும் ஜமதக்னியின் குமாரருமான ராமரைத்தோடர்ந்து செல்லுகிறவர். தேவரீர் முன் நடந்த (அவருடைய) எல்லாச்செய்கைகளையும் நேராகக்கண்ட

வர். எல்லா கூத்திரியர்களும் யுத்தத்தில் ராமரால் யாதுகாணம்பற்றி எவ்வாறு ஜபிக்கப்பட்டார்கள்? அதனைத் தேவரீர் இப்பொழுது சொல்வீராக' என்று வினவ, அகருதவரணர், 'அரசுப்புலியே! பாரத! ஆசசரியம். பிருகுக்களுடைய வமசததில் அவதரித்தவரும் ஜமதகநி புதரருமான ராமருடைய உததமமான பெரிய தேவசரிதரம்போனற கதையையும் ஹேஹய தேசாதிபதியாகிய கார்ததவீர்யார்ஜுனனுடைய கதையையும் உனக்குச் சொல்வேன். பாண்டவ! ராமரால் ஹேஹயதேசாதிபதியாகிய அர்ஜுனனென்பவன் கொல்லப்பட்டான். அவனுக்கு ஆபிரம கைகள் இருந்தன. பூமிகு நாதனே! தததாதரேயருடைய அருவால் (அவனுக்கு) ஸ்வர்ண விமானமும் அப்படியே பூமிபில எல்லாபராணிகளுக்கும் தலைமையும் இருந்தன. மஹாதமாவான அந்த அர்ஜுனனுடைய தேரானது (எவரும்) தடையறற ஸஞ்சாரமுள்ளதாக இருந்தது. வரததையடைந்ததால், மஹாபலசாலியான அவன் எப்பொழுதும் அந்தததேரினால தேவாகளையும் இயக்கர்களையும் ரிஷிகளையும் எல்லாப பக்கங்களிலும் துன்பம் செய்தான். அவன் எல்லா இடங்களிலும் எல்லாப்பிராணிகளையும் துன்பப்படுத்தினான். பிறகு, தேவர்களும் மஹாவிரதமுள்ள ரிஷிகளும் ஒன்று சேர்ந்து தேவர்களுக்குத்தேவரும தேவசத்ருக்களைக் கொல்பவரும் ஸதயமான பராக்கிரமமுள்ள வருமான விஷ்ணுவை அடைந்து, 'பகவானே! பிரபுவே! பிராணிகளைக்காப்பாற்றுவதற்காக அர்ஜுனனை வதம்செய்வீராக. பிரபுவான ஹேஹயதேசாதிபதியானவன், திவ்ய விமானத்தால் இந்திராணியைத் துணைக்கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற இந்திரனை அவ மதித்தான்' என்று சொன்னார்கள். பாரத! பிறகு, தேவரான பகவான அப்பொழுது கார்ததவீர்யனை அழிப்பதற்காக இந்திரனுடன் சேர்ந்து ஆலோசிக்கார். உலகங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட பகவான, பிராணிகளுக்கு ஹிதமான எந்த எந்தக் கார்யங்கள் தேவராஜனால தெரிவிக்கப்பட்டனவோ அவை அனைத்தையும் (செய்வதாக) உறுதி கூறி, அழகிய பதரீவனத்திலிருக்கிற தமமுடைய ஆஸ்ரமமண்டலத்தையே அடைந்தார். இதே ஸமயத்தில், பூமியில் பூமிக்கு அதிபதியும் மிக்க பலமுள்ளவனும காதி என்று உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்றவனும் மஹானுமான ஓர் அரசன் கான்யகுப்பஜத்தில் இருந்தான். அவன் வனவாஸத்தை அடைந்தான். காட்டில் வஸிக்கிற அவனுக்கு அப்ஸரஸுக்கொப்பான ஒருபெண பிறந்தாள். பாரத! ப்ருகுவினுடைய புத்திரரான ரிசீகர் அந்தப்பெண்ணை (மனைவியாக) வரித்த

தார். பிறகு, காதியானவன், கடுமையான விரதமுள்ள அந்தப்பிராம் மணரைப்பார்த்தது, 'நம்முடைய குலத்தில் முன்னோர்களால் எது அனுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அது நமக்கு உசிதம். பிராம்மணைத்த மரே! ஒரு பக்கத்தில் கருமையான காதுள்ளவைகளும் வெண்மையானவைகளும் வேகமுள்ளவைகளுமான ஆயிரம் குதிரைகளைக் கன்யாசல்கமென்று அறிவீராக. பார்க்கவரே! (கன்யாசல்கம்) கொடுக்கவேண்டுமென்று பகவானுன் உம்மை நான் சொல்லலாகாது. உமமைப்போன்ற மஹாத்மாவுக்கே என் பெண் கொடுக்கப்படாத தக்கவள்' என்று சொன்னான். ரிசீகர், 'ஒரு பக்கம் கருமையான காதுள்ளவைகளும் வெண்மையானவைகளும் வேகமுள்ளவைகளு மான ஆயிரம் குதிரைகளை உனக்கு நான் கொடுப்பேன். உன் னுடைய பெண் எனக்குப் பார்வையாகட்டும்' என்று சொன்னார். காதியானவன், 'எனக்கு ஆயிரம் குதிரைகளைக் கொடுப்பீராகில் என் னுடைய புத்திரி உமக்குப் பார்வையாகக்கடவள்' என்று சொன்னான். அரசனே! அவர், 'அப்படியே' என்று உறுதி கூறி, வருணனை நோக்கி, 'ஒருபக்கத்தில் கருமையான காதுள்ளவைகளும் வெண்ணிற முள்ளவைகளும் வேகமுள்ளவைகளுமான ஓர் ஆயிரம் குதிரைகளைக் கன்யாசல்கத்தின்பொருட்டுக் கொடுக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார். அப்பொழுது வருணன் அவருக்கு ஆயிரங்குதிரைகளைக் கொடுத்தான். (கங்கையில்) எந்த இடத்தில் அந்தக் குதிரைகள் கிளம்பி வந்தனவோ அந்த இடம் அஸ்வதீர்த்தமென்று பிரஸித்தியடைந்தது.

பிறகு, காதியானவன் ஸத்யவதி என்கிற தன்மகளைக் கான்ய குப்ஜத்தில் அந்த ரிசீகருக்குக் கொடுத்தான். அப்பொழுது, தேவர்கள் வரனுடைய பகஷ்த்தைச சேர்ந்தவர்களானார்கள். அவர்கள், ஆயிரம் குதிரைகளும் அந்தப் பெண்ணும் அடையப்பட்டதைப் பார்த்தது மிக்க வியப்பை அடைந்தார்கள்; ரிசீகரை¹ ஆநாயத்தில் நன்கு துதித்தார்கள். பிராம்மணைத்தமரான அவர் அந்த ஸத்ய வதியைத் தர்மப்படி மனைவியாக அடைந்து அழகிய இடையுள்ள அவருடன் இஷ்டப்படி ஸுகமாக மகிழ்ந்தார். வேந்தனே! விவாஹம் செய்யப்பட்ட பிறகு, மனைவியுடனிருக்கும் அந்தப்புத்திரரை (பார்க்க வர்களுக்குத்) தலைவரான ப்ருகுவானவர் பார்க்க விரும்பி வந்தார்; புத்திரரைப்பார்த்தது ஸந்தோஷத்தையும் அடைந்தார். தேவகணங் களால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவரும் வீற்றிருக்கிறவருமான அந்தப்ருகு வை (அந்தத்) தம்பதிகள் அப்பொழுது அர்ச்சித்துப் பணிசெய்

1 'ஏவ' என்பது விடப்பட்டது.

கின்றவர்களாகிக் கைகூப்பிநின்றார்கள். பிறகு, பகவானான அந்தப் பிருகுவானவர், மிகமகிழ்ந்தது மருமகளைப்பாராதது, 'ஸௌபாக்யவதியே! வரத்தைக்கேள். நீ விரும்பியதைக் கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். அவள் தனக்கும் தன் தாய்க்கும் புத்திரர் உண்டாவதற்காகக் குருவான அவரை அருளுள்ள வராகச் செய்தாள். அவரும் அனுகரகத்தைச் செய்தார். ப்ருகு, 'நீயும் உன்தாயும் ருதுஸ்நானம் செய்தபின் புத்திரரைப் பெறுவதற்காக அவள் அரசமரத்தையும் நீ அதகிமரத்தையும் தனித்தனி கட்டிக்கொள்ளுங்கள். கலயாணி! உனக்கும் உன்தாய்க்குமாகவே விராட்புருஷனை மீண்டும் மீண்டும் தியானித்தது என்னால் முயற்சியுடன் ஸித்தம் செய்யப்பட்ட இந்த இரண்டு சருக்களும் ப்ரத்தையுடன் சாப்பிடவேண்டியவை' என்று அவ்விருவரையும் சொல்லிவிட்டு மறைதலை அடைந்தார். அவ்விருவரும் ஆலிங்கனத்திலும் சருவிலும் மாறுதலைச் செய்தார்கள். பிறகு, பல நாட்கள் சென்றபின் பகவானான¹ அந்தப் பிருகுவானவர் திவ்ய ஞானத்தாலறிந்து மறுபடியும் வந்தார். பிறகு, மஹாதேஜஸ்வியான ப்ருகுவானவர், மருமகளான ஸத்தியவதியைப் பார்த்தது, 'கலயாணி! அழகிய புருவங்களுள்ளவளே! உன்தாயால் சருவானது மாறுதலாக உபயோகிக்கப்பட்டது. மரத்தில் ஆலிங்கனமும் மாறுதலாகச் செய்யப்பட்டது. நீயும் வஞ்சிக்கப்பட்டாய். கூத்திரியனுடைய செய்கையுள்ள பிராம்மணன் உனக்குப் புத்திரனாவான். பிராம்மணர்களின் ஆசாரமுள்ளவனும் மஹானும் மிகக் வீர்யமுள்ளவனும் ஸாதுக்களின் வழியிலிருப்பவனுமான கூத்திரியன் உன்தாய்க்குப் புதல்வனாவான்' என்று சொன்னார். பிறகு, அவள், 'எனக்குப் புத்திரன் இவ்விதம் உண்டாகவேண்டாம்; புத்திரனுக்குப் புத்திரன் இஷ்டப்படி உண்டாகட்டும்' என்று மாமனாரைத் திரும்பத் திரும்ப(வேண்டி) அருள்வரச் செய்தாள். பாண்டவ! 'இப்படியே ஆகக்கடவது' என்று அவரால் அநுக்ரகிக்கப்பட்ட அவள் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஜாக்கிரதையுடன் கர்ப்பத்தைத் தரித்தாள். பிறகு, அவள், பிரஸவகாலம் வந்தவுடன், தேஜஸோடும் வர்ச்சஸோடும் கூடியவரும் ப்ருகுபுத்திரரான ரிசிகரை மகிழ்விப்பவருமான ஜமதக்கினி என்கிற புதல்வரை ஈன்றாள். பாண்டு நந்தன்! தேஜஸ்வியாக வளர்கின்ற அவர்

¹ இரட்டித்தலால் 'புந', 'பகவான' எனனும் இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

வேதாத்தியயனததினாலும் மஹாதேஜஸவியாகிப் பலரிஷிகளை மீறி இருந்தார். பாதஸ்ரேஷ்ட! சூரியனுக்குச் சமமான வர்ச்சஸுள்ள அவருக்குத் தனுர்வேத முழுமையும் ¹ நான்கு விதமான அஸ்திரங் களும் (தாமே) விளங்கின.

நூற்றம்பதினேழாவது அந்நியாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(ஐமதக்னி ரேணுகையினிடத்தீல் மானஸிகமான கற்பழிவைக் கண்டு ராமரைவ, அவர் கோடாலியீடுல் அவள்கழித்தை வேட்டியதும், ஐமதக்னிழனிவர், புத்ரான ராமருடைய டிராரீத்தனையினுல் ரேணுகையைப் பிழைப்பித்ததும், காரீத்தவீர்யன் ராமர் இல்லாதபோழது ஆஸ்ரமத்திக்கு வந்து ஐமதக்னியினுடைய பசுவின் கன்றைத் திருடி ஆஸ்ரமத்தை அழித்ததும், ராமர் வந்து காரீத்தவீர்யனைக் கொள் றதும், அவனுடையதமாரர்கள் ராமரீல்லாத போழது ஐம தக்னி ழனிவரைக் கொன்றதும்.)

வேதாதயயனததில் பொருந்தியவரும் மஹாதபஸவியுமான அந்த ஐமதகனியானவர் தவம்புரிந்தார்; பிறகு, நியமததால் தேவர் களைத் தமவசமாகுகினார். அரசே! அவர் பரஸேனஜித் என்கிற அரசனை அணுகி ரேணுகையை வரித்தார். அந்த அரசனும் அவ ருக்கு (ரேணுகையைக்) கொடுத்தான். பிறகு, ரிசீகருடைய புதல் வரான அவர் ரேணுகையை மனைவியாகப்பெற்று அணுகலையான அவளுடன் ஆஸ்ரமத்திலிருந்துகொண்டு தவம்புரிந்தார். அவ ளுக்கு ராமரை ஐந்தாமவராகவுடைய நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார் கள். கடைசியில் பிறந்தவரான ராமரே எல்லாரிலும் முதன்மையா யிருந்தார். பிறகு, ஒரு சமயம் எல்லாப் புதரர்களும் பழங்களைக் கொண்டுவரச் சென்றபின் நியமமான விரதமுள்ள ரேணுகையான வள் ஸ்நானம் செய்வதற்காகச் சென்றாள். அரசனே! வந்து கொண்டிருக்கிற அந்த ரேணுகையானவள் சித்திராதன் என்கிற

மார்ததிகாவதகதேசததாசனைத தற்செயலாகக் கண்டாள். ரேணுகை, பாரையபுடனீருபபவனும் தாமரை மலாமலை அணிந்தவனும செல்வப பெருககுள்ளவனும ஜலததில் விளைபாடுபவனுமான (அவனைக்) கண்டு, பிறகு அவனிடத்தில் ஆசைகொண்டாள். அவள் அநதககற்பழிவினால தண்ணீரிலேயே ¹ மனவேறுபாட்டை அடைந் தவளாகவும் அறிவைபிழந்தவளாகவும் ² அசசமுற்றவளாகவும் ஆஸ்ரமத்தில நுழைந்தாள். பாத்தாவான ஜமதக்னி அவள் (கற பழிந்ததை) அறிந்துகொண்டாள். அதிகதேஜஸுள்ளவரும வீர்ய முள்ளவருமான அவர், அவர் தையத்தினின்று நழுவினதையும் பிரமமதேஜஸினால் விடப்பட்டதையும்கண்டு, 'சீ' என்னும் சொல் லால் நிரந்தததார். பிறகு, ஜமதக்னியின் மூத்த குமாரனான ருமணவானென்பவனும, ஸுஷேணனும, வஸுவும் அபபடியே விஸ்வாவஸுவும் வந்தார்கள். பகவானான அவர் மூத்தவா வரிசையாக அவர்களைத் தாயாரைக் கொல்வதில் ஏவினர். அவர்கள் மதி மயக்கமுற்றவர்களும் மனமிழந்தவாகளுமாகி ஒன்றும சொல்ல வில்லை. பிறகு, அவர் கோபத்தால் அவர்களைச் சபித்தார். அவர்கள் சபிக்கப்பட்டுப் புத்தியை இழந்தார்கள்; விரைவாக மிருகங் களையும் பசுவிகளையும் ஒத்தசெய்கையுள்ளவர்களும் (மரங் கொடி முதலிய அறிவற்ற) ஜடப்பொருளை ஒத்தவர்களும் ஆனார்கள். அதன்பிறகு, பகவீரர்களைக் கொல்வரானராமர் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தார். மிக்ககோபமுள்ளவரும மிக்கதவமுள்ளவருமான ஜமதக்னியானவர், அந்தராமரைப் பார்த்து, 'புத்திர! பாவி யான இந்த உன்தாயைக் கொல்வாயாக. நீ மனவருத்தமும்படாதே' என்று சொன்னார். உடனே, ராமர் கோடாலியை எடுத்ததுத தாயின் தலையை வாங்கிவிட்டார். மகாராஜனே! பிறகு, மகாதமாவான அநத ஜமதக்னியின் கோபமானது உடனே போய்விட்டது. அவர் ப்ரஸன்னருமாகி, 'அப்பா! என்னுடைய கட்டளையால் செய்தற்கரிய இந்தக் காரியம் உன்னால் செய்யப்பட்டது. தர்மங்களை அறிந்தவனே! மனத்தினால் விருமபுகிற விருப்பமுழுமையையும் கேள்' என்னும் இதனைச் சொன்னார். பாரத! அந்த ராமர் மீண்டும் தாயார் (உயிருடன்) எழுந்திருப்பதையும், தாம் வதம் செய்ததைத் தாயார் நினையாமலிருப்பதையும், அந்தத் (தாய்க் கொலையா

1 'கலிநா' என்பது மூலம இதற்குப் பழையவுரை வேறுபொருள் கூறுகிறது.

2 பொருந்தாமையால் அதிகபாடமான ஒரு ஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

லுண்டான) ¹ பாவத்தால (தாம) பற்றப்படாமல் இருப்பதையும், அப்படியே தமையன்மார்களுக்கு இயற்கையான நிலைமையையும், தாம யுத்தத்தில் நிகரிலலாமலிருப்பதையும், நீண்ட ஆயுடையும் வரமாகக்கேட்டார். மஹாதபஸ்வியான ஜமதக்னியானவர் அந்த எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுத்தார். பிரபுவே! ஒருஸமயம், அவருடைய எலலாப்புத்திரர்களும் வெளியில்போயிருந்தார்கள். பிறகு, அனுபதேசாதிபதியும் வீரனுமான கார்த்தவீர்யன் (ஆஸ்ரமத்திற்கு) வந்தான். ஆஸ்ரமஸ்தானத்தை அடைந்த அவனை ரிஷியானவா பூஜைகூரிய பொருளால் நன்குபூஜித்தார். அவன் யுத்தத்திலுள்ள மத்ததால கொழுத்தவனாகி அவ்வாறான பூஜையில் மகிழவில்லை. அந்த ஆஸ்ரமத்திலிருந்து ஹோமபசுவானது அலறும் பொழுதே, கன்றைப் பலாதகாரமாக அடித்துக்கொண்டு போனான்; பெரிய மரங்களையும் ஒடித்தான். ராமர் வந்தவுடன், பிதா தாமாகவே அதனைச்சொன்னார். பசு மிக அலறுவதைப் பார்த்தும் ராமருக்குக் கோபம் மூண்டுவிட்டது. அவா கோபத்திற்கு வசப்பட்டவராகி கார்த்தவீர்யனைத் தொடர்ந்தோடினார். அரசனே! பிறகு, பகை வீரர்களைக் கொல்லுகிறவரான பார்க்கவராமர் போரில் அழகிய வில்லைப்பிடித்து (அவனை) மிஞ்சிப் பரிகாயுதமேபோன்ற அவனுடைய ஆயிரமாக எண்ணப்பட்ட கைகளைக் கூர்மையான பல்லங்களால் அறுத்தார். ராமரால் வெல்லப்பட்ட கார்த்தவீர்யன் காலகதியை அடைந்தான். பிறகு, அர்ஜுனனுடைய புத்திரர்கள் ராமரால் கோபம் உண்டுபண்ணப்பட்டவர்களாகி ராமரில்லாத தருணத்தில் ஆஸ்ரமத்தில் ஜமதக்னியின் அருகில் ஓடிவந்தார்கள். அவர்கள் மகாவீர்யமுள்ளவரும் போர்புரியாதவரும் தவஞ்செய்பவரும் நாதனறறவர்போல அடிக்கடி, 'ராம! ராம' என்று அலருகிறவருமான அவரைக் கொன்றார்கள். யுதிஷ்டிரனே! பகைவரை அடக்குகிறவர்களால் கார்த்தவீர்யனுடைய புத்திரர்கள் அம்புகளால் ஜமதக்கினியைக் கொன்றுவிட்டு வந்தபடியே சென்றார்கள். அவர்கள் ஓடிப்போய் ஜமதக்னியும் அவ்வண்ணம் இறந்த பொழுது, பிருகு நந்தனரான பரசுராமர் ஸமித்துக்களைக் கையில்கொண்டு ஆஸ்ரமத்துக்கு வந்தார். வீரரான அவர், அப்பொழுது, ம்ருத்யுவின வசததை அடைந்தவரும் அதற்குத்தகாதவரும் அப்படி ஆனவருமான பிதாவைப் பார்த்து அதிகுதுக்கமுள்ளவராகிப் புலம்பினார்.

¹ 'கற்பழிவென்னும் பாவத்தால தாய் பற்றப்படாமலிருப்பதையும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

நூற்றுப்பத்தெட்டாவது அடியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடரிச்சீ.)

(அக்ருத்வரணர், பரகாமர் பித்ருவதத்தால் கோபங்கோண்டு கடித்
ரியரை இருபத்தொருமுறை கருவறுத்தகதையை யுதிஷ்டிரருக்குச்
சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரர் மறுதீனம் சதுர்த்தசியில் வந்த
பரகாமருக்குப் பூஜைமுதலியவற்றைச் செய்து மஹேத்
தீரமலையினின்று புறப்பட்டுச் சென்றதும்.)

ராமர், 'ஐயா! தேவரீர எனனுடைய அபராதத்தால் அந்
பர்களுந் மூர்க்கர்களுமான கார்த்தவியானுடைய புத்திரர்களால்
காடடில் அம்புகளால் மிருகம் கொல்லப்படுவதுபோலக் கொல்லப்
பட்டீர். ஐயா! தர்மங்களை அறிந்தவரும் நல்லவழியில் இருப்ப
வரும் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் எவ்விதத்தீவகும் செய்யா
தவருமான தேவரீருக்கு இவ்விதமான மரணம் எவ்வாறு தரும்?
தேவரீர தவத்தில் சிலைபெற்றவரும் யுத்தம் செய்யாதவரும் பிராய
முதிரந்தவரும் ஸாதுவுமாயிருந்தும் எவர்களால் கூர்மையுள்ள
பல அம்புகளால் அடித்துக்கொல்லப்பட்டீரோ அவர்களால் என்ன
பாவந்தான் செய்யப்படவில்லை? யுத்தம் செய்யாதவரும் தர்மங்
களை அறிந்தவரும் தனித்திருப்பவருமான (உமமைக்) கொன்று,
வெட்கமில்லாதவர்களான அவர்கள் அங்கே மந்திரிகளிடமும்
நண்பர்களிடமும் என்ன சொல்லுவார்களோ?' என்றார். ஆர
சனே! மிக்க தவமுள்ள (ராமா), இப்படி இரக்கததுடன் பலவித
மாக மிகப்பலம்பிப் பிதாவுக்குப் பிரேதகார்யங்களைத் தையும் செய்
தார். பகைவர்பட்டணங்களை ஜயிப்பவரான ராமர் பிதாவை
அகனியில் தகனமும் செய்தார். பாரத! எல்லா க்ஷத்திரியக் கூட்
டங்களுடைய வதததையும் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தார். அதிக பலசாலி
யும் வீர்யமுள்ளவரும் எமனுக்கொப்பானவருமான அவர் மிக்க
கோபங்கொண்டு ஒருவராகவே ஆபுதமெடுத்தது யுத்தத்தில் கார்த்த
வீர்யனுடைய புத்திரர்களைக் கொன்றார். க்ஷத்திரியர்ஷ்டனே!
அடிப்பவர்களுள் சிறந்தவரான ராமர் எந்த க்ஷத்திரியர்கள் அவர்
களைத்தொடர்ந்து வந்தார்களோ அவர்களனைவரையும் கொன்றார்.
பிரபுவான அவர் பூமியை இருபத்தொருமுறை க்ஷத்திரியர்களற்ற
தாருச் செய்து ஸமந்தபஞ்சகத்தில் ஐந்து இரத்தமடுக்களை உண்டு
பண்ணினார். ப்ருகுலத்தைத் தாங்குபவரான அவர், அவைகளில்

பிதருக்களைக்குறித்துத் தர்ப்பணம்செய்தார்; ரிசீகரையும் நேரில கண்டார். அவரும் ராமரைத் தடுத்தார். பிறகு, பிரதாபசாலி யான ஜாமதக்னியர் பெரிய யாகததால் தேவேந்திரனைத் திருப்தி அடையச் செய்தார்; ரித்விக்குக்களுக்குப் பூமியைத் தானம் செய்தார். பிரஜைகளுக்கு நாதனே! நாற்பதுமுழம் நீளமும அகலமு முள்ளதும், முப்பத்தாறுமுழம் உயரமுள்ளதுமான ஸவர்ணமய மான ஒரு வேதியைச் செய்து மஹாதமாவான கஸ்யபருக்குக் கொடுத்தார். வேந்தனே! அப்பொழுது ¹ காண்டவாயனர்க ளென்று பிரஸித்திபெற்ற அந்தப் பிராம்மணர்கள், கஸ்யபருடைய அனுமதியினால் அதனைக் கண்டம் கண்டமாகப் பங்கிட்டுக்கொண் டார்கள். மிக்க பலபராக்கிரமங்களுள்ளவரும் அளவுகடந்த விக் கிரமமுள்ளவருமான அவர் மகாத்மாவான அந்தக் கஸ்யபருக்குப் பூமியைக் கொடுத்துவிட்டு மிகப் பெரிய தவததை மேற்கொண்டு இந்த மஹேந்திரமென்கிற சிறந்தமலைபில் வஸிக்கிறார். உலகத்தில வஸிக்கிற கூடித்திரியர்களோடு அவருக்கு இவ்விதம வைரமுண்டா யிற்று. அளவற்ற தேஜஸுள்ள ராமரால் பூமியும் ஜயிக்கப்பட்ட தது' என்றார். பிறகு, பெரியமனமுள்ள ராமர் சதுர்த்தசிதினத தில் நியமப்படி அந்தப் பிராம்மணர்களுக்கும் தம்பிமாருடனிருக் கும் தர்மராஜருக்கும் காட்சியளித்தார். ராஜேந்திரரே! பிரபு வான அந்தத் தர்மராஜர் பிராதாக்களுடன் சேர்ந்து அவரைப் பூஜித்தார். அந்த ராஜஸூரேஷ்டர் பிராம்மணர்களுக்கும் சிறந்த பூஜையைச் செய்தார். அவர் பாகுராமரை அர்ச்சித்தது அவரால் பூஜிக்கப்பட்டவரும் ஏவப்பட்டவருமாகி, மஹேந்திர பர்வதத்தில அந்தஇரவு வஸித்ததுத தென்கிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

நூறறுப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தோடர்ஷீசி.)

(புதிஷ்டாரர் அடைவில் பிரபாஸதீர்த்தந்ததை அடைந்ததும், கிருஷ்ணர் பலராமர் முதலியோர் அவரைப் பார்க்க வந்ததும்.)

பாரதரே! தீர்த்தங்களைக் குறித்துச் செல்லுகின்ற மஹானு பாவரான அந்த அரசர், புண்யமானவைகளும் அழகியவைகளும் சிற்

¹ 'பங்கு பிரிததுக்கொள்ளுகிறவர்கள்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

சில விடங்களில் பிராம்மணர்களால் விளங்குகின்றவைகளுமான ஸமுத திரத்தினுடைய எல்லாத தீர்த்தங்களையும் பார்த்தார். ஜனமே ஜயரே! நன்னடைபுள்ளவரும் கஸ்யபருடைய புத்திரனான ஸூர்ய னுக்குப்¹ பொத்திரருமான பாண்டுபுத்ரர் தம்பிமார்களுடன் அவை களில் நீராடி ஸமுத்திரத்தைக் குறித்துச் செல்லுகிறதும் புண்யம் மிக்கதுமான பிரசஸ்தை என்கிற நதியை அடைந்தார். மகானுபாவ ரான அவர் அதிலும் ஸநானம்செய்து பிதருக்களையும் தேவர்களையும் திருப்தியடையச் செய்தார். ப்ராம்மண ஸரேஷ்டர்களிடம் தனத தைக கொடுத்த ஸமுத்திரத்தை நோக்கிச் செல்லுகிற கோதாவரியை அடைந்தார். அரசரே! பிறகு, வீரரான அவா பாவம் நீங்கினவ ராகி த்ரவிடதேசத்தில் ஸமுத்திரத்தை அடைந்து உலகத்திலுள்ள தீர்த்தங்களுள் புண்யமானதும் மிக்க பரிசுத்தமுமான அகஸ்திய தீர்த்தத்தையும் அப்பால் நாரீதீர்த்தங்களையும் கண்டார். அந்தப் பாண்டுகுமாரர் அவைகளில் மற்றவர்களால் செய்யமுடியாத சிறந்த விற்பிடித்த அர்ஜுனனுடைய அந்தச் செய்கையைக் கேட்டும், நிக ரற்ற ரிஷிகளின் கூட்டங்களால் பூஜிக்கப்பட்டும், அதிக ஸந்தோ ஷத்தை அடைந்தார். பூமியில் அரசர்க்கரசரான அவர், திரௌபதி யுடனும் தமபிமாருடனும், அந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸநானம்செய்து, அர்ஜுனனுடைய பராக்கிரமத்தை நன்கு புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார். பிறகு, ஸமுத்திரத்தினுடைய அந்தத் தீர்த்தங்களில் ஆயிரம் பசுக் களைத் தானம்செய்து ஸந்தோஷமுள்ளவராக, தமபிமார்களுடன், அர்ஜுனன் செய்த கோதானங்களை நன்றாகப் புகழ்ந்து பேசினார். அரசரே! அந்த யுதிஷ்டிரர், ஸமுத்திரத்தினுடைய அந்தத் தீர்த்தங் களையும் புண்யமான மற்றெல்லாத தீர்த்தங்களையும் முறையே அடைந்து விருப்பம் நிறைவேறினவராகிப் புண்யம் மிக்க சூர்ப்பார கத்தைக் கண்டார்; அங்கே கடல்நாட்டைச் சிறிது கடந்து பூமியில் பிரஸீததிபெற்ற வனத்தை அடைந்தார். அதில் முற்காலத்தில் தேவர்களால் தவம் புரியப்பட்டது. அப்படியே, புண்ணியத்தை முக்கியமாகக்கொண்ட அரசர்களால் யாகம் பண்ணப்பட்டது. நீண்ட பருத்த கைகளுள்ள அவர், அவ்விடத்தில் தவசிகளுடைய கூட்டங் களால் சூழப்பட்டதும் புண்ணியம் செய்தவர்களால் பூஜிக்கத்தக்கது மான சிறந்த விற்பிடித்த ரிசீகபுத்திரருடைய அந்த வேதியைக் கண்

1 'ஸூர்யனுக்குப் பிள்ளை யமன்; யமனுக்குப் பிள்ளை யுதிஷ்டிரா' எனபது.

டார். அரசரே! பிறகு, பூமிக்கதிபதியும் மஹாத்மாவுமான அந்த அரசர், வஸுகுகள், மருதகணங்கள், அப்படியே அஸுஷினீதேவர்கள், யமன், ஆகிதபன், சூபேரன், இந்திரன், விஷ்ணு, பிரபுவான ஸகிதா, பகன், சந்திரன், திவாகரன், வருணன், ஸாததியர்களுடைய கணம், பிரமமதேவர், பிதருக்கள், கணங்களுடன் கூடின ருத்திரர், ஸரஸ்வதி, ஸித்தகணம், பூஷா, அப்படியே மற்றத தேவர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய புண்யமானவையும் நன்கு மனத்தைக் கவருகின்றவைபுமான ஆயதனங்களையும் கண்டார். அந்த அரசர் அவைகளில் ஸமீபத்தில் வலித்துக்கொண்டிருக்கிற பண்டிதர்களை வஸ்திரங்களாலலங்கரித்து, சிறந்த ரத்தினங்களையும் 'அவர்களுக்கே' கொடுத்தது, எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம்செய்து மீண்டும் சூர்ப்பாரகததைக் குறித்து வந்தார். அவர் ஸஹோதரர்களோடு மறுபடியும் ஸமுத்திரத்தின் அந்தக்கரைவழியாகச் சென்று மஹான்களான பிராம்மணர்களோடு பூமியில் பிரஸித்திபெற்ற பிரபாஸ தீர்த்தத்தை அடைந்தார். பெரிய சிவந்த கண்களுள்ளவரும் தம்பிமார்களுடனிருப்பவருமான அவரும், அவ்வாறே கிருஷ்ணையும், லோமசருடன் அந்தப் பிராம்மணர்களும், அதில் ஸ்நானம் செய்து தேவகணங்களுக்கும் பிதருக்களுக்கும் தாப்பணம் செய்தார்கள். தர்மங்களைத் தரிப்பவர்களுள் மிகச் சிறந்த அவர், அப்பொழுது பன்னிரண்டு நாள் தீர்த்தத்தையும் காற்றையும் பக்ஷிக்கின்றவராகி இரவுகளிலும் பகல்களிலும் (முறையே) ஸ்நானம்செய்தும் நாற்புறங்களிலும் நெருப்புக்களை அருகில் எரியச் செய்தும் தவம்புரிந்தார். அவர் உக்கிரமான தவத்தை மேற்கொண்டு செய்வதைப் பலராமரும் ஜனார்த்தனரும் கேட்டார்கள். எல்லா வருஷணிகளுள்ளும் மிகச் சிறந்த அவர்கள் ஸைனிகர்களுடன் கூடியவர்களாகி ஆஜமீடரான யுகிஷ்டிரரை அடைந்தார்கள். வருஷணிகளான அவர்கள் பூமியில் படுத்திருப்பவர்களும் அழுக்கினால் பூசப்பட்ட மேனியுள்ளவர்களுமான பாண்டு புதர்களைப் பார்த்தும் (அவ்வித கஷ்டத்துக்குத்) தகாதவளான திரௌபதியைப் பார்த்தும் மிக்க துயரமுற்றவர்களாகத் துன்பக்குரல்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு அழுதார்கள். பிறகு, தைர்யங் குறைபாதவரான அந்த யுகிஷ்டிரர், பலராமரையும் ஜனார்த்தனரையும் பிரத்யும்னனையும் ஸாமபனையும் சினியினுடைய பெளதரண ஸாதயகியையும் மற்ற வருஷணிகளையும் அணுகி முறைப்படி பூஜை செய்தார். அரசரே! அந்த வருஷணிகளும், பார்த்தர்களனைவரையும் பிரதி பூஜைசெய்து, அப்படியே அந்தப் பாண்டு புத்திரர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகி, இந்திரனைத்

தேவகலைங்கள் சூழ்ந்திருப்பதுபோல், யுகிஷ்டிரரை சூழ்ந்து உட்கார்ந்தார்கள். மிகக பிரஸித்தி பெற்றவரான அவர், அந்நப பகைவாகளுடைய செய்கை அனைத்தையும் (தங்களுடைய) வனவாஸத்தை யும் அஸ்திரங்களைப் பெறுதற்காக இந்திரனிடம் தேவராஜகுமாரனான அர்ஜுனன் போயிருப்பதையும் கிருஷ்ணரிடம் சொன்னார். பிரஸித்திபெற்றவர்களும் மிகக பூஜைக்குரியவர்களும் மஹானுபாவர்களுமான அவர்கள் அவருடைய வசனத்தைக் கேட்டு மிகமெலிந்திருக்கிற அந்நப பாண்டவர்களைப் பார்த்தும் துக்கத்தினால் 1 தோன்றிய கண்ணீரைச் சொரிந்தார்கள்” என்று கூறினார்.

நூற்றிருபதாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த ய ர த் ர ா ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(பலராமர், வ்ருஷ்ணிகளும் பாண்டவர்களும் கூடியிருக்கிற ஸ்பையிலி, டீஷ்டமர் திருதராஷ்டிரன் முதலியவர்களை நிந்தித்துப் பாண்டவர்களைக் குறித்து வருந்தியது.)

ஜனமேஜயர், “தபோதனரே! பிரபாஸதீர்த்தத்தை அடைந்து பாண்டவர்களும் வ்ருஷ்ணிகளும் என்ன செய்தார்களா? அந்த இடத்தில் இவர்களுக்கு என்ன பேச்சுக்கள் நடந்தன? வ்ருஷ்ணிகளும் பாண்டவர்களுமாகிய அவர்களெல்லாருமே மஹாத்மாக்களும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சியடைந்தவர்களும் அன்னியோன்யம் நேசமுள்ளவர்களுமல்லரோ?” என்று வினவு, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்:

“வீரர்களான வ்ருஷ்ணிகள் கடலின் துறையும் புண்ணியமான துமான பிரபாஸதீர்த்தத்தை அடைந்து பாண்டவர்களைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். பிறகு, பசுவின்பால், குருக்கத்திப்பூ, சந்திரன், தாமரைத் தண்டு, வெள்ளி இவைகளின் ஒளிபோன்ற ஒளியுடையவரும் வனமாலையை அணிந்தவரும் கலப்பையை ஏந்தியவருமான ராமர், தாமரைக்கண்ணிரான கோவிந்தரைப் பார்த்து, ‘கிருஷ்ண! செய்யப்பட்ட தர்மம் ஜீவனுக்கு நன்மைக்கு ஆவதில்லை; செய்யப்பட்ட

1 ‘துக்ககாத்திஸீம’ என்பது மூலம்.

அதம்மும தீமைக்கு ஆவதில்லை. ஏனெனில், மஹாதமாவான யுதிஷ்டிரர் மரவுரி உடுததுச் சடை தரித்துக் கானகத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு வருந்துகிறார்; தூர்யோதனனும் பூமியை ஆளுகிறான்; இவனுக்கு (தேகம மறைந்துபோவதற்கு) பூமியும் (வேடிதது) இடந்தரவில்லையன்றோ? அல்பபுதகியுள்ள மணிதன் தர்மத்தைக் காட்டிலும் செய்யப்பட்ட அதர்மமே பெரிதென்று எண்ணுவான். தூர்யோதனன் விருத்தியடைந்தும் யுதிஷ்டிரரும் ஸுகமில்லாமல் நாடு கவரப்பட்டுமிருக்கும்பொழுது, ¹ இவ்விஷயத்தில் ப்ராஜைகளால் யாது செய்யத்தக்கதென்று மனிதர்களுக்கு, சாலதிரத்துக்கும் அனுபவத்துக்கும் விரோதமிருததலால், தர்மாதர்மங்களுள் எது சிறந்ததென்னும் ஐயம் உண்டுபண்ணப்பட்டுவிட்டது. தர்மதேவதையின் புதரரும் தர்மத்தில் நிலைபெற்றவரும் ஸதயததைத் தரிததவரும் மிக்க கொடையாளரும் குருதீபுத்ரருமான அப்படிப்பட்ட இந்த அரசர் ராஜ்யத்தினின்றும் ஸுகத்தினின்றும் விலகினாலும் விலகலாம். தர்மத்தைவிட்டு விலகுவராயின் எவ்வாறு வ்ருததி அடைவார்? பீஷ்மரும் கிருபரும் பிராம்மணரான துரோணரும் குலத்தில் பிராயமுதிரந்தவரான (திருதராஷ்டிர) ராஜரும் பாண்டவர்களைத் துரத்தி விட்டு எவ்வாறு ஸுகத்தை அடைகிறார்கள்? கெட்ட எண்ணமுள்ள வர்களான பரதகுல முக்யர்களை நிர்திக்கவேண்டும். பூமியை முக்கியமாகக்கொண்ட பாவியான த்ருதராஷ்டிரர் குற்றமற்றவர்களான புதகிரர்களை ராஜ்யத்தினின்று இறங்கச்செய்து, பரலோகத்தில் பிதருக்களை அடைநது, 'புதகிரர்கள் விஷயத்தில் நான் நன்கு நடந்து கொண்டேன்' என்று எதைததான் சொல்லுவார்? இவர், 'நான் எந்த(ப பாவததைச) செய்து பூமியில் அரசர்களுள் இவ்வண்ணம் பொட்டையனாகப் பிறந்தேனோ' என்றும், 'குருதீபுத்ரனை ராஜ்யத்தினின்று துரத்தி (இன்னும்) எப்படிப்பட்டவனாவேனோ' என்றும் இப்பொழுது புதகியினால் கண்டறியவில்லை. 'அந்தோ! விசித்ர வீர்யருடைய குமாரரான த்ருதராஷ்டிரர் புதகிரர்களுடன் கூடினவராகி இசுழததக்க கார்யததைச் செய்து பிதருலோக பூமியில் நிறைந்திருப்பவைகளும் மிகப் பூதகிருப்பவைகளுமான மரங்களைத் ² தங்க நிறமுள்ளவைகளாகக் காண்கிறார்; இது நிச்சயம். ஏனெனில், அநத த்ருதராஷ்டிரர் ஸந்தேகமுள்ளவராகி ஆபுதமெடுத்த யுதிஷ்டிர

1 பொருந்தாமையால் அதிக பாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

2 மரணம் நெருங்கியதைத் தெரிவிக்கும் குறிப்பு.

ரைத தம்பிமார்களுடன் காட்டிற்சூப புறப்பட்டுப்போகும்படி செய்தாரா. அவர் இந்தப்பாண்டவர்கள் அகன்று உயர்ந்த தோள்களை உடையவர்களும் நீண்டு சிவந்த கண்களுள்ளவர்களுமாயிருப்பதைக் கேட்டறிந்து 1மனமுடைந்துபோகிறார்; நிச்சயம். நீண்டகைகளுள்ள இப்படிப்பட்ட எந்தப் பீமஸேனன் ஆயுதம்மீலாதவனாகவே நிறைந்திருக்கின்ற பனகவர்களுடைய படையைக்கொல்வனோ எந்த வ்ருகோதரனுடைய சபதத்தைக்கேட்டே (பனகவா) சேனைகள் ஜலமலங்களை விடுமோ, பசியினாலும் நாகத்தினாலும் வழிநடையினாலும் இளைத்திருப்பவனான அவன், (போரில்) எதிர்த்துப் பலமுள்ளவனும் பலவித ஆயுதங்களையும் அம்புகளையும் கைபில் கொண்டவனுமாகி மிக்க கோரமான இந்த வனவாஸத்தை நினைத்துக்கொண்டு (பனகவரை) மிச்சம் வைக்கமாட்டான் என்பது எனது நிச்சயம். வீர்யத்தாலும் பலத்தாலும் இவனுக்குச் சமமான வேறொருவன் பூமியிலேயே இல்லை. குளிரினாலும் காற்றினாலும் வெய்யிலினாலும் மெலிவிக்கப்பட்ட அங்கங்களுள்ள அவன் போரில் பனகவர்களில் மிச்சம் வைக்கமாட்டான். அதிரதனும் பலமுள்ளவனுமான எந்தப் பீமஸேனன் கீழ்த்திசையில் பரிவாரங்களுடன் கூடின அரசர்களை யுத்தங்களில் ஒரே ரத்ததினால் ஜயித்துக் கொடுத்ததுடன் திரும்பிவந்தானோ அப்படிப்பட்ட இவன் மரவுரியுடுத்துக் கானகத்தில துன்பப்படுகிறான். எவன் வீந்துநதியின் கரையில் எதிர்த்துவந்தவர்களும் பூமிகாவலர்களுமான தென்னாட்டரசர்களை வென்றானோ சிறந்தபலமுள்ளவனான அப்படிப்பட்ட இந்த ஸஹதேவன் இப்பொழுது தாபஸர்களுடைய வேஷமும் உருவமுமுள்ளவனாயிருப்பதைப் பாருங்கள். எதிர்த்துப் போர்செய்வதில் வல்லவனான எந்தவீரன் மேற்றிசையில்சென்று யுத்தத்தில் அரசர்களை ஒரே தேரினால் வென்றானோ அப்படிப்பட்ட இந்த நகுலன் இந்தக்காட்டில் அழுக்கினால் பூசப்பட்ட மேணியுடனிருப்பதைப் பாருங்கள். எவன் அதிரதனை தருபதராஜனுடைய நிறைந்த யாகத்தில் (அவனுக்குப்) புத்திரியாக வேதியிலிருந்து எழுந்தானோ, ஸுகததுக்குத் தகுதியுள்ளவரும் பதிவரதையுமான அப்படிப்பட்ட இவன் இப்பொழுது காட்டில் மிகவும் துக்கமான இந்த வாஸத்தை எப்படிப் பொறுக்கிறான்? ஸுகததுக்குத் தக்கவர்களான (அறம் பொருள் இன்பமென்னும்) த்ரிவர்க்கத்துள் முக்யனான அறக்கடவுள், வாயு, இந்திரன்,

1 'சுருகணைதி' என்பது 'சுருகணைதி' என்று திருத்தப்பட்டது.

அஸ்வினீதேவர்கள் ஆகிய இந்தத் தேவகளுடைய புதல்வர்கள் ஸுகததை இழந்து எப்படித்தான் காட்டில ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள்? தாமபுத்திரா ஜபிக்கப்பட்டும் மனைவிபுடனும் ஸகோதரர்களுடனும் பரிஜனங்களுடனும் துரத்தப்பட்டும் துர்யோதனனும் விருத்தியடைந்தும் வருகையில், மலைகளுடன் கூடிய பூமியானது எப்படித் துயரப்படாமலிருக்கும்?' என்று சொன்னார்.

நூற்றிருபத்தோராவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்கீசீ.)

(ஸாத்யகீ பாண்டவர்களை எதிர்பாராமல் தாங்களோ துர்யோதனூத்யரைக்கோன்று பாண்டவர்களின் வனவாஸ முடியும்வரையில் அபிமன்யுவுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்ய வேண்டுமென்றதும், கோவிந்தர் பாண்டவர்கள் பிறர் தோள்வலிமையை அடுத்துப் பிழையா ரென்பதையும் அவர்களுடைய மற்றக் குணங்களையும் சொல்லி அதனைத் தடுத்தது.)

ஸாத்யகி, 'ராமரே! புலம்புலதற்கு இது காலமன்று. யுதிஷ்டிரர் ஒன்றையும் சொல்லவில்லையாயினும் இந்தச் சமயத்தில் எது மேல் செய்யப்படவேண்டுமோ அதையே எல்லோரும் காலம் கடவாமல் செய்வோம். உலகத்தில் இப்பொழுது எவர்கள் நாதனுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களோ அவர்கள் தாமே தம் காரியத்தைத் தொடங்குகிறதிலை. ராமரே! 1 யயாதியினுடைய கார்யங்களில் சிபி முதலியவர்கள் நாதரானதுபோல அவர்களுடைய கார்யங்களில் (உறவினர்) நாதராகிறார்களா. ராமரே! அப்படியே உலகத்தில் எவர்களுடைய கார்யங்களை நாதர்கள் தம் இஷ்டப்படி தொடங்குகிறார்களோ, நாதனுள்ளவர்களும் ஆண் பிள்ளைகளுள் சிறந்த வீரர்களுமான அவர்கள் நாதனறறவர்கள்போலக் கஷ்டத்தை அடையார். இந்த ராமகிருஷ்ணர்களும் என்னோடு சேர்ந்தவர்களான ப்ரத்யும்னனும் ஸாம்பனும் ஆகிய த்ரிலோகநாதர்களை (நாதர்களாக) அடைந்தும் 2 பிருதாபுத

1 ஆதிபாவம் 320-ம் பக்கத்திலும், உத்யோகபாவம் 405 ம் பக்கத்திலும் பார்க்க.

2 'பார்த்தா?' எனனும் பன்மை உயாவுபறறி வந்தது.

ரர் தம்பிமார்களுடன் ஏன் காட்டில் வாலம்செய்கிறார்? இப் பொழுது தசாஹுசேனையானது ஏராளமான பலவித ஆயுதங்களும் பலவித கவசங்களும் தரித்து நன்கு புறப்படவேண்டும். தூர்யோதனன் பந்துக்களுடன் வருஷணிகளின் படையால் அடிக் கப்பட்டு யமலோகத்தைக் குறித்துச் செல்லக்கடவன். நீரே கோபத்தால் இந்தப் பூமிபைசு சுருட்டிவிடுவீர். சார்க்கத்தை வில்லாகக்கொண்ட கிருஷ்ணர் இருக்கட்டும் தேவர்களுக்குப் பதியான மகேந்திரன் விருத்திரனைக் கொன்றதுபோல, அப்படிப் பட்ட நீர் தூர்யோதனை உறவினர்களுடன் கொல்லக்கடவீர். 1 மனிதர்கள் எதற்காகப் பிரதிகூலமாகப் பேசாதவர்களான நல்ல புத்திரனையும் சிஷ்யனையும் குருவையும். விரும்பினார்களோ அந்தவிஷயத்தில், (அந்தப் பிள்ளை முதலியோர்), யதனமபண்ணப் பட்டதும் சிறந்ததும் முதன்மைபானதும் செய்தற்கரியதுமான அந்தக்காரியத்தைச் செய்கின்றனர். எந்தப் பார்த்தன் எனக்கு ப்ராதாவும் தோழனும் குருவும் கோவிந்தருக்கு ஆதமாவைப் போன்றவனுமாயிருக்கிறானே அவனுக்காக நிகரற்ற கர்ணன் முயற் சியுள்ளவனாகத் தடுக்கமுடியாத அஸ்திரத்தை (ஸித்தம்) செய்கிறான். ராமரே! நான் அந்தக் கர்ணனுடைய எல்லா அஸ்திரவர்க்கங்களையும் சிறந்த அஸ்திரங்களால் நொறுக்கி யுத்தத்தில் தோற்கச் செய்து, ஸர்ப்பங்களுக்கும் விஷததிற்கும் நெருப்புக்குமொப்பான சிறந்த அம்புகளால் அவனுடைய சரீரத்தினின்று தலையைக் கொய்வேன். போரில் நான் கூர்மையுள்ள கத்தியினால் அவனுடைய தலையை உடலிலிருந்து வலிய அறுத்து, அதன்பிறகு, அவனைத் தொடர்ந்துவந்த எல்லோரையும் தூர்யோதனனையும் கௌரவர்களனைவரையும் கொல்வேன். ரோஹிணியின் புதல்வரே! யுத்தத்தில் பயங்கரமான கார்யங்களைச் செய்கிற வீரர்கள் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகி, இந்த விஷயத்தில் ஆயுதமெடுத்தவனும் தனித்திருப்பவனும் கௌரவயுத்தவீரர்களுள் முக்கியமானவர்களைக் கொல்லுகின்றவனுமான என்னை முடிவுக்காலத்தில் பெரும்புதரை எரிக்கிற நெருப்பைப்போலப் பார்க்கக்கடவர். கிருபரும் தரோணரும் விகர்ணனும் கர்ணனும் பிரத்யும்னனால் விடப்படும் கூர்மையுள்ள பாணங்களைத் தாங்குவதற்குச் சக்தியுள்ளவர்களல்லர். கிருஷ்ண குமாரனான பிரத்யும்னன் எப்படி யுத்தத்தில் நிற்பானே

1 பொருள் பொருந்தாமையால், இரண்டுபல்லோகங்கள் முன்பின்னாக மாற்றிச் சிறிது வலிநது பொருள் கொள்ளப்பட்டன.

அப்படியே ¹ உம்முடைய புதரனது வீர்யத்தையும் நீர் அறிவீர். ஸாம்பன், ஸாரதிபுடனும் ரதத்துடனு றிருக்கும் துச்சாஸனனைக் கைகளால் வலிந்து மிக அடித்துக்கொல்லக்கடவன். யுத்தத்தில் அநிசஸாமர்த்தியமுள்ள ஜாம்பவதீபுத்திரனுக்குப் போரில் தாங்க முடியாதது ஒன்றுமில்லையன்றோ? பாலனை இந்தப்ரதயும்னஸூல் சம்பரனெனலும அஸூரனுடைய ஸைன்யமானது செளர்யத்தால் தராதபபட்டது. யுத்தத்தில் நிகரில்லாதவனும் சிங்கம்போன்ற வீர்யமுள்ளவனும் பாவிபுமான அந்தச் சம்பரன், தனித்திருந்த இவனால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். உருண்ட தொடைகளை உடையவனும் மிசவும் நீண்டு பருத்த கைகளுள்ளவனுமான அஸ்வசக்ரன் யுத்தத்தில் இவனால் கொல்லப்பட்டான். யுத்தத்தில் எவன்தான் மஹாரதனை ஸாம்பனுடைய தேரை நேரில் எதிர்த்து வருவான்? மனிதன் முடிவுகாலத்தில் யமனுடைய வசத்தை அடைந்து எவ்வாறு வெளிவரமாட்டானோ அவ்வாறே யுத்தத்தில் இவனுடைய வசத்தை அடைந்தும் எவன்தான் உயிரோடு மீண்டும் திரும்பிவருவான்? வாஸுதேவர் அம்புகனினுடைய நெருப்புக்குறியல்களால் மஹாரதர்களான அந்தத் துரோணரையும் பீஷ்மரையும் புத்திரர்களால் சூழப்பட்ட ஸேமதததனையும் எல்லாச்சேனைகளையும் எரிப்பார். ஆயுதங்களை எடுத்தவரும் உத்தமமான அம்புகளைக் கையில் பிடித்தவரும் சக்ரத்தை ஆயுதமாகக் கொண்டவரும் யுத்தத்தில் நிகரில்லாதவருமான கோவிந்தருடைய (பராக்ரமத்தை) தேவர்களுடன் கூடின எல்லா உலகங்களிலும் தாங்கக் கூடியது எது இருக்கிறது? மேலும், அநிருத்தனும், கதநியையும் கேடகத்தையும் கையில் தாங்கினவனாக, யாகங்களில் தர்ப்பங்களால் வேதியை(ய் பரப்புவது) போலப் புத்தியில்லாதவர்களும் கொல்லப்பட்டவர்களும் தலையறுக்கப்பட்டவர்களுமான திருதராஷ்டிர குமாரர்களால் இந்தப் பூமியை (பரப்பப்பட்டதாகச்) செய்யக்கூடவன் சதன், உல்புகன், பாஹுகன், பானு, நீதன், யுத்தத்தில் சூரனும் சிறுவனுமான நிசடன், கடுமபோர்செய்கின்றவர்களான ஸராணன், சாருநீதஷ்ணன் ஆகிய எல்லோரும் குலத்திற்குத்தகுந்த செய்கையை நன்கு வெளியிடக்கூடவர். வருஷ்ணிகள் போஜர்கள் அந்தகர்கள் இவர்களின் போர்வீரர்களுள் முக்கியர்களுடன் கூடியதும் சேர்ந்துவந்தது

¹ 'ஜயாதமஜஸ்ய' என்பதும், 'ஜாநாமி' எனபதும், வேறு பாடம்; 'அபி மன்புலினுடைய' என்பதும், 'அறிவேன்' என்பதும் பொருள்.

மான ஸாதவத சூரர்களுடைய சேனையானது யுத்தத்தில் அநத தருதராஷ்டிரபுத்திரர்களைக் கொன்று உலகத்தில் மிக்கபுகழ் அடையட்டும். தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவரும் மிகக் மேன்மையுள்ளவரும் மஹாதமாவுமான யுதிஷ்டிரர் சூதாட்டத்தில் குரு குலோத தமரான¹ பிஷ்மரால் சொல்லப்பட்டவண்ணம் வனவாஸ வ்ரத்ததை நிறைவேறும் வரையில், அபிமன்யுவானவன பூமியை ஆளக் கடவன். பிறகு, தர்மராஜர், நம்மால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அப்புக்ளால் பகைவர்களை ஜயித்தவராகி, திருதராஷ்டிர புத்திரர்களற்றதும் சர்ணன் கொல்லப்பட்டதுமான பூமியை அனுபவிப்பார். இதுவன்றோ நமக்குப் புகழைததாக்கூடிய மிகச்சிறந்த கார்யம்' என்று சொன்னான்.

வாஸுதேவர், 'மாதவ! இது உணமை என்பதில் ஐயமில்லை. தைர்யங் குறையாதவனே! உன்னுடைய வாக்கியத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம். கௌரவஸரேஷ்டர் தம கைகளால் ஜயிக்கப்படாத பூமியையோ எவ்விததாலும் விரும்பமாட்டார். இந்த யுதிஷ்டிரர் காமத்தாலாவது பயத்தாலாவது லோபத்தாலாவது தமமுடையதர்மத்தை ஒருகாலும் விடமாட்டார். அதிரதர்களான பீமார் ஜுனர்களும் நகுல ஸஹதேவர்களும் த்ருபதகுமாரியான இந்தக் க்ருஷ்ணையும் அப்படியே. விருகோதரனும் தனஞ்சயனுமாகிய இருவருமோ பூமியில் யுத்தத்தில் இணையில்லாதவர்கள். (அவர்களாலும்) மாதரீபுத்திரர்களாலும் முன்னிடப்பட்ட இவர் ஏன் பூமிமுழுமையையும் ஆளமாட்டார்? எப்பொழுது மகாத்மாவான பாஞ்சாலராஜனும் கேகயனோடு சேர்ந்த சேகிராஜனும் நாமும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களாக யுத்தத்தில் பரக்கிரமத்தைச் செலுத்திப் போர்புரிவோமோ, அப்பொழுதே, பகைவர்கள் அனைவரும் இரார்' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரர், 'மதுவட்சத்தவனே! நீ சொல்லுகிற இது ஆச்சர்யமன்று. எனக்கு முக்கியமாகக் காப்பாற்றத்தக்கது ஸத்யமே; ராஜ்யமன்று. கோவிந்தர் ஒருவர் என்னை உள்ளபடி அறிகிறார். கோவிந்தரையும் நான் உள்ளபடி அறிகிறேன். சினிகளுள் சிறந்த வீர! மாதவ! ஆண்பிள்ளைகளுள் சிறந்தவீரரான இவர் எப்பொழுது வல்லமையைக் காட்டுதற்குக தகுந்தகாலத்தை அறிவரோ அப்பொழுதே நீயும் இந்தக் கேசவரும் யுத்தத்தில் தூர்யோதனனை ஜயிப்பீர். இப்பொழுது, தசார்ஹவீரர்கள் திரும்பிப்போகக்கடவர்.

¹ 'குருஸததமேந' என்பது மூலம். 'குருகுலத்திற் சிறந்தவரான தம்மால்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

மானிட உலகத்துக்கு நாதர்களான நாதர்களால் நான் பார்க்கப் பட்டேன். அளத்தற்கரியவர்களான ரீங்கள் தர்மத்தில் தவறாமையைச் செய்யுங்கள். ஸுகமுள்ளவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களுமான உங்களை மறுபடியும் பார்ப்பேன்' என்றுசொன்னார். அவர்கள் ஒருவரிடத்தொருவர் சொல்லிக்கொண்டும், அப்படியே, பிராய முதிர்ந்தவர்களை வணங்கியும், சிறுவர்களைவரையும் தழுவிடும், யாதவவீரர்கள் தங்கள் வீடுகளை அடைந்தார்கள். அந்தப்பாண்டவர்களும் தீர்த்தங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சென்றடைந்தார்கள். பிராதாக்களுடனும் வேலைக்காரர்களுடனும் கூடிய தர்மராஜர், வருஷணிகளை அணுப்பிவிட்டு, பிறகு, லோமசருடன்கூட, விதர்ப்பராஜனால் விருத்திபண்ணப்பட்டதும் நல்லதீர்த்தமுள்ளதும் புணயமானதுமான பயோஷ்ணியை என்கிறநதியை அடைந்தார். மஹாதமாவான அவர் அபிஷவம் (=பிழிதல்) செய்யப்பட்ட லோமசத்தடன் கலந்த ஜலமுள்ள பயோஷ்ணியை அணுகி ஸந்தோஷமுள்ளவர்களான பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களால் சிறந்த ஸ்தோத்திரங்களால் நன்கு அதிக்கப்படுகிறவராகி அந்தப் பயோஷ்ணியில் ஜலத்தை மட்டும் ஆகாரமாகக்கொண்டிருந்தார்.

நூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்கீசீ.)

(லோமசர் பயோஷ்ணியின் கரையில் கயன் யாகஞ்செய்ததையும் சீயவனர் சரியாதிக்க யாகம் செய்வீத்தது முதலியவற்றையும் சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரர் சீயவனருடைய சரித்திரத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டியதும்.)

லோமசர், 'அரசனே! இந்த இடத்தில் யாகம் செய்கின்ற கயனால் லோமத்தினால் இந்திரன் திருப்தி அடைவிக்கப்பட்டான். திருப்தியடைந்த அவன், ஸந்தோஷத்தை அடைந்தானென்று கேள்வி. இந்த இடத்தில் இந்திரனோடுசேர்ந்த தேவர்களும் ஸருஷ்டிகர்த்தர்களும் மிக்க தசஷிணைகளுள்ள பலவித பெரியயாகங்களைச் செய்தார்கள். பிரபுவான ஆத்ரர்த்தராஜஸனென்கிற கயராஜனும் இந்த இடத்தில் ஏழுஅஸ்வமேதங்களில் லோமரஸத்தால் இந்திரனைத் திருப்தியடையச்செய்தான். அவனுடைய ஏழுயாகங்களிலும், யாகத்

தில் இன்றியமையாதவையும் மரத்தால் செய்யப்படுகின்றவையும் மண்ணால் செய்யப்படுகின்றவையுமான பொருள்களுள்ளிட்ட எல்லாழும் பொன்னால் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவைகளுள், இவனுடைய யாகங்களில் உபயோகிக்கப்பட்ட 1 சஷாலங்கள், யூபங்கள், சமஸங்கள், ஸதாலிகள், 2 பாத்திரிகள், ஸருக்குக்கள், ஸருவங்கள் ஆகிய ஏழும பிரஸித்தமானவை. ஒவ்வொரு யூபத்துக்கும் ஏழு ஏழு சஷாலங்கள் மேலே இருந்தன. யுதிஷ்டிர! அவனுடைய யாகங்களில் பிரகாசிக்கின்ற பொன்மயமான யூபங்களை இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்கள் தூக்கி நட்பார்கள. அந்தக் கயராஜனுடைய அந்தச் சிறந்த யாகங்களில் இந்திரன் ஸோமரஸத்தாலும் பிராம்மணர்கள் தக்ஷிணைகளாலும் மதமடைந்தார்கள். பிராம்மணர்கள் (எண்ணமுடியாமல் காரீ, தரோணம் என்னும் அளவுக் கருவிகளால்) அளந்து போடப்பட (பொன்னுணையங்களைப்) பெற்றுக்கொண்டதாகன. மகாராஜனே! எப்படி உலகத்தில் மணல்களும் எப்படி ஆகாயத்தில் நகூத்திரங்களும் எப்படி பொழிகிற மேகத்தின் தாரைகளும் ஒருவராலும் எண்ணமுடியாதவைகளோ அப்படியே கயன் அந்த ஏழுயஜ்ஞங்களிலும் ஸதஸயர்களுக்குக் கொடுத்த தனமும் எண்ணமுடியாதது. (என்னால்) சொல்லப்பட்ட இவை எண்ணக்கூடியவையாகலாம் புகழுள்ளவனான அவனுடைய தக்ஷிணைகள் எண்ணமுடியாதவை. பல திக்குக்களிலிருந்தும் வந்த பிராம்மணர்களை (அவன்) விஸ்வகர்மாவிறை செய்யப்பட்ட பொன்மயமான பசுக்களாலும் திருப்தியடையச் செய்தான். பிரஜைகளுக்கு நாதனே! பூமியானது ஆங்காங்கு யாகம் செய்கின்ற கயனுடைய யாகவிதிகளால் நிறைக்கப்பட்டுச் சிறிதே மிச்சமிருந்தது. பாரத! அவன் அந்தக் கர்மாவிறை இந்திரனுடைய உலகங்களை அடைந்தான். பயோஷ்ணியில் ஸநானம் செய்பவன் அவனுடைய ஸாலோக்யத்தை அடைவான். ராஜஸரேஷ்டனே! தாமந்தவரூதவனே! பூமியைக்காப்பவனே! ஆகையால், 3 பிராதாக்களுடன் சேர்ந்து இந்தப் பயோஷ்ணியில் ஸநானம் செய்தால் பாவங்களை உதறினவனாவாய்¹ என்று சொன்னார். புருஷஸரேஷ்டரான அவர் பிராதாக்களுடன் பயோஷ்ணியில்³ ஸநானம் செய்தார். பாண்டவஸரேஷ்டரான அந்த அரசர், பிறகு, வைதூர்யபர்வத்தையும் நர்மதை

1 உதயோகபர்வம் 468-469-ம் பக்கங்களின் குறிப்பில் காண்க சஷாலம் = யூபகடகங்கள். 2 பாத்திரிகள் = ஹவிஸைவைக்கிற பாத்திரங்கள்.

3 'ஸ்நாதவா' என்பது மூலம்.

என்கிற மகாநதியையும் குறித்துப் புறப்பட்டார். தோஷமற்றவரே! தேஜஸ்வியான அவர், தம்பிமார்களுடன் சேர்ந்து, (வைதூர்யபர்வ தததை) வந்தடைந்தார். பகவானான லோமசரிஷியானவர், அங்கே இந்த யுகிஷ்டிராருக்கு ரமணியமான எல்லாத் தீர்த்தங்களையும் புண்பமான ஆயதனங்களையும் கூறினர். அவர், தம்பிமார்களோடுகூடி, சேர்க்கைகளுத தக்கபடியும் விருப்பதனுக்குத தக்கபடியும் சென்றார். அந்த அந்த இடங்களில் பிராம்மணர்களுக்கு ஆயிரம ஆயிரமாக தனத்தைக்கொடுத்தார். லோமசர், 'கௌந்தேய! ஒருவன் வைதூர்ய பர்வதத்தைப் பார்த்ததும் நர்மதையில் நீராடியும் தேவர்கள் அரசர்கள் ஆகிய இவர்களின் ஸாலோக்யத்தை அடைகிறான். நரஸ்ரேஷ்டனே! இது தரேதை தவாபரம் இவற்றின 1 ஸந்தி. குருதீபுத்ரனே! இதை அடைந்தால் மனிதன எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான். ஐயா! மஹாபாக்யமுள்ளவனே! எந்த இடத்தில் இந்திரன் அஸ்வினீதேவர்களுடன் நேராகவந்து லோமபானம் பண்ணினானே, மஹா தபஸ்வியான ச்யவனரும் மஹேந்திரன் விஷயத்தில் கோபம் கொண்டாரோ, பிரபுவான சயவனர் அந்த இந்திரனை அசைவற்று நிற்கும்படியும் செய்தாரோ, அவர் ஸுகன்பை என்கிற ராஜபுத்திரியையும் பார்யையாக அடைந்தாரோ, அஸ்வினீதேவர்களை லோமபானம் செய்கிறவர்களாகவும் செய்தாரோ, சர்யாதியினது யாகம் நடந்த அந்த இடம் இதே விளங்குகிறது' என்று சொல்ல, யுகிஷ்டிரர், 'பகவானான அந்த இந்திரன் அவரால் எவ்வாறு ஸ்தம்பனம் செய்யப்பட்டான்? மஹா தபஸ்வியான ச்யவனரும் எதற்காகக் கோபங்கொண்டார்? பிராம்மணரே! அஸ்வினீதேவர்களை எப்படி லோமபானம் செய்பவர்களாகச் செய்தார்? பகவானான (தேவரீர்) இவை அனைத்தையும் எனக்கு நடந்தபடி சொல்லக்கடவீர்' என்று வினவினார்.

1 'ஸந்தி:' என்பது மூலம். 'ஸந்திகாலம்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

நூற்றிருபத்துமன்றுவது அத்யாயம்
தீ ர் த் த ய ர் த் ர ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(ஸுகன்யோபாக்யானம்; சர்யாதிராஜன் பரிவாரங்களுடன்
சீயவனருடைய ஆஸரமத்துகீத வந்ததும், அங்கே அவன்
மகளான ஸுகன்யை நெடுங்காலமாகத் தவத்திலி
ருக்கிற சீயவனருட்பில் வளர்ந்திருக்கும் புற்
றைக் கண்டு சீயவனருடைய கண்களை அறி
யாமையால் சூத்தியதும், பிறகு சீய
வனர் கோபந்தணிதற்காகச் சர்
யாதீ ஸுகன்யையை அவ
ருக்கு மனைவியாகக்
கொடுத்ததும்.)

பாரத! பிருகுமஹரிஷிகு சீயவனரென்னும்புதரா உண்டா
னார். மிக்க காந்தியுள்ளவரான அவர் இந்த ஸரஸினருகில் தவம்செய்
தார். பாண்டவ! அரசனே! மிக்க ஒளியையுடைய அவர், வீரால
னத்துடன் கம்பம் போன்றவராகி ஒரேயிடத்தில் நெடுங்காலம் இருந
தார். அரசனே! ரிஷியானவர், வெகுகாலம் செல்லவே, கொடி
களால் நன்கு சுற்றப்பட்ட (மரம்) போலப் புறரேடு கூடியவரும்
1 கறையான்களால் நிரம்பினவரும் ஆனார். புத்திமானான அவர்,
அப்படி மண்முட்டுப்போல எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டவ
ரானார்; புற்றினால் சூழப்பட்டிப் பயங்கரமான தவம் செய்தார்.
பிறகு, நெடுங்காலத்துக்குப் பின், சர்யாதி என்கிற அரசன் விளை
யாடுதற்காக இனிமையான இந்தச் சிறந்த ஸரஸுக்கு வந்தான்.
பாரத! அவனுக்கு நாலாயிரம் ஸ்திரீகள் மனைவிகளாக இருந்தார்
கள் அழகிய புருவங்களுள்ள ஸுகன்யை என்கிற ஒரே புதரி
இருந்தாள். திவ்யாபரணங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட அவள், தோழி
களால் சூழப்பட்டு உலாவுகின்றவளாகி, சீயவனருடைய புற்றை
அடைந்தாள். தோழிகளால் சூழப்பட்ட அவள் அங்கே மனததை
மிக மகிழ்விப்பதான பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டும் மரங்களி
லிருந்து மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டும் விளையாடினாள். அவள
ருபத்தாலும் பிராயத்தாலும் மனமதனாலும் மதத்தாலும், மிகப்
பூக்கிருக்கிற காட்டிலுள்ள மரங்களின் கிளைகளை ஒடித்தாள்.
புத்திமானான சீயவனர், ஸுகிகளால் விடுபட்டவளும் தனித்திருப்ப

வனும் ஒற்றையாடையுடையவனும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளுமான அவளை, ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற மின்னலைப்போலக் கண்டார். மிக்க காந்தியுள்ள அவா, ஜனங்களில்லாத இடத்தில் அவளைப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்தார். குரலமெவிரதவரும் தபோபலத துடன் சேர்ந்தவருமான பிரம்மரிஷியானவர் மங்களசரியான அவளுடன் பேசினார். அவளுக்கு இவருடைய சொல் கேட்கவில்லை. பிறகு, ஸுகனையையானவர், புற்றில் ச்யவனருடைய கண்களைப் பார்த்து, அறிவு மயக்கத்தால் வலிமை செய்யப்பட்டவளாகி, குதூ ஹஸத்தால், 'இது என்ன?' என்று சொல்லி, முள்ளினால் இவருடைய கண்களைக் குத்தினான். அவ்வாறு நேத்திரங்கள் குத்தப்படவே, மிக்க கோபமுள்ள அவர் கோபமடைந்தார். அதன் பிறகு, சர்யாதி யினது சேனையின் மலஜலங்களைக் கட்டிவிட்டார் பிறகு, மல ஜலங்கள் தடுக்கப்பட்டவுடன், சேனையானது அதிகுத துயரமுள்ள தாயிற்று. அப்படி ஆனதைக்கண்டு, அந்த அரசன், (நன் பரி ஜனங்களைப்பார்த்து), 'தவத்தில் எப்பொழுதும் நிலைபெற்றவரும் பிராயமுதிராதவரும் மிக்க கோபமுள்ளவரும் மஹாதமாவுமான ச்யவனருக்கு இப்பொழுது இங்கே தெரிந்தோ தெரியாமலோ யாரால் தீமை செய்யப்பட்டது? அதனை விரைவில் சொல்லுங்கள். தாமதம்கூடாது' என்று கேட்டான். ஸைனிகர்கள் அனை வரும், அரசனைப்பார்த்து, 'நாங்கள் தீமை செய்யப்பட்டதை அறியோம். நீ இஷ்டப்படி எல்லா உபாயங்களாலும் அதனை அறிந்துகொள்ளும்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, அந்த அரசன் தானே நன்பா கூட்டத்தை நயமாகவும் கடுமையாகவும் கேட்டான். அவர்கள் (ஒன்றையும்) அறியவேயில்லை. பிறகு, ஜல மல பந்தத்தினால் துன்புற்றதும் அசௌகரியத்தால் வருநதுகிறது மான அந்தச் சேனையைப்பார்த்தும் துன்பமுற்ற பிதாவைப் பார்த்தும், ஸுகனையையானவர், 'நான் இந்த இடத்தில் ஸஞ்சரிககின்ற வளாகிப் புற்றில் எதிரில் ஜவலிக்கின்ற ஒரு பிராணியைக் கண்டேன். நான் அதனை மின்மினிப்பூச்சி போன்றது என்றெண்ணி அருகில் சென்று குத்திவிட்டேன்' என்னும் இதனைச் சொன்னான். இதனைக் கேட்டு, சர்யாதி விரைவாகப் புற்றைநோக்கிச்சென்றான். அதில் சந்திரனும் சூரியனும் போன்ற ஒளியுள்ளவரான தவமுதியவரைக் கண்டான். பிறகு, அரசன், கைகூப்பிகொண்டு, 'சிறுமி அறியாமையால் உமக்குச் செய்ததைப் பொறுக்கக்கூடவீ' என்று வேண்டினான். பிறகு, ப்ருகுவின்

புதல்வரான சீயவனர், அப்பொழுது அரசனைப்பார்த்து, 'அகக் காரததால் நிறைந்த இரதப் பெண்ணை நான் அவமதிப்பினால் குததப்பட்டேன். வேந்தனே! பூபதியே! ரூபததுடனும் காம்பீர் யததுடனும் கூடியவனும் லோபததாலும் மோகததாலும் வசப்படுத தப்பட்டவனான உன்னுடைய அந்தப்பெண்ணையே நான் மணம் புரிந்தால் பொறுப்பேனென்னும் இதனை உனக்கு உணமையாகச் சொல்லுகிறேன்' என்றார். ரிஷியினுடைய வசனததையறிந்து, சர் யாதி ஆலோசியாமலே மஹாதமாவான அந்த சீயவனருக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தான். பகவானான அவர் அந்தப் பெண்ணைக் கைப்பற்றி அருளுமசெய்தார். அருளைப்பெற்ற அரசனும் சேனைகளுடன் பட்டணத்திற்கு வந்தான். நிரதிக்கப்படாதவனான ஸுகன்னியும், தவசியைக் கணவராக அடைந்து, அன்புடனும் தவததுடனும் அடக்கத்துடனும் (அவருக்கு) தினந்தோறும் பணிசெய்துவந்தான். அஸூயை இல்லாதவனும் அழகிய முகமுள்ளவனான அவன் அக்னிகளுக்கும் அதிதிகளுக்கும் விரைந்து பணிசெய்து சீயவனரை நன்கு ஆராதித்தான்.

ஶுற்றிருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்திராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸுகன்யோபாக்யானம் ; சீயவனாஸரமம் வந்த அஸ்வினீதேவர்கள் ஸுகன்னியைத் தங்களுக்கு மனைவியாக வேண்டினதும், அவள் மறுக்க, அவர்கள் சீயவனருக்கு அழகையும் யௌவனத்தையும் தம்மோடொத்த வடிவத்தையும் தருவோமென்றும் அப்பொழுது ஒத்தவடிவமுள்ள தம் புவநள் ஒருவரை மணக்கவேண்டுமென்றும் அவருக்குச் சொல்லியதும், பரித்தாவின் கட்டையால் அவள் சம்மதிக்க, அவர்கள் சீயவனருடன் துளத்தில் முழுகி ஒத்தவடிவத்துடனெழுந்ததும், அவள் அம்புவநள் சீயவனரையே வரித்ததும், அவர் அஸ்வினீதேவர்களுக்கு யாகத்தில் ஸோமரஸம் கொடுக்கச் செய்வதாக உறுதி கூறியதும்.)

வேந்தே! சிலகாலம் சென்றபிறகு, அஸ்வினீ தேவர்கள், ஸ்நானம் செய்தவனும் (ஆடையால்) மறைக்கப்படாதவனான

அந்த ஸுகன்னியைக் கண்டார்கள். பார்த்தற்கு இனிய அங்கங்களுள்ளவளும் தேவராஜனுடைய புதல்வியைப் போன்றவளுமான அவளைப்பார்த்தது, நாஸதயாகளென்கிற அஸ்வினீதேவர்கள் எதிரில் ஓடிவந்து, 'அழகிய தொடைகளுள்ளவளே! நீ யாருடையவளாக இருக்கிறாய்? இந்தக் காட்டில் என்ன பண்ணுகிறாய்? கல்யாணி! உன்னை அறியவிரும்புகிறோம். அழகியே! உண்மையைச் சொல்' என்கிற இதனைச் சொன்னார்கள். பிறகு, ஸுகன்னி, (ஆடையைச் சுற்றிக்கொண்டு, அந்தத் தேவஸுரேஷ்டர்களைப்பார்த்தது, 'என்னை நீங்கள் சர்யாதியின் புதல்வியென்றும் ச்யவனருடைய மனைவி என்றும் தெரிந்ததுகொள்ளுங்கள். இந்த மாண்டிலுலகத்தில் நான ஸுகன்னி என்கிற பெயர்பெற்றவள். அப்படிப்பட்ட நான் எல்லா விதங்களாலும் எப்பொழுதும் பர்த்ததாவையே அனுசரித்தவள்' என்று சொன்னாள். அதன்பிறகு, அஸ்வினீதேவர்கள், சிரித்துக்கொண்டு, மறுபடியும் அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்தது, 'கல்யாணி! நீ எப்படி பிதாவினால் கொடுக்கப்பட்டு வனத்தில் வந்திருக்கிறாய்? பயந்தவளே! இந்த வனத்தில் நீ பிரகாசிக்கிற மின்னலபோல் விளங்குகிறாய். அழகுள்ளபெண்ணே! தேவர்களுள்ளும் உனக்கு ஸமமாக இருப்பவளே நாங்கள் பார்க்கவில்லை. கல்யாணி! ஆபரணங்களில்லாதவளும் சிறந்தஆடை தரியாதவளுமான நீ, அலங்கரிக்கப்படாதவளாக இருந்தும், கானகத்தை அதிகமாகப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறாய். குற்றமற்ற அவயவங்களுள்ளவளே! எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சிறந்த வஸ்திரத்தை உடுத்தால் நீ பிரகாசிப்பாய். இவ்வண்ணம் அழுக்கும் சேறுமுள்ளவளாயிருந்தால் பிரகாசிக்கமாட்டாய். கல்யாணி! இப்படிப்பட்டவளாயிருந்தும், யாதுகாரணம்பற்றி, மூப்பினால் தளர்ந்தவரும் காமபோகங்களுக்கு விலக்கானவருமான பதியை நீ அடுத்திருக்கிறாய்? நிாமலமான புன்சிரிப்புள்ளவளே! அப்படிப்பட்ட நீ, ரக்ஷிப்பதிலும் போஷிப்பதிலும் திறமை இல்லாத ச்யவனரை விட்டுவிட்டு, எங்கள் இருவரும் ஒருவரை வரிப்பாயாக. தேவகன்னிகைபோன்ற காந்தியுள்ளவளே! (இந்தப்) பதிக்காக உன் யௌவனத்தை வீணாகச் செய்யாதே' என்று சொன்னார்கள்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட ஸுகன்னியும், அந்தத் தேவர்களைப்பார்த்தது, 'நான் பர்த்தாவான ச்யவனரிடத்தில் பற்றுதலுள்ளவள். என்னைப்பற்றி இவ்வண்ணம் நீங்கள் சந்தேகிக்கவேண்டாம்' என்னும் இதனைச் சொல்லினள். அவ்விருவரும் மறுபடியும் இவளைப்பார்த்தது, 'நாங்கள் சிறந்த தேவ வைத்தியர்கள். உன்னுடைய பதியை யௌ

வனமுள்ளவரும் அழகுபொருந்தியவருமாகச் செய்வோம். பிறகு, அவரும் நாங்களுமாகிய எங்களுள் ஒருவரைப் பதியாக வரிப்பாயாக. கலயாணி! இந்த உடன்பாட்டினால், இந்தப் பதியை ஆலோசித்துக் கொள்' என்று சொன்னார்கள். அரசனே! அவள் அவர்களுடைய வசனத்தினால் ச்யவனரை அடைந்து அவர்கள் அந்த ச்யவனரைப் பற்றிச் சொல்லிய வாக்கியத்தைக் கூறினாள். அதனைக் கேட்டு, ச்யவனர், மனைவியை நோக்கி, 'செய்யலாம்' என்று கூறினார். பிறகு, பர்ததாவினால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட அவள், 'செய்யலாம்' என்று உரைத்தாள். 'செய்யலாம்' என்கிற அவளுடைய அந்த வசனத்தை அஸ்வினீதேவர்கள் கேட்டு, அந்த ராஜபுத்திரியைப் பார்த்து; 'உன்னுடைய பதி ஜலததில் பிரவேசிக்கக் கடவர்' என்று சொன்னார்கள். அதன பிறகு, ச்யவனர் ரூபத்தை விரும்பினவராகச் சிக்கிரம் ஜலததில் பிரவேசித்தார். அரசனே! அஸ்வினீதேவர்களும், அப்பொழுது அந்தத் தடாகத்தில் பிரவேசித்தார்கள். பிறகு, ஒரு முகூர்த்த காலத்துக்குப் பின், அமழுவரும், 1 எல்லாருமே திவ்ய ரூபத்தைத் தரித்தவர்களும் யௌவனமுள்ளவர்களும் மெருகிட்ட குண்டலங்களை அணிந்தவர்களும் ஒத்த வேஷத்தைப் பூண்டவர்களும் மனத்திற்குப் பிரியத்தைப் பெருகுகிறவர்களும், அந்தத் தடாகத்தினின்று கரையேறினார்கள். அவர்களானவரும், ஒன்று சேர்ந்தவர்களாக, 'கல்யாணி! மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிறவளே! சிறந்த நிறமுள்ளவளே! எங்களுள் இஷ்டமான ஒருவரைப் பதியாயிருத்தலில் வரிப்பாயாக. புகழுள்ளவளே! மிக விளங்குபவளே! நீ, அஸ்வினீதேவர்களுள் ஒருவரையாவது ச்யவனரையாவது, யாரிடத்தில் விருப்பமுள்ளவளாக இருக்கிறாயோ அவரை வரிப்பாயாக' என்று சொன்னார்கள். அந்தத் தேவி, ஒத்த ரூபத்தைத் தரித்து நிற்கின்ற அவர்கள் எல்லாரையும் பார்த்து மனத்தினாலும் புத்தியினாலும் நிச்சயித்துத் தன் பர்த்தாவையே வரித்தாள். ச்யவனரோ, மனைவியையும் விரும்பப்பட்ட வயதையும் ரூபத்தையும் அடைந்து மகிழ்ந்தவரும் மிக்க தேஜஸுள்ளவருமாகி அந்த அஸ்வினீதேவர்களைப்பார்த்து, 'பிராய முதிர்ந்தவனாக இருந்த நான் உங்களால் நல்ல ரூபம் பொருந்தியவனாகவும் (யௌவனப்) பிராயத்துடன் கூடியவனாகவும் செய்யப்பட்டு இவளையும் பார்யயாக அடைந்தே தைலால், நான் ப்ரீதியினால் உங்களைத் தேவராஜன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஸோமரஸத்தைப் பருகுகிறவர்களாகச்

1 இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

செயவேன். இது உணமையென்று உங்களுககுச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார். அவர்கள் அதனைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து ஸவர்க்கத திறகுத் திரும்பிச் சென்றார்கள். சயவனரும் ஸுகன்னியும் தேவர்கள் போல இனிது வாழ்ந்தார்கள்.

ஶுற்றிருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்திராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(சயவனருடைய ஆஸ்ரமத்தீர்த்திச் சரியாதி வந்ததும், அவர் அவனுக்கு யாகம் செய்யுத்ததும், அந்த யாகத்தில் அவர் அஸ்விதேவர்களுக்கீது ஸோமரஸத்தைக் கொடுக்க முயல்கையில் இந் தீரன் வஜ்ராயுதத்தை ஒங்கியதும், சயவனர் அவன் கையை ஸ்தம்பிக்கச்சீ செய்து பிசாசை உண்டு பண்ணியதும், அது அவன்டம் சென்றதும்.)

பிறகு, சர்யாதி, சயவனா (யௌவனப்) பிராயத்திலிருப்பவராகச் செய்யப்பட்டதைக் கேட்டு மிகமகிழ்ந்து சேனையுடன் அவருடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தான். சயவனரும் ஸுகன்னியும் தேவகுமாரனும் தேவகுமாரியும் போலிருப்பதைப் பார்த்து, மனைவியுடனிருக்கும் சர்யாதி, பூமி முழுமையையும் அடைந்தாறபோல் மகிழ்ந்தான். அந்த ரிஷியினால் பூஜிக்கப்பட்டவனும் மனைவியுடனிருப்பவனுமான அரசன், அருகில உட்காராந்துகொண்டு, சுபமானவையும் மனத்தை மகிழ்விப்பவையுமான பேசுசுக்களைப் பேசினான். அரசனே! பிறகு, சயவனர், அவனை நோக்கி, இன்சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, 'அரசனே! நான் உனக்கு யாகத்தைச் செய்விப்பேன். யாகத்தகுரிய பொருள்களைச் சித்தஞ்செய்வாயாக' என்று சொன்னார். மஹாராஜனே! பிறகு, சர்யாதிமகாராஜன் மிக்க மனக்களிப்புற்று சயவனருடைய அந்த வாக்கியத்தைப் புகழ்ந்தான். அவன், சிறந்ததும் யஜ்ஞத்திற்குரியதுமான தினத்தில விருப்பிய எல்லாப்பொருளும் நிரம்பின உததமமான யாகசாலையைச் செய்வித்தான். அரசனே! அதில் பருகுகுமாரரான சயவனர் அவனுக்கு யாகத்தைச் செய்வித்தார். அந்த யாகத்தில் நேர்ந்த அதிசயங்களை என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள். அப்பொழுது, சயவனர் அப்புவியை தேவர்களுக்காக

லோமத்தை எடுத்தவைததார். அவர்களுக்காக 1 கிரகத்தைச் செய்கிற அவரை அந்த இந்திரன் தடுத்தான்.

இந்திரன், 'இந்த அஸ்வினீ தேவர்களிருவரும் லோமத்துக்குத் தகாதவர்களென்பது என் எண்ணம். இவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களுக்கு வைதயர்கள். அந்தச் செய்கையினால் தகாதவர்கள்' என்று சொன்னான். ச்யவனர், 'மகேந்திரனே! என்னைத் தேவனைப்போல ஜரை இல்லாதவனாகச் செய்தவர்களும் மஹாதமாக்களும் மிக்க அழகாகிய செல்வமுள்ளவர்களுமான அந்த நாஸதயர்களை அவமதிக்காதே. உன்னையும் மற்றத் தேவர்களையும் தவிர, அவர்கள் யாது காரணத்தால் லோமத்தை அடையத் தகாதவர்கள்? தேவேந்திர! புரந்தர! அஸ்வினீ தேவர்களையும் தேவர்களென்று நீ அறிவாயாக' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'சிகிதனை செய்பவர்களும் நினைத்தவண்ணம் ரூபத்தை எடுப்பவர்களும் மனிதர்களுடைய லோகத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களுமான வேலைக்காரர்கள் இவகே எவ்வாறு லோமமானத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர்கள்?' என்று சொன்னான். அப்பொழுது இந்த வாக்கியத்தையே இந்திரன் அடிக்கடி சொல்ல, ச்யவனர், இந்திரனை அலக்ஷயம் செய்து, பிறகு, லோமக்ரஹத்தைச் செய்தார். அப்பொழுது, அஸ்வினீ தேவர்களுக்காக உததமமான லோமத்தை எடுக்கப்போகிற அவரைப் பார்த்து, தேவனான இந்திரன், 'இவர்களுக்காக நீர் லோமத்தை உம் இஷ்டப்படி கிரஹிப்பீராகில் கோர ரூபமுள்ளதும் தன்னிலும் சிறந்ததில்லாததுமான வஜ்ரத்தால் உம்மை அடிப்பேன்' என்கிற இந்த வசனத்தை உரைத்தான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தப் பார்க்கவர், இந்திரனைப் பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு, அஸ்வினீ தேவர்களுக்காக விதிப்படி உத்தமமான லோமக்ரஹத்தைக் கிரகித்தார். பிறகு, இந்திரன் இவரைக் குறித்துக் கோரரூபமுள்ள வஜ்ராயுதத்தை எறிந்தான். எறிகிற அவனுடைய கையை ச்யவனர் அசைவற்று நிற்கும்படி செய்தார். மிகப்பெரிய வல்லமையுள்ள அவர், அதனை ஸ்தம்பிக்கச் செய்து, தேவனான அவனைக் கொல்ல முயல்பவராகி 2 க்ருத்தயையை உண்டுபண்ண விரும்பி மந்திரத்தினால் அக்னியில் ஹோமம்செய்தார்.

1 ஒவ்வொரு தேவதையையும் உததேசித்தது, உரல வடிவமாகச் செய்த மரப்பாதிரத்தில லோமரஸத்தை மந்திரத்துடன் எடுத்தவைத்துக்கொள்வது; கரஹம் = கிரஹித்தல் = எடுத்தல்.

2 காண் பாவம் 446-ம் பக்கம் குறிப்பிலும், சாந்திபர்வம் 762-ம் பக்கம் குறிப்பிலும், இதன் 939-ஆம் பக்கம் குறிப்பிலும் பாகக.

பிறகு, அந்த முனிவருடைய தவ வலிமையினால் அந்த அக்னியி லிருந்து மிக்க வீர்யமுள்ளதும் பெரிய சரீரமுள்ளதும் மதமென் கிற பெயருள்ளதுமான பெரிய அஸுர ரூபியான க்ருதையை உண்டா யிற்று. அதனுடைய சரீரமானது தேவர்களாலும் அஸுரர்களா லும் இவ்விதமென்று சொல்லப்பட முடியாமலிருந்தது. அத னுடைய வாயானது பயங்கரமாகவும் முனை கூர்மையான பற்களுள்ள தாகவும் பெரிதாகவுமிருந்தது. அதனுடைய ஒரு மோவாய் பூமியி லிருந்தது; மற்றொன்று ஆகாயத்தை அடைந்தது. நான்கு தெற் றுப்பற்கள் தூறு தூறு யோஜனம் நீண்டிருந்தன. அதனுடைய மற்றப் பற்கள் பதது யோஜனை தூரம் நீண்டவைகளாகவும் மாளிகை களின் சிகரம்போன்ற வடிவமுள்ளவைகளாகவும் சூலாயுதத்தின் முனைபோன்ற தோற்றமுள்ளவைகளாகவும் இருந்தன. கைகள் பரிகாயுதம்போன்றவைகளாகவும் பதினாயிரம் யோஜனை நீளமுள்ள வைகளாகவும் ஒத்தவைகளாகவும் இருந்தன. இரு கண்களும் ஸூர்ய சந்திரர்கள்போலப் பிரகாசித்தன. வாயானது ஊழித தீப் போன்றிருந்தது. அந்தப் பிசாசானது மின்னல அசைவதுபோல் அசைகின்றதும் ஆவலுள்ளதுமான நாவினால் வாயை நக்கிக்கொள்வ தும் வாயைத் திறந்துகொண்டதும் கோரமான கண்களுள்ளதும் உலகத்தை வலிமைசெய்து விழுங்குகின்றதுபோன்றதும் மிக்க கோபங்கொண்டதும் பயங்கரமாகத் தோற்றமும் பேரொலியால் உலகங்களை எதிரொலியிடச் செய்வதுமாகி இந்திரனைத் தின்ன விரும்பி அருகில் ஓடியது.

நூற்றிருபத்தாராவது அத்தாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(இந்திரனால் துதிக்கப்பட்ட சீயவனர் அவன்மீது ஏவின கிருத் தையையத் திருப்பி ஸ்திரீகள் முதலியவற்றில் பிரித்துவிட்ட தும், லோமசர் ஸுகன்யோபாகீயானத்தை முடித் துப் பல தீர்த்தங்களின் மகிமையைக் கூறியதும்.)

பிறகு, பயங்கரமான முகமுள்ளதும் யமன்போல் வாயைத் திறந்துகொண்டு வருகின்றதும் தின்னப்போவதுமான அந்த மதத தைக்கண்டு, தேவனும் தூறு யாகங்களைச் செய்தவனும் அசை

யாதபடி செய்யப்பட்ட கையுள்ளவனும் பயத்தினால் அடிக்கடி கடைவாய்களை நக்குகிறவனும் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனுமான தேவராஜன், சயவனரைப் பார்த்தது, 'ப்ருகுநந்தனரே! இன்றுமுதல் இந்த அஸ்வினீ தேவர்கள் (யாகவர்களில்) ஸோமபானததுகருத தகுதியுள்ளவர்களாவர். இந்த வசனம் உணமை. பிராமமணரே! என் விஷயத்தில் அருளபுரிவீராக. உம்முடைய நன்முபற்சி வீணாக வேண்டாம். இந்தச செய்கை சிறந்ததாகுக. பிராமமரிஷியே! நீர் பயனில்லாத கார்யத்தைச செய்யமாட்டீர் என்று நான அறிகிறேன். பிராமமணரே! நீர் இந்த அஸ்வினீ தேவர்களை இப்பொழுது ஸோமத்தைக குடிப்பவர்களாகச் செய்ததுபோல என்னையும் கேஷமத தோடு சேர்க்கக கடவீர். பார்க்கவரே! 'உம்முடைய வல்லமை அதிகமாகவே பிரகாசிக்கவேண்டும். ஸுகனனிபின் பிதாவான இவனுடைய கீர்த்தியும் உலகத்தில் ப்ரஸித்தியடையவேண்டும்' என்னும் எண்ணத்தால் உமமுடைய வல்லமைபைப் பிரகாசப்படுத்தக் கூடிய இந்தக் கார்யம என்னால் செய்யப்பட்டது. ஆதலால், நீர் விரும்புகிறபடியே ஆகுக. என் விஷயத்தில் அருள் செய்வீராக' என்று சொன்னான். இந்திரனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மஹாத்மாவான சயவனருடைய அந்தக் கோபமானது விரைவில் போய்விட்டது. இந்திரனையும் விடுவித்தார்.

அரசனே! மிக்க வல்லமையுள்ள சயவனர் முன்பு படைத்த மதத்தையும், மதயபானத்திலும் ஸ்திரீகளிடத்திலும் பாச்சிகைகளிலும் வேட்டையிலும் மறுபடியும் மறுபடியும் பகுத்து வைத்தார். பேசுகிறவர்களுள் சிறந்த சயவனர், அப்பொழுது மதத்தை நன்கு அமைததுவிட்டு, இந்திரனையும் அஸ்வினீ தேவர்களுள் ளிட்ட தேவர்களையும் ஹோமத்தால் நன்கு திருப்தியடையச் செய்தும் அந்த அரசனுக்கு யாகத்தைச் செய்வித்தும் எல்லா உலகங்களிலும் தமது சக்தியைப் பிரஸித்தப்படுத்தியும் ஒத்து நடப்பவளான ஸுகனனியுடன் வனத்தில் இனிது வாழ்ந்து வந்தார். வேந்தனே! பக்ஷிகள் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிற அவருடைய தடாகமானது இதோ விளங்குகிறது. இதில் ஸகோதரர்களுடன் நீ பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் தருப்தியடையச் செய்வாயாக. பாரத! வேந்தனே! இதனையும் ஸிகதாசுத்தையும் தரிசித்து ஸைந்தவாரணயத்தை அடைநது ¹ குல்

1 குல்யை = வெட்டப்பட்ட வாய்க்கால், அல்லது சிறறறு.

யைகளுடைய தரிசனத்தைச் செய்வாயாக. மஹாராஜனே! எல்லாப் புஷ்கரங்களிலும் ஜலத்தில ஸநானம் செய்வாயாக. பாரத! ஸ்தானு வின் மந்திரங்களை ஜபித்து ஸித்தியை அடைவாய். நரஸரேஷ்டனே! குந்திபுத்திரா! எல்லாப் பாவங்களையும் போகும் திறமையுள்ள தரேதை தவாபரம் இரண்டின் ஸந்திக்குத் துல்யமான காலம் இதோ காணப்படுகிறது. இது எல்லாப் பாவங்களையும் போக்குவது. இதிலும் நீ ஸநானம் செய்வாயாக. கற்றறிந்தவர்களுக்கு இருப்பிடமானதும் எப்பொழுதும் பழங்களுள்ளதும் எப்பொழுதும் பிரவாகமுள்ளதும் தேவதைகளுடைய உத்தம ஸ்தானமுமான ஆர்ச்சீக பர்வதமும் இருக்கிறது. யுதிஷ்டிர! இதோ பலவிதமான தேவதைகளினுடைய யாகவேதிகளும் இருக்கின்றன. இந்தச் சந்திரதீர்த்தத்தை வைகாணஸாகர் முதலிய ரிஷிகளும் அப்படியே வாலகில்ய ரிஷிகளும் அடைகிறார்கள். புண்யமான முக்கோண வடிவமுள்ள வாராணஸியும் திரிவேணி ஸங்கமமான ப்ரயாகையும் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் முறையே பிரதக்ஷிணம் செய்து இஷ்டப்படி ஸநானம் செய்வாயாக. ராஜேந்திர! மன்னவ! இங்கே சந்தனுராஜனும் சனக ராஜனும் நரநாராயணரிருவரும் ஈஸ்வரதயானத்தில் பறறுதலுள்ளவர்களாக நெடுங்காலம் தவமபுரிநது அழிவற்ற ஸதானத்தை அடைந்தார்கள். யுதிஷ்டிர! இந்த ஆர்ச்சீக பர்வதத்தில் மஹரிஷிகளோடு கூடத் தேவர்களும் பித்ருக்களும் நித்திய வாஸம் செய்துகொண்டு தவமபுரிந்தார்கள். அவர்களை நீ பூஜிப்பாயாக. பிரஜைகளுக்கு அபிபதியே! இந்த இடத்தில் அந்த ரிஷிகள் சருக்களையும் பூஜித்தார்கள். இந்த இடத்தில் யமுனையும் வற்றாத பெருக்குள்ளது; ¹ கிருஷ்ணர் என்னும் வியாஸரும் தவம் புரிவதில் பற்றுதலுள்ளவர். பகைவர்களை அழிப்பவனே! பாண்டவ! நசூல ஹேதேவர்கள், பீமஸேனன், திரௌபதி ஆகிய எல்லோரும் உன்னுடன்கூடவே இந்த இடத்தில் செல்வோம். மனிதர்களுக்கு அபிபதியே! எந்த இடத்தில், தாதாவும், விதாதாவும், வருணனும், மேலே வந்தார்களோ புண்யமான இந்திரனுடைய அந்த ப்ரஸ்வணதீர்த்தம் இது. அரசனே! சாந்தியுள்ளவர்களும், சிறந்த தர்மமுள்ளவர்களுமான அவர்களும் இங்கே வஸித்தார்கள். கபடமற்ற புத்தி

¹ 'கிருஷ்ணர்' என்பது மூலம்; 'கிருஷ்ணன்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

யுடையவர்களான மித்திரகுமாரர்களுடைய மங்களகரமான சிறந்த மலை இடோ இருக்கிறது. ¹ வேந்தனே! மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும், பலவித யாகங்களால் நிரம்பியதும் புண்யமானதும் பாப பயத்தைப் போக்குகிறதமான அந்த யமுனை இது. கௌந்தேய! இங்கே பெரிய வில்லுள்ளவனும் அரசனுமான மாந்தாதாவும் ² ஸஹதேவன்மகனும் கொடுப்பவர்களுள் சிறந்தவனுமான ஸோமகனும் தாங்களே யாகஞ் செய்தார்கள்' என்று கூறினார்.

நூற்றிருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்கீசி.)

(லோமசர் மாந்தாதா என்னும் பெயர்கீ காரணத்தையும் மாந்தாதாவின் சரித்திரத்தையும் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், 'மஹாப்ராடமணரே! மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்தி பெற்றவனும் அரசாகளுள் புலிபோனறவனும் யுவஸுவன் புதரனுமான மாந்தாதா எனனும் ராஜஸ்ரேஷ்டன் எவ்வாறு பிறந்தான்? எவனுக்கு, மூவுலகங்களும் மஹாதமாவான விஷ்ணுவுக்கு வசப்பட்டிருந்ததுபோல் வசப்பட்டிருந்தனவோ, அளவிறந்த காந்தியுள்ள அந்த மாந்தாதா எவ்விதம் இந்தப் பெரும் புகழையும் பெற்றான்? தோஷமற்றவரே! மெய்யான கீர்த்தி பெற்றவனும் புத்திமானுமான அந்த மாந்தாதாவினுடைய இந்தச் சரித்திரம உம்மால் சொல்லப்படுவதை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இந்திரனுக்குச் சமமான ஒளியுள்ளவனும் நிகரற்ற வீர்யமுள்ளவனுமான அவனுக்கு மாந்தாதா என்கிற பெயரும் பிறப்பும் உண்டான விதத்தைச் சொல்லுவதற்கு நீர் வல்லவர்' என்று வினவ, லோமசர் கூறலானார்.

'அரசனே! மஹாத்மாவான அந்த அரசனுக்கு உலகங்களிலு மாந்தாதா என்கிற பெயர் சொல்லப்படுகிற காரணத்தைக் கருத்துடன் கேள். யுவநாஸ்வனென்கிற அரசன் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவன். அந்த அரசன் மிகுதியான தகூழிணைகளுள்ள யாகங்

1 இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

2 'ஸருஞ்சயனுடைய பௌத்ரன்' என்பது பழையவுரை.

களைச் செய்தான். தர்மத்தை வளர்ப்பவர்களுள் சிறந்தவனான அவன் ஆயிரம் அஸ்வமேதங்களைச் செய்து மிக நிரம்பின தக்ஷிணைகளுள்ள முக்கியமான மற்ற யாகங்களையும் செய்தான். புத்திரனில்லாதவனும் பெருந்தன்மைபுள்ளவனுமான அந்ந ராஜரிஷி யானவன, மந்திரிகளிடம அந்ந ராஜ்யத்தை வைததுவிட்டுப் பெரிய விரதமுள்ளவனும் மனததை வென்றவனுமாகிச் சாஸ்திரங்களில் கண்ட விதிப்படி மனததைக் கடவுளிடம சேர்த்துத் தினமும் வனத தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். வேந்தனே! அந்த அரசன் ஒரு ஸமயத்தில் பட்டினியால் துன்பமுற்றவனாகவும் தாகத்தால் நெஞ் சலர்ந்தவனாகவும் ப்ருகுவினுடைய ஆஸ்ரமத்தில் துழைந்தான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! மகாத்மாவும் ப்ருகு ந்தனருமான மஹரிஷி யானவா ஸுதயும்னனுடைய குமாரனான (அந்த) யுவனஸ்வனாகுப் புத்திரோதபததிக்காக அதே இரவில் ஓர் இஷ்டியைச் செய்தார். ராஜேந்திரனே! அவனுடைய மனைவியானவள் பருகி இந்திரனுக்குச் சமனான புத்திரனைப் பெறுதற்குரியதும் மந்திரங்களால் பரிசுத்த மானதுமான தீர்த்தத்தால் நிறைக்கப்பட்ட பெரிய குடம் முந்தியே அங்கேவைக்கப்பட்டிருந்தது. அரசனே! நன்கு விததம்செய்யப்பட்ட அந்தத் தீர்த்தம வைக்கப்பட்டிருந்த கலசத்தை அந்த மகரிஷிகள் வேதியில் வைத்துவிட்டு உறங்கினார்கள். தொண்டை யுலர்ந்தவனும், மிகவும் தாகத்தால் வருந்துகின்றவனுமான அந்ந யுவனஸ்வராஜன் குடி தண்ணீரை விரும்பி, இரவில் விழித்திருந்ததனால் களைத்த அந்த ரிஷிகளைத் தாண்டி அந்த ஆஸ்ரமத்தில் துழைந்து சாந்தனாகிக் குடி நீரை யாசித்தான். அப்பொழுது, களைத்தவனும் பறவையின் ஒலி போல உலர்ந்ததொண்டையால் அழைக்கிறவனுமான அவனுடைய குடல் ஒருவருக்கும் கேட்கவில்லை. பிறகு, அந்த அரசன் ஜலம் நிரம்பி யிருந்த அந்நக்குடத்தைப் பார்த்து வேகத்துடன் அருகில் ஓடித் தண்ணீரைக் குடித்து (க்குடத்தை) எறிந்துவிட்டான். தாகத்தால் வருததப்பட்ட புத்திமானான அந்த அரசன் குளிர்ந்த நீரைக் குடித் துத் தாகசாந்தியை அடைந்து அப்பொழுது மிக்க ஸுகமுள்ளவனானான். பிறகு, தபோதனர்களுடனிருக்கும் அந்த முனிவர்கள் விழித் துககொண்டார்கள். அவர்கள் எல்லாருமே அந்தக் கலசம் நீரில்லாம லிருப்பதைக் கண்டார்கள். அவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, 'இது யாரு டைய செய்கை?' என்று வினவினார்கள். யுவனஸ்வன், 'இவ்விதச்

செய்கை என்னுடையது' என்று உண்மையை ஒப்புக்கொண்டான். அப்பொழுது, பகவானுள் பராகவா அவ்ணைப் பாதது, 'நீ செய்த காரயம் தக்கதன்று. ஏனெனில், புத்திரனை உண்டுபண்ணுவதற்காகத் தவத்தினால் ஸித்தஞ் செய்யப்பட்ட தீர்த்தம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ராஜரிஷியே! மிக்க பலபராககிரமங்கள் உள்ளவனே! உனக்குப் புத்திரனுண்டாவதற்காக உக்கிரமான தவத்தைச்செய்து இந்தக் கலச தீர்த்தத்தில் ¹ ஒரு திவ்ய சுகதியானது வைக்கப்பட்டிருந்தது. அரசனே! தன் திறமையால் இந்திரனையும் யமன் வீட்டை அடை விகக்கூடியவனும் மிக்க வலிமையுள்ளவனும் மிக்க வீரமுள்ள வனும் தவ வன்மையுடன் சேர்ந்தவனுமான புத்திரன் உண்டாகத் தக்க இந்த விதியினால் எனனால் இது ஸித்தஞ் செய்யப்பட்டிருந்தது. அரசனே! உனனால் இப்பொழுது செய்யப்பட்ட தீர்த்தமானமானது தக்கதன்று. இப்பொழுது இதனை நமமால் இதைக் காட்டிலும் வேறு விதமாகச் செய்யமுடியாது. நீ இப்படிச் செய்தது தெய்வத்தாலேயே செய்யப்பட்டிருந்தனபது நிச்சயம். மஹாராஜனே! என னுடைய தவ வலிமையினால் நிறைக்கப்பட்டதும் விதிப்படி மந்திரங் களால் பூஜிக்கப்பட்டதும் தாங்குகொண்ட உனனால் பருகப்பட்டது மான தீர்த்தத்தால் நீ உன்னாலேயே இப்படிப்பட்ட புத்திரனைப் பெறுவாய். மஹாராஜனே! எப்படி, வீரமுள்ளவனான நீ இந்திரனுக்கு ஒப்பான புத்திரனைப் பெறுவாயோ, உனக்குப் பிராணனோடு பிரிவும் உண்டாகாதோ, காப்பத்தைத் தாங்குவதனாலுண்டாகும் ஸ்ரமத்தையும் நீ அடையமாட்டாயோ, அப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமான இஷ்டியை நாம் உனக்குச் செய்வோம். ராஜேந்திர! நீ துயரப் படாதே. விதி மிக வலிதன்றோ?' என்று சொன்னார். பிறகு, தூறு வருஷம் நிரமபினஷுடன், மகாதமாவான் அந்த அரசனுடைய இட விலாவைப் பிளந்துகொண்டு, ஸூர்யன் போலிருப்பவனும் மகாதேஜன் விழுமான புதல்வன் வெளிப்பட்டான். அரசனான அந்த யுவனூஸவனை யும் மரணம் அணுகவில்லை. அது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. பிறகு, மகாதேஜன்வியான இந்திரன் அந்தப் புத்திரனைப் பார்க்க விரும்பி வந்தான். பிறகு, தேவர்கள், அந்த மகேந்திரனைப் பாதது, 'இந்தக் குழந்தை தாயின் பாலிலலாமையால் எதைப் பருகும்?' என்று வினவினார்கள். பிறகு, இந்திரன், 'இவன் (மாம =) என்னை (தால்

1 'பரம்ம' எனபது மூலம்.

யதி =) பருகுவன்' என்று இவன் வாயில் தன் சுட்டுவிரலை வைத்தான். இந்திரனால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்படவே, இந்திரனுடன் கூடிய தேவர்கள், இவனுக்கு, 'மாந்தாதா' என்று பெயரிட்டார்கள். அரசனே! அப்பொழுது அந்தக் குழந்தை இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட சுட்டுவிரலைப் பருகி மகாதேஜஸவியாகப் பதின்மூன்று 1 முழ உயரம் வளர்ந்தான். தணுர்வேதத்துடன் கூடிய வேதங்களும் தேவ ஸம்பந்தமான அஸ்திரங்களும் தியானம் செய்யப்பட்டவுடனே பிரபுவான அந்த மகாராஜனை முழுமையும் வந்தடைந்தன. ஆஜகவமென்கிற விலலும் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் உண்டான அம்புகளும் பிளக்க முடியாத கவசமும் உடனே அவனை வந்தடைந்தன. பாரத! பகவானான இந்திரனால் நேரில் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்ட அந்த மாந்தாதா, மூன்று உலகங்களையும், விஷ்ணுவானவா காலடிகளால் ஜபித்ததுபோலத் தர்மத்தால் ஜபித்தான். மகாதமாவான அவனுடைய கட்டளையானது தடையற்றதாக நடைபெற்றது. ராஜரிஷியாகிய அவனை ரத்தினங்கள் தாமே வந்தடைந்தன. பூமிக்கு அதிபதியே! அவ்வரசனுடைய இந்தப் பூமியானது தனங்களால் நிறைந்திருந்தது. அந்த அரசனால் மிக நிரம்பின தகூழிணையுள்ள பலவகைப்பட்ட அனேக யாகங்கள் செய்யப்பட்டன. அரசனே! அக்னிசயனங்களைச் செய்தவனும் பேராற்றலுள்ளவனும் அளவிறந்த காந்தியுள்ளவனுமான அவன் மிகத் தர்மங்களைச் செய்து இந்திரனுடைய அர்த்தானைத் தைப பெற்றான். தர்மத்தில் எப்பொழுதும் நிலைபெற்றவனும் புத்திமானுமான அவனால் ஸமுத்திரங்களுடனும் பட்டணங்களுடனும் கூடிய பூமியானது கட்டளையினாலேயே ஒரே தினத்தில் ஜபிக்கப்பட்டது. மகாராஜனே! மிக்க தகூழிணைகளுள்ள அவனுடைய யாகங்களின் மேடைகளால் நான்கு (ஸமுத்திரங்களை) எல்லையாகக் கொண்ட பூமியானது நிரம்பியதாயிற்று. (மேடைகளால்) மறைக்கப்படாத இடம் சிறிதுமில்லை. மகாராஜனே! அந்த மகாதமாவினால் பிராம்மணர்களுக்கும் பததுலகும் கோடி பசுக்கள் கொடுக்கப்பட்டனவென்று சொல்லுகிறார்கள். பன்னிரண்டு வர்ஷகாலம் மழை இல்லாமற் போனபொழுது, அந்த மகாதமாவினால் பயிர்சன விருத்தி அடைவதற்காக வஜ்ரபாணியான இந்திரன் பாரததுக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மழை பொழியும்படி செய்யப்பட்டது.

அவனால், சந்திர வம்சத்தில் தோன்றினவனும் மகிமைபுள்ளவனும் மகாமேகம்போலக் காஜிப்பவனுமான காந்தார தேசாதிபதியானவன் அம்புகளால் மிக அடிததுக் கொல்லப்பட்டான். அரசே! மனததை அடக்கின அவனால் நான்குவிதமான பிரஜைகள் ரக்ஷிக்கப்பட்டன. மிக்க வல்லமைபுள்ள அவனால், தன் தவத்தினால், உலகங்கள் வாட்டப்பட்டன. குருசேஷதிரததின மத்தியில் 1 மிகக புண்யமான தேசத்தில ஆதிதயனுடைய காந்திபோன்ற காந்தியுள்ள அவனுடைய யாகம் நடந்த இடம் இது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பூபதியான மாந்தாதாவைப்போல நீயும் தர்மத்தைச் செய்து பூமியைக் காக்கக்கடவாய்; ஸவர்க்கிலோகத்தையும் அடைவாய. பூபாலனே! நீ என்னைக் கேட்ட மாந்தாதாவினுடைய பெரிய சரித்திரமும் சிறந்த பிறப்பும் ஆகிய இவை முழுமையும் என்னால் உனக்குக் கூறப்பட்டன' என்று சொன்னார். பாரதரே! பிறகு, லோமசமஹரிஷியினால் இவ்வாறு கூறப்பட்ட அந்த யுதிஷ்டிரர் மறுபடியும் லோமகணைப்பற்றி வினவலானார்.

நூற்றிருபத்தேட்டாவது அத்தாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ர ல ப ர் வ ம். (தோடரிச்சி.)

(லோமகனென்னும் அரசனுடைய நூறு மனைவியருள் ழத்தவளுக்கே ஒரு பிள்ளை பிறந்ததும், அவன் எறும்பு கடித்து வருந்துவதைக் கண்ட அரசன் பல பிள்ளைகளை அடைய உபாயங்கேட்டதும், புரோகீதர் அந்த ஒரு புத்ரனைப் பகவாக்கி ஹோமம் செய்து அந்தப் புகையை ழகர்வதனால் நூறு மனைவியரிடத்திலும் நூறு புத்திரர்கள் உண்டாவரென்றதும்.)

யுதிஷ்டிரர், 'கொடுபவர்களுள் சிறந்தவனான லோமகனென் கிற அந்த அரசன் எவ்வித வீர்யமுள்ளவனாக இருந்தான்? அவனுடைய செய்கைகளையும் பெருமையையும் உள்ளபடி கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று வினவ, லோமசர், 'யுதிஷ்டிர! லோமகனென்று பிரசித்திபெற்ற தர்மவானான ஓர் அரசன் இருந்தான். அரசனே! அவனுக்கு அப்பொழுது ஒத்தவர்களான நூறுமனைவியர் இருந்

1 பொருந்தாமையால் ஒருசொல விடப்பட்டது.

தனா. அந்த அரசன் நெடுங்காலம் பெருமுயற்சி செய்தும் அவர் களிதம் ஒரு புத்திரனைக்கூட அடையவில்லை. பிராய முதிர்ந்தவ னும முயல்கின்றவனும புத்திமானுமான அவனுக்கு, ஒரு ஸமயத தில், அவனுடைய மூத்த மனையாளிடத்தில் ஜந்துவென்கிற ஒரு புத்திரன் உண்டானான். பிரஜைகளுக்கு நாதனே! எல்லாத தாய்மார்களும் காமபோகங்களை அலக்ஷயம் செய்து, பிறந்திருக்கிற அவனை எப்பொழுதும் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். பிறகு, ஒரு ஸமயம் (அந்த) ஜந்துவை ஓர் ஏறும்பு அரையில கடித்தது. வேந்தே! கடிக்கப்பட்ட அந்தச் சிறுவன் அந்தத் துக்கத்தால் அழுதான். அதனால், அந்தத் தாய்மார்களெல்லாரும் மிக்க துக்கத் தை அடைந்தவர்களாக ஜந்துவை விரைவாகச் சூழ்ந்துகொண்டு மிக அழுதார்கள். அந்தச் சப்தமானது நெடுங்கியதாயிற்று. மந்திரிகளின் ஸபைநடுவில் புரோகிதருடன உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அந்த அரசன், அந்தத் துன்பக்குரலைச் சடிதியிற் கேட டான. பிறகு, அரசன், 'இது எனன்!' என்று (அறிந்தவர) வாயில்காப்பவனை அனுப்பினான். வாயில்காப்பவன் புத்திரனைப் பற்றி நடந்ததை அவனுக்குச் சொன்னான். பகைவரை அடக்கு கிறவனான அந்த லோமகன் மந்திரிகளோடுகூட விரைவாக எழுந் திருந்து அந்தப்புரத்தில் துழைந்து புத்திரனைத் தேற்றினான். அரசே! அரசன், அந்தப் புத்திரனைச் சமாதானப்படுத்தி, அந்தப் புரத்தினின்று வெளிவந்து, புரோகிதருடனும் மந்திரிகளுடனும் சேர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

லோமகன், 'இவ்வுலகத்தில் ஒரே புத்திரனையுடைமை இகழ்த்தக்கது. (அதனிலும்) புத்திரனில்லாமை சிறந்ததாகும். பிராணிகளுக்கு எப்பொழுதும் ரோயுண்டாதலால் ஒரே புத்திர னையுடைமை துக்கமே. பிராம்மணரே! பிரபுவே! புத்திரா களை விருயபின எனனால் பரீக்ஷித்தது (எனக்குத்) தகுந்தவர்க ளான இந்த நூறு மனைவிகள் விவாகம் செய்யப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஸந்ததியில்லை. முயலுகின்ற எல்லா மனைவிக ளுள்ளும் (ஒரு மனைவியினிடத்தில்) எனக்கு இந்த ஜந்து என்கிற ஒரே புத்திரன் அதிகபரயாஸத்தால் பிறந்தான். இதைக்காட்டிலும் மேலான துக்கம் எனன் இருக்கிறது? பிராயம னேத்தமரே! மனைவியருடனிருக்கும் எனக்குப் பிராயமும்சென்று விட்டது. இந்த ஸந்திரிகளுடைய பிராணன்களும் என்னுடைய உயிரும் இந்த ஒரு சிறிய புத்திரனையே பொறுத்திருக்கின்றன.

பெரிதாகவோ அல்லது சிறிதாகவோ செய்வதற்கரியதாகவோ இருக்கிற எந்தச் செய்கையினால் நூறுபுத்திரர்கள் உண்டாவார்களோ அப்படிப்பட்ட தகுந்த கர்மாவானது இருக்கிறதா? என்று வினவ, புரோஹிதர் கூறலானா: 'ஸோமக! எதனால் நூறு புத்திரர்கள் உண்டாவார்களோ அப்படிப்பட்ட கர்மாவானது இருக்கிறது. அதை நீ செய்ய வல்லவனாயின் சொல்லுவேன்' என்று கூறினார். ஸோமகன், 'எதனால் நூறுபிள்ளைகள் உண்டாவார்களோ அந்தக்காரியம், செய்யக் கூடியதானாலும் செய்யக்கூடாததானாலும், என்னை செய்யப்பட்ட தென்றே நீ அறியக்கடவீர். பகவானான தேவரீர் (அதனை) எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்று வினவ, புரோஹிதர், 'அரசனே! என்னால் உனக்குச் (செய்விக்கப்படும்) விரிவான யாகததில் நீ ஜந்து (என்கிற புத்திரனைப் பசவாக்கி) அதனால் யாகம் செய்வாயாக. பிறகு, உனக்கு ஒளிபொருந்தின நூறுபிள்ளைகள் சீக்கிரம் உண்டாவார்கள். வபையானது ஹோமம் செய்யப்படும்பொழுது, அந்தத தாய்மார்கள் புகையை முகர்ந்தால், பிறகு, மிகுந்த வீர்யமுள்ள புத்திரர்களை உனக்குப் பெறுவார்கள். ஜந்துவானவன் மீண்டும் அந்தத தாயினிடத்திலேயே உனக்குப் புத்திரனாகப் பிறப்பான். இவனுடைய இடவிலாவி லுள்ள பொன்னிறமான மச்சமும் இருக்கும்' என்று கூறினார்.

நூற்றிருபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த ய ர த் ர ர ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(புரோகிதர் கட்டளையால் ஸோமகன் ஜந்துவின்வபையை ஹோமஞ் செய்ததும், அதன் வாசனையை முகர்ந்ததனால் அவனுடைய நூறு மனைவிரீடமும் நூறு புத்திரர்கள் உண்டானதும், அரசனும் புரோஹிதரும் ஓறந்தபின் தமது வினைகளின் பயனைச் சேர்ந்து அனுபவித்ததும்.)

ஸோமகன், 'பிராம்மணரே! எதை எதை எப்படி எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அதை அதை அப்படி அப்படிச் செய்வீராக. புத்திரர்களின் விருப்பத்தால் உம்முடைய வசனம் முழுமையையும் செய்வேன்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, அந்தப் புரோகிதர் அந்த ஜந்துவைப் (பசவாக்கி) ஸோமகனுக்கு யாகம் செய்வித்தார். தாய்மார்களோ, 'ஆ! ஆ!

நாங்கள் கெட்டுவிட்டோம்' என்று அலறகிறவர்களும் கடுந்துயரத் தால் வருந்துபவர்களும் இரங்குபவர்களுமாகிப் புத்திரனை வலிந்து இழுத்தார்கள். அவர்கள் அவனை வலகையில் பிடித்து இழுத்தார்கள். யாகம் செய்விக்கிற பிராமமணரும் இடக்கையிலபற்றி இழுத்தார். (அவர்கள்) அன்றிற் பேடுகள் போலத் துன்புற்றிருக்கும் பொழுதே (அவர்) அந்தப் புத்திரனைப்பற்றி இழுத்து அவனை விதிபபடி கொண்டு அவனுடைய வபையை ஹோமம் செய்தார். குருநாதன்! வபையானது ஹோமம் செய்யப்படுபொழுது, தாய்மார்கள் மணத்தை முகர்ந்து துன்பமுற்றவர்களாக உடனே பூயியில் விழுந்தார்கள். பிறகு, அந்த ராஜஸ்திரீகளனைவரும் கர்ப்பம் தரித்தார்கள். பிரஜைகளுக்கு நாதனே! பாரத! பிறகு, பததுமாதங்கள் சென்றவுடன், ஸோமகனுக்கு அந்த எல்லாரிடமும் குறைவின்றி நூறு புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். ஜந்துவென்பவன் முன்போலத் தன் தாயினிடத்திலேயே மூத்த பிள்ளையாகப் பிறந்தான். அவன் அவர்களுக்கு இஷ்டமாக இருந்ததுபோல (அவர்களுடைய) மற்றச் சொந்தப்பிள்ளைகள் இருக்கவில்லை. அந்த ஜந்துவுக்கு இடவிலாவிட பொன்னிறமான அந்த மச்சமும் இருந்தது. அந்த நூறு பிள்ளைகளுள் அவன் குணங்களாலும் முத்தவனாகவே இருந்தான்.

பிறகு, ஸோமகன் பாரததுககொண்டிருக்கும் பொழுதே, அந்தக் குருவானவர் பரலோகத்தை அடைந்தார். பிறகு, ஸோமகனும் பரலோகம் சென்றான். பிறகு, அவன், கோரமான நாகத்தில வேவிக்கப்படுகின்ற அவரைக் கண்டான். 'பிராமமணரே! நீர் யாது காரணம்பற்றி நாகத்தில் வேவிக்கப்படுகின்றீர்?' என்று அவரை வினவினான். பிறகு, அக்னிபினால் மிகவும் வேவிக்கப்படுகின்ற அந்தக் குரு, அவனைப் பார்த்தது, 'அரசனே! நீ என்னால் யாகம் செய்விக்கப்பட்டாய். இது அந்தச் செய்கையின் பயன்' என்று கூறினார். பிறகு, அந்த ராஜரிஷியானவன், அதனைக் கேட்டு யமதர்மராஜனை நோக்கி, 'நான் இந்த நாகத்தில் பிரவேசிப்பேன். எனக்கு யாகம் செய்வித்தவர் விடப்படவேண்டும். மிக்க புண்ய சாலியான இவர் எனக்காகவன்றோ நாகத் தீயினால் வேவிக்கப்படுகிறார்? அப்படிப்பட்ட நான் என் தேகத்தை நாகத்தில் போடுவேன். குருவானவர் விடப்படவேண்டும்' என்று சொன்னான். யமதர்மராஜன், 'அரசனே! ஒருவன் செய்த வினையின் பயனை மற்றொருவன் ஒருபொழுதும் அனுபவிப்பதில்லை. பேசுகிறவர்க

ளுள் சிறந்தவனே! உன்னுடைய கர்ம்பலன்கள் இதோ காண்படுகின்றன' என்றான். ஸோமகன், 'நான் பிரம்மவாதியான (குரு) இன்றிப் புண்ணியலோகங்களை விரும்பவில்லை. தேவலோகத்திலோ நாகத்திலோ நான் இவருடன் கூடவே வஸிக்க விரும்புகிறேன். தர்மராஜனே! நான் செய்கையினால் இவருக்குச் சமமானவன். தேவனே! இந்தப் புண்ணியபாவகளுடைய பலனானது எங்களுக்குச் சமமாக இருக்கவேண்டும்' என்றான். தர்மராஜன், 'அரசனே! உனக்கு இப்படி விருப்பமிருந்தால் இவனுடைய (பாப) பலனைச் சேர்ந்து அனுபவிப்பாயாக. பிறகு, இவனோடுகூட ஒரே ஸமயத்தில் நமகதியை அடைவாய்' என்று சொன்னான். தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ள அந்த அரசன் அப்படியே எல்லாவற்றையும் செய்தான். அவன் பாவந்தொலைந்து குருவுடன் அந்த நாகத்தினின்று விடுபட்டான். அரசனே! குருவினிடம் பிரியமுள்ள அவன், நல்வினையினால் வசப்படுத்தப்பட்டவையும் சபமானவையுமான விரும்பப்பட்ட (உலகங்களைக்) குருவான அந்த அந்தணருடன் கூடவே அடைந்தான். அவனுடைய ஆஸ்ரமமானது இதோ எதிரில் விளங்குகிறது. ஒரு மனிதன் பொறுமைபுள்ளவனாக இங்கு ஆறுதினங்கள் வஸித்தால் நம்கதியை அடைகிறான். ராஜஸரோஷ்டனே! கவலையற்றவர்களாகவும் மனத்தை அடக்கினவர்களாகவும் இந்த இடத்திலும் ஆறுநாள் வஸிப்போம். குருவம்சத்தைத் தாங்குபவனே! நீ ஸித்தமாக இரு' என்று சொன்னார்.

1 ஞாற்றமுப்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடர்கீசீ)

(யுதிஷ்டிரர், மாரீக்கண்டேயாஸ்ரமம்சேன்றதும், லோமசர் மாரீக்கண்டேயருடைய சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லியதும்.)

நியமமுள்ளவருட பகைவரை அடக்குபவரும் தர்மராஜருமான யுதிஷ்டிரர், பரிசுத்தமான ஸோமகனுடைய ஆஸ்ரமத்தில்

1 இந்த அத்யாயம் வியாக்யான பாடத்தில் இல்லை; கிருஷ்ணசாரியர் புத்தகத்தில் அதிகபாட அடையாளத்தினுள் போடப்பட்டிருக்கிறது.

தம்பிமார் முதலியவர்களோடு ஆறுதினங்கள் வலித்து, அந்த இடத்தினின்று புறப்பட்டு அப்படியே விரைவாக வடதிசையை நோக்கிச் சென்றார். அந்த அரசர், அவ்விடத்தினின்று வெகு தூரம் சென்று, அங்கே மனதைக் கவருகின்றதும் மிக்க மலர்களாலும் கணிகளாலும் நிரம்பியதும் மஹாநதியினால் விளங்குவதுமான காட்டைப் பார்த்தது, முனிவர்களுள் சிறந்தவரான லோமசரை நோக்கி, 'அழகியதும் பல மிருகங்களும் பசுளிகளுமுள்ளதும் அனேக புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் சேர்ந்ததும் முனிவர்களுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் புண்ணியமான ஜலமுள்ள பெரிய நதியோடுகூடியதுமான வனம் காணப்படுகிறது. இது என்ன? முனிவரே! பற்பல விதமான ரிஷிகளுடைய புண்ணியமான ஆஸ்ரமங்கள் காணப்படுகின்றன. புண்ணியமான இந்த ஆஸ்ரமம் யாருடையது? தோஷமற்றவர்களான இந்த ரிஷிகள் எவரைச் சேர்ந்தவர்கள்? பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! இதனை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்; நீர் சொல்லும்' என்று வினவினார்.

லோமசர், 'ராஜேந்திரனே! தோஷமற்றவனே! உனக்கு மங்களம். இப்பொழுது என்னால் சொல்லப்படுகின்ற புராதனமான இந்த வனத்தின் வரலாற்றை முழுமையும் கேள். மேதாவியும் விசாலமான புத்தியுள்ளவரும் எல்லா வித்தைகளிலும் தேர்ச்சி அடைந்தவரும் ம்ருகண்டுவின் புதல்வருமான மார்க்கண்டேய மஹாமுனிவர் சிறுவராயிருக்கையிலேயே தாய் தந்தையருக்குப் பிரியத்தைச் செய்துகொண்டு தவம்புரிவதற்கு வனத்தில் பிரவேசித்தார். இங்கே ஆஸ்ரமஸ்தானத்தை அமைத்துக்கொண்டு மிக்க பயங்கரமான தவத்தைச் செய்தார். வெய்யில் காலத்தில் ஐந்து அக்னிகளின் மதகியில் நினது தவஞ்செய்பவரும் மாரிக்காலங்களில் திறந்த வெளியிலிருப்பவரும் குளிர்காலத்தில் ஜலத்திலிருப்பவருமாகி, நெடுங்காலம் தவத்தில் நிலைபெற்றிருந்தார். அவர், கைகளை உயரத் தூக்கினவரும் பிடிப்பில்லாதவரும் காற்கட்டை விரல் துனியினால் நிற்பவரும் இந்திரியங்களை வென்றவரும் சுவாஸத்தை அடக்கினவரும் அழிவற்ற பரமாத்மாவைத் திடமாகச் சிந்திக்கின்றவரும் ஆகாமில்லாதவரும் கோபத்தை அடக்கினவருமாகி இவ்வண்ணம் நெடுங்காலம் இருந்தார். அரசனே! இந்த ஸமயத்தில், எல்லாவற்றையும் அழிக்கின்றதும் மிக்க பயங்கரமுமான மழையின்மையானது உண்டாயிற்று. அதனால், சராசரங்கள்

எரிக்கப்பட்டன. பஞ்சம் நேர்த்தவுடன், எல்லாரும் நாசமடைந்தார்கள். மகாதமாக்களான வேறு சில முனிவர்களும் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களும் பிராம்மணாகளும் க்ஷத்திரியர்களும் வைஸ்யர்களும் சூத்திரர்களும் எல்லா ஸ்திரீகளும் பசுகளும் பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் ஆகிய எல்லாரும், பசியினாலும் தாகததாலும் மிக வருத்தப்பட்டவர்களும், இளைத்தவர்களும், உதடுகளும் தொண்டைகளும் வறண்டவர்களும், களைத்தவர்களும், பிரயித்தவர்களும், மனத்தை இழந்தவர்களுமாகி, ஏதோ ஒரு புண்ணியவசத்தால் புத்திமானான மார்க்கண்டேயருடைய ஆஸ்ரமத்தை மெள்ள வந்தடைந்து மூச்சை அடைந்தவர்களாகி உடனே கீழேவிழுந்தார்கள். பாரத! ஸமாதி கலைந்தெழுந்தவரும் ¹ யோகியும் மிக தவமுள்ளவருமான அந்த மார்க்கண்டேயர் பசியினாலும் தாகத்தினாலும் நன்கு வருத்தப்பட்ட ஜனங்களால் நெருங்கியிருக்கிற அந்த வனத்தைக்கண்டு இரக்கத்தினால் இளகிய மனமுள்ளவராக ஹ்ருதய கமலத்தில சிவனை த்யானம் செய்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அப்பொழுது தவ மஹிமையினால் வேத ஸம்பந்தமான ஸ்வரத்தினால் கங்கையை அழைத்தார். அவரால் அழைக்கப்பட்டதும் மிக்க பரிசுத்தியுள்ளதும் வேதநதியென்னும் பெயராலேயே பிரஸித்திபெற்றதும் உலகங்களைப் பரிசுத்தம் செய்வதுமான கங்கையானது விரைவில் வந்தது. பாரத! அழைக்கப்பட்ட பர்ஜன்யனும் ஸுகமாக மழை பொழிந்தான். ராஜேந்திரனே! இங்கே பயிர்களும் செழித்தன; பழங்களும் கிழங்குகளும் மிகுதியாக உண்டாயின; அந்த எல்லா ஜனங்களும் காப்பாற்றப்பட்டார்கள். அரசனே! எல்லாப் பிராம்மண ஜனங்களும் மார்க்கண்டேயரைப் புகழ்ந்துகொண்டு அவரால் நன்கு காப்பாற்றப்பட்டவர்களாக நெடுங்காலம் ஸுகமாக இருந்தார்கள். அவர், புண்ணியமான செய்கைகளுள்ள எல்லாருக்கும் இவ்வாறு பாதுகாவலைச் செய்து பாமேஸுவருடைய மகிழ்ச்சியின்பொருட்டு மீண்டும் தவம்புரிந்தார். இவ்வண்ணம் பலகாலம் சென்றபிறகு, மஹேஸ்வரர் எதிரில் தோன்றினார். எல்லாத தேவர்களுக்கும் ஈஸ்வரரும் சந்திரனை முடியில தாங்கியவரும் உமையவளுக்குப் பதியும் பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் விதயாதரர்களாலும் உரக்களாலும்

1 இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

சிறந்த கந்தர்வர்களாலும் இயக்கர்களாலும் கின்னரர்களாலும் பறவைகளாலும் துதிக்கப்படுகிறவரும் மஹாதேவரும் அழிவற்றவரும் எங்கும் நிறைந்தவருமான சிவனைப் பார்த்தது மார்க்கண்டேயமுனிவர் பக்தியோடு அடிக்கடி ¹ ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தார். முனிவர் நமஸ்கரித்தெழுந்து விரைவாகக் கைகுவித்துக்கொண்டு உலகங்களுக்குப் பதியான மஹாதேவரைப் பலவித ஸ்தோததிரங்களால் துதித்தார். மஹாதேவா, அநத மார்க்கண்டேய மஹா முனிவரை, 'முனியே! உனக்கு மங்களம். வரத்தைக்கேள். உனக்கு வரங்களைக் கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். பரமாதமாவான அந்தச் சிவனால் இவ்வண்ணம் தெரிவிக்கப்பட்ட அவர், பரமேஸ்வரைப் பார்த்தது, 'சம்புவே! ஸ்வாமி! உம்முடைய சரணாவிந்தத்தில் மறறவர்களால் எளிதில் அடையமுடிபாததும் வேறிடததுச செல்லாததுமான பக்தியைத தவிர வேறு வரத்தை நான் வேண்டவில்லை' என்கிற இநத வாகயத்தைத தடுமாற்றமுள்ள குரலுடன் சொன்னார். முனிவரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் ஈஸ்வரர்க்கெல்லாம் ஈஸ்வருமான பகவான், மறுபடியுமே மார்க்கண்டேய மஹாமுனிவரைப் பார்த்தது, 'உன்னுடைய பிதாவினால் புத்திரன் உண்டாவதற்காகப் பக்தியுடன் நன்கு ஆராதிக்கப்பட்டேன். நான், 'நூறு பிராயமுள்ள குணமில்லாத புத்திரன் ஒருவன், பதினாறு பிராயமுள்ள நல்ல புத்திரன் ஒருவன் ஆகிய இருவருள் ஒருவனை விரும்பும்' என்று சொன்னேன். அவர் என்னைப்பார்த்தது, 'தேவர்களுக்கு ஈஸ்வரே! நூறு பிராயமுள்ள குணக்கேடனான புத்திரன் எனக்கு வேண்டாம். பதினாறு பிராயமுள்ள குணசாலியான புத்திரன் இப்பொழுது எனக்கு உண்டாகட்டும்' என்று சொன்னார். முற்காலத்தில் உன்னுடைய தகப்பனரால் இவ்வாறு வரம வேண்டப்பட்டது. முனியே! நான் உன்னால் செய்யப்பட்ட தவததினால் மிகவும் மகிழ்விக்கப்பட்டேன். என்னால் நீண்ட ஆயுளானது (உனக்குக்) கொடுக்கப்பட்டது. மிருதயுவும தடுக்கப்பட்டது' என்கிற வாக்கியத்தைச் சொன்னார். பகவானான ஈஸ்வரர் இவ்வண்ணம் சொல்லிவிட்டு அவ் விடத்திலேயே மறைந்தார். புண்யமான இந்த ஆஸ்ரமம் அந்த

1 பாதங்களும் முழங்காலகளும் கைகளும் மார்பும் தலையும் பூமியில பட, புத்தியும் சொல்லும் பார்வையும் வந்தனம பெறுபவரையே அடையச் செய்யும் நமஸ்காரம்; இருகாலும் இருகையும் இருதோளும் மார்பும் நெற்றியும் பூமியில படச் செய்யும் உணர்ச்சி என்பா சிலா.

மார்க்கண்டேயருடையது. பாவமில்லாதவர்களான இந்த ரிஷிகள் அவரைச் சார்ந்தவர்கள். இங்கே ஒருதினம் வஸிப்பவர்கள் அனைவரும் மிருத்யுவைக் கடக்கிறார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! இந்த ஆஸாரமத்திலேயே நியமமுள்ளவனாக வஸிக்கக்கடவாய்.

நூற்றழுப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த ய ா த் ர ா ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(லோமசர் பல தீர்த்தங்களின் மகிமையைச் சொல்லியது.)

அரசனே! முற்காலத்தில் பிரம்மதேவா இந்த இடத்திலன்றோ ஆபிரம் வருஷங்களில நிறைவேறுவதான இஷ்டக்ருதமென்கிற ஸதரததைத் தாமே செய்தார். நாபாகனுடைய குமாரனான அம்பரீஷணும் யமுனையாற்றின் அருகில் யாகம் செய்தான். அந்த இடத்தில் யாகம்செய்து ஸதஸயர்களுக்குப் பத்துப் 1 பதமம் (தனங்களைக்) கொடுத்தான். அவன் யாகங்களாலும் தவத்தினாலும் சிறந்த ஸித்தியைப்பெற்றான். குந்தீபுத்திர! யாகம் செய்தவனும்புண்ணியகர்மங்களுள்ளவனும் உலகமுழுதுமுடையவனும் அளவிறந்த செளர்யமுள்ளவனும் நஹுஷ்குமாரனுமான யயாதியினுடைய தேசம் இது. இந்த இடத்தில் இந்திரனோடு பகைக்கின்ற அவனுடைய யாகபூமி இதோ இருக்கிறது. பலவித வடிவங்களுள்ள அக்னி (வைகரூம மேடை) களால் நிறைக்கப்பட்டதும் முழுகுகின்றது போல யயாதியினுடைய யாக காரியங்களால் நிரமபியதுமான பூமியைப் பார். அந்த ஓர் இலையுள்ள வனனிமரத்தின் கீளை இது. உத்தமமான சகடம் இது. இந்த ராமஹரதங்களைப் பார். நாராயணருடைய ஆஸாரமத்தையும் பார். பூமியைக் காப்பவனே! அபரிமிதமான செளர்யமுள்ளவரும் யோகங்களால் பூமியில் ஸஞ்சரிப்பவருமான ரிசீகபுத்திரருடைய ஸஞ்சாரபூமியும் இதோ 2 வெண்ணிறமுள்ள ஸ்தலத்தில் இருக்கிறது. குருநந்தன! இங்கே உரல்களாகிய, காதணிகளோடு கூடின ஒரு பெண்பேய் சொல்லியதும்

1 'பதமம் = தூறு கோடி' எனபது பழையவுரை. அநுசாஸன பர்வம், 583 ம் பக்கம் குறிப்பில் பார்க்க.

2 'ரௌபயை யென்னும் நதியில் எனறும் கொள்ளலாம்' எனபது பழையவுரை.

பரம்பரையாக வந்ததுமான கதையை, சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்றும் கேள். ¹ பிசாசானது, (புத்திரனுடன்கூட ஸ்நானம் செய்வதற்காக வந்த ஒரு பார்ப்பனியைப்பார்த்தது), 'புத்ரனுடனிருக்கும் நீ யுகந்தரத்தில் தயிரைக்குடித்து அச்சதஸ்தலத்தில் வஸிதது அப்படியே பூதலயத்தில் ஸ்நானம் செய்தமையால் இவயிடத்தில் (ஒரே ராத்ரி) வஸிக்கத் தகுதியுள்ளவளாவாய். இந்த இடத்தில் நீ ஒரு ராத்ரி வஸிதது இரண்டாவது ராத்ரி வஸிப்பாயாகில பகல் வஸிப்பதற்காக உனக்கு நடப்பது இது. இரவில் வஸிப்பதற்காக நடப்பது இதைக்காட்டிலும் வேறு விதமாகும்' என்று சொல்லியது. பாதர்களுள் சிறந்தவனே! இப்பொழுது இந்த இடத்தில் ஒர் இரவு வஸிப்போம். குந்தீபுத்ர! பாரத! இது குருக்ஷேத்திரத்திற்கு வாயிலன்றோ? அரசனே! இந்த இடத்திலேயே நகுஷ்ணுடைய குமாரனான யயாதிராஜன்,

1 "இங்கே, 'ஒரு பெண்பேய், நீராடுவதற்காகப் புத்ரனுடனவந்த ஒரு பார்ப்பனியைப்பார்த்து, 'யுகந்தரமெனனும் தேசத்தில் ஓட்டகம் கழுதை முதலியவற்றின் பால் தயிராககப்படுகிறது. அச்சத ஸ்தலமெனனும் கிராமத்தில் கலப்பு ஜாதியிற பிறந்தவர்கள் வஸிக்கிறார்கள். பூதலய மெனனும் திருடருளில் தீயினால் சுடப்பட்ட பிணங்களை எறிபும் ஆறு ஒன்று இருக்கிறது. நீ யுகந்தரத்தில் தயிர குடித்தாய்; அச்சதஸ்தலத்தில் வஸித்தாய், பூதலயத்தில் நீராடினாய். ஆகவே, இப்படி மூன்று பாவங்களை நீ செய்த வளாகிராய். இவற்றுக்கு மனுமுதலிடவற்றில் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுகிறது. இங்ஙனம் பாவிமான நீ இந்த இடத்தில் வஸித்தல தகாது' எனதுசொல்லிடும், அவள் கேளாமல் நீராட்ட முதலியன செய்தாள். அப்பொழுது, பேய் அவளுடைய செம்பு ஸதாலி முதலியவற்றை உடைத்து, 'பகல் வஸித்ததன் பயன் இது. இரவு வசித்தால் அதன் பயனைக் காண்பாய். அதாவது, உன்மகனையும் கொல்வேன் மேலும், இரண்டாம் இரவும் வஸிக்கவிரும்பினால் மிக்க தீமையைச் செயவேன்' எனறது' என்பது முன்னோர்களின் அபிப்பிராயம். பிறகாலத்தவர்கள், 'பேய், 'நீ இந்த மூன்றையும் செய்தமையால், விரும்பினால் இங்கே ஒரிரவு வஸிக்கலாம். இரண்டாம் நாளும வசிக்க விரும்பினால் (செம்பு முதலியவற்றை உடைப்பதாகச் சைகை காட்டி), 'பகல் வஸித்தலின் பயன் இது; இரவியையன் உயிரைக் கவர்வது வரையுமாம்' எனறது என்று கொள்ளல் வேண்டும்' என்கின்றனர்" என்றுகூறி வேறு யோகபரமாகவும் விரிவாகப் பொருள் கூறுவது பழைய வுரை. இந்தக் கதை கர்ணபரிவம், 162-ம் பக்கத்தில் சிறிது மாறுபாட்டுடன் வரதிருத்தல காண்க. பூதலம் எனபதே பூதலயம்.

இந்திரன் மகிழ்ச்சியை அடைவதற்குக் காரணமானவையும் பல ரத்னக்குவியல்களுடன் கூடினவையுமான அந்த யாகங்களைச் செய்தான். இது ப்லக்ஷாவதரணமென்கின்ற உததமமான யமுனை யினது துறை. அறிஞர்கள் இதனைத் தேவலோகத்திற்கு வாயி லாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஐயனே! சிறந்த ரிஷிகள் இந்த இடத்தில் 1 ஸாரஸ்வத ப்ராமணர்களான ரிதவிக்குட்களைக் கொண்டு யாகம் செய்து யூபங்களையும் உரல்களையும் எடுத்துக் கொண்டு அவப்ருதஸ்நானத்தைக் குறித்துச் செல்லுகிறார்கள். அரசனே! இந்த இடத்தில் ராஜாவான பரதன் யாகங்களைச் செய்தான்; தர்மததால பூமியை அடைந்து அஸ்வமேத யாகத்தில் கருமையானதும் உறுதியான அங்கங்களுள்ளதும் யாகத்துக்குரிய துமான குதிரையைப் பலமுறை விட்டான். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! மருததன் இந்த இடத்திலேயே ரிஷிகளுள் சிறந்தவரான ஸப்வர்தத ரால் பாதுகாக்கப்பட்டவனாக உததம் யாகத்தைச் செய்தான். ராஜேந்திரனே! இந்த இடத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் மனிதன் எல்லா உலகங்களையும் நன்கு காண்கிறான்; பாவத்தினின்றும் (விடுபட்டுப்) பரிசுத்தனாகப்படுகிறான். இதிலும் நீ ஸ்நானம் செய்வாயாக' என்று சொன்னார். பாண்டவஸ்ரேஷ்டர் தம்பிமார் களுடன் அதில் ஸ்நானம்செய்து மஹரிஷிகளால் துதிக்கப்படு கின்றவராக லோமசரைப்பார்த்து, 'ஸதயபராக்கிரமமுள்ளவரே! இங்கிருந்தே தவததுடன் (கூடியவனாக) எல்லா உலகங்களையும் பார்க்கிறேன்; பாண்டவ ஸ்ரேஷ்டனான ஆர்ஜுனனையும் பார்க் கிறேன்' என்று சொன்னார். லோமசர், 'தோள்வலிமை மிக்க வனே! இது உண்மையே. சிறந்த ரிஷிகள் இதில் ஸ்நானம்செய்து 2 தவத்துடன் கூடியவர்களாகச் சராசரங்களுடன் கூடின மூவுல கங்களையும் காண்கிறார்கள். நரஸ்ரேஷ்டனே! எதில் நீராடிப் பாவத்தை உதறினவனாவாயோ புண்யமானதும் புண்யத்தையே சரணமாகப் பற்றினவர்களால் சூழப்பட்டதுமான இந்த ஸரஸ் வதியை (ப்பார்.) குந்திபுதர! தேவரிஷிகளும் (பிரம்ம) ரிஷிகளும் அப்படியே ராஜரிஷிகளும் இந்த இடத்தில் ரித்விக்குக்களாக வரிக் கப்பட்ட ஸாரஸ்வத ப்ராம்மணர்களால் யாகங்களைச் செய்தனர். நான்குபக்கங்களிலும் ஐந்து போஜன விஸ்தாரமுள்ள பிரம்ம

1 ஸாரஸ்வதா யஜ்ஞனா' எனபது மூலம்; 'ஸாரஸ்வத முறைப்படி செய்கிற யாககரியைகள்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

'தபோயுக்தார்' என்பது, 'தபோயுக்தா' என்று மாற்றப்பட்டது.

தேவருடைய யாகவேதி இது இது யாகம் செய்வதையே சீல
மாகக்கொண்ட மகாதமாவான குருவினுடைய சேஷதரம்.

நூற்றமுட்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(லோமசர் ஸ்ரஸ்வதீந்தி முதலியவற்றின் மகிமையைக் கூறியதும்,
ஸ்யேன கபோதோபாக்கியானத்தைச் சோல்த
தோடங்கியதும்.)

பாரத! இங்கே மனிதர்கள் சரீரங்களை விட்டு ஸ்வர்க்கத்தை
அடைகிறார்கள். வேந்தனே! மனிதர்கள் இங்கே மரிக்க விருப
பததுடன் ஆயிரம் ஆயிரமாக வருகிறார்கள். 'எந்த மனிதர்கள்
இங்கே மரிப்பார்களோ, அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தவர்கள்'
என்கிற இவ்வித ஆசீர்வாதமானது முற்காலத்தில் (இங்கே)
யாகம் செய்கின்ற தக்ஷனால் செய்யப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? அழ
கியதும் திவ்யமானதும் பெருக்கமுள்ளதுமான ஸரஸ்வதீ நதி
யானது இதோ இருக்கிறது. ஜனாதிப! வீரனே! எவர்களு
டைய குற்றத்தால் ஸரஸ்வதியானது, 'எனனை நிஷாதர்கள்
அறியவேண்டாம்' என்று பூமியில் பிரவேசித்ததோ அந்த
நிஷாதர்களுடைய ராஜ்யத்திற்கு தவாரமான ஸரஸ்வதிநதியி
னுடைய அந்த விநசனமென்கிற சேஷததிரம் இது. எந்த இடத்
தில் ஸரஸ்வதியானது பார்க்கத்தக்கதாகிறதோ, எந்த இடத்தில்
காந்தியுள்ளவையும் கடலைக் குறித்துச் செல்லுகின்றவையுமான
புண்யநதிகள் இந்தஸரஸ்வதியை அடைகின்றனவோ அந்தச்
சமஸோதபேதம் இது. பகைவரை அடக்குபவனே! எந்த
இடத்தில் லோபாமுதரை வந்து அகஸ்தியரைப் பர்த்தாவாக
வரித்தாளோ, அந்த ஸிந்தவினுடைய பெரியதீர்த்தம் இது.
சூரியன்போன்ற ஒளியுள்ளவனே! இந்திரனுக்குப் பிரியமானதும்
புண்யமானதும் பரிசுத்தமானதும் பாவத்தை அழிக்கிறதுமான
ப்ரபாஸதீர்த்தம் இதோ விளங்குகிறது. இதோ விஷ்ணுபதமென்
கிற உததம தீர்த்தம் காணப்படுகிறது. அழகியதும் மிகப் பரி
சுத்தமானதுமான விபாசை என்கிற நதியும் இதோ காணப்படு
கிறது. பகவானான வஸிஷ்டரிஷியானவர் புத்திரசோகத்தால்
தம்மை (க் கயிற்றால்) கட்டிக்கொண்டு இந்த நதியில் விழுந்தார்.

கயிற்றுக் கட்டுக்களற்றவராகி மீண்டும் எழுந்தார். பகைவர்களை அடக்குபவனே! பாரத! எந்த இடத்தில் வடதிசையிலுள்ளவர்களான எல்லா ரிஷிகளுக்கும் நகுஷகுமாரனான யயாதிக்கும் அக்னிக்கும காஸ்யபருக்கும் ¹ ஸம்வாதம நடந்ததோ எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் புண்யமானதும் மஹரிஷிகளாலும் வஸிககப்பட்டதுமான அந்தக காஸ்யீர மண்டலம் இது. தம்பிமார்களுடன இதைப் பார். மஹாராஜனே! மாணஸஸரஸுக்குத துவாரமான இது பிரகாசிக்கிறது. இந்த மலையின் நடுவில், தவறாத பராக்ரமமுள்ளவரென்று பிரசித்திபெற்ற பூநீமானான பரசுராமரால வாஸஸதானம் அமைக்கப்பட்டது. அது விதேக தேசத்தின் வடக்கிலிருக்கிறது. அதன் துவாரத்தைக் ² காற்றினால் கொண்டுவரப்பட்ட (தாமரை முதலிய வற்றின்) குவியல் கடந்து செல்லவில்லை. புருஷஸுரேஷ்டனே! கௌந்தேய! இந்தத தேசத்தில் (ஸௌர ஸாவன பார்ஹஸபதய நாகூதர சாந்தர ஸம்வத்ஸரங்கனின் முடிவுக்காலமாகிற) யுகமுடிவுக்காலத்தில் ப்ரமதகணங்களுடனும் உமையவளுடனும் கூட நினைத்த உருவத்தை எடுக்கக்கூடிய ருத்திரருடைய தர்சனமானது உண்டாகிறதென்னும் இந்த வேறூர் ஆச்சர்யமிருக்கிறது. யாகம் செய்பவர்கள் மங்களத்தை விரும்பினவர்களாக இந்த ஸரஸில் சித்திரை மாத்தத்தில் பிநாகியை ஸதரங்களால் அடிக்கடி நன்கு ஆராதிக்கின்றார்கள். ஒரு மனிதன் ஸரத்தையுள்ளவனும இந்திரியங்களை வென்றவனுமாகி இந்த ஸரஸில் ஸநானம் செய்தால் பாவந்தொலைந்து நல்ல உலகங்களை அடைகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. ஸுப்ரம்மண்யரும், அருந்ததியின் துணைவரும் பகவானும் ரிஷியுமான வஸிஷ்டரும் எந்த இடத்தில் சாந்தியை அடைந்தார்களோ அப்படிப்பட்ட உஜ்ஜானகமென்கிற புண்யதீர்த்தம் இது. எதில தாமரைமலர்கள் நூறு இதழ்களுடனிருக்கின்றனவோ அந்த ஜலமுள்ள மடுவும் இது. எந்த இடத்தில் (ருக்மிணியானவள்) கோபத்தை அடக்கிச் சாந்தியை அடைந்தாளோ அந்த ருக்மிணியினுடைய ஆஸ்ரமமும் இது. பாண்டுந்தன! மஹாராஜனே! (பார்த்தவுடன்) நிஷ்டை செய்வதன் பயன் கைகூடுமிடமென்று நீ கேட்டிருக்கிற அந்த ப்ருகுதுந்தமென்கிற பெரிய மலையை நீ பார்ப்பாய். ராஜேந்திரனே! எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுவிக்கிறதும்

1 பொருந்தாமையால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

2 'வாதிகஷணடர்' என்பது மூலம். 'காற்றினால் கொண்டுவரப்பட்ட தாமரை முதலியவற்றின் குவியல்' என்பது பழையவுரை.

மஹர்ஷிகளால் வஸிககப்பட்டதும் குளிர்ந்த ஜலமுள்ளதும் மிக நிர்மலமாயிருப்பதுமான விதஸ்தா நதியையும், உசீநர தேசாதிபதியானவன எந்த இடத்தில் யாகம்செய்து இந்திரனைக்காட்டிலும் மேன்மைபெற்றானோ யமுனைக்கு இருபக்கங்களிலுமிருக்கிற அந்த ஜலை உபஜலை என்கிற நதிகளையும் பார். அரசனே! பாரத! இந்திரனும அக்னியும் அரசர்களுள் சிறந்த அவனை அறிவதற்காக அவனுடைய அந்த யாக ஸபையை நோக்கி வந்தார்கள். வரனகளைக கொடுப்பவர்களான இந்திரன் கழுகும், அக்னி புறவுமாகி மகாதமாவான உசீநரனைப் பரீக்ஷித்தறிய எண்ணுகொண்டு அவனுடைய யாகசாலையில் வந்தார்கள். அரசனே! கழுகினிடமிருந்து உண்டான பயததால் துன்பமுற்ற புறவானது புகலிடத்தை வேண்டினதாக அப்பொழுது அரசனுடைய தொடையை அடைந்து ஒளிந்து கொண்டது.

நாற்றுமுப்பத்துமுன்றாவது அத்யாயம்.

தீ ர த் த ய ர த் ர ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(சீபியைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகக் கழுகாகிவந்த இந்திரன் புறவாகி வந்த அக்னியைத் தூரத்தீயதும், புற சீபியைச் சரணமடைந்ததும், அரசன் புறவைக் காக்கக் கருதித் தன் தரையை அறுத்துப் புறவுக்கு ஈடாகத் தாசில் வைத்ததும், புறத்தட்டீத் தாழ அவன் தானே தாசுத்தட்டில் ஏறியதும், இந்திரனும் அக்னியும் மகிழ்ந்து அவனைப் புகழ்ந்து தங்கள் உலகம் சேன்றதும்.)

கழுகு, ‘அரசனே! எல்லா அரசர்களும் உன்னை ஒருவனையே தர்மாத்மாவென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நீ யாது காரணம்பற்றித் தர்மவிரோதமான காரியத்தைச்செய்ய விரும்புகிறாய்? அரசனே! பசியினால் வருத்தப்படுகிற எனக்கு அமைந்த உணவைத் தர்மத்திலுள்ள பேராவலால் நீ கெடுக்காதே. தர்மத்தை விட்டு நீ கெடாதே’ என்றது. அரசன், ‘பெரிய பறவையே! ஹிந்தப பறவையானது மிகப் பயந்த உருவமுள்ளதும் உன்னிடத்தினின்று பயந்ததும் உயிரில் விருப்பமுள்ளதும் பாதுகாப்பை

விருமபினதுமாகி என் ஸமீபத்தை அடைந்தது. கழுகே! இவ்வணாம இவ்விடத்தில் வந்திருக்கிறதும் அபயத்தை வேண்டுகிறதுமான புறவைக் கொடாமலிருப்பதில் சிறந்த தர்மம் இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் நீ எப்படி எண்ணுகிறாய்? கழுகே! புறவானது மிக நடுங்குகிறதும் பரபரப்புள்ளதும் என்கிடமிருந்து உயிரை விரும்பினதுமாகக் காணப்படுகிறது. அதைக் (காப்பாற்றாமல்) விடுவது இகழ்ததக்கது. பிராமணர்களைக் கொல்பவனுக்கும் உலகத்துக்குத் தாயான பசுவைக் கொல்பவனுக்கும் சரணமடைந்தவனைக் கைவிடுகிறவனுக்கும் பாவம் ஸமானமன்றே!' என்று கூறினான். கழுகு, 'பூமிககு இறைவனே! எல்லாப் பிராணிகளும் உணவினால் உண்டாகின்றன; உணவினால் வளர்கின்றன. அதனால், ஜநதுக்கள் உயிர்வாழ்கின்றன. விடமுடியாத விருப்பங்களை விட்டும் உயிர்வாழ முடியும்; உணவைவிட்டு நெடுநாளா உயிரோடிருப்பதற்கு முடியாது. அரசனே! உணவிலிருந்து விலக்கப்பட்ட என்னுடைய பிராணன் உடலை விட்டுவிட்டு, திரும்பிவராதவழியை அடையப்போகின்றது. தர்மாத்மாவே! நான் மாணடுபோனால், என் புத்திரன் மனைவி முதலியவர்களுள்லாம் நாசமடைவார்கள். நீ புற ஒன்றைப் பாதுகாக்கின்றவனாகி அனேக உயிர்களைப் பாதுகாக்கவில்லை. எந்தத் தர்மம் பலரைக் கெடுக்குமோ அது தர்மமாகாது. அது கொடியவழி. ஸத்யமான பராக்கிரமமுள்ளவனே! எந்தத்தர்மம் (மறறவைகளுக்கு) விரோதமில்லாமலிருக்குமோ அதுதான் தர்மம். பூமியைக் காப்பவனே! விரோதமான தர்மங்களுள் (தீமையின்) மிகுதியையும் குறைவையும் நிச்சயித்து எதில் (அதிக) தீமை இல்லையோ அந்தத் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். அரசனே! தர்மாதர்ம நிச்சயத்தில் (நன்மையின்) மிகுதியையும் குறைவையும் நன்கு அறிந்து எதில் நன்மை அதிகமோ அதில் தர்மநிச்சயத்தைச் செய்வாயாக' என்று கூறியது. அரசன், 'சிறந்த பறவையே! நல்ல விஷயங்களுடன் பல பேசுகிறாய். தர்மத்தை அறிந்து பேசுகிறாய். ஆதலால், நீ பக்ஷிராஜனான கருடனா? என்ன? அப்படி தர்மங்களோடு கூடியவையாகவும் ஆச்சர்யகரமாகவும் பலவற்றைப் பேசுகிறாயன்றே? உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை என்று நான் உன்னை அறிகிறேன். ரக்ஷணத்தை வேண்டிவந்தவனை விடுவதை எவ்வாறு நல்லதென்று நினைக்கிறாய்? பறவையே! உன்னுடைய இந்த முயற்சியானது ஆகாரத்திற்காக. உன்னால் (இதைக்காட்டிலும்) அதிகமான ஆகாரங்கூட வேறு விதத்தால் செய்துகொள்ளமுடியும். கானையையோ பன்றியையோ

மஹர்ஷிகளால் வஸிககப்பட்டதும் குளிர்ந்த ஜலமுள்ளதும் மிக நிர்மலமாயிருப்பதுமான விதஸ்தா நதியையும், உசீநர தேசாதிபதியானவன எந்த இடத்தில் யாகம்செய்து இந்திரனைக்காட்டிலும் மேன்மைபெற்றானோ யமுனைக்கு இருபக்கங்களிலுமிருக்கிற அந்த ஜலை உபஜலை என்கிற நதிகளையும் பார். அரசனே! பாரத! இந்திரனும அக்னியும் அரசர்களுள் சிறந்த அவனை அறிவதற்காக அவனுடைய அந்த யாக ஸபையை நோக்கி வந்தார்கள். வரனகளைக கொடுப்பவர்களான இந்திரன் கழுகும், அக்னி புறவுமாகி மகாதமாவான உசீநரனைப் பரீக்ஷித்தறிய எண்ணுகொண்டு அவனுடைய யாகசாலையில் வந்தார்கள். அரசனே! கழுகினிடமிருந்து உண்டான பயததால் துன்பமுற்ற புறவானது புகலிடத்தை வேண்டினதாக அப்பொழுது அரசனுடைய தொடையை அடைந்து ஒளிந்து கொண்டது.

நாற்றுமுப்பத்துமுன்றாவது அத்யாயம்.

தீ ர த் த ய ர த் ர ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி)

(சிபியைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகக் கழுகாகிவந்த இந்திரன் புறவாகி வந்த அக்னியைத் தூரத்தீயதும், புற சிபியைச் சரணமடைந்ததும், அரசன் புறவைக் காக்கக் கருதித் தன் தரையை அறுத்துப் புறவுக்கு ஈடாகத் தாரசில் வைத்ததும், புறத்தட்டீத் தாழ அவன் தானே தாசுத்தட்டில் ஏறியதும், இந்திரனும் அக்னியும் மகிழ்ந்து அவனைப் புகழ்ந்து தங்கள் உலகம் சேன்றதும்.)

கழுகு, ‘அரசனே! எல்லா அரசர்களும் உன்னை ஒருவனையே தர்மாத்மாவென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நீ யாது காரணம்பற்றித் தர்மவிரோதமான காரியத்தைச்செய்ய விரும்புகிறாய்? அரசனே! பசியினால் வருத்தப்படுகிற எனக்கு அமைந்த உணவைத் தர்மத்திலுள்ள பேராவலால் நீ கெடுக்காதே. தர்மத்தை விட்டு நீ கெடாதே’ என்றது. அரசன், ‘பெரிய பறவையே! ஹிந்தப பறவையானது மிகப் பயந்த உருவமுள்ளதும் உன்னிடத்தினின்று பயந்ததும் உயிரில் விருப்பமுள்ளதும் பாதுகாப்பை

இந்திரன். இந்தப் புற அக்னிதேவன். தர்மத்தை அறிய எண்ணி யாகசாலையில் உன்னை வந்தடைந்தோம். அரசே! உன்னுடைய அவயவங்களினின்று மாம்ஸங்கள் அறுக்கப்பட்டன என்னும் உனது இந்தச் சாஸ்வதமான கீர்த்தியானது உலகங்களைக் கீழ்ப்படுத்தும். அரசே! உலகத்தில் உன்னை மனிதர்கள் எவ்வளவு காலம்வரையில் சொல்லுவார்களோ அவ்வளவு காலம்வரையில் உன்னுடைய கீர்த்தியும் புணய லோகங்களும் சாஸ்வதமாக இருக்கும்' என்று சொல்லியது. அரசே! இந்திரனும் அகனியும் இவ்வண்ணம் கூறி, அந்த அரசனுக்கு வேண்டிய வரன்களைக் கொடுத்தும் புகழ்ந்து மனமகிழ்ந்து சென்றார்கள். தர்மாதமாவான உசீநராஜனும் சரீரத்தால் நன்கு விளங்குபவனாகிய தர்மத்தால் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் வியாபித்ததுக்கொண்டு ஸவர்க்கத்தில் ஏறினான். வேந்தே! அப்படிப்பட்ட இந்த மாளிகை மஹாதமாவான அந்த அரசனுடையது. புண்யமான தும் பாவங்களைப் போக்குகிறதானது இதனை என்னுடன் தர்சனம் செய்வாயாக. அரசனே! அந்த இடத்தில் தேவர்களும் பழமையான ரிஷிகளும் புணயமுள்ள மகாதமாக்களான பிராமமணர்களால் எப்பொழுதும் காணப்படுகிறார்கள்.

நூற்றுமூப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ரா ப ர் வ ம். (தோடரிச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ஸவேதகேதுவின் ஆஸ்ரமத்தை அடைந்ததும், லோம சர் அஷ்டாவகீரோபாக்யானத்தைச் சொல்லத் தோடங்கிய தும், ஜனகனுடைய பட்டணத்தை அடைந்த கணோளவர வந்தி வென்று ஜலத்தில் அமிழ்த்தியதும், அதனை அறிந்த அஷ்டாவகீர் வந்தியை வெல்லவ தந்த ஸ்வேதகேதுவுடன் சேன்றதும்.)

பாண்டு புத்திரர்களே! பூமியில் மந்திரங்களை அறிந்தவரென்றும் சிறந்த புத்தியுள்ளவரென்றும் சொல்லப்படுகிறவரும் உத்தால் கருடைய புதல்வருமான ஸ்வேதகேதுவினுடையதும் எப்பொழுதும் பழங்களுள்ள மரங்களோடு கூடினதுமான ஆஸ்ரமத்தைப் பாருங்கள். ஸவேதகேதுவானவர் ஸரஸ்வதியை இங்கே மாண்ட வடிவமும்

உருவமுமுள்ளவனாக நேரில கண்டார். 'வாககை நானறிவேன்' என்று வாதம் செய்வதற்குத் தொடங்கின ஸரஸ்வதிபுடன் ஸவேதகேது இந்த இடத்தில் ஸம்பாஷித்தார். இந்த யுகத்தில் பிராமமவிததுக களுள் சிறந்தவர்களும் மாமனும் மருமானுமான உததாலகருடைய புதல்வரான ஸவேதகேதுவும் ¹ கஹோளருடைய புதல்வரான அஷ்டாவகாரும் ஆகிய இரண்டு முனிவர்கள் பூமியில் இருந்தார்கள். தீர்களும அளததற்கரியவர்களும் அம்மானும் மருமானுமான அவ் விருவரும் விதேஹராஜனுடைய யாகசாலையில் பிரவேசிததுக் கஹோளரை ஜயித்த வந்தியை, அவ்வரசனருகில் விவாதத்தில் வென்றார்கள். குந்தீந்தன! வாதம் செய்வதில் வன்மைமுள்ளவரும் பிராம்மணர்களுள தலைமை பெற்றவரும் சிறுவராயிருக்கையிலேயே ஜனகனுடைய யாகசாலையில் சென்று வாதத்தில் வந்தியைத் தோற்கசெய்து நதியில் அமிழ்ச் செய்தவருமான அஷ்டாவகாரை எவருக்குப் பேராகச சொல்லுகிறார்களோ, அந்த (உததாலகருடைய) மிகக பரிசுத்தமான ஆஸ்ரமத்தில் நீ தபிமார்களுடன பிரவேசிதது (அதனை) வழிபடுவாயாக' என்று சொன்னா. யுகிஷ்டீரர், 'அபபடிப்பட்ட வந்தியைத் தோல்வியடையச் செய்த அந்தப் பிராம்மணா எவ்வித மகிமை யுள்ளவராயிருந்தார்? விதேஹராஜனுடைய ஸமீபத்தில் எந்த விஷயத்தைப்பற்றி அவ்விருவருக்கும் விவாதம் நடைபெற்றது? அவர் யாது காரணத்தால் அஷ்டாவகாரர் என்கிற பெயருள்ளவரும் ஆனார்? லோமசரே! எனக்கு அவை எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி சொல்லீராக' என்று வினவ, லோமசர் சொல்லலானார்.

'அரசனே! உததாலகருக்கு நியமமுள்ளவரும் கஹோளர் என்கிற பெயருள்ளவருமான ஒருவர் சிஷ்யராக இருந்தார். அவர் குருபணிவிடை செய்துகொண்டு ஆசார்யருடைய விருப்பத்தைப் பின்பற்றினவராக நெடுங்காலம் வேதாத்தியயனம் செய்தார். ² அவரை (மற்ற) ப்ராமமண சிஷ்யர்களோ அவமதித்ததார்கள். அந்த ஆசாராயா அந்த அவமானத்தை அறிந்து அவருக்கு உடனே வேதசாஸ்திரங்களை (உபதேசிதது) ஸுஜாதை என்கிற தம் குமாரியையும் மனைவியாகக் கொடுத்தார். அவளிடத்தில் அக்

1 'கஹோடருடைய' என்பது வேறுபாடம்.

2 'அந்தச் சிஷ்யரான பிராமமணா அவருக்குப் பணிவிடை செய்தார். குருவான அவர் அந்தப் பணிவிடையை அறிந்து' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

நிக்குச் சமமான கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. பிறகு, அது, அதத்யயனம் செய்யும் பிதாவைப் பார்த்து, 'பிதாவே! இரவு முழுவதும் அத்தியயனம் செய்கிறீர். இது திருதமாயில்லை போலும்' என்று சொல்லிற்று. சிஷ்யர்களுடைய மததியில் இசுழப்பட்ட அந்த மஹரிஷியானவர் வயிற்றினுள்ளிருக்கிற அந்தக் கர்ப்பத்தை, 'நீ (கர்ப்பத்தில் கைகால்கள் முடங்கி) வக்ரமாயிருக்கையிலேயே பேசுகிறாயாதலால், எட்டுவிதமான கோணலுள்ளவனாகவே பிறப்பாய்' என்று கோபத்தால் சபித்தார். அவர் அப்படியே வக்ரமாகப் பிறந்தார்; மனிதர்களுள் அஷ்டாவக்ரர் என்று ப்ரஸித்தியும் பெற்றார். இவருக்கு ஸ்வேதகேது என்கிற அம்மான ஒருவா இருந்தார். அவர் பிராயத்தினால் அந்த அஷ்டாவக்ரருக்குச் சமமானவா. வயிற்றில் வளர்கின்ற புத்திரனால் மிகுத துன்புறுத்தப்படுகின்றவனும் தனமில்லாதவனும் தனத்தில் விருப்பமுள்ளவனான ஸுஜாதையானவள, அப்பொழுது ஏகாந்தத்தில் பர்ததாவை அடைந்து மகிழ்வித்தது, 'மஹரிஷியே! எனக்கு இந்த மாதமும் பத்தாவதாக இருக்கிறது. எதனால் இந்த ஆபத்தைத் தாண்டுவேனோ அப்படிப்பட்ட பொருளை எனக்குச் சிறிதும் கொடுப்பவன் ஒருவனுமே இல்லை. இப்பொழுது எனன் செயவேன்?' என்று சொன்னார். மனைவி இவ்வண்ணம் சொல்லக்கேட்டகேடலாளர், பிறகு, தனத்திற்காக ஜனகராஜனை அடைந்தார். அந்தப் பிராம்மணர், அப்பொழுது வாதத்தில் வல்லவனான வந்தியினால் தோல்வியடைவித்தது ஜலத்தில் முழுகுமடி செய்யப்பட்டார். அப்பொழுது, உத்தாலகர், ஸூதனால் வாதத்தில் கேடலாளர் அப்படி ஜலத்தில் முழுகுவிக்கப்பட்டதைக் கேட்டு, பிறகு, அவகே அந்த ஸுஜாதையைப் பார்த்தது, 'இந்த விஷயத்தை அஷ்டாவக்ரனிடம் (தெரிவியாமல்) மறைத்துவைக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். அவளும் இவருடைய அந்த ஆலோசனையை (வெளியிடாமல்) காப்பாற்றினார். அந்த அஷ்டாவக்ரர் பிறந்தபின்னும் இந்த விஷயத்தைக் கேட்டதேயில்லை. அந்த அஷ்டாவக்ரர் உத்தாலகரைப் பிதாவாகவும் அப்படியே ஸ்வேதகேதுவை ப்ராதாவாகவும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். பிறகு, பன்னிரண்டாம் பிராயத்தில் ஸ்வேதகேதுவானவர், தம் பிதாவினுடைய மடியில் உட்கார்ந்திருக்கிற அஷ்டாவக்ரரை அழும்பொழுதே கையில்பிடித்து இழுத்து விட்டார்; 'இது உன் பிதாவினுடைய மடி அன்று' என்றும் சொன்னார். அவரால் அப்பொழுது சொல்லப்பட்ட கடுஞ்சொல் அந்த அஷ்டாவக்ரருடைய உள்ளத்தில் நிலைபெற்று மிக்க துயரத்தைச் செய்வதாயிற்று. பிறகு,

அந்தபராம்மணர், வீட்டுக்குச்சென்று தம்தாயைப்பார்த்து, 'என்னுடைய பிதா எங்கே?' என்றுகேட்டார். பிறகு, ஸுஜாதையானவள் மிக்கதுயருற்ற உருவத்துடன் சாபத்தினின்றுபயநது இவருக்கு உண்மையை உரைத்தாள். அந்தபராம்மணர், அந்த உண்மை எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொண்டு இரவில் ஸ்வேதகேதுவைப்பார்த்து, 'ஜனகராஜனுடைய யாகத்தைக்குறித்துச் செல்வோம். அவனுடைய யாகமானது மிக்க அற்புதமாக இருக்கிறதென்று கேள்வி. அங்கே பிராம்மணர்களுடைய (சாஸ்திர) விவாதத்தைக் கேட்போம். அங்கே சிறந்த அன்னத்தையும் புஜிப்போம். நமக்கு (க் கல்வியில்) மிக்க தேர்ச்சியும் உண்டாகும். வேதகோஷமானது மங்களகரமானதும் மனதைக்கவாவதுமன்றோ?' என்று சொன்னார். அம்மானும் மருமானுமான அவர்கள் செல்வப் பெருக்குள்ள ஜனகராஜனுடைய யாகத்தைக் குறித்துச் சென்றார்கள். அஷ்டாவக்ரர், வழியில அரசனூல எதிரிலவந்து, 'வழியைவிட்டு விலகிச்செல்' என்றுசொல்லப்பட்டவராக இந்தவாக்கியத்தைச் சொல்லலானார்.

நூற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸ்வேதகேதுவுடன் ஜனகனுடையயாகசாலைக்குச் செல்லக் கருதின அஷ்டாவக்ரரை வாயில்காப்போன் தடுத்ததும், அஷ்டாவக்ரருக்கும் அவனுக்கும் ஸம்வாதமும், அரசன் அஷ்டாவக்ரருக்கு ஸபைகீத வர அனுமதிக்கோடுத்ததும்.)

அஷ்டாவக்ரர், 'குருடனுக்கும் செவிடனுக்கும் ஸதிரீகளுக்கும் சமைகொண்டிருக்கிறவனுக்கும் (விலகி) வழிவிடவேண்டும். பிராம்மணன் அருகில் வராதபோது வழி அரசனுடையதாகும்; நெருங்கிவிட்டாலோ வழி பிராம்மணனுடையதேயாகும்' என்று சொன்னார். அரசன், 'இப்பொழுது எனனால் உமக்கு இதோ வழி விடப்பட்டது. எந்தவழியினால் போகவிரும்புகிறீரோ அந்தவழியினால் உமதுஇஷ்டப்படி செலலும். நெருப்பில் மிகவும் சிறியதான

நெருப்பு இலலை. இந்திரன்கூட ப்ராபமணாக்ளைத தினம நமஸ்காரம பணனுகுரூன் ' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அவர் தம மாதுலரோடுகூடவே இஷ்டமான வழியினால் சென்று யாகசாலையை அடைந்து வாயில்காப்பவனால் முறைப்படி தடுக்கப் பட்டு, அவனைப்பார்த்தது, 'ஐயா! நாங்கள் யாகத்தைப் பார்க்க வந்தோம். ஆவலானது மிகப் பெருகியிருக்கிறது. நாங்கள் அத்தி களாக வந்திருக்கின்றோம். வாயில்காப்பவனே! உள்ளே துழை வதற்கு உன்னுடைய கட்டளையை விருப்புக்கிறோம். இவ்விடத்தில் இந்திரதயும்னனுடைய குமாரனான ¹ ஜனகனுடைய யாகத்தைக் காணவந்த நாங்கள் வாதமசெய்ய விருப்பமுள்ளவர்களாகவும் ஜனக ராஜனைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறோம். வாயில காப்பவனே! நீ கோபம்மொள்ளலாகாது. உத்தமனான வந்தியுடன் கூணத்தத்தில் சேர்ப்பிப்பாயாக' என்கிற வசனத்தைக் கூறினார். வாயில் காப்போன, 'நாங்கள் வந்தியினுடைய கட்டளையைச் செய்பவர்கள். என்னால் சொல்லப்படுகிற வாககியத்தை நீர் தெரிந்துகொள்ளும். இந்த இடத்தில் சிறுவர்களான பிராம்மணர்கள் பிரவேசிக்குறதில்லை. முதிர்ந்தவர்களும் கற்றறிந்தவர்களுமான பிராம்மணஸரேஷ்டாகளே பிரவேசிக்கின்றார்கள்' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரர், 'வாயில் காப்பவனே! இந்த இடத்தில் உள்ளே செல்வது முதிர்ந்தவர்கள் விஷயத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருக்குமானால் நான பிரவேசிப்பது தக்கதே. ஏனெனில், நாங்கள், முதிர்ந்தவர்களும் விரதங்களை அனுஷ்டித்தவர்களும் வேதமோதுவதனுண்டான பெருமையோடு கூடிய வர்களும் (வேத சாஸ்திரங்களைக் கேட்பதில்) விருப்பமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் வேதார்த சாஸ்திரத்திலும் நிச்சயத்தை அடைந்தவர்களுமாயிருக்கிறோம். (பெரியோர்கள், சிறு வனைச்) சிறுவனாக நினைக்கக் கூடாதென்று சொல்லுகிறார்கள். அக்நி சிறியதாயிருந்தாலும் தொட்டால் எரிக்கிறது' என்று சொன்னார். தவாரபாலன், 'முனிவர்களால் அடையப்பட்டதும் அழிவற்ற பிரம் மத்தை அறிவிகின்றதும் (மந்திரம் அர்த்தவாதம் முதலியவை களால்) அனேக ரூபமுள்ளதும் கர்மகாண்டத்தைக் காட்டிலும் சிறந்து விளங்குவதுமான சொல்லே (= உபநிஷத்தை) நீ அறிவாயாகில் சொல். ஏ! உன்னைச் சிறுவனென்றறி. ஏன் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறாய்?

இவன் வீதையின் தந்தையல்லன்; முநதினவனாயிருக்கவேண்டும்.

வாதஸித்தியானது உனனால் எவ்விதத்தாலும் அடையமுடியாதது' என்று சொன்னான். அஷ்டாவகர், 'இலவங்காயின நடுவிலுள்ள பஞ்ச நன்கு பருத்திருப்பதுபோலச சரீரம் பருத்திருப்பதைக் கொண்டு (அறிவு) முதிர்ச்சி கருதப்படுகிறதில்லை. ஒருவன் குட்டையானவனும் உடல் சிறியவனுமாயினும் (ஞான ரூபமான) பயனுள்ள வறையிருந்தால் மிக முதியவனே. எவன் (ஞானப்) பயனில்லாதவனோ அவனுக்கு முதுமைததனமை யில்லை' என்று கூறினார். தவாரபாலன், 'சிறுவர்கள் இவ்வுலகில் முதிர்ந்தவர்களிடத்தினின்றே ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு நாளடைவிலே வ்ருத்தர்களாகிறார்கள்ல்லவா? சிறிது காலத்தால் ஞானத்தை அடைவதும் ஸாத்யமன்று. பாலனான நீ யாதுகாரணத்தால் முதிர்ந்தவன்போலப் பேசுகிறாய்?' என்று சொன்னான். அஷ்டாவகர், 'தலை நரைத்ததலை மனிதன் முதிர்ந்தவனாகான். எவன் பாலனாக இருந்தாலும் வேத சாஸ்திரங்களை மிக அறிகிறானோ அவனைத் தேவர்கள் முதிர்ந்தவனென்று அறிகிறார்கள். ரிஷிகள் பிராயங்களாலும் நரைகளாலும் பொருள்களாலும் உறவினர்களாலும் (முதிர்ந்தவரை அறியும்) முறையை ஏற்படுத்தவில்லை. எவன் அங்கங்களுடன் கூடின வேதத்தை அத்தியயனம் செய்திருக்கிறானோ அவனே நமக்கு முதிர்ந்தவன். நான் ராஜ ஸபையில் வந்தியைப் பார்க்க விரும்பி வந்திருக்கிறேன். வாயில் காப்பவனே! 1 பொன்மாலையை அணிந்து கொண்டிருக்கிற அரசனுக்கு நான் வந்திருப்பதைத் தெரிவிப்பாயாக, வாயில் காப்பவனே! நாம் விதவான்களோடு வாதம் செய்கின்றதை இப்பொழுது பார்ப்பாய், வந்தியோடுகூட வாதம் பெருகினால் அவனை ஜயிக்கப்பட்டவனாகவும் பார்ப்பாய். கல்வி நிரம்பினவர்களும் பிரதான புரோஹிதர்களுடன் கூடினவர்களுமான பிராம்மணர்கள் அரசனோடு கூடவே இப்பொழுது எல்லாருமே பேசாமலிருக்குந்தருணத்தில் உயர்வையோ தாழ்வையோ பார்க்கக்கூடவர்' என்று சொன்னார். த்வாரபாலன், 'பதது வயதுள்ளவனான நீ மிகக் கற்றவர்களான விதவான்களால் நுழையத்தக்க யாகசாலையில் எவ்வாறு நுழையலாம்? நான் உனக்காக உபாயத்தால் முயல்வேன். உள்ளே செல்வதில் உள்ளபடி முயற்சியைச்செய். இதோ அரசர் உன்னுடைய சொல்

1 'புஷ்கரமாலினே' எனபது மூலம்; 'பொன் மாலையைத் தரித்த எனபது பழையவுரை. 'தாமரை மலா மாலையணிந்த' எனபது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

கேட்கக்கூடிய இடத்தில் வீற்றிருக்கிறார். நீ இவரைத் திருத்தமான சொற்களால் துதிப்பாயாக இவா உளனே வருவதில் அனுமதியையும் உனக்கு இஷ்டமான அனைத்தையும் ப்ரீதியுடன் கொடுப்பார்' என்று சொன்னான்.

அஷ்டாவகார், 'ஓ! ஓ! அரசனே! ஜனக வம்சத்தில் பிறந்த அரசர்களுள் மேன்மை வாய்ந்தவனே! நீயே ஸம்ராட் (= பேரரசன்). உன்னிடத்தில் எல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றன. (இக்காலத்தில்) நீயும் முற்காலத்தில் யயாதி மஹாராஜன ஒருவனுடைய யாக கர்மாக்களைச் செய்கிறவர்கள். விதவானான வந்தியானவன் வாதம் அறிந்தவர்களைத் தனக்கு எதிரியிலையென்றெண்ணி, வாதத்தில்வென்று தோற்றவர்களையவரையும் உன்னால் கட்டளையிடப்பட்டவர்களும் உன்னிஷ்டத்தைச் செய்பவர்களுமான வேலைக்காரர்களைக்கொண்டு ஜலத்தில் அமிழ்த்துவிக்கிறானென்று எங்களுக்குக் கேள்வி. அப்படிப்பட்ட நான் (இதனைக்) கேட்டுப் பிராம்மணர்களினருகில்¹ வேத வேதாந்த அர்த்ததங்களை ஸபையில் சொல்வதற்கன்றோ வந்திருக்கிறேன்? அந்த வந்தி எங்கே? அவனை எதிர்த்துச் சூரியன் நகூத்திரங்களை மறையச் செய்வதுபோல நாசம் செய்வேன்' என்று சொன்னார்.

அரசன், 'நீ எதிரியான வந்தியினுடைய வாக்கிய பலத்தை அறியாமலே அவனை ஜயிப்பதற்கு விரும்புகிறாய்; (வந்தியின்) வல்லமையை நன்கறிந்தவர்கள் இவ்வண்ணம் சொல்லுதல்கூடும். வாதம்செய்வதில் தோந்த பிராம்மணர்கள் இவனுடன (வாதம் செய்து) பார்த்து விட்டார்கள். முற்காலத்தில் இந்த வந்தியினுடையபலத்தை அறியாமல் இவனை வெல்லவிரும்பின பிராம்மணர்கள் இவனோடு எதிர்த்து ஸூர்யனால் நகூத்திரங்கள் ஒளியற்றனவாவதுபோல ஒளியற்றவராயினர். உனக்கு இதில் முயற்சியானது ஆசைபற்றிய தன்றோ? அது வந்தியைஎதிர்த்தால் அவ்வாறே நாசமடையும். குழந்தாய்! மிக்க அறிவுடையவர்களை தோல்வி அடைவிக்கப்பட்டார்கள். நீ எவ்வாறு இந்த ஸபையை வெல்வதற்கு வல்லவனாவாய்?' என்று சொன்னான். அஷ்டாவகார், 'இவன் எம்போன்றவர்களோடு விவாதம் செய்விககப்பட்டவில்லை. ஆதலால், சூராகக்கருதப்பட்டு அச்சமற்றுப பேசுகிறான். இப்பொழுது என்னை எதிர்த்து (என்னை) வெல்லப்பட்டவனாக, வழியில் முறிந்துகிடக்கிற வலிமையற்ற

1 'பரம்மாதவைதம்' எனபதும் 'பரமமாதயம்வை' என்பதும் வேறு பாடங்கள்.

அசுசள்ள வண்டிபோலக் கிடக்கப்போகிறான்' என்றுசொன்னார். அரசன், 'ஆறு 1 நாபியுள்ளதும் பன்னிரண்டு அசுசுககளுள்ளதும் இருபதநான்கு பொருதகுகளுள்ளதும் முந்தாற்றறுபது ஆர்களுள்ளதுமான (சக்கரத்தின்) பயனை எவன் அறிவனோ அவன் சிமந்த கவி' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரர், 'இருபதநான்கு பொருதகுகளுள்ளதும் ஆறு நாபியுள்ளதும் பன்னிரண்டு அசுசுக்களுள்ளதும் முந்தாற்றறுபது ஆர்களுள்ளதும் எப்பொழுதும் ஓடிக்கொண்டே யிருக்கிறதுமான 2 (கால) சக்கரம் உன்னைப்பாதுகாக்க வேண்டும்' என்றுசொன்னார். அரசன், '(தேரில்) பூட்டப்பட்ட இரண்டு பெண்குதிரைகள் போலச சேர்ந்திருப்பவைகளும் பருந்துகள் போல விழுகின்றவைகளுமான (இரண்டு வஸதுக்களிருக்கின்றன.) தேவர்களுள் எவன் அவற்றை காப்பதில் தரிககிறான்? அவ்விரண்டும் எந்தக்கர்ப்பததை உண்டுபண்ணுகின்றன?' என்றுகேட்டான். அஷ்டாவகரா, 'அரசனே! 3 உன்னுடைய வீட்டிலும் உன்பகைவரின் வீட்டிலும்கூட அவ்விரண்டும் 4 (மின்னலும் இடியும்) நேரவேண்டாம். 5 மேகமானது (அவ்விரண்டையும்) உண்டுபண்ணுகிறது. அவை அந்த மேகத்தையே உண்டுபண்ணுகின்றன' என்றுசொன்னார். அரசன், 'எந்தப் பிராணி தூக்கத்தில் கண்ணை மூடாமல இருக்கிறது? எந்த வஸ்துவானது பிறந்து அசைவற்றிருக்கிறது? எதற்கு இருதயம் இல்லை? எது வேகத்தால் வருத்தியடைகிறது?' என்று வினவ, அஷ்டாவக்ரர், '6 மீன் தூக்கத்தில் கண்ணை மூடுகிறதில்லை. 7 முட்டையானது பிறந்தும் அசைகிறதில்லை. 8 சரீரமில்லாததற்கு இருதயமில்லை. 9 நதியானது வேகத்தால் வருத்தி

1 ஆதிபாவம 64-ம பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

2 'காலந்தவராமல செயதஅமம்' என்பது பழையவுரை.

3 வேறுபாடும். 4, 5 'துயரமும் மரணமும் எனபதும், மனம் என்பதும் கருதது' எனபது பழையவுரை.

6 'ஜீவாதமா எனபது கருதது' என்பது பழையவுரை.

7 'பிரமமாண்டம எனபது கருதது' என்பது பழையவுரை.

8 'உடலில் பறறறவனுக்கு எனபது கருதது' என்பது பழையவுரை.

9 'சித்தம் எனபது கருதது' எனபதும், 'ஸ்வரூப ஞானத்துக்கு அழிவில்லை யென்பதும், காணப்படுவன எல்லாம் ஜடமென்பதும், சரீரத்தில பறறறவனுக்கே முகதி யென்பதும், மனமே பிரபஞ்சமென்பதும் இந்ந விடைகளால் விளக்கப்பட்டன' என்பதும் பழையவுரை.

அடைகிறது' என்று சொன்னார். அரசன், 'தேவன் போன்ற திறமை வாய்ந்தவனே! நான் உன்னை மனிதனாக எண்ணவில்லை. நீ பாலனலலை. என்னால் முதிர்ந்தவனாகக் கொள்ளப்படுகிறாய். வாக்ருக்கரின பிரஸங்கத்தில் உனக்கு ஒப்பான மனிதன இல்லை. சுற்றறிந்தவனே! ஆதலால், ஸபையில் நுழைவதற்கு இதோ நான் வழியைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

நூற்றுமூப்பத்தாராவது அத்தாயம்.

தீர்த்தயாத்தாரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அஷ்டாவக்ரங்கீர்த்தம் வந்தீகீர்த்தம் வாதம் நடந்ததும், தோற்ற வந்த ஜலத்தில் அமிழ்ந்ததும், ஜலத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டிருந்த எல்லாப் பிராம்மணர்களும் எழுந்ததும், அஷ்டாவக்ரீர்த்ததை யுடனும் அம்மானுடனும் தமதாஸ்ரமம் சேர்ந்ததும், அஷ்டாவக்ரீர்த்தாவின் கட்டளையால் லமங்கை என்கிற நதியில் மூங்கியும், அவருடம்பின் கோணல் நீமீர்ந்ததும்)

அஷ்டாவக்ரீர்த்த, '1 உக்ரமான சேனையுள்ளவனே! அரசனே! இவனே வந்து கூடியிருப்பவர்களும் ஒப்பற்றவர்களுமான இந்த அரசர்களுள், மஹா ஜனத்தில் பிரம்மத்தைப்பற்றிப்பேசுகிற வாதிகளுக்கு வேறு தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயமில்லாததுபோல, எனக்கும், (வந்தியை அறிவதை தவிர) வேறு தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயமில்லை. வாதஞ்செய்து (தோற்றவர்களை) முழுக்கச்

1 'உக்ரமான சேனையுடன் கூடியவனே! அரசனே! இச் சபையின்கண் வந்து கூடியிருப்பவர்களும் நிகரற்றவர்களுமான அரசர்களின் நடுவில் வாதிகளுள் சிறந்தவனான வந்தியை நான் அறியவில்லை. பெரிய நீர் நிலையில் அனனப்பறவையைத் தேடுவதுபோல நான் அவனைத் தேடி அறிகிறேன். அதிவாதியென்று காவம் கொண்டவனே! பந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டவனான நதியின் நீரோட்டம் போன்றவனுமான நீ இப்பொழுது நன்கு மூண்டெடிகின்ற (ஊழித்) தீப்போன்ற எனனை மீறிச் செல்லப் போகிறதில்லை. வந்தியே! இப்பொழுது இரத்த சபையில் என் முன்னிலையில் உறுதியுள்ளவனாக இரு' எனபது வேறுபாடதின் பொருள்.

செய்துகொண்டிருந்த நீ, தனமில்லாதவன ஆற்றின் ஜலத்தில் விழுந்த மீனாமற்போவதுபோல விடுபடமாட்டாய். வந்தியே! நன்கு மூட்டப்பட்ட தீப்போலிருக்கிற என் விஷயத்தில் இப்பொழுது இங்கே ஸ்திரமாக இரு' என்று சொன்னார். 1 வந்தி, 'தூங்கிக் கொண்டிருக்கிற புலியை எழுப்பாதே. கடைவாயகளை நக்கிக்கொண்டிருக்கிற ஸாபபததைத் தலையில் மிதித்தால், காலால் மிதிக்கப்பட்ட அதனிடமிருந்து நீ கடிக்கப்படாமல் விடுபடமாட்டாய். அதனைத் தெரிந்துகொள். திடமான தேகமுள்ளவனும் (புத்தி) பலம் சிறிது மில்லாதவனுமான ஒரு மனிதன் கொழுப்பினால் மலையைக் குதகினால் அவனுடைய கையே நகங்களுடன் பிளக்கப்படுகிறது. மலைக்குக் காயம் காணப்படுகிறதேயில்லையன்றோ?' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரா, 'மைநாகததுக்கு மற்ற மலைகள் போலவும் வண்டியிழுக்கிற காளைக்குக் கன்றுக்குட்டிகள் போலவும் மிதிலாதிபதியான அரசனுக்கு எல்லா அரசாசனமும் கீழ்ப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். எப்படி தேவர்களுள் மஹேந்திரன் மிகச் சிறந்தவனோ, எப்படி நதிகளுள் கங்கை மிகச் சிறந்ததோ அப்படியே அரசர்களுள் நீ ஒருவனே மிகச் சிறந்தவன். வந்தியை என்னருகில் அழைத்துவரச் செய்வாயாக' என்று சொன்னார்.

அரசனே! அஷ்டாவக்ரர் ஸபையில் இவ்வண்ணம் கர்ஜிததுக் கோபம மூண்டவராக வந்தியைப் பார்த்து, 'என்னால் சொல்லப் படும் வாக்கியத்துக்கு நீ விடை கூறுவாயாக. உன்னுடைய வாக்கியத்திற்கும் நான் விடை கூறுகிறேன்' என்று சொன்னார். வந்தி, 'அக்னி ஒருவனே பலவாறு மூட்டப் படுகிறான். ஸூர்யன் ஒருவனே இந்த உலகம் முழுமையினும் பிரகாசிக்கிறான். வீரனான தேவராஜன் ஒருவனே பகைவரைக் கொல்லுகிறான். யமன் ஒருவனே பிதருக்களுக்குத் தலைவன்' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரர், 'நண்பர்களான இந்திரனும் அக்

---

1 இரதப் பகுதியும் அஷ்டாவக்ரர் சொன்னதாகவே கொண்டு, 'என்னைப் படுத்திக்கொண்டிருக்கிற புலியென்று அறிவாயாக. பிதாவினுடைய நிக்ரஹத்தினால் முந்தியே காலால் மிதிக்கப்பட்டிருக்கிறவனும் கடைவாயகளை நக்கிக் கொண்டிருக்கிற ஸாபபம் போன்றவனுமான அப்படிப்பட்ட என்னுடைய தலையை மிதித்து என்னிடத்தினின்று கடிக்கப்படாமல் நீ விடுபடமாட்டாய்' என்று பொருள் செய்வது பழையவுரை.

னியும் இருவராகவே ஸஞ்சரிககிறார்கள். நாரதர் பர்வதர் என்கிற தேவரிஷிகளும் இருவரே. அஸ்வினி தேவர்களும் இருவரே. ரதத திற்குச் சக்கரங்களும் இரண்டே. பரம்மதேவரால ஏற்படுத்தப் பட்ட கணவனும் மனைவியும் இருவரே' என்று சொன்னார். வந்தி, 'இந்த ப்ரஜையானது தன்னுடைய வீணையினால் 1 மூன்று விதமாகப் பிறக்கிறது. மூன்று வேதங்கள் (தாதபர்யததோடு) சேர்ந்தவைகளாக (மூன்று ஆஸ்ரமங்களுக்கும் உரிய) எல்லாக் கர்மக்கூட்டங்களையும் தாங்குகின்றன. யாகததை நடத்துகின்ற மூன்று வர்ணத்தார்கள் 2 மூன்று ஸவங்களைச் செய்கின்றார்கள். (ஸவாக்கம் நாகம் பூமி என வீணைப்பயனை அனுபவித்தற்கிடமான) உலகங்கள் மூன்றே என்றும், (ஸூர்யன் சந்திரன் அக்னி என) ஒளிகள் மூன்றே என்றும் சொல்லுகிறார்கள்' என்று சொன்னான். அஷ்டாவகரர், 'பிரம்ம விததுக்களுக்கு ஞானத்தை அடைவதற்கிடமான ஆஸ்ரமங்கள் நான்கு. நான்கு வர்ணத்தார்கள் இந்த ஞான யாகததை நடத்துகிறார்கள். விராட ஸூதராதமா அநதாயாம் ஶ்ரீய மூாததிகளின் ஸாக்ஷாதகாரரூபமான நிலைமைகள் நான்கு உபேதசுககப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைத் தெரிவிப்பனவான அகாரம், உகாரம் மகாரம், அர்த்தமாத்தர ஆகிய அக்ஷரங்களும் நான்கு. வாக்கும, பரா பர்யந்தி மதயமா வைகரீ என்கிற நான்குபாதங்களுள்ள தென்று எப்பொழுதுமே சொல்லப்பட்டது' என்று கூறினார். வந்தி, 'அக்னிகள் 3 ஐந்து. 4 பங்க்தீசசந்தஸானது ஐந்து பாதங்களுள்ளது. 5 யாகங்கள் ஐந்தே. இப்படியே சப்தம் முதலியவற்றை க்ரஹிக்கிற இந்திரியங்களும் 6ஐந்து. சரீராகாரமாகப் பரிணமிக்கின்ற ஜலப்ரதான

1 நலவீணையினால், தேவா, தாவரம், மனிதா என மூன்று, தீவீணையினால் நாகர், தாவரம், தியாக என மூன்று.

2 பராதல்ஸவனம், மாததியந்தினஸவனம், ஸாயம்ஸவனம்.

3 கார்ஹபத்யம், ஆஹவரீயம், தக்ஷிணைனி, ஸப்யம், ஆவஸதயம்.

4 'உக்தா, அதபுகதா, மதயா, பரதிஷ்டா, ஸுபரதிஷ்டிதா, காயத்ரீ, உஷ்ணிக, அறுஷ்டுப, ப்ருஷதீ, பங்கதீ, த்ரிஷ்டுப, ஜகதீ, அதி ஜகதீ, சகவரீ, அதிசக்வரீ, அவ்ஷம், அதயஷ்ட, தருதி, அதிதருதி, கருதி, பராகருதி, ஆகருதி, விக்ருதி, ஸங்க்ருதி, அதிகருதி, உத்க்ருதி எனச் சந்தஸுகள் இருபத்தாறு' எனபன வருத்தரதஞ்சரம் முதல் அதயாயம் 19, 20, 21-ஆவது ஸலோகங்கள்.

5 அக்னிஷோதரம், தர்சபூணமாஸங்கள், சாதூமாஸ்டங்கள், பசு, ஸோமம்.

6 கண், மூக்கு, நாக்கு, செவி, தவக்.

மான ஐந்து பூதங்களில் சஞ்சரிக்கின்ற சிசுசக்தியும் ப்ரமாணம், விபர்யயம், விகல்பம், நிதரை, ஸபருதி என்கிற ஐந்து வருத்திகளாகிற ஐந்து சிகைகளுடன் கூடியதாக வேதத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறது. உலகத்திலும் ஐந்து விஷய ப்ரவாஹங்கள் புணயமானவை என்று பரஸித்தகிபெற்றிருக்கின்றன' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரா, 'ஆதானத்தில் ஆறு கோக்களைத் தக்ஷிணையாகச் சிலா சொல்லுகிறார்கள். காலசக்கரத்தை நடத்துகிற இந்த ருதுக்களும் ஆறே. ஞானேந்திரியங்களும் ¹ ஆறு. க்ருத்திகைகளும் ஆறு. எல்லா வேதங்களிலும் ஸாதயஸ்கங்களைக்கிற யஜ்ஞவிசேஷங்களும் ஆறு என்று காணப்பட்டிருக்கின்றன' என்று சொன்னார். வந்தி, 'இந்திரியங்களால் அனுபவிக்கத்தக்க உலக விஷயங்களில் பசுக்கள் போலப் பற்றுதலுள்ள ² ஏழு கிராம்ய பசுக்களும் ஆமுஷ்மிக விஷயங்களில் பற்றுதலுள்ள ஏழு வர்ய பசுக்களும் ஏழு சந்தஸுகளும் ஒரு யாகத்தை நடத்துகின்றன. ரிஷிகளும் எழுவர். பூஜைகளும் ஏழு. வீணையும் ஏழு தந்தியுள்ளதென்று பரஸித்தமாக இருக்கிறது' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரா, 'நாற்றுக்கணக்கானவைகளை அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற சணல நாக்கோணிகள் ³ எட்டு. அப்படியே சிங்கத்தைக் கொல்லுகிற சரபம் எட்டுக்கால்களை உடையது. தேவதைகளுள் வஸுக்கள் எட்டுப் பேர்களென்று கேட்டிருக்கிறோம். எல்லா யஜ்ஞங்களிலும் யூபமும் எட்டுப் பட்டையுள்ளதாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னார். வந்தி, 'பித்ருக்களை உததேசித்துச் செய்கிற யாகத்தில் ஸாமிதேனீ என்கிற அக்கினியை மூட்டுகிற ருக்குக்கள் ⁴ ஒன்பதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியே, முக்குண

1 முன் சொல்லிய கண முதலிய ஐந்தனோடு மனமும் சோந்த ஆறு.

2 முன் சொல்லிய கண முதலிய ஆறுடன் புத்தியும் சேர்ந்த ஏழு. இவற்றின் விஷயங்களே இமமைப்பயனில் வந்தபோது கிராமய பசுக்கள்; மறுமைப் பயனில் வந்தபோது வர்ய பசுக்கள்.

3 முன் சொல்லிய கண முதலிய ஏழும் அஹங்காரமும் சோந்த எட்டின் விஷயங்கள்.

4 ஒரே ருக்கு மூன்றுமுறை ஜபிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு முறையிலும் முழுமுன்று ஸமித்துக்கள் ஹோமம்செய்யப்படுதலால் ஸாமிதேனிகள் ஒன்பதாகினமன.

மயமான பிரக்ருதியானது தன் குணங்களின் ஏற்றம் தாழ்ச்சி ஸமம் எனகிற நிலைமைகளால் ஒன்பது எண்ணிக்கையைப் பெற்றுப் பல வித வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். ப்ருஹதீச சந்தலானது (தனித்தனி) ஒன்பது அக்ஷரங்களடங்கின நான்கு பாதங்களுடன் கூடியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்பதுவரையிலுள்ள எண்களே வரிசைச்சுரமம் மாறியிருந்து பல எண்களாகின்றன' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரர், 'இவ்வலகத தில் தேகமென்கிற பெயருள்ள புரததில் வஸிக்கினற ஜீவனுக்குத் 1 திசைகள் பததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பதது தூறுகளை நிறைந்த ஆயிரமாகச் சொல்லுகிறார்கள். கர்ப்பிணிகள் கர்ப்பங்களைப் பததுமாதம சுமக்கிறார்கள். தத்துவத்தை உபதேசிக்கிறவர்கள் பததுப்பேர்கள். தத்துவத்தை நிராகரிப்பவர்கள் பததுப்பேர்கள். தத்துவ விதயோபதேசத்தைப் பெறறுக்கொள்ளத் தக்க அதிகாரிகள் பததுப்பேர்கள்' என்று சொன்னார். வந்தி, 'ஜீவபசுக்களுக்கு இந்திரியங்களால் அறியப்படுகிற விஷயங்கள் பதினென்று. இந்தப் பதினெரு விஷயங்களே இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவ பசுக்களுக்கு பூபங்களாக இருக்கின்றன. ப்ராணிகளுக்கு ஸந்தோஷம் துக்கம் முதலிய விகாரங்கள் பதினென்று. தேவர்களுள் ருததிரர்கள் பதினெருவர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரர், 'வருஷத்தைப் பன்னிரண்டு மாதங்களுள்ளதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஜகதீச சந்தலின் பாதமானது பன்னிரண்டு அக்ஷரங்களையே உடையது. 2 ப்ரக்ருதியாகமானது பன்னிரண்டு நாள்களால் முடிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வலகில் அறிஞர்கள் ஆகிதயர்களைப் பன்னிருவர்களென்று சொல்லுகிறார்கள்' என்று கூறினார். வந்தி, 'கிரயோதசி திதியானது சிறந்ததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூமியும் பதின்மூன்று தவீபங்களுடன் கூடியது' என்று சொன்னான். வந்தியானவன இவ்வளவு மட்டிலும் சொல்லி ஓய்ந்தான்.

அஷ்டாவக்ரர் ஸ்லோகத்தினுடைய பிந்தியபாதியை உரைத்தார். 'ஸங்கமில்லாத ஜீவாதமாவானவன் பத்து இந்திரியங்கள் புத்தி மனம் அஹங்காரம் ஆகப் பதின்மூன்றையும் ஆஸ்ரயிதது விஷயேந்திரிய ஸம்பந்தரூபமான போகமென்கிற யஜ்ஞத்தில்

1 'வாகரு முதலிய இந்திரியங்கள பதது' என்பது பழையவுரை.

2 'பிரவித்தமான யாகம்' என்றும் கொள்ளலாம்.

நிலைபெற்றிருக்கிறான். ¹ அதிஜகதிசசநதஸுகளைப் பாதம் ஒன்றுக் குப் பதினமூன்று முதலான அக்ஷரங்களுள் எவைகளென்று சொல்லுகிறார்கள் ² என்று கூறினார்.

பிறகு, ஸூதபுதரனான வந்தி பேசாமல் தலைகுனிந்து மிகக் கவலையுள்ளவனாக இருப்பதையும் அஷ்டாவக்ரர் மேலமேல் (விஷயங்களைச்) சொல்லிக்கொண்டே இருப்பதையும் பார்த்து, அப்பொழுது, ஸபையில் பெரிய ஆரவாரம் எழுந்தது. ஜனகராஜனுடைய எல்லாம் நிரமபின அந்தயஜனமானது அவ்வாறு ஜனங்களுடைய ஆரவாரத்தால் குழப்பமடைந்திருக்கும் தருணத்தில், பிரஸித்தர்களான எல்லாப் பிராம்மணர்களும் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டும் அஷ்டாவக்ரரைப் பூஜித்துக்கொண்டும் நேரில் வந்தார்கள். அஷ்டாவக்ரர், 'அரசனே! இவனாலேயே, முற்காலத்தில், பண்டிதர்களான பிராமமணர்கள வாதத்தில் ஜயிக்கப்பட்டு ஜலத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டார்கள். இந்த வந்தி இப்பொழுது அந்த முறைகளேயே அடையக்கடவன. இவனை விரைவாகப்பிடித்து ஜலத்தில் அமிழ்த்து' என்று சொன்னார். வந்தி, 'ஜனகமகராஜனே! நான் வருணராஜனுடைய புத்திரன். உன்னுடைய யாகம் இவரு நடக்கும்போதே அந்த வருணலோகத்தில் பன்னிரண்டு வருஷங்களால் நிறைவேற்றத்தக்க ஸதரயாகம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அதற்காக அந்தச் சிமந்தபிராமமணர்கள் எனலால் அனுப்பப்பட்டார்கள். வருணனுடைய யஜ்ஞத்தைப் பார்ப்பதற்காகப் போயிருந்த அவர்களெல்லாரும் இதே மீண்டும் வருகிறார்கள். எவரால் நான் தந்தையை அடையப்போகிறேனோ அந்தப் பூஜிக்கத்தக்க அஷ்டாவக்ரரைப் பூஜிக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அஷ்டாவக்ரர், 'பண்டிதர்களான எந்தப்பிராம்மணர்கள் வாக்குடனும் மேதையுடனும் தோல்வி அடைவிக் கப்பட்டவர்களாக ஸமுத்திர ஜலத்தில் மூழ்

1 'ஜனானுவரணமான அஜனானத்தை அதிகரமித்திருக்கிற தாமம முதலியவைகள் புத்தி முதலிய பதினமூன்று இந்திரியங்களைப் பக்ஷிக்கிறவைகளென்று சொல்லுகிறார்கள்' எனபது வேறுபொருள்.

2 அஷ்டாவக்ரருக்கும் வந்திக்கும் ஒன்றுமுதல பதினமூன்று வரையுள்ள எண்களைக்கொண்டு நடந்த வாதத்தைத் தெரிவிக்கும் இந்த ஸலோகங்களுக்கு, வெளிப்படையாகத் தோற்றுகிற பொருள் ஒருவாறு இங்கே எழுதப்பட்டது. இவற்றான ஒவ்வொரு எண்ணுக்கும் தாதபரியமாக ஒவ்வொரு சலோகம் எழுதி அவ்வவற்றின் உள்ளுறைப் பொருளை விளக்குவது பழையவுரை. அதனை அவ்வவற்றின் காரணக.

குடமுடி செய்யப்பட்டார்களோ அவர்களுடைய வேதமயமான அந்த வாககை மேதைபுடன நான மீட்டேனென்பதை ஸாதுககள் ஆராய்ந்து பார்க்கக்கடவா. நடந்ததை அறியும் நெருப்பானது எரிக்கும் ஸவபாவமுள்ளதாக இருந்தாலும் மெய் பேசுபவர்களுடைய சரீரங்களை விட்டுப் பொய் சொல்பவர்களுடைய சரீரங்களை எரிப்பது போல, ஸதபுருஷர்கள், 1 சிறுவர்களோ புத்திரர்களோ பேசுந்திறமை குறைந்தவர்களாயினும் அவர்களுடைய பேசசில ஸாரததை ஆராய்வார்கள். 2 நறுவிலி மரத்தின இலையில் போஜனம் செய்தோ பழத்தைச சாப்பிட்டோ தேஜஸை இழந்தவனாக இருந்துகொண்டு வந்தியின் வசனத்தைக் கேட்கிறாயோ; அல்லது, அவனால் செய்யப்படும் ஸ்தோத்திரங்கள் உன்னை மதமடையுமபடி செய்கின்றனவோ; ஜனக! நீ யானையைப்போல வந்தியினால் அதிகமாகத் தூண்டப்பட்டவனாகி என்னுடைய இந்த வசனத்தைக் கேட்கவில்லை' என்று சொன்னார். ஜனகன், 'திவ்ய ரூபத்துடன் கூடியதும் மனுவ்ய சகதிககு மேற்பட்டதுமான உமமுடைய வாக்கைக் கேட்கிறேன். நீர் நேரில் திவ்யரூபத்துடன் கூடியவராக விளங்குகிறீர். நீர் விவாதத்தில் வந்தியைத் தோலவியடையச் செய்ததனால் இவன் இப்பொழுது உம்முடைய இஷ்டப்படி உமது வசத்திலிருப்பவனாக ஒப்பிக்கப்பட்டுவிட்டான்' என்று சொன்னான். அஷ்டாவகாரர், 'வேந்தே! இந்த வந்தி உயிரோடிருப்பதனால் எனக்கு யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை. இவனுக்குப் பிதா வருணனையாகில் ஸமுத்திரத்தில் இவனை மூழ்கும்படி செய்வாயாக' என்று சொன்னார். வந்தி, 'நான் வருணராஜனுடைய புத்திரனே. ஜலத்தில் முழுகச் செய்யப்படுவதில் எனக்குப் பயமில்லை. இந்த அஷ்டாவகாரர், நெடுக காலமாகக் காணாமல் போயிருந்த பிதாவான கஹோளரை இந்த முகூர்த்தத்தில் பார்ப்பார' என்று சொன்னான்.

பிறகு, மகாதமாவான வருணனால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்தப் பிராமமணர்கள் எல்லாரும் ஜனகனுடைய ஸமீபத்தில் அந்த ஜலத்

1 'ஸதபுருஷர்கள், (பேசுகிறவர்கள்) சிறுவர்களானாலும் புத்திரர்களானாலும் பேசுந்திறமை குறைந்தவர்களானாலும் அவர்களுடைய பேசசில் ஸாரததை ஆராய்வார்கள்' என்றும் கொள்ளலாம்

2 'ஸ்லேஷ்மாதிக்' என்பது மூலம்; 'அதன் இலையில் உண்பதும் அதன் பழத்தைப் பிசிப்பதும் புத்தியைக் கெடுப்பவை, அதனால், குற்றமுள்ளவை என்பது பழையவுரை.

திலீருந்து மேலே எழுந்து வந்தார்கள். கஹோளர், 'ஜனங்கள் புத்திரனைப் பெறுவதற்குரிய புண்யகாமங்களால் இதற்காகவே புதல்வர்களை விரும்புகிறார்கள். நான் செய்யமுடியாத அந்தக் கார்யத்தை என்னுடைய புத்திரன் செய்தான். ஜனக! பலமில்லாதவனுக்குப் பலமுள்ள பிள்ளையும், அறிவினால் குறைந்தவனுக்குப் பணடிதனை பிள்ளையும், கற்றறியாதவனுக்குக் கற்றறிந்த பிள்ளையும் உண்டாகின்றனர்' என்று சொன்னார். வந்தி, 'அரசே! யமன் தானாகவே புத்தத்தில் கூாமையுள்ள கோடாலியினால் உன் பகைவாகளுடைய தலைகளை அறுத்துக்கொண்டு (இருக்கிறான்). உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. இங்கே ஜனகராஜனுடைய இந்த யாகத்தில் உக்தயமென்கிற கரது விசேஷத்தில் கானம் பண்ணத்தக்கதும் பெரிதும் சிறந்ததுமான ஸாமமானது கானம் பண்ணப்படுகிறது; ஸோமரஸமும் நனகுபானம் பண்ணப்படுகிறது. தேவர்கள் சந்தோஷத்துடன் பரிசுத்தமான ஹவிர்பாகங்களை நேரில் பெற்றுக்கொண்டார்கள்' என்று சொன்னான்.

அரசனே! பிறகு, அந்த எல்லாப் பிராம்மணர்களும் மிக நல்ல ஒளியுள்ளவர்களாக எழுந்தவுடன், ஜனகராஜனால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட வந்தியானவன் ஸமுத்திர ஜலத்தில் பிரவேசித்தான். அஷ்டாவகர் அந்தப் பிராம்மணர்களால் பிதாவான கஹோளரைப் பூஜிக்கச் செய்து தாமும் உள்ளபடி பூஜிக்கப்பட்டு வந்தியைவென்று அம்மானான ஸ்வேதகேதுவுடன் சிறந்த ஆஸாமத்தைக் குறித்தே திரும்பிவந்தார். பிறகு, பிதாவான கஹோளர், மாதாவான ஸுஜாதையின் பக்கத்தில் நிற்கிற இந்த அஷ்டாவகரைப்பார்த்து, 'நீ இந்த ஸமங்காந்தியில் சீக்கிரம் ஸநானம் செய்வாயாக' என்று சொன்னார். அவர் அவ்வண்ணமே ஸநானம் செய்தார். உடனே, கோணல் நிமிர்ந்த அகங்களுடன் கூடியவரானார். ¹ ஸமங்காந்தியும் பாவன மாயிறறு. இதில் ஸநானம் செய்கிறவன் பாவத்தினின்று விடுபடுகிறானன்றோ? நீயும் பிராதாக்களுடனும் பார்யையுடனும் கூட ² ஸநானபானாவகாஹங்களுக்காக இந்த நதியில் பிரவேசிப்பாயாக. குந்திரந்தன! அஜமீட வம்சத்தில் பிறந்தவனே! பிரஸித்தனை

1 'அதுமுதல் புண்யமான அந்த நதியும் ஸமங்கை எனனும் பெயருள்ள தாயிற்று' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

2 ஸநானம், அவகாஹம் இரண்டும் ஒருபொருட்சொற்கள், 'ஸநானம், மந்திரங்களோடு நீராடுவது; அவகாஹம், மந்திரங்களின்றி நீராடுவது' என்று வேறுபாடு கொள்ளலாம்.

இருககிற நீ இந்த இடத்தில பிராதாககளுடனும் பிராம்மணர்களுடனும் ஸுகமாக வஸித்து என்னைவிடைய பரிசுத்தமான கர்மங்களிலேயே பறந்துதலுள்ளவனாக வேறு புண்ணியஸ்தலங்களுக்கஞ்சுச் செலலககடவாய்.

நூற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்திராபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் ரைப்பருடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்ததும், லோமசர் யவக்ரீதருடைய உபாக்கியானத்தைச் சொல்லத்தொடங்கியதும், யவக்ரீதர்தம் தகப்பனுருக்குமீத்திரான ரைப்பரிடமும் பராவஸுவினிடமும் அர்வாவஸுவினிடமும் பொறுமையினால் உபதேசமில்லாமலே வேதங்களை அறிவதற்காகத் தவம்புரிந்ததும், இந்திரன் தடுத்தும் அவனிடத்தினின்று வலிந்து வரத்தைப் பெற்றதும், பரத்வாஜர் யவக்ரீதருக்குப் பாலதீர்த்த உபாக்கியானத்தைச் சொல்லியதும்)

இதோ மதுவிலை என்கிற ஸமங்கையானது நன்கு விளங்குகிறது. பரதன் ஸ்நானம்செய்த கர்த்தமில்மென்கிற தீர்த்தம இது. தர்மத்தினின்று நமுவாதவனே! வருகரணக்கொன்றதனால் செல்வம் குன்றிய இந்திரன் ஸமங்கையில் நீராடி எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டானும். புருஷஸுரேஷ்டனே! முற்காலத்தில்¹ அதிகியானவள புதராகளை விரும்பி எந்த இடத்தில அதற்குரிய அன்னத்தைச் சமைத்தாளோ அந்த வினசனமானது இதோ மைநாகத்தினுடைய மத்தியில இருக்கிறது. பரத ஸுரேஷ்டர்களே! இந்தச் சிறந்த மலையினமீதேறிப் புகழை அழிக்கின்றதும் வாக்கினால் சொல்லாதகாததுமான துன்பத்தை விலக்கிக்கொள்ளுங்கள். அரசனே! ரிஷிக

1 'மைநாகமலை பூமியினுள் மறைந்த இடம் இது. ஆதலால், இது விரசனமெனப்பபடும். முற்காலத்தில் இங்கே அதிகி புதராகளை விரும்பி, பிரமமொளதனமெனனும் அன்னத்தைச் சமைத்தாள' எனப்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

ஒருக்குப் பிரியமான கங்கைகளென்னும் மலைகள் இவை. யுதிஷ்டிரா! கீர்த்திபெற்ற கங்கையானது இதோ விளங்குகிறது. முற்காலத்தில் பகவானான ஸந்தகுமாரர் இந்த இடத்தில் தவத்தின் ஸித்தியை அடைந்தார். அஜமீட வம்சத்தில் பிறந்தவனே! இதில் ஸநாமை செய்தால் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுவாய். குந்தியின் புதலவனே! புணயமென்று பெயருள்ள மடுவையும் ப்ருகுதுந்தம் என்கிற மலையையும்¹ ஓசையில்லாமல் செல்லுகிற கங்கையையும் அடைந்து ஸகோதரர்களுடன் கூடி நன்கு ஸ்நானம் செய்வாயாக. ஸதூலசிரஸினுடைய ஆஸாரமானது அழகியதாகப்பிரகாசிக்கிறது. குந்தீநரதன்! இந்த இடத்தில் அகங்காரத்தையும் கோபத்தையும் விட்டுவிடு. பாண்டு நரதன்! எந்த இடத்தில் பரதவாஜபுதாரும் விதவானுமான² யவகீர்தர் நாசமடைந்தாரோ அந்த அழகிய ரைபயருடைய ஆஸாரம் இதோ விளங்குகிறது' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரர், 'பிரதாபசாலியான பரதவாஜ ரிஷியானவர் எவ்வாறு யோக மகிமையுள்ளவராக இருந்தார்? முனிபுதரான யவகீர்தர் எதற்காக நாசமடைந்தார்? இவையனைத்தையும் நடந்தவண்ணம் உண்மையாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். தேவர்களுக்கொப்பான ரிஷிகளுடைய செய்கைகள் சொல்லப்படுவதனால் மிக்க மனக்களிப்படைகிறேன்' என்று சொன்னார்.

லோமசர், 'பரதவாஜரும் ரைப்பரும் தோழர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் இந்தக்காட்டின் மத்தியில் மிக்க அன்புபாராட்டிக்கொண்டு வஸித்தராகள். ரைப்பருக்குப் பராவஸு அர்வாவஸு என்கிற இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தார்கள். பரதகுலத்தில் உதித்தவனே! பரதவாஜருக்கு யவகீரீ என்கிற ஒரு புத்திரன் இருந்தான். ரைப்பர் புத்திரர்களோடுகூடி விதவானை இருந்தார். மற்றவா (= பரதவாஜர்) தவமுள்ளவராக இருந்தார். பரதஸரேஷ்டனே! அவ்விருவருக்கும் நிகரில்லாத அன்பு உண்டாயிற்று. தேஜஸ்வியும் குறமமற்றவருமான யவகீரியானவர் தவசியான தமது பிதா பிராமமணர்களால் நன்குமதிக்கப்படாமலிருப்பதையும் ரைப்பர் புத்திரர்களோடுகூடப் பிராமமணர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்துத் துக்கத்தால் நன்கு கவரப்பட்டவராகி மனவருத்தமடைந்தார். பாண்டவ! பிறகு, அவர், வேதங்களை அறிவதன்பொருட்டுக் கடுந்தவம் புரிந்தார். மிக்க

1 தாஷ்ணி அல்லது உஷ்ணி என்றும், கங்கை என்றும் இரண்டாகக் கொள்வது வேறுபாடா. 2 இந்தப் பெயர் யவகீரீ என்றும் வழங்குகிறது.

பெருந்தவமுள்ள அவர் நன்கு மூட்டப்பட்ட பெரிய நெருப்பில் தேகததை வாட்டிக்கொண்டு இந்திரனுக்கு ஸந்தாபததை உண்டு பண்ணினார். யுதிஷ்டிர! பிறகு. இந்திரன் யவகீரீதரிடம வந்தது, 'கீர் எதற்காகக் கடுமையான தவததைச் செய்கிறீர்?' என்று வினவினான். யவகீரீதர், 'தேவகணங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவனே! 1 பிராம்மணர்களால் அததியயனம் செய்யப்பட்டிராத வேதங்கவர் (எனக்குத் தாமாகவே) தோற்றவேண்டுமென்று நான் இந்தச் சிறந்த தவததைச் செய்கிறேன். இந்திர! என்னுடைய இந்த முயற்சியானது வேதங்களை அடைவதற்காக. 2 கௌசிக! தவததினால் எல்லாச் சாஸ்திரங்களுக்கும் அறிய விரும்புகிறேன். பிரபுவே! குருமுகத்தினின்று வேதங்கள் நீண்டகாலத்தால் அடையத்தக்கவைகளாக இருக்கின்றன. ஆகையால், (அவைகளை) அடைவதற்காக நான் இந்தப் பெருமுயற்சியை அடைந்திருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'பிரம்மரிஷியே! கீர் செல்ல விரும்புகிற இது வழியல்லாவழி. பிராம்மணரே! உம்முடைய ஆத்மாவைத் துன்பமடையச் செய்வதால் உமக்கு என்ன பயன்? செலலும்; குருவினுடைய வாக்கினின்று அதியயனம் செய்வீராக' என்று சொன்னான். பாரத! இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு இந்திரன் சென்றான். பாரத! அளததற்கரிய வல்லமைபுள்ள யவகீரீதரும் மீண்டுமே தவம்புரிவதில் முயற்சியைச் செய்தார். அரசனே! பெரிய தவததைச் செய்கின்ற யவகீரீதர் பயங்கரமான தவத்தினால் தேவேந்திரனை மிகவும் ஸந்தாபததை அடையுட்படி செய்தாரென்று நமக்குக் கேள்வி. அவ்வண்ணம் கடுந்தவம் செய்கின்ற அந்த மஹாமுனிவரை அடைந்து, தேவேந்திரன், 'செய்ய இயலாத விஷயம் உம்மால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. உம்முடைய இந்தக் காரியம் ஆலோசனையுடன் செய்யப்பட்டதன்று. வேதங்கள் உமக்கும் உமது

1 'பிராம்மணநாம' எனபது மூலம், பொருட் பொருத்தத்திற்காக மூன்றாம் வேறறுமையாகக் கொள்ளப்பட்டது.

2 கௌசிகன் எனபது இந்திரனுக்குப் பெயர். 'குசிகராஜன் இந்திரனுக்கு நிகரான புத்திரன் வேண்டுமென்று தவஞ்செய்ய, தன்னைப்போல வேறொருவன் உண்டாவானே என்ற பயத்தால் இந்திரன் குசிகராஜனுக்குத் தானே புத்ரனானான். அதனால், அவனுக்குக் கௌசிகன் என்னும் பெயர் வந்தது' என்றும், 'இந்திரன் பிறந்தபோது குசத்தால் சூழப்பட்டிருந்தமையால் கௌசிகனென்ற பெயர் பெற்றான்' என்றும் ஹரிவம்சம் கூறும்.

பிதாவுக்குமே (ஓதாமல்) 1 விளங்கா ' என்று சொன்னான். யவக்ரீதர், 'தேவராஜனே! என் விருப்பமானது இவ்விதம் செய்யப்படாமல் போகுமானால் நான் அதிக நியமத்தோடு மிகவும் கடுமையான தவததைச் செய்வேன். இந்திர! தேவராஜனே! இவ்வண்ணமாக என்னால் விரும்பப்பட்ட எல்லா விருப்பங்களையும் இச்சமயத்தில் நீ செய்யாமல் போவாயாகில் நன்றாக மூட்டப்பட்ட நெருப்பில் ஒவ்வோர் அங்கத்தையும் அறுததே ஹோமத்தைச் செய்வேன். அதனை நீ தெரிந்துகொள் ' என்று சொன்னான்.

புத்திமானான இந்திரன், மஹாத்மாவான அந்த முனிவருடைய அந்த நிச்சயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அவரைத் தடுப்பதற்காகப் புத்தியினால் நன்றாக ஆலோசித்தது, பிறகு, பல நூறு பிராயமுள்ள வரும் வலிமை குறைந்தவரும் கூடியரோகமுள்ளவரும் தவமுள்ள வருமான ஒரு பிராம்மணருடைய வடிவத்தை எடுத்ததுகொண்டான். அவன் அந்தக் கங்கையில் யவக்ரீதருக்கு ஸ்நானம் முதலிய காரியங்களுக்கும் தக்கதாயிருந்த துறையில் மணல்களால் அணைபோட்டான்: சொல்லுகின்ற இந்திரனுடைய சொல்லை அந்தப் பிராம்மணஸுரேஷ்டர் செய்யாமற் போனபொழுது, அவன் கங்கையை மணல்களால் நன்கு நிரப்புகிறவனாகக் கங்கையில் மணற்பிடினை ஓயாமல் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். இந்திரன் ஸ்நானம் செய்வதற்காகவந்த யவக்ரீதரை அதனைப் பார்க்கும்படி செய்தான். யவக்ரீதர் அணைகட்டுவதில் முயற்சியுள்ள அவனைப் பார்த்தார். அந்த முனிஸுரேஷ்டர், உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு, 'பிராமண! இது என்ன நடக்கிறது? நீ செய்ய விரும்பியது என்ன? பிரயோஜனமில்லாத இந்தப் பெரிய முயற்சியானது அதிகமாகச் செய்யப்படுகிறதன்றோ?' என்கிற இந்த வசனத்தை உரைத்தார். இந்திரன், 'கங்கையை அணையினால் கட்டப் போகிறேன். (இதனால்) ஸுகமானவழி ஏறபடும. ஐயா! (இதனைத்) தாண்டுகிற ஜனங்கள் அடிக்கடி கஷ்டப்படுகிறார்களன்றோ?' என்று சொன்னான். யவக்ரீதர், 'தபோதன! பெரிதான இந்த நீர்ப்பெருக்கானது உன்னால் கட்டமுடியாதது. முடியாதகாரியத்தினின்று திருமபிவிடு; செய்யக்கூடிய காரியத்தைத் தொடங்கு' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'எப்படி உம்மால் வேதங்களைப் பெறுவதற்காகச் செய்தற்கரிய இந்தத் தவமானது தொடங்கப்பட்டதோ அப்படியே எம்

1 நீலகண்டா அபிப்பிராயப்படி, முன் சுலோகத்திலுள்ள நகாரம் இங்கும் கூட்டிப் பொருள்செய்யப்பட்டது.

மால் இந்தப் பொறுப்பானது மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னான். யவகீர்தர், 'தேவர்களுக்கு இறைவனே! பாகாஸுரனைக் கொன்றவனே! தேவகணங்களுக்குத் தலைவனே! உன்னுடைய இந்த முயற்சியைப்போல என்னுடைய இந்த முயற்சியையும் பயன்றதென்று எண்ணுகிறாயாகில் உன்னால் செய்யக் கூடிய காரியத்தைச்செய். எவைகளால் நான் விதவானாவேனோ அப்படிப்பட்ட வரங்களையும் வேறுவரங்களையும் எனக்குக்கொடு' என்று சொன்னார். இந்திரன், யவகீர்தரைநோக்கி, 'உம்மால் விரும்பப்பட்ட வேதங்கள் உமக்கும் உமது பிதாவுக்கும் (தாமாகவே) தோற்றும். இன்னும் நீர் விரும்புகிற வேறு விரும்பங்களையும் யவகீர்தரான நீர் அடையக் கடவீர்' என்று மிக்க தவமுள்ள அவர் சொல்லிய வரங்களைக் கொடுத்தான். விரும்பியவற்றை அடைந்த அவர், பிறகு, பிதாவை அணுகி, 'எனக்கும் எனக்குப் பிதாவான உமக்கும் வேதங்கள் (ஓதாமலே) விளங்கும். பிறரை மிஞ்சி இருப்போம். அப்படிப்பட்ட வரங்கள் எனனால் அடையப்பட்டன' என்று சொன்னார்.

பரதவாஜர், 'ஐயனே! உன்னிஷ்டப்படி வரங்களை அடைந்ததனால் உனக்கு அகங்காரம் உண்டாகும். அகங்காரத்தால் நிறைந்தவனும் அல்பனுமான நீ சீக்கிரமாக நசிப்பாய். இந்த விஷயத்திலும், தேவர்களால் சொல்லப்பட்ட இந்தக் காதைகளை (ப் பெரியோர்கள்) சொல்லுகிறார்கள். புத்திர! முற்காலத்தில் பாலதி என்று பிரஸித்திபெற்ற ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவர், புத்திரசோகத்தால் அதிக மனவருத்தமடைந்து, 'எனக்குச் சாகாத பிள்ளை உண்டாக வேண்டும்' என்று செய்ய மிக அரிய தவத்தைச் செய்தார். அவர் அப்படிப்பட்ட பிள்ளையை அடையவும் அடைந்தார். தேவர்களால் அந்தப் பாலதிக்கு, 'உமது புதரன் அமரர்களுக்கு ஸமனாகான். ஏனெனில், மரிக்குத் தன்மையுள்ளவன் மரியாத தன்மையுள்ளவனாகானன்றோ? ஆதலால், 1 நிமித்தமான ஆயுள் உளளவன் ஆவான்' என்று அனுக்கிரகம் செய்யப்பட்டது. பாலதி, 'தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! இந்த மலைகள் எதுவரையில் சாஸ்வதமாக இருக்குமோ அதுவரையில் என்மகன ஜீவித்திருக்கக்கடவன். அப்படியானால் எனக்கு ஆனந்தமாகுமென்பது என எண்ணம்' என்று கூறினார். அப்பொழுது, அவருக்குக் கோபமுள்ளவனான மேதாவி என்கிற புத்திரன் உண்

1 வேறொரு பொருளின் ஆயுளுள் அளவான ஆயுளுள்ளவன்.

டானான். வரன்களைப் பெற்ற அந்த மேதாவி அசுங்காரத்தினால் ரிஷிகளையுமே அவமதித்தான். அந்த மேதாவி மஹரிஷிகளுக்குத் தீமையைச் செய்துகொண்டு இவ்வுலகில திரிந்தான். மஹா வீரய முள்ளவரும் சுற்றறிந்தவருமான தனுஷாசுநரை அடைந்தான். மேதாவியானவன் அவருக்கு அபகாரம் செய்தான். வீர்யவானான அவர் அவனைச் சபித்தார். 'சாமபலாகக் கடவாய்' என்று சொல்லப்பட்டும், அவன் சாமபலாகவில்லை. முனிவரான தனுஷாசுநரோ அந்த மேதாவி துன்பமடையாமலிருப்பதைப் பார்த்து அதன் காரணத்தை அறிந்து தாமே எருமைக்கடாவின உருவ மெடுத்துக் கொம்பினால் மலைகளை அசைத்தார். பிறகு, அவன் சாமபலானான். மஹரிஷியானவா இவனுடைய (வாழ் நாட்களுக்குக்) காரணமான மலைகளைப் பிளந்தார். நிமித்தம் நாசமடையவே அந்தச் சிறுவன் உடனே உயிர்துறந்தான். பிறகு, பிதா, மரித்த அந்தப் புத்திரனை எடுத்துக்கொண்டு புலமபினார். அவர் அதிக துக்கமடைந்து புலமபுகினறதைப் பார்த்து, வேதங்களை அறிந்த எல்லா முனிவர்களும் கூறிய 'தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டதை மனிதன் எவ்விதத்தாலும் தாண்டுவதற்குச் சத்தியுள்ளவனாகான். தனுஷாசுநரஹரிஷியானவர் மலைகளைப் பிளந்தாரன்றோ?' என்னும் பொருளுள்ள காரணத்தை என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள்வாயாக. தவத்தைச் செய்பவர்களான சிறுவர்கள் இவ்வண்ணம் வரன்களைப்பெற்று அஹங்காரத்தால் நிரம்பினவர்களாகிச் சீக்கிரமே நாசமடைகிறார்கள். நீ அப்படி ஆகவேண்டாம். இந்த ரைப்பயர் மஹாவீர்யமுள்ளவர். இவருடைய புத்திரர்களும் அவ்வித வீர்யமுள்ளவர்கள். குழந்தாய்! நீ அவரை அணுகாமல் ஜாக் கிரதையாயிரு. புதர! அவர், கோபிப்பராயின், கோபத்தால் உனக்குத் துன்பஞ்செய்யத் திறமையுள்ளவர். அவர் பெரிய ரிஷி; தவமுள்ளவர்; கோபமுள்ளவா' என்று கூறினார். யவகீர்தர், 'தந்தையீர்! இவ்வண்ணமே செய்வேன். எவ்விதத்தாலும் மன வருத்தத்தை நீர் அடையவேண்டாம். எப்படி எனக்குப் பிதாவான தேவரீர் பூஜிக்கத் தக்கவரோ அப்படியே ரைப்பயரும் எனக்குப் பூஜிக்கத்தக்கவர்' என்று சொன்னார். அந்த யவகீர்தர் பிதாவைப் பார்த்து இவ்வண்ணம் அழகான வசனத்தைக் கூறிவிட்டு, ஓரிடத்தினின்றும் பயமில்லாதவராக வேறு ரிஷிகளுக்கு அபகாரங்களைச் செய்துகொண்டு பரமானந்தத்தால் களிப்படைந்தார்.

நூற்றிழுப்பததேட்டாவது அத் பாயம்.

தீ ர் த் த ய ா த் ர ா ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

=====

(ரைப்பருடைய ஆஸ்ரமத்தீல் பாவஸுவினுடைய மனைவியைப் பார்த்து யவக்ரீதர் ஏகாந்தத்தீல் அவனை வலிமை செய்ததும், ரைப்பர் அதனையறிந்து யவக்ரீதரைக் கொல்வதற்காக ஒரு பெண் பேயையும் ஒரு ராகுடஸனையும் உண்டுபண்ணியதும், அந்தப் பேய் யவக்ரீதரை மயக்கிக் கமண்டலுவைப் பறித்ததும், ராகுடஸன் தூத்த யவக்ரீதர் தம் பிரதாவிள் அக்ரீவேறாத்ர சாலையீல் நுழையப் போனதும், வாயீல்காப்பவன் தடுத்ததும், அரக்கன் அவரைக் கொன்றதும்)

அப்பொழுது, ஓரிடத்தினினம பயமில்லாதவரும் ஸஞ்சரிக் கின்றவருமான அந்த யவக்ரீதர் வைசாகமாஸததில் ரைப்பருடைய ஆஸ்ரமத்தைக் குறித்துச் சென்றார். பாரத! அவர் அழகியதும் பூத்திருக்கிற மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ஆஸ்ரமத்தில் கின்ற ஸ்திரீபோல ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த ரைப்பருடைய மருமகளைப் பாரததார். லஜ்ஜையில்லாதவரும் காமததால் அறிவு கவரப்பட்டவருமான யவக்ரீதர், வெட்கத்தோடு கூடினவளான அவனைப்பார்த்து, 'என்னை வந்து அடைவாயாக' என்று சொன்னார். அந்தப்பெண் அவருடைய ஸ்வபாவத்தை அறிந்து அவருடைய சாபத்துக்குப் பயந்தவளாக ரைப்பருடைய தேஜஸையும் நினைத்து, 'அப்படியே' என்று சொல்லிச் சென்றாள். பாரத! பிறகு, 1 அவனை ஏகாந்தமான இடத்திற்கு அழைத்துப்போய் வெட்கமடையச் செய்தார். பகைவரை அடக்குபவனே! அப்பொழுது, ரைப்பர் தம் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தார். யுதிஷ்டிர! தமது மருமகளான பராவஸுவின் மனைவி துயரப்பட்டு அழுவதைப் பார்த்து இனிமையான சொல்லால் அவளைத் தேறுதலடையச் செய்துகொண்டு (துக்க காரணத்தை) வினவினார். மங்களகரியான அவள், யவக்ரீதரால் சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றையும் அப்படியே விவேகத்தை முன்னிட்டுத் தன்னால்

1 'அவள் அவரைத் தனியிடத்துக்கு அழைத்துப்போய் லஜ்ஜையடையச் செய்தாள்' என்றும் கொள்ளலாம்.

அவர் மறுக்கப்பட்டதையும் ரைப்பரிடம் சொன்னார். யவகீர்தருடைய அநதச் செய்கையைக் கேட்கிற ரைப்பருக்கு அப்பொழுது உள்ளததை எரிககின்றதுபோன்ற பெருங்கோபம் உண்டாயிற்று. மிக்ககோபமுள்ளவரும் தவசியுமான அவர் அப்பொழுது கோபத்தினால் ஆவேசங்கொண்டவராகி, ஒரு சடையைப் பிடுங்கி விதிப்படி நனகு மூட்டப்பட்ட அககினியில் ஹோமம் செய்தார். அந்த அக்கினியிலிருந்து அநதமருமகளுடைய உருவத்தோடொத்த உருவமுள்ள ஒருபெண்பேய தோன்றியது. அவர் மீண்டும் மற்றொரு சடையையும் பிடுங்கி அககினியில் ஹோமம் செய்தார். பிறகு, அந்த அக்கினியிலிருந்து ஜவலிக்கின்றவாயுள்ளவனும் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளவனுமான ஒரு ராக்ஷஸன் தோன்றினான். அவ்விருவரும், ரைப்பரைப்பார்த்து, அப்பொழுது, 'யாதுகாரியத்தைச் செய்யக்கடவோம்?' என்று கேட்டார்கள். ரிஷியானவர், கோபங்கொண்டு, அவர்களை நோக்கி, 'யவகீரியைக் கொல்லுங்கள்' என்று சொன்னார். அவ்விருவரும், 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு யவகீர்தரைக் கொல்லும் விருப்பத்தோடு சென்றார்கள். பாரத! பிறகு, மஹாத்மாவினால் அனுப்பப்பட்ட பிசாசானது அநத யவகீர்தரை அடைந்து அவரை மயக்கிக் கமண்டலுவைப் பிடுங்கிக்கொண்டது. கமண்டலுபறிககப்பட்டு (அதனால்) அசுத்தரான யவகீர்தரை நோக்கி அந்த ராக்ஷஸன் சூலாயுதத்தை ஓங்கிக்கொண்டு அருகில் ஓடினான். யவகீர்தர், கொல்லும் விருப்பத்தோடு சூலத்தைக் கையிற்கொண்டு ஓடிவருகிற அந்த ராக்ஷஸனைப்பார்த்து, விரைவாக எழுந்திருந்து தடாகயிருக்கிற இடத்துக்கு ஓடினார். குளம் ஜலமில்லாமலிருப்பதைப் பார்த்து அவர் மறுபடியும் விரைப்பவராகி எல்லாநதிகளையும் நோக்கி ஓடினார். அவைகளும் வற்றியிருந்தன. பயங்கரமானவனும சூலத்தைக் கையில் ஏந்தியவனுமான அரக்கனால் துரத்தப்படுகிற அநத யவகீர்தர் பயந்து பிதாவின அக்னிலேஹாததிர சாலையில் விரைந்து நுழைந்தார். அரகனே! நுழைகின்ற அநத யவகீர்தர், காவற்காரனும் குருடனுமான சூத்திரனால் வாயிலில் வலிந்து தடுக்கப்பட்டார். அவர் வெளியிலேயே நின்றார். சூத்திரனால் தடுக்கப்பட்ட யவகீர்தரை அநத ராக்ஷஸன் சூலத்தினால் அடித்தான். அவர் மார்பு பிளக்கப்பட்டுக் கீழே விழுந்தார். அநத அரக்கன் யவகீர்தரைக் கொன்றுவிட்டு ரைப்பரிடம் வந்தான். ரைப்பரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அநதப் பிசாசியுடன் வசித்தான்.

நூற்றுமுப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்திரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பரத்வாஜர் தமது புத்ரர் மரித்ததை வாயில் காப்பவனுலறிந்து
ரைப்பரும் ழுத்ததமாரனல் கொல்லப்படவேண்டுமென்
கிற சாபத்தைக் கொடுத்துப் புத்திரரைத்
தணுனம் செய்து தாமும் புத்திர
சோகத்தால் தீக்துளித்தது)

குந்தீபுதர! பரதவாஜரோ பிரதிதினமும செய்யதககக பிரம்ம
யஜ்ஞததைச செய்துவிட்டு ஸமித துக்களிணகட்டை எடுததுக்கொண்டு
தமமுடைய ஆஸ்ரமத்தில நுழைந்தாரா. எல்லா அககினிகளும்,
அதற்குமுன், அவரைக் கண்டவுடன வரவேறறுவந்தன. புத்திரன்
கொல்லப்பட்ட அவரை அன்று அக்னிகள் வரவேற்கவில்லை. மிக்க
தவமுள்ள அவர் அகனிஹோததிரசாலையில் வேறுபாட்டைக்கண்டு,
பிறகு, வீட்டைக் காப்பவனும் உட்கார்ந்திருப்பவனும் குருடனுமான
சூததிரனைப் பார்த்தது, 'சூதர! யாது காரணத்தால் அக்னிகள் என்
னுடைய தாசனத்தைக் கொண்டாடவில்லை? நீயும் முனபோல இல்லை.
இந்த ஆஸ்ரமத்தில (எல்லாரும்) சேஷமமா? அறப அறிவுள்ள என்
னுடைய புத்திரன ரைப்பரை அடையாமல் இருந்தானா? இதனை
எனக்கு விரைவாகச சொல. எனமனம ஸந்தேகப்படுகிறதன்றோ?'
என்று வினவினா. சூததிரன், 'உமமுடைய அல்பபுத்தியுள்ள இந்
தப் புதல்வர் ரைபயரை அடைந்தாரென்பது நிச்சயம்; மிக்க பலசாலி
யான ராசுஷனனால் கொல்லப்பட்டதுக் கீழே படுததிருக்கிரூரன்றோ?
சூலாபுத்ததைக் கையில் ஏந்தின அந்த ராசுஷனனால் தூரத்தப்படு
கினறவரும் அக்னிஹோததிர சாலையைக் குறித்தது (ஓடிவந்தவரு
மான) இந்த யவக்ரீதர் வாசலில் என்னால் இருகைகளாலும் தடுக்கப்
பட்டார். பிறகு, இந்த இடத்தில் ஆசை கெடுக்கப்பட்டவரும்
ஜலத்தைவிருமபினவருமான அவர் அசுத்தராயிருந்தாரென்பது திண
ணம். அவர் அதிக வேகமுள்ளவனும் சூலத்தைக் கையிலேந்தினவனு
மான ராசுஷனனால் கொல்லப்பட்டார்' என்று சொன்னான்.

பரதவாஜரோ, சூதரனால் செய்யப்பட்டதான (புதரனைத்
தடுதததாகிய) அந்தப் பெரிதான அப்ரியத்தைக்கேட்டு மிக்க சூய
ததை அடைந்தவராகி, உயிரை இழந்த புதல்வரை எடுத்துக்

கொண்டு புலம்பலானார். பரதவாஜர், 'குழந்தாய்! 1 பிராம்மணர்களால் அதயயனம் செய்யப்பட்டிராத வேதங்கள் (உனக்கு) நன்கு தோற்றக்கடவன என்று பிராம்மணர்களுடைய நன்மையின் பொருட்டன்றோ நீ தவததைச் செய்தாய்? மஹாதமாக்களான பிராம்மணர்கள் விஷயத்தில் அவ்வாறு நன்மையைச் செய்யும் ஒழுக்கமுள்ளவனும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் ஒரு தீங்கையும் செய்யாதவனுமான நீ கொடிய முடிவை அடைந்தாய். அப்பனே! ரைப்பயனுடைய வீட்டைப் பாப்பதினின்று என்னால் நீ தடுக்கப்பட்டிருந்தும், காலனுக்கும் அந்தகனுக்கும் எமனுக்கும் ஒப்பான அந்த அல்பனை நீ அடைந்தே இருக்கவேண்டும். மிக்க தேஜஸுள்ளவனும மிக்க மதிக்கேடனுமான அவன், பிராய முதிர்ந்த எனக்கு நீ ஒரே புத்திரனென்று தெரிந்திருந்தும், கோபத்தின் வசததையே அடைந்தான். குழந்தாய்! ரைப்பயனுடைய செய்கையினால் புத்திர சோகததை அடைந்திருக்கிற இப்படிப்பட்ட நான், உனை இழந்தமையால் உலகில் இனிமையான உயிரை விடப்போகிறேன். துயரமேலிட்ட நான் எவ்வாறு புத்திரசோகத்தால் தேகததை விடப்போகிறேனோ அவ்வாறே ரைப்பனைக் குற்றமற்றவனாயிருக்கையிலேயே அவனுடைய மூததமகன விரைவாகக் கொல்லக்கடவன். எந்தமனிதர்களுக்குப் புத்திரன் பிறக்கவே இல்லையோ, எவர்கள் புத்திரசோகததை அடையாமல் ஸுகமாகஸஞ்சரிக்கிறார்களோ அவர்களே ஸுகசாலிகள். எவர்கள் புத்திரனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சோகததால் மிக்க வியாகுலமான மனமுள்ளவர்களாகவும் துன்பமுற்றவர்களாகவும் பிரியமான தோழர்களைச் சபிக்கின்றார்களோ அவர்களைக்காட்டிலும் கொடும்பாவி யாரா? நான் மரித்த புத்திரனையும் பார்த்தேன்; இஷ்டனை தோழனையும் சபித்தேன். இவ்விதமான ஆபததை இப்புவிதில என்னைத் தவிர வேறு எவன் அனுபவிப்பான்?' என்று புலம்பினார். பரதவாஜர் இப்படி பலவாறாகப் புலம்பிப் புத்திரனைத் தண்ணம் செய்தார். அதன் பிறகு, (தாமும) நன்கு மூட்டப்பட்ட அக்னியில் புகுந்துவிட்டார்.

1 'பிராம்மணநாம்' என்பது மூலம். இதன் 495-பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

நூற்றுநாற்பதாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்திராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிருஹத்யும்னன் யாகத்தில் பராவஸுவையும் அர்வாவஸுவையும் உதவிக்காக அழைத்ததும், அவர்கள் சென்றதும், மனைவியைப் பார்ப்பதற்காகத் தீரும்பிவந்த பராவஸு இரவில் மான் தோல் போர்த்திருந்த ரைப்யரை மிருகமென்றெண்ணிக் கொன்றதும், பராவஸு தந்தைக்குத் தகன முதலியன செய்து பின் யாகசாலைக்குப்போய்த் தான் யாகத்தை நடத்துவதாகவும் தனக்காக அர்வாவஸுவைப் பிராயச்சீத்தத் செய்து கொள்ளும்படியும் சொல்லியதும், அர்வாவஸு அப்படியே செய்துவந்ததும் பராவஸுவின் தூண்டுதலால் பிருஹத்யும்னன் அர்வாவஸுவைத் தூரத்தச் செய்ததும், அர்வாவஸு தவத்தினால் தேவர்களை மகிழ்வித்து யவக்ரீதர் முதலியோர் உயிர்பெற்றெழ்தல் முதலிய வரங்களைப் பெற்றதும், தேவர்கள் யவக்ரீதருக்கு நேர்ந்த துக்கத்துக்கு உபதேசமின்றி வேதங்கள் தோற்றுவதே பயனென்பதைக்கூறி ரைப்யர் முதலியவர் களைப் பிழைப்பித்ததும்.)

மஹாபாக்கியமுள்ளவனும் பிரதாபசாலியும் ரைப்யருக்குச் சிஷ்யனுமான பிருஹத்யும்னனென்னும் அரசன், இந்தச் சமயத்திலேயே யாகம் செய்தான். புத்திமானான அந்த பிருஹத்யும்னனால் யாகம் செய்வதற்காக ரைப்யரின் புத்திரர்களான பராவஸு அர்வாவஸு இருவரும் ஸஹாயர்களாக வரிக்கப்பட்டார்கள். குந்தீபுத்ர! பிதாவினால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட அவர்கள் யாகத்துக்குச் சென்றார்கள். ஆஸ்ரமத்தில் ரைப்யரும் பராவஸுவினுடைய மனைவியும் இருந்தார்கள். பிறகு, பராவஸுவானவன் தன் மனைவியைப் பார்க்க விரும்பி ஒருவனாகத் தன் வீட்டை நோக்கிச் சென்றான். பின்ராத்

திரியில் தூக்கமயக்கமுள்ளவனான பராவஸுவானவன், இருள் நீங்காம ஸிருக்கையிலேயே கானகத்தில் மான்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருக்கிற பிதாவைக் கண்டான். அவன் பிரவேசிக்க முடியாத காட்டில ஸஞ்சரிகுகின்ற பிதாவை மிருகமென்று நினைத்தான். மிருகமென்று எண்ணுகின்றவனும் தன் சரீரத்தின் பாதுகாப்பை விரும்புகின்றவனுமான பராவஸுவினால் அப்பொழுது கொல்லவேண்டுமெனகிற விருப்பமில்லாமலே பிதா கொல்லப்பட்டார். பாரத! பராவஸுவானவன் பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ரேத கார்யங்களனைதையும் செய்துவிட்டு, மறுபடியும், அந்த யாகத்தை அடைந்து பிராதாவைப்பார்த்து, 'இந்தக் கர்மாவை நீ ஒருவனாக நிர்வஹிப்பதற்கு எவ்விதத்தாலும் சக்தியற்றவன். என்னால் பிதா மிருகமென்று எண்ணிக் கொல்லப்பட்டார். ஐயா! அப்படிப்பட்ட நீ எனக்காக பிரமமஹத்தி செய்தவர்கள் செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தவிரதத்தை அனுஷ்டிப்பாயாக. முனிவனே! நான் ஒருவனாகவே இந்த (யாக) கர்மாவைச் செய்வதற்கு ஸமர்த்தன்' என்று சொன்னான். அர்வாவஸு, 'நீ புத்திமானான ப்ருஹத்யும்னனுடைய ஸதரத்தைச் செய்வாயாக. நான் உனக்காக இந்திரியங்களை அடக்கினவனாக இருந்துகொண்டு பிரமமஹத்தியின் பிராயச்சித்தவிரதத்தை அனுஷ்டிப்பேன்' என்று சொன்னான்; யுதிஷ்டிர! அந்த அர்வாவஸுமுனிவன் அப்பொழுது பராவஸுவினுடைய பிரம்மஹத்தியின் பிராயச்சித்தவிரதத்தை முடித்து மீண்டும் யாகத்திற்கு வந்தான். பிறகு, பராவஸுவானவன், தம்பி வந்ததைப்பார்த்து, ப்ருஹத்யும்னனை நோக்கி, 'பிரமமஹத்திசெய்த இவன் உன்னுடைய யஜ்ஞத்தைப்பார்ப்பதற்கு (யஜ்ஞசாலையில்) துழையக்கூடாது. பிரம்மஹத்தி செய்தவன் பார்ப்பதனாலுங்கூட ஸந்தேகமில்லாமல் உன்னைத் துன்பமடையச் செய்வான்' என்று மகிழ்ச்சியினால் தழுதழுத்த குரலுடன் இந்த வசனத்தைக் கூறினான். அரசனே! அப்பொழுது, அந்த வேந்தன், அதனைக் கேட்டவுடன், வேலைக்காரர்களுக்கு (அர்வாவஸுவைத் தூர்த்தும்படி) கட்டியை யிட்டான். அரசனே! அப்பொழுது, வேலைக்காரர்களாலே வெளியில் தூரதப்படுகின்ற அர்வாவஸு, 'இந்த ப்ரம்மஹத்தி என்னால் செய்யப்பட்டதன்று' என்று மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தான். பாரத! எவ்வளவுகளால் பிரம்மஹத்தி செய்தவனென்று அடிக்கடி சொல்லப்படுகின்ற அர்வாவஸு, 'பிரமமஹத்தியானது என்னால் செய்யப்படவேயில்லை; ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். இது என்னுடைய ஸஹோதரனால் செய்யப்பட்டது. என்னால் அவன் (அந்தத் தோஷத்தி

னின்று) விடுவிக்கப்பட்டான்' என்று சொன்னான். கோபததால் அவ்வாறு சொல்லுகின்றவனும், அந்த ஏவலாளர்களால் (பொய் சொல்லுகிறவனென்று) அவமதித்துச் சொல்லப்பட்டவனும், பெருந்தவமுள்ளவனுமான பிரம்மரிஷியானவன் பேசாமல் கானகத்தைக் குறித்துச்சென்றான். பிறகு, பிராமமனோததமனான அந்த அர்வாவஸு உக்கிரமான தவத்தை மேற்கொண்டு சூரியனை வழிபட்டு ஸூர்ய ஸம்பந்தமான ¹ ரகஸ்யவேதத்தை ² அறிந்தான். பிறகு, யாகங்களில் முதலில் ஹவிர்ப்பாகத்தைப் புஜிப்பவனும் அழிவற்றவனுமான சூரியன வடிவமுள்ளவனாகி அவனாகுத தரிசமை கொடுத்தான். அரசனே! தேவர்கள் அந்த அர்வாவஸுவினுடைய செய்கையினால் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களானார்கள். தேவர்கள் அர்வாவஸுவை (ரிதவிக்காக) வரித்தார்கள்; பராவஸுவை விலக்கினார்கள். பிறகு, அக்னியை முந்தினவனாகக்கொண்ட தேவர்கள் அர்வாவஸுவுக்கு வரணக்கொடுத்தார்கள். பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டனான அவனும், தன்னுடைய பிதா(உயிரோடு) எழுந்திருப்பதையும் தன பிராதா சூற்ற மில்லாதவனாகதலையும் பிதா (தமக்கு நேர்ந்த) வதவிஷயத்தில் நினைவில்லாமலிருப்பதையும் பரதவாஜர் யவக்ரீதர் இருவரும் (உயிரோடு) எழுந்திருப்பதையும் (தன்னால் காணப்பட்ட) சூரிய ஸம்பந்தமான வேதம் நிலைபெற்றிருந்ததலையும் வரன்களாகக் கேட்டுக்கொண்டான். தேவர்கள், அவனைக் குறித்து, 'இப்படியே ஆகு' என்று சொல்லி, வரன்களைக்கொடுத்தார்கள். யுகிஷ்டிர! பிறகு, அவர்களெல்லாருமே (முன்போலத) தோன்றினார்கள்.

பிறகு, யவக்ரீதர் அக்னியைத் தலைவனாகக்கொண்ட தேவர்களைப்பார்த்து, 'தேவர்களுள் சிறந்தவர்களே! என்னால் வேதம் நன்கு அத்தியயனம் செய்யப்பட்டது. விரதங்களும் செய்யப்பட்டன. வேதங்களை ஓதுகின்றவனும் தவசியுமான என்னை ரைப்யர் அப்படிச் செய்யப்பட்ட முறையினால் எவ்வாறு கொல்ல

1 'ரஹஸ்யவேதம் = ஸூர்ய மந்திரத்தைப் பிரவீதப்படுத்துகிற வேதம், வ்யூணி எனனும் இரணடெழுத்தும் ஸூர்ய எனனும்மூன்றெழுத்தும் ஆதிதய எனனும் மூன்றெழுத்தும் ஆகிய எட்டெழுத்தள்ளது ஸூர்ய அஷ்டாக்ஷரம். இது மிக்க சிறப்புடன கூடியதென்பது காடகபராம்மணம்' என்பது பழைய வுரை. இதில் 'ஸூர்ய' எனபதை ஜபிககும்போது, 'ஸூர்ய' என்று மூன்றெழுத்தாக உச்சரிக்க வேண்டுமென்பா, 2 'க்ருதவாந்' எனபது மூலம்.

வல்லவரானா?' என்று வினவினார். தேவர்கள், 'யவகீர்தரே! முனிவரே! நீர் சொல்லுகிறபடி மறுபடியும் சொல்லாதீர். முற்காலத்தில் நீர் வேதங்களை ஆசார்யரின் ஸ்வயமே ஒதினீரல்லவா? இந்த ரையரோ தம் செய்கையினால் ஆசார்யர்களை அதிகப் பிரயாஸத்தால் மகிழ்வித்தது உதமமான வேதத்தை நீண்டகாலத்தால் ஸ்ரமப்பட்டு அடைந்தார்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, அக்னியைத் தலைவனாகக் கொண்ட தேவர்கள் யவகீர்தருக்கு இவ்வண்ணம் உரைத்து அவர்களைவரையும் பிழைக்கும்படிசெய்து மீண்டும் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றார்கள். யுதிஷ்டிர! பிறகு, அந்த யவகீர்தர் நாற்பத்தெட்டு வருஷங்கள் பிரம்மசர்யத்தை அனுஷ்டித்தார். எப்பொழுதும் பூதனும் பழுததுமிருக்கிற மரங்களுள்ள இந்தப் புண்ணியஸ்ரமமானது அந்த யவகீர்தருடையது. ராஜஸரேஷ்டனே! இந்த ஸ்ரமத்தில் வஸித்தால் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுவாய்.

நூற்று நாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா பர் வ ம். (தோடீகீசி.)

(லோமசநடைய தூண்டேலால் யுதிஷ்டிரர் கைலாஸ முதலிய மலைகளுக்கீதுச் சென்றது.)

பாரத! கௌந்தேய! அரசனே! உசிரபிஜத்தையும் மைநாகததையும் ஸ்வேதகிரியையும் காலசைலத்தையும் தாண்டிவிட்டாய். பரதஸ்ரேஷ்டனே! ஏழுவிதமாகச் செல்லுகிற கங்கையானது இதோ பிரகாசிக்கிறது. எந்த இடத்தில் அகனியானது நித்தியம் பிரகாசிக்கிறதோ அந்த விரஜஸமென்கிற புண்ணியஸ்தானம் இருக்கிறது. அற்புதமான இந்த ஸ்தானம் இப்பொழுது மனிதர்களால் பார்க்க முடியாதது. நீங்கள் ஒரு வழிப்பட்ட மனத்துடன் ஆத்ம நிஷ்டையைச் செய்யுங்கள். இந்தத்தீர்த்தங்களைப் பார்ப்பீர்கள். தேவர்களுடைய காலடிகளால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட இந்த உத்தியானத்தையும் பார்ப்பாய். குந்தீநந்தன! காலசைலமென்கிற மலையையும் நீ தாண்டிவிட்டாய். அரசே! மாணிபதரனென்கிற யக்ஷனும் யக்ஷர்களுக்கு அரசனான குபேரனும் சீக்கிரம் செல்லுகிறவர்களான எண்பத்தெண்ணூயிரம் கந்தர்வர்களும் அவ்வளவு கிம்புரு

ஷர்களும் (அவர்களுக்கு) நான்குமடங்கான யக்ஷர்களும் இருக்கிற ஸ்வேதகிரியையும் மந்தரபர்வததையும் அடைவோம். புருஷ ஸரேஷ்டனே! அவர்கள் பலவித உருவமும் வடிவமுமுள்ளவர்களாகவும் பலவித ஆபுதங்களுள்ளவர்களாகவும் யக்ஷராஜனான மாணிபத்திரனை உபாலிககிரர்கள். இங்கே அவர்களுக்குச் செல்வப் பெருக்கு அதிகம். அவர்கள் வேகத்தில் காற்றுக்கு ஒப்பானவர்கள். ஐயா! தேவராஜனையும் தன ஸ்தானத்திலிருந்து நிச்சயமாக நழுவுசெய்யக் கூடியவர்களும் பலசாலிகளுமான அவர்களால் காக்கப்பட்டவையும் ராக்ஷஸர்களால் காக்கப்பட்டவையுமான மலைகள் அடைதற்கரியவை. பார்த்த! நீ நிகரற்ற ஸமாதியைச் செய்வாயாக. பயங்கரர்களான குபேரனுடைய வேறு மந்திரிகளும் (அவனுக்கு) மித்ரர்களான ராக்ஷஸர்களும் இருக்கிறார்கள். சூந்தியின் புதல்வனே! அவர்களோடு ஸந்திக்கப்போகிறோம். எதிர்ப்பதில முயற்சியுள்ளவனாக இரு. அரசனே! பார்த்த! தேவர்கள் வந்துகூடுவதும் மிகப் பெரிய இலந்தை மரமிருப்பதுமன கைலாஸ மலை அறுநூறு யோஜனை உயர்ந்திருக்கிறது. சூந்திரந்தன! குபேரனுடைய மாளிகையின் ஸமீபத்தில் கணக்கிட முடியாத யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கின்னர்களும் நாகர்களும் ஸுபர்ணர்களும் கந்தர்வர்களும் வஸிக்கின்றனர். பார்த்த! வேந்தே! இப்பொழுது என்னாலும் பீமஸேனனுடைய பலததாலும் காக்கப்படுகின்றவனாக நீ தவத்துடனும் இரத்திரிய அடக்கத்துடனும் அந்த இடங்களில் செல்வாயாக. வருணராஜனும் போர்வேல்பவனான யமனும் கங்கையும் யமுனையும் பர்வதங்களும் அஸ்வினீதேவர்களும் மருத்துக்களும் நதிகளும் தடாகங்களும் உனக்கு மங்களத்தைக் கொடுக்கக்கூடவர். பேராற்றலுள்ளவனே! தேவர்களிடமிருந்தும் அஸுரர்களிடமிருந்தும் வஸுக்களிடமிருந்தும் உனக்கு மங்கள முண்டாகுக' என்றார். அந்த லோமசர், கங்கா நதியைநோக்கி, 'கங்கா தேவியே! இந்திரனுடையதான பொன்மலையினின்று உன்னுடைய சப்தத்தைக் கேட்கிறேன். நல்லபாக்கிய முள்ளவனே! அஜமீடவம் சத்தில்பிறந்த எல்லாருள்ளும் சிறந்தவனான இந்த அரசனை மலைகளிடமிருந்து காப்பாற்றுவாயாக. பர்வத புத்திரியே! இந்த மலைகளில் பிரவேசிக்க விருடபுகிற இந்த அரசனுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுப்பாயாக. எல்லா நதிகளுள்ளும் தலைமைவாய்ந்தவனே! ஸகோதரர்களுடனிருக்கும் யுகிஷ்டிரனுக்கு இந்த இடத்தில் மங்களத்தைக் கொடுப்பாயாக' என்று இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, யுகிஷ்டிரரை, 'ஜாக்ரதையுள்ளவனாக இரு' என்று கட்டினையிட்டார். யுகிஷ்ட

டிசர், 'லோமசருடைய இந்த மனக்குழப்பமானது இதற்கு முன்னில் லாததாக இருக்கிறது. எல்லோரும் தரோளபதியைப் பாதுகாத்து வாருங்கள். தவறலாகாது. ஏனெனில், இந்த இடமானது அடை தற்கரியதென்பது இவருடைய எண்ணம். ஆகையால், இந்த இடத்தில் சிறந்தவாக்கின் சுததியையும் மனத்தின் சுததியையும் தேக சுததியையும் கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு, யுதிஷ்டிரர், மிக்க வீர்யசாலியான பீமனைப்பார்த்தது, 'பீமனே! முயற்சியுள்ள வனாகி த்ரோளபதியைக் காப்பாற்று. அப்பா! திரோளபதியானவள், ஜன ஸஞ்சாரமில்லாத இந்த மலைப்ரதேசத்திலும், அர்ஜுனனும் ஸமீபத்தில் இலலாமலிருக்கையிலும், பயங்கள் உண்டாகும் தருணங்களிலும் உன்னையே ரக்ஷகனாக அடைகிறாள்' என்று சொன்னார். பிறகு, மஹாதமாவான அநதத தர்மராஜா, நகுல ஸகதேவர்களிடம்வந்து உச்சிமுகர்ந்து சரீரத்தைத் தடவிககொடுத்தது அவாகளைப்பார்த்தது, 'பயப்படாதீர்கள்; அஜாக்ரதையினறி வாருங்கள்' என்று கண்ணீரால் விளங்காத குரலுடன் சொன்னார்.

நாற்றநாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்கீச்சி.)

(நடந்து செல்லமுடியாத இடத்தில் த்ரோளபதி முதலியவர்களை யுதிஷ்டிரர் தடுத்ததும், பீமன் அவர்களைத் தான் தூக்கிச் செல்வதாக ஒப்புக்கொண்டதும், வழியில் அவர்கள் தம்மை உபசரித்த ஸுபாதவினிடம் தம் பரிஜனங்களை வைத்துவிட்டு அர்ஜுனனைப் பாரீகீதம் விருப்பத்தால் கந்தமாதன பரிவதத்தைக் குறித்துச் சென்றதும்.)

யுதிஷ்டிரர், 'பீமா! பலமுள்ளவைகளான பிராணிகளும் ராக்ஷஸகணங்களும் அங்கே மறைந்திருக்கின்றன. அக்னியுடனும் தவத்துடனும் அங்கே செல்லுதல் கூடும். குந்தீ நந்தன! பலத்தை அடுத்துப் பசிதாகங்களைப் போக்கிக்கொள். வருகோதர! பிறகு, பலததையும் ஸாமர்ததியத்தையும் அடை. கைலாஸ பர்வதததைக்குறித்தது ரிஷி சொலலியதை நீ கேட்டிருக்கிறாய்.

குந்திரநதன்! தரௌபதியானவள் எவ்வாறு செல்லுவாளென்பதைப் புத்தியினால் நன்றாக ஆலோசித்துப்பார். பிரபுவே! விசாலமான கண்களுள்ளவனே! பீமா! இல்லாவிடில், ஸஹதேவனோடும் தெளம்யரோடும் ஸூதர்களோடும் சமையற்காரர்களோடும் எல்லாப் பரிசாரகர்களோடும் தேர்களோடும் குதிரைகளோடும் வழியில் கிலேசததைப் பொறுக்காத திறமையில்லாத எல்லாப் பிராம்மணர்களோடுங்கூட நீ திரும்பிவிடு. நானும் நகுலனும் மிக்க தவமுள்ள லோமசருமாகிய நாங்கள் மூவரும் லகுவான ஆகாரமுள்ள வர்களாகவும் விரத நியமமுள்ளவர்களாகவும் செல்வோம். நீ என்வரவை எதிர்பார்த்து ஜாகரதைபுள்ளவனாகி தரௌபதியைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு நான் வருகிறவரையில் இந்தக் கங்காதவாரத்தில் வலிக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார். பீமன், 'பாரதரே! ராஜபுத்திரியும் ஸ்ரமததால் களைதவளும் துக்கத்தால் துன்பமுற்றவளும் கல்யாணியுமான தரௌபதியானவள் அர்ஜுனனைப் பார்க்க விருப்பத்தினால் செல்லவே செலவாள். ஆலஸ்ய மில்லாதவனும் அதிகமான மனவலிமைபுள்ளவனும புத்தங்களில் புறங்காட்டி ஓடாதவனுமான அந்த அர்ஜுனன் ஒருவனைப் பாராமலிருப்பதிலேயே உமக்குக் கடுமையான மனவருத்தம் இருக்கிறது. பாரதரே! ஸஹதேவனையும் என்னையும் த்ரௌபதியையும் பாராமலிருப்பதில் உமக்கு மனவருத்தம் உண்டாகுமென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? பிராம்மணர்களும் நம்முடைய எல்லாப் பரிசாரகர்களும் ஸூதர்களும் சமையற்காரர்களும் மறறும் கூடவரவேண்டாமென்று நீர் நினைக்கிறவனும் ஆகிய எல்லாரும் இஷ்டப்படி திரும்பக்கடவா. ராக்ஷஸர்கள் பரவியிருக்கிற இந்த மலையிலும் ப்ரவேசிக்கமுடியாத காடுகளிலும் உம்மைவிட்டுப் பிரிவதற்கு ஒருபொழுதும் நான் விரும்பவில்லை. புருஷஸ்ரேஷ்டரே! மஹா பாக்யமுள்ளவளும் பதிவ்ரதையுமான இந்தப் பாஞ்சாலியும் உம்மைவிட்டுத் திரும்புவதற்கு விரும்ப மாட்டாள். அப்படியே, எப்பொழுதும் உம்மை அனுஸரித்திருக்கிற இந்த ஸஹதேவனும் ஒருகாலும் திரும்பான். நான் இவனுடைய எண்ணத்தை அறிந்திருக்கிறேன். மஹாராஜரே! மேலும், இந்த இடத்தில ஸவ்யஸாசியைப் பார்ப்பதில் எல்லாரும் மிக்க ஆவலுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். ஆகையால், எல்லாரும் சேர்ந்தே செல்வோம். அரசரே! அனைக குகைகளுள்ள இந்த மலையானது ரதங்களால் செல்வதற்குக் கூடாததாயிருந்தால்

கால்களாலேயே செல்வோம். நீர் மன வருத்தமடையவேண்டாம். அரசரே! பாஞ்சாலி நடந்துசெல்ல முடியாத இடங்களிலெல்லாம் அவளை நான் தூக்கிக்கொண்டு செல்வேனென்ற எண்ணம் எனக்கு இருக்கிறது. நீர் கவலையற்றவராக இரும். அப்படியே, மெல்லிய தன்மையுள்ள வீரர்களான மாத்ரீகுமாரர்களிருவரையும் அவர்கள் நடக்கமுடியாத செல்லுதற்கரிய இடங்களில் நான் தாண்டச செய்வேன்' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'பீம! இவ்வண்ணம் பேசுகிற உனக்குப் பலமானது மேல்மேல் வளர்வதாகுக. வெகு தூரமுள்ள வழியில் பாஞ்சாலியையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் தூக்கிச் செல்ல விரும்புகிறாயென்னும் இது வேறு மனிதனிடத்தில் இல்லை. உனக்கு மங்களம். நீ திரௌபதியையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் தூக்கிச்செல்ல விருப்பமுள்ளவனாக இருத்தலால் உனக்குப் பலமும் யசஸும் தர்மமும் கீர்த்தியும் பெருகுவன வாக. புஜபலமிககவனே! உனக்கு ஸ்ரமம் உண்டாகவேண்டாம். உனக்கு அவமானமும் உண்டாகவேண்டாம்' என்று கூறினார்.

பிறகு, மனத்தை மகிழ்விப்பவளான பாஞ்சாலியானவள், சிரித்துக் கொண்டு தர்மராஜரைப்பார்த்தது, 'பாரதரே! நான் நடப்பேன். என்னைப்பற்றி மனவருத்தம் பாராட்டவேண்டாம்' என்கிற வாக்கியத்தை உரைத்தாள். லோமசர், 'குந்திநந்தன! கந்த மாதன பர்வதமானது தவத்தினாலே அடையக் கூடியது. நாமெல்லாரும் தவத்தோடு சேருவோம். அரசனே! குந்தியின் புதல்வனே! நகுலனும் ஸஹதேவனும் பீமஸேனனும் நானும் நீயும் ஆர்ஜுனனைப் பார்ப்போமா?' என்று சொன்னார். அரசரே! இவ்வாறு பேசுகின்றவர்களான அவர்கள், இமயமலையில் பெரியதும் மிகுதியான யானைகளும் குதிரைகளுமுள்ளதும் கிரா தர்களாலும் தங்கணர்களாலும் சூழப்பட்டதும் பல வேடர்களால் நிரம்பியதும் தேவர்களால் அடையப்பட்டதும் அனேக அற்புதங்கள் நிறைந்திருப்பதுமான ஸுபாகுவின் தேசத்தை மகிழ்ச்சியுடன் கண்டார்கள். குளிந்தர்களுக்கு அரசனான ஸுபாகுவும், தன் தேசத்தின் எல்லையில் அந்தப் பாண்டவர்களைக் கண்டு அன்பை முன்னிட்டுப் பூஜித்து வரவேற்றான். அந்தப் பாண்டவர்களனைவருமே அவனால் பூஜிக்கப்பட்டு அங்கே ஸுகமாக வஸித்தார்கள். சூரியன் நன்கு பிரகாசித்தவுடன், அவர்கள் இமயமலையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். அரசரே! மஹாரதர்களும் மகா வீர்யமுள்ளவர்களான கௌரவ நந்தனர்கள், இங்கிரஸேனன்

முதலிய வேலைக்காரர்களையும் அப்படியே சமையற்காரர்களையும் தரௌபதியினுடைய ஆடை ஆபரணங்களெல்லாவற்றையும் குளிர் தாகிபனா அரசனிடம் அடைக்கலமாக வைத்துவிட்டுக் கால்களாலேயே சென்றார்கள். அந்தப் பாண்டவர்கள் அனைவரும் திரௌபதியுடன் கூட மிக்க மனக்களிப்புளளவர்களாகவும் தனஞ்சயனைப் பாக்க எண்ணங்கொண்டவர்களாகவும் அந்த இடத்திலிருந்து மெள்ள மெள்ள நடந்து சென்றார்கள்.

நூற்று நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்தராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தனஞ்சயனைப் பாராமையால் வருந்திய யுதிஷ்டிரர், பீமன் முதலியோரிடம் அர்ஜுனனைப் புகழ்ந்துகொண்டே அவனைக் காண்பதற்காகக் கந்தமாதன மலையிலே ஏற நிச்சயித்தது.)

யுதிஷ்டிரர், 'பீமஸேன! 1 இரட்டையரே! பாஞ்சாவி! கானகத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களான நம்மைப் பாருங்கள். நாம் வலிமை குன்றினவர்களாகவும் துன்பத்தை அடைவிக் கப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கிறோமென்று ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம். தனஞ்சயனைப்பார்க்கும் விருப்பத்தினால் செல்லுதற்கரிய இடத்திலும் செல்லுகிறோம். ஆதலால், முன் செய்த வினைக்கு அழிவு இல்லையென்று நனகு அறிந்துகொள்ளுங்கள். வீரனான தனஞ்சயனை அருகில் காணாமலிருப்பது, பஞ்சக் குவியலை நெருப்பு எரிப்பதுபோல, என் அங்கங்களை எரிக்கிறது. வீரனே! அவனைக் காணாமையால் எரிக்கப்பட்டவனும் தம்பிமாருடனிருப்பவனும் வனத்தை அடைந்தவனுமான எனனைத் திரௌபதியின் (கூந்தலைப்பற்றி இழுத்ததான) அந்த அவமானமும் எப்பொழுதும் எரிக்கிறது. விருகோதரனே! நகுலனுக்கு முந்திப் பிறந்தவனும் அளவிறந்த செளர்யமுள்ளவனும் (பகைவர்களால்) ஜயிக்க முடியாதவனும் உக்கிரமான வில்லையுடையவனுமான பார்த்தனை நான் காணவில்லை. அதனால், தவிக்கிறேன். நான் அவனைப் பார்க்கும் விருப்பத்தாலே உங்களுடன் தீர்த்தங்களிலும் அழகிய காடுகளிலும் தடாகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறேன். விருகோதர! வீரனும் ஸத்யஸநதனும் தனஞ்சயனுமான பீபத்ஸுவை ஐந்து வருஷ

1 பொருந்தாமையால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

காலமாக நான் பாராமையால் தவிக்கிறேன். விருகோதர! கருமை நிறமுள்ளவனும் ஸிம்மம்போன்ற கம்பீர நடையுள்ளவனும் நீண்ட கைகளுள்ளவனுமான அந்த 1 அர்ஜுனனை நான் காணாமையால் தவிக்கிறேன். குருஸரேஷ்டனே! அஸ்திரங்களை நன்கு கற்றறிந்தவனும் ஸமர்த்தனும் யுத்தத்தில் விற்பிடித்தவர்களுள் நிகரற்றவனுமான அர்ஜுனனை நான் காணவில்லை. அதனால், தவிக்கிறேன். தோஷமற்றவனே! பகைவர்களுடைய ஸங்கங்களில் கோபங்கொண்ட யமன்போல ஸஞ்சரிப்பவனும் மதப் பெருக்குள்ள யானைபோன்றவனும் சிங்கம்போன்ற தோள்களை யுடையவனுமான தனஞ்சயனைக் காணவில்லை. பீம! வீர்யத்தாலும் பலத்தாலும் இந்திரனுக்குக் குறையாதவனும் நகுல சகதேவர்களுக்கு முந்திப்பிறந்தவனும் வெண்மையான குதிரைகளுள்ளவனும் அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவனும் யுத்தத்தில் நாராயணருக்கு ஒப்பானவனும் ஸத்யஸந்தனும் உறுதியான விரதமுள்ளவனுமான அந்த அர்ஜுனனைப் பாராமலிருக்கிற எனனுள்ளதிற்கு ஆறுதலே இல்லை. விருகோதர! நான், அதிகமான துக்கத்தால் கவரப்பட்டு, உக்கிரமான வில்லுள்ளவனும் பகைவர்களால் ஜயிக்க முடியாதவனுமான அர்ஜுனனை இரவும்பகலும் நினைக்கிறேன்; அதனால், தவிக்கிறேன். மிக்க அற்பனால் அவமதிக்கப்பட்டாலும் எப்பொழுதும் பொறுக்குந் தன்மையுள்ளவனும் நேர்வழியை அடைந்தவனுக்கும் பயந்தவனுக்கும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறவனுமான அர்ஜுனன், கபடமாகத் தொடங்கிக் கபடத்தால் கொல்லக் கருதினவன் வஜ்ரபாணியான இந்திரனேயானாலும் அவனுக்கும் கொடிய விஷத்திற்கு ஸமானாக இருப்பான். பகைவனேயானாலும் சரணமடைந்தவன் திறத்தில் அவன் மன இரக்கமுள்ளவன்; பிரதாபசாலி; அபயம் கொடுப்பவன்; போர்க்களத்தைப் பார்க்க வழங்காதபடி செய்வவன்; பெரியமனமுள்ளவன்; வலிமைமிக்கவன்; நம்மனைவருக்கும் ஆதாரமாக இருப்பவன். யுத்தத்தில் பகைவரை நொறுக்குகிறவன்; சிறந்த பொருள்களையெல்லாம் கொண்டுவருகிறவன்; நம் மெல்லோருக்கும் ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன். பாண்டவ! வீர! துரியோதனன் கவர்த்துகொண்ட ஏராளமான பலஜாதி திவ்ய ரத்னங்கள் எவனுடைய வீர்யத்தினால் எனக்கு முற்காலத்தில் இருந்தனவோ எவனுடைய கைவன்மையால் எல்லா ரத்தினங்களாலும் மிழைக்கப் பெற்றதும் மூவுலகங்களிலும் பிரசித்திபெற்ற

1 ' குடாகேசம் ' என்பது மூலம்.

துமான ஸபையானது முன்பு எனக்கு இருந்ததோ, வீர்யத்தில் வாஸுதேவருக்கு ஸமானனும் புத்தததில் கார்த்தவீர்யனுக்கு நிகரானவனும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் புத்தததில் அளவுகடந்த வீர்யமுள்ளவனுமான அந்தப்பல்குனனை நான காணவில்லை. சீம! பகைவரைக் கொல்பவனான அவன், தன் வீரயத்தினால், மிக்கவீர்யமுள்ள பலராமரையும் (பகைவரால்) ஜயிக்கப்படாத உன்னையும் வாஸுதேவரையும் அனுசரித்தவன். மிக்கதோள்வலிமையுள்ளவனே! வீரனே! எவனுக்குத்தோள்வன்மையிலும் பெருமையிலும் புரந்தரன் ஸமானனே, வேகத்தில் வாயு ஒப்பானவனே, முகத்தில் சந்திரன் ஒப்பானவனே, கோபத்தில் பழமையான யமன் ஒப்பானவனே அந்த நரசூரேஷ்டனைப் பார்க்கவிருப்பமுள்ள அப்படிப்பட்ட நாமனைவரும் கந்தமாதன மலையில் செல்வோம் எங்கே விசாலமான பதரீ என்கிற நரநாராயணர்களின் ஆஸ்ரமமிருக்கிறதோ இயக்கர்களால் எப்போதும் வஸிக்கப்பட்ட அந்தச சிறந்தமலையைப் பார்ப்போம். நாம் பெரியதவத்தைச் செய்கின்றவர்களாகி அரக்கர்களால் நாற்புறங்களிலும் அடையப்பட்டதும் மகிழ்ந்திரியதுமான சூபேரனுடைய தாமரை ஓடைக்குக் கால்களாலேயே நடந்துசெல்வோம். விருகோதரனே! பராத! தவம் புரியாதவனாலும் குரூரனாலும் உலோபியாலும் மனவடகமில்லாதவனாலும் அந்த இடம் அடையமுடியாதது. சீம! நாமெல்லாரும் ஆயுதங்களுள்ளவர்களாகவும் கத்திகளைக் கட்டிக்கொண்டவர்களாகவும் பெரிய வீரதமுள்ள பிராம்மணர்களுடன்கூட அர்ஜுனனுடைய ஸ்தானத்தைக் காண்பதில் விருப்பமுள்ளவர்களாக அங்கே செல்வோம். குந்தீபுத்ர! நியமமில்லாதவன் ஈக்களையும் காட்டிக்களையும் கொசுகளையும் சிங்கங்களையும் புலிகளையும் பாம்புகளையும் அடைகிறான். நியமமுள்ளவன் அவைகளைக் காண்கிறதில்லை அப்படிப்பட்ட நாம் மனத்தை அடக்கினவர்களாகவும் மிதமான ஆகாரமுள்ளவர்களாகவும் தனஞ்சயனைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவர்களாகக் கந்தமாதன பர்வதததில் பிரவேசிப்போம் ' என்று கூறினார்.

நூற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த த யா த் ரா ய ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் மந்தரகிரிக்குச் சென்று ஆகாச கங்கையை அடைந்ததும், நாகாலாரனுடைய எலும்புகளின் துவியலைக் கண்டதும், விஷ்ணு நாகாலாரனைக்கொன்றதையும் பாரதீதால் முழுகிப்போன பூமியை அவர் வராகவடிவமேடுத்து மேலே தூக்கியதையும் லோமசர் சொல்லியதும்.)

லோமசர், 'பார்ப்பவர்களே! (மந்தரத்தைத் தவிர) மற்ற மலைகளும் பட்டணங்களும் காடுகளும் நதிகளும் அழகிய தீர்த்தங்களும் ஆகிய எல்லாம் பார்க்கப்பட்டன கைகளால் தீர்த்தமும் தொடரப்பட்டது. இந்த வழியானது தேவஸம்பந்தம்பெற்ற மந்தர பர்வதத்துக்குப் போகிறது. பாண்டவர்களே! நீங்கள் எல்லாரும் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தினவர்களும் பயமற்றவர்களுமாகவேண்டும். தேவர்களுடைய வாஸஸ்தானமும் நற்கருமங்களைச் செய்த தேவரிஷிகளுடைய இருப்பிடமுமான இந்தமலை உங்களுக்கு அடையத்தக்கதாகும். ஐயனே! அரசனே! மங்களகரமான ஜலமுள்ளதும் புண்யமானதும் பதரியிலிருந்து உற்பத்தியாவதும் தேவர்கள் ரிஷிகள் ஆகிய இவர்களின் கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதுமான மகாநதியானது இதோ செல்லுகிறது. இந்த நதியானது ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மகாத்மாக்களான வாலகிலியர்களாலும் மகாத்மாக்களான கந்தர்வர்களாலும் எப்பொழுதும் அர்ச்சிக்கவும் அடையவும் பட்டது. இந்த இடத்தில் ஸாமகர்களான மரீசியும் புலஹரும் ப்ருகுவும் அப்படியே அங்கிரஸும் ஸாமவேதத்தை இனிய குரலுடன் கானம்பண்ணுகிறார்கள். தேவர்களுள் ஸ்ரேஷ்டனை இந்திரன் தேவகணங்களுடன் தினந்தோறும் செய்வதான ஜபத்தைச் செய்கிறான். ஸாத்யர்களும் அஸ்வினீ தேவர்களும் அப்பொழுது அவனுக்குப் பணி செய்கிறார்கள். ஸூர்யனும் சந்திரனும் க்ரஹங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் பகல் இரவு பாகுபாட்டினால் இந்த நதியை அனுஸரித்துச் செல்லுகின்றன. மகாபாக்கியமுள்ளவனே! எந்த வ்ருஷபத்வஜரால் உலகத்திற்கு நிலை ஏற்படுமோ அவர் கங்காத்வாரத்தில் இதன் ஜலத்தை முடியில் தாங்கினார். ஐயா! பகவதியும் தேவியுமான இந்த நதியை நீங்

கள் எல்லோருமே மனத்தையடக்கினவர்களாகி அடைந்து வணங்கக் கடவீர்' என்று சொன்னார். மகாதமாவான அந்த லோமசருடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அந்தப்பாண்டவர்கள் ஆகாச கங்கையை மிக்க அடக்கத்துடன் நமஸ்கரித்தார்கள். தர்மத்தைச் செய்பவர்களான அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும் (கங்கையை) வந்தனம் செய்து மகிழ்ச்சி மிக்கவர்களாகி எல்லாரிஷிகணங்களுடனும் மறுபடியும் சென்றார்கள்.

பிறகு, நாய்ரேஷ்டர்களான அவர்கள், தூரத்தில் பிரகாசிக்கின்றதும் வெண்ணிற முள்ளதும் மேருமலை போன்றதும் எல்லாத் திசைகளிலும் சிதறிக் கிடப்பதுமான (எலும்புகளின் குவியலைக்) கண்டார்கள். வாக்கியங்களை அறிந்தவரான அந்த லோமசரோ, அந்தப்பாண்டவர்கள் அதைப்பற்றி வினவ எண்ணமுள்ளவர்களாயிருப்பதை அறிந்து, ' பாண்டு நந்தனர்களே! கேளுங்கள். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! சிதறி இருப்பவையும் நல்ல ஒளியுள்ளவையும், கைலாச சிகரம் போன்றவையும் மலை போன்றவையுமாக இதோ நீ காணும் இவைகள், பெரிய சரீரமுள்ளவனான நாகாஸுரனுடைய எலும்புகள். இவை மலையிலுள்ள கல்தரையை அடைந்து மலைபோல விளங்குகின்றன. புராதனரும் தேவரும் பரமாத்மாவும் தேவராஜனுக்கு நன்மையை விரும்புகின்றவருமான அந்த விஷ்ணுவால் நாகாஸுரன் நாசம்செய்யப்பட்டான். மிக்கமனவலிமைபுள்ளவனான நாகன் பதினாயிரம் வர்ஷம் தவம் புரிந்து தவம் வேதாத்தியயனம் இவற்றின் வலிமையினால் இந்திரனுடைய ஸ்தானத்தை வேண்டினான். அந்த அஸுரன் பெரிதான தபோபலத்தாலும் கைகளுடைய வேக பலத்தாலும் ஒருவராலும் அவமதிக்கப்படாதவனாக இருந்துகொண்டு எப்பொழுதுமே(எல்லாரையும்) அவமதித்துவந்தான். தோஷமற்றவனே! அந்த இந்திரனோ, அவனுடைய பலத்தையும் (அவன்) தர்மவிஷயத்தில் விரதங்களைச் செய்தவனாயிருத்தலையும் அறிந்து, அப்பொழுது பயத்தினால் கவரப்பட்டவனும் மனவருத்தம் மிக்கவனுமானான். அவன், தேவரும் அழிவற்றவருமான விஷ்ணுவை மனத்தினால் நன்கு கியானித்தான். எவ்விடத்திலும் நிறைந்திருப்பவரும் பிரபுவும் இணைபிரியாத லக்ஷ்மியையுடையவருமான விஷ்ணுவும் நேரில் வந்து நின்று பிரகாசித்தார். ரிஷிகளும் தேவர்களும் ஆகிய அனைவரும் அவரைத் துதிசெய்தார்கள். ஜ்வலிக்கிற காந்தியையுடைய அக்னி பகவான், அவரைப்பார்த்து, அவருடைய தேஜஸுகளால் அடக்கப்பட்டுத் தன் தேஜஸை இழந்தவனானான். வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த

வனான இந்திரன் வரன்களைக் கொடுப்பவரும் தேவரும் தேவகணங் களுக்கு ஈசுவரருமான அந்தவிஷ்ணுவைப் பார்த்துக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டவனும் மிகவணங்கினவனுமாகித் தண்டனிட்டு யாரிடமிருந்து தனக்குப் பயமுண்டாகிறதென்பதை உள்ளபடி உரைத்தான். விஷ்ணு, 'இந்திர! அஸுர ராஜனான நரகனிடத்தி னின்று உனக்கு உண்டான பயத்தை நான் அறிவேன். அவன் தவத்தினால் ஸித்தித்த நல்வினையால் இந்திரனுடைய ஸதானத்தைப் பிரார்த்திக்கிறான். தேவேந்திர! அப்படிப்பட்ட நான், அவன் தவத் தினால் ஸித்தியடைந்தவனாக இருந்தாலும் உன்னிடத்திலுள்ள ப்ரீ தியினால் (அவனுடைய) தேகத்தினின்று உயிரை நிச்சயமாகப் பிரித்துவிடுகிறேன். ஒரு முகூர்த்தகாலம் எதிர்பார்த்திரு' என்று கூறினார். மிகக தேஜஸ்வியான விஷ்ணுவானவா கையினால் (கன் னத்தி லறைந்து) அவனுயிரை வாங்கினார். பிறகு, அவன் அடிக்கப் பட்ட சிறந்த மலைபோலப் பூமியில் விழுந்தான். மாயையினால் கொல் லப்பட்ட அவனுடைய எலும்புக்குவியல் இது. இதோ விஷ்ணுவி னுடைய இரண்டாவதான வேறு ஒருசெய்கை விளங்குகிறது. பூமி முழுமையும் பாதாளத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டுக் காணாமற்போயிற்று. ஒற்றைக் கொம்புள்ள வராக வடிவங்கொண்ட அந்த விஷ்ணுவால் மீண்டும் மேலே தூக்கிக்கொண்டுவரப்பட்டது' என்னும் வசனத் தைச் சொல்லினார்.

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! இந்தக் கதையை உள்ளபடி விஸ்தார மாகச் சொல்லக்கடவீர் பிராமணரே! அப்பொழுது பாதாளத் தில் அமிழ்ந்து காணாமல்போன பூமியானது, தேவநாதரான அவ ரால் எவ்வாறு தூய்யோஜனைதூரம் மீண்டும் மேலே தூக்கிக் கொண்டுவரப்பட்டது? சராசரங்களைத் தாங்குகின்றதும் அசை வற்றிருப்பதும் மங்கள ஸ்வரூபமுள்ளதும் விளங்குவதும் மிக்க மகிமையுள்ளதும் எல்லாஸலயங்களையும் வளரச் செய்கின்றதுமான பூமியானது யாருடைய மகிமைகாரணமாக எந்தவிதத்தால் தூய்யோஜனைதூரம் பாதாளத்தை அடைந்தது? எதனால் பரமாத்மாவி னுடைய அந்த வீர்யமுழுமையும் காண்பிக்கப்பட்டது? பிராம்ம ணேத்தமரே! இதெல்லாவற்றையும் உள்ளபடி முழுமையும் விஸ் தாரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன் நீர் அதற்கு இருப்பிடமன்றோ?' என்று சொன்னார். லோமசர், 'யுதிஷ்டிர! நீ இந்தக் கதையைச் (சொல்லுமபடி) என்னை வினவியாயாதலால் இஃதனைத்தையும் இப் பொழுது சொல்லுகிற என்னிடத்தினின்று மிச்சமின்றிக் கேட்கக்

கடவாய். ஐயா! முன்பு க்ருதயுகத்தில், பயங்கரமான ஒரு ஸமயத்தில், புராணரான ஆதிதேவர் (அஹிம்ஸை, ஸத்யம், அஸ்தேயம், பிரம்மசர்யம், அபரிக்ரஹம் என்கிற யோகாங்கமான) யமத்தை அனுஷ்டித்தார். தர்மத்தினின்று நமுவாதவனே! சிறந்த ஸித்தியை உடையவரான அந்தத் தேவதேவர் யோகாங்கமான யமத்தைச் செய்த அந்தக் காலத்தில், ஒரு பிராணியாவது மாணமடையவில்லை; ஆனால், முன்போலவே பிறந்துகொண்டிருந்தது. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பகைவர்களைவாட்டுபவனே! பறவைகளின் கூட்டங்களும் பசுக்களும்¹ கோக்களும் ஆடுகளும் குதிரைகளும் மாம்ஸாசிகளான மிருகங்களும் மனிதர்களும் ஆகிய அவையெல்லாம் ஆயிரமாயிரமாகவும் பதியிராம பதியிரமாகவும் நீர்ப் (பெருக்குப்) போல விருத்தியடைந்தன. ஐயா! மிக்ககுழப்பமானது அச்சந்தருவதுமான இந்த ஸமயத்தில், அதிகபாரத்தால் பூமியானது னூறுயோஜன தூரமகீழே அமிழ்ந்து போய்விட்டது. எல்லா அங்கங்களுந் துன்புறுத்தப்பட்டவளும் பாரத்தால் அறிவு கவரப்பட்டவளுமான அந்தப் பூமிதேவியானவள் சிறந்த தேவரான நாராயணரிடம் சென்று அவரைச் சரணமடைந்தாள்.

பூமி, 'பகவானே! தேவரீருடைய அருளாலன்றோ நெடுங்காலமாக இங்கு இருக்கக்கூடியவளானேன். (இப்பொழுது) பாரத்தால் நன்கு ஆக்ரமிக்கப்பட்டவளாகிறேன். நிற்பதற்குக் கூட வில்லை. பகவானே! என்னுடைய இந்தப் பாரத்தைப் போக்குவதற்குத் தேவரீர் தகுதியுள்ளவராக இருக்கிறீர். தேவரே! நான் உம்மைச் சரணமடைந்தவளாகிறேன். விடுவே! எனக்கு அனுக்கிரஹம் செய்யும்' என்று பிரார்த்தித்தாள். அழிவற்றவரும் ப்ரபுஷமான பகவான், அவளுடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டு, 'பூமியே! பாரத்தால் துன்பமடைந்தவளே! தனங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவளே! நீ பயப்படவேண்டாம். நீ பாரம் குறைந்தவளாகும்படி நான் இதோ செய்கிறேன்' என்று கேட்பதற்கினிய அக்ஷரங்களுடன் உச்சரிக்கப்பட்ட வசனத்தைச் சந்தோஷத்தோடு சொல்லினார். அவர், மலைகளைக் குண்டலங்களாக அணிந்த அந்தப் பூமிதேவியை அனுப்பிவிட்டு, பிறகு, ஒற்றைக்கொம்புள்ளதும் அதிக காந்தியுள்ளதுமான வராஹமாகத் தோன்றினார்; சிவந்த இருகண்களாலும் பயத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டும் காந்தியினால்

¹ இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

புகையை ஜ்வலிக்கச் செய்துகொண்டும் அந்த இடத்தில் வளர்ந்தார். வீரனே! வேதஸவருபியான ¹ அவர் பிரகாசிக்கின்ற ஒற்றைக் கொம்பினால் பூமியை எடுத்தது நூறுயோஜனதூரம் மேலே தூக்கினார். அது தூக்கப்படும் தருணத்தில், அதிகக் கலக்கம் உண்டாயிற்று. தேவர்களும் தலததைப் பொருளாகக் கொண்ட ரிஷிகளும் ஆகிய அனைவரும் நன்கு கலக்கமடைந்தார்கள். ஸவர்க்கம், அந்தரிக்ஷம், பூமி ஆகிய எல்லாம், 'ஆ! ஆ!' என்னும் ஒலியுள்ளனவாயின. தேவனோ மனிதனோ ஒருவனாவது நல்ல நிலைமையை அடைந்திருக்கவில்லை. பிறகு, ரிஷிகளாகியவர்களுடன் கூடின பெரும்பாலான தேவர்கள், வீற்றிருக்கின்றவரும் காந்தியினால் ஜ்வலிக்கின்றவர்போன்றவருமான பிரமமதேவரிடம் சென்றனர். அப்பொழுது எல்லோரும், தேவே சரும் உலகங்களுக்கு லாக்ஷியாக இருப்பவருமான பிரமமதேவரை அணுகி கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு, 'உலகங்களெல்லாம் மிகக் கலக்கப்பட்டன. ஜங்கமங்களும் தாவரங்களும் துன்பத்தை அடைந்தன. தேவநாதரே! சமுத்திரங்களுக்கும்கலக்கம் தெரிகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்தப் பூமி முழுமையும் நூறுயோஜனதூரம் கீழே சென்று விட்டது. இதென்ன? யாருடைய பிரபாவத்தால் இந்த உலகமானது கலக்கமுற்றது? தேவரீர் எங்களுக்கு இதனை விரைவில் சொல்லக்கடவீர். இந்த ஸமயத்தில், நாங்களெல்லாரும் அறிவை இழந்தவர்களாக இருக்கிறோம்' என்று கூறினார்கள். பிரமமதேவர், 'ஓரிடத்திலும் ஒருபொழுதும் உங்களுக்கு அஸுரர்களிடமிருந்து பயம் இல்லை. தேவர்களே! எதற்காக இந்தக் கலக்கம் உண்டாகிறதென்பதைக் கேளுங்கள். எல்லா வஸ்துக்களையும்டைந்தவரும் இணைபிரியாத திருவுடனிருப்பவரும் அழிவில்லாத ரூபமுள்ளவரும் என்கும் நிலைபெற்றிருக்கிறவருமான இவருடைய பிரபாவத்தால் ஸவர்க்கத்திற்கு மிகக் குழப்பம் தெரிகிறது. நூறுயோஜனதூரம் ஆழ்ந்து சென்ற இந்தப் பூமி முழுமையும் பரமாத்மாவான அந்த விஷ்ணுவினால் மறுபடியும் உயர்த்துக்கப்பட்டது. அது தூக்கப்படும் தருணத்தில், இந்தக் கலக்கம் உண்டாயிற்று. (இதனை) இவ்வண்ணம் நீங்கள் அறிந்துகொள்ளுங்கள். உங்களுடைய ஸந்தேகத்தையும் விலக்கிக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னார். தேவர்கள், 'பகவானே! எந்த இடத்தில் அந்த மகா வராஹமானது ஸந்தோஷமுள்ளதாகப் பூமியை நன்கு மேலே தூக்கிய

¹ இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

தோ அந்த இடத்தைச் சொல்லும். அங்கு நாம் போவோம்' என்று வினவினார்கள். பிரம்மா, 'ஸந்தோஷம்; செல்லுங்கள். உங்களுக்கு மங்களம் நந்தனவனத்திலிருக்கிற நாராயணரைப் பாருங்கள். இதோ இந்த இடத்தில் சிறந்த காந்தியுடன்கூடின கருட பகவான் பிரகாசிக்கிரூர். உலகங்களைக் காப்பவரான பகவான் வராஹ வடிவத்தோடேயே பூமியை மேலே தூக்குகின்றவராகிக் காலாக்கினி போலப் பிரகாசிக்கிரூர். இவருடைய மார்பில் ஸ்ரீவதஸமென்கிற மதுவானது நன்கு வெளிப்படையாகப் பிரகாசிக்கிறது தேவர்களே! அனைவரும் இந்த மகாவராஹம் ஸ்ரம்விலலாம விருப்பதைப் பாருங்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு, தேவர்கள் பிதாமஹரை முன்னிட்டுக் கொண்டு மஹாத்மாவான வராஹ மூர்த்தியைப் பார்த்தும், (அவருடைய வசனத்தைக்) கேட்டும், அவரிடத்தினின்று விடைபெற்றுக்கொண்டும், வந்தபடியே சென்றார்கள்' என்று சொன்னார். ஜனமேஜயரே! பாண்டவர்களனைவரும் அந்தக் கதையைக்கேட்டு லோமசரால் காட்டப்பட்ட வழியினால் அதிக ஸந்தோஷ முள்ளவர்களாகி விரைவாகச் சென்றார்கள்.

நூற்றாநாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(கந்தமாதனத்தை நோக்கிப் பாண்டவர்கள் செல்லும்போழுது நடுவழியில் பெரு மழை பொழிந்ததும், அப்போழுது அவர்கள் மர முதலியவைகளில் ஒதுங்கியிருந்து மழை ஓய்ந்தவுடன் மறுபடியும் புறப்பட்டதும்.)

அரசரே! சூரர்களும் நாணேற்றப்பட்ட விற்களுள்ளவர்களும் அம்புகுத தூணிகளை யுடையவர்களும் அம்புகளுள்ளவர்களும் உடம்புத்தோலாற் செய்த விரலுறை கட்டிக்கொண்டவர்களும் கத்திகளை உடையவர்களும் அளவுகடந்த பராக்கிரமமுள்ளவர்களும் எல்லா வில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள் பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு பாஞ்சாலியுடன் கந்தமாதனத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். வீரர்களான பாண்டவர்கள், மனத்தைப் பரமாத்மாவினிடம்

வைத்துக் கீழங்குளையும் பழங்குளையும் புஜிப்பவர்களாகி, தடா கங்குளையும் நதிகுளையும் மலைகளையும் காடுகளையும் மலைபுச்சியில் ஆதிக நிழலுள்ள மாங்குளையும் எப்பொழுதும் பூததும் பழுதது மிருக்கிற (மாங்க) ஞுள்ளவையும் தேவர்கள் ரிஷிகள் இவர்களின் கூட்டங்களாலடையப்பட்டவையுமான இடங்களையும் கண்டார்கள். அவர்கள், பற்பலவிதமான அனேக மிருகக்கூட்டங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, பலவித வடிவமுள்ளவையும் கரடுமுரடாயிருந்தலால் செல்லுதற்கு அரியவையுமான இடங்களில் ஸஞ்சரித்தார்கள். மகாதமாக்களான அவர்கள், ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் தேவர்களுமுள்ளதும் கந்தர்வர்களுக்கும அபஸாஸுகளுக்கும பிரியமானதும் கின்னரர்களால் அடையப்பட்டதுமான மலையில் சென்றார்கள். பிரஜைகளுக்குப் பதியே! பிறகு, (பாண்டவ) வீரர்கள் கந்தமாதன பர்வதத்தில் செல்லும்போது, உக்கிரமான காற்றுடன் பெருமழை தோன்றியது. பிறகு, மிக்க சருகு களுடன் கிளம்பின பெரும் புழுதியானது, பூமியையும் ஆகாயத்தையும் தேவலோகத்தையும் விரைவில் மூடியது. ஆகாயமானது புழுதியினால் மூடப்பட்டபொழுது ஒன்றுமே அறியப்படவில்லை. ஆதலால், ஒருவரோடொருவர் பேசுவதற்கும் சக்தியற்றவர்களானார்கள். பாரதரே! பிறகு, கற்பொடிகளுடன் கூடின காற்றினால் இழுக்கப்படுகின்றவர்களாகவும் இருளால் கண்கள் மறைக்கப்பட்டவர்களாகவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கவுமில்லை. காற்றினால் முறிக் கப்பட்டு ஒய்வறறுக் கீழேவிழுகின்ற மாங்களும் மற்ற மாங்களுமாகிய இவற்றின் சப்தமானது பெரிதாகத் தோன்றியது. காற்றினால் மிக மயக்கப்பட்ட அவர்களனைவரும், 'ஆகாயம் கீழே விழு கிறதோ, அல்லது பூமி வெடிக்கிறதோ, அல்லது மலை வெடிக்கிறதோ' என்று நினைத்தார்கள். அவர்கள், காற்றுக்குப் பயந்து வழி ஓரத்திலிருக்கிற மாங்குளையும் புற்றுக்களையும் மேடு பள்ளங்களையும் கைகளால் தேடிப் பார்த்துக்கொண்டு ஆங்காங்குப் பதுங்கினார்கள். பிறகு, மகாபலசாலியான பீமஸேனன், வில்லைக் கையில் ஏந்தி, திரௌபதியைத் தேடி அழைத்துக்கொண்டு, ஒரு மாதத்தை அடைந்து நின்றான். தர்மராஜரும் தெளம்யரும் பெருங்காட்டில் பதுங்கி இருந்தார்கள். ஸஹதேவனோ, அக்னிஹோதகிர ஸாமக்ரிகளை எடுத்துக்கொண்டு, ஒரு மலையில் மறைந்திருந்தான். நகுலனும் மற்றப் பிராமணர்களும் தவத்தில் சிறந்தவரான லோமசரும் பயந்து அங்கங்கே மாங்களை அடைந்து பதுங்கி இருந்தார்

கள். காற்றுத் தணிந்து அநதப புழுதிபும் அடங்கியவுடன, மிகுதியான பெரிய நீர்த்தவலைகளுடன் மழை வந்துவிட்டது எறியப்படுகின்ற வஜராயுதங்களுடைய ஒலிபோல சடசட எனனும் ஒளி மிகுதியாகத் தோன்றியது. அதன்பிறகு, மேகங்களில் சஞ்சலமான ஒளிபுள்ள அப்படிப்பட்ட மீனனல்கள் ஸஞ்சரித்தன. பிறகு, அநத மலையில் வேகமான காற்றினால் வீசப்பட்ட ஆலங்கட்டி மழைகள் எல்லாப் பக்கங்களையும் மூடிக்கொண்டு எப்பொழுதும் விழுந்தன. அரசரே! அநத மலையில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் பொழியப்படுகிற ஜலங்கள், கலங்கினவையும் துரையுள்ளவையுமான நதிகளாயின. துரைகளாகிய தெப்பங்களால் நிரம்பிய மிகுதியான ஜலத்தைக் கொண்டு செல்லுகின்ற நதிகள், மரங்களைப் பறித்துக் கொண்டு பேரொலிபுள்ளவைகளாக ஓடின. பாரதரே! அநத ஒளி அடங்கிக் காற்றுத் தணிந்து தண்ணீரும் பள்ளங்களில் வடிந்து ஸூரியனும் உதிக்கவே, அவர்கள் எல்லாரும் மெள்ள வெளிப்படடு ஒன்றுகூடினார்கள். வீரர்களான பாண்டவர்கள் மீண்டுக்கந்தமாதன பர்வதத்தைக்குறித்துப் புறப்பட்டார்கள்

நூற்றாறுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த் த ய ர் த் ர ா ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(நடக்கமாட்டாமல் கீழேவீழ்ந்து மயக்கமடைந்த திரௌபதியைப் பாண்டவர்கள் களைதேள்வீத்ததும், யுதிஷ்டிரர் பாஞ்சாலி நடந்து செல்வதைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டதும், பீமன் தானுவது கதோக்கசனுவது பாஞ்சாலியைத் தூக்கீச் செல்லுவதாகச் சொல்லியதும்)

பிறகு, மகா பலசாலிகளான பாண்டவர்கள் 1 புறப்பட்டவுடன, கால்களால் வழி நடப்பதில் பழக்கமில்லாதவனான தரௌபதியானவள் (களைத்து) உட்காந்தாள். அநதக் காற்றினாலும் மழையினாலும் ஸரமமடைந்தவளும் துக்கத்தால் கவரப்பட்டவளும் மெனமை காரணமாக இரக்கப்படத்தக்கவளுமான பாஞ்சாலியானவள் மூர்ச்சை அடைந்தாள். கருமையான கண்களுள்ள அநதப

1 'கரோசமாதரம் பரயாதேஷு' எனபது வேறுபாடம்; 'ஒரு கரோசம் (=இரண்டு மைல்) சென்றவுடன்' எனபது அதன் பொருள்

பாஞ்சாலி, மயங்கதநால் நடுங்குகிறவனாக உருண்டவைகளுடைய சூத்திர வைகளுடைய இரு கைகளாலும் இரண்டு தொடைகளையும் பிடித்துக் கொண்டான்; யானையின் துக்கத்தை போன்றவைகளும் சோந்திருப்பவைகளுடைய இரண்டு தொடைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு மனமுமரம்போல நடுங்கிக்கொண்டு உடலே பூமியில் விழுந்தான். அழகியவரும் ஒடிக்கப்படுகின்ற கொடிபோலக் கீழே விழுகின்றவருமான அவளை விரயவானை நகுலன் விரைவாக ஓடிவந்து பிடித்துக்கொண்டான். நகுலன், 'அரசரே! கரிய கண்களை உடையவளான இந்தப் பாஞ்சாலராஜகுமாரியானவள்களைத் துப்ப பூமியில் விழுந்துவிட்டாள். பாரதரே! இவளைப் பாரும. துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவளும் மெல்ல நடப்பவளுமான இவள மிக்க துக்கத்தை அடைந்துவிட்டாள். மஹாராஜரே! சரமதநால் மெலிந்திருக்கின்ற அப்படிப்பட்ட இவளைத் 'தெறுவீராக' என்று சொன்னான். தர்மராஜரும் பிமனும் ஸ்ஹதேவனும் நகுலனுடைய வசனத்தால் மிக்க துக்கத்துடன் விரைவாக ஓடிவந்தார்கள். தர்மராமாவான் புதிஷ்டிரரோ, அவளமுகம் நிமமமாறி மெலிந்திருப்பதைக்கண்டு, (அவளை) மடியில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு மனவருத்தத்துடன் புலம்பலானார்.

புதிஷ்டிரர், 'பாதுகாக்கப்பட்ட மாளிகைகளில் நல்ல வீர்ப்புககளுள்ள படுகையில் படுத்ததுப பழகினவளும் ஸுகத்திறீகதக்கவளும் அழகுவாயந்தவளுமான பாஞ்சாலியானவள எவ்வண்ணம் தரையில் விழுந்து கிடக்கிறாள்! சிறந்த ஸுகானுபவத்திற்குத் தகுந்தவளான இவளுடைய மிருதுவான பாதங்களுடைய தாமரை மலர்போன்று ஒளிபுள்ள முகமும் எப்படி நான காரணமாக இப்பொழுது கருமையை அடைந்தன? நுதாட்டத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் புத்தியில்லாதவனும் மிருகங்களில் கூட்டங்களால் நிரம்பிய கானகத்தில் பாஞ்சாலியை அழைத்துக்கொண்டு திரிக்கின்றவனுமான என்னால் இதனை காரியம் செய்ப்பட்டது! 'கலயாணி! பாண்டவர்களைப் பாததாக்களாக அடைந்த ஸுகத்தை அடைவாய' என்று பிதாவான தருபதராஜனால் நீண்ட கண்களை உடைய (இவள்) கொடுக்கப்பட்டாள். இவள் அவுறையெல்லார அடையாமல் களைப்பினும் கோகததாலும் மெலிந்தவளாகப் பாவியான என்னுடைய செய்கைகளால் பூமியில் விழுந்து கிடக்கிறாள்' என்று புலம்பினார். தர்மராஜரான புதிஷ்டிரர் அவ்வண்ணம் அடிக்கடி புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் தெளமயா முகலிய எல்லாப் பிராமமனோக்கமாகளும் அந்த இடத்திற்கு

வந்தார்கள். அவர்கள் (தாமராஜரை) நவகு தேவறினர்கள்; ஆசிரியாதங்கராலும் கௌரவித்தார்கள்; அப்படியே, ராசுலங்களைக் கொல்லக்கூடிய மந்திரங்களைபும் ஜபித்தார்கள்; (சாதிக பெருஷ்டிக்) கிரிபைகளையும் செபதார்கள். அறிவீட சாதியினபொருட்டு நிகரற்ற ரீஷிகரால் மந்திரங்கள் ஓதப்படுமபொழுது, பாண்டவர்களால் குரிசகியுள்ள கைகளால் அடிககடி தொடப்படுகின்றவனும் ஜலத்துடன்சோந்த குரிந்த காற்றினால் வீசப்படுகின்றவனும் மாண பாஞ்சாலையானவள், ஸௌககியத்தை அடைந்து மௌ மௌப பிரஜைஞயை அடைந்தாள். பாததர்கள், பிரஜைஞயை அடைந்தவனும் இரக்கப்படத்தக்கவனும் எளிமைபுற்றவனும் மாண அந்தக் கிருஷ்ணையை எடுத்தது மாணதோற் படுககையில படுக்கசெய்து கையாற்றினார்கள். நகுல ஸஹதேவர்கள் உள்ளங் சால்கள் சிவந்தவையும் சிறந்த லக்ஷணங்களுள்ளவையுமான அவனும் காலகளை (ஆபுதம்பிடித்துத்) தழுமுடிபட்ட கைகளால் மௌப பிடித்தார்கள். தாமராஜரான யுகிஷ்டிரும் அவளைக் களை தெளிவித்தார்.

குருசரேஷ்டர், ரீமலேனைப பாதத்து, 'ரீம! மேடுபள்ள மாணவையும் பனியினால் நடந்துசெல்ல முடியாதவையுடான மலைகள் பல இருக்கின்றன. தோளவலிமைபுள்ளவனை! அவைகளில் கிருஷ்ணையானவள் எவ்வாறு ஸஞ்சரிப்பாள்?' என்று சொன்னார். ரீமலேனை, 'அரசரே! புருஷஸரேஷ்டரே! உமமையும் ராஜபுதியையும் இரட்டைபரையும் நானே தூக்கிக்கொண்டு செல்வேன். ராஜேந்திரரே! துயர்த்தில் மனத்தைச் செலுத்தவேண்டாம். தோஷமில்லாதவரே! அல்லது, என்னால் உண்டானவனும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனும் எனனுடைய பலத்திற்கு ஸமமான பலமுள்ளவனுமான கடுதக்கசன், உமமுடைய கட்டையினால், நமமலலோரையும் தூக்கிச் செலவான்' என்று சொன்னான்.

நூற்றுநாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.
 தீ ர் த் த ய ர் த் ரா ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் நினைத்தமாத் திரத்தில் வந்த கடோத்கசன் திரோபதியையும் உடனவந்த ராக்ஷஸர்கள் பாண்டவர்களையும் பிராமம்ணர்களையும் தூக்கிச் சென்றதும், எல்லாரும் நரநாராயண சீரமத்தை அடைந்து ஸுகமாக வசித்ததும்)

புதுக்கட்டி, 'தாமகளை அறிந்தவனும் பலமுள்ளவனும் சூரனும் ராக்ஷஸர்களேஷ்டனும் பகதனும் (உன்னுடைய) ஓளரல புதரனுமான கிடோத்கசன நமமையும் (தனக்குத்) தாயான திரோபதியையும் உடனே தூக்கிக்கொண்டு செல்லக்கடவன. பயங்கரமான பராகரமமுள்ளவனே! பீம! உன் புதல்வனான நான் பாஞ்சாலியுடன் சமரது செல்லப்பட்டுத் துன்பமில்லாமல் கந்தமாதனம் செல்வேன்' என்று சொன்னான். பலசாலியான பீமஸேனன் தமையனருடைய வசனத்தைக்கேட்டுப் பலபராகிரமமிக்க கிடோத்கசனை நினைத்தான். தாமாதமாவான கிடோத்கசனும், பிதாவினால் நினைக்கப்பட்டபுடவ, கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு, அப்பொழுது வந்துசேர்ந்தான்.

பிறகு, மிக்க புஜபலமுள்ளவனும் ஸதயமான விகிரமமுள்ளவனுமான கிடோத்கசன், பாண்டவர்களையும் பிராமமணர்களையும் அபிவாதனம் செய்து அவர்களால் புகழப்பட்டு, பிதாவான பீமஸேனைப் பார்த்து, 'உங்களால் நான் நினைக்கப்பட்டேன். நான் உங்களைக் கடனையே செய்கக்கூடுகிற விசுவாச வந்தேன். மிக்க தோளவலியமைந்தவரே! கட்டையிடுவீராக. நான் எல்லாவறையையும் செயவேன்; இதில் ஐயமில்லை' என்று சொன்னான். பீமஸேனை, அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, ராக்ஷஸனைத் தழுவிக்கொண்டான். விருகோதரன், நினைத்தமாத் திரத்தில் வந்த அவனை நோக்கி, 'ஹிடிமபையின் புதல்வனே! பிறரால் அவமதிக்கமுடியாத உந்தாயான இவன் களைப்படைந்திருக்கிறான். அப்பா! ஆகாயத்தில் செல்பவனே! இஷ்டப்படி செல்கிறவனும் பலசாலியுமான நீ இவனைத் தூக்கிக்கொள். உனக்கு மங்களம். இவனைத் துன்புறுத்தாமல் தோளில் ஏற்றிக்கொண்டு எங்களுடைய மத்தியில் மெதுவான நடைபுடன் ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லக்கடவாய்' என்று சொன்னான். கிடோத்கசன், 'தர்மராஜரையும் தெளமயரையும் கிருஷ்ணையையும் நகுல ஸஹாதேவர்களையும் நான் தனியே தூக்கிக்கொண்டு செல்வதற்குத் திறமைமுள்ளவன். இப்பொழுது

ஸ்ஹாயாகளுடன் நுகைகையில் சொல்லவும் வேண்டுமா? தோஷ மறறவரே! ஆகாயத்தில் செல்பவர்களும் நினைத்தவண்ணம் உருவ மெடுப்பவர்களும் சூரர்களுமான நூற்றுக்கணக்கான ராக்ஷஸர்கள் சேர்ந்து பிராமமணர்களோடு கூட உங்களை வைரையும் சமநது செல் வார்கள். நான் தருபதராஜருடைய புதலவியை எடுத்துக்கொண்டு மெள்ளமெள்ளச் செல்வேன்' என்று சொன்னான். அந்தக் கீடாத க்சன, இவ்வண்ணமுரைத்து, பிறகு, பாண்டவர்களுடைய மத்தியை அடைந்து கிருஷ்ணையைச் சமநதுசென்றான். மற்றவர்களும் பாண்டவர்களைச் சமநதுசென்றார்கள். நிகரற்ற தேஜஸுள்ளவரான லோமசர், தமமுடைய பரபாவத்தினாலேயே இரண்டாவது சூரியனப்போல வித்தாக்கள் செல்லும் வழியினால் சென்றார். பயங்கரமான பராக்ஷிரமமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் கீடாதக்சனுடைய கட்டையினால் அந்தப் பிராமமணர்களை வைரையும் சூரக்கொண்டு போனார்கள். அவர்கள் இவ்விதம் மிகக் அழகுள்ள காடுகளையும் உதயானவனங்களையும் பாக்கின்றவர்களாக விசாலமான பதரியைக் குறித்துச் சென்றார்கள். வீரர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள், விரைவாகச் செல்பவர்களும் மிகக் வேகமுள்ளவர்களுமான அந்த ராக்ஷஸர்களால் சமக்கப்பட்டு, நெடுநூரமுள்ள வழியைச் சிறிதுதூரமுள்ள வழிப்போல விரைவாகத் தாண்டிச் சென்றார்கள். பாண்டவர்கள், மிலேசச் ஜனங்களால் நிரமபினைவகளும் பலவித ரத்தினச் சரங்கங்களோடு சேர்ந்தவைகளான தேசங்களையும், பலவித தாதுவர்க்கங்கள் நிரமபினைவையும் விதயாதார்களால் சூழப்பட்டவையும் வானங்களோடும் கினனர்களோடும் சேர்ந்தவையும் அப்படியே நான்கு பக்கங்களிலும் சிமபுருஷர்களாலும் கந்தாவர்களாலும் மயில்களாலும் சமரமிருகங்களாலும் மானகளாலும் புள்ளிமானகளாலும் பனறிகளாலும் கவயங்களாலும் எருமைகளாலும் சூழப்பட்டவையும் நதிகளுடையவரிசைகளால் நிரமபினைவையும் பலவகைப் பறவைகளோடு சேர்ந்தவையும் பலவித மிருகங்களால் அடையப்பட்டவையும் சாரணர்களால் பிரகாசிக்கின்றவையும் மத்ததுடன் கூடின பறவைகளோடும் மரங்களோடும் கூடியவையுமான குன்றுகளையும் கண்டார்கள். அவர்கள், ராக்ஷஸர்களின் தோள்களினின்று கீழே இறங்கி அனேக தேசங்களையும் உததர குருதேசத்தையும் பலவித ஆசசர்யங்களுள்ளதும் பர்வதங்களுள் சிறந்ததுமான கைலமலையையும் கண்டார்கள்; அதன் பக்கத்தில், அற்புதமான காட்சியுள்ளவைகளும் எப்பொழுதும் மலர்களும் பழங்களும் உள்ளவைகளுமான மரங்களோடு கூடியதான நரநாராயண

ஆசாரமத்தை, தபும் கண்டார்கள். பாண்டவர்கள் அடிமரம உருநாடி நுபப்தும், மனத்தை மகிழ்விப்பதும், செழிப்புள்ளதும், இடைவிடாத நிழலுள்ளதும், சிறந்த அழகுள்ளதும், பளபளப்புள்ளவையும் நெருங்கியவையும் மெதுவானவையுமான இலைகளோடு கூடியதும், மங்குகாமானதும், விசாலமான கிளைகளுள்ளதும், விஸ்தாரமானதும், மிகக் காந்தியுள்ளதும், பருத்தவையும் அற்புதமானவையும் ருசியுள்ளவையும் தேனைப்பெருகுகின்றவையுமான பழங்களால் எப்பொழுதும் மிக நிறைந்திருப்பதும், திவ்யமானதும், மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும், மத்ததினால் மிகக்களித்திருக்கிற பலவகைப் பசுஷிக்கூட்டங்களோடு எப்பொழுதும் சோந்திருப்பதும், ராகுகளும் கொசுகுகளும் இல்லாததும் மிகுதியான சிழங்குகளும் கணிகளும் ஜலமுமுள்ளதும் பரம்புறங்களால் நன்கு மறைக்கப்பட்டதும் தேவர்களாலும் கந்தாவர்களாலும் அடையப்பட்டதும் நல்ல பூமிபாகத்தால் விளங்குகிறதும் 1 இயற்கையாகவே மிகவும் ஹிதமானதும் மங்களகரமானதும் குளிர்ந்ததும் தொடுதற்கினியதும் முடகன்றதமான 2 இடத்தில் உண்டாயிருப்பதுமான அந்தப் 3 பதீவருகூத்தையும்கண்டார்கள். பிறகு, மகாதமாக்களான பாண்டவர்கள் அனைவரும் அந்தப் பதரியை அடைந்து அந்தப் பிராம்மணஸரேஷ்டாகளோடு கூட ராகூஸாகளுடைய தேள்களிலிருந்து மெதுவாக இறங்கினார்கள்.

அரசரே! பிறகு, பாண்டவர்கள், பிராம்மணஸரேஷ்டாகளுடன் சேர்ந்து, 4 புணயமானதும், நரநாராயணர்களால் அடையப்பட்டதும், இருளில்லாததும், பாவத்தைப் போகுகின்றதும், ஸூரியகிரணங்களால் தொடப்பட்டதும், பசி தாகம் சீதம உஷணம் ஆகிய தேவர்களால் விடுபட்டதும், சோகத்தைப் போகுவதும், மஹரிஷிகளில்கூட்டங்களால் நெருங்கியதும், 5 பரமம தேஜஸோடு கூடியதும், தாமத்தினின்று விலகின மனிதர்களால் செல்லமுடியாததும், பஸிளாலும் ஹோமங்களாலும் அரசுகுகப

1 கேறு பாடம்
 2 இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.
 3 இலந்தை மரம். 4 இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.
 5 'வேதங்களாலுண்டான பெருமை உள்ளதும்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

பட்டதும், அத்புதமானதும், நனகு பெருக்கி மெழுகி இருப்பதும், திவ்யமான புஷ்பபலிகளால் எங்கும் விளங்குகின்றதும், விசாலமான அகனிசிருஹங்காளும் மங்களகரமான ஸருக்கு முதலிய கருவிகளாலும் நிறைக்கப்பட்டதும், பெரிய நீர்க்குடங்களாலும் உறுதியான உறிகளாலும் விளங்குகின்றதும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ரக்ஷகமாக இருக்கின்றதும், வேத்கோஷத்தால் முழுக்கும் உள்ளதாரச செய்ப்பட்டதும், தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதும், அடையத்தக்கதும், ஸரமத்தைப் போக்குகிறதும், லக்ஷ்மீகரமானதும், இப்படிப்பட்டிதன்று குறித்துக் காட்ட முடியாததும், தேவ ஸ்ரீஷ்டர்களால் விளங்குகின்றதும், பழங்களையும் கிழங்குகளையும் பச்சிலிகின்றவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் அழகிய மாவர்தோலுநித்தவர்களும் ஸ உயனுக்கும் அக்னிக்கும் ஸமானமாக இருப்பவர்களும் தவத்தினால் ஆத்மவை அநிந்தவர்களும் மஹரிஷிகளுடனும் மோக்ஷத்தில கருதனுடையவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் ஸந்யாஸிகளுடனும் பிரமம்பாவத்தை அடைந்தவர்களும் மகாமகிமைபுடையவர்களும் பிரமமவாதிகளுடனும் கூடியதுமான அந்த ஆஸரமத்தைக் கண்டார்கள். மிகக் தேஜஸுள்ளவரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவரும் சுத்தியுள்ளவரும் புத்திமானும் தாமபுத்திரருமான அந்த யுதிஷ்டிரா பிராநாக்களுடனகூட அந்த ரிஷிகளை அடைந்தார். திவ்யஜ்ஞானத்துடன் கூடினவர்களும் தேவலோகத்தவர்களும் அந்தத் தேவ மஹரிஷிகள், யுதிஷ்டிரா வந்ததைப்பார்த்து, மிக மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்கொண்டழைத்தார்கள். வேதாத்யபனத்தில் மிகப் பற்றுள்ளவர்களும் அகனிபோன்றவர்களும் அந்த ரிஷிகள், மகிழ்ச்சியுடன் ஆசீர்வாதங்களைச் செய்துகொண்டு, விதிப்படி அவருக்கு உபசரணை செய்தார்கள்; பரிசுத்தமான ஜலத்தையும் புஷ்பங்களையும் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். பிறகு, அந்த மகரிஷிகளால் பிரியத்தனுடன் செய்யப்பட்ட உபசரணையைத் தாமராஜரான யுதிஷ்டிரா அடக்கத்துடன் பெற்றுக்கொண்டார். தோஷமற்றவரே! யுதிஷ்டிரார், கிருஷ்ணையுடனும் தம்பிமார்களுடனும் வேதவேதாங்கங்களில் கரைகண்டவர்களான பிராமணர்களுடனும் பூஜிக்கப்பட்டு மகிழ்ந்து, இந்திரனுடைய மாளிகைபோன்றதும் திவ்ய வாஸஸையுள்ளதும் மனத்தை மகிழ்விப்பதும் ஸவர்க்கம்போன்றதும் புணையமானதும் காரதியுடனகூடியதுமான அந்த ஆஸரமத்தில் புகுந்தார். தர்மாத்மாவான அந்த யுதிஷ்டிரார், ஸகோதரர்களுடன், அங்கே தேனைப் பெருகுகின்ற பழங்களுள்ளதும்

பிரமமரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் வஸிதகப்பெற்றுதுமான அந்தப் பதரியை அடைந்தது, அந்த இடத்தில் தேவர்களாலும் தேவரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டதும் கங்கையினால் பிரகாசிக்கின்றதுமான நரநாராயணர்களுடைய ஸ்தானத்தைப் பார்த்தாரா. அப்பொழுது மகாதமாக்களான அவர்கள், அந்த இடத்தில் பலவகையப் பறவைக்கூட்டங்களுள்ளதும் பொவமயமான சிவகங்களுள்ளதும் மைதாகத்தையும் மத்தியில் மங்களகரமான பிரதஸுஸர்ஸையும் பார்த்துப் பிரியத்துடன் கூடியவர்களாக மகிழ்ந்திருந்தார்கள். மஹாதமாக்களான பாண்டவர்கள், அங்கே நல்ல துறைகளுள்ளதும் குளிர்ந்த மாசுற்ற ஜலமுள்ளதும் மங்களத்தை உண்டிபண்ணுகிறதும் சத்தினங்களாலும் பவளங்களாலும் கட்டிய படித்துறைகளுள்ளதும் பகவத்களில் மரங்களால் விளங்குகின்றதும் தேவலோகத்து மலர்களால் நிரம்பியதும் மனத்துக்கு மகிழ்ச்சியைப் பெருக்குவதுமான பாக்கித்யையும் பாக்கிவழவர்களாக அங்கே மகிழ்ந்தார்கள். சந்திபுத்தரர்கள், மிகப் பரிசுத்தியை அடைந்தது, தேவர்களாலும் நிஷிகளாலும் அடையப்பட்டதும் அடைந்தது மிக அரியதுமான அந்த இடத்தில், பாக்கியின் புண்புரித்தத்தினால் பித்தருக்களையும் தேவர்களையும் நிஷிகளையும் திருபதியடையச் செய்தார்கள். வீரர்களுடைய புருஷஸுரேஷ்டர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள், அங்கே தாபணம் செபதுகொண்டும் ஐயிந்துகொண்டு பராமமணர்களோடுகூட வஸித்தார்கள். அந்த இடத்தில் தேவர்களின் ஒளிபோன்ற ஒளிபொருந்தியவர்களுடைய புருஷஸுரேஷ்டர்களுமான பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணாவின் பல்வித விஹாரங்களால் பாப்பவர்களாகி மகிழ்ந்தார்கள்.

நூற்று நாற்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்திராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பாஞ்சால காற்றினால் அடித்துவரப்பட்ட அப்புத்தமான ஒரு லேசு கந்திக மலரைப் பார்த்து அதுபோன்ற பல மலர்களையென்றும் யதும், பீமன் அவைகளைக் கொண்டுவரப் புறப்பட்டதும், அவனுக்கு வழியில் ஏறனுமானுடன் ஸம்வாதம்)

புருஷஸுரேஷ்டர்களுடைய மிகப் பரிசுத்தியை அடைந்தவர்களும் வீரர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள், அழகியது மல்லாய

பிராணிகளுடைய மனததையும் மகிழ்விப்பதுமான அந்தச் சிறந்த கானகத்தில், வினையாடுகின்றவர்களாகவும் மகிழ்கின்றவர்களாகவும், தனஞ்சையனைப் பாராகும் விருப்பத்தினால் ஆறு தினம் வலித்தார்கள். பர்வதமானது, மலர்ந்திருக்கின்ற மலாகளுள்ளவைகளுடைய பழங்களுடைய பாரத்தால் விளைகப்பட்டவைகளும் ஆண சூயில் களுடைய கூட்டங்களால் நிரம்பியவைகளும் பளபளப்பான இலை களுள்ளவைகளும் நெருங்கியவைகளும் சூரிந்த நிழலுள்ளவைகளும் மனததை மகிழ்விப்பவைகளுமான மரங்களால் விளங்குவதாகவும் ரமணியமாகவுமிருந்தது. பாண்டவர்கள், அங்கே பலவிதமானவைகளும் தெளிந்த ஜலமுள்ளவைகளும் உத்பலங்களுடன கூடின தாமரை மலர்களால் எங்கும் பிரகாசிக்கின்றவைகளும் அழகிய தோற்றமுள்ளவைகளுமான தடாகங்களைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். அந்த இடத்தில் நல்ல வாஸனைபுள்ளதும் இனிய பரிசு முள்ளதுமான காற்றானது, கிருஷ்ணையுடனும் சிறந்த பிராம்மணாகளுடனுமிருக்கும் பாண்டவர்கள் அனைவரையும் ஸர்வேதாஷமடையச செயதுகொண்டு வீசியது. பிறகு, வடகிழக்கில வீசுகின்ற காற்றானது, ஆரியம இதமுள்ளதும் சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கிறதும் திவ்யமானதுமான ஒரு தாமரை மலரைத் தற்செயலாகக் கொண்டுவந்தது. பாஞ்சாலியானவள், திவ்யமான மணம்பொருந்திப்பதும் மனததை மகிழ்ச்சியெய்கின்றதும் காற்றினால் கொண்டுவரப்பட்டதும் பூமியில் விழுந்திருப்பதும் சுகந்தமானதுமான அந்தத் தாமரைமலரைப் பார்த்தாள்.

அரசரே! கல்பாணியான அவள், மங்களகரமானதும் தன்னிலும் சிறந்ததில்லாததுமான அந்த 1 ஸௌகந்திக மலரையடைந்து மிக மகிழ்ந்து உடனே பீமஸேனையை பார்த்தது, 'பீமஸேனரே! திவ்யமானதும் மிக அழகியதும் ஸர்வேதாஷமமாக இருப்பதும் நறுமணமுட வடிவமும் பொருந்தியதும் எனமனததை மகிழ்விப்பதுமான இந்த மலரைப் பார்ப்பிராக. பகைவரை வாட்டுபவரே! இதனைத் தர்மராஜருக்குக் கொடுப்பேன். இதே ஜாதியைச் சோந்த இன்னும் பல புஷ்பங்களையும் பறித்துக் கொண்டுவாரும். அவையே, காமயகவனத்திலுள்ள நமது ஆஸரமத்தில் எனது பிரியத்துக்கு ஆகும். பார்த்தரே! நான் உமக்கு பரியமானவளாய் இருந்தால், இந்த மலர்களை மிகுதியாகக் கொண்டுவாரும். நான்

1 'ஒருவகைத் தாமரை மலர்' எனப்பது பழையவுரை.

அவைகளைக் காமயகவனத்திலுள்ள நம ஆபரமத்திற்குக் கொண்டு போக விரும்புகிறேன்' என்று கூறினான். இகழப்பட்டாதவளான பாஞ்சாலியானவள், பீமஸேனனைப் பார்த்து இவ்வாறான உரைத்து, அப்பொழுது அநதமலரை எடுத்ததுக்கொண்டு தாமராஜரிடம் சென்றாள். புருஷபரேஷ்டனும் மகாபலசாலியுமான அநதப் பீமன், மனைவியினுடைய கருத்தை அறிந்து காதலியான அவளுக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பிப் புறப்பட்டான்.

வேறு மலர்களையும் கொண்டுவரக்கருதிய அவன், பின்புறப் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற விலையை மலர்ப்பம்போன்ற அமடிகளையும் எடுத்ததுக்கொண்டு, மலரைக் கொண்டுவந்த காற்றை மீய நோக்கி, கோபமழ்ந்த சிங்கமபோலவும் மதம பெருகுசின்ற யானை போலவும் விரைவாகச்சென்றான். பெரிய அமடிகளையும் விலையை தரித்த பீமஸேனை எல்லாப் பிராணிகளும் பார்த்தன. வாய்குமாரனான பார்த்தனை வாட்டமாவது வருத்தமாவது பயமாவது கலக்கமாவது ஒருபொழுதும் அணுகவில்லை. பலமுள்ளவனும் தன் புஜபலத்தையே அடுத்தவனுமான அநதப் பீமன், திரொபதிக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி அச்சமும் மதிமயக்கமுமில்லாதவனாகி மலையினமீது ஏறினான். பகைவரைக் கொல்வனான அநதப் பீமன், மரங்களாலும் கொடிகளாலும் புதாகளாலும் மூடப்பட்டதும், கருமையான கல்தரைகளுள்ளதும், கினனராகளால ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும், மங்கன கரமானதும், பல நிறங்களுள்ளவையான தாதுக்களாலும் மரங்களாலும் மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் விசித்தரமானதும், எல்லாப் பூஷணங்களும் நிரம்பின மேலே தூக்கப்பட்ட பூமிதேவியின் கை போன்றதுமான மலையில் ஸஞ்சரித்தான். அளவுகடந்த ஆற்றலுள்ளவனும் மிகக் தேஜஸுள்ளவனுமான அவன், எல்லாருதுக்களின் புஷ்பமுதலியவற்றாலும் சமணியமான கந்தமாதன மலையின் சரிவுகளில் பாவை பற்றியவனாகவும், பல அபிப்பிராயங்களை மனத்தினால் அடிக்கடி நினைக்கின்றவனாகவும், ஆணாசூரிகளின் சப்தங்களிலுள்ள வண்டுகளால் செய்யப்பட்ட ரீங்காரங்களிலும் செவிகளையும் உள்ளத்தையும் கண்களையும் கட்டிச் செலுத்ததுபலனாகவும், எல்லா ருதுக்களிலுமுண்டாகும் மலர்களினின்று உண்டாகிற அபரிமிதமான நறுமணத்தை, காட்டில் மதம்கொண்ட யானைபோல, முகாகிறவனாகவும், தடையற்றவனாகவும் சென்றான். பகைவரை அடக்கப்பவனான அவன், மிகப் பரிசுத்தமானதும் பலவகை மலர்களின் வாணியுள்ளதும் தந்தையின் தொடுகைபோலக் குறிரந்ததுமான கந்தமாதன

வதத்தின காற்றினால் வீசப்படுகின்றவனும், தந்தையான வாயுவினால் கனையாற்றப்படுகின்றவனும், மயிரா புளகித்தவனும், பொன்மையும் கருமையும் வெண்மையும்மான மாசற்ற தாதுவகைகளால் பூசப்பட்ட எழிலைம்பாலையிலைகளால், விரல்களால் பூசப்படுவதுபோல, பூசப்பட்டவனும், இயக்காகக் கந்தாவாகக் தேவர்கள் பிரமமரிஷிகள் ஆகிய இவர்களின் கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும், பக்கங்க வரில் படிந்திருக்கிற மேகங்களால் சிறகுகளுடன் நத்தனம் செய்கிறது போன்றதும், பெருகிவருகின்ற அருவிநீர்களால் முதது மலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுபோன்றதும், அழகிய குகைகளும் கொடிப்பந்தல்களும் அருவிநீரும் சிறு குகைகளுமுள்ளதும், அபலரஸதீரீகளுடைய சிலம்புகளின் சபதங்களுடன் நன்கு கூத்தாடுகின்ற சிறந்த மரில்களுள்ளதும், திக்கஜங்கள் கொம்புநூனிக வரால் முட்டத் தேயந்திருக்கிற கங்கையுடைய கல்தரைகளுள்ளதும், கலக்கமுடியாத நதிகளினின்று பெருகிவருகின்ற ஜலத்தால் ஆடை நழுவுவதுபோல இருப்பதுமான மலையைப் புஷ்பங்களுக்காக அப பொழுது நன்கு நோக்கினான். காந்தியுள்ள வாயுகுமாரான கௌந தேயன், வாயினால் புறபிடிக்களைக் கௌவிகொண்டிருப்பவைகளும் கவலைப்பற்றவைகளும் ஸம்பத்கில் ஸஞ்சரிப்பவைகளும் பயத்தை அறியாதவைகளுமான மானங்களால் குதுஹலத்துடன் பார்க்கப்பட்டவனாகவும், தன்னுடைய வேகத்தால் கொடிகளின் கூட்டங்களைப் பலவாறு புரட்டிவிடுகின்றவனாகவும், விளையாட்டாகச் சென்றான். ஆன் காத்தலியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக முயன்றவனும், அழகிய கண்களுள்ளவனும், உயரந்தவனும், பொன்னின் நிறம்போன்ற நிறமுள்ளவனும், சிங்கம்போன்ற உடலுள்ளவனும், கரீரப்பருவமுள்ளவனும், மதயானைபோல நடப்பவனும், மத யானையின் வேகம்போன்ற வேகமுள்ளவனும், மதயானையின் கண்போலச் சிவந்த கண்களுள்ளவனும், (போரில்) மத யானை களைத் தடுப்பவனும், காத்தலர்களின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களும் பலவிதச் செய்கைகளிலிருந்து திரும்பினவர்களும் காணப்படாமலிருப்பவர்களும் யக்ஷஸதீர்களாலும் கந்தர்வஸ்திரீகளாலும் பார்க்கப்பட்டவனும், ஸௌந்தர்யத்தினுடைய புகிய அவதாரமுமான பாண்டிருந்தனன், ரமணியமான கந்தமாதன் மலையின் பிரதேசங்களில் விளையாடுவனபோல் ஸஞ்சரித்தான். வனத்தில் வஸிக்கிற திரௌபதிக்கு விருப்பத்தைச் செய்வதற்கு முயன்ற அவன், தூர்யோதனனால் செய்யப்பட்ட பலவாறான சிலேசங்களை நினைத்துக்கொண்டு சிந்திக்கலானான்.

1 'அர்ஜுனன ஸ்வர்கமசென்று, நானும் புஷ்பங்காரணமாக (இங்கே) வந்துவிட்டபொழுது, பூஜ்யரான யுதிஷ்டிரர் என்ன செய்வார்? நரஸரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரர் நேசத்தாலும் பலத்தில நம்பிக்கை இல்லாமையாலும் நகுலனையும் ஸஹதேவனையும் 2 விடமாட்டாரென்பது திண்ணம். எவ்வாறு மலர்களை நான் விரைவில் அடைதல் கூடும்?' என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு, நரஸரேஷ்டனான அவன, பக்ஷிராஜனபோல வேகத்துடன் புறப்பட்டான். திரௌபதியின் சொல்லையே வழிபுணவாகக் கொண்டவனும் பூததிருக்கிற மலைபிரதேசங்களில் உள்ளமும் கண்களும் பற்றினவனும் பாண்டநகநனனும் காற்றின் வேகம்போன்ற வேகமுள்ளவனும் 3 விருகோதரனும் மிக்க பன்முள்ளவனுமான பீமன், பர்வகாலங்களில் உத்தமதபோலக் காலகளால் பூமியை நடுங்கச் செய்துகொண்டும் யானைக் கூட்டங்களைப் பயமடையச் செய்துகொண்டும் சிங்கங்களை யும் புலிகளையும் மான்களையும் நொறுக்கிக்கொண்டும் பெரிய மரங்களை வேரோடு பறித்துக்கொண்டும் மார்பினால் முறித்துக்கொண்டும் மலைபுச்சியில் மேலும் மேலும் ஏறக்கருதிய யானைபோல, வேகத்தால் 4 லைதகளையும் 5 வலிகளையும், பியத்ததுக்கொண்டும் மிக விரைவாகச் சென்றன. மிகப் பலசாலியான அநதப் பீமனேனன, மிகக் ஜலத்தககு ஆதாரமானதும் மினனலுடன் கூடியதுமான மேகம்போலப் பேரொலியுடன் காஜித்தான். புலிகள் பீமனுடைய அந்தப் பேரொலியால் எழுப்பப்பட்டுக் குகைகளை விட்டகன்றன; வனத்தில் வலிக்கிற பிராணிகள் பதுங்கின; பறவைகள் பயந்து மேலே எழுந்தன; மான்களின் கூட்டங்கள் ஓடின; கரடிகளும் தாம வலித்த மரங்களை விட்டகன்றன; சிங்கங்கள் குகையை விட்டு வெளியில் சென்றன; பெரிய சிங்கங்கள் உறக்கம் கலைந்தன. காடில் ஸஞ்சரிகளினற எருமைகள் வாயைப் பிளந்தன. பெணயானைகளால் சூழப்பட்ட ஆணையானைகள், அநதச் சபத்ததால் பயமுறுத்தப்பட்டு அந்தக் காட்டைவிட்டு வேறு பெரிய காட்டை அடைந்தன. பன்றிக்கூட

1 வேறு பாடம்

2 நகுல ஸஹதேவான, தனனையும் அர்ஜுனனையும் தேடிவரும் படி அனுப்பவுமாட்டாமல் கவலைப்படுவாரா என்பது.

3 பொருள் இரட்டித்தலால், 'பலீ' என்பது விடப்பட்டது.

4, 5 கொடிகளின் வகைகள்; தரையிற படாவனவென்றும் மாத திற்படர்வனவென்றும் வேறுபாடுகொள்ளலாம்.

டங்களும மானகூட்டங்களும் காட்டில் ஸஞ்சரிககின்ற எருமை களும் புலிகளும் நரிககூட்டங்களும் கவயங்களுடனகூட உரக்கக கத்தின. சகரவாகபபுடகளும் சாதகங்களும் அன்னங்களும் நீராக் காககைகளும் வாததுகளும் சிளிகளும் புறககளும் அன்றிலகளும் உணர்ச்சியற்றவைகளாகித திசைகளை அடைந்தன. அபபடியே, கொழுப்புள்ளவைகளும் பெணயானைகளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட காமவிகாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவைகளுமான சில யானைகளும் சிங் கங்களும் புலிகளும் மிகக கோபங்கொண்டு பீமஸேனை எதிர்த்து ஓடிவந்தன. மிகக பயங்கரமான அந்த மிருகங்கள் பயத்தினால் மனம மிகக கலங்கி மலஜலங்களை விட்டுக்கொண்டும் வாயைத் திறந்துகொண்டும் பபங்கரமான சத்தங்களைச் செய்தன. பிறகு, பிரபும பலசாலியும் காந்தியுள்ளவனும் வாயுவின புதல்வனுமான பீமன, கோபத்தால் தன புஜபலத்தை அடுத்தது, யானையினால் மற்ற யானைகளையும் சிங்கத்தால் சிங்கத்தையும் உள்ளங்கை அறைகளால் மறற மிருகங்களையும் கொன்றன. பீமனால் பயங்கரமாக அடிக்கப் படுகின்ற அந்தச் சிங்கங்களும் புலிகளும் சிறுத்தைகளும் பயத்தினால் பயங்கரமான (ஒலியை) வெளியிட்டன; மலத்தையும் ஜலத்தையும் பெருக்கின. பிறகு, மகா பலசாலியும் ஸ்ரீமானுமான பாண்டு குமாரன, அவைகளைத் தூரத்திவிட்டுச் சத்தத்தால் திசை களை நிரப்பிக்கொண்டு காட்டில் விரைவாகப் பிரவேசித்தான்.

பிறகு, புஜபலமிக்க அவன், கந்தமாதன பர்வத்தின் தாழ் வரைகளில், மிகவும் அழகியதும் பல யோஜனை விஸ்தாரமுள்ளது மான வாழைமரங்கள்டர்ந்த ஒரு சீசாலையைக் கண்டான். மகா பலசாலியான அவன், மதயானைபோலப் பலவகை மரங்களை முறித் துக்கொண்டு அந்த வாழைக்காட்டை அழிக்கக்கருதிச் சென்றான். பலசாலிகளுள் சிறந்தவனும் மிகக பேரொளியுள்ளவனும் நரஸிம்ம மூர்த்தகிபோலக் கர்வங்கொண்டவனுமான பீமன, பல பனைபுயரமுள்ள வாழைமரங்களைப் பிடுங்கி ஓடித்து எல்லாப் பக்கங்களிலும் விரை வாக எறிந்தான். பிறகு, அந்த இடத்தில் பெரியவையும் மிகப் பலமான புள்ளிமான் கூட்டங்களும் யானைக்கூட்டங்களும் ஜலத் தை அடுத்தது வசித்த எருமைகளும் (பீமனை) எதிர்த்துவந்தன. பிறகு, மகாபலசாலியும் ஒளிபொருந்தினவனுமான பாண்டுந்த் தன் அவைகளை விரைவாகத் தூரத்திவிட்டுச் சிங்கநாதத்தால் திசைகளை நிரப்பிக்கொண்டு காட்டில் துழைந்தான். பிறகு, அந்த (மிருகங்களின்) சத்தத்தாலும் பீமஸேனனுடைய சத்தத்தாலும்

வேறு காடிலிருக்கிற மிருகங்களும் பசுதிகளும் மிகப் பயந்தன. பிறகு, மிருகங்களுக்கும் பசுதிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட கலக்கட உண்டாகவே, ஜலத்தால் நனைந்த சிறகுகளுள்ள பறவைகள், ஆயிரமாயிரமாகக் கிளம்பிவந்தன. பரதஸரேஷ்டனான பீமன், அந்த நீர்ப்பறவைக்கூட்டங்களைப் பார்த்து, அவை (வந்த வழி) க்ளையே நோக்கிச் சென்று, அழகியதும், பொன்மயமானவையும் இளங்காற்றினால் அசைக்கப்பட்டவையும் ஒரு கரையிலிருந்து மறுகரை வரையில் பரணியிருப்பவையுமான வாழைக் கூட்டங்க ளால் வீசப்படுவது போன்றதும், கலக்கமுடியாததுமான மிகப் பெரிய ஒரு குளத்தைக் கண்டான். பலசாலியான அவன், ஏராளமான தாமரை மலகுகளுள்ள அந்தக் குளத்தில் விரை வாக இறங்கிப் பெரிய யானைபோலத் தடையற்றவனாக உதலாக மாக விளையாடினான். அளவுகடந்த காரதியுள்ளவனான பீமன், மதம பெருகுகிற யானைபோல ஜலத்தைக் குழப்பிக்கொண்டு அழகாக விளையாடிவிட்டுக் கரை ஏறினான். பிறகு, பாண்டவன், பல மரங்களுள்ள அந்தக் காடில் வேகத்தோடு நுழைந்தான்; நல்ல ஒலியுள்ள சங்கத்தையும் முழுவலிமையோடு ஊதினான். பலசாலியான பீமன், திசைகளை ஒலியிட்செய்துகொண்டு தோள களையும் தட்டினான். மலையின குகைகள், அந்தச் சங்கத்தின் ஒலி யினாலும் பீமனின்னுடைய அட்டஹாஸத்தாலும் பயங்கரமான கைகளின் ஓசையினாலும் அலறுவனபோன்றன. இடியோசை போன்ற அந்தத் தோள்தட்டுதலாகிய பேரொலியைக் கேட்டு மலை களின் குகைகளில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த சிங்கங்கள் பேரொலியை வெளியிட்டன. பாரதீர! சிங்கங்களின் தொனியினால் பயந்த யானைகளும் மலையை நிரப்பிய மிகப் பெரிய ஒலியை வெளியிட்ட டன். பிறகு, வானஸரேஷ்டரும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தவரும் வானர ருமான அந்த ஹனுமான, பீமனின்னை பாராதாவென்று அறிந்து, 'இந்த வழியினால் (அவன்) போகக்கூடாது' என்று ஆலோசித்தது, பீமனுக்காக ஸவர்க்கம் செல்லும் வழியைத் தடுத்தார். வாழைச் சோலை நடுவிலிருக்கும் (அந்த) வானரர், பிராதாவான பீமனைப் பாதுகாப்பதற்காக, அப்பொழுது, 'பாண்டவன் இந்நவழியில் சாபத் தையும் அவமானத்தையும் அடையவேண்டாம்' என்று இவ்வாறு ஆலோசித்தது, வாழைமரச் சோலையினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒற் றையடிப் பாதையில் அந்த வழியைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது, பெரிய சரீரமுள்ள அனுமானென்னும் வானரர் வாழைத்தோட்டத்தின் நடுவிலிருந்துகொண்டு நித்திரையின் வசத்

தை அடைந்து கொட்டாவி விட்டார். பெரிய வானரான அவர் அந்தப் பேரொலியால் விழித்துக்கொண்டார். மிகப்பெரிதாகக் கொட்டாவிவிடுகின்ற அவர், உயர்த்து நடப்படை இந்திர தவஜம போன்ற வாலி இடிபோன்ற ஒசையுள்ளதாமடி. (தரையில) சுழற்றி அடித்தார். மலையானது, முககாரம் போடுகிற எருது போல, அந்த அனுமானுடைய வாலினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஒச்சுக்கு நல்ல குகைகளாகிற வாப்களால் எதிரொலியை எல்லாப் பக்கங்களிலும் வெளியிட்டது. அந்தப் பெரிய மலையடி, வாலிசு சுழற்றி அடித்த ஒலியால் அசைக்கப்பட்டிருக்கிற கொடுமுடிகள் சுழலவதாகி எல்லாப் பக்கங்களிலும் சிதறியது. அவருடைய அந்த வாலொலியானது, மதயானைகளின் பேரொலியை உள்ளடக்கிப் பலவகையான தோற்றங்களுள்ள மலைவெளிகளில் பரவியது. அந்தப் பீமசேனன், அவ்வொலியைக் கேட்டு மயிராசிலிந்தது, வாழைக்காட்டில் அவ்வொலி உண்டாகும்படித்தேடிக்கொண்டு திரிந்தான்.

பிறகு, மிக நீண்ட கைகளுள்ள பீமன், அப்பொழுது வாழைக்காட்டின் நடுவில் பருத்த கற்பீடத்திலிருப்பவரும், மின்னல் மின்னியது போலப் பாப்பதற்கரியவரும், மின்னல் மின்னியதுபோலக் காழிப்பவரும், மின்னல் மின்னியதுபோல அசைப்பவரும், பருத்தும் உருண்டுமிருக்கிற கழுத்தைக் கைகளால்மையத் ஸவஸ்திகத்தின் மீது வைத்திருப்பவரும், சரீரம் மிகப் பருத்த தோள்கள் அமைந்திருத்தலால் நடுமெலிந்த இடையுள்ளவரும், துணி சிறிது வளைந்ததும் நீண்ட உரோமங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயரக்கிளம்பியதும் கொடிமரம்போன்றதுமான வாலினால் விளங்குகிறவருமான வானராதிபதியைக் கண்டான்; உதிகள் குறுகியதும் நாவு முகமும் சிவந்ததும் காதுகள் சிவந்ததும் புருவங்கள் அசைவதும் கிரணங்களுள்ள சந்திரன்போன்றதும் வாயின் நடுவை அடைந்திருக்கிற வெண்மையான பற்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் (கேஸரமடாந்த) அசோகமலர்க் குவியல்போலக் கேஸர (=பிடரிமயிர)க் குவியல் அடர்ந்திருப்பதுமான அவருடைய முகத்தையும் பார்த்தான். புத்திசாலியான பீமன், பொன்மயமான வாழைகளின் நடுவிலிருப்பவரும் அதிக காந்தியுள்ளவரும் பிரகாசிக்கின்ற சரீரத்தால் மிகக் ஜ்வாலையுள்ள நெருப்புப்போலிருப்பவரும் தேன்போலப் பிங்கல நிறமுள்ள கண்களால் பார்ச்சுவரும் பயமில்லாதவரும் பருத்த உடலுள்ளவரும் வலிமை

மிக்கவரும் ஸவாககமார்சுகத்தை தடுக்கதுகொண்டு இம்மமலை போலிருப்பவருமான அந் வானஸரேஷ்டரைக் கண்டான். நீண்ட சைகளுள்ளவனும் பபங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் பலசாலியுமான பீமன், அந்நப பெரிய காட்டில் தனிமையாக இருக்கிற அவரைப் பார்த்து, பிறகு, விரைவாக அருகிறசென்று, உக்கிரமானதும இடிபோனபுதுமான சிங்கநாதத்தைச் செய்தான். பீமனுடைய அந்நச சத்தத்தினால் மிருகங்களும் பசுதிகளும் பயந்தன.

பிறகு, வலிமை மிக்க ஹனுமானும், கணகளைச் சிறிது திறந்து தேன்போலப் பிங்கலநிறமுள்ள கண்களால் அவனை அலக்கப் பாகப் 1 பார்த்தார். பிறகு, வாய்குமாரரும் காந்தியுள்ளவருமான ஹனுமான, அருகிலிருப்பவனும் செளயமிககவனுமான அவனைப் புனசிரிப்புடன் அழைத்து, 'ரோகத்துடன் கூடியவனும ஸுகமாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தவனுமான எனனை எதற்காக நீ எழுப்பியாய்? அறிவுள்ளவனை நீ பிராணிரளிதம தபை பாராட்டவேண்டுமன்றே? விலங்குப் பிறவியை அடைந்திருக்கிற நாங்கள் தர்மத்தை அறியோம். புகுத்தறிவுள்ள மனிதர்களோ பிராணிகளிடம தபையைப் பாராட்டுகிறார்களா. உன்னைப் போன்ற புத்திமான்கள் கொடியவையும் மனமொழிமெய்களைக் கெடுப்பவையும் தர்மத்தையழிப்பவையுமான செய்கைகளில் எவ்வாறு பற்றுதல் வைக்கிறார்கள்? அலப்புத்தியுடைமையாலும் பால்யததாலும் மிருகங்களைக் கொல்லுகிறாயாதலால், நீ தர்மத்தை அறியவில்லை; பெரியோர்களையும் அடுக்கவில்லை; சொல்; நீ யா? மானிடத்தன்மையற்றதும அப்படியே மனிதர்களிலலாததுமான இந்நக காட்டுக்கு 2 எதற்காக வருகாய்? புருஷஸரேஷ்டனே! நீ இப்பொழுது எங்கே போகவேண்டும? சொல். இந்நக மலை யானது இதற்குமேல் செல்லமுடியாதது; ஏறுவதற்கும் முடியாதது. வீரனே! ஸித்தமார்சுகத்தை தவிர இந்நக இடத்துக்கு வேறு வழியில்லை. இது தேவலோகத்திற்குப் போகிறவழி; எப்பொழுதும் மனிதர்களால் செல்லமுடியாதது. வீரனே! கருணையினால் நான் உன்னைத் தடுக்கிறேன். நான் சொல்வதைத் தெரிந்து கொள். பிரபுவே! இதற்குமேல் நீ செல்வது முடியாது; நமது புருஷஸரேஷ்டனே! இப்பொழுது இங்கே உலா வருவது எல்லாவிதத்தாலும் நல்வரவாகுக. நரஸரேஷ்டனே! ஹிதமான என் சொல்லை

1 'தருஷ்டவா' எனபது மூலம்.

2 ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

வற்றுக்கி காள் வதானால் அமருதமபோனா இரதபபழவகளைபுப
சுழவசுகளைபும புசுததுவிட்டு, திருமா. வினா வதநதை நீ
அடையவேண்டாம்' என்று சொன்னா.

நூற்றுநூற்பத்தொன்பதாவது அதயாயம்.
தீர்த்தயாதீராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

பீமன் அனுமான விலகச் சொல்லியதும், தமக்குச் சக்தி
யில்லாமையால் தம் வாலெத்தூக்கி அப்பால் போட்டுச் சொல்
லும்படி அவர் பீமனுக்குச் சொல்லியதும், அவன்
அதனை அசைக்கவும் முடியாமல் அவருடைய
வரலாற்றை வினவியதும், அவர் தம்
வரலாற்றைக்கூறி ராமகதையைச்
சொல்லத்தொடங்கியதும்)

புத்தமொனும வானரேதவிர நாமன அநருடைய இரதவசனத்
தைக கேட்டு, அளவுபடாத பாதகிராமமுள்ளானும வீரனுமான
பீமஸேனாவ, அப்பொழுது கூறலானான் பீமன், 'நியா' எதற்
காக வானர வீரத்தை அடைந்தே நமசிவாய' பிராமமண விண்ணத்
திருகநிந்த வானநதானான கூதநதீரியவ உடமை வினவுகின்றன.
(அவன்) குருபரமபதையில் வதவன, சந்திர வமசக்திறபிறந்த
வன், சூரத்தீதவிரினால் காபபதில் தாங்கப்பட்டவன்; பாண்ட
வன், வாயுவின புத்திரன், பீமஸேனனென்று பிரஸித்திபெற்ற
வன்' என்று சொன்னான். வாயுபுத்திரரான அந அனுமான, பீம
ஸேனனுடைய அந வாகசியத்தைப் புனசிரிப்போடு ஏறறுக
கொண்டு, வாயுபுத்திரான அவனைப்பார்த்து, 'நான் ஒரு குரவசு,
உனக்கு இஷ்டப்படி வழியை விடமாட்டேன், போதும்; திரும
பிசுசெல். நீ அழிவை அடையாதீர்' என்று சொன்னான். பீம
ஸேனன், 'வானரமே! அழிவே மாறாதீர் உண்டாகட்டும். உன்னை
நான் கேட்கவில்லை வழியை விடு எழுந்திரு. என்கிடத்தி
னின்று துன்பத்தை நீ அடையவேண்டாம்' என்று சொன்னான்.
அனுமான், 'எனக்கு எழுந்திருக்கச் சக்தி இல்லை. நான் முதுமை
யால் துன்புறுகிறேன். அவசயம் போகவேண்டுமானால் என்னைத்
தாண்டிசெல்லவாயாக' என்று சொன்னான். பீமன், 'நாசகுணரான
பரமாதமா உனதீதகத்தை வியாபித்தூகிகொண்புருகிறார். ஞானத்
தாலறியத்தக்க அவரை நான் அமைதியேன், தாண்டமாட்டேன்.

சாசரங்களைப் படைத்துப் பாதுகாப்பவரான அந்நப பரிமலையால் வைச சாஸ்திரங்களால் நான் அறியாமலிருந்தால், அனுமான, ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதுபோல உன்னையும் மலையையும் தாண்டுவேன்' என்று சொன்னான். அனுமான், 'நாஸரேஷ்டமீன! கடலைத்தாண்டிய அந்ந அனுமானென்பவன் யார்' நான் உன்னைக் கேட்கிறேன். முடியுமானால் சொல்' என்று சொன்னான். பீமன், 'வானரராஜரும் ராமபதனியைத் தேதிவதற்காக தூயிரியாஜனை அகலமுள்ள கடலை ஒரு பாயசசலால் தாண்டியவரும் குணங்களால் புகழத்தக்கவரும் புத்தி பராகிரம தேகபலம் ஆகிய இவைகளுடன் கூடியவரும் ராமாயணத்தில மிகவும் புகழ்பெற்றவரும் ஸ்ரீமதுமான வானாஸரேஷ்டா எனக்கு பராதா எனனுடைய பிராதாவான அவர் மிகக் வீரமுள்ளவார். பலத்திலும் பராகிரமத்திலும் புத்தத்திலும்¹ தேஜஸிலும் நான் அவருக்கு ஒப்பாவன். உன்னைச் சிசுநிப்பதில் நான் வல்லவன். ஒரு காரணத்தினால் இந்த இடத்திற்கு வந்தேன். எழுந்திரு எனக்கு வழியைவிட்டு இப்பொழுது என் ஆணமையைப் பார். எனனுடைய கட்டையைச் செய்யாவிடில் உன்னை யமலோகத்தை அடைவிப்பீயேன்' என்று சொன்னான். ஹனுமான், அவனைப் பலத்தால் அதிகமதங்கொண்டவனாகவும் கைகளை வீரயத்தினால் காவங்கொண்டவனாகவும் அறிந்து, அவனை உள்ளத்தினால் பரிஹஸித்து, 'தோஷமற்றவனே! கோபம் தணிவாயாக. முதுமையால் எனக்கு எழுந்திருக்கச் சக்தி இல்லை. எனம்து காந்தீணாரினால் இந்த வாலை நகர்த்துவிடுச்செல்லாகடவாய' என்று சொன்னான்.

ஹனுமான் இவ்வாறு சொல்லியவுடன், தன்னுடைய புஜபலத்தால் காவங்கொண்ட பீமன், அவரை, 'வீரயமும பராகிரமமுமில்லாதவா' என்றும், 'வீரயமும பராகிரமமுமற்ற இந்தக் குரங்கை இப்பொழுது இங்கே வேகத்தோடு வாலையாரிடித்து யமலோகத்தை அடைவிக்கிறேன்' என்றும் மனத்தினால் நினைத்தான். பிறகு, பீமன், சிரித்துக்கொண்டு, அந்நப பெரிய வானாருடைய வாலை அவமதிப்புடன் பிடித்தான்; (அதனை) அசைப்பதற்கும் முடியாதவனானான். மஹா பலசாலியான பீமன், உயர்ந்து நிற்கிற இந்திராபுதம போன்ற வாலை மறுபடியும் இரண்டு கைகளாலும் மேலே தூக்கினான்; இரு கைகளாலுங்கூடத் தூக்க முடியாதவனானான். பீமன் புருவங்கள் மேலேறினவனும் விழிபித்துக்கினவனும் புருவங்

1 தேஜஸா என்பது மூலம்.

கள் நெறிநது சோந்த முகமுள்ளவனும உடல வேரத்தவனு
மானுன்; அந்நீனத் தூக்குவதற்கும இயலாதவனுன. பிறகு,
பூநீமானுன் மீமலா, வாலீந தூக்குவதில முய்பனம (முடியாமல்),
ஹனுமானுடைய பக்கத்தை அடைந்து வெடகத்தால் முகங்கவிழ்ந்து
பினறன். குந்தி புத்திரன், (அவரைத்) தண்டனிடடுக கை குவித்
தூக்கொண்டு, 'வானரோத்தமரே' காந்நீண புரிவீராக. எனனு
டைய துநடுகான சொல்லைப் பொறுக்கக் கடவீர். நீர் ஸித்தரா?
அல்லது தேவரா? அல்லது கந்தாவரா? அல்லது யக்ஷரா? நீர்
யாரா? எனனால வினவப்படட நீர் சொல்லக்கடவீர் வானர
உருவத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற நீர் யாரா? மிக்க கைவன
மைபுள்ளவரே! இது சஹஸ்யமாயிலலாமல் நான கேட்கத்தக்கதா
கவுமிருந்தால் சொல்லவேண்டும். சிஷ்யபண்போல உமமைக் கேட
கிறேன். குற்றமற்றவரே! உமமைச் சாணமடைந்தவனாக இருக்க
கிறேன்' என்று சொன்னான்.

ஹனுமான, 'பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! பாண்டுநகத்தை!
எனனை அறிவதில் உனக்கு அவா இருந்ததால், முழுமையும் மிச்ச
மின்றி நீ கேள். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுள்ளவனே!
நான், கேஸரி என்கிற வானரனுடைய பதனியினிடத்தில் உலகங்
களுக்கு ஆபுள்ளான வாபுவுக்குப் பிறந்த ஹனுமானென்கிற பெய
ருள்ள வானரன். மிக்க பலசாலிகளான எல்லா வானரயூதபதி
களும, எல்லா வானரர்களுக்கும் அரசர்களான ஸூர்ய புத்திர
னுன் ஸுகரீவனையும் இந்திர புத்திரனுன் வாலியையும் அடுத்திருந்
தாராகள். பகைவரை வாட்டுபவனே! காற்றுக்கு நெருப்போடு நட்பு
உண்டாவதுபோல எனக்கு ஸுகரீவனோடு நட்பு உண்டாயிற்று.
பிறகு, ஸுகரீவன், ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் தமையனுன் வாலி
யினால் துரத்தப்பட்டு எனனுடன் ரிஸயமுகமலையில் நெடுங்காலம்
வசித்தான். பிறகு, விஷ்ணுவானவா மாணிடவடிவத்துடன் தசரத
புத்திரரும் வீரரும் மஹாபலமுள்ளவருமான ராமராக (அவதரித்
துப்) பூமியில் ஸஞ்சரித்தார். விஹபிடித்தவர்களுள் சிறந்தவரான
அவர், பிதாவுக்குப் பிரியத்தைச் செய்யவிரும்பி, மனைவியுடனும்
தம்பியுடனும் விலலைக் கையிலேந்தித் தண்டகாரணயத்தை அடைந்
தார். குற்றமற்றவனே! ராக்ஷஸராஜனும பலசாலியும் துராதமாவு
மான ராவணன் அப்பொழுது பொன்போன்றவையும் சதனம்போன்
றவையுமான புள்ளிகளால் பலநிறமுள்ள மான்வடிவங்கொண்ட மரீச்
னென்கிற ராக்ஷஸனால் அந்த நரஸரேஷ்டரை வஞ்சிக்கச் செய்து

அவ்ருடைய மன விலையக கபடநதால் ஜன வந்தானத்கினிவறு
மலேருது கவநதான.

நூற்றைம்பதாவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தோடீச்சீ)

(ஏறனுமான் ராமகதை முழுமையும் பீமனுச்சீத்ச் சொல்லியது)

மனைவி கவரப்பட்ட அருத ராகவர், தமசிபுடன மனைவியைத்
தேடிக்கொண்டுசென்று, மலைச் சிகரத்தில் வானரபடுஷ்டனான
ஸுகீவனைக கண்டார். மகாதமாவான அருத ராகவருக்கு அவ்நீண்டு
நட்பு உண்டாயிற்று. அவர் வாலியைக்கொன்று ராஜ்யத்தில்
ஸுகீவனை அமரத்தினார். அருத ஸுகீவன் ராஜ்யத்தைநயடைநது
ஸீதையைந தேடுவதில் நூறுநூறுகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் வான
ராகளை அனுப்பினான். நரோத்தமனே! புஜபலமுள்ளவனே!
பிறகு, நான், கோடிககணக்கான வானரகளுடன், ஸீதையைந
தேடிக்கொண்டு தென்திசையைக் குறித்துக் கிளம்பினேன். பிறகு,
மீக்க வலிமைபொருந்திய ஸம்பாதி என்கிற கழுகு, ஸீதை சாவ
ணனுடைய வீட்டில் இருப்பதாக அவளுடைய வரலாற்றைச்
சொல்லியது. பிறகு, நான் எளிதில் காரியங்களைச் செய்யவல்ல
ராமருடைய காயஸித்தியினப்பாருந் நூறுயோஜனை விஸ்தார
முள்ள கடலை விரைவாகத் தாண்டினேன். பரதஸரேஷ்டனே!
நான் என்னுடைய வீரயத்தினால் முதலைகளுக்கிருப்பிடமான
ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ராவணனுடைய வீட்டில் தேவகனனிகை
போன்ற ஜனகராஜன் புதலவியான ஸீதையைக் கண்டேன் நான்,
ராகவருடைய காந்தலியும் விதேஹராஜ குமாரியுமான அருத தேவியை
அணுகி (பேசியபின்), மாரிகைகளும் பிராகாரங்களும்
வாசல்களும் உள்ள லங்கையை மீச்சமின்றி எரித்து, இருத
ராமருடைய பெயரை அவ்விடத்தில் பிரகாசமடையச்செய்து,
மறுபடியும் திருமசிவந்தேன். தாமரை மலர்போன்ற கணக்களை
உடையவரான ராமா, என் வாககியத்தைக் கேட்டுச் செய்யவேண்டியதை
நிச்சயித்து, பிறரால் இதற்குமுன் கட்டப்படாத அணையப்
பெருங்கடலில் விரைவாகக் கடடி, வானரக்கூட்டங்களால்
சூழப்பட்டவராக அருதப் பெருங்கடலைத் தாண்டினார். பிறகு,
ராமா, எல்லா அரசுகளையும் கொன்று, ராகுஷஸக் கூட்டங்
களையுடையவனும் உலகங்களை அல்லரசெய்யவனும் ராகுஷஸ

ராஜனுமான ராவணனைத் தமநீயோடும் புத்திரிகளோடும் பசு
துக்களோடும் கொன்று, தாமததை அனுஷ்டிப்பவரும் (தமமிடம்)
பத்தியுள்ளவரும் ¹ அனபுடன் அனுஸரிப்பவர்களிடம் அன்புள்ள
வாநுமான விபிஷணரை ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசராக லங்காராஜயத்
தில் பட்டாபிஷேகம்செய்து, பின்பு, ஸீதையை, நஷ்டமாயப்போன
வேதத்தை நீட்டுவதற்குபோல மீட்டுவதாா. பிறகு, புகழ்மிகக்
வரும் ரகுநநனரும் பிரபுவுமான ராமா, பதிவரதையான அந
தப பதனியுடன் கூடவே அங்கிருந்து பகைவரால் எதிர்த்துப்
போயுரிய முடியாத அயோத்தியெனனும் தமது நகரத்தை
அடைந்து அதில் வலித்தாா. பிறகு, அரசர்களுள் மிகச்சிறந்த
வரான ராமா ராஜயத்தில நீலைபெறுததப்பட்டாா. தாமரைமலர்
போன்ற கண்களைபுடையவரான அந ராமரை, 'பகைவரை அழிப்
பவரே! ராமரே! உமமுடைய இந்தக் கதையானது உலகங்களில்
எவ்வளவு காலமிருக்குமோ அவ்வளவுகாலமவரையில் நான் உயிர்
வாழ்க்கடவேன' என்று நான் வரத்தை வேண்டினேன். அவரும்,
'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னாா. பகைவர்களை அடக்கு
பவரே! சீம! ஸீதையின் அருளாலும், தீவயமான போகங்கள்
இவவிடத்திலிருக்கிற எனனை, நான் விருமபியபடி, எப்பொழுதும்
வந்தடைகின்றனவனரே? ராமா பதிரேராபிரவருஷம் அரசு
செலுத்தினாா; பிறகு, தமது இருபபிடமான வைகுண்டத்தையடைந்
தாா. ஐயா! தோஷமற்றவரே! அந - ஸீதையின் அருளால்,
இந்த இடத்தில் எப்பொழுதும் அபஸ்ரஸுகளும் கந்தாவர்களும்
அந வீரருடைய சரித்திரத்தைப் பாடி எனனை மகிழ்விக்கிறா
கா. குருநந்தன! இந்த மடாக்கமானது மனிதர்களால் செல்
லத்தகாத்தது. பாரத! அநனால், நான் இந்த வழியில செல்லு
கிற உனனை யகூலே ராக்ஷஸை ஒருவனும் அவமதிக்கக்
கூடாடுதென்றும் சபிக்கக்கூடாடுதென்றும் தேவர்களால் அடையப்
படும் இந்த உனது வழியைத் தடுத்தேன இது தேவலோகம்
செல்வதான தேவர்களின் மடாக்கம். இதில் மனிதர்கள் செல்வ
தில்லை. நீ தேடிவந்த குளமும இங்கே இருக்கிறது' என்று
கூறினாா.

1 வேறு பாடம்.

ஶுழறறைம்பத்தோராவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கடலைத் துண்டும்போது எடுத்த பெரிய உருவத்தைக் கரட்டும்படி ரீமன் ஏறனுமாளை வேண்டினதும், அவர் அக்காலத்து மனிதர்கள் முற்காலத்துக்கேற்ற அந்த உருவத்தைப் பார்க்க முடியாதென்பதைச் சொல்லி யுகநீமங்களைக் கூறியதும்)

பிறகு, இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட நீண்ட கைகளையுடைய சீர்தாபசாலியான ரீமன், மனம்களிதது, பிராதரவும் வானராதிபதியுமான ஹனுமாளை அன்புடன் நமஸ்கரித்தது, 'நான் 1 தமையனுரான (உம்மைக்) கண்டேனா, நல்ல என்னைக் காட்டிலும் அதிகபாககியமுள்ளவன் இல்லை. உமது தரிசனத்தால் எனக்கு (நீர் செய்த) அனுக்ரகம் மிகப் பெரிது; (உண்டான) திருப்தியும் மிகப் பெரிது. ஆயினும், ஆர்யரான நீர் எனது விருப்பமான இரணைச் செய்ய விரும்புகிறேன். வீரரே! உமக்கு மகராலயமான ஸாகரத்தைத் தாண்டிப்பொழுதிருந்த ஒப்பிலலாக உருவத்தை நான் பார்க்கவிரும்புகிறேன். இவ்வாறு செய்தால் நான் ஸந்தோஷமுள்ளவனாவேன்; உம்முடைய சொல்லையும் நம்புவேன்' என்று அழகிய வாககினால் கூறினான் இவ்வாறு கூறப்பட்டவரும் தேஜஸவியுடைய அந்த ஹனுமான், சிரித்துக்கொண்டு, 'அந்த உருவமானது உன்னாலும் மற்ற எவனாலும் பார்க்கமுடியாதது. ஏனெனில், அப்பொழுது காலநிலை வேறாக இருந்தது; அது இப்பொழுது இல்லை. ரஸரேஷ்டனே! ஆகையால், இப்பொழுது என்னுடைய (அந்ந) ரூபமானது பார்க்கமுடியாதது. திருத்தியுடைய காலம் வேறு, தரேதயுடைய வேறு; தவாபரத்திலும் வேறு இது (பொருள்களின் சக்தி முதலியவற்றைக்) குறைக்கிற காலம். அந்த ரூபம் இப்பொழுது எனக்கு இல்லை. யுகத்தோறும் பொருள்கள் அனுஸரிப்பதுபோல், பூமியும் நதிகளும் மரங்களும் மலைகளும் விததங்களும் தேவர்களும் மஹரிஷிகளும் காலத்தை அனுஸரிக்கிறார்கள். புருஷஸரேஷ்டனே! மனிதர்களுடைய பலமும் தேகமும் பிரபாவமும் அந்தஅந்தக் காலத்தை அடைந்து குறைவடைகின்றன; வளர்ச்சிபெய்யுமடைகின்றன குறு

1 'ஆர்யம்' எனபது மூலம்

குலத்தைத் தாங்குபவனே! ஆதலால், அந்த சூபத்தைப் பார்ப்பதில் ஆசைவேண்டாம். யுகத்தை நான் அனுஸீகிக்கிறேன். காலமானது மீறச்செல்ல முடியாததன்றோ? எனது சொன்னா. பிமன, 'யுகங்களின (கால) அளவையும் ஒவ்வொரு யுகத்திலுமுள்ள அசாதத்தையும் அறம்பொருளினபங்களின உணமைகளையும் இருவினைகளையும் ஆற்றலையும் சிறப்பையும் இறப்பையும் சொல்லக்கடவீர்' என்று வினவினான்.

ஹனுமான், 'எந்த யுகத்தில் தர்மம் நிலைபெற்றிருந்ததோ அந்த கருதமென்னும் யுகமானது சிறந்தது. அந்த உத்தம யுகத்தில் (செய்யவேண்டிய நலவினைகளைல்லாம) செய்யப்பட்டேவந்தன; செய்யப்பட வேண்டியவைவாயாக இல்லை. அந்த யுகத்தில் தர்மங்கள் வாடவில்லை; ப்ராஜைகளும் சூறையவில்லை; அந்நூல, (அது) க்ருதயுகமென்னப்பட்டது அது காலசரமத்திலிருந்தவை அடைந்தது. ஐயா! க்ருதயுகத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பன்னகர்களும் இருக்கவில்லை அக்காலத்தில், வாங்குவதும் விற்பதுமில்லை; ருக யஜுர லாம வேதங்களில்லை; (பயிரிடுதல் முதலிய) மனிதர்களுடைய உழைப்பும் இல்லை. அந்த யுகத்தில் நினைத்த மாத்திரத்தினாலேயே பயன்கைகூடுதலைப் பெற்றார்கள். ஸந்த்யாம் (=பறவை விடுவது) ஒன்றே தாமதமிருந்தது. அந்த யுகத்தில் ரோகங்களில்லை, இந்திரியங்களுக்கு (சசகதி) சூறையவில்லை, அஸூயையும் அபூகையும் அஹங்காரமும் கபடமும் சண்டையும் இல்லை; சோம்பல ஏது! விரோதமில்லை, கோளசொல்லுதலும் இல்லை; பயமும் இல்லை; ஸந்தாபமும் இல்லை; பொறும் இல்லை; மாறசரியமும் இல்லை, அந்நூல, எவா யோகிகளுக்கெல்லாம் சிறந்த கத்தியோ, எவா எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தராச்மாவோ பரமானந்தமயமான அந்த பரமமூர்த்தியான நாராயணர் அப்பொழுது வெணைிறமுள்ள வராக இருந்தார். க்ருதயுகத்தில் பிராமமணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் வைசியர்களும் சூதரர்களும் ஆகிய மனிதர்கள் (சமம தம முதலிய) லக்ஷணங்கள் இயற்கையில் அமைந்தவர்களாகவும் தத்தமக்குரிய க்ருதங்களில் பறவாளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அப்பொழுது நான்கு வாணத்தாரர்களும் முசுகியமாகப் பிரமமத்தையே புதலிடமாகக் கொண்டவர்களும் பிரமமத்தை அடைதற்கே உரிய ஒழுக்கமுள்ளவர்களும் பிரமமத்தைவிட விஷயமாகக்கொண்ட ஞானமுள்ளவர்களும் பிரம

மததையே பற்றின செய்கையுள்ள வாகநுமாகி (பிரமமக்தை அடையுட) நுக்தையை அடைநநாகன. வெவிலேறான (ஜாதி) தாமங்களைபுடையவாகனாபி நுகநாலும், ஒரே தெய்வமான பிரமமக்தினிடம் மனததைச செலுகதியவாகநும (பரணாம) ஒன்றையே மக்திரமிகவுட (தேதாததபாவனாம) ஒன்றையே விதியாகவுட தியானம் ஒன்றையே சிரிடையாகவுட உடையவாகநும வெதம ஒன்றையே பிரமநாநாகம் கொண்டவாகநும ஒரே மக்ததைபபினபற்றினவாகநுமாகப பயனில விருப்பத்தை விடநக காலகதில் செய்யப்பட்ட நானகு ஆராமங்களுக்குமுரிய செய்கையான உத்தம கதியை அடைநநாகன. ஆதமீயாகத்ததுடன் கூடினதும் கருதாபுகநதைந தெரிவிப்பதும் அழியாததுமான நானகு வாணதநாகநுநைய இருநத தாமமானது கருதாபுகநதில் நானகு காலகநுள்ளநாக இருநதது. மீடகந்ததை விருமபுகிற பிரமம விததுககரிடம் காமமானது அறவேபோயிறறு. ஸதவம் ரஜஸ்தமஸெனகிற முகநுணங்கநிலலாத இது கருதாபுகநமனபது திரேதாபுகநதைபுடம் எனனிமீருநுஜேவை. அநத புகநதில் யாதம் நடக்கிறது; தாமம் ஒருநகாலில் குறைவுபடுகிறது, அசசநரும சிவபாநிறததை அடைகிறா, மனிதாக்கள ஸநிபததில்லையே செவாராகன; (யாகம் முகலீய) தாமங்களைபுட மதுநநாமங்களைபுட முகநியமாகக கருதினாகன. ஆநலால், யாகவாநும தாமங்களும பலவித சிரியைகளும நடைபெறுன. திரேதாபுகநதில் (மனிதாக்கள) கிரிபையை செய்தாலதாவ பயனை அடைபலமென்று கருதிக்கிரிபைகளாலுர கொண்டையாலுமீட பயனை அடைநநாகன. தவததையும் தானததைபுட முகநியமாககநொண்டு தாமதகினின்று தவவவேயிலலை திரேதாபுகநதில் மனிதாக்கள தம் தாமதகிவிருப்பவாகநும கிரியைகளைச செய்பவாகநுமொபி நுகநாகன துவாபராபுகநதில் தாமமானது இரணநிகாலகன குறைதது நடந்துவருகிறது; விஷ்ணுவானவா பொன நிறததை அடைகிறா, வேதபுடம் நானகுவிநமாகிறது அநலை, சிலா நானகுவேதமுள்ளவாகநும அபபடியே சிலா மூன்றுவேதமுள்ளவாகநும சிலா இரணநிவேதமுள்ளவாகநும சிலா ஒருவேதமுள்ளவாகநும அபபடியே சிலா வேதா இல்லாதவாகநும ஆகிறாக்கள. இவ்விதம் சாஸகிரங்கன பிரியவே, கிரியை பலவிதமாககப்படுகிறது. ஜனங்கள ரஜோகுணம் உள்ளவாக்களாகி, தவததிலும் தானததிலும் நோக்கமுள்ளவாக்களாகிறாக்கள. ஒன்றாயிருநத வேதத்தை (முழுமைபுட) அறியமுடியாமையால் அது பலவேதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இருநத புகநதில்

1 புத்திசக்தி குறைந்தபோதால் ஸ்தலியத்தில ஓருவனும கீலை பெற்றி நகலிலலை. அப்பொழுது ஸ்தலியத்தினின்று நழுவின அவர்களுக்குப் பலகோயகளும காடகசாளும தெய்வசசெயலான உபத்திரவங்களும உண்டாரின மணிதாகா அவற்றால் மிகவும பிடிக்கப்பட்டதித தவததைச செயகிறாகா சில இடமை இனபத துக்குரிய பொருள்களை விருமபியும ஸ்வாகததை விருமபியும யாகவகளைபும செயகிறாகா. மணிதாகா துவாபாததை அடைந்து அநாமததால் இவ்வாறு க்ஷணிகிறாகா குந்திபுதா' கலியுகத் தில் தாமம ஓருநாலால் நிகழது தமோகுணபாதானமான் (கலி) யுகத்தை அடைந்து 'கேசவா கருமம் க்றமுள வவாகிறா' வேதங்களும ஆசாங்களும அவவாதே தாமங்களும யாதங்களும உறாக கிரியைகளும அதுறுப்போகினான. 2 பாதுபாதைகளும விபா திகளும ஆலஸயமும அப்படியே கோபமுதலிய கோஷங்களும உபத்திரவங்களும மனோவியாதிகளும அப்படியே பசியினால் அசச மும உண்டாகினான யுகவகா செல்லத செல்லத தாமமும குறைவடைகிறது. தாமம குறைபக குறைப உலகமும குறை சிறுது. உலகம குறைந்தவுடன், உலகத்தை நடைபெறச செய சிவறு தாமம ஞானம முதலியவைகள் குறைவடைகினான. யுக க்ஷயத்தில செயயப்பட தாமங்கா விருமபிய பலனகளை எதிரி டையாககுதினான ஸநிபத்தில வரப்போகிற இது சலியுகமென னப்படும சிரஞ்சிவிகா யுகத்தை அனுஸரித்தநிலவகிற இதனைச செயகிறாகா. பகைவாகளை அடக்குபவனை! எனனை அறிபும விஷயத்தில உனக்கு ஆவல இருக்கிறதே அறிவாரியான மணித னுக்குப் பிரயோஜனமற்ற விஷயங்களில் எவ்வ பிபு வாதம்: கீண்ட கைகளைபுடையவனை! யுகங்களின் வரலாறுபயபற்றி கீ எனனைக டைட்டது முழுமையும உனக்குச சொல்லப்பட்டது கேஷமந தை அடைவாயாக. கீ (விருமபிய) போகலாம்' என்று சொனூா.

1 வேறுபாட்ட, 'ஸ்த குணம்' என்றும் கொள்ளலாம்.

2 மிகுமறை, மழையினமை, எலி, வீட்டில், கிளி, பகைமரசு அருதி விருத்தல் என ஆறு, மிகுமறை, மழையினமை, எலி, வீட்டில், கிளி, வேறரசு, தன்னரசு, என எழு எனவும், மிகுமறை, மழையினமை, வீட்டில், கிளி, வேறரசு, தன்னரசு, பாளை, காற்று என எட்டு எனவுட கூறுபா-

ஹனுமதம்பததிரண்டாவது அத்யாயம்.
தீர்த்தயாத்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஹனுமான் வழங்கியதைத் தானேயே ஸமயத்தில் நாடுநீங்க
மகப் பெரிய உயரத்தைப் பீமனுக்குக் காட்டி நான்த
வீணங்கொயம்பிறிச் சொல்லியது)

பீமனேனவ, 'உமபுரைய முனாநுபத்தைப் பாராமல உன்
எனவிதநதாலும் போகாமடேன உமக்கு நான் அனுசுகந்த
நககவனூரிருநால் நீரே உமது ரூபத்தைக் காண்பிப்பீராய்'
என்று சொன்னான். பீமன இவ்வாறு சொல்லுகேட ஹனு
மான, நன்றொபது, கடலைத் தாண்டிப்போய் இயற்கை ரூப
த்தைக் காண்பித்தா முனவெ ஸமுதநிதத்தைத் தானாகிற ஸம
யத்தில் தமக்கிருந்த ரூபத்தைக் காட்டி பாரதாவுக்குப் பிரியத்தைச்
செய்யவிரும்பிப் பெரிய சீரத்தை எடுக்க ஆமணித்தார். பிறகு,
அவருடைய தேகமானது 1 உயரத்தாலும் அகலத்தாலும் மிக
வளாகிறது. அளவிடாத காதலிபுள்ள ஹனுமான் மறபு மாதங்
ளுடவ கூடின வானம் காட்டை மறைத்துக்கொண்டு வித்தியப்
போல உயரத்தையும் அடைந்து மிக உயரத்த பருத்த சாரமுள்ள
வராக அந்த இடத்தில் நின்று. சிவந்த கணகளைபுடையவராக
கூமையான தெயுயப்புகளுள்ளவருட புருவெகரித்த கணகளை
உள்ளவருமான ஹனுமாவ, நீண்ட வால்கை சமுதற்குகொண்டு,
இரண்டாவது மலைபோலத் திசைகளை வியாபித்து நின்று
நெரவ கத்தவனான பீமன, அப்பொழுது பாரதாவினுடைய அந்
நப் பெரிய ரூபத்தைப் பாத்து ஆசராயமடைந்தான், அபுகுடி
ஸந்தி, தாஷ்கை, தட்டி அடைந்தான். பீமன, 'நேஜஸூரளுடனகடி
நுரியகைப் போலும், பொன்னாலகிய மலைப்ப போலவும், மிக
விளங்குகிற ஆகாசத்தைப் போலவும் இருக்கிற அந்த ஹனு
மானப்பார்த்துக் கணகளை முடிக்கொண்டான். ஹனுமாவ, பீம
னேனைப் பார்த்துச் சிந்தித்துக்கொண்டு, 'குறாமுறவனே! இப்
பொழுது எனது ரூபத்தை இவ்வளவு மட்டுமே நீ பாரக்கச் சக்தி
உள்ளவன. இதனைக் காட்டிலும் அதிகமாக என் மனம் விரு
பிய அளவும் நான் வளருவேன். பீம! பகைவரினிடையில் (என்
னுடைய) முாதத்தியானது சக்தியினால் அதிகமாக வளாகிறது'

1 'ஆடாம' என்பது மூலம்

எனது சொல்லா வாபுக்குமாரான பீமன், அன்புதமாகவும் மகா
 பபங்கரமாகவும் விநயமலைக்கு ஒப்பாகவும் இருக்கிற ஹனுமான்
 டைய அந்தச் சீர்தந்தைப் பாபுத்து நடுமாற்றமடைந்தால் பிறகு,
 தவிரத் தன்மைபுள்ள பீமன், மாரி மிகச் சீரோத்துக் கைகளைக்
 குவித்துக்கொண்டு, நேரிலிருக்கிற ஹனுமலைப் பாதது, 'பிரபு
 லே! உமமுடைய இந்தச் சீர்தந்தை பெரிதான பிரமாணம் பாக
 கப்படடது. மகாவீரமுள்ளவரே! நீர் உமது சீர்தந்தை உம
 முடைய விருப்பப்படி நீர் சநுக்கக் கடவீர். உத்தித் ஸூரியன்
 போலவரும் அளத்தற்கரியவரும் அவமதிக்க முடியாதவரும் மை
 னைமலை போன்றவருமான உமமைப் பாப்பதற்கு நான் சகதியற்ற
 வனாக இருக்கிறேன். வீரரே! நீர் பகவதிலிருக்கும்பொழுது
 ராமர் ராவணனைத் தாடீம் எத்தித்துச் சென்றொப்பது எனது
 டைய மனத்துக்கு இப்பொழுது மிகப் பெரிய ஆச்சரியமாயிருக்
 கிறது நீர் உமமுடைய நோளவனமையை அடுத்துப் போ
 வீரர்களுடனும ராவணனுடனும கூடிய அந்த லங்கையை வீரை
 லில் அழிப்பதற்குச் சகதியுள்ளவர். வாபுபுத்தரே! உமமாலையை
 முடியாதது ஒன்றுமில்லை. பரிவாரங்களுடன்கூடிய ராவணன் புத்
 தந்தில் உமரூப போதாதவன்' என்று சொன்னான் பீமன் இவ
 வாயு சொல்லக் கேட்ட வானோததமரான ஹனுமான், பிறகு,
 இனிமையாகவும் கமபிரமாகவும் இருக்கிற வாக்கினால், 'பாரத!
 ற்ண்ட கைகளுள்ளவரே! நீ சொல்லுகிறது உண்மையே. பீம
 லேன்! அந்த ராக்ஷஸாதமன் எனக்கு ஒருவனுக்கே போதாதவன்.
 லோக கண்டகனான அந்த ராவணன் எனால் கொல்லப்பட்டால்,
 ராகவருடைய கீர்த்தியானது அழிந்துபோகும். அதனால், இது
 உபேசுநிக்கப்பட்டது வீரரான அந்த ராமர் பரிவாரங்களுடனி
 ருந்த அந்த ராவணனைக் கொன்று ஸீதையைத் தமது பட்டணத்
 திற்கு அழைத்துவந்தார், மனிதர் மனிதையில் கீர்த்தியையும் நிலை
 நாட்டினார் விரிவான அறிவுள்ளவரே! ஆகையால், பிராதாவின
 பிரியத்திலும் ஹித்தத்திலும் பற்றுதலுள்ளவனான நீ வாபுவினால்
 பாதுகாக்கப்பட்டு இடைபூறில்லாத கேஷமமான வழியோடு செல்
 வாயாக. கொள்வார்களுள் சிறந்தவரே! இது உனக்கு ஸௌக
 திக வந்ததிற்குப் போகும்வழி. யக்ஷாகாலும் ராக்ஷஸாகளா
 லும் காக்கப்பட்ட குபேரனுடைய உதயானத்தை நீ பாப்பாய்.
 நீ வலிமையினால் ஸவாயமே புஷ்பங்களைப் பறிக்காதே. மனிதன்
 தேவதைகளை முகசியமாகப் பெருமைப்படுத்தவேண்டுமன்றோ!
 பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பாரத! பூஜைகளாலும் ஹோமங்க

நாடும் நமஸ்கரங்களாகும் மந்திரங்களாகும் பதிகாரினாலும் தேவர்களாக அநீனைச் செய்கின்றார்களன்றி¹ அபய¹ ஸாஹஸம் செய்வார்கே உன்னுடைய கடமைபக காக்கக்கடவாய். சொந்தக்கடமையை நிலைநிறுத்துவதையே தாமமென்று அறி¹ அவஸரப்படாதே பிநுஹஸபதிகோனறவர்களாகும் தம் கடமையை அறியாமலும் பெரியோர்களை அடுக்காமலும்² தாமததை அறிதல இப்பாது எந்த விஷயத்தில், அநாமமும தாமமென்று சொல்லப்படுகிறதோ மதானாதள மயங்குகிற அந்த விஷயத்தைப் பஞ்சநறியவேண்டும். தாமமானது ஆசாரத்தினின்று உண்டாகிறது. வேதங்களை தாமதத்தினின்று உண்டாயின. வேதங்களைவிருந்து யஜ்ஞங்களை உண்டாயின. யஜ்ஞங்களால் தேவர்கள் நிலைநிறுத்தப்பட்டார்கள். தேவர்கள் வேதங்களாகும் தாமசாலத்தங்களாகும் சொல்லப்பட்ட யாங்களால் நிலைநிறுத்தப்படுகிறார்கள் மனிதர்கள், பிரஹஸபதியினாலும் சுகிரராலும் சொல்லப்பட்ட சீதிகளால் நிலைநிறுத்தப்படுகிறார்கள். பிரமம் சூத்தரிய வைஸ்பாநரால் வரி வாங்குதல், சுரங்கங்களினின்று பொன் வெள்ளி தங்கங்கள் முதலியவைகளைத் தேனாடி எடுத்தல், வாத்தகம், விபவஸாயவேலைகள், காலநடைகளைப் போஷித்தல், கூள்வேலை ஆகிய இந்தத் தொழில்களால் எல்லாம் நிலைநிறுத்தப்படுகின்றன அறிஞர்களான (முதல் மூன்று வானத்தார்களுக்கும்)³ தரயீ, நண்டரீதி,⁴ வாரதநா என வித்தைகள் மூன்று. நன்கு உபயோகப்படுகிற அவைகளால் உலகத்தின் ஜீவனம் நடைபெறுகிறது அந்த லோகயாததிரையானது பூமியில் (தந்தம்) தொழிலால் செய்ப்படாமல் போனால், வைதிக தாமமெல்லாமலும் நண்டரீதியில்லாமலும் இந்த உலகம் வரம்பு அறமுதாதிவீடும இந்தப் பிரணைகா வாத்ததாமததில் இல்லா விடில் அழிந்துவிடுவா நன்றாக நடத்தப்படுகிற இந்த மூன்று தொழில்களாலும் மனிதர்கள் புண்ணியத்தையும் உண்டபண்ணிக

1 'கமடஸல்' எனப்பது வேறுபாடும், 'போதபூரவம் அந்திவடஸம்' எனப்பது பழையவரை, 'அநிநது அணுஷ்டபட்டபாக' எனப்பது அதன பொருள்.

2 'தாமாததெள' எனப்பது வேறுபாடும், 'அறம்பொருள்களை' எனப்பது அதன பொருள். 3 மூன்று வேதங்கள் 4 பயிரிடுதல், வாணிகம், பசுக்காத்தல்

நொள்ளுகுறிகளா இ ருபிறப்பானாகளுக்கும் தேவல ஸாதவிகமடான
 1 மொக்சுமொனறே தாமம் யாகமசெய்தல், வேதமோதுதல், அதல்
 ஆகிய மூன்றும் மூன்றாவானததாகளுக்கும் பொதுவான தாமங்
 களென்று ஸம்பிரதிகளால் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பிராமமணிக்
 களுக்கு வேட்டித்தல் ஒதுவித்தல் ஆகிய இரண்டும் ஏற்றலும்
 தொழிலென்றும், க்ஷத்ரியர்களுக்குக் காததல் தொழிலென்றும்,
 வைஸ்யர்களுக்கு (ஆடுபாடுகளை) வளாததல் தொழிலென்றும், சூத்
 ரர்களுக்கு தவிஜாகளுக்குப் பணிசெய்வது தொழிலென்றும்,
 சொல்லப்படுகின்றன. சூத்ரர்க்கு பிணைக்ஷ எடுத்தலையும் தீஹாமக்
 ஷையும விசதங்களைபும செய்வல்காது குருவினுடைய (= எஜ
 மானனுடைய) வீட்டிலேயே வஸிக்கவேண்டும். குருநீ நந்தன்!
 இங்கே இந்தத் தாமங்களுள் க்ஷத்ரியதாமமான பாதுகாப்பு உன்னு
 டைய தொழில் நீ விரயமுள்ளவனும் புலன்களை அடக்கவனவனு
 மாகி உன் தொழிலை அடையக்கடவாய பெரியோர்களுடன்
 ஆலோசித்து யோசயாகளும் புத்திமான்களும் சாஸ்திரங்களில்
 தேரரசியடைந்தவர்களுமான (மந்திரிகளால்) உதவப்பெற்றவன்
 தண்டத்தினால் ஆளகிறான் (அங்கவமின்றி) 2 வயஸன்முள்ளவன்
 அவாதிக்கப்படுகிறான். அரசன் நிகரஹானுகரஹங்களால் நன்றாக
 நீதியைச் செலுத்தாமபொழுது உலகத்தினுடைய வரன்முறைகள்
 னன்கு அமைக்கப்பட்டவைகளாகின்றன ஆகையால், தேசத்திலும்
 (கோட்டை முதலிய) அரசன்களிலும் பகைவாகளிடத்திலும் நண
 பாகளிடத்திலும் சேனைகளிடத்திலும் நிலைமையையும் வளாரச்சியை
 யும் அப்படியே குறையைபும நிதயம் சாராகளால் அறியவேண்
 டும். அரசர்களுக்கு உபாயமும சாராகளும் புத்தியும் மந்தரா
 லோசனையும் பராக்கிராமமும சிணைக்கும் மனக்கூழும் ஸாமாததிய
 மும கராயங்களைச் சாதிப்பவையாம ஸாமம், தானம், பேதம்,
 தண்டம், உபேகைக்ஷ இவற்றைச் சோத்தோ தனித்தனியோ உப
 யோகித்தலால் காரியங்களை ஸாதிக்கவேண்டும். பரதஸரேஷ்ட!
 எல்லா நீதிகளும் சாராகளும் மந்தராலோசனையை மூலமாகக்
 கொண்டவாகா. நீதிசான் திரத்தை நவாகு ஆராயந்தவர்களும் அத்
 தன்மையுள்ளவர்களுமான பெரியோர்களுடன் மந்தராலோசனை

1 'ருதம்' என்பது வேறுபாடும், 'ஆசமஞானம்' என்பது பழை
 உரை. 2 ஸபாபாவம் 19, சாநநிபாவம் 181, 289-ம் பக்கங்களின் குறிப்புக்
 களில் காண்க

செய்யவேண்டும் என்கிறீயோ - அவனுடைய மூலத்தினாலாவது சிறுவர்களை
 டாவது பேரரசைப்புவாள்வர்களைடாவது அலப்பினோடாவது 1 பாரிதத்
 யாக குறிப்புவாள்வர்களுடனாவது சிறுவர்களுடனாவது விஷயங்களை ஆலோ
 சிக்கக் கூடாது. கற்பு, நிகழ்தகவாகநடவன ஆலோசிக்கவேண்டும்,
 திறமையுள்ளவாகவால காரியங்களைச் செய்விகழவேண்டும், நரை
 பாகளைக்கொண்டு 2 சீக்கிர சேனாபதிகளைச் செய்விகழவேண்டும் மூலக்
 காகளை எல்லாக் காரியங்களிலும் விலகவேண்டும் தூயநகரியங்
 களில் தூயநகரங்களையும் பொருள் சமபந்தமாவ காரியங்களில்
 கதறநிகழ்வாகங்களையும் ஸ்கிரீகரிடம் (காவலாக) நடவணங்களைப்பும்
 குறாமான காரியங்களில் குறாமானகளைப்பும் ஏவவேண்டும். காரியங்களில்
 செய்விகழ்ககது தகாததெனனும் விஷயங்களை, பகைவர்களுடைய
 நிச்சயங்களைப்பும் பலாபலதகைப்பும் 3 தவணைச் சேனாபதிகளிடத்தி
 னினனும் பகைவரைச் சேனாபதிகளிடத்திலினனும் அறியவேண்
 டும். நல்லபுத்தியுடவ தவணைச் சேனாபதிகளும் ஸாதுககளின் விஷ
 யத்தில அனுக்கொறுதகைச் செய்விகழவேண்டும் வரமபுரிதிக் செயலு
 கிற அயோகியர்களிடங்களில் நிகழுககைச் செய்விகழவேண்டும்
 எப்பொழுது அரசன நிகழுககை லும் அனுநகழுககை லும் நரை
 செலுகிறேன அப்பொழுது உலகத்தினும் வரமபான ந
 நரை நிலைகாட்டப்படக்கூறது பாரதநீதினபந்நகரகரியதான
 லுநத ராஜகாமமான நு உனக்குச் சொல்லப்படகது. நீ, விநயத்தில
 நிலைபெறவனுகி, அநதத தாமததை உனக்கு அமைநத தாமநிரை
 பரிபாலனம் செய்வாயாக. எப்படி நிராமணங்களை தவத்தினுலும்
 தாமததாலும் பொறிகளின் அடக்கதாலும் யாகககாலும் ஸ்வாக
 கதை அடைகிறார்களோ எப்படி வைபயாரனும் தானததாலும்
 விருநதளித்தலாலும் தாமங்கலாலும் நலைத்தியை அடைகிறா
 னோ, எப்படி சூதரர்கள் தவிஜர்களுடைய கபநதைநிலை உத்தம
 கதியை அடைகிறார்களோ அப்படியே க்ஷத்திரியங்கள் பூமிநில
 துஷ்ட நிகழுககலாலும் சிஷ்டபரிபாலனங்களாலும் ஸ்வாகக
 கதை அடைகின்றனா. விருப்புவெறுபடி அந்நவாகளும் பேரரசை
 இல்லாதவர்களும் கோபமில்லாதவர்களும் நரை நீதிசேனாபதிக
 லவர்கள் ஸாதுககளிடையே உலகங்களை அடைகிறார்கள்.

1 வேறுபாடம் 2 வேறுபாடம்.

3 'சாரங்களிடத்தினினனும், பரிதான முசலியகற்றல ஆணையுண்டு
 பண்ணப்பட்ட பலகவா பகைசாரிடத்தினினனும்' எனபது பழைய
 உரை.

நூற்றைம்பத்துமுன்றாவது அத்யாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

(ஹனுமான் பெரிய உரவத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு பீமனைத் தழுவ
வாங்கொடுத்து அனுப்பியதும், அவன் கந்தமாநனமலையில்
லௌகந்தீகமுள்ள குளத்தைக் கண்டதும்)

பிபாகு, ஹனுமான், தம் இச்சைப்படி வளாந்திருக்கிற அந்தப் பெரிய தேவததை அடக்கக்கொண்டு, பீமலையை மறுபடியும் கைகளால் தழுவினார். பாரதீசீ! பிராதானினால் கட்டிக்கொள்ளப்படாத அந்தப் பீமனுடைய சரசமமானது உடனே நீங்கவிட்டது. வல்லமும் அனுகூலமாயின பலமும் உண்டாயிற்று. அதிகபலமுள்ள பீமன், 'எனக்கு திரை பவசாஸி இலலை' என்று நினைத்தான். பிபாகு, ஹனுமான், கண்களில் நீர் தனமப மறுபடியும் பீமனை அழைத்தது, அவாபுகாசனமான கணைரால் தடுமாற்றமுள்ள குரலுடன், 'வீரீ! உவகிரூபிடத்தைக் குறித்துப்போ. வந்தாய்க்கவளில் எனனை நினைக்கக் கூடவாய், குரூஸரேஷ்டலே! நான் இங்கு இருப்பதாக ஒருவருக்கும் தெரிவிப்பாதே. வலிமை மிக்கவனின்! குபேரனுடைய அரணமீனயிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட தேவஸ்திரீகளும கந்தவஸ்திரீகளும இங்குவருவதற்கு இது வாய்ப்பு. (உன்கைப் பாதத்தனால்) எனனுடைய கணனும பயனுள்ளதாயிற்று பீம! உவகிரூபி மாணிடதேகத்தின பிசுத்தை அடைந்து, மகுசுலத்தின அவதரித்தவரும் ராமரென்கிற பெயருள்ளவரும் உலகத்தவரின் மனத்தை மகிழவிப்பவரும் வீணைமீன் முகபாகிற தாமரை மலர்க்கு ஸூரியனூபிரூபவரும் ராவணனாகிற அந்தகாதகிழ்ச்சு ஸூரியனூபிரூபவருமான விஷ்ணுவை நினைக்கப்படி செய்யப்பட்டேன். வீரனே! குரதீபுதரா! ஆகையால், எனனைப் பாதத்தது உவகருப் பயனுள்ளதாகுக. பாரதீ! நீ பிராதாவாயிருத்தலை முன்னிட்டு வரத்தைக் கேட்பாயாக. ஹஸ்தினூபட்டணத்தை அடைந்து அறபர்களான திருதராஷ்டிர புத்திராகளைக் கொல்லவேண்டுமானால், நான் இதனை உடனே செயவேன். மிக்க பலசாலியே! கலலினால் அந்த ஹஸ்தினூபுததை நொறுக்கவேண்டுமானாலும் துரியோதனனைக் கட்டி

இப்பொழுதே உவனிடம் கொண்டுவரவேண்டுமானாலும் உன்னுடைய இந்த விருப்பத்தை இப்பொழுதே நான் செய்வினா' என்று சொன்னா.

பீமஸீனனே, மஹாத்மாவான் ஹனுமனுடைய அந்த வாக் கியத்தைக் கேட்டு, மிக மனமசுந்தரசியுடன அலரைப் பாடினா, 'வானரசரேஷ்டரே! உமமால் எனக்கு எல்லாம் செய்யப்பட்டவைகளை. மிகப் புஜபலம் அமைந்தவீர! உமக்கு மகனமுண்டாகுக உமமைப் பிராந்தகுகுகிறேன். என் விஷயத்தில் கருபை செய்வீராக. வீரமுன் னவரே! நாதரான் உமமால் பாண்டவர்கள் எல்லாரும நாதருள் னவர்களானார்கள். உமமுண்டாய் பந்தகினிலேயே நங்கனா எல்லா சகருகலையும் ஜயிப்பீராம்' என்று சொன்னா. இவ்வாறு சொல்லக் கேட ஹனுமாவ, பீமஸீனனைப் பாடினா, 'பரதாவாயிருப்பதாலும் தேசத்தாலும் உனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வேன். மிக வன்மை உடையவீரே! வீரனே! சிறந்த வன்மைமுன் ன பகைவா படையில் நுழைந்து நீ விமலநாதத்தைச் செய்யுமரிமழுது, நான் உன்னுடைய அந்தச் சந்தத்தை அந்தத்தில் கேட்டவுடனே, உன்னுடைய பகைவாகன உயிர தூறுகக்கடியு என்றுடைய சகந்த தால் விருந்தியடையச் செய்வேன். விஜயனுண்டாய் சுவஜத்தல் இருந்துகொண்டும், பயங்கரமானவையும் பகைவாகருடைய வளி மையைக் குறைப்பவையுமான ஒலீகளை வெளியிடுவேன். அந்தும், நீங்கள் பகைவாளை எளிகில் கொல்கீரகன்' என்று சொன்னா.

ஹனுமாவ, அப்பொழுது, பாண்டவர்களை மகிழ்விப்பவானா பீமனைப் பாடினா இவ்வண்ணம் உரைத்து அவனுக்கு வழியைச் சொல்லி, அந்தவிடத்திலேயே மறைந்தா. அந்த வானரசரேஷ்டரே செவதுடன, பலசாலிகளுள் சிறந்தவானா பீமனும், அந்த வழியினால் பெரிதான கந்தமாநந்ததில் செல்லலானா; ஹனுமனுடைய சீர்த்தத்தையும் பூமியில் நிகரினாத (அவருடைய) காந்தியையும் நினைத்துக்கொண்டும், தாசரதியினுடைய பெருமையையும் ஆரூழையும் நினைத்துக்கொண்டும் சென்றன பீமன், அப்பொழுது, ஸௌகந்தி நவந்தத்தை அடையும் விருப்பத்தால், மனத்துக்கினியவையான அந்தக் காடுகளிலும் சோலைகளிலும் மலநந்த தாமரை மலர்களால் விசித்தரமான தடாகங்களிலும் நதிகளிலும் பலவகைய டலர்களால் விசித்தரமான பூத்திருத்திலு காடுகளிலும் திரிந்தான்.

பாரதீசீ! மழை பொழிகின்ற மேகங்களின கூட்டங்களபோல இருப்பவையும் சேற்றினால் நனைக்கப்பட்டவையுமான மதயானைக கூட்டங்களை அப்பொழுது பார்த்தான. காந்தியுள்ளவனான அவன், வழியில், வெருண்ட விழியுள்ளவைகளும் பெண்களானவரும் இருப்பவைகளும் புல்லைக் கொள்கிக்கொண்டிருப்பவைகளுமான மான்களுடனகூடியன காட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு விரைவாகச் சென்றான். பீமனேனன எருமைகளாலும் பன்றிகளாலும் வேக கைகளாலும் அடையப்பட்ட மலைமீது சென்றயத்தால் பயமற்றவ னாகப் பிரவேசித்தான். த்ரௌபதியின் சொல்லை வழியுணாவாக உடையவனும் பயங்கரமான பராகரமமுள்ளவனுமான பீமன், காட்டில் மலர்களால் கிளைகள் தாழ்ந்திருப்பவைகளும் சிவந்த தளிர்களால் அழகியவைகளும் காற்றினால் அசைக்கப்பட்டவைகளு மான மரங்களால் அழைக்கப்படுகிறவன போன்றவனும், தாம ரைமொட்டுக்களாகிற கை குவித்தலைச் செய்தவைகளும் மதங் கொண்ட வண்டுகளால் அடையப்பட்டவைகளும் இனிய துறைக ளும் வனங்களும்முள்ளவைகளுமான தாமரை ஓடைகளை வழியில் தானடிச் செல்லுகிறவனும், பூத்திருக்கிற மலைத் தாழ்வரைகளில் மனமும் கண்களும் பற்றியவனுமாகி, பிறகு, பிற்பகலில் மான கள் நெழ்ந்துள்ள காட்டில் பொய்யமான மாசுற்ற தாமரை மலா களுடன் கூடியதும அனனங்களோடும் நீர்க்காக்கைகளோடும் கூடிய தும சுககரவாகப் புட்களால் விளங்குகின்றதும அந்த மலைக்குக் தொடுத்துப் போடப்பட்ட பரிசுத்தமான தாமரை மலர்களுள்ள மலைபோன்றதுமான ஒரு¹ நதியைக் கண்டான். மகா பலசாலி யான அவன், அந்த நதியில், மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறதுட இளஞ்சூரியனைப்போன்ற காந்தியுள்ளதுமான பெரிய லௌகநதிக மலர்களின் கூட்டத்தைக் கண்டான். பாண்டு குமாரனான பீமன், அக்னைப்பார்த்து, விரும்பியதை மனத்தினால் அடைந்தவனாகி, வன வாஸத்தால் துன்பத்தை அடைந்திருக்கிற மனைவியை மனத்தால் அடைந்தான்.

1 இது சில இடங்களில் ஓடையெனலும் கூறப்படுகிறது.

இப்பொழுதே உன்னிடம் கொண்டு வரவேண்டுமானாலும் உன்னுடைய இந்த விருப்பத்தை இப்பொழுதே நான் செய்வேன்' என்று சொன்னான்.

பீமஸேனனே, மஹாத்மாவான் ஹனுமனுடைய அந்த வாக் கியத்தைக் கேட்டு, மிக மனமகிழ்ச்சியுடன் அவரைப் பார்த்து, 'வானரஸரீரஷ்டரீ! உமமால் எனக்கு எல்லாம் செய்யப்பட்டவைகளை. மிகப் புஜபலம் அமைந்தவரீ! உமக்கு மகக்ளமுண்டாகுக. உமமைப் பிராந்திகுகுகேன. என் விஷயத்தில் கருவை செய்வீராக. வீரமுள்ளவரீ! நாதரான் உமமால் பாண்டவர்கள் எல்லாரும நாதருள்வர்காரானாகுள். உமமுண்டிய பஸ்திகுனேயே நாங்கன் எல்லா சகருவனையும ஜயிப்போம்' என்று சொன்னான் அவர். 'உமமால் சொல்லக் கேட்ட ஹனுமான், பீமஸேனனைப் பார்த்து, 'பாரதவாயிமுண்டியும கேட்குண்டிலும் உனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வேன். மிக வளமைய உடையவரீ! வீரனே! சிறந்த வல்லமையுள்ள பகவாய்படையில் துழைந்து நீ விமலநாதத்தைச் செய்யுமாறு பூசு, நான் உன்னுடைய அந்த சகத்தைப் புத்தத்தில் கேட்டபுரீன, உன்னுடைய பகவாய்கள் உயிர் துறக்ககபுர என்னுடைய சகத்தை தால் விருத்தியுடைய செய்வேன் விஜயனுடைய துஷ்டத்தில் இருந்துகொண்டு, பயங்கரமானவையும பகவாய்கருண்டைய வளமையைக் குறைப்பவையுமான ஒன்றை வெளியிடுவேன். அந்நிலை நிகன் பகவாய்களை வெளியில் வெளியீடுகள்' என்று சொன்னான்.

ஹனுமான், அப்பொழுது, பாண்டவர்களை மட்டுமீராமானுள் பீமனைப் பார்த்து இவ்வண்ணாம உரைத்து அவனுக்கு வாயிப்பா சொல்லி, அந்தவிடத்தில் மறைந்தான். அந்த வானரஸரீரஷ்டரீர செவாயுடைய, பஸ்திகுனேயே சிறந்தவனுள் பீமனும், அந்த வாயிபினுள் பெரிதான கந்தமாதவத்தில் செல்லலானான், ஹனுமனுடைய சரீரத்தைபும பூமியில் நிகரில்லாத (அவருண்டிய) காந்தியையும நினைத்துக்கொண்டு, தாசர்தியினுடைய பெருமையையும ஆற்றலையும நினைத்துக்கொண்டு சென்றான். பீமன், அப்பொழுது, ஸௌகந்திகவவந்தை அண்டியும் விருப்பத்தால், மனத்துக்கவியவையான அந்தக் காந்திகரீனும் சேலைகளினும் மலர்ந்த தரமலாம மலர்களால் விசித்தரமான தடாகங்களினும் ந்திகரீனும் பஸ்திகுனும் மலர்களால் விசித்தரமான பூசுதிருத்திய காந்திகரீனும் திரிந்தான்.

பாததரோ! மழை பொழிகின்ற மேகங்களின் கூட்டங்களபோல இருப்பவையும் சேற்றினால் நனைக்கப்பட்டவையுமான மதயானைக் கூட்டங்களை அப்பொழுது பார்த்தான். காந்தியுள்ளவனான அவன், வழியில், வெருண்ட விழியுள்ளவைகளும் பெண்மாண்களுடன் இருப்பவைகளும் புல்லைக் கொளிக்கொண்டிருப்பவைகளுமான மாண்களுடன் கூடிய காட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு விரைவாகச் சென்றான். பீமஸேனன் எருமைகளாலும் பன்றிகளாலும் வேகுகைகளாலும் அடையப்பட்ட மலைபில் செளர்யத்தால் பயமுற்றவனாகப் பிரவேசித்தான். த்ரௌபதியின் சொல்லை வழியுணவாக உடையவனும் பயங்கரமான பராகரமமுள்ளவனுமான பீமன், காட்டில் மலர்களால் கிளைகள் தாழந்திருப்பவைகளும் சிவந்த தளிரங்களால் அழகியவைகளும் காற்றினால் அசைக்கப்பட்டவைகளுமான மரங்களால் அழைக்கப்படுகிறவன் போன்றவனும், தாமரைமொட்டுக்களாகிற கை குவித்தலைச் செய்தவைகளும் மதகுகொண்ட வண்டுகளால் அடையப்பட்டவைகளும் இனிய துறைகளும் வனங்களுமுள்ளவைகளுமான தாமரை ஓடைகளை வழியில் தானாடிச் செல்லுகிறவனும், பூத்திருக்கிற மலைத் தாழ்வரைகளில் மனமும் கண்களும் பற்றியவனுமாகி, பிறகு, பிற்பகலில் மாண்கள் சூழநதுள்ள காட்டில் பொன்மயமான மாசற்ற தாமரை மலர்களுடன் கூடியதும் அன்னங்களோடும் நீர்க்காக்கைகளோடும் கூடிய தும் சகலவாகிய புட்களால் விளங்குகின்றதும் அந்த மலைக்குக் தொடுத்தபு போடப்பட்ட பரிசுத்தமான தாமரை மலர்களுள்ள மலைபோன்றதுமான ஒரு¹ நதியைக் கண்டான். மகா பலசாலியான அவன், அந்த நதியில், மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறதும் இளஞ்சூரியனைப்போன்ற காந்தியுள்ளதுமான பெரிய ஸௌகந்திக மலர்களின் கூட்டத்தைக் கண்டான். பாண்டு குமாரனான பீமன், அதனைப்பார்த்து, விருமபியதை மனத்தினால் அடைந்தவனாகி, வன வாஸத்தால் துன்பத்தை அடைந்திருக்கிற மனைவியை மனத்தால் அடைந்தான்.

1 இது சில இடங்களில் ஓடையென்றும் கூறப்படுகிறது.

இப்பொழுதே உவனிமம் கொண்டுவரவேண்டுமானாலும் உவனுடைய இந்த விருப்பத்தை இப்பொழுதே நான் செய்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

பீமஸேனனோ, மஹாதபாவான ஹனுமானுடைய அந்த வாய்மையான கீதையை கேட்டு, மிகக் மனமகிழ்ச்சியுடன் அவரைப் பார்த்து, 'வானரசரேஷ்டரே ! உமமால் எனக்கு எல்லாம் செய்யப்பட வேகனே. மிகக் புஜ்யமம் அமைந்தவரே ! உமக்கு மங்களமுண்டாகுக உமமைப் பிரார்த்திக்கிறேன். என் விஷயத்தில் கருவாய் செய்வீராக. கீரயமுன் வரீரே ! நாதரான உமமால் பாண்டவர்கள் எல்லாரும நாதருள்ளவாகனானாகள். உமமுண்ட பஸ்து தினாலேயே நாகுகள் எல்லாச் சத்தருகையும ஜயிப்பீரம' என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட ஹனுமான், பீமஸேனனைப் பார்த்து, 'பரநாவாயிருப்பதாலும் நீநததும உம உனக்குப் பிரியத்தைச் செய்கிறேன். மிகக் வலியான உடையவனே ! வீரனே ! சிறந்த வல்லமையுள்ள பகையுடைய பண்டியில் நுழைந்து நீ விமலநாதத்தைச் செய்யுமென்பது, நான் உன்னுடைய அந்தச் சத்தத்தை அந்தத்தில் நீட்டிப்பேன், உன்னுடைய பகையாக உயிர் ஆதகக்கடியுள்ள என்னுடைய சத்தத்தால் விருந்தியுடைய செய்கிறேன். விஜயனுடைய தலையத்தை இந்நதுகொண்டு, பயங்கரமானவையும பகையானதுடைய வலிமையைக் குறைப்பவையுமான ஒல்களை வெளியிடுகிறேன். அகனல, நிகுகள் பகையாகளை வெளியில் கொல்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

ஹனுமான், அப்பொழுது, பாண்டவர்களை மகிழ்விப்பதான பீமனைப் பார்த்து இவ்வண்ணம் உரைத்து அவனுக்கு வாய்ப்பைச் சொல்லி, அந்தவிடத்திலேயே மறைந்தார். அந்த வானரசரேஷ்டரேஷ்டர் சென்றபின்னாலும், பலசாலிகளுள் சித்தத்துணை பீமனும், அந்த வாய்ப்பினால் பெரிதான கந்தமாநத்தில் செல்லவானான் ; ஹனுமானுடைய சீர்தந்தையும பூமியில் நிகரிவதை (அவருடைய) காந்தியையும் நினைத்துக்கொண்டு, தாசரத்தியினுடைய பெருமையையும ஆற்றலையும நினைத்துக்கொண்டு சென்றான். பீமனும், அப்பொழுது, லைநகரத்திலுள்ள அடையும விருப்பத்தால், மனத்தாக்கிரியையையான அந்தக் காடுகளிலும் நீசல்களிலும் மலர்ந்த தாமரை மலர்களால் விசித்தமான தடாகங்களிலும் நதிக்களிலும் பலவகையான மலர்களால் விசித்தமான பூத்திருந்திருக்கிற காடுகளிலும் திரிந்தான்.

பாரதரே ! மழை பொழிகின்ற மேகங்களின் கூட்டங்கள்போல இருப்பவையுமே சேற்றினால் நனைக்கப்பட்டவையுமான மதயானைக கூட்டங்ளை அப்பொழுது பாரததான. காந்தியுள்ளவனான அவன், வழியில், வெருண்ட விழியுள்ளவைகளும் பெணமாண்களுடன் இருப்பவைகளும் புல்லைக் கொள்கிக்கொண்டிருப்பவைகளுமான மான்களுடன் கூடிய காட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு விரைவாகச் சென்றான். சீமலேனன எருமைகளாலும் பன்றிகளாலும் வேக கைகளாலும் அடையப்பட்ட மலையில் செளர்யத்தால் பயமற்றவ னாகப் பிரவேசித்தான். த்ரௌபதியின் சொல்லை வழியுணவாக உடையவனும் பயங்கரமான பராகரமுள்ளவனுமான சீமன், காடியுள் மலர்களால் கிளைகள் தாழ்ந்திருப்பவைகளும் சிவந்த தளிர்களால் அழகியவைகளும் காற்றினால் அசைக்கப்பட்டவைகளு மான மரங்களால் அழைக்கப்படுகிறவன் போன்றவனும், தாம ரைமொட்டுக்களாகிற கை குவித்தலைச் செய்தவைகளும் மதந் கொண்ட வண்டுகளால் அடையப்பட்டவைகளும் இனிய துறைக ளும் வனங்களுமுள்ளவைகளுமான தாமரை ஓடைகளை வழியில் தானடிச் செல்லுகிறவனும், பூத்திருக்கிற மலைத் தாழ்வரைகளில் மனமும் கண்களும் பற்றியவனுமாகி, பிறகு, பிற்பகலில் மான கள் பூழ்நததுள்ள காடியில் பொன்மயமான மாசற்ற தாமரை மலர் களுடன் கூடியதும் அன்னங்களோடும் நீர்க்காக்கைகளோடும் கூடிய தும் சககரவாகப் புட்களால் விளங்குகின்றதும் அந்த மலைக்குக் தொடுத்ததுப் போடப்பட்ட பரிசுத்தமான தாமரை மலர்களுள்ள மாலையோன்றதுமான ஒரு¹ நதியைக் கண்டான். மகா பலசாலி யான அவன், அந்த நதியில், மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறதும் இளஞ்சூரியனைப்போன்ற காந்தியுள்ள துமான பெரிய ஸௌகந்திக மலர்களின் கூட்டத்தைக் கண்டான். பாண்டு குமாரனான சீமன், அத்தனைப்பார்த்து, விரும்பியதை மனத்தினால் அடைந்தவனாகி, வன வாஸத்தால் துன்பத்தை அடைந்திருக்கிற மனைவியை மனத்தால் அடைந்தான்.

1 இது சில இடங்களில் ஓடையென்றும் கூறப்படுகிறது.

நூற்றைம்பத்து நான்காவது அதயாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடக்கீர்)

(ஸௌகந்திக ஓடையில் இறங்கக் கருதிய பீமனை நோக்கி, அந்நேகீ காக்கிற அரக்கர்கள் அவனுடைய வ்ருப்பத்தை வ்னவ்யது)

அநுசுப பீமன, கருநமாதனத்தில செனறு, அழகிய வனகக
 ளுள்ள தும் அழகியதுமான கைலாஸகிரியின் உச்சியில், அழகிய
 தும் அரககாகனால பாதுகாக்கப்பட்டதும் சூரேபரனுடைய வான
 ஸ்தானத்திற்கு அருகில் மலை அருவிநளால் உண்டான தும் மனசு
 துகு மிக இனியதும் விசாலமான நிழலுள்ள தூர பலவகை மயசு
 களாலும் கொடுகளாலும் சூழப்பட்டதும் பசுமை நிறமுள்ள
 தாமரை இலைகளால் மூடப்பட்டதும் துவையமான தும் ஸ்வானாமய
 மான தாமரை மலர்களுள்ள தூர பலவகைப் பறவைகளுள்ள இனங்
 களால் நிரமயியதும் நல்ல கரைகளுள்ள தூர சேரிலலாததும் மிக
 அழகியதும் நல்ல ஜலமுள்ள தூர மலையின் தாழ்வலாகவிலமைந
 ததும் உலகத்துக்கு விசுதாமாக இருப்பதும் மங்கலநாமான தூர
 அப்புத்தமாவ காடகியுள்ள துமான தாமரை ஓடைகளைக் கண்
 டான. சூரநீரந்தனனை பீமன, அநுசு ஓடையில், அநுசுப
 டேபை ருசியுள்ள தும் சூரிரந்ததூர லேசாக இடப்பட்ட தும் மங்கல
 கரமான தும் மாதந்ததுமான ஜலத்தைக் கண்டான் ; அந்நேகீ
 அதிகமாகப் பருசுமை பருகினான். அழகியதும், துவையமான லெள
 கந்திக் மலர்களால் சூழப்பட்டதும், பொன்மயமானவைகளுள்ள
 சிறந்தவாஸனையுள்ளவைகளும் வைரீர்யமயமான சிறந்த காமயுள்ள
 வைகளும் பறபல நிறமுள்ளவைகளுள் மனமகிழ்ச்சியை உண்டி
 பண்ணுகின்றவைகளும் அவனப்பறவைகளாலும் நிரங்குகுகுகு
 லும் அசைக்கப்பட்டவைகளும் நிராமலமான பூநகரதூங்களை வெளி
 விடுகின்றவைகளுள்ள தாமரை மலர்களால் மூடப்பட்ட தூர,
 ராஜராஜனும் மகாதாமாவுமான சூரேபரனுக்கு விளையாடிய பூர,
 கந்தர்வர்களாலும் அபஸரஸுகளாலும் தேவர்களாலும் நவசு
 மதிக்கப்பட்ட தூர, தேவரிஷிகளாலும் யசுஷீர்களாலும் அபயபு
 லேய சிமபுருஷர்களாலும் அடையப்பட்டதும், ராக்ஷஸர்களாலும்
 கிலனர்களாலும் சூரேபரனும் காக்கப்பட்ட தூரான அநுசு
 ஓடையைப் பார்த்தவுடன், மஹாபாலசாரியும் சூரநீரந்தனனு
 மான பீமஸேனவ மிகு மகிழ்ச்சியுள்ளவனுணன் ; செய்யாததன்னை
 பொருந்தியதூர பெரிதூரான லெளகந்திக ஓடையை நன்றாகப்

பாடலு மகிழ்ச்சியடைந்தான். அதனைப் பலவிதமான ஆபுதங்
களைபுடும் உடைகளைபுடும் நரித்தவாகவான கீராதவசர்களைவற ராகுஷ
ஸ்களா நூழாரிவா அரசன கட்டளைபினால் பாதுகாக்கின்றார்
யா. அவர்கள், மானநீராலகளை உடுத்தவனும பொன்னாலாகிய
நீதாளவளைகளை அணிந்தவனும வீரனும் பயங்கரனும் பயங்கர
மான பராகரமமுள்ளவனும ஆபுதங்களைபுடையவனும கத்தி
கட்டிக்கொண்டவனும பயமிலவாதவனும பகைவர்களை அடக்கு
கிறவனும ஸௌகந்திகமலர்களை விருமபினவனும அருகில வரு
கிறவனுமான வீரனைப் பார்த்தவுடன, 'ஆபுதங்களைநாடு கூடிய
வனும மானநீராலுடுத்தவனுமான இந்தப் புருஷஸரீரஷ்டன
இங்நீச செயயவிருமபி வந்தகாரியத்தை நீங்கவ வினவககட
வீர' என்று ஒருவரோடொருவர் கூக்குரலேட்டுச சொன்னார்கள்.
பிறகு, எல்லா ராகுஷஸாகளும, நீண்ட புஜங்களுள்ள தேஜஸவி
யாவ வருகோந்தனை அணுகி, 'நீ யா?' சொல. முனிவேஷத்
தைப் பூணா -வனும ஆபுதங்களைபுடையவனுமாகக் காணப்படுகிறாய்.
நீபாழிவாளனை! நீ வந்த காரியத்தைச சொல' என்று வின
வினாிகள்.

நூற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

தீ ர் த் த யா த் ரா ப ர் வ ம். (தோடர்க்சி)

(பீமன் தான் ஸௌகந்திக மலர்களுக்காக வந்ததைக் காவற்காரர்களுக்
குத் தெரிவித்து மலர்பறிக்க முயன்றதும், அவர்கள் பீமனைத் தடுத்த
துக் கொல்லக் கருதியதும், அவன் அந்த அரக்கர்களைக் கதையி
றல் அடித்ததும், அவர்கள் அந்த அடியைத் தாங்கமாட்டாமல்
குபேரன் மீ முறையிட்டதும், குபேரன் பீமனு
டைய செய்கையைப் புகழ்ந்ததும்.)

பீமன், 'ராகுஷஸாகளை! நான் பாண்டு மகாராஜருடைய
புதலவன்; பீமஸேனன் எனனும் பெயருள்ளவன்; தர்மராஜரை
அடுத்தப பிறந்தவன்; பராதாகளைநாடு விசாலமான பதரியை
வந்தடைந்தேன். அவ்விடத்தில், பாஞ்சாலியானவள், நிச்சயமாக
இந்த இடத்திலிருந்தே காற்றினால் அடித்துக் கொண்டுவரப்பட்டதும
மிகச் சிறந்ததுமான ஒரு ஸௌகந்திகமலரைக் கண்டாள். அவள்
பல (ஸௌகந்திக மலர்களை) விருமபுகிறாள். ராகுஷஸாகளை!

புள்ள ஸௌகந்திகமென்னும் நாமரைமலர்களைப் பறித்துச் சொத்தான. பிறகு, பீமனுடையபலத்தால் துரத்தப்பட்ட அந்த கரோதவசிகளா, எளிமை மிக்கவாகவாக்கிக் குபேரனை அடைந்து, ஈழத்ததில் பீமனுகளுளா வீரயத்தையும் பலத்தையும் உளபய உரைத்தார்கள். தேவனான (குபேரன்), அவர்களுடைய அந்த வசனத்தைக் கேட்டு நகைத்துப் பிறகு அவர்களைப் பார்த்து, 'பீமன் நரௌபதிககாக ஸௌகந்திகமலர்களை இஷ்டப்படி பறித்தாக கொள்ளடும். இது எனக்குத் தெரிந்நனிஷயம்' என்று சொன்னான். பிறகு, அவர்கள், குபேரனிடம் அனுமதிபெறவு, கோபமற்றவர்களாகக் கொரவஸரேஷ்டனான பீமனை நோக்கிச் சென்றார்கள்; அந்த ஓடையில ஓடுவனாகத் தனனிஷ்டப்படி வீளை யாடிக்கொண்டிருக்கிற பீமனையும் கண்டார்கள்.

நூற்றைம்பத்தாராவது அத்யாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (நோடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர், அபசுதனங்களைக் கண்டு பீமஸேனைக்கானுமல் தீரௌ பதியிடம் பீமன்சென்ற இடத்தை வினவியதும், அவர் பீமன் மலர் பறிக்கச் சென்றதைத் தெரிவித்ததும், யுதிஷ்டிரர் கடுமையாகத் தாக்குடைய உதவியினால் பீமன்மீன் சென்றதும், அவர்கள் குபேரனில் நன்துமதிக்கப்பெற்று அர்ஜுனனைப் பார்க்க விருப்பத் தால் கந்தமாநனத்தில் ஸுகமாக வசித்ததும்)

பரதஸரேஷ்டரே! பிறகு, பீமன், மிகச்சிறந்தவைகளும் திவ்யமானவைகளும் அனைகமானவைகளும் பலரூபங்களுள்ளவைகளும் மாசற்றவைகளுமான அந்த மலர்களைப் பறிக்நததொடங்கினான். பிறகு, 2 பரதகறகளைக் கொண்டுபோவதும் கடுமையாகத் தாக்குவதுமான பெருங்காற்றானது, ஈழத்ததை நெருங்குவதாகத் தெரிவித்துக்கொண்டு சடியுதியில் தோன்றியது. இடியுடனடியு மிக்க பயங்கரமான பெரிய உற்கையும் விழுந்தது. ஸூர்யனும், கிரணங்கள் மறைக்கப்பட்டவனும் இரௌரால் சூழப்பட்டவனும் ஒளி இழந்தவனுமானான். பீமன் பரதகிரமத்தைக் காட்டியபொழுது

1 வேறுபாடம்.

2 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

பயங்கரமான இடி முழக்கமும் உண்டாயிற்று; பூமியும் நடுங்கியது; மணமாரியும் பெய்தது; திசைகள் சிவப்பு நிறமுள்ளவைப்பு மிருகங்களும் பகலிகளும் பயங்கரமாகக் கதறுகின்றவையுமாயின. எல்லாம் இருளால் மூடப்பட்டனவாயின. ஒன்றுமே அறியப்படவில்லை. பயங்கரமான மழையும் பல உத்பாதங்களும் அங்கே தோன்றின. பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரும் தாம தேவதைகளுக்குப் புத்தகிரடுமான புதிஷ்டிரா, அந்த ஆசகாயத்தைக் கண்டு, 'எவனோ நமமை அவமதிக்கப் போகிறான். புத்தத்தில் கொடிய மதங்கொண்ட பாண்டவர்களே! ஸனைததர்களாக இருங்கள். உங்களுக்கு மங்களம். உத்பாதங்களைப் பார்க்கிறேனாதலால் நம முடைய பராகிரமத்தைக்கு இது காலமென்பது வெளிப்படை' என்று கூறினார்.

அரசர், இவ்வாறு சொல்லி, பிறகு, நாற்புறமும் பார்த்தார். தாழ்த்தரரும் பகைவரை அடக்குபவருமான புதிஷ்டிரா, பீமனைக் காணாமல், பிறகு, அருகிலிருந்த கிருஷ்ணையையும் நகுல ஸஹ தேவர்களையும் பார்த்து, புத்தத்தில் பயங்கரமான செய்கைபுள்ள பிராகாவான பீமனைப்பற்றி, 'பாஞ்சாலி! பீமனைக் காணவில்லையே! ஸஹஸ்தத்தில் விருப்பமுள்ள அந்த வீரன் எந்தக் காரியத்தைச் செய் செய் விருமபுகிறான்? அல்லது, எந்த ஸஹஸ்தமான காரியத்தைச் செய்கான்? பெரிய புத்தத்தைத் தெரிவிக்கின்றவையும் கடுமையான பயத்தைக் காண்பிக்கின்றவையுமான உத்பாதங்கள் இதோ திரைந்து நாற்புறங்களிலும் தோன்றி இருக்கின்றன' என்று வினவினார். அவ்வாறு சொல்லுகின்ற அவரைப் பார்த்து, நல்ல மனமுள்ளவரும் காதலியும் பிரியத்தைச் செய்யவிருப்புகிறவரும் அழகிய நகைப்புள்ளவரும் ராஜமகிஷ்டியுமான கிருஷ்ணையானவள், 'அரசரே! காதுறினால் அடிக்கூற கொணடுவாப்பட்ட ஒரு ஸௌகந்திகமலரை நான் பரிதியுடன் பீமலேனரிடம் இப்போது கொடுத்தேன். மேலும், நான் வீரரான பீமலேனரை, 'இந்தப் புஷ்பமீபோல பல புஷ்பங்களை நீர் பார்த்தால், அவைகளெல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டு விரைவில் வரக்கடவீ' என்று சொன்னேன். அரசரே! தோள்வளிறைப்புள்ள அந்தப் பாண்டவா, எனக்கு பரியத்தைச் செய்வதின் பொருட்டு, அந்த மலர்களைக் கொண்டுவருவதற்காக இங்கிருந்து வடகிழக்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றார். இது நிச்சயம்' என்று சொன்னாள். கிருஷ்ணை இவ்வாறு சொல்ல

கேட்ட லீவநதா, உடனே நகுல ஸஹதேவாகளைப் பார்த்து, 'வருகோதரன எந்த வழியினால் சென்றானே அந்த வழியினால் நாடெல்லாரும் சோநது விரைவாகச் செல்வோம். களைத்தவாடும் இளைத்தவாகளுமான பிராமமணாகளை மாக்ஷஸர்கள் தூக்கிச் செல்லக் கடவா. தேவனுக்கு ஒப்பானவனே! கட்டோதகச! நீயுட்கிருஷ்ணையைத் தூக்கிச் செல்வாயாக. பீழ்ன இங்கிருந்து நெடுநதூரம் சென்றிருப்பானென்பது எனனுடைய நிச்சயமான எண்ணம். அவன் சென்று நெடுநீரமாகிவிட்டது. அவனுட வேகத்தில் வாயுக்கு நிகரானவன்; பலிஷ்டன், பூமியில் தாண்டுவதில் கருடனுக்கு ஒப்பானவன்; இஷ்டப்படி ஆகாயத்திலும் எழுப்பிச் செல்வான்; இறங்கவும் இறங்குவான். அரக்கர்களை! உங்களுடைய பலத்தைக்கொண்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்வோம். ப்ரமமவாதிகளான ஸித்ததர்கரிடம் அவன் முதலில் அபராதத்தைச் செய்யான' என்று கூறினா. பரதஸரேஷ்டரீர! ஸௌகந்திக ஸரஸிருக்குமிடத்தை அறிந்தவர்களான கட்டோதகசவ முதலிய அவர்களனைவரும் அப்பொழுது, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு, மனமகிழ்ந்தவர்களாகப் பாண்டவாகளோடும் அலைக்களான அந்தப் பிராமமணாகளையும் தூக்கிக்கொண்டு லோமசரோடு கூடியவர்களாகவே சென்றாகள். அவர்களனைவரும் விரைவாகச் சென்று அந்தக் காடயில் ஸௌகந்திகமென்னும் தாமரை மலர்களுள்ள மிக்க அழகிய ஓடையைக் கண்டாகள்; அதைக் கரையில் நிற்பவனும் மஹாதமாவுமான அந்தப் பீமனையும் கொல்லப்பட்டவர்களும் விசாலமான கண்களுள்ளவர்களும் உடலூர்கண்களும் கைகளும் தொடைகளும் பிளக்கப்பட்டவர்களும் கழுத்துக்கள் நொறுக்கப்பட்டவாளுமான யக்ஷர்களையும் கண்டாகள். பரதரீர! பிறகு, தாமராஜரீர, மஹாபலசாலியுள் அந்த ஓடையின் கரையிலிருப்பவனும் கோபமுள்ளவனும் கண்கொட்டாமல் இருப்பவனும் உட்கடைக் கடித்துக்கொண்டிருப்பவனும் இருக்ககாலும் கையை ஓங்கிக்கொண்டு நதீதீரத்தில் யுத்தத்திற்கு (ஸன்னதத்தை) இருப்பவனும் பிராஜைகளை அழிக்கும் தருணத்தில் தண்டாயுத்தத்தைக் கையிலேந்திய யமவரீபான்றவனுமான அந்தப் பீமனைப் பார்த்துத் தழுவி, 1 'குந்தீ

1 'குந்தீநதன்! என்ன காரியம் செய்தாய்? உனக்கு மங்களம், எனக்குப் பிரியத்தை விருமபுவாயாகில் இந்த ஸாஹஸ காரியத்தைப் தேவர்களுக்கு அபரியதையும் மறுபடியும் செய்யாதே' என்பது இங்கு விஷ மொழிபெயர்ப்பு.

நந்தன் ! உனக்கு மங்களம். தேவர்களுக்கும் கூட அபரிமமான இந்த ஸாஹஸ்ததை என செய்தாய் ? எனக்குப் பிரியத்தை விருட்டிவாபாகில மறுபடியும் இவ்வாறு செய்யாதே' என்று இனிய சொல்லால் சொன்னார். தேவர்களுக்கொப்பான அவர்கள் பீம னென்னுக்கு இவ்வண்ணம் உபதேசித்துத் தாமரைமலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு அந்த ஒடையிலேயே விளையாடினார்கள். இந்த தருணத்தில், பருத்த தேக்குமுள்ளவர்களான அந்தப் பூநீதாட்டத் தினுடைய காவலாளிகள் கற்களாகிற ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு நோன்றினார்கள். பாரதே ! அந்த ராக்ஷஸர்கள், தாம ராஜரையும் மஹரிஷியான லோமசரையும் நகுலனையும் ஸஹதேவ னையும் அப்படியே மறைப பிராமமணஸரேஷ்டாசனையும் பார்த்து, எல்லாருமே விநயத்தோடு (தரைரில்) விழுந்து வணங்கி, தாமராஜ ரால் இனசொல் கூறப்படடு, மனத்தெளிவை அடைந்தார்கள். அங்கே, அந்தக் சேவரஸரேஷ்டர்கள், காவலாளிகளால் சூபேர னுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டார்கள். சூருகுலத்தைத் தாங்குபவர்க ளான அவர்கள் கந்தமாநன் டிலேயின தாமழவரைசரில் மகிழ்வவர் ளாகி அபஜ்ஜானனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சிலகாலம் வலிந தார்கள்.

நூற்றைம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கந்தமாநன்த்தினின்று உத்தரதேசத்தைக் குறித்துச் செல்ல எண் ணிய யுதிஷ்டிரர் அசுரர்யின் சொல்லேக்கேட்டு அங்கிருந்து திரும்பித் தம்மைத் தொடர்ந்து வந்தவர்களுடன் நரநாராயண அசுரமத்துக்கு மறுபடியும் வந்தது)

பிறகு, அந்த இடத்தில் வலிக்கின்ற தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், சூறுசேவர்களுக்கும் பிராமமணாசனோடு இருப்பவர்களு ளான தம்பிரமர்களை அழைத்து, 'நாம் மங்களகரமானவைகளும புணையியமானவைகளும் மனத்தை மகிழ்விப்பவைகளும் முற் காலத்தில் தேவர்களாலும் மகாதமாகுகளான முனிவர்களாலும் ஸஞ் சரிக்கப் பெற்றவைகளும் பிராமமணர்களால் நன்றாகப் பூஜிக்கப் பட்டவைகளுடான தீர்த்தங்களுக்கும் வணங்குகளையும் வரிசையாக

முழுமையான தனித்தனி பார்த்தேதாம். ரிஷிகளுடைய பூர்வசரி, தந்திரத்தையும் தவத்தையும் தாமதத்தையும் நடையையும் ராஜரிஷிகளுடைய சரித்திரத்தையும் மங்களகரமான பலவித கதைகளையும் மங்களகரமான ஆஸ்ரமங்களில் ஆங்காங்குகேடுகளுக்கொண்டு பிராம்மணர்களோடு கூட விசேஷமாக ஸநானமும் செய்தேதாம். நீங்கள் புஷ்பங்களாலும் ஜலங்களாலும் எப்பொழுதும் தேவர்களை அரசித்திரிகள்; கிடைத்தமட்டிலும் கிழங்குகளாலும் பழங்களாலும் பிதருக்களையும் திருபதியடையச் செய்தீர்கள். ரமணியமான மலைகளிலும் எல்லா ஸரஸுகளிலும் மகா புண்ணியமான ஸமுத்திரத்திலும் மகாதமாக்களோடு நன்றாக ஸநானம் செய்தேதாம். இளை, ஸரஸவதி, ஸீரது, யமுனை, நாமதை ஆகிய ரமயமான பல தீர்த்தங்களில் பிராம்மணர்களுடன் நன்கு ஸநானம் செய்தேதாம். காங்காதவாரத்தைத் தாண்டி மங்களகரமான பல மலைகளையும் பலவகைப் பழவைச் சூட்டங்களோடு சேர்ந்த இமயமலையையும் விசாலமான பதியையும் நநாராயணஸ்ரமத்தைப்பார்த்தேதாம். ஸித்தர்களாலும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்ட தேவஸம்பந்தமான ஓடையையும் கண்டேதாம். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரும் மகாதமாவுமான லோமசரால் வரிசை தவறாமல் விசேஷத்துடன் எல்லா ஆயத்தங்களும் காண்பிக்கப்பட்டவரீடம்! 1 புண்யமானதும் ஸித்தர்களால் அடையப்பட்டதான இந்தக் குபேரனுடைய இருப்பிடத்தை எப்படி அடைவோம்? உள்ளோ எப்படிச் செல்வோம்? ஆரீலாசிக்கக் கடவாய' என்று சொன்னார்.

ராஜேந்திரா இவ்வண்ணம் சொல்லும்பொழுது, அசரீரிவாக் கானது, ' அடைதற்கரிய குபேரனுடைய இருப்பிடமானது அடைதற்கு முடியாதது. வேந்தே! இந்த வைஸ்ரவணஸ்ரமத்திலிருந்து இந்த வழியினாலேயே பதியென்று பிரஸித்திபெற்ற நநாராயணஸ்தானத்துக்கு, வந்தபடி, திருமபிச் செல். கௌந்தேய! அங்கிருந்து ஸித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டதுபடலாக்களும் கணிகளும் மிகவும் அழகியதுமான விருஷபாவாவினுடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைவாய். குந்தீரந்தன! அந்த ஆஸ்ரமத்தைத் தாண்டி ஆர்ஷ்டிவேணருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வஸிப்பாயாக் குந்தீரந்தன! அங்கிருந்து குபேரனுடைய வாலஸ்தானத்தைப் பார்ப்பாய' என்று உரைத்தது. இதனிடையில், தேவலோகத்து

வாஸுனையைக் கொண்டுவருவதும் மங்கலகரமானதும் மனத்தை மிக மகிழ்விப்பதும் குளிர்ந்ததுமான காற்று மலாமாரியைப் பொழிந்தது.

ஆகாயத்தினின்று திவ்யமான அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, ரிஷிகளுக்கும் பிராமமணிகளுக்கும் அரசுகளுக்கும் மிகக் ஆச்சர்யம் உண்டாயிற்று. அந்தப் பெரிய ஆரசாயவசனத்தைக்கேட்டு, தென்குமரேனகிற பிராமமணர், 'பாண்டவ! (இதற்குமேல்) வடக்கே செல்வது ஸாததீயப்படாது, திரும்பிச் செல்வோம்' எனறு சொன்னார். பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜர், ஆச்சர்யத்தினால் மலாந்த கணகளுள்ளவராகி, மறுபடியும் அந்த நரநாராயணஸாரமத்தை வந்தடைந்து, தீமஸேனன் முகலிய எல்லாத் தமபியாகளாலும் பாஞ்சாலியினாலும் பிராமமணிகளாலும் சூழப்பட்டது, அப்பொழுது மிகவும் ஸுகமம் வஸித்தார்.

தீ ர் தீ த ய ா தீ ர ா ப ர் வ ம் மு ற் றி ற் று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வா	பிழை	திருத்தம்
62 486	27 1	உ.கரஸேனன தனமிஸஸாதவன ஆற றினஜலத்தில் லீழந்து மீளாமலபோவதுபோல	ஆவறாகள் வேறுபாடங் (வகாஸல) பெரிய ஐலாபத்திலு உறமஸகதைத (நிதெஸ போல)